

**ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ**

# ο Ναυαγός της Φαρμακερής Θεάς

Μια ιστορία από το  
Θρυμματισμένο Σύμπαν

Η Αναζήτηση του Οφιομαχητή  
Τόμος 1

---

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5907-04-4

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.el>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

---

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

# Περισσότερες ιστορίες από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

δωρεάν στο

[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/  
thrymmatismeno\\_sympan](https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

# Ο Ναυαγός της Φαρμακερής Θεάς

Η Αναζήτηση του Οφιομαχητή  
Τόμος Πρώτος

[Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν]



ΒΙΒΛΙΟ 1

Οι Τρομεροί Καπνοί και ο Φιλημένος



# 1

Τα μάτια μου ανοίγουν. Είναι πρωί πλέον, δεν χρειάζεται άλλο να περιμένω. Ώρα να ξεκινήσουμε.

Σηκώνομαι από το στενό μπαλκόνι του ξενοδοχείου, όπου είχα περάσει τη νύχτα καθισμένος οκλαδόν. Τεντώνω τα μέλη μου, αν και δεν αισθάνομαι ιδιαίτερα πιασμένος. Κοιτάζω τη Σιρκόβη να απλώνεται μπροστά μου, προς τη θάλασσα – ψηλότερα και χαμηλότερα οικοδομήματα· οχήματα κινούνται ανάμεσά τους· κόσμος βαδίζει· ένα πλοίο πλησιάζει το λιμάνι· δύο μικρά σκάφη απομακρύνονται με τα πανιά τους φουσκωμένα μες στον χειμωνιάτικο άνεμο. Στη Σιρκόβη την Πολυάσχολη η κίνηση ξεκινά από νωρίς.

Στρέφω το βλέμμα μου στην Αγορά των Καταιγίδων – τον κρυστάλλινο θόλο που γυαλίζει στο φως του Πρώτου Ήλιου. Ο αρχικός μου προορισμός για σήμερα.

Μπαίνω στο δωμάτιό μου, παίρνω τα λιγοστά μου πράγματα. Η Ευθαλία ξετρυπώνει κάτω από το μαξιλάρι του κρεβατιού, συρίζοντας ελαφρά.

«Μη φοβάσαι,» της λέω, «δε σ'εγκαταλείπω όσο δε θες να φύγεις, και» – την παίρνω στο χέρι μου, την αφήνω να τυλιχτεί στον καρπό μου – «σίγουρα όχι εδώ, σε τέτοιο κακό μέρος.»

Πιάνω το πανωφόρι μου από την κρεμάστρα, το φοράω. Πιάνω και την κάπα μου και τη ρίχνω κι αυτή από πάνω, κλείνοντας την αγκράφα κοντά στον λαιμό.

Το Φιλί της Έχιδνας το περνάω στην πλάτη μου, κρυμμένο στο θηκάρι του. Το βελονοβόλο μου είναι μέσα σε μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας.

Ανοίγω την πόρτα και βγαίνω στους διαδρόμους του ξενοδοχείου. Καθώς πλησιάζω τον ανελκυστήρα, ένας τύπος μού ρίχνει ένα βλέμμα που δεν μ'αρέσει καθόλου. Μπαίνω στον ανελκυστήρα και κατεβαίνω στη ρεσεψιόν.

«Να πληρώσω;» λέω στη γαλανόδερμη κοπέλα εκεί, βγάζοντας από μια τσέπη του παντελονιού μου ένα ρολό οκτάποδες.

«Φεύγετε;»

«Ναι. Πόσο είχατε πει ότι οφείλω για μια νύχτα;»

«Εικοσιπέντε οχτάρια.»

Τραβάω ένα χαρτονόμισμα των δεκαπέντε οκταπόδων και δύο των πέντε και της τα δίνω.

«Ευχαριστούμε...» λέει, κοιτάζοντας, λιγάκι φοβισμένη ίσως, το κεφάλι της Ευθαλίας που έχει ξεπροβάλλει από την άκρη του μανικιού του πανωφοριού μου. Αυτό το φίδι ώρες-ώρες δεν ξέρει πότε είναι κοινωνικά σωστό να κρυφτεί...

Φεύγω απ'το ξενοδοχείο και, διασχίζοντας μερικούς δρόμους, φτάνω στην Αγορά των Καταιγίδων. Περνάω από τη δυτική πύλη της, μπαίνοντας κάτω από τον γιγάντιο κρυστάλλινο θόλο που φιλτράρει το ηλιακό φως με τέτοιο τρόπο ώστε να το ενδυναμώνει και να το διαχέει παντού. Τα πράγματα είναι πολύ φωτεινά μέσα στην Αγορά των Καταιγίδων· νομίζεις ότι πλαισιώνονται από πολύ έντονες γραμμές. Τα πάντα ξεχωρίζουν. Αλλά ο θόλος, βέβαια, δεν είναι εκεί μόνο για να κάνει παιχνίδια με το φως· προστατεύει το μέρος ακόμα κι από τις πιο άσχημες καταιγίδες που έρχονται συχνά να χτυπήσουν τις νότιες ακτές της Μικρυδάτιας.

Πηγαίνω σ'έναν από τους εμπόρους οχημάτων, τον Νικόλαο Μιρβάνιο. Ειδικεύεται σε μικρά οχήματα. Δεν έχει τύχει να τον ξαναεπισκεφτώ, μα έχω ακούσει γι'αυτόν, και έχω ξαναδεί το μαγαζί του από έξω.

Πλησιάζω την είσοδο και μπαίνω. Οι φύλακες με κοιτάζουν με παρατηρητικά βλέμματα. Το Φιλί της Έχιδνας στην πλάτη μου, μάλλον, τους κάνει να αισθάνονται τσιτωμένοι. Με τις άκριες των ματιών μου βλέπω τον έναν να βάζει το χέρι του στο δικό του σπαθί, που κρέμεται από τη ζώνη του. Από την άλλη μεριά της ζώνης είναι κρεμασμένο ένα πιστόλι – για φιγούρα περισσότερο, υποθέτω, γιατί δεν είναι να τα εμπιστεύεσαι τα πυροβόλα.

«Τι θέλετε, κύριε;» με ρωτά ένας υπάλληλος του καταστήματος, κοντός και ντυμένος κυριλέ. «Πώς μπορούμε να εξυπηρετήσουμε;»

«Ένα πλωτό θέλω. Δίκυκλο.»

«Ελάτε αποδώ, κύριε.»

Βαδίζει, και τον ακολουθώ. Μου δείχνει μια σειρά από δίκυκλα υδατοχήματα. Μου λέει λίγα λόγια για το καθένα. Με ρωτά τι δυνατότητες θέλω να έχει.

«Στους στενότοπους θα το οδηγήσω.»

«Μέσα στους στενότοπους; Τότε...» μορφάζει, «αυτό εδώ, θα έλεγα. Είναι γερό εργαλείο, και μικρές οι πιθανότητες οι προπέλες του να μπλοκάρουν από φυτά ή λάσπες. Και οι τροχοί του – δείτε πώς είναι εδώ» – δείχνει τις ατρακτοειδείς άκριές τους – «είναι ειδικά φτιαγμένοι για να διασχίζουν ακόμα και ελώδεις περιοχές. Δεν κολλάνε στο μαλακό έδαφος.»

«Χμμ.» Δεν έχει άδικο. Το υδατόχημα φαίνεται καλό. Κάθομαι στη σέλα του και πιάνω το τιμόνι. Άνετο, επίσης.

«Έχει κι αρκετό αποθηκευτικό χώρο εδώ, όπως θα βλέπετε,» λέει ο υπάλληλος, αγγίζοντας την πισινή μεριά του οχήματος. «Αλλά και κάτω από τη σέλα. Αν θέλετε, σηκωθείτε να σας δείξω.»

Σηκώνομαι, και ο υπάλληλος ανοίγει τη σέλα. Μου δείχνει.

«Χμμ,» κάνω ξανά, παρατηρώντας το όχημα.

«Αν νομίζετε ότι είναι πολύ ακριβό, έχω να σας προτείνω το δεύτερο καλύτερο για την περίπτωση.»

«Όχι,» λέω. «Αυτό θα πάρω.»

«Μιλάμε για αγορά ή για ενοικίαση, κύριε;»

«Και να ζητούσα να μου το νοικιάσεις, δεν θα μου το νοίκιαζες. Δεν έχω τίποτα σταθερό στην πόλη. Ταξιδιώτης είμαι.»

«Σ'αυτή την περίπτωση μπορείτε να το αγοράσετε, πληρώνοντας κανονικά, κι αν μας το επιστρέψετε σε καλή κατάσταση μέσα στις επόμενες ημέρες θα σας δώσουμε πίσω το ογδόντα-πέντε τοις εκατό των χρημάτων.»

«Θα είναι λιγάκι λασπωμένο, βέβαια...»

«Δεν μας πειράζει αυτό. Τα πλένουμε καλά τα οχήματά μας.»

«Σύμφωνοι, λοιπόν.»

Φωνάζει σ'έναν άλλο να φέρει ένα Ανήμερο Βατράχι τρίτης γενιάς από την αποθήκη, και σύντομα εκείνος το φέρνει, ανεβάζοντάς το από μια ράμπα στο βάθος του καταστήματος, οδηγώντας το.

«Η ενεργειακή φιάλη του είναι πλήρης,» μου λέει ο υπάλληλος, «κι έχει και μια ρεζέρβα πίσω. Δεν τις πληρώνετε αυτές· είναι δώρο του καταστήματος.» Και περιμένει τώρα τα λεφτά.

Βγάζω οκτάποδες και τον πληρώνω. Φτάνοντας στη χρεοκοπία. Πενήντα οχτάρια μού απομένουν. Αλλά αν είναι να μου δώσει πίσω το 85% όταν επιστρέψω το υδατόχημα....

«Ευχαριστούμε πολύ, κύριε,» λέει ο υπάλληλος μ'ένα επαγγελματικό χαμόγελο.

Καβαλάω το Ανήμερο Βατράχι τρίτης γενιάς και φεύγω από το κατάστημα, βγαίνοντας από την πλατιά είσοδό του.

Καθώς διασχίζω την Αγορά των Καταιγίδων ξανά, έχω την αίσθηση ότι με παρακολουθούν. Αλλά ίσως να μην είναι τίποτα περισσότερο από αυτό. Μια αίσθηση...

Ο δηλητηριασμένος ονειρεύεται:

γιγάντιες σπηλιές κάτω από το έδαφος και σήραγγες ατέρμονες Τεχνητό φως διαλύει τα σκοτάδια τους και κατεβαίνουμε ολοένα και πιο βαθιά χωρίς να φτάνουμε στον ωκεανό Οι σύντροφοι δείχνουν να έχουν αμφιβολία σαν να μην πιστεύουν ότι υπάρχει όντως κάτι εδώ κάτω Φοβούνται Δύο μεγάλα οχήματα ολόκληρα φορτηγά τρέχουν σ'έναν δρόμο διασχίζοντας ένα πέρασμα μέσα από βουνά ενώ το φεγγάρι ρίχνει το λευκό του φως επάνω τους Κάποιοι πηδάνε ψηλά σαν βατράχια και πέφτουν στο έδαφος κρατώντας όπλα Βγάζουν παράξενες κραυγές από τα στόματά τους Είναι άνθρωποι ή θηρία; Ένα ξίφος гуαλίζει στο τελευταίο φως Ο άντρας με τα μάτια που ποτέ δεν βλεφαρίζουν ψάχνει μέσα στα έλη παρατηρώντας Ένα καράβι με τα ιστία του φουσκωμένα πλέει στις ατελείωτες θάλασσες αναζητώντας τον χαμένο Θησαυρό στη ράχη μιας χελώνας Μέσα του είναι όλοι νεκροί Κανείς δεν κινείται Κάτι τούς σκότωσε Ένας γέροντας κάθεται σ'ένα βουνό και καπνίζει Ζέφυρου Νέφη από μια μακριά πίπα

Βγαίνοντας από τη βορειοδυτική πύλη της Σιρκόβης μπαίνεις κατευθείαν στους Στενότοπους. Τα έλη φτάνουν ως τα τείχη της πόλης. Η πύλη ονομάζεται Στενή Πύλη, μα δεν είναι και τόσο στενή· χωρά να περάσει ακόμα και φορτηγό. Αλλά αυτό σπάνια συμβαίνει. Επομένως,

μόνο το ένα μεταλλικό φύλλο της είναι συνήθως ανοιχτό – όπως και τώρα. Πολύ λίγοι άνθρωποι βγαίνουν από τη Σιρκόβη για να πάνε στους Στενότοπους. Τα βαλτώδη μέρη είναι επικίνδυνα. Οι περισσότεροι που τα επισκέπτονται είναι ή φυσιολίφες, ή ερευνητές, ή κυνηγοί· ή από εκείνους που εκεί κάνουν δουλειές τις οποίες θα προτιμούσαν να μην έκαναν μέσα στην πόλη.

Εγώ δεν είμαι από αυτούς τους ανθρώπους. Αν και θα μπορούσες να με χαρακτηρίσεις κυνηγό, από μια άποψη. Κυνηγάω να βρω κάτι, τώρα, που οι πιο πολλοί δεν ξέρουν καν ότι υπάρχει.

Αλλά οι Στενότοποι είναι επικίνδυνοι ακόμα και για εμένα.

Οι φρουροί της μισάνοιχτης Στενής Πύλης μου ρίχνουν λοξές ματιές καθώς περνάω καβάλα στο πλωτό δίκυκλό μου. Οι όψεις τους μοιάζει να λένε: Πού πάει αυτός ο τρελός; και: Μήπως είναι κάνας ύποπτος; Όμως δεν με σταματούν για να μου κάνουν ερωτήσεις. Δεν είν' αυτή η δουλειά τους· δεν ρωτάνε όσους βγαίνουν, μόνο όσους μπαίνουν.

Αφήνοντας την πύλη, και την πόλη, πίσω μου μπαίνω στα έλη.

# -1

Το πλοίο δερνόταν από την άγρια καταιγίδα, πλέοντας επάνω στον ατέρμονο ωκεανό της Υπερυδάτιας. Γιγάντια κύματα το χτυπούσαν αποδώ κι αποκεί, κάνοντας τα μέταλλα και τα ξύλα του να τρίζουν και να μουγκρίζουν, ζαλίζοντας ακόμα και τους πιο πεπειραμένους και σκληροτράχηλους ναύτες, κάνοντας τον μάγο στο ενεργειακό κέντρο του σκάφους να βρίσκεται στα πρόθυρα να εγκαταλείψει τη Μαγγανεία Κινήσεως και ν'αφήσει τις μηχανές ανεξέλεγκτες – είχε πάρει φάρμακα για να μπορεί να σταθεί. Ο άνεμος λυσομανούσε, και κάποιοι μιλούσαν για τους κακούς ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου απόψε. Η βροχή έπεφτε καταρρακτωδώς, χτυπώντας το κατάστρωμα όπως ο τυμπανιστής χτυπά αλύπητα το τύμπανό του. Το φεγγάρι της Υπερυδάτιας ήταν κρυμμένο πίσω από πυκνά μαύρα σύννεφα.

Το πλοίο είχε χάσει την πορεία του. Μέσα στην τρομερή καταιγίδα, τα συστήματα πλοήγησης είχαν αποπροσανατολιστεί. Ο Καπετάνιος δεν ήξερε πλέον πού βρίσκονταν· ο χάρτης στην οθόνη μια έδειχνε τη θέση τους εδώ, μια εκεί – είχε τρελαθεί! Οι τρεις ηπειρόνησοι επίσης έμοιαζαν ν'αλλάζουν θέσεις τυχαία επάνω στον χάρτη. Το μόνο για το οποίο μπορούσε να ελπίζει ο Καπετάνιος ήταν ότι σύντομα θα έφταναν σε κάποια ηπειρόνησο, γιατί αλλιώς ο ωκεανός θα τους κατάπινε σίγουρα.

Συνέχισαν να παλεύουν με τα κύματα για ώρες ολόκληρες. Και μετά, ο μάγος στο κέντρο ισχύος κατέρρευσε· σωριάστηκε απ'την καρέκλα, ανίκανος να σηκωθεί, ανίκανος να χρησιμοποιήσει Μαγγανεία Κινήσεως ή οποιαδήποτε άλλη μαγγανεία ή ξόρκι. Οι μηχανές σταμάτησαν για να μην εκραγούν. Το καράβι ήταν τώρα έρμαιο της βάνουσης θάλασσας, και κάποιοι προληπτικοί φώναζαν ότι μπορούσαν να δουν τις μούρες των κακών ανεμοδαιμόνων του Ζέφυρου μέσα στα μαύρα σύννεφα. «Πού τις βλέπετε, ρε γαμημένοι; Είναι τόσο σκοτεινά και πάνω που ούτε τη γαμημένη μύτη σου δε θάβλεπες!» τους είπε η Υ-

ποπλοίαρχος, παραπατώντας μέσα στην τραπεζαρία του δεύτερου καταστρώματος.

Τα φώτα του πλοίου έσβησαν ύστερα από λίγο. Κάποια βλάβη στο σύστημα ενέργειας – αν και η κονσόλα πλοήγησης ακόμα λειτουργούσε, παρότι ήταν άχρηστη πια στην κατάστασή τους. Ο Καπετάνιος πρόσταζε να κάνουν τον μάγο να συνέλθει για να ελέγξει τα συστήματα, αλλά κανείς δεν μπορούσε να τον συνεφέρει.

«Την έχουμε γαμήσει, Καπ'τάνιε,» είπε ο Ναύκληρος, «αν δε φτάσουμε γρήγορα σε ξηρά. Πού είμαστε;»

«Δεν έχω καμιά ιδέα...» Ο Καπετάνιος κοίταζε ξανά τον χάρτη μέσα στην οθόνη, μήπως τώρα το σύστημα είχε συνέλθει· αλλά τίποτα. Οι ηπειρόνησοι άλλαζαν θέσεις τυχαία, με αλλόκοτο ρυθμό.

Σύντομα, μεγαλύτερες ζημιές από πριν άρχισαν να γίνονται στο καράβι. Τζάμια θρυμματίζονταν, τα διπλωμένα κατάρτια καταστρέφονταν, το ανοιχτό κατάστρωμα είχε διαλυθεί τελείως. Νερά έμπαιναν στο σκάφος, που καβαλούσε τα κύματα και ύστερα βουτούσε μέσα τους κι ανάμεσά τους, ξανά και ξανά και ξανά. Οι επιβάτες είχαν τρομοκρατηθεί: πολλοί ήταν διπλωμένοι κάτω, κάνοντας προσευχές στους θεούς τους, κλαίγοντας, ξερνώντας, βρίζοντας. Κατουριόνταν επάνω τους, χέζονταν. Το πλοίο διαλυόταν κομμάτι-κομμάτι τώρα, και δεν υπήρχε κάτι να κάνουν για να σταματήσουν την πανωλεθρία. Ούτε στο βάθος έβλεπαν τα φώτα καμιάς ηπειρονήσου – όχι πως μπορούσες να δεις και τίποτα με τέτοιο χαλασμό.

Από τα κύματα, ξάφνου, ένα πελώριο κεφάλι ξεπρόβαλε, κατάμαυρο μες στη νύχτα, κερασφόρο, με δυο μάτια σαν φεγγάρια άλλης διάστασης. Ένας Γίγαντας της Ατέρμονης Αβύσσου. Ένα πλάσμα γηγενές της Υπερυδάτιας που λεγόταν πως έβγαινε από τα βάθη μόνο στις πιο άγριες καταιγίδες.

Οι περισσότεροι μέσα στο πλοίο δεν το είδαν καν· δεν αντιλήφθηκαν την παρουσία του στην κατάσταση που βρίσκονταν. Το αισθάνθηκαν όμως να κουτουλά το σκάφος τους με το πελώριο κεφάλι του, σαν γιγάντια σφύρα. Και το καράβι δεν χρειαζόταν πολύ για να αναποδογυρίσει: στα πρόθυρα ήταν. Όχι μόνο αναποδογύρισε αλλά γύρισε ανάποδα κι έκανε τούμπα, γυρίζοντας πάλι από την καλή πάνω στα κύματα, και μετά γύρισε ανάποδα ξανά, και ξανά από την καλή,

και ξανά ανάποδα... Στο εσωτερικό του, οι επιβάτες χτυπούσαν αποδώς κι αποκεί, έσπαγαν χέρια, πόδια, μύτες, σαγόνια· αίματα τινάζονταν, κραυγές αντηχούσαν χαμένες μες στα ουρλιαχτά της θύελλας. Πολλοί σκοτώθηκαν, ελάχιστοι έζησαν· και μετά από λίγο οι περισσότεροι θα προτιμούσαν να ήταν νεκροί, καθώς νερά έμπαιναν από παντού στο σκάφος – καθώς το πλοίο πλημμύριζε και βούλιαζε, ενώ κομμάτια εξακολουθούσαν να πετάγονται από πάνω του.

Μια πελώρια σκιά το πλησίασε πάλι, την οποία κανένας δεν είδε – ο Γίγαντας της Ατέρμονης Αβύσσου γι'ακόμα μια φορά. Κουτούλησε το πλοίο όπως και πριν ενώ ήταν ήδη κάτω από τα κύματα: το τίναξε μέσα στα σκοτεινά βάθη του ωκεανού, στροβιλιζόμενο, με θραύσματα να φεύγουν από πάνω του. Το καράβι πέρασε κοντά από μια Φυσαλίδα της Υπερυδάτιας, αλλά ούτε αυτό κανείς από τους επιβάτες του ήταν σε θέση να το αντιληφτεί – δεν κατάλαβαν ότι μπορούσαν να είχαν σωθεί μέσα στον θύλακα αέρα, έστω και για λίγο, ή ίσως και για περισσότερο αν φαινόταν τυχεροί.

Όμως η τύχη τούς είχε εγκαταλείψει τελείως. Καθώς το σκάφος διαλυόταν σε κομμάτια ολόγυρά τους, σκοτώθηκαν όλοι, ή πνίγηκαν.

Εκτός από έναν άντρα.

Αυτός έζησε.

Παρασυρμένος από τα υποθαλάσσια ρεύματα της Υπερυδάτιας. Νομίζοντας τον εαυτό του νεκρό. Έχοντας ξεχάσει πού βρισκόταν. Έχοντας ξεχάσει γιατί ήταν εδώ. Έχοντας ξεχάσει ακόμα και ποιος ήταν.

Στροβιλιζόμενος, βρέθηκε μέσα σε μια Φυσαλίδα κι άρχισε να βήχει, διπλωμένος πάνω σ'ένα κομμάτι γης γεμάτο πέτρες και φυτά της θάλασσας. Ιχθυόπτερα φτεροκοπούσαν από πάνω του, βγάζοντας αδύναμα συρίγματα – ένα υποθαλάσσιο τραγούδι.

Ο άντρας, συνεχίζοντας να βήχει δυνατά, ξερνώντας νερό και χολή, σηκώθηκε στα γόνατα, ύψωσε το βλέμμα του. Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα μες στο απόλυτο σκοτάδι που κυριαρχεί κάτω από την επιφάνεια του ατέρμονου ωκεανού της Υπερυδάτιας και εδώ έσπαγε μόνο από το λαμπύρισμα των σωμάτων των ιχθυόπτερων και από ορισμένα φωτοβόλα φυτά. Ένα μεγάλο μαλάκιο, πιασμένο σε μια πέ-

τρα, αναδεύτηκε, στρέφοντας μερικά πλοκάμια προς τον ξένο, σαν για να τον χαιρετήσει.

Ο άντρας κραύγασε, τρομοκρατημένος.

Έκανε μερικά βήματα όπισθεν, τρεκλίζοντας. Με τα μάτια του ακόμα γουρλωμένα. Εξακολουθώντας να βήχει, κάπου-κάπου.

Φώναξε μερικά ονόματα, μα μονάχα παράξενες αντηχήσεις τού απάντησαν. Ήταν μόνος, ολομόναχος, μες στο άγνωστο σκοτάδι που τον περιέβαλλε.

Τα ιχθυόπτερα φτεροκοπούσαν, συνεχίζοντας το υποθαλάσσιο τραγούδι τους.

Ο άντρας γύρισε κι άρχισε να τρέχει σαν τρελός, φωνάζοντας πάλι ονόματα, ζητώντας βοήθεια–

Βρέθηκε μες στον ωκεανό, έχοντας περάσει από το όριο της Φυσαλίδας χωρίς να το καταλάβει.

Πάλευε τώρα με τα υποθαλάσσια ρεύματα ξανά. Χτυπούσε τα χέρια και τα πόδια του μες στα σκοτάδια, βλέποντας απόμακρα κάτι αλλόκοτες λάμπεις που ολοένα και ξεμάκρυναν – τα φωτοβόλα φυτά της Φυσαλίδας, και το λαμπύρισμα από το φτερούγισμα των ιχθυόπττερων – αλλά εκείνος δεν ήξερε τι ήταν αυτό που αντίκριζε. Νόμιζε ότι είχε καταλήξει σε κάποιο μεταθανάτιο όνειρο.

Τα υποθαλάσσια ρεύματα τον παρέσυραν μακριά... μακριά... μακριά...

Ο άντρας έπινε τώρα το νερό της Υπερυδάτιας. Γέμιζε την κοιλιά του και τα πνευμόνια του. Μπροστά στα μάτια του μυστηριώδη σχήματα διαμορφώνονταν, καθώς τα σκοτάδια αποκτούσαν ανείπωτες αποχρώσεις...

Ένα γέλιο έφτασε στ'αφτιά του. Γυναικείο; Σίγουρα παραισθήσεις. Σίγουρα, απλά ήταν κάποιος ήχος από το νερό...

Ένα πρόσωπο πήρε μορφή αντίκρυ του, μέσα από τους απερίγραπτους σχηματισμούς του σκοταδιού. Γυναικείο κι αυτό. Περιτριγυρισμένο από φίδια που αναδύονταν συρίζοντας. Το σώμα της ήταν γυμνό και λυγρό, με μυτερά, όμορφα στήθη, από τη μέση κι επάνω. Από τη μέση και κάτω ήταν ένα φίδι που δεν φαινόταν να τελειώνει πουθενά, σαν να γεννιόταν από τη θάλασσα ή σαν αυτό να γεννούσε τη θάλασσα.

Τα χέρια της άρπαξαν τον άντρα και τον κράτησαν δυνατά από τους ώμους. Τα νύχια της μπήχτηκαν στη σάρκα του – τα αισθάνθηκε να τον τρυπάνε λες κι ήταν μαχαίρια.

Η όψη της ακόμα γελούσε. Τα χείλη της ήρθαν κοντά του· τα μάτια της τον μαγνήτιζαν σαν τα μάτια φιδιού. Τα δικά του μάτια έμειναν ορθάνοιχτα. Ορθάνοιχτα. Δεν μπορούσε πια να τα κλείσει. Κοίταζαν μέσα στα δικά της μάτια όπως μέσα σε καθρέφτες.

Τα χείλη της κόλλησαν πάνω στα χείλη του. Το φιλί της του έδωσε αέρα, διώχνοντας το νερό από τα πνευμόνια του.

Και ο άντρας έχασε τις αισθήσεις του.

Νομίζοντας ότι ο θάνατος είχε, επιτέλους, έρθει...

## 2

Το Ανήμερο Βατράχι τρίτης γενιάς διασχίζει τους Στενότοπους χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα. Εκεί όπου το έδαφος είναι μαλακό αλλά σταθερό, οι τροχοί του δεν κολλάνε· συνεχίζουν ανεμπόδιοι, τσακίζοντας τη χαμηλή βλάστηση από κάτω τους, περνώντας μέσα από βρύα και βούρλα σαν να μην ήταν τίποτα. Και εκεί όπου τα νερά κρύβουν το έδαφος, το υδατόχημα επιπλέει σαν βάρκα, με τις μηχανές του να βουίζουν δυνατά· η βλάστηση που φυτρώνει εδώ δεν το ενοχλεί, δεν μπλοκάρει τις προπέλες του, οι οποίες την κόβουν σαν κοφτερά μαχαίρια όταν έρχονται σε επαφή μαζί της.

Καθώς είμαι καθισμένος στην αναπαυτική σέλα του, με τα χέρια μου στο τιμόνι, η Ευθαλία σέρνεται έξω από το μανίκι μου και πιάνεται κι αυτή στο τιμόνι, στρέφοντας το βλέμμα της μπροστά, μοιάζοντας με ακρόπρωρο карабиού – ένα λαξευτό φίδι. Ταιριαστό, ίσως.

Οι Στενότοποι είναι πυκνοί γύρω μου, όλο ψηλή και χαμηλή βλάστηση και βαθιές σκιές. Πουλιά φτεροκοπούν και κρώζουν. Ελοχαρή πλάσματα κινούνται, σέρνονται, πηδάνε, και παρατηρούν. Το μέρος είναι λαβυρινθώδες· πανεύκολα χάνεσαι αν δεν ξέρεις ακριβώς πού πηγαίνεις και ακριβώς πώς να φτάσεις εκεί. Ναι, ακόμα κι εγώ μπορεί να χαθώ εύκολα εδώ – αν και ίσως κάποιο ερπετό με καλή διάθεση να βρεθεί για να με βοηθήσει να φτάσω στις παρυφές των βάλτων.

Ευτυχώς, σήμερα ξέρω ακριβώς πού πηγαίνω. Έρχομαι για πολύ συγκεκριμένη δουλειά.

Αλλά πρέπει ούτως ή άλλως να είμαι προσεχτικός, γιατί ο μόνος κίνδυνος των Στενότοπων δεν είναι η λαβυρινθώδης φύση τους. Και η κίνηση ενός υδατοχήματος εδώ μέσα τραβά αμέσως την προσοχή όλων των πλασμάτων του βάλτου. Τα περισσότερα απλά κρύβονται. Κάποια, όμως, δεν θα κρυφτούν ίσως· κι αυτά είναι καλύτερα να τα αποφύγεις.

Ακολουθώ συγκεκριμένα είδη χλωρίδας, παρατηρώντας τα σημεία όπου φυτρώνουν μέσα στα έλη. Αυτά θα με οδηγήσουν στον προορισμό μου.

Αλλά κάπου κάνω λάθος, γιατί βλέπω τα είδη της χλωρίδας να είναι τώρα διαφορετικά μπροστά μου, όχι εκείνα που περίμενα, όχι εκείνα που κανονικά θα έπρεπε να ήταν εδώ. Πού μπορεί να έχασα τον δρόμο μου; Φέρνω στο μυαλό μου τα μέρη απ'όπου έχω ως τώρα περάσει...

Χμμμ... Ναι, εκεί...

Κάνω να γυρίσω το πλωτό δίκυκλο-

Ακούω έναν ήχο που δεν προμηνύει τίποτα το καλό - ένα σούρσιμο, ένα άγριο σύριγμα.

Από τ'αριστερά μου, ξεπροβάλλοντας μέσα από τα βαλτόνερα, ένα μεγάλο ερπετό πετάγεται. Πραγματικά μεγάλο. Ψηλότερο από εμένα, ορθώνεται ατενίζοντάς με, συρίζοντας και τινάζοντας τη γλώσσα του. Το σώμα του είναι μακρύ και πλατύ, κι από την κάτω μεριά έχει σειρές από μικρά κέρατα που περισσότερο με δόντια μοιάζουν και εκτείνονται από το τέλος του κεφαλιού ως το πέρας της ουράς.

Ένας Ύστατος Εναγκαλισμός.

Όταν σε αγκαλιάσει, συνήθως είναι και το τελευταίο σου αγκάλιασμα.

Και τώρα έρχεται για εμένα.

Η Ευθαλία συρίζει, τρομοκρατημένη από τον γιγάντιο ξάδελφό της.

Ο Ύστατος Εναγκαλισμός συρίζει ακόμα πιο δυνατά από πριν, σαν να θέλει να της δείξει ποιος κάνει κουμάντο εδώ.

Προς στιγμή κάθομαι και τον κοιτάζω. Σταθερά. Τα μάτια μου ατενίζουν βαθιά μέσα στα φιδίσια μάτια του. Θέλω να του δείξω ότι δεν είμαι εχθρός και θα προτιμούσα να μην πολεμήσουμε· αλλά, αν επιλέξει να με πολεμήσει, θα το μετανιώσει.

Δε φαίνεται να δίνει σημασία στις προειδοποιήσεις μου. Ούτε επιδεικνύει καμιά φιλική διάθεση προς εμένα, αν και, αναμφίβολα, αισθάνεται κι αυτός, όπως όλα τα ερπετά, τη βαθιά μας συγγένεια.

Ορμά καταπάνω μου.

Προσπαθεί να με κυκλώσει για να με κλείσει μέσα στο σώμα του και τα κέρατα/δόντια του να με καρφώσουν. Δεν τον αφήνω. Το Φιλί της

Έχιδνας βρίσκεται ήδη στο χέρι μου· τον σπαθίζω στο κεφάλι, κάνοντάς τον να τινάχτει πίσω μ'ένα έντονο, οργισμένο σύριγμα, ενώ αίματα τινάζονται.

Βάζω τις προπέλες του υδατοχήματός μου σε κίνηση, επιχειρώντας να τον αποφύγω, να απομακρυνθώ από εδώ, αλλά ξανά τον βρίσκω κοντά μου, να θέλει να με κυκλώσει, και σταματώ το όχημα προτού κουτουλήσει πάνω στη χοντρή ουρά του και, πιθανώς, ανατραπεί.

Το κεφάλι του Ύστατου Εναγκαλισμού έρχεται από πίσω μου τώρα καθώς προσπαθεί να με περιτυλίξει με το μακρύ σώμα του, επιφυλακτικός μαζί μου πλέον, αφού είδε πως εύκολη λεία δεν είμαι. Αισθάνομαι το αίμα μου να φλέγεται, φορτίζοντας ολόκληρο το σώμα μου, την ύπαρξή μου, κάνοντας κάθε νεύρο μου να τσιτωθεί περισσότερο απ'ό,τι είναι πάντα τσιτωμένο.

Σηκώνομαι όρθιος πάνω στο Ανήμερο Βατράχι και γυρίζω απότομα, σπαθίζοντας τον Ύστατο Εναγκαλισμό ξανά στο κεφάλι, χρησιμοποιώντας όλη την απάνθρωπη δύναμη που μου έχει χαρίσει η Έχιδνα. Ακούω ένα έντονο ΚΡΑΚ! καθώς το κρανίο του γιγάντιου ερπετού ραγίζει από το χτύπημά μου και περισσότερα αίματα τινάζονται ολόγυρα για να αναμιχθούν με τα βαλτόνερα.

Ο Ύστατος Εναγκαλισμός πέφτει και τραντάζεται και σφαδάζει.

Η Ευθαλία συρίζει, αγριεμένη.

Κάθομαι πάλι στη σέλα του υδατοχήματος και βάζω τις προπέλες σε λειτουργία. Κάνω κύκλο γύρω από το μεγάλο ερπετό που, τραυματισμένο – ετοιμοθάνατο, ίσως – χτυπιέται και απομακρύνομαι, γρήγορα. Επιταχύνοντας.

Πρέπει να βρω ξανά τον δρόμο μου, να επιστρέψω στο σωστό μονοπάτι που θα με οδηγήσει στον προορισμό μου. Είναι επικίνδυνα όταν χάνεσαι μέσα στους Στενότοπους. Είναι επικίνδυνα ακόμα κι όταν δεν χάνεσαι, μα τα μπλεγμένα μαλλιά της Έχιδνας!

Βγαίνω από το μέρος με τα νερά και βάζω τους τροχούς του υδατοχήματός μου να κυλήσουν πάνω σε μαλακό βαλτώδες έδαφος, τσακίζοντας βρύα και βούρλα από κάτω τους.

Πού μπορεί να έχασα τον δρόμο μου;

Παρατηρώ το περιβάλλον (χωρίς ακόμα να έχω θηκαρώσει το Φιλί της Έχιδνας· ποτέ δεν ξέρεις αν θα ξαναχρειαστεί εδώ πέρα), παρατηρώ τη χλωρίδα της περιοχής...

Ναι... Ναι, μάλλον κάπου εδώ πρέπει να–

Τι ήταν αυτό;

Στρέφω το βλέμμα μου προς κάτι κινήσεις στα δεξιά. Σκιές. Ψηλές σκιές. Άνθρωποι, κατά πάσα πιθανότητα.

Και τώρα απομακρύνονται, αλλά όχι με συνηθισμένο τρόπο. Πηδάνε. Κάνουν άλματα σαν βατράχια, κρυμμένοι πίσω από καλάμια, δέντρα, ψηλά βούρλα.

Δε βλέπεις συχνά ανθρώπους να κάνουν τέτοια άλματα. Δε βλέπεις ποτέ ανθρώπους να κάνουν τέτοια άλματα. Όχι χωρίς κάποια επιπρόσθετη βοήθεια. Φοράνε τίποτα οργανικές στολές, μήπως;

Το πιθανότερο. Τι άλλο να είναι;

Αλλά αυτό είναι το λιγότερο που μ'απασχολεί τώρα· γιατί έχω την αίσθηση πως, όποιοι κι αν ήταν, δεν βρίσκονταν τυχαία εδώ. Ούτε τυχαία εξαφανίστηκαν μόλις έστρεψα την προσοχή μου επάνω τους.

Ήταν εδώ για εμένα, νομίζω.

Με παρακολουθούσαν.

Ποιοι θα μπορούσαν να με παρακολουθούν; Είχα αυτή την αίσθηση και καθώς έφευγα από την Αγορά των Καταιγίδων, μα δεν ήξερα αν θα έπρεπε να την πάρω σοβαρά. Τώρα όμως...

Μου φαίνεται ότι κάποιοι με κατασκόπευαν από τη Σιρκόβη, και συνέχισαν να μ'ακολουθούν και μέσα στους Στενότοπους. Παράτολμοι... ή τρελοί... ή επαγγελματίες.

Παράξενο. Δεν έρχομαι σε τούτους τους βάλτους για να κάνω τίποτα ύποπτο. Δε μπορώ να φανταστώ γιατί κάποιος ίσως να ήθελε να με κατασκοπεύσει...

Τέλος πάντων. Θα τους έχω υπόψη μου. Για την ώρα, δεν το θεωρώ σκόπιμο να κάνω τίποτα περισσότερο.

Ψάχνω να βρω τα είδη της χλωρίδας που ακολουθούσα πιο πριν, και σύντομα τα ξαναβρίσκω. Δεν είναι δύσκολο. Και καταλαβαίνω, μάλιστα, πού ακριβώς έχασα τον δρόμο μου. Οι βάλτοι με παραπλάνησαν με τη λαβυρινθώδη γεωγραφία τους.

Ίσως, όμως, αυτό να με ωφέλησε. Αν δεν είχα παραπλανηθεί και αναγκαστεί να επιστρέψω, μάλλον δεν θα είχα αντιληφτεί ότι με κατασκόπευαν· ήμουν πολύ αφοσιωμένος στο να ακολουθώ το μονοπάτι μου.

Ρίχνω μια ματιά πίσω μου, μια ματιά ολόγυρά μου. Τώρα δεν βλέπω κανέναν να κρύβεται στην ελοχαρή βλάστηση. Δεν βλέπω κανέναν γενικά. Όποιοι κι αν ήταν, πρέπει να έφυγαν.

Πολύ εύκολα, όμως, δεν εγκατέλειψαν την αποστολή τους; Δεν θα ταίριαζε ούτε σε παράτολμους, ούτε σε τρελούς, ούτε σε επαγγελματίες. Αν ήταν αρκετά αποφασισμένοι ώστε να με πάρουν από πίσω μέσα στους Στενότοπους, σίγουρα ένα άγριο βλέμμα μου δεν μπορεί να τους τρόμαξε τόσο που να τους έτρεψε σε άτακτη φυγή.

Σηκώνω την κουκούλα της κάπας μου και αρχίζω πάλι να ακολουθώ το σωστό μονοπάτι, έχοντας τα μάτια μου στα είδη της χλωρίδας που μ'ενδιαφέρουν.

Ο δηλητηριασμένος ονειρεύεται:

άνθρωποι με κουκούλες στέκονται σ'έναν υπόγειο θάλαμο μουρμουρίζοντας. Ο καπνός ορθώνεται σαν γιγάντιο τέρας και χτυπά το πλοίο μ'έναν πελώριο πέλεκυ. Τρομερή ανησυχία στο λιμάνι. Κουβέντες ολόγυρα στους δρόμους. Κυνηγάνε ένα θήραμα μες στους βάλτους. Μια γιορτή φτάνει στο τέλος της και μια φιγούρα σέρνεται στη μεγάλη πλατεία αρθρώνοντας βλασφημίες κατά της Έχιδνας. Ένα σκάφος παραδέρνει μες στον ανταριασμένο ωκεανό κι ένα μυθικό κήτος ξεπροβάλλει μέσα από τα κύματα φέρνοντας το αναμενόμενο τέλος. Ένας γέροντας κάθεται πάνω σ'ένα βουνό και καπνίζει Ζέφυρου Νέφη από μια μακριά πίπα. Μια γυναίκα που είναι φίδι κάτι μαγερεύει κάτι αναμιγνύει.

Το σπίτι της δεν είναι πολύ μακριά από τη Σιρκόβη. Γύρω στα τριάντα χιλιόμετρα. Αλλά τριάντα χιλιόμετρα μες στους Στενότοπους είναι πολύς δρόμος. Αρκετός για να φτάσεις στην καρδιά των βάλτων – εκεί όπου κατοικεί η κυρία που τώρα αναζητώ.

Έχοντας διασχίσει μαλακό έδαφος και μέρη πλημμυρισμένα από νερά, έχοντας περάσει μέσα από βλάστηση, έχοντας αποφύγει διάφορους κινδύνους, ακολουθώντας πάντα το μονοπάτι που διαγρά-

φεται από εκείνα τα συγκεκριμένα είδη χλωρίδας, φτάνω τελικά, πριν από το μεσημέρι, στο λημέρι της Σαπφώς.

Ναι, είναι παράξενα τα ονόματα που δίνουν στους εαυτούς τους, δεν είναι; Νομίζεις ότι δεν κατάγονται από την Υπερυδία, μα την Έχιδνα, αλλά από κάποια άλλη διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος. Από την Απολλώνια, ίσως. Έχω ακούσει ότι στην Απολλώνια έχουν τέτοια ονόματα.

Οι περισσότεροι ερπετοειδείς, βέβαια, δεν μιλάνε καν τη λαλιά των ανθρώπων. Είναι άγριοι, οπότε δεν ξέρουμε πώς πραγματικά αποκαλούν ο ένας τον άλλο. Η Σαπφώ, όμως, είναι από τις εξαιρέσεις. Αν και ο οποιοσδήποτε θα τη χαρακτήριζε άγρια, ομολογουμένως, μπορείς εύκολα να συνεννοηθείς μαζί της. Ακόμα κι αν δεν είσαι εγώ. Φτάνει να είσαι φιλικός, και να μη φοβηθείς βλέποντάς την.

Η Σαπφώ έρχεται συχνά σε επαφή με τους ιερείς της Έχιδνας στον Ναό στα δυτικά των Στενότοπων, στις ακτές. Και εκεί συνήθως τη συναντά όποιος τη θέλει για κάτι. Ακόμα και οι ιερωμένοι. Ούτε αυτοί δεν τολμούν να πάνε ως την καρδιά των βαλτότοπων.

Αλλά, δυστυχώς, τώρα δεν μπορώ να περιμένω τη Σαπφώ νάρθει στον Ναό. Επείγομαι. Ένας άνθρωπος πλησιάζει στον θάνατο με κάθε ώρα που περνά.

Σταματώ το δίκυκλο στο μαλακό έδαφος και κοιτάζω τη σπηλιά της. Έχει μια κεντρική είσοδο – ένα στόμιο που κλείνει με καγκελόπορτα, η οποία είναι τώρα αφημένη μισάνοιχτη – και δίπλα της ξεκινά μια σκάλα, λαξευμένη στους βράχους, ανεβαίνοντας στο επάνω πάτωμα του σπιτιού της Σαπφώς. Τα πάντα είναι από θαλασσόλιθο. Πώς ο θαλασσόλιθος βρέθηκε εδώ, στην καρδιά των Στενότοπων, δεν γνωρίζω. Συνήθως απαντάται κοντά στις ακτές. Και αν και τούτο το μέρος δεν είναι και τόσο μακριά από τις ακτές της Μικρυδτίας, ούτε και κοντά θα έλεγες πως είναι. Απέχει σίγουρα πάνω από δεκαπέντε χιλιόμετρα από τον Ναό της Έχιδνας, για παράδειγμα, τον οποίο περιοδικά επισκέπτεται η Σαπφώ.

Κατεβαίνω από το Ανήμερο Βατράχι τρίτης γενιάς, σβήνοντας τη μηχανή του για να μη σπαταλάμε άσκοπα ενέργεια. Αφήνω την Ευθαλία κουλουριασμένη πάνω στο τιμόνι – και δεν φαίνεται να διαφωνεί.

«Οφιοκυρά!» φωνάζω. «Είσαι εδώ, Οφιοκυρά;»

Για λίγο, καμιά απάντηση δεν παίρνω κι αρχίζω να υποπτεύομαι ότι ίσως να έχει πάει κάπου μέσα στους βάλτους, για κάποια δουλειά. Αν ήταν όμως έτσι, θ'άφηνε μισάνοιχτη την καγκελόπορτα; Παρότι εδώ σίγουρα δεν τριγυρίζουν κλέφτες (δεν θα τολμούσαν!), η Σαπφώ είναι επιμελής γυναίκα: πάντα κλειδώνει. Και βάζει δηλητηριώδη φίδι πάνω στα κάγκελα της πόρτας.

Τώρα τα φίδια είναι εκεί – τα βλέπω κουλουριασμένα – αλλά η πόρτα δεν είναι κλειδωμένη. Θα μπορούσες να μπεις, αν την έσπρωχνες προσεχτικά.

Όχι πως εγώ θα έπρεπε να ήμουν προσεχτικός με τα οποιαδήποτε δηλητηριώδη ερπετά, αλλά όπως φαίνεται δεν θα χρειαστεί να δράσω σαν κλέφτης:

Μια σκιά έρχεται απ'το βάθος της σπηλιάς, πλησιάζοντας το στόμιο, παραμερίζοντας την καγκελόπορτα. Μια πρασινόδερμη γυναίκα με μαλλιά μαύρα και μακριά που φτάνουν ως τη μέση της. Λυγερή, κομψή, γεροδεμένη, ντυμένη με μια εφαρμοστή δερμάτινη μπλούζα με γούνα. Τα μάτια της ποτέ δεν βλεφαρίζουν, αλλά αυτή είναι η μοναδική ομοιότητά τους με τα δικά μου, γιατί είναι χρυσαφιά και θυμίζουν μάτια ερπετού. Από τη μέση και κάτω, δεν έχει πόδια μα ουρά φιδιού, μακριά, δυνατή, ευέλικτη.

Η Σαπφώ χαμογελά. «Οφιομαχητή,» με χαιρετά. «Τι σε φέρνει στο σπίτι μου;»

«Ελπίζω να μην έρχομαι κακή ώρα...» λέω πλησιάζοντάς την. Τα φίδια που είναι πιασμένα στα κάγκελα της πόρτας στρέφουν όλα τα κεφάλια τους προς το μέρος μου, συρίζοντας. Φιλικά. Χαίρονται κι αυτά που με βλέπουν.

«Σσσου έχω ξαναπεί πως δεν θα μπορούσες ποτέ να έρθεις κακή ώρα για να μ'επισκεφτείς, Γεώργιε. Η επίσσκεψή σου είναι σαν επίσσκεψη από την ίδια τη Μεγάλη Κυρά.»

«Σ'ευχαριστώ για τη φιλοξενία σου—»

«Διακρίνω, όμως, ότι κάτι σε ανησυχεί. Βιάζεσαι, Οφιομαχητή, έτσι δεν είναι; Τι συμβαίνει;» Η φωνή της ακούγεται σαν σύριγμα, πάντα – αναπόφευκτο για μια ερπετοειδή – όμως μιλά την ανθρώπινη λαλιά απείρως καλύτερα από τους περισσότερους του είδους της, τραβώντας το σίγμα ελάχιστα και σε λίγες περιπτώσεις, ενώ αν ακού-

σεις κάτι άλλους είναι σαν ν'ακούς ένα συνεχόμενο σσσσσσς. Σε τρελαίνει! Η Σαπφώ είναι απλά σαν νάχει μια ιδιαίτερη προφορά – γουστόζικη, ίσως.

«Ένας συγγενής μιας φίλης μου πεθαίνει,» της λέω, «δαγκωμένος από κερασφόρο οχιά. Δεν έχω πολύ χρόνο για να τον σώσω. Και είσαι το μοναδικό άτομο που ξέρω που μπορεί να μου φτιάξει αντίδοτο.»

«Ας μη χασομεράμε, τότε, Γεώργιε. Πού βρίσκεται ο φίλος σου; Στη Σσιρκόβη;»

«Στην Κεντρυδάτια, δυστυχώς.»

«Και είσαι σίγουρος ότι θα προλάβεις να τον σώσεις;»

«Θα κάνω ό,τι μπορώ να κάνω.»

«Είσαι τυχερός, πάντως,» μου λέει, στρεφόμενη, μπαίνοντας στη σπηλιά της, όπου και την ακολουθώ· «δεν θα χρειαστεί να ψάξω για τα απαραίτητα βοτάνια: τα έχω εδώ.»

Το εσωτερικό του σπιτιού της είναι γεμάτο μεθυστικές οσμές που κάνουν ακόμα κι εμένα να φτάνω στα όρια της χαλάρωσης, σαν να καταλαγιάζουν το αίμα μου, να γαληνεύουν το ταραγμένο μου σώμα. Στο πάτωμα απλώνονται πλεχτά χαλιά (τα οποία μόνη της έχει πλέξει, νομίζω)· στους τοίχους υπάρχουν ταπετσαρίες και ράφια γεμάτα βιβλία, κυλίνδρους, φιαλίδια, κουτάκια, αποξηραμένα φυτά, αποξηραμένα ερπετά, κόκαλα. Ό,τι μπορείς να φανταστείς από τους Στενότοπους βρίσκεται κάπου στο σπίτι της Σαπφώς. Ή, αν τα πάντα δεν βρίσκονται εδώ, τότε κάποτε τουλάχιστον έχουν βρεθεί εδώ.

Την ακολουθώ ως το εργαστήριό της, που είναι ακόμα πιο πλημμυρισμένο με παράξενα πράγματα από οποιοδήποτε άλλο μέρος του σπιτιού της, και η Σαπφώ αρχίζει αμέσως να εργάζεται, πιάνοντας αποδώ κι αποκεί αντικείμενα, φυτά, βοτάνια, ουσίες, φέρνοντάς τα πάνω σ'έναν πάγκο.

«Πού βρέθηκε και τον δάγκωσε κερασφόρος οχιά;» με ρωτά χωρίς να με κοιτάζει.

«Προτού πέσει σε κωματώδη κατάσταση, ισχυριζόταν ότι βρήκε τη Χελώνα του Θησαυρού. Υπάρχει, ξέρεις, ένας θρύλος που—»

«—λέει ότι πάνω στη ράχη μιας γιγαντοχελώνας είναι ένας χαμένος θησαυρός από ένα παλιό ναύαγιο.»

«Ναι.»

«Τον έχω ακούσει, Οφιομαχητή.»

«Αληθεύεις;»

«Δεν ξέρω. Δεν έχω ποτέ ανεβεί στη ράχη γιγαντοχελώνας. Είμαι πλάσμα της ξηράς.» Συγχρόνως δουλεύει, λιώνοντας φυτά μέσα σ'ένα γουδί, έχοντας βάλει μια ουσία να βράζει πάνω από μια ενεργειακή εστία που πρέπει να είναι από την εποχή του παππού σου αλλά ακόμα φαίνεται να λειτουργεί καλά.

«Πλάσμα της ξηράς;» λέω, υπομειδώντας. «Πολλοί δεν θα σε χαρακτήριζαν ακριβώς 'της ξηράς', Σαπφώ.»

«Τόσο ξέρουν... Ο φίλος σου, πάντως, ίσως να είχε παραισθήσεις. Γνωρίζεις τι παραισθήσεις και οράματα προκαλεί το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς.»

«Φυσικά. Και το σκέφτηκα κι εγώ, για νάμαι ειλικρινής. Όμως έλεγε ότι βρήκε τη Χελώνα του Θησαυρού προτού πέσει σε κωματώδη κατάσταση: και τα οράματα ξεκινούν αφότου έχεις πέσει σε κώμα.»

«Καμιά φορά μπορεί να σου γεννηθούν και πιο πριν παράξενες ιδέες – αυταπάτες.»

«Σίγουρη;»

«Τόχω δει να συμβαίνει, Οφιομαχητή.»

«Χμμ.» Εγώ δεν το έχω δει ποτέ να συμβαίνει. Αλλά, βέβαια, η Σαπφώ έχει αναμφίβολα τα διπλάσια χρόνια από εμένα. Τουλάχιστον. «Μπορεί και νάχεις δίκιο, λοιπόν. Μπορεί απλά να... το ονειρεύτηκε.»

«Σίγουρα κάτι είδε. Κάποια χελώνα βρήκε, μα αμφιβάλλω ότι ήταν η Χελώνα του Θησαυρού. Γιατί το νόμισε αυτό;»

«Λέει πως πρόσεξε τα σημάδια στη βλάστηση. Αυτά που θυλεύεται ότι υπάρχουν εκεί, και ότι αν τ'ακολουθήσεις θα φτάσεις στο μέρος του θησαυρού πάνω στη ράχη της.»

«Μάλλον κάτι άλλο είδε και του γεννήθηκε αυτή η εντύπωση που μετά ενισχύθηκε υπέρμετρα απ'το δηλητήριο σσστον οργανισμό του.»

«Λένε, όμως, ότι πάνω στη Χελώνα του Θησαυρού τριγυρίζουν επικίνδυνα ερπετά, Σαπφώ. Πιθανώς, ακόμα και κερασφόρες οχιές.»

«Επάνω σε πολλές γιγαντοχελώνες περιφέρονται επικίνδυνα ερπετά, Οφιομαχητή... Ο φίλος σου έφυγε αμέσως μόλις δαγκώθηκε;»

«Ναι. Το κατάλαβε ότι ήταν κερασφόρος οχιά που τον είχε τσιμπήσει. Την είδε, και τρομοκρατήθηκε. Δεν κάθισε να ψάξει άλλο για τον θησαυρό.»

«Και ήταν μόνος του; Πώς κατέληξε εκεί;»

«Μόνος του ήταν, απ'ό,τι κατάλαβα. Αλλά δεν ξέρω πώς ακριβώς βρέθηκε εκεί· δεν νομίζω ότι είχε χρόνο να πει πολλά στη φίλη μου προτού πέσει σε κώμα. Και ούτε εγώ είχα χρόνο να καθίσω να μιλήσω πολύ μαζί της αν ήθελα να τον σώσω.»

«Ναι...» Η Σαπφώ εργάζεται επάνω στον πάγκο της, γρήγορα αλλά όχι βιαστικά. Αναμιγνύοντας φυτά και ουσίες. Ακολουθώντας μια διαδικασία για την οποία ακόμα κι εγώ δεν έχω καμιά ιδέα, παρότι ξέρω πολλά από δηλητήρια και αντίδοτα. Φυσικά, δεν της έχω ποτέ ζητήσει να μου αποκαλύψει τα μυστικά της. Δεν θα το έκανε, σε καμία περίπτωση – οι ερπετοειδείς είναι πολύ μυστικοπαθείς. Και θα ήταν τρομερά αγενές από μέρους μου.

Περιμένω τώρα, ενώ έχουμε πάψει να μιλάμε, σταυρώνοντας τα χέρια μου στο στήθος, βηματίζοντας αργά, κυκλικά, μες στο δωμάτιο. Ποτέ δεν μπορώ να ηρεμήσω, νιώθοντας το αίμα μου σαν φωτιά μέσα στις φλέβες μου, τα νεύρα μου τσιτωμένα, αν και όσοι με βλέπουν δεν το καταλαβαίνουν αμέσως. Βρίσκω ένα σκαμνί και κάθομαι, έχοντας στο μυαλό μου σταθερά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, παίρνοντας ρυθμικές αναπνοές.

Η Σαπφώ συνεχίζει να δουλεύει για κανένα τέταρτο ακόμα. Ύστερα, έχοντας βάλει κάτι να βράζει πάνω από την παλιά ενεργειακή εστία, στρέφεται στο μέρος μου. «Τελείωσσε τα βασικά,» μου λέει, «αλλά πρέπει να περιμένουμε μισή ώρα τώρα. Δε γίνεται πιο γρήγορα. Πρέπει να βράσει με αργό ρυθμό.»

«Εσύ ξέρεις,» της αποκρίνομαι καθώς σηκώνομαι πάλι απ'το σκαμνί.

«Πώς είσαι, Οφιομαχητή;» με ρωτά, συζητητικά. «Πώς πηγαίνει η ζωή σου;»

«Ακόμα αναζητώ.»

«Τίποτα δεν έχεις ανακαλύψει;»

«Τίποτα. Εκείνο το ναυάγιο είναι σαν ποτέ να μην έγινε.»

«Πολλά πλοία έχει καταπιεί ο ατέρμονος ωκεανός της Υπερυδάτιας...» λέει φιλοσοφικά η Σαπφώ. «Αλλά, όπως σου έχω ξαναπεί, λόγω του δέρματός σου, υποψιάζομαι πως ίσως να κατάγεσσσαι από άλλη διάσπασση.»

«Ναι, μου το έχεις ξαναπεί – και εσύ και πολλοί άλλοι. Όμως, αν είν’ έτσι, δεν θυμάμαι τίποτα για καμιά άλλη διάσταση, Σαπφώ. Και ακόμα και οι γηγενείς της Υπερυδάτιας δεν αποκλείεται να έχουν μαύρο δέρμα.»

«Δεν αποκλείεται μα είναι απίστευτα σπάνιο. Πιο σπάνιο από το πράσινο δέρμα – στους ανθρώπους, τουλάχιστον.» (Το δέρμα της, όπως και όλων των ερπετοειδών, είναι πράσινο.)

«Τέλος πάντων...»

«Σ’το λέω γιατί ίσως θα έπρεπε να επικεντρωθείς, στην αναζήτησή σου, μόνο σε εξωδιαστασιακά σκάφη που χάθηκαν τα τελευταία χρόνια. Πλοία που έρχονταν από άλλες διαστάσεις, από διόδους, ή που έπλεαν προς άλλες διαστάσεις.»

«Για τέτοια ρωτάω κυρίως...» αποκρίνομαι, χωρίς να πω τίποτα περισσότερο. Εκείνο που με προβληματίζει τώρα δεν είναι το παρελθόν μου αλλά το παρόν. Προτού η Σαπφώ γυρίσει, αφήνοντας τη δουλειά της, και μου μιλήσει, αναρωτιόμουν ποιοι θα μπορούσαν να ήταν αυτοί που με παρακολουθούσαν πιο πριν. Αυτοί που έκαναν τα πελώρια άλματα – φορώντας, κατά πάσα πιθανότητα, οργανικές στολές: αλλιώς, πώς να πηδάνε έτσι;

Τη ρωτάω: «Πόση ώρα θα βράζει αυτό το πράγμα;»

«Μισή ώρα πρέπει να βράσει. Θέλεις κάτι να πιείς; Έχω οινοειδείς εκκρίσεις τρίουρης σουπιάς.»

«Γιατί όχι;»

Πηγαίνουμε στο καθιστικό του ισογείου του σπιτιού της, και από ένα ράφι πιάνει ένα μπουκάλι και γεμίζει δύο ξύλινες κούπες. Μου δίνει τη μία. Δοκιμάζω το ποτό.

Εξαίρετο, φυσικά. Οι οινοειδείς εκκρίσεις Υπερυδάτιας τρίουρης σουπιάς έχουν μια γεύση που δεν τη συναντάς σε κανένα άλλο ποτό, και είναι δύσκολο να την περιγράψεις. Ναι, μοιάζει με κρασί, αλλά δεν είναι κρασί. Είναι αλμυρό και υπόξινο, συγχρόνως· και όχι μόνο. Είναι

ένα ποτό που βγαίνει πραγματικά από τις εκκρίσεις ζωντανού πλάσματος – ύστερα από μια κάποια επεξεργασία, βέβαια.

Ρωτάω τη Σαπφώ: «Έχεις υπόψη σου κάποιους που χρησιμοποιούν, εδώ γύρω, οργανικές στολές άλματος;»

Πίνει μια γουλιά από το ποτό της, και κουλουριάζει την ουρά της πάνω σ'ένα κάθισμα που θα μπορούσες να πεις πολυθρόνα χωρίς πόδια – ιδανικό για ερπετοειδείς, τελείως αστείο για ανθρώπους εκτός αν θέλουν να καθίσουν οκλαδόν. «Μόνο αυτό ξέρεις; Ότι φοράνε οργανικές στολές άλματος;»

«Ναι.» Βηματίζω, ανακινώντας τις οиноειδείς εκκρίσεις μέσα στην κούπα μου.

«Διάφοροι μπορεί να χρησιμοποιούν τέτοιες στολές. Εξερευνητές, μισθοφόροι, κλέφτες... Γιατί ρωτάς; Κανένas συγκεκριμένος λόγος;»

«Νομίζω ότι με παρακολουθούσαν καθώς ερχόμουν προς τα εδώ. Αλλά όταν τους κατάλαβα και γύρισα προς τη μεριά τους έφυγαν μες στους βάλτους – κάνοντας μεγάλα άλματα. Μόνο με οργανικές στολές μπορεί να έκαναν τέτοια άλματα· αλλιώς δεν ξέρω πώς.»

«Χρςς...» Πίνει μια γουλιά απ'το ποτό της. (Το Χρςς για ερπετοειδή είναι το αντίστοιχο του Χμμμ για άνθρωπο.)

«Σου λένε κάτι;»

«Δεν ξέρω. Οποιοιδήποτε θα μπορούσαν να είναι. Για ποιο λόγο πιστεύεις ότι σ'ακολουθούσαν;»

«Δεν έχω ιδέα. Δεν είμαι καιρό στη Σιρκόβη· χτες βράδυ έφτασα με πλοίο από την Κεντρυδάτια. Και, στο μεταξύ, δεν έκανα τίποτα αξιοπρόσεχτο. Έκλεισα δωμάτιο σε ξενοδοχείο και, σήμερα το πρωί, πήγα ν'αγοράσω ένα υδατόχημα για να διασχίσω τους βάλτους.» (Θα μπορούσα να είχα ξεκινήσει και τη νύχτα, αμέσως, για τους Στενότοπους· ούτως ή άλλως, δεν κοιμάμαι. Αλλά ακόμα και το δικό μου σώμα χρειάζεται να μένει κάποιες ώρες σε αδράνεια· του κάνει καλό. Επιπλέον, δεν ήθελα να διασχίσω τους βάλτους με τα πόδια, και δεν ξέρω κανέναν έμπορο που να πουλά υδατοχήματα μες στη νύχτα στη Σιρκόβη.)

«Θα μπορούσαν να σε κυνηγάνε επειδή είσαι εσσύ;»

«Την ίδια σκέψη κάναμε, λοιπόν,» της λέω, πίνοντας μια γουλιά από το ποτό μου.

«Χρςς... Κάποιοι που ζητάνε εκδίκηση από σσσένα, Οφιομαχητή;»

«Κανένas που να έρχεται στο μυαλό μου, αυτή τη στιγμή.»

«Κάποιοι από το παρελθόν σου;»

«Μακάρι· αλλά, για κάποιο λόγο, δεν το νομίζω.»

«Μπορεί να τους ξανασυναντήσεις επιστρέφοντας στη Σιρκόβη.»

Νεύω. «Δεν ξέρω, όμως, αν θάπρεπε να το εύχομαι ή να το απεύχομαι.»

Όταν μισή ώρα έχει περάσει, η Σαπφώ επιστρέφει στο εργαστήριό της και την ακολουθώ εκεί. Εκείνη έχει τελειώσει το ποτό της· εγώ δεν έχω τελειώσει το δικό μου ακόμα. Γιατί να βιαστώ; Τέτοια πράγματα οφείλεις να τα απολαμβάνεις, οποιαδήποτε στιγμή κι αν παρουσιάζονται. Ο Γέρος του Ανέμου είμαι βέβαιος ότι θα συμφωνούσε και θα ενέκρινε. Χαμογελώ αχνά.

Η Σαπφώ βγάζει από την εστία ό,τι είχε βάλει να βράζει εκεί και αρχίζει πάλι να αναμιγνύει πράγματα. Σε κανένα δεκάλεπτο, μου δίνει ένα φιαλίδιο σφραγισμένο με φελλό. Δεν είναι μεγαλύτερο από την παλάμη μου σε μήκος. «Ορίστε,» μου λέει: «μία δόση αντιδότη για το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς. Πήγαινε γρήγορα στον φίλο σου, Οφιομαχητή, κι ευχήσου η Μεγάλη Κυρά να του έχει δώσει υπέρμετρη αντοχή ενάντια στη φυσική δύναμη του τέκνου της.»

Η καταιγίδα που έβλεπαν προς τα βόρεια είχε πλέον κοπάσει καθώς η αυγή είχε έρθει, σαν η νύχτα να ήταν που έφερνε τους κακούς ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου. Οι κάτοικοι του παράκτιου Ναού ξεκινούσαν την ημέρα τους, οι ιερείς και οι δόκιμοι κάνοντας άλλες δουλειές απ'ό,τι οι ιέρειες και οι δόκιμες, σύμφωνα με το τυπικό της περιοχής στη βόρεια άκρη της Κεντρυδάτιας, στο Πλοκάμι των Ναυαγίων.

Μια δόκιμη, ντυμένη με πράσινο χιτώνα όπως οι ιέρειες αλλά χωρίς να έχει το πρόσωπό της βαμμένο, βάδιζε στη βραχώδη ακτή νότια του εξώναου όταν είδε έναν άντρα ξεβρασμένο από τη θάλασσα. Ένας ναυαγός! Η κοπέλα έτρεξε να ειδοποιήσει την ιέρειά της, και σύντομα ιερείς, ιέρειες, δόκιμοι, και δόκιμες ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, κοιτάζοντας τον άντρα που ήταν πεσμένος πάνω στους βράχους, λιπόθυμος, με τα ρούχα του κουρελιασμένα. Τα μαλλιά του ήταν πράσινα και κοντοκουρεμένα, το δέρμα του κατάμαυρο σαν τη νύχτα. Εξωδιαστασιακός, ψιθύριζαν αρκετοί από τους ενοίκους του Ναού της Έχιδνας, που όλοι, με μονάχα δύο εξαιρέσεις, είχαν δέρμα λευκό-ροζ ή γαλανό. Και οι δύο εξαιρέσεις ήταν δέρματος πράσινου – πολύ σπάνιο στη διάσταση της Υπερυδάτιας.

«Είναι ζωντανός;» είπε μια ιέρεια.

«Πάμε να δούμε,» πρότεινε ένας ιερέας. «Η Μεγάλη Κυρά δεν μπορεί τυχαία να τον έφερε στα χέρια μας.»

Μαζί με δύο δόκιμους κατέβηκε με προσοχή τους απότομους βράχους, έδεσαν τον ναυαγό με δερμάτινα λουριά, και τον ανέβασαν χωρίς κανείς να κινδυνέψει. Τότε, έχοντάς τον ξαπλωμένο ανάμεσά τους, παρατήρησαν ότι τραύματα υπήρχαν στους ώμους του. Όχι τίποτα σπουδαία, όμως· γρατσουνιές, ουσιαστικά. Μακριές. Σαν από νύχια.

Τι θα μπορούσε να είχε προκαλέσει κάτι τέτοιο μέσα στη θάλασσα; αναρωτήθηκαν.

«Ερπετοειδής. Σίγουρα!» είπε ένας δόκιμος. «Έχω δει—»

«Οι ιεροί οφιόμορφοι,» τον διόρθωσε αυστηρά ο ιερέας του, «δεν κολυμπάνε, Γρηγόριε. Όχι στην ανοιχτή θάλασσα, τουλάχιστον.»

«Μπορεί, όμως, να ήταν επάνω σε κάποιο σκάφος και να του επιτέθηκε,» είπε συλλογισμένα μια ιέρεια.

«Αποφεύγουν να ανεβαίνουν σε πλοία,» της θύμισε ο ιερέας.

«Τέλος πάντων!» είπε ένας άλλος ιερέας. «Κάπως έγιναν αυτές οι γρατσουνιές στους ώμους του. Μπορεί ακόμα κι από άνθρωπο. Μπορεί να προσπαθούσε να σώσει κάποιον μες στη θαλασσοταραχή κι αυτός νάχε πιαστεί επάνω του και—»

«Αποκλείεται!» διαφώνησε η ιέρεια που είχε μιλήσει και πριν, έχοντας τώρα γονατίσει πλάι στον λιπόθυμο άντρα, κοιτάζοντας από κοντά τα τραύματα. «Τέτοιες πληγές δεν μπορεί να τις προκαλέσει άνθρωπος, όσο μακριά νύχια κι αν έχει. Ούτε σαν τα δικά μου, μα τη Μεγάλη Κυρά!» Ύψωσε το αριστερό της χέρι το οποίο είχε ομολογούμενως πελώρια νύχια, σ'αντίθεση με το δεξί. Ορισμένες ιέρειες το έκαναν – άφηναν τα νύχια του αριστερού τους χεριού να μεγαλώσουν όσο μπορούσαν· ποτέ δεν τα έκοβαν. Ανάμεσα στους άντρες ιερείς, αυτό ήταν πολύ πιο σπάνιο.

«Εντάξει· τέλος πάντων,» είπε ξανά ο ιερέας – ένας εύσωμος άντρας με πλατύ πρόσωπο, βαμμένο με τη μάσκα της ιεροσύνης όπως όλων των ιερωμένων. «Πάμε τον άνθρωπο στον Ναό, αφού είναι ζωντανός, να τον περιποιηθούμε· κι όταν ξυπνήσει θα μας πει τι έγινε.»

«Πολύ σωστά, Ευγένιε,» συμφώνησε ο πρώτος ιερέας – αυτός που είχε κάνει τη διόρθωση σχετικά με τους ιερούς οφιόμορφους – ο ίδιος που είχε κατεβεί για να φέρει επάνω τον ναυαγό – ένας ξερακιανός άντρας με γκριζα μακριά μαλλιά, λιγνός και νευρώδης. «Πάμε. Σηκώστε τον,» πρόσταξε τους δόκιμους του, κι εκείνοι αμέσως υπάκουσαν, βάζοντας τον ναυαγό σ'ένα φορείο.

Φεύγοντας από τη βραχώδη ακτή, πέρασαν από τις πλατφόρμες του εξώναου, ανέβηκαν στον σηκό, και από εκεί μετέφεραν τον άντρα σ'ένα από τα δωμάτια ιδιαίτερης φιλοξενίας του ενδόναου. Τον έβαλαν να ξαπλώσει σ'ένα κρεβάτι κι άρχισαν να τον περιποιούνται.

Μετά από λίγο παρατήρησαν ότι τα μακριά τραύματα στους ώμους του άφριζαν παράξενα.

«Δηλητηριασμένος!» είπε η ιέρεια με τα μεγάλα νύχια στο αριστερό χέρι, η οποία ονομαζόταν Αικατερίνη. «Πρέπει νάναι δηλητηριασμένος. Σας το έλεγα ότι αυτά τα τραύματα δεν μπορεί να τα έκανε άνθρωπος!»

Οι ιερωμένοι του Ναού ξεκίνησαν να ψάχνουν στα βιβλία τους για τα συμπτώματα, ώστε να μάθουν τι δηλητήριο μπορεί να είχε προσβάλει τον ναυαγό. Πουθενά, όμως, δεν έβρισκαν κάτι σαν αυτή την περίπτωση. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι ακριβώς ήταν. Κι εκείνος τώρα μουρμούριζε ακατανόητα πράγματα.

«Δώστε του νερό,» πρόσταξε η Αικατερίνη. «Το νερό είναι ο διώκτης όλων των δηλητηρίων.»

«Μάλιστα, Ιερότατη,» αποκρίθηκε μία από τις δόκιμες της, κι έφερε νερό για τον ναυαγό, βάζοντας μια κούπα στα χείλη του. Εκείνος αμέσως άρχισε να βήχει, και η κοπέλα πετάχτηκε πίσω, τρομαγμένη.

Η Αικατερίνη την κοίταξε ενοχλημένα. «Δώστο σ'έμένα,» είπε, παίρνοντάς της την κούπα και καθίζοντας η ίδια πλάι στον ναυαγό για να τον ποτίσει πιο αργά, σταδιακά, στηρίζοντας το κεφάλι του με το ένα χέρι – αυτό με τα μεγάλα νύχια. Εκείνος τότε ηρέμησε και ήπие μερικές μικρές γουλιές, οι οποίες φάνηκε να του κάνουν καλό γενικά, μα δεν σταμάτησαν τις πληγές του απ'το να αφρίζουν.

Το παράξενο άφρισμα συνεχίστηκε ολόκληρη εκείνη την ημέρα, όμως κανένα άλλο αρνητικό σύμπτωμα δεν παρουσιάστηκε εκτός του ότι ο ναυαγός μουρμούριζε ακατανόητα.

Την επόμενη ημέρα, οι πληγές στους ώμους του έπαψαν να αφρίζουν και εφελκίδες είχαν ήδη διαμορφωθεί επάνω τους. Ο άγνωστος άντρας άνοιξε τα μάτια του, βλεφαρίζοντας, κοιτάζοντας τον χώρο τριγύρω. Η μία από τις δύο δόκιμες που τον φυλούσαν έτρεξε να ειδοποιήσει τους ιερείς του Ναού, και σε λίγο κάποιοι από αυτούς ήταν κοντά του.

«Σε βρήκαμε στην ακτή,» του είπε ο Νεκτάριος – ο ξερακιανός ιερωμένος με τα γκρίζα μαλλιά ο οποίος τον είχε σηκώσει από τους βράχους μαζί με τους δύο δόκιμους. «Είσαι σε Ναό της Έχιδνας τώρα. Είσαι ασφαλής. Ποιο είναι το όνομά σου;»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Το όνομά μου;...» Το συνοφρυώμά του βάθυνε. «Δε θυμάμαι,» είπε. Κι ανασηκώθηκε απότομα πάνω στο κρεβάτι. «Δε θυμάμαι!»

«Ηρέμησε,» τον συμβούλεψε ο Νεκτάριος. «Ηρέμησε. Θα θυμηθείς. Είναι από το ξάφνιασμα—»

«Δεν θυμάμαι τίποτα!» φώναξε ο άντρας. «Τίποτα!» Και τα μάτια του τους ατένιζαν άγρια.

«Σου λέω – ηρέμησε. Θα θυμηθείς. Πες μας πώς βρέθηκες στη θάλασσα. Πού ήσουν; Σε κάποιο πλοίο;»

Η αναπνοή του άντρα ακουγόταν γρήγορη, δυνατή. Ξεροκατάπие. Ήταν συνοφρυωμένος πάλι, το μαύρο δέρμα στο μέτωπό του αυλακωμένο. «Ναι, σ'ένα πλοίο... Μια καταιγίδα...»

«Τι πλοίο ήταν;» ρώτησε η Αικατερίνη.

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι. «Δε θυμάμαι.»

«Από άλλη διάσταση;»

Ο άντρας την κοίταξε παραξενεμένος. «Άλλη διάσταση; Γιατί;»

«Δε φαίνεσαι για Υπερυδάτιος.»

«Στην Υπερυδάτια είμαι;»

«Ναι, και το δέρμα σου είναι κατάμαυρο. Μάλλον δεν είσαι ντόπιος. Πρέπει να είσαι από άλλη διάσταση.»

«Δεν... δεν ξέρω...» μουρμούρισε ο άντρας. Και κοπάνησε τη γροθιά του στο πλάι του κρεβατιού. «Δεν θυμάμαι!» γρύλισε.

«Ηρέμησε,» του είπε ξανά ο Νεκτάριος. «Συνέχισε να μας λες τι έγινε. Ίσως έτσι να θυμηθείς πιο γρήγορα.»

«Θέλεις λίγο νερό;» τον ρώτησε η Αικατερίνη.

Ο άντρας δεν της απάντησε. «Το πλοίο μας χτυπιόταν από μια τρομερή καταιγίδα, και μετά βούλιαξε... και βρέθηκα στη θάλασσα... Για λίγο, νόμιζα ότι ήμουν νεκρός... Ήμουν... είχα φτάσει σ'ένα μέρος χωρίς νερό, ένα μέρος με αέρα – μπορούσα ν'αναπνεύσω – αλλά ήταν σαν να εξακολουθούσα να είμαι κάτω απ'το νερό! Κάτι... κάτι πλάσματα σαν ψάρια με φτερά πετούσαν και φώτιζαν... Φώτιζαν όπως και η βλάστηση... Δεν ξέρω τι... τι ήταν εκεί, αλλά—»

«Μέσα σε Φυσαλίδα ήσουν,» του είπε ο Ευγένιος.

«Φυσαλίδα;» Ο ναυαγός στράφηκε να τον αντικρίσει.

Ο Ευγένιος ένευσε. «Ναι. Δε γνωρίζεις τι είναι αυτό;»

«Όχι... δεν...»

«Δεν πρέπει, τότε, νάσαι Υπερυδάτιος–»

«Μα δεν θυμάμαι τίποτα έτσι κι αλλιώς!» Το σώμα του φαινόταν τσιτωμένο, τα νεύρα του τεντωμένα. Έμοιαζε σχεδόν έτοιμος να τους ορμήσει, σαν άγριο θηρίο.

«Όλοι οι Υπερυδάτιοι έχουν τουλάχιστον ακούσει για τις Φυσαλίδες,» συνέχισε ο Ευγένιος.

Ενώ ο Νεκτάριος έλεγε, γι'ακόμα μια φορά: «Ηρέμησε, φίλε μου,» και ρωτούσε: «Θέλεις λίγο νερό;»

«Τι είναι οι Φυσαλίδες;»

«Αυτό που υποδηλώνει η ονομασία τους,» απάντησε ο Ευγένιος. «Πελώριοι θύλακες αέρα μέσα στα βάθη του ατέρμονου ωκεανού της Υπερυδάτιας. Λένε πως δημιουργήθηκαν πριν από αιώνες από τις ίδιες ανθυδατικές ενέργειες που κρατάνε τις τρεις ηπειρονήσους πλωτές πάνω στη θάλασσα.

»Αλλά τι έγινε μετά μ'εσένα; Πες μας.»

«Είδα ένα πελώριο χταπόδι, και... ακόμα νόμιζα ότι ήμουν νεκρός ίσως. Τρόμαξα κι άρχισα να τρέχω και βρέθηκα πάλι μες στο νερό. Υποθαλάσσια ρεύματα πρέπει να με παρέσυραν. Δεν είχα ιδέα πού βρισκόμουν, και τα πνευμόνια μου γέμιζαν... Θα πνιγόμουν, αλλά...» Κοίταξε κάτω, μορφάζοντας. «Παραισθήσεις...» μουρμούρισε.

«Τι είπες;» ρώτησε ο Νεκτάριος.

Ο άντρας ύψωσε το βλέμμα του για να τον κοιτάξει. «Πρέπει να ήταν παραισθήσεις...»

«Τι είδες;» τον ρώτησε η Αικατερίνη.

Ο άντρας ξεροκατάπιε.

«Θέλεις νερό;» Η ιέρεια έτεινε μια κούπα προς το μέρος του.

«Ευχαριστώ.» Ο άντρας άρπαξε το σκεύος απότομα και δυνατά. Αφύσικα απότομα, ίσως· αφύσικα δυνατά. Ήπιε.

«Τι είδες;» τον ρώτησε ο Νεκτάριος.

«Μια γυναίκα. Αλλά όχι κανονική. Είχε φίδια αντί για μαλλιά, και το σώμα της απ'τη μέση και κάτω ήταν... πελώριο, και σαν ουρά φιδιού. Δε φαινόταν να τελειώνει ποτέ.» Μια γουλιά ακόμα. «Με άρπαξε δυνατά με τα χέρια της και... με φίλησε, και μου έδωσε αέρα, διώχνο-

ντας το νερό από μέσα μου, και... μετά δεν θυμάμαι τίποτα. Μετά ξύπνησα εδώ.»

Οι ιερείς αλληλοκοιτάζονταν, και κανείς δεν είχε αμφιβολία στο μυαλό του για το τι είχε συμβεί.

«Είσαι ευλογημένος,» του είπε τελικά ο Νεκτάριος.

«Η Μεγάλη Κυρά σε φίλησε,» του είπε η Αικατερίνη.

«Σπάνιο,» πρόσθεσε ο Ευγένιος, «πολύ σπάνιο. Και πολύ σημαντικό.»

«Ποια Μεγάλη Κυρά;» ρώτησε ο ναυαγός.

«Η Έχιδνα, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Νεκτάριος. «Η ισχυρότερη θεά της Υπερυδάτιας.»

Ο άντρας τελείωσε το νερό του. «Όχι,» είπε, «ήταν παραισθήσεις.» Είχε αρχίσει τώρα να τρέμει.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε η Αικατερίνη. «Πώς αισθάνεσαι;»

«Κρυώνω.» Ιδρώτας έτρεχε πάνω στο κατάμαυρο δέρμα του. «Έχει... κάποιο κρύο.» Η κούπα έπεσε απ'το χέρι του· κύλησε στο πάτωμα: μια δόκιμη τη μάζεψε αμέσως.

«Αυτά τα τραύματά επάνω σου...» Ο Ευγένιος τα έδειξε, στους ώμους του ναυαγού. «Πώς έγιναν; Θυμάσαι;»

Ο άντρας κοίταξε τον εαυτό του, προς τα δεξιά και προς τ'αριστερά. «Όχι,» αποκρίθηκε, εξακολουθώντας να τρέμει.

«Ξάπλωσε,» του είπε η Αικατερίνη. «Ξάπλωσε.»

Ο άντρας δεν υπάκουσε. «Αλλά εκεί... εκεί μ'άγγιξε εκείνη. Η... η Μεγάλη Κυρά σας. Η Έχιδνα. Αισθάνθηκα τα νύχια της να μπήγονται στη σάρκα μου – αλλά ήταν παραισθήσεις!» φώναξε. «Ήταν παραισθήσεις!»

«Ηρέμησε, και ξάπλωσε,» είπε ο Νεκτάριος, προσπαθώντας να τον ωθήσει για να ξαπλώσει.

Ο άντρας τον έσπρωξε πίσω, με τρομερή δύναμη· ο ιερέας παραπάτησε και σίγουρα θα έπεφτε αν ένας δόκιμος – ο Γρηγόριος – δεν τον έπιανε, λέγοντας: «Ιερότατε... Είναι τρελός!»

«Τρελός;» γρύλισε ο μαυρόδερμος άντρας, ατενίζοντας τον νεαρό με μάτια που τον έκαναν να καταπιεί τη γλώσσα του.

«Σιωπή, ανόητε!» φώναξε ο Νεκτάριος στον δόκιμό του. «Δεν είναι τρελός. Είναι ευλογημένος. Είναι Φιλημένος. Η Μεγάλη Κυρά τον έσωσε από βέβαιο θάνατο, και το ιερό της δηλητήριο τώρα ρέει μέσα του.»

«Τι είναι αυτά που λέτε;» μούγκρισε ο ναυαγός. «Ήταν παραισθήσεις! Δεν έχω καμιά σχέση με τη θεά σας! Δεν μπορεί να...! Δεν μπορεί!» Έκανε να σηκωθεί–

(όλοι, ιερωμένοι και δόκιμοι, οπισθοχώρησαν τρομαγμένοι)

–αλλά έπεσε πάλι στο κρεβάτι, τρέμοντας, με ιδρώτα να κυλά επάνω του.

«Σκέπασέ τον,» πρόσταξε η Αικατερίνη μια δόκιμη. Όμως εκείνη δεν κινήθηκε, φοβούμενη να τον πλησιάσει. Η ιέρεια επέμεινε: «Σκέπασέ τον, λέω, Ευτυχία.»

Η κοπέλα, αν και τρέμοντας σχεδόν όπως ο άγνωστος, τον πλησίασε γρήγορα, έπιασε ακόμα πιο γρήγορα την κουβέρτα, την τράβηξε επάνω του, κι απομακρύνθηκε σαν Ζέφυρου άνεμος.

Οι ιερείς αύξησαν τη θερμότητα της ενεργειακής θερμάστρας του δωματίου, γιατί ο Φιλημένος φαινόταν να κρυώνει πολύ. Δεν ήξεραν τι να του φέρουν για να τον βοηθήσουν, αφού δεν ήταν κανένα φυσικό δηλητήριο που τον είχε προσβάλει αλλά το ίδιο το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας. Προσπάθησαν όσο μπορούσαν να τον κάνουν να αισθανθεί καλύτερα, σκουπίζοντας τον ιδρώτα του, φέρνοντάς του νερό, θερμαίνοντας το δωμάτιο μ'ακόμα μία ενεργειακή θερμάστρα. Αλλά επί δύο ολόκληρες ημέρες ο μαυρόδερμος άντρας ήταν κουλουριασμένος κάτω απ'την κουβέρτα, παραληρώντας ακατανόητα, τρέμοντας, λουσμένος στον ιδρώτα. Τα πράσινά μαλλιά του ήταν σαν να ξανάχαν βουτήξει στη θάλασσα. Τα μάτια του είχαν κοκκινίσει. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Δεν μπορούσε καθόλου να κοιμηθεί. Κανείς δεν τον είχε δει να κοιμάται ούτε για ένα τέταρτο της ώρας.

Οι ιερωμένοι φοβόνταν ότι θα πέθαινε: ότι η Μεγάλη Κυρά είχε στείλει στον Ναό τους αυτό το ιερό, Φιλημένο πρόσωπο κι εκείνοι θα ήταν ανίκανοι να το βοηθήσουν και, τελικά, η ζωή του θα έσβηνε.

«Αν ο Φιλημένος πεθάνει μες στον Ναό μας,» είπε στους άλλους ο Νεκτάριος – που είχε αξίωμα Πρωθιερέα, το υψηλότερο δυνατό αξίωμα εδώ – «θα είναι μεγάλη ντροπή. Να κάνετε το παν για να μην πεθάνει.»

«Φυσικά και θα κάνουμε το παν,» αποκρίθηκε η Αικατερίνη.

«Το κάνουμε ήδη, δεν το κάνουμε;» είπε ο Ευγένιος, προβληματισμένα. «Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε, Νεκτάριε;»

Ο Πρωθιερέας δεν είχε καμιά απάντηση να δώσει. «Μην τον αφήσετε να πεθάνει,» είπε μονάχα.

Αλλά την επόμενη ημέρα – την τρίτη ημέρα – ο ναυαγός φάνηκε να συνέρχεται. Δεν έτρεμε πλέον, και μονάχα παλιός ιδρώτας υπήρχε επάνω του· καινούργιος δεν κυλούσε στο σώμα του. Και ο Φιλημένος διψούσε πολύ· ζήτησε νερό, κι αμέσως του το έδωσαν. Ήπιε μια ολόκληρη καράφα, τη μια κούπα μετά την άλλη, αγνοώντας τις συμβουλές τους να πίνει αργά, όχι γρήγορα. Ύστερα ζήτησε φαγητό, και του έφεραν πιάτα και πιατέλες γεμάτα φθινοπωρινούς καρπούς, ψητά κρέατα, λαχανικά, και σούπα. Κατανάλωσε περισσότερη τροφή απ'ό,τι έμοιαζε λογικό. Τα υπόλοιπα τα άφησε παράμερα, και τους ευχαρίστησε.

«Είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε,» του είπε η Αικατερίνη.

«Έχεις θυμηθεί τίποτα από το παρελθόν σου;» τον ρώτησε ο Ευγένιος.

«Όχι,» είπε ο άγνωστος, και η όψη του αγρίεψε ξανά. «Όχι!» Οι ιερείς παρατήρησαν τώρα ότι τα μάτια του δεν βλεφάριζαν. Ούτε λίγο. Ήταν σαν τα μάτια φιδιού. Σαν τα μάτια ιερών οφιόμορφων· μόνο που εκείνων έμοιαζαν πραγματικά με μάτια ερπετών.

«Θέλεις να κάνεις μπάνιο;» τον ρώτησε ο Νεκτάριος, βιαστικά, ελπίζοντας ο Φιλημένος να μην εξαγριωνόταν πάλι. «Το λουτρό είναι έτοιμο για σένα.»

Ο μαυρόδερμος άντρας φάνηκε σκεπτικός για λίγο, σαν η απόφαση να ήταν πολύ σοβαρή. Μετά είπε: «Ναι, θα πλυθώ.»

Και τον οδήγησαν στο λουτρό, όπου καθάρισε το σώμα του από την αλμύρα του ωκεανού και από τον ιδρώτα. Δεν άργησε να τελειώσει· βγήκε και ντύθηκε με τα ρούχα που του είχαν φέρει οι ιερείς.

«Πώς θέλεις να σε αποκαλούμε;» τον ρώτησε ο Ευγένιος.

Ο άντρας τον άρπαξε ξαφνικά απ'τη μπροστινή μεριά του χιτώνα του, με το ένα χέρι και με τρομερή δύναμη. «Σας είπα ότι δεν θυμάμαι τ'όνομά μου!» γρύλισε.

«Μα τη Μεγάλη Κυρά!» αναφώνησε ο Ευγένιος. «Απλώς μια ερώτηση...»

Ο Νεκτάριος έπιασε τον ώμο του αγνώστου. «Δε θέλουμε το κακό σου. Είσαι ιερό πρόσωπό για εμάς. Άφησε τον Ευγένιο, σε παρακαλώ.»

Ο άντρας ελευθέρωσε τον ιερέα. «Συγγνώμη,» είπε. «Ήμουν... Δεν... Αισθάνομαι...» Ήταν προβληματισμένος, μόρφαζε.

«Τι αισθάνεσαι;» ρώτησε σταθερά ο Νεκτάριος.

«Το σώμα μου... τόσο... Σαν εκνευρισμένος...»

«Κοιμήσου,» του είπε ο Νεκτάριος. «Ξεκουράσου.»

Ο άγνωστος ένευσε. «Ναι. Πρέπει.»

Τον συνόδεψαν πάλι ως το δωμάτιό του και τον άφησαν εκεί, ξαπλωμένο, χωρίς κανέναν τώρα να είναι από πάνω του για να τον φυλά – δεν χρειαζόταν πλέον. Πρόσταξαν, όμως, δύο δόκιμοι να είναι πάντοτε έξω απ'την πόρτα του, κι αν άκουγαν οτιδήποτε παράξενο από μέσα να τους ειδοποιούσαν αμέσως.

Ύστερα οι ιερείς απομακρύνθηκαν, πηγαίνοντας στην Εστία του ενδόναου – στον θάλαμο για τις ιερατικές συγκεντρώσεις.

«Αν είναι όντως Φιλημένος,» είπε ο Ευγένιος, ανήσυχα, «ξέρεις πολύ καλά τι σημαίνει αυτό, έτσι, Νεκτάριε;»

«Φυσικά και ξέρω!» αποκρίθηκε, κάπως απότομα, ο Πρωθιερέας, νευρικός κι αυτός σαν τον Φιλημένο ίσως.

«Δε θα μπορεί να ηρεμήσει,» συνέχισε ο Ευγένιος, μιλώντας ίσως για τους υπόλοιπους που πιθανώς να μην ήξεραν ή να μη θυμόνταν. «Το δηλητήριο της Έχιδνας θα καίει διαρκώς μέσα του. Δε θα μπορεί να κοιμηθεί. Και θα έχει τρομερή δύναμη και τρομερή αντοχή. Τρομερή δύναμη αναμφίβολα έχει – την αισθάνθηκα. Τα ιερά βιβλία λένε ότι οι Φιλημένοι είναι στα όρια της παραφροσύνης–»

«Κανείς, όμως, δεν έχει δει Φιλημένο εδώ και χρόνια,» είπε η Αικατερίνη. «Είναι... μύθος σχεδόν.»

«Δεν είναι μύθος, Αικατερίνη,» αποκρίθηκε ο Νεκτάριος. «Το ξέρεις πολύ καλά. Απλώς είναι σπάνιοι. Πολύ, πολύ σπάνιοι.»

«Μα αυτός ο άνθρωπος είναι εξωδιαστασιακός!» είπε μια άλλη ιέρεια. «Γιατί η Έχιδνα να ευλογήσει έτσι έναν ξένο;»

«Ίσως και να μην είναι τελικά εξωδιαστασιακός,» υπέθεσε ο Νεκτάριος. «Ίσως να είναι από τις λίγες περιπτώσεις κατάμαυρων ανθρώπων της Υπερυδάτιας.»

«Κι αυτοί εξωδιαστασιακοί είναι, ουσιαστικά, Νεκτάριε,» είπε ο Ευγένιος. «Οι γονείς τους κατάγονται από άλλες διαστάσεις.»

«Οι ίδιοι, όμως, έχουν γεννηθεί εδώ.»

«Ακόμα κι έτσι!» είπε η ιέρεια που είχε μιλήσει και πριν, η οποία ονομαζόταν Ασπασία. «Γιατί η Μεγάλη Κυρά να επιλέξει έναν τέτοιο άνθρωπο;»

«Το μυαλό της Έχιδνας είναι μυστηριώδες και ιερό, αδελφή μου,» αποκρίθηκε ο Νεκτάριος. «Αμφισβητείς εκείνο που τα μάτια σου ορούν; Είναι Φιλημένος· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

Ο Ευγένιος ένευσε. «Ναι, δεν υπάρχει αμφιβολία. Αλλά το ερώτημα είναι τι θα κάνουμε μαζί του, Νεκτάριε. Μπορεί ν'αποδειχτεί επικίνδυνος για τον Ναό—»

«Αρχίζεις να μιλάς βλάσφημα, Ευγένιε. Είναι ιερό πρόσωπο.»

«Πιθανώς να είναι· αλλά τα ιερά βιβλία γράφουν για περιπτώσεις Φιλημένων που, από το δηλητήριο της Έχιδνας που έκαψε μέσα τους, δεν μπορούσαν να ελέγξουν τον εαυτό τους και σκότωσαν τους πάντες γύρω τους!»

«Θα τον φρουρούμε. Θα είμαστε έτοιμοι για οτιδήποτε.»

«Καλύτερα να τον διώξουμε μόλις έχει συνέλθει και είναι πρόθυμος να φύγει,» πρότεινε ο Ευγένιος, κι αρκετοί συμφώνησαν μαζί του δίχως καθυστέρηση.

«Μπορεί και να το κάνουμε,» τους διέκοψε ο Νεκτάριος. «Μα όχι ακόμα.»

«Ίσως σύντομα να θυμηθεί ποιος είναι,» πρόσθεσε η Αικατερίνη – που δεν ήταν ανάμεσα σ'εκείνους που είχαν συμφωνήσει να τον διώξουν.

«Πραγματικά το πιστεύεις αυτό;» τη ρώτησε ένας ιερέας.

«Γιατί όχι; Αποκλείεται να πρόκειται για μόνιμη κατάσταση.» Και κοίταξε τον Ευγένιο, ερωτηματικά. «Έτσι δεν είναι;» Η ίδια δεν είχε διαβάσει πρόσφατα τι έγραφαν τα ιερά βιβλία για τους Φιλημένους. «Τι λένε οι Γραφές;»

«Τίποτα συγκεκριμένο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν αναφέρουν τίποτα για αμνησία.»

«Ίσως, λοιπόν, να μην είναι Φιλημένος!» είπε ο ιερέας που είχε μιλήσει λίγο πιο πριν – ο Ζαχαρίας.

Οι άλλοι τον κοίταξαν σαν να είχε ξαφνικά τρελαθεί.

«Οι Γραφές, αδελφέ μου,» του είπε ο Ευγένιος, ήπια, «δεν αναφέρουν όλες τις πιθανές υποπεριπτώσεις Φιλημένων.»

«Για την ώρα θα μείνει μαζί μας,» δήλωσε ο Νεκτάριος. «Και μετά θα δούμε τι θα γίνει. Η Μεγάλη Κυρά θα μας δείξει.»

# 3

Βγαίνω από το σπίτι της Σαπφώς και ανεβαίνω στο Ανήμερο Βατράχι τρίτης γενιάς. Η Ευθαλία είναι ακόμα κουλουριασμένη πάνω στο τιμόνι, περιμένοντάς με. Ενεργοποιώ τη μηχανή και φεύγω, αρχίζοντας να κατευθύνομαι νότια μες στους Στενότοπους. Τώρα δεν ακολουθώ κανένα μονοπάτι βάσει συγκεκριμένου είδους χλωρίδας· απλά οδηγώ το υδατόχημά μου ξέροντας πως, αν συνεχίσω έτσι, θα φτάσω αναπόφευκτα στις ακτές της Μικρυδάτιας και στη Σιρκόβη. Οι Στενότοποι απλώνονται ανάμεσα στους ποταμούς Λόνθη και Σόρνη· από εκεί, άλλωστε, έχουν πάρει το όνομά τους, λένε κάποιοι: είναι ο στενός τόπος ανάμεσα στους ποταμούς. Αν και όχι και τόσο στενός στην πραγματικότητα. Στη βορειοδυτική τους άκρη, στις εκβολές του Σόρνη, είναι χτισμένη η Ερνέγη. Στη νότιά τους άκρη, στις εκβολές του Λόνθη, βρίσκεται η Σιρκόβη. Ο τωρινός μου προορισμός.

Καθώς ταξιδεύω παρατηρώ το περιβάλλον πολύ προσεχτικά. Δεν αφήνω τη βιασύνη να με κάνει απρόσεχτο, γιατί γνωρίζω πως εδώ, στους Στενότοπους, αυτό μπορεί ν'αποδειχτεί μοιραίο, είτε καβαλάς δυνατό υδατόχημα είτε όχι. Αποφεύγω κινδύνους τον έναν μετά τον άλλο – φυσικές παγίδες του τοπίου αλλά και πλάσματα – και συνεχίζω. Ενώ, συγχρόνως, έχω το νου μου και για εκείνους τους παράξενους τύπους που έκαναν τα μεγάλα άλματα. Δεν αποκλείεται να με περιμένουν να επιστρέψω. Αν και δεν μπορώ να υποθέσω τι ίσως να θέλουν από εμένα.

Σε κανονική περίπτωση, δεν θα γύριζα από τη μεριά που έφυγα. Δεν θα επέστρεφα στη Σιρκόβη από τη Στενή Πύλη. Θα πήγαινα στις όχθες του ποταμού Λόνθη, θα έβαζα το δίκυκλό μου να πλεύσει επάνω στα νερά του, και θα έμπαινα στην πόλη από το λιμάνι. Όμως τώρα δεν έχω χρόνο για τέτοια. Και, για να είμαι ειλικρινής, δεν θα το απέκλεια κιόλας να μην ξανασυναντήσω εκείνους τους κατασκόπους. Σε τελική ανάλυση, αν ήθελαν να δουν πού μέσα στους Στενότοπους θα

πήγαινα, απέτυχαν. Τι άλλο μπορεί να ζητάνε; Να μου επιτεθούν; Τότε γιατί δεν μου επιτέθηκαν πιο πριν, όταν τους είδα; Γιατί έφυγαν; Επειδή θεώρησαν πως είχε χαλάσει η ενέδρα τους; Πως δεν θα με ξάφνιαζαν;

Αυτό πρέπει να ήταν, τελικά, όπως αποδεικνύεται ύστερα από καμιά ώρα, όταν πλησιάζω πλέον τη Σιρκόβη.

Τους βλέπω ξανά, πίσω από την ελοχαρή βλάστηση. Σκιερές φιγούρες. Ανθρώπινες, αναμφίβολα. Και υψώνουν όπλα – νομίζοντας, μάλλον, ότι δεν τους έχω πάρει είδηση. Δίχως καθυστέρηση, πηδάω απ'τη σέλα του δίκυκλού μου, αφήνω το σώμα μου να κυλήσει στο μαλακό έδαφος των ελών. Από πάνω μου τέσσερις ενεργειακές ριπές περνάνε, τρίζοντας στον υγρό αέρα.

Δε σταματάω να κυλιέμαι, καταλήγω μέσα σε κάτι βούρλα, αγνοώντας τα καθώς μπλέκονται στα ρούχα μου, καθώς τρυπάνε το δέρμα μου.

«Πιάστε τον!» ακούω κάποιον να φωνάζει. «Μην τον αφήνετε να φύγει!»

Δεν είναι μακριά μου, τώρα, οι μισοί από αυτούς. Ήταν χωρισμένοι από τη μια κι από την άλλη, έχοντας κλείσει το δίκυκλό μου ανάμεσά τους. Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας και τους ορμάω ενώ αποφεύγω ακόμα μια ενεργειακή ριπή. Σπαθίζω το χέρι του άντρα που κρατά το πιστόλι και το κόβω απ'τον καρπό. Πέφτει κάτω, διπλωμένος, ουρλιάζοντας. Οι άλλοι έχουν τραβήξει αγχέμαχα όπλα, μα δεν βλέπω τίποτα το πολύ αιχμηρό – ρόπαλα, κυρίως. Και ένας κρατά δίχτυ. Δύο απ'αυτούς φοράνε στολές που πρέπει να είναι οργανικές. Οι υπόλοιποι μοιάζουν με ληστές, ίσως· αλλά όχι ακριβώς.

«Τι σκατά θέλετε, βατράχια του Λοκράθου;» γρυλίζω.

«Εσένα, Οφιομαχητή!» αποκρίνεται ένας – ο αρχηγός τους, μάλλον – ένας τύπος με οργανική στολή και μικρή μάσκα που κρύβει μόνο την επάνω μεριά του προσώπου του και στο μέτωπο έχει ένα σύμβολο που δεν προλαβαίνω να δω καλά καθώς οι άλλοι αμέσως μου ορμάνε.

Αποφεύγω ένα ρόπαλο και σκίζω το στήθος ενός αντιπάλου με το σπαθί μου. Κλοτσάω έναν άλλο στην κοιλιά, εκτοξεύοντάς τον πίσω, να κάνει τούμπες στο βαλτώδες έδαφος. Σπαθίζω μια γυναίκα στο κεφάλι, σπάζοντας το κρανίο της, τινάζοντας έξω αίματα και μυαλά.

«Με έχετε!» τους φωνάζω, νιώθοντας το αίμα μου να βράζει εξοργίζοντάς με, δίνοντας τρομερή δύναμη στο σώμα μου. «Σας αρέσω, βατράχια του Λοκράθου;»

«Ρίξ' του το!» λέει κάποιος από δίπλα, και εκείνος που κρατούσε το δίκτυ μού το πετά.

Καθώς έρχεται προς το μέρος μου, διαγράφω ένα ημικύκλιο στον αέρα με το Φιλί της Έχιδνας και το σκίζω παρότι είναι από αρκετά ανθεκτικό υλικό. Το υπόλοιπο, ό,τι έχει απομείνει, πιάνεται πάνω μου με αγκάθια που ούτε που τα αισθάνομαι να τρυπάνε το σώμα μου.

Δύο ακόμα απ'αυτούς τους λεχρίτες μού ορμάνε με ρόπαλα, πιστεύοντας ίσως ότι τώρα θα είμαι πιο εύκολη λεία. Κάνουν λάθος. Το ένα ρόπαλο με βρίσκει στο κεφάλι, όμως ελάχιστα με ζαλίζει, και το λεπίδι μου σκίζει τον λαιμό του χειριστή του. Το άλλο ρόπαλο το αποφεύγω και καρφώνω τον δικό του χειριστή στην κοιλιά.

Οι υπόλοιποι τρέπονται σε φυγή.

Τραβάω το βελονοβόλο μέσα από την κάπα μου, ενώ δύο απ'αυτούς στρέφουν ενεργοβόλα πιστόλια προς τα πίσω και μου ρίχνουν. Γονατίζοντας απότομα αποφεύγω τις ενεργειακές ριπές κι εκτοξεύω βελόνες. Χτυπάω τον έναν κάπου στο σώμα του κι αμέσως πέφτει κάτω, σπαρταρώντας καθώς το δηλητήριο της βελόνας τον καίει. Οι άλλοι τον αρπάζουν και τον τραβάνε.

«Δεν ξέρω πώς έμαθες για εμάς, Οφιομαχητή!» μου φωνάζει ο αρχηγός με τη μάσκα. «Αλλά θα σε ξαναβρούμε! Θα σε ξαναβρούμε!» Κι εξαφανίζονται μες στους βάλτους, τρέχοντας και, ορισμένοι, πηδώντας αφύσικα με τις οργανικές στολές τους.

Τι εννοούσε εκείνος ο καριόλης ότι είχα μάθει γι'αυτούς; Νομίζει ότι κάποιος με προειδοποίησε για την παρουσία τους εδώ; Ή νομίζει ότι κάποιος με προειδοποίησε πως, γενικά, με παρακολουθούν;

Όχι· έχω την εντύπωση ότι κάτι άλλο εννοούσε. Αλλά τι;

Και τι διάολο ήθελαν;

Εσένα, Οφιομαχητή, είπε ο καριόλης με τη μάσκα... Εσένα, Οφιομαχητή... Προφανώς, σκόπευαν να με αιχμαλωτίσουν. Δεν έκαναν ούτε μια προσπάθεια να με σκοτώσουν. Μου έριξαν με ενεργοβόλα για να με αναισθητοποιήσουν· μου όρμησαν με ρόπαλα, για τον ίδιο λόγο· μου πέταξαν ένα δίκτυ για να μπλεχτώ μέσα του. Τι στα παπάρια του

Λοκράθου συμβαίνει εδώ; Αν κι έχω τσαντίσει αρκετούς ανθρώπους στη ζωή μου, αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν που θα με ήθελε αιχμάλωτο. Οι περισσότεροι που με αντιπαθούν θα με προτιμούσαν νεκρό. Το ξέρουν ότι ως αιχμάλωτος θα ήμουν πολύ επικίνδυνος.

Καθώς βαδίζω προς το πεσμένο στο πλάι Ανήμερο Βατράχι τρίτης γενιάς, βλέπω την Ευθαλία να σέρνεται πλησιάζοντάς με. Την πιάνω από κάτω και την αφήνω να κρυφτεί μες στο μανίκι μου, κουλουριασμένη γύρω από το χέρι μου. Σηκώνω το δίκυκλο όρθιο, το καβαλάω, και βάζω πάλι τους τροχούς του σε κίνηση.

Η Σιρκόβη δεν είναι μακριά πια, και δεν νομίζω να ξαναδεχτώ επίθεση ώσπου να φτάσω. Ωστόσο, εξακολουθώ να είμαι προσεχτικός.

Ο δηλητηριασμένος ονειρεύεται:

ένα πλοίο βουλιάζει κομμένο στα δύο από τον πέλεκυ του καπνού Ένα μηχανήμα κρύβει στα σπλάχνα του έναν δαίμονα Συγκεντρώνονται οι πιστοί και μιλάνε ανήσυχοι Ο άντρας με τη μάσκα επιμένει ότι πρέπει να συνεχίσουν το κυνήγι Η γιγαντοχελώνα κολυμπά μέσα στον ατέρμονο ωκεανό ενώ η βλάστηση επάνω στο πελώριο καθούκι της σείεται από τον άνεμο Ένα σκάφος φτάνει στο λιμάνι και αγκυροβολεί ενώ η καπετάνισσά του παίζει ζάρια με τον εραστή της μες στην καμπίνα της και γελά καθώς βγάζει το επόμενο της ρούχο έχοντας χάσει αυτό τον γύρο Η αδελφή μου φιλοξενεί έναν φίλο της κερνώντας τον λέγοντάς του ότι πρέπει να βιαστεί Οι ιερείς τελειώνουν την τελετή τους στα άκρα της θάλασσας ρίχνοντας ένα φίδι στο νερό ενώ πύραυνα καίνε πάνω στις πλατφόρμες από θαλασσόλιθο και οι ήλιοι βουλιάζουν στη δύση Ο άντρας που τα μάτια του δεν βλεφαρίζουν αντιμετωπίζει εχθρούς τρομοκρατώντας τους Ο γέροντας επάνω στο βουνό αδειάζει τη μακριά πίπα του από τη στάχτη την οποία παίρνει ο άνεμος και ο γέροντας την κοιτάζει σαν να είναι κάτι το ιερό αυτό που συμβαίνει

Η Στενή Πύλη είναι ανοιχτή όπως και πριν, μες στο μεσημέρι. Το ένα της φύλλο, δηλαδή, είναι ανοιχτό. Παραπάνω από αρκετός χώρος για να περάσει το δίκυκλό μου.

Σταματάω κοντά στους φρουρούς. «Να κάνω μια ερώτηση;»

Με κοιτάζουν καχύποπτα. «Τι θες;» λέει ο μονόφθαλμος που το χαμένο του μάτι είναι κρυμμένο πίσω από μια σκούρα-γκρίζα καλύπτρα. Το δέρμα του είναι καφέ – σχετικά σπάνιος δερματικός χρωματισμός στην Υπερυδάτια, αλλά όχι τόσο όσο το πράσινο δέρμα, και ούτε κατά διάνοια τόσο όσο το κατάμαυρο.

«Πριν από εμένα πέρασε κανένας άλλος από εδώ; Μια ομάδα, ίσως;»

«Γιατί να σου πούμε; Σου χρωστάμε τίποτα;»

Το αίμα μου βράζει, με ωθεί να τους χιμήσω. Φέρνω στο μυαλό μου ό,τι με έχει μάθει ο Γέρος του Ανέμου και γαληνεύω. Βγάζω ένα χαρτονόμισμα από την τσέπη μου. Πέντε οχτάρια. «Θυμάστε τίποτα, τώρα;»

«Ίσως.» Ο μονόφθαλμος φρουρός απλώνει το χέρι του προς τη μεριά μου.

Του δίνω το χαρτονόμισμα. «Τι σου λέει η μνήμη σου, ανοιχτομάτη;»

Το μοναδικό του μάτι στενεύει, μην ξέροντας μάλλον αν αστειεύομαι ή αν τον ειρωνεύομαι. «Κανείς δεν πέρασε,» μου απαντά.

«Την αλήθεια,» επιμένω. «Αλλιώς θα το θυμάμαι.»

«Απειλείς;»

«Πληρώνω.»

«Σου λέω: κανείς δεν πέρασε. Αυτή είν' η αλήθεια.»

Νεύω. «Ευχαριστώ.» Δε νομίζω ότι είπε ψέματα.

Βάζω ξανά σε κίνηση τους τροχούς του δίκυκλού μου και κατευθύνομαι προς την Αγορά των Καταιγίδων, ενώ συγχρόνως αναρωτιέμαι πού μπορεί να πήγαν οι καριόλιδες του Λοκράθου που μου επιτέθηκαν αν όχι στη Στενή Πύλη... Πού;

Περίπτωση πρώτη: στις όχθες του ποταμού Λόνθη.

Περίπτωση δεύτερη: στις ακτές της Μικρυδάτιας.

Και στις δύο περιπτώσεις, ή έφυγαν από τούτες τις περιοχές με κάποιο πλεούμενο ή μπήκαν πάλι στη Σιρκόβη.

Και λέω «πάλι» επειδή είμαι σίγουρος ότι με παρακολουθούσαν από το πρωί, όταν διέσχιζα την Αγορά των Καταιγίδων – το αισθανόμουν.

Τώρα πηγαίνω ξανά εκεί. Λες να με παρακολουθήσουν όπως πριν; Προσπαθώ να είμαι παρατηρητικός και σε ετοιμότητα. Αν και έχω διαπιστώσει ότι η διαίσθηση είναι παράξενο πράγμα: καμιά φορά – τις περισσότερες φορές, ίσως – σε προειδοποιεί όταν δεν είσαι παρα-

τηρητικός και σε ετοιμότητα, όταν απλά ζεις χωρίς να είσαι εστιασμένος στον γύρω χώρο. Χμμ... Αναρωτιέμαι τι μπορεί να έλεγε γι' αυτό ο Γέρος του Ανέμου...

Καθώς μπαίνω στην Αγορά των Καταιγίδων, καθώς περνάω τη βόρεια πύλη της και βρίσκομαι κάτω από τον κρυστάλλινο θόλο, σκέφτομαι ότι υπάρχουν κι άλλες δύο περιπτώσεις που δεν συμπεριέλαβα στον προηγούμενο συλλογισμό μου – γιατί είναι αρκετά απίθανες, βέβαια.

Περίπτωση τρίτη: να ταξίδεψαν βόρεια μες στους Στενότοπους για να πάνε στην Ερνέγη.

Περίπτωση τέταρτη: να έμειναν στους Στενότοπους, σε κάποιο μέρος εκεί.

Κανένα από τα δύο δεν μου μοιάζει και τόσο πιθανό, ωστόσο. Γιατί να πάνε στην Ερνέγη, όταν η Σιρκόβη είναι τόσο κοντά; Και κανείς δεν μένει μέσα στους Στενότοπους αν μπορεί να το αποφύγει – εκτός από τη Σαπφώ και κάποιους άγριους ερπετοειδείς που καλύτερα να μη ζυγώνεις τα λημέρια τους αν θες να μείνεις ζωντανός.

Κατευθύνομαι προς το μαγαζί του Νικόλαου Μιρβάνιου, για να του επιστρέψω το Ανήμερο Βατράχι τρίτης γενιάς. Καλό εργαλείο – πολύ καλό – μα δεν θα το χρειαστώ άλλο τώρα. Χρειάζομαι περισσότερο εκείνο το 85% των χρημάτων που έδωσα για να το αγοράσω.

Το κατάστημα είναι κλειστό, όμως. Λόγω μεσημβρίας. Οι ήλιοι βρίσκονται ψηλά στον ουρανό, και ο κρύσταλλος της Αγοράς των Καταιγίδων διαχέει επαυξημένα το φως τους ολόγυρα, κάνοντας τα πάντα να ξεχωρίζουν σαν να έχουν έντονα περιγράμματα.

Ας ξεκουραστούμε, λοιπόν, και μετά–

Ή, μάλλον, όχι. Δεν έχω χρόνο για χάσιμο. Ο Αρσένιος πλησιάζει στον θάνατο από το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς με κάθε ώρα που περνά. Καλύτερα να βρω πλοίο, τώρα, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Διασχίζω την Αγορά των Καταιγίδων καβάλα στο Ανήμερο Βατράχι, βγαίνω από τη νότια πύλη της, και φτάνω στο Γωνιακό Λιμάνι της Σιρκόβης – αυτό που βρίσκεται εν μέρει επάνω στις εκβολές του ποταμού Λόνθη, εν μέρει επάνω στις ακτές της θάλασσας. Πολυσύχνα-

στη περιοχή, ειδικά αφού η Αγορά των Καταιγίδων είναι αμέσως βόρεια της.

Αρχίζω να ρωτάω πότε αποπλέει σκάφος για Κεντρυδάτια – για τη Μεγάπολη της Κεντρυδάτιας, κατά προτίμηση. Το ξέρω πως δεν πρόκειται να φύγω με το καράβι που ήρθα γιατί το δικό του δρομολόγιο, μετά από εδώ, το οδηγεί στην Ιχθυδάτια. Οι απαντήσεις που λαμβάνω κοντά στις αποβάθρες του Γωνιακού Λιμανιού δεν είναι και πολύ θετικές: αύριο το μεσημέρι (λίγο πριν από το μεσημέρι, ουσιαστικά) αποπλέει το πλοίο που φεύγει πιο γρήγορα από εδώ, και δεν πηγαίνει στη Μεγάπολη: προορισμός του είναι η Ριλιάδα. Δεν με βολεύει· χρειάζομαι κάτι τώρα, το απόγευμα, μόλις θα έχω επιστρέψει το υδατόχημα στον Μιρβάνιο.

Εγκαταλείπω το Γωνιακό Λιμάνι, πηγαίνω στο Μακρολίμανο, δυτικά του, το οποίο είναι πολύ μεγαλύτερο, και εκτείνεται από τα δυτικά τείχη της Σιρκόβης ως εδώ. Αρχίζω να ρωτάω ξανά. Κάποιοι από τους ανθρώπους στους οποίους μιλάω δεν μου είναι άγνωστοι· έχω ξαναπεράσει από τούτα τα μέρη, έχω βοηθήσει και ορισμένους από αυτούς μάλιστα. Μια φίλη με βλέπει και με χαιρετά, και πιάνει το χέρι μου, χαμογελώντας. «Γεώργιε! Τι κάνεις τώρα στα μέρη μας;»

Το όνομα της είναι Ιουλία και η δουλειά της είναι να οργανώνει αποθήκες στο Μακρολίμανο και σε κάποιες γειτονιές βόρεια του. Πολλοί έμποροι την πληρώνουν γι' αυτό. Τη γνώρισα όταν δούλευα ως μισθοφόρος για έναν έμπορο. Έχει δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ (καθόλου ασυνήθιστο για τη διάσταση της Υπερυδάτιας) και μαλλιά ξανθά, μακριά ως τους ώμους. Επί του παρόντος, είναι ντυμένη μ' ένα πτυχωτό γκρίζο φόρεμα, μαύρες μπότες, και βαθυγάλαζη κάπα με νερά.

«Πρόσεχε την Ευθαλία,» της λέω καθώς το φίδι ξεπροβάλλει απ' το μανίκι μου.

Η Ιουλία κάνει πίσω προς στιγμή. Και γελά. «Είναι επικίνδυνο; Δηλητηριώδες;»

«Όχι για τους φίλους μου.»

«Τι πράγματα είν' αυτά που κρατάς μαζί σου, άνθρωπέ μου!» μου λέει, και φιλά το μάγουλό μου και με προσκαλεί στο σπίτι της αν δεν

έχω κανένα καλύτερο μέρος να πάω μες στο μεσημέρι. «Που αποκλείεται να έχεις, είμαι σίγουρη.»

«Βασικά, ψάχνω για πλοίο,» της λέω. «Κάποιο που να πηγαίνει στην Κεντρυδάτια – στη Μεγάπολη, κατά προτίμηση – σύντομα. Πριν από λίγο ένας τύπος μου είπε ότι ένα σκάφος αποπλέει το βράδυ, αλλά για Οστρακόπολη. Στην άλλη άκρη της Κεντρυδάτιας, σε σχέση με τη Μεγάπολη. Δε με βολεύει. Βιάζομαι, Ιουλία.»

«Έλα μαζί μου, παράξενε ταξιδιώτη,» μου λέει πιάνοντας τη ζώνη μου, τραβώντας με ελαφρά, «και νομίζω πως κάτι θα μπορέσω να κάνω.»

Χαμογελάω. «Δε με δουλεύεις, έτσι;» τη ρωτάω καθώς την ακολουθώ. «Γιατί, αν–»

«Για τέτοια γυναίκα με έχεις; Να θέλω να εκμεταλλευτώ τυχαίους περαστικούς;»

«Πολλά περνάνε απ'το μυαλό...» την πειράζω. «Παρεμπιπτόντως, το όχημά μου είναι από την άλλη.»

«Το δικό μου, όμως, είναι από εκεί. Τι όχημα έχεις; Μεγάλο;»

«Ένα δίκυκλο.»

«Πάμε πρώτα στο δικό σου, τότε, και μετά στο δικό μου.»

«Σίγουρα έχεις υπόψη σου κάποιο πλοίο που αποπλέει σύντομα για Μεγάπολη;» τη ρωτάω, καθώς τώρα αρχίζουμε να βαδίζουμε προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς τη γωνία όπου έχω αφήσει το υδατόχημά μου.

«Ναι, σου λέω, άνθρωπέ μου. Θα το πάρω προσωπικά άμα συνεχίσεις έτσι!»

«Εντάξει. Δείχνω εμπιστοσύνη.»

«Γιατί βιάζεσαι τόσο, όμως, αν επιτρέπεται;» με ρωτά καθώς φτάνουμε κοντά στο δίκυκλο.

«Υπάρχει λόγος,» της απαντώ, καβαλώντας το.

Ανεβαίνει πίσω μου. «Εντάξει, ταξιδιώτη, μην είσαι και τόσο ομιλητικός μαζί μου, γαμώτο!»

Γελάω καθώς ενεργοποιώ τη μηχανή κι αρχίζουμε να κυλάμε προς την κατεύθυνση που πηγαίναμε εξαρχής. «Θα σου πω στο σπίτι σου,» υπόσχομαι. «Έναν δηλητηριασμένο γνωστό θέλω να βοηθήσω, βασι-

κά. Δείξε μου πού είναι το όχημά σου, τώρα – δεν έχω μαντικές δυνάμεις.»

«Και θα περίμενε κανείς ότι ο Οφιομαχητής έχει μαντικές δυνάμεις, άνθρωπέ μου!» με πειράζει. Και μου δείχνει, τεντώνοντας το χέρι της πάνω απ'τον ώμο μου. «Προς τα κει.»

Στρίβω.

Ξαναδείχνει. «Προς τα εκεί, τώρα.»

Στρίβω.

«Εκεί δίπλα σταματάς.»

«Μη μου πεις ότι...;»

«Ναι, αυτό είναι,» μου λέει καθώς έχω σταματήσει και κατεβαίνει απ'το Ανήμερο Βατράχι πλησιάζοντας ένα ψηλό φορτηγό με έξι μεταλλικούς τροχούς το οποίο φαίνεται, μάλιστα, για υδατόχημα, όχι μόνο όχημα ξηράς.

«Έχεις αρχίσει ν'αποκτάς πολύ εξεζητημένα γούστα, Ιουλία,» την πειράζω.

«Χα, χα',» μου κάνει προσποιητά καθώς ξεκλειδώνει μια πόρτα του φορτηγού και την ανοίγει. «Πολύ αστείο, έξυπνε ταξιδιώτη.» Ανεβαίνει στο όχημα και κλείνει την πόρτα. Ανοίγει το παράθυρο και μου λέει: «Αν θες να μάθεις, δεν είναι δικό μου. Για λίγο μόνο το έχω, κι αν το χάσω ή του κάνω ζημιές, την έχω γαμήσει. Οπότε, ελπίζω να μην είσαι μπλεγμένος σε καμιά παράξενη υπόθεση επί του παρόντος.» Ενόσω μιλά βάζει τη μηχανή του φορτηγού σε λειτουργία· την ακούω να μουγκρίζει.

Τα λόγια της μου φέρνουν στο μυαλό εκείνους τους καριόληδες στους βάλτους. Δεν πιστεύω, όμως, να μου επιτεθούν κι εδώ, μες στους δρόμους της Σιρκόβης και τόσο σύντομα ύστερα από την προηγούμενή τους επίθεση. «Θα σε ρωτήσω και για κάτι άλλο, μετά,» της λέω.

«Τι εννοείς;»

«Θα σου πω.»

«Παραείσαι ομιλητικός σήμερα, άνθρωπέ μου!» γελά η Ιουλία, και ξεκινά τους τροχούς του φορτηγού.

Την ακολουθώ προς το σπίτι της, διασχίζοντας δρόμους. Μένει βόρεια από εδώ, στη βορειοδυτική καρδιά της Σιρκόβης, στη συνοικία

που είναι γνωστή ως Επίκεντρο, στο ρετιρέ μιας οκταώροφης πολυκατοικίας. Το εξάτροχο φορτηγό το αφήνουμε σ'ένα γκαράζ λίγο προτού φτάσουμε εκεί, και βλέπω την Ιουλία να δίνει κάμποσα οχτάρια στους φύλακες, που είναι οπλισμένοι και με λεπίδες και με πιστόλια, κι ο ένας μάλιστα έχει κι ένα τουφέκι κρεμασμένο στην πλάτη.

Η Ιουλία επιστρέφει κοντά μου, καθώς περιμένω έξω από το γκαράζ, πιάνεται από τους ώμους μου, κι ανεβαίνει πίσω μου στο δίκυκλο. Φιλά το μάγουλό μου. «Πάμε. Θυμάσαι τον υπόλοιπο δρόμο, έτσι; – ή μ'έχεις ξεχάσει τόσο γρήγορα;»

«Έχω καλή μνήμη. Αλλά αυτό το γκαράζ είναι πανάκριβο ή μου φάνηκε;» Βάζω τους τροχούς μου σε κίνηση.

«Σου φάνηκε. Εγώ ήθελα να τους πληρώσω περισσότερο, για να προσέχουν ιδιαίτερα το φορτηγό. Σου είπα: αν πάθει κάτι, την έχω γαμήσει. Θα χρεοκοπήσω. Το έχω πάρει υπ'ευθύνη μου.»

Καθώς οδηγώ προς το σπίτι της, λέω: «Και γιατί κουβαλάνε τόσα πυροβόλα επάνω τους αυτοί οι τύποι; Νομίζουν ότι μοιάζουν πιο απειλητικοί έτσι;» Δε μ'αρέσουν τα πυροβόλα, γενικά. Δε μ'αρέσει να μην είμαι σίγουρος για τη σωστή λειτουργία των όπλων μου.

«Μοιάζουν, δεν μοιάζουν;»

«Ναι – αν δεν ξέρεις ότι η μία στις τρεις ριπές δεν βάλλεται. Που όλοι το ξέρουν, ούτως ή άλλως.»

«Εντάξει, όμως κάποιος θα σκεφτεί ότι υπάρχει πιθανότητα ένα στα τρία να σκοτωθεί, και ίσως να διστάσει να δράσει αν έχει κακό στο μυαλό του.»

«Μπορεί οι πιθανότητες νάχουν χειροτερέψει πλέον.»

«Τι εννοείς;»

«Ορισμένοι το υποθέτουν αυτό, ξέρεις: ότι, στο τέλος, ύστερα από κάποια χρόνια, καμιά από τις γνωστές εκρηκτικές ύλες δεν θα λειτουργεί στην Υπερυδάτια. Τα πυροβόλα όπλα θα είναι τελείως άχρηστα.»

«Αποκλείεται.»

Φτάνουμε έξω από την πολυκατοικία της τώρα, και βάζω το δίκυκλό μου στο γκαράζ της πιλοτής, αφού η Ιουλία ακουμπά την κάρτα της στο πλάι της μεταλλικής πόρτας για να την κάνει ν'ανοίξει.

«Το ίδιο θα έλεγαν και πριν από εβδομήντα χρόνια που τα πυροβόλα όπλα ακόμα λειτουργούσαν κανονικά και τίποτα παράξενο δεν είχε παρατηρηθεί με τις εκρηκτικές ύλες. Κάτι άλλαξε στην Υπερυδάτια, Ιουλία, και ίσως να συνεχίζει ν'αλλάζει.»

«Τέλος πάντων· μπορεί και νάχεις δίκιο.»

«Δεν το λέω εγώ.» Σταθμεύω το δίκυκλό μου σε μια γωνία και κατεβαίνουμε. «Μάγους του τάγματος των Ερευνητών έχω ακούσει να το λένε, και άλλους ειδήμονες που ασχολούνται μ'αυτά.»

Βγαίνουμε απ'το γκαράζ, παίρνουμε τον ανελκυστήρα, και ανεβαίνουμε στο ρετιρέ της Ιουλίας που οι τοίχοι είναι γεμάτοι πίνακες. Γεμάτοι. Δεν υπάρχει σπιθαμή που να μην είναι κρυμμένη από πίνακες. Εντάξει, υπερβάλλω. Υπάρχουν κάποιες σπιθαμές που δεν είναι κρυμμένες· αλλά, γενικά, οι τοίχοι είναι καλυμμένοι. Και οι πίνακες είναι από διάφορες διαστάσεις. Την είχα ρωτήσει παλιότερα γιατί έχει τέτοια μανία· είναι ζωγράφος; Όχι, μου είχε πει, απλώς εκτιμά την τέχνη – και τους παράξενους ταξιδιώτες.

«Έχω έτοιμο φαγητό,» μου λέει τώρα, και ύστερα από λίγο, όταν το έχει ζεσάνει, καθόμαστε στο σαλόνι τρώγοντας κοκκινιστές σουπιές με ζυμαρικά και σαλάτα και πίνοντας Σεργγήλιο οίνο. Η κάπα μου είναι κρεμασμένη στην κρεμάστρα κοντά στην εξώπορτα, οι μπότες μου αφημένες παραδίπλα. Η Ευθαλία έχει ξετυλιχτεί από το χέρι μου και περιφέρεται στο πάτωμα.

«Άμα πάει και κρυφτεί πουθενά εδώ μέσα....» με προειδοποιεί η Ιουλία.

«Μη φοβάσαι· δε μ'εγκαταλείπει.»

«Τόσο μεγάλη αγάπη;»

«Έτσι φαίνεται.»

«Ίσως να μπορούσα να την καταλάβω – αν ήμουν φίδι. Ή, μάλλον, ακόμα και χωρίς να είμαι,» προσθέτει υπομειδιώντας καθώς μασά.

Δεν ξέρω αν πρέπει να την πάρω σοβαρά. Είναι όλο αστεία, και η σχέση μας, την προηγούμενη φορά, δεν ήταν παρά κάτι το πολύ σύντομο αν και αρκετά θυελλώδες. Ζέφυρου έρωτας, όπως λένε.

«Για πες,» με ωθεί. «Γιατί βιάζεσαι να πας στην Κεντρυδάτια; Και... πόσο πολύ βιάζεσαι;» Καθώς καθόμαστε δίπλα-δίπλα στο τραπέζι, το πόδι της καθαλά το δικό μου, το γόνατό της πάνω στο γόνατό μου.

«Όχι και τόσο πολύ,» της λέω, αφήνοντας προς στιγμή το μαχαίρι μου για να χαϊδέψω τον μηρό της. «Τι πλοίο έχεις υπόψη σου;»

«Γνωρίζω έναν καπετάνιο που φεύγει σήμερα για Κεντρυδάτια – για Μεγάπολη – αλλά όταν έχει βραδιάσει. Στις οχτώ και μισή. Ενδιαφέρεσαι;»

«Είσαι σίγουρη ότι θα με πάρει μαζί του;»

«Αν του το ζητήσω εγώ; Σίγουρη.»

«Ωραία, τότε. Μ'ενδιαφέρει.»

Ακουμπά το χέρι της στους ώμους μου και φιλιόμαστε. «Γιατί, λοιπόν, βιάζεσαι; Είπες ότι κάποιος είναι δηλητηριασμένος;»

«Ναι. Ο αδελφός μιας φίλης.»

«Φίλης; Πόσο καλής φίλης;» Δε φαίνεται πραγματικά να ζηλεύει ή να έχει παρεξηγηθεί. «Τόσο καλής όσο εγώ;»

«Ναι,» παραδέχομαι. «Αλλά όχι ακριβώς.»

Γελά. «Ααα, δεν θέλεις να μου πεις!... Εντάξει, όχι πως είναι δουλειά μου, αλλά λέω...»

«Δεν είναι εκείνο που φαντάζεσαι.»

«Δε φαντάζομαι τίποτα συγκεκριμένο τώρα,» με διαβεβαιώνει, και φιλιόμαστε ξανά. «Πώς δηλητηριάστηκε αυτός; Κανένα ερπετό τον δάγκωσε;»

Της λέω την ιστορία με την κερασφόρο οχιά και τη Χελώνα του Θησαυρού, και για το ταξίδι μου ως το σπίτι της Σαπφώς για να προμηθευτώ το σπάνιο αντίδοτο. Δεν αναφέρω τους καριόληδες που με παρακολουθούσαν και μου επιτέθηκαν. Και η σύντομη αφήγησή μου ξεκινά ενώ είμαστε καθισμένοι στο τραπέζι και τελειώνει ενώ έχουμε πάει στον καναπέ, με τα μέλη μας αρκετά μπλεγμένα αναμεταξύ τους. Βγάζουμε τώρα το ένα ρούχο μετά το άλλο. Το σώμα της είναι πιο σφιχτοδεμένο απ'ό,τι θυμόμουν, παρατηρώ καθώς διατρέχω τα χέρια μου επάνω της. Τι κάνει; Γυμνάζεται περισσότερο, τον τελευταίο καιρό; Σίγουρα δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για τέτοιες ερωτήσεις. Δεν μιλάμε πλέον καθώς είμαστε ξαπλωμένοι στον καναπέ και μοιραζόμαστε φιλία και αγγίγματα.

Δεν είμαι γρήγορος εραστής, πράγμα που ίσως να οφείλεται στο δηλητήριο της Έχιδνας μέσα μου. Το σώμα μου είναι πάντα σιτωμένο. Χρειάζομαι κάποιο χρόνο μέχρι να ξεκινήσω και, μετά, δεν τελειώνω

σύντομα. Αλλά αυτό, απ'ό,τι έχω παρατηρήσει, φαίνεται ν'αρέσει στις περισσότερες γυναίκες.

Έχω καταβροχθίσει το σώμα της Ιουλίας από τον λαιμό ως τα πόδια – η αναπνοή της ακούγεται γρήγορη, δυνατή, βαριά· τα χέρια της γαντζώνονται στο δέρμα μου, τρίβονται εκεί, επίμονα· τα χείλη της δεν σταματούν να με φιλάνε με κάθε ευκαιρία – προτού την παρασύρω από πάνω μου για να με καβαλήσει ενώ είμαι καθισμένος τώρα στον καναπέ.

Όταν τελειώνουμε, την κρατάω μέσα στην αγκαλιά μου, με το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο μου. Ξεκουραζόμαστε.

«Θα επικοινωνήσεις μ'αυτό τον καπετάνιο;» τη ρωτάω.

«Εκμεταλλευτή...» μουρμουρίζει, φιλώντας με στη βάση του λαιμού και στις ουλές της Έχιδνας στον αριστερό μου ώμο.

«Καταλαβαίνεις γιατί βιάζομαι, έτσι;»

«Ναι, ναι· μη γκρινιάζεις, άνθρωπέ μου!» Σηκώνεται από πάνω μου. Με φιλά δυνατά στα χείλη και, χωρίς να ρίξει ρούχο στο σώμα της, φεύγει απ'το σαλόνι, πηγαίνει στο γραφείο της.

Πιάνω ένα τσιγάρο από το τραπεζάκι παραδίπλα και το ανάβω. Καπνίζω ενώ την ακούω να μιλά με κάποιον. Τα περισσότερα που λέει δεν τα καταλαβαίνω, γιατί δεν φωνάζει, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έχει καλέσει αυτό τον καπετάνιο με τον επικοινωνιακό διάυλό της.

Μετά από λίγο έρχεται πάλι στο σαλόνι. Παίρνει το μισοτελειωμένο τσιγάρο απ'το χέρι μου και, ενώ στέκεται μπροστά μου, λέει: «Έγινε.» Τραβά καπνό.

«Το κανόνισες;»

Φυσά καπνό. «Φυσικά. Σ'το είπα ότι θα ήταν εύκολο, δεν σ'το είπα;» Τραβά κι άλλο καπνό. «Θα σε περιμένει,» λέει καθώς ο καπνός βγαίνει απ'το στόμα και τη μύτη της. «Να είσαι εκεί στις οχτώ και μισή.»

«Πού είναι το εκεί;»

Μου λέει. «Αλλά θα πάμε μαζί, μην ανησυχείς.»

«Δεν ανησυχώ.» Την πιάνω από τη μέση και τη φέρνω ξανά στην αγκαλιά μου. Της παίρνω το τσιγάρο. Τραβάω την τελευταία τζούρα που έχει απομείνει και το σβήνω στο τασάκι. «Να σε ρωτήσω κάτι άλλο;»

«Τι;»

Της μιλάω για την περίπτωση εκείνων που μου επιτέθηκαν στους Στενότοπους. «Τους ξέρεις; Σου θυμίζουν κάτι;»

«Κατά πρώτον,» μου λέει επικριτικά, χωρίς να είμαι σίγουρος αν αστειεύεται τελείως, «έπρεπε να μου το είχες αναφέρει αυτό εξαρχής. Είσαι μπλεγμένος!»

«Όχι ‘μπλεγμένος’ ακριβώς. Εκείνοι ήρθαν και με βρήκαν.»

«Όλο εξυπνάδες είσαι σήμερα, άνθρωπέ μου!»

Τρίβω τη γυμνή ράχη της. «Τους ξέρεις, λοιπόν, ή όχι;»

Κουνά το κεφάλι της. «Όχι.»

«Σίγουρη;»

«Λες να σ’το έκρυβα;»

«Ίσως να μη σκάλισες αρκετά τη μνήμη σου.»

«Μα δεν μου είπες και τίποτα συγκεκριμένο γι’αυτούς, άνθρωπέ μου! Μόνο ότι δεν σε ήθελαν νεκρό αλλά, μάλλον, αιχμάλωτο· ότι κάποιοι φορούσαν οργανικές στολές άλματος· και ότι ο αρχηγός τους είχε στο πρόσωπό του μια μάσκα μ’ένα σύμβολο στο μέτωπο το οποίο δεν κατάφερες να δεις τι ακριβώς ήταν. Έτσι όπως τους περιγράφεις, μπορεί νάναι οποιοδήποτε. Όμως αναμφίβολα σε ξέρουν, που σημαίνει ότι... Δε σκέφτεσαι ότι ίσως νάναι κάποιοι από το παρελθόν σου;»

«Ναι,» παραδέχομαι καθώς ανάβω δεύτερο τσιγάρο, «έχει περάσει απ’το μυαλό μου, αλλά... Όπως γνωρίζεις, δε θυμάμαι τίποτα απ’το παρελθόν μου, Ιουλία... Αν είναι κάποιοι που με ξέρουν από παλιά, εγώ τώρα πλέον δεν τους ξέρω.»

«Δεν έχεις καταφέρει ν’ανακαλύψεις τίποτα για τον εαυτό σου, όλο αυτό τον καιρό;» Εννοεί, υποθέτω, από την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε.

Σειρά μου να κουνήσω το κεφάλι. «Τίποτα.» Φυσάω καπνό προς το ταβάνι του σαλονιού της. «Τίποτα...»

# -3

Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Όσες ώρες κι αν περνούσαν. Όσο κι αν προσπαθούσε. Του ήταν αδύνατον. Το σώμα του ήταν πολύ τσιτωμένο. Κάθε νεύρο του φλεγόταν. Στριφογύριζε πάνω στο κρεβάτι. Δεν έβρισκε ηρεμία.

«Κάτι μού έχετε κάνει!» κατηγόρησε τους ιερείς, δείχνοντάς τους οργισμένα. «Κάτι κακό! Τι;»

Είχαν έρθει στο δωμάτιό του ειδοποιημένοι από τους δόκιμους που τον φρουρούσαν, οι οποίοι είχαν ακούσει έντονους ήχους από μέσα: γρυλίσματα, χτυπήματα. Ο Φιλημένος είχε ρημάξει τον χώρο, σπάζοντας πράγματα, ανατρέποντας το κρεβάτι.

«Τίποτα απολύτως δεν σου έχουμε κάνει,» τον διαβεβαίωσε ο Νεκτάριος.

«Σου σώσαμε τη ζωή,» πρόσθεσε ο Ευγένιος.

«Τότε, τι μου συμβαίνει;» φώναξε ο μαυρόδερμος άντρας με τα μάτια του – που ποτέ δεν βλεφάριζαν – να γυαλίζουν, γεμάτα αστραπές. «Δεν μπορώ να κοιμηθώ! Και αισθάνομαι... αισθάνομαι ότι, ότι είναι αδύνατον να ηρεμήσω! Μ'έχετε δηλητηριάσει!»

«Όχι εμείς—»

Ο ναυαγός άρπαξε τον Νεκτάριο από τον χιτώνα, τραβώντας τον άγρια, κολλώντας τον στον τοίχο, κόβοντάς του την αναπνοή με την τρομερή του δύναμη. «Ποιος, τότε;» κραύγασε. «ΠΟΙΟΣ; Πες μου! ΤΙ ΜΟΥ ΕΧΕΤΕ ΚΑΝΕΙ; ΠΕΣ ΜΟΥ!»

«Άφησέ τον!» φώναξε η Αικατερίνη. «Μα τη Μεγάλη Κυρά, άφησέ τον!»

Ο Ευγένιος έπιασε τον ναυαγό από τον ώμο. «Φίλε, ηρέμησε, και θα σου εξηγ—»

Ο μαυρόδερμος άντρας γύρισε, απότομα, χτυπώντας με την ανοιχτή του παλάμη τον ιερέα στο στήθος, τινάζοντάς τον πίσω, κάνο-

ντάς να διπλωθεί στο πάτωμα, ξέπνοος. Με το άλλο του χέρι ακόμα κρατούσε τον Πρωθιερέα κολλημένο στον τοίχο.

Τα μάτια της Αικατερίνης είχαν γουρλώσει· κανείς άλλος δεν ήταν μαζί της μες στο δωμάτιο. Πίσω της άκουσε τους δόκιμους – που βρίσκονταν έξω, στον διάδρομο – να τρέχουν φωνάζοντας ότι χρειαζόταν βοήθεια.

«Σε παρακαλώ,» είπε η Αικατερίνη στον ναυαγό. «Μην τους χτυπάς! Δεν σου έχουμε κάνει κακό – σου λέμε αλήθεια. Αυτό που νιώθεις είναι το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας. Η Μεγάλη Κυρά ήρθε για σένα, κάτω απ'τον ωκεανό, και σε φίλησε. Τα σημάδια από το άγγιγμά της είναι ακόμα στους ώμους σου. Και το δηλητηριό της ρέει μέσα σου. Είσαι Φιλημένος. Και ιερός για εμάς. Δεν σου έχουμε κάνει κακό. Ποτέ δεν θα σου κάναμε κακό – μόνο να σε βοηθήσουμε μπορούμε.»

«Είναι αλήθεια,» είπε βαριανασαίνοντας ο Νεκτάριος. «Σου λέει την αλήθεια.»

Ο μαυρόδερμος άντρας τον ελευθέρωσε. «Γιατί έχετε όλοι έτσι βαμμένο το πρόσωπό σας;» μούγκρισε.

«Επειδή είμαστε ιερωμένοι της Έχιδνας, φυσικά,» αποκρίθηκε η Αικατερίνη. «Αυτή είναι η μάσκα της ιεροσύνης. Όπως θα έχεις προσέξει, οι δόκιμοι δεν τη φοράνε· μόνο οι ιερείς. Σε παρακαλώ, τώρα, ηρέμησε κι άφησέ μας να σε βοηθήσουμε.»

«Πώς μπορείτε να με βοηθήσετε; Και πώς ξέρω ότι δεν μου λέτε ψέματα; Ίσως να με κρατάτε αιχμάλωτο εδώ!» γρύλισε, σφίγγοντας τις γροθιές του, πλησιάζοντάς την απειλητικά.

Ο Ευγένιος ήταν ακόμα στο πάτωμα, προσπαθώντας ν'αναπνεύσει· τώρα μόνο έκανε να σηκωθεί.

Πίσω από την Αικατερίνη οι φρουροί του Ναού ακούστηκαν να έρχονται. «Ιερότατη! Βγείτε! Θα τον αναλάβω!»

«Όχι!» τους φώναξε η Αικατερίνη στρεφόμενη να τους κοιτάξει, υψώνοντας το χέρι της – το αριστερό, με τα πολύ μακριά νύχια – προς το μέρος τους. «Μείνετε εκεί. Είναι ιερό πρόσωπο. Δεν κινδυνεύουμε από αυτόν.» Κι αντικρίζοντας ξανά τον Φιλημένο: «Αν θέλεις μπορείς να φύγεις. Κανείς δεν θα σε σταματήσει. Δεν είσαι φυλακισμένος εδώ. Εσύ αποφασίζεις πόσο θα μείνεις.»

«Δείξε μου την έξοδο,» είπε ο άντρας, με άγρια όψη και μάτια ορθά-νοιχτα σαν ερπετού.

«Έλα μαζί μου,» ζήτησε η Αικατερίνη, και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Ο ναυαγός την ακολούθησε, και ο Νεκτάριος κι ο Ευγένιος ακολούθησαν αυτόν, μαζί με τους τέσσερις ναοφύλακες που είχαν έρθει, καθώς και μερικούς δόκιμους.

Διέσχισαν τον ενδόναο, βγήκαν στον σηκό, κι έφτασαν στην έξοδο του. Αντίκρισαν τον εξώναο: τις πλατφόρμες από θαλασσόλιθο που απλώνονταν πάνω από τα κύματα, τους ψηλούς κίονες, τα αγάλματα της Έχιδνας, και τα αναμμένα πύραυνα. Ήταν απόγευμα. Οι δύο ήλιοι της Υπερυδάτιας έγερναν προς τη δύση· ένας ψυχρός άνεμος ερχόταν από τους Πλοκαμωτούς Λόφους, στη βόρεια άκρη των οποίων ήταν οικοδομημένος ο Ναός.

«Εδώ είμαστε,» είπε η Αικατερίνη. «Μπορείς να φύγεις, αν θέλεις. Ή να μείνεις.»

Ο άντρας έμοιαζε πιο ήρεμος τώρα. «Και πού να πάω; Δε θυμάμαι τίποτα...»

«Μείνε μαζί μας, τότε,» του είπε ο Νεκτάριος. «Αλλά μη μας επιτίθεται. Μόνο να σε βοηθήσουμε θέλουμε. Είσαι ιερό πρόσωπο για εμάς.»

Ο ναυαγός στράφηκε απότομα να τον αντικρίσει. «Θέλω να κοιμηθώ!» γρύλισε. «Να κοιμηθώ.»

«Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε,» υποσχέθηκε ο Νεκτάριος. «Θα σου ετοιμάσουμε ένα σκεύασμα για να πεις. Ίσως να σε βοηθήσει. Συμφωνείς;»

Ο άντρας κατένευσε. «Ναι· και... με συγχωρείτε. Δεν σκόπευα να... Ήμουν... εκνευρισμένος. Συνεχώς αισθάνομαι εκνευρισμένος—»

«Είναι το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας που κυλά μέσα σου,» του εξήγησε πάλι η Αικατερίνη. «Είσαι Φιλημένος.»

«Δε μου μοιάζει με 'ιερό' εμένα,» μούγκρισε ο άγνωστος.

«Είναι, όμως. Είσαι ιδιαίτερο πρόσωπο.» Το χέρι της με τα μακριά νύχια έκανε ν'ακραγγίξει το πλάι του προσώπου του.

Εκείνος οπισθοχώρησε αποφεύγοντας το άγγιγμα, αγριοκοιτάζοντάς την. «Και γιατί...» ρώτησε, «γιατί είμαι... Είμαι πιο δυνατός, έτσι δεν είναι; Είμαι... νομίζω ότι είμαι πολύ πιο δυνατός απ'ό,τι θα έπρεπε.»

Ο Ευγένιος ένευσε. «Είσαι,» του είπε. «Είσαι, πράγματι, πιο δυνατός από τους φυσιολογικούς ανθρώπους, καθώς και πιο ανθεκτικός. Όλοι οι Φιλημένοι έτσι είναι. Και θα πρέπει να τόχεις υπόψη σου· να προσέχεις πώς αγγίζεις τους άλλους. Παραλίγο να μου σπάσεις τον θώρακα!» Ακόμα έτριβε το στήθος του.

«Συγγνώμη,» του είπε ο άγνωστος. «Απλώς ήθελα να σ'απομακρύνω.» Και ρώτησε: «Υπάρχουν κι άλλοι σαν εμένα; Πόσοι;»

«Είσαι ο μοναδικός που γνωρίζουμε,» τον πληροφόρησε η Αικατερίνη. «Αλλά τα ιερά βιβλία γράφουν για τους Φιλημένους. Και είναι γνωστό ότι έχουν κατά καιρούς παρουσιαστεί επάνω στις ηπειρονήσους της Υπερυδάτιας.»

Ο ναυαγός ζήτησε να δει κι εκείνος αυτά τα ιερά βιβλία, και οι ιερωμένοι δεν του το αρνήθηκαν. Του έφεραν έναν τόμο (δεμένο με δέρμα φιδιού) που έγραφε για τους Φιλημένους, και του τον έδωσαν.

Εκείνος κοίταξε τις σελίδες που ήταν σημαδεμένες με πάνινο σελοδοδείκτη και είπε: «Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Τι γλώσσα είναι αυτή;»

«Η Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας,» αποκρίθηκε ο Νεκτάριος.

«Με κοροϊδεύετε;» γρύλισε ο άγνωστος. «Πώς να την ξέρω;»

«Σκεφτήκαμε ότι ίσως να μπορούσες να τη διαβάσεις επειδή είσαι Φιλημένος.»

Ο ναυαγός έκλεισε το βιβλίο και του το επέστρεψε. «Δεν μπορώ.»

«Μπορείς να διαβάσεις αυτό;» τον ρώτησε η Αικατερίνη, δίνοντάς του ένα κομμάτι χαρτί.

Ο άντρας το πήρε, συνοφρυωμένος. Το κοίταξε. «Όι δίδυμοι ήλιοι βγαίνουν, το πρωί, από την ανατολή και, το βραδύ, χάνονται στη δύση,» είπε. Κοίταξε πάλι την Αικατερίνη. «Και λοιπόν;»

«Απλώς ήθελα να δω αν μπορείς να διαβάσεις την Κοινή Υπερυδάτια. Και φαίνεται ότι μπορείς.»

«Γιατί να μη μπορώ;»

«Επειδή μοιάζεις για εξωδιαστασιακός, φυσικά. Το δέρμα σου είναι κατάμαυρο.»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε ξανά, συλλογισμένος.

Η Αικατερίνη τού μίλησε στην Κοινή Υπερυδάτια: «Με καταλαβαίνεις;» Πριν, όλοι τους του μιλούσαν στη Συμπαντική Γλώσσα, η οποία χρησιμοποιείται σε κάθε διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος.

«Σε καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο ναυαγός.

«Ίσως, λοιπόν, να είσαι όντως Υπερυδάτιος, αφού και μιλάς άνετα και διαβάζεις άνετα την Κοινή,» συμπέρανε η Αικατερίνη. «Ίσως να γεννήθηκες εδώ, από γονείς που είχαν έρθει από άλλη διάσταση. Από τη Μοργκιάνη, πιθανώς, όπου οι περισσότεροι γηγενείς είναι μαυρό-δερμοι και το αίμα τους είναι σκούρο-μπλε όπως το δικό σου – το είδαμε στα τραύματα στους ώμους σου. Το δικό μας αίμα είναι κόκκινο.

»Υπάρχει μια γνωστή διαστασιακή δίοδος που οδηγεί από τη Μοργκιάνη στην Υπερυδάτια, αλλά όχι το αντίστροφο. Ίσως οι γονείς σου να ήρθαν από εκεί. Ή μπορεί να ήρθαν από τη Σεργήλη. Ή από τον Αιθέρα, ο οποίος έρχεται σε επαφή με τον ουρανό πολλών διαστάσεων, συμπεριλαμβανομένης και της Υπερυδάτιας.»

Το συνοφρύωμα του άντρα βάθυνε· έμοιαζε συλλογισμένος.

«Σου θυμίζουν κάτι όλ' αυτά;»

«Όχι ακριβώς. Αλλά... τα γνωρίζω. Δεν μου είναι άγνωστα. Ξέρω για τις διαστασιακές διόδους που συνδέουν την Υπερυδάτια με άλλες διαστάσεις. Είμαι σίγουρος ότι ξέρω γι'αυτές.» Και μετά ρώτησε: «Θα μου ετοιμάσετε κάτι για να κοιμηθώ; Θέλω τόσο πολύ να κοιμηθώ.»

«Σου είπαμε, θα σε βοηθήσουμε,» αποκρίθηκε ο Νεκτάριος.

«Ευχαριστώ. Να καθίσω εδώ, εν τω μεταξύ;» Έδειξε τα σκαλοπάτια μπροστά στον σηκό.

«Κάθισε όπου θέλεις. Ελεύθερος είσαι· δεν σε κρατά κανένας φυλακισμένο. Σ'το εξηγήσαμε ήδη.»

Ο άντρας ένευσε.

«Και πρέπει να βρούμε ένα όνομα για σένα,» πρόσθεσε η Αικατερίνη. «Πρέπει κάπως να σε αποκαλούμε.»

«Δε θυμάμαι το όνομά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε θυμάμαι τίποτα!» Ακουγόταν εκνευρισμένος ξανά.

«Να σε λέμε Γεώργιο;»

«Γιατί;»

Η Αικατερίνη ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Ένα όνομα είναι. Υπερυδάτιο όνομα.»

Ο άντρας ένευσε ξανά. «Εντάξει. Γεώργιος. Δεν είναι άσχημο.»

Και κάθισε στα μπροστινά σκαλοπάτια του σηκού, ενώ οι ιερωμένοι πήγαιναν στο εσωτερικό του Ναού, στον ενδόναο, για να ετοιμάσουν ένα σκεύασμα που θα τον βοηθούσε να κοιμηθεί.

«Το ξέρετε, βέβαια, ότι είναι άσκοπο, έτσι;» είπε ο Ευγένιος, καθώς βρίσκονταν οι τρεις τους – εκείνος, ο Νεκτάριος, η Αικατερίνη – στο Θάλαμο των Δηλητηρίων, που δεν ήταν μόνο για δηλητήρια αλλά, κυρίως, για φάρμακα και διάφορα βοτάνια. «Δεν πρόκειται να μπορεί να κοιμηθεί.»

«Ίσως και να τα καταφέρει,» διαφώνησε ο Πρωθιερέας.

«Μα είναι Φιλημένος, Νεκτάριε. Οι Φιλημένοι δεν κοιμούνται.»

«Οι Γραφές,» τόνισε η Αικατερίνη, «δεν λένε πάντα την αλήθεια ακριβώς όπως είναι, αδελφέ μου. Πολλές φορές μιλούν αλληγορικά ή με παρομοιώσεις, ή με υπερβολές.»

«Δε νομίζω ότι πρόκειται για μια απ'αυτές τις περιπτώσεις...» μουρμούρισε ο Ευγένιος.

«Όπως και νάχει,» είπε ο Νεκτάριος, «πρέπει να προσπαθήσουμε. Του το υποσχεθήκαμε. Και δεν μπορούμε να μην κάνουμε ό,τι υποσχεθήκαμε σ'ένα τέτοιο πρόσωπο, ευλογημένο από την ίδια την Έχιδνα.»

# 4

Φεύγουμε λίγο πιο νωρίς από το σπίτι της γιατί θέλω να επιστρέψω το Ανήμερο Βατράχι τρίτης γενιάς στον Μιρβάνιο. Η Ιουλία έρχεται μαζί μου, καθισμένη πίσω μου πάνω στο δίκυκλο· δεν παίρνει το εξάτροχο φορτηγό.

«Πώς θα γυρίσεις σπίτι σου μετά;» τη ρωτάω.

«Θα βρω τρόπο,» μου λέει.

Διασχίζουμε τους δρόμους του Επίκεντρου και μπαίνουμε στην Αγορά των Καταιγίδων από τη βόρεια πύλη. Το φως του απογεύματος διαχέεται δυνατό εκεί καθώς περνά από τον κρυστάλλινο θόλο της. Πλησιάζω το κατάστημα του Νικόλαου Μιρβάνιου και σταματώ το δίκυκλό μου απέξω. Κατεβαίνουμε από τη σέλα.

Λέω στους φρουρούς: «Θέλω να το επιστρέψω αυτό το όχημα. Είχα μιλήσει μ'έναν υπάλληλο το πρωί. Δεν ξέρω τ'όνομά του, αλλά...» Τους τον περιγράφω. «Θα τον φωνάξετε;»

«Δεν είν' εδώ αυτός ο κύριος,» μου απαντά ο ένας φύλακας. Ειδοποιούν, όμως, μια άλλη υπάλληλο η οποία δεν καθυστερεί να έρθει. Μοιάζει σίγουρα πιο νέα από εκείνον τον τύπο· έχει δέρμα γαλανό, μαλλιά μαύρα και κοντοκουρεμένα, και είναι ντυμένη με εφαρμοστό μελανόχρωμο παντελόνι και φαρδιά λευκή πουκαμίσια.

«Καλησπέρα,» χαιρετά. «Πώς μπορώ να βοηθήσω;»

Της εξηγώ ότι μου είχαν πει πως, αν επιστρέψω το Ανήμερο Βατράχι άθικτο μέσα στις επόμενες ημέρες, θα πάρω πίσω το 85% των χρημάτων. Της δείχνω και την απόδειξη. «Το επέστρεψα μέσα στην ίδια ημέρα,» τονίζω. «Θα πάρω τίποτα παραπάνω;»

«Δυστυχώς όχι, κύριε. Αλλά το ογδόντα-πέντε τοις εκατό θα το λάβετε. Αν είναι όντως άθικτο το όχημα.» Το πλησιάζει, κοιτάζοντας το γύρω-γύρω, κι από πάνω ως κάτω. Το καβαλά και ενεργοποιεί τη μηχανή του. Το πηγαίνει μια σύντομη βόλτα και το ξαναγυρίζει. «Εντάξει,» λέει κατεβαίνοντας. «Εκτός από κάτι λίγες λάσπες επάνω του,

δεν βλέπω κανένα πρόβλημα να υφίσταται. Θα σας επιστραφούν τα χρήματα.»

Φωνάζει έναν άλλο υπάλληλο να έρθει για να πάρει το όχημα, και μου κάνει νόημα να την ακολουθήσω.

Την ακολουθώ, ενώ η Ιουλία περιμένει έξω απ'το κατάστημα. Πηγαίνουμε στο ταμείο και, αφού μου κόβουν μια καινούργια απόδειξη από το μηχάνημα, μου επιστρέφουν το 85% των χρημάτων όπως είχαν υποσχεθεί. Αληθεύουν, λοιπόν, όσα είχα ακούσει για τον Νικόλαο Μιρβάνιο, ότι το κατάστημά του είναι εντάξει σε όλα.

Βγαίνω από την είσοδο ξανά και συναντώ την Ιουλία.

«Γιατί δεν το κράτησες;» με ρωτά καθώς απομακρυνόμαστε. «Ήταν ωραίο υδατόχημα.»

«Δε μου χρειαζόταν άλλο. Τα οχτάρια μου χρειάζονται περισσότερο. Δε θα είχα ούτε να πληρώσω τον καπετάνιο σου άμα δεν το επέστρεφα.»

Καθώς βαδίζουμε μέσα στους δρόμους της Αγοράς των Καταιγίδων, κατευθυνόμενοι προς την ανατολική πύλη της, έχω τον νου μου για τους καριόληδες που με παρακολουθούσαν το πρωί. Δεν παρατηρώ, όμως, τίποτα το ασυνήθιστο. Ούτε διαισθάνομαι κάτι. Αποφάσισαν ότι είμαι πολύ δύσκολος στόχος γι'αυτούς; Ή έγιναν πιο προσεχτικοί;

Τι στους δαίμονες του Λοκράθου μπορεί να ζητάνε από εμένα, οι καταραμένοι; Γιατί μπορεί να με θέλουν αιχμάλωτο; Φαίνεται τελείως παράλογο!

Εκτός αν είναι κάποιοι από το παρελθόν μου... Σ'αυτή την περίπτωση, ίσως θα άξιζε τον κόπο ν'ασχοληθώ εγώ μαζί τους. Να πιάσω εγώ κάποιον από αυτούς και να τον κάνω να μιλήσει. Να μάθω, επιτέλους, από πού είμαι! Και ποιος είμαι.

Αισθάνομαι το δηλητήριο της Έχιδνας να καίει έντονα μέσα μου, εξοργίζοντάς με. Φέρνω στον νου μου τις διδαχές του Γέρου των Ανέμων, για να γαληνέψω – όσο αυτό είναι εφικτό για εμένα.

Ο δηλητηριασμένος ονειρεύεται:

ένα σκάφος παραδέρνει στην άκρη μιας ολέθριας θύελλας σφυροκοπημένο Μια γυναίκα αναζητά όστρακα στην άμμο μιας απέραντης παρாலίας Τρεις δραπετές κρύβονται στα βάθη του αμπαριού ενός πλοίου

που ένα άλλο σκάφος το πλησιάζει έχοντας για όπλο του έναν τρομερό καπνό Ο καπετάνιος του υποβρύχιου ξενοδοχείου πίνει Αίμα της Έχιδνας παρατηρώντας μια οθόνη Οι πιστοί του Λοκράθου προετοιμάζουν μια τελετή για Θυσία Κόσμος συζητά ανήσυχος για ένα τρομερό όπλο που κανείς δεν μπορεί να αντιμετωπίσει Μέσα σ'ένα φιαλίδιο είναι κλεισμένο ένα υγρό που φέρνει σωτηρία Το αίμα τους κυλά πάνω στη μακριά λεπίδα Ο άντρας με τα αβλεφάριστα μάτια παρατηρεί Ένας γέροντας κάθεται πάνω σ'ένα βουνό ενώ οι δίδυμοι ήλιοι δύνουν Κακούργοι πλησιάζουν ύπουλα μια γυναίκα

Βγαίνουμε από την Αγορά των Καταιγίδων και βαδίζουμε προς την Ακριανή Γέφυρα, που δεν είναι μακριά. Καθώς φτάνουμε εκεί και προχωρούμε πάνω στη νότια άκρη της, που είναι για πεζούς, η Ιουλία μού λέει:

«Καταιγίδα έρχεται.»

«Ναι,» συμφωνώ· γιατί, φυσικά, το βλέπω κι εγώ: Προς τα νότια, ο ουκεανός και ο ουρανός φαίνεται νάχουν αγριέψει μες στο σούρουπο. Και οι καταιγίδες που χτυπάνε τη Σιρκόβη, και όλες τις νότιες ακτές της Μικρυδάτιας, είναι πολύ άγριες. Δεν φτιάχτηκε τυχαία η Αγορά των Καταιγίδων εδώ. Όταν η θύελλα έρθει δεν είναι συνετό να σε βρει στους δρόμους.

«Καλύτερα να πηγαίνεις σπίτι σου,» προσθέτω. «Τώρα. Γρήγορα.»

«Πρέπει να σε οδηγήσω στον—»

«Θα βρω εγώ τον καπετάνιο, Ιουλία. Μου είπες πού είναι. Θυμάμαι. Το μόνο που δεν θυμάμαι είναι το παρελθόν μου. Πήγαινε σπίτι σου, τώρα. Αλλιώς, χωρίς όχημα, ίσως να μην προλάβεις να φτάσεις εγκαίρως.»

«Θα βρω κάπου αλλού να καλ—»

«Πήγαινε· μην είσαι ανόητη.» Σταματώ πάνω στη γέφυρα και την ωθώ να γυρίσει, βάζοντας το χέρι μου στους ώμους της, ήπια. «Πήγαινε,» επιμένω.

Εκείνη μορφάζει. «Τέλος πάντων,» λέει. «Να προσέχεις—»

Γελάω.

«Μη γελάς! Ακόμα κι ο Οφιομαχητής πρέπει να προσέχει.» Με φιλά στην άκρη του στόματος, και τρέχει προς τη δυτική άκρη της Ακρια-

νής Γέφυρας. Βλέπω κι άλλους ανθρώπους να τρέχουν προς τα εκεί και προς τα ανατολικά. Έχουν δει την καταιγίδα να έρχεται κι έχουν θορυβηθεί. Το χειρότερο μέρος, φυσικά, να σε πιάσει η καταιγίδα είναι πάνω σε γέφυρα...

Συνεχίζω τον δρόμο μου επιταχύνοντας το βήμα μου και, σύντομα, φτάνω στις ανατολικές όχθες του Λόνθη, ενώ αισθάνομαι την Ευθαλία να κινείται ανήσυχα, κουλουριασμένη στον πήχη του αριστερού μου χεριού, κάτω απ'το μανίκι μου. Κατευθύνομαι γρήγορα προς τα νότια τώρα, προς το Γερτό Λιμάνι. Γύρω μου ο κόσμος περπατά το ίδιο γρήγορα, και πολλοί δείχνουν την καταιγίδα που φαίνεται ανάμεσα από τα οικοδομήματα της πόλης, στον ορίζοντα, και μιλάνε γ'αυτήν. Από πάνω μου ακούω ένα ελικόπτερο να περνά, πετώντας προς τα βόρεια· κι από το αεροσκάφος κάποιος προειδοποιεί χρησιμοποιώντας μεγάφωνο: «ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΕΡΧΕΤΑΙ! ΒΡΕΙΤΕ ΜΕΡΟΣ ΝΑ ΚΑΛΥΦΘΕΙΤΕ! ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΕΡΧΕΤΑΙ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΕΡΧΕΤΑΙ!» Συνηθισμένα μέτρα ασφαλείας που παίρνουν στη Σιρκόβη, σε τέτοιες περιπτώσεις. Τίποτα για το οποίο θα έπρεπε κανείς ν'ανησυχήσει. Φυσιολογικό μέρος της ζωής εδώ.

Αναρωτιέμαι αν ο Καπετάν Ευστάθιος θα αποπλεύσει μ'αυτό τον καιρό. Ίσως, όμως, και να αποπλεύσει. Η καταιγίδα είναι μακριά ακόμα. Αν ξεκινήσει ακριβώς στις οχτώ-και-μισή, πρέπει να προλάβει να φύγει προτού ο άσχημος καιρός χτυπήσει τις ακτές. Πρέπει να μπορέσει να περάσει γύρω από την καταιγίδα.

Δεν αργώ να φτάσω στο Γερτό Λιμάνι και στην προβλήτα που μου είπε η Ιουλία. Βλέπω εκεί αραγμένο ένα μεγάλο πλοίο που έχει ένα πουλί για ακρόπρωρο και στο πλάι του είναι γραμμένο, με γιγάντια γράμματα, ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ.

Αυτό είναι, δίχως αμφιβολία.

Επάνω στην προβλήτα κάποιοι κουβαλητές βγάζουν εμπορεύματα από ένα φορτηγό και τα μεταφέρουν στο αμπάρι του σκάφους – με βιασύνη, παρατηρώ. Λόγω της ερχόμενης καταιγίδας, σίγουρα.

Ένας άντρας στέκεται παραδίπλα και επιβλέπει. Είναι ψηλός, λιγνός, καστανομάλλης, μουσάτος, γαλανόδερμος. Ντυμένος μ'ένα γκρίζο πανωφόρι που φτάνει ως τα γόνατα, όπου ξεκινούν οι μαύρες

μπότες του. Στην άκρη του στόματός του είναι ένα ξυλαράκι, το οποίο φαίνεται να δαγκώνει νευρικά.

Πλάι του στέκεται μια γυναίκα, κοντύτερη απ'αυτόν αλλά, για το φύλο της, δεν θα την έλεγες κοντή ακριβώς: λευκόδερμη, μελαχρινή, με μακριά σγουρά μαλλιά που πέφτουν στην πλάτη της συγκρατημένα μ'ένα πορφυρό μαντήλι στο κεφάλι. Ντυμένη με σκούρα-μπλε κάπα που ανεμίζει γύρω της από τον αέρα που έρχεται πριν από την καταιγίδα· και κάτω από την κάπα φαίνεται να φορά ένα βαθυκόκκινο φόρεμα όλο πτυχώσεις και κουμπιά.

Τους πλησιάζω με σταθερά βήματα. «Ο Καπετάνιος Ευστάθιος Λιρκάδιος;»

Ο άντρας, που έχει ήδη στραφεί στο μέρος μου, με κοιτάζει από πάνω ως κάτω. Ύστερα τα μάτια του συναντούν τα μάτια μου, επίμονα.

Δεν βλεφαρίζω – ποτέ δεν βλεφαρίζω. Εκτός αν το θέλω.

Εκείνος βλεφαρίζει· δεν μπορεί ν'αντισταθεί. «Είσαι ο Οφιομαχητής...» λέει, μασώντας την άκρη του ξύλου στο στόμα του.

Γνέφω καταφατικά. «Γεώργιος. Σου μίλησε η Ιουλία για μένα...»

«Δε χρειάστηκε να μου πει πολλά· είχα ακούσει για σένα και παλιότερα. Φήμες μόνο, βέβαια. Δεν ήξερα άμα είσαι πραγματικός.»

«Πραγματικός είμαι.»

Ο Ευστάθιος νεύει. «Έτσι μοιάζεις. Η Ιουλία δεν ήρθε λόγω της καταιγίδας;»

«Της είπα να επιστρέψει, καλύτερα, στο σπίτι της προτού περάσουμε την Ακριανή Γέφυρα.»

«Με τα πόδια ερχόσασταν;»

«Ναι. Έπρεπε να πουλήσω ένα όχημα που είχα πρόσφατα αγοράσει.»

«Τέλοσπαντω. Αποδώ η κυρά Ιωάννα, Δευτεροκαπετάνισσα του σκάφους.»

«Μου το είχε πει η Ιουλία.»

Η Ιωάννα νεύει προς τη μεριά μου. «Χαίρω πολύ, Γεώργιε.»

«Παρομοίως.»

Με κοιτάζει με έκδηλη περιέργεια, ομολογουμένως. Τι περιμένει να δει επάνω μου;

Δείχνω προς τα νότια, την καταιγίδα που ταραάζει τον ορίζοντα καθώς οι ήλιοι έχουν πλέον δύσει και μονάχα το λευκό φως του φεγγαριού έρχεται απ'τον ουρανό – πέρα από τις λάμπεις της ίδιας της καταιγίδας. «Αν είναι να φύγεις, Καπετάνιε, καλύτερα να μην το καθυστερείς. Εκτός άμα σκέφτεσαι να μείνεις στο λιμάνι απόψε.» Πράγμα που θα με θυμώσει, γιατί δεν έχω χρόνο – δεν μπορώ ν'αργήσω ούτε λίγο να πάω το αντίδοτο στον Αρσένιο. Νιώθω το αίμα μου να βράζει, τα νεύρα μου τεντωμένα.

«Όχι,» αποκρίνεται ο Ευστάθιος. «Δε θα μείνω στο λιμάνι. Αρκετά έμεινα εδώ, στη Σιρκόβη. Ώρα να φεύγουμε. Τώρα.»

«Είμαστε της ίδιας γνώμης, λοιπόν.»

«Βιάζεσαι, μου είπε η Ιουλία.» Κοιτάζει τους κουβαλητές να φορτώνουν τα τελευταία πράγματα στο αμπάρι του πλοίου του. «Είσαι τυχερός που συναντηθήκαμε.»

«Σίγουρα.»

«Κανέν' άλλο σκάφος δε θάφευγε μ'ετούτη την καταιγίδα. Ή, τουλάχιστον, ελάχιστα.»

Ένας άντρας βγαίνει από το σταματημένο φορτηγό, τότε, και πλησιάζει τον Καπετάνιο κρατώντας ένα κομμάτι χαρτί κι έναν στυλογράφο. «Τελειώσαμε, κύριε Λιρκάδιε,» λέει. «Μια υπογραφή θέλω μόνο εδώ.»

Ο Ευστάθιος παίρνει τον στυλογράφο και υπογράφει. «Ορίστε και η υπογραφή σου, μάστορα.»

«Ευχαριστούμε. Και καλό ταξίδι. Άμα σκοπεύετε να φύγετε τώρα, με την καταιγίδα, να βιαστείτε–»

«Ξέρουμε τη δουλειά μας, μην το αμφιβάλλεις.»

«Απλώς είπα. Καλό ταξίδι. Οι άνεμοι του Ζέφυρου μαζί σας!» Ο άντρας επιστρέφει στο φορτηγό και, καθώς κι οι υπόλοιποι ανεβαίνουν εκεί, το όχημα φεύγει από την προβλήτα.

«Πάμε,» λέει ο Ευστάθιος, και η Ιωάννα κι εγώ τον ακολουθούμε προς το αμπάρι. Μόλις έχουμε περάσει τη ράμπα και είμαστε μέσα, η θύρα κλείνει αυτόματα πίσω μας, με μηχανικούς θορύβους.

«Όλα στη θέση τους, λεβέντες;» φωνάζει ο Καπετάνιος στο πλήρωμά του, καθώς βαδίζουμε στο εσωτερικό του αμπαριού που φωτίζεται από ενεργειακές λάμπες.

«Όλα 'ντάξει, Καπ'τάνιε!» αποκρίνεται κάποιος.

«Δέστε τα καλά γιατί υποπτεύομαι ότι θα περάσουμε ξυστά απ'την καταιγίδα.»

«Μά'στα, Καπ'τάνιε!» Και προς τους άλλους: «Τον ακούσατε, ρε, τον ά'θρωπο του πλοίου! Ασφαλίστε καλά το εμπόρευμα! –Εε! εσύ εκεί! Τι κάθεσαι και στη γωνία; Έλα δω! Δεν έχεις άλλη ώρα να καπνίσεις;»

Εν τω μεταξύ, εμείς απομακρυνόμαστε ανεβαίνοντας μια μεταλλική σκάλα στο πλάι του μεγάλου αμπαριού.

«Έχεις κι άλλους επιβάτες, Καπετάνιε,» ρωτάω, «ή είμαι ο μοναδικός;»

«Δεν είσαι ο μοναδικός, Οφιομαχητή.»

«Θα προτιμούσα να με λες Γεώργιο.»

«Όπως αγαπάς.»

«Ελπίζω οι επιβάτες σου να μη ζαλίζονται...»

«Το ίδιο κι εγώ. Αλλά με τη θέλησή τους είν' εδώ. Τους προειδοποίησα για την καταιγίδα. Μια τύπισσα την κοπάνησε· είπε πως, τελικά, θα έφευγε καλύτερα άλλη μέρα. Ζήτησε πίσω και τα λεφτά της.»

Φτάνουμε στο κεντρικό κατάστρωμα και η κυρά Ιωάννα απομακρύνεται από εμάς μπαίνοντας σε μια μεγάλη τραπεζαρία, όπου βλέπω κι αρκετούς άλλους ανθρώπους του πλοίου. Ο Καπετάνιος μού κάνει νόημα να συνεχίσω να τον ακολουθώ, και διασχίζουμε διαδρόμους.

«Ο μάγος σου είναι μες στο σκάφος;» ρωτάω.

«Όχι. Στη Μεγάπολη. Πιο ασφαλές έτσι για όλους.»

Παλιότερα, τα μεγάλα πλοία χρειάζονταν να έχουν μάγο στο κέντρο ισχύος τους, για να ελέγχει την ενεργειακή ροή στις γιγάντιες μηχανές τους με Μαγγανεία Κινήσεως. Τα τελευταία πενήντα χρόνια, όμως, ανακαλύφθηκε μια καινούργια μέθοδος, η λεγόμενη Μαγγανεία Απομακρυσμένης Κινήσεως. Ο μάγος μπορεί να βρίσκεται σε μια οποιαδήποτε παράκτια πόλη της Υπερυδάτιας και, με το μυαλό του, να ελέγχει την ενεργειακή ροή στις μηχανές κάποιου σκάφους. Αυτό, σύμφωνα μ'ό,τι έχω ακούσει να λένε, επιτυγχάνεται εξαιτίας των ι-διαίτερων ιδιοτήτων της θάλασσας της Υπερυδάτιας· σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος δεν νομίζω ότι μπορεί να γίνει. Εδώ, όμως, το ίδιο το νερό είναι σαν τηλεπικοινωνιακό μέσο, φέρνοντας

τον νου του μάγου σε επαφή με τις μηχανές του πλοίου. Χρειάζονται, βέβαια, και οι απαραίτητοι εξοπλισμένοι για να επιτευχθούν όλα αυτά. Αλλά, όταν υπάρχουν, είναι πιο ασφαλές για όλους (όπως είτε κι ο Ευστάθιος) να βρίσκεται ο μάγος έξω από το σκάφος. Γιατί, ακόμα κι αν το πλοίο πέσει σε καταιγίδα, εκείνος αποκλείεται να έχει πρόβλημα· θα συνεχίσει να ρυθμίζει σταθερά την ενεργειακή ροή στις μηχανές του. Και ούτε μπορεί κανείς να τον σκοτώσει προκειμένου να γίνει πειρατεία πιο εύκολα. Το μοναδικό μειονέκτημα είναι ότι ο καπετάνιος συνήθως δεν έχει άμεση επαφή με τον μάγο. Απλά έχουν προαποφασίσει ότι ο μάγος θα δουλεύει κάποιες συγκεκριμένες ώρες της ημέρας. Τέσσερις το πρωί και τέσσερις το απόγευμα, κατά κανόνα.

Ο Ευστάθιος με οδηγεί σε μια καμπίνα. «Εδώ είσαι,» μου λέει. «Και καλύτερα να μείνεις μέσα. Θα κουνηθούμε.»

«Δε ζαλίζομαι,» αποκρίνομαι, αλλά μπαίνω στην καμπίνα.

Ο Ευστάθιος μένει στο κατώφλι. «Σου είπα το ποσό η Ιουλία, έτσι;»

«Ναι.» Βγάζω χαρτονομίσματα και τον πληρώνω.

«Ωραίος. Θα τα ξαναπούμε, Γεώργιε.» Και φεύγει.

Ρίχνω μια ματιά στην καμπίνα μου, η οποία δεν είναι τίποτα το ιδιάιτερο. Συνηθισμένη καμπίνα πλοίου. Στενή. Μ'ένα στενό κρεβάτι στον ένα τοίχο, μια στενή ντουλάπα στον άλλο, κι ένα μικρό φρινι-στρίνι στο βάθος, αντίκρυ της στενής πόρτας. Δεν έχω πράγματα ν'αφήσω. Ό,τι κουβαλάω μαζί μου το έχω είτε μέσα στις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου είτε μέσα στα άλλα μου ρούχα. Και η Ευθαλία είμαι σίγουρος πως δεν θα ήθελε να μείνει εδώ· παραμένει κουλουριασμένη στο χέρι μου, κάτω απ'το μανίκι.

Βγαίνω απ'την καμπίνα και βαδίζω μες στους διαδρόμους του σκάφους, κοιτάζοντας αποδώ κι αποκεί. Παρατηρώ ότι το πλήρωμα με παρατηρεί – κάποιοι απ'αυτούς καχύποπτα, ίσως. Λόγω του κατάμαυρου δέρματός μου; Ή υποπτεύονται ότι ετοιμάζω πειρατεία; Όχι πως δεν έχει τύχει να το κάνω, παλιότερα, αλλά τώρα δεν είναι αυτό που έχω στο μυαλό μου.

Βλέπω και κάποιους από τους επιβάτες: έναν χοντρό τύπο που καπνίζει τσιμπούκι· ένα ζευγάρι με δύο μικρά παιδιά· έναν άντρα που δείχνει νευρικός καθώς βηματίζει.

«Επιβάτης είσαι κι εσύ, ε;» με ρωτά.

Γνέφω καταφατικά.

Η κουβέντα μας δεν συνεχίζεται.

Οι μηχανές του πλοίου ακούγονται να μπαίνουν σε λειτουργία. Από τα φινιστρίνια, οι καταιγίδα φαίνεται ακόμα μακριά από τις ακτές της Μικρυδάτιας, μα, αναμφίβολα, έχει πλησιάσει. Ο ουρανός αστράφτει. Η πυκνή θολούρα μοιάζει με γιγάντιο θηρίο που έρχεται για να μας καταβροχθίσει.

Τα Φτερά των Ωκεανών αποπλέουν από το Γερτό Λιμάνι της Σιρκόβης. Κατευθυνόμαστε νότια, μοιάζοντας αρχικά να προσεγγίζουμε την καταιγίδα σαν παράφρονες που έχουν κατά νου να αυτοκτονήσουν. Σύντομα, όμως, στρίβουμε δυτικά. Πηγαίνουμε κατά τη μεριά της Αταρδίας, αλλά δεν φτάνουμε εκεί. Απομακρυνόμαστε από τις ακτές της Μικρυδάτιας· ποτέ δεν σταματάμε να απομακρυνόμαστε από τις ακτές της Μικρυδάτιας.

Η καταιγίδα φαίνεται, όμως, ν'απλώνεται απ'τη μια άκρη του ορίζοντα ως την άλλη. Φαντάζει αδύνατον να την αποφύγουμε. Ακούω τους επιβάτες να μурμουρίζουν πίσω μου, καθώς στέκομαι μπροστά σ'ένα φινιστρίνι και παρατηρώ τον αγριεμένο καιρό.

Οι ναύτες τούς λένε να πάνε στις καμπίνες τους, γιατί τώρα θα κουνηθούμε: καλύτερα να ξαπλώσουν. Οι περισσότεροι υπακούν.

«Εντάξει είμαι· θα μείνω εδώ,» λέει κάποιος – κι αναγνωρίζω τη φωνή: είναι ο άντρας που μου μίλησε πριν. «Δε ζαλίζομαι.»

«Όπως νομίζεις.» Και μετά: «Ε, εσύ, κύριος.» Προς εμένα, αναμφίβολα. Βλέπω την αντανάκλαση του ναύτη πάνω στο φινιστρίνι καθώς με ζυγώνει. «Κύριος! Μη στέκεσαι εκεί. Πήγαινε κάπου να καθίσεις.»

Στρέφομαι και τον ατενίζω αβλεφάριστα. «Δεν έχω πρόβλημα,» του λέω. «Έχω περάσει από πολλές καταιγίδες.»

Ο ναύτης με κοιτάζει συνοφρυωμένος προς στιγμή. Ύστερα νεύει. «Ντάξει. Αλλ' άμα ζαλιστείς πήγαινε να κάτσεις.» Δείχνει τα καθίσματα της τραπεζαρίας.

Στρέφω πάλι το βλέμμα μου έξω από το φινιστρίνι.

Η καταιγίδα είναι ακόμα πιο κοντά μας τώρα· μοιάζει να έχει καταπιεί ολόκληρο τον κόσμο. Τα Φτερά των Ωκεανών προσπαθούν να βρουν την άκρη της· πλέουν παράλληλα προς αυτήν. Αισθάνομαι το πλοίο να κουνιέται έντονα. Ακούω πράγματα να τρίζουν παντού. Κύ-

ματα χτυπάνε το φινιστρίνι έξω απ'το οποίο κοιτάζω. Η Ευθαλία κινείται ανήσυχα μέσα στο μανίκι μου.

Δε μπορεί ο Ευστάθιος να είναι τόσο ανόητος ώστε να μας ναυαγήσει...

Να, ορίστε: η άκρη της καταιγίδας. Το πλοίο μας κατευθύνεται προς τα εκεί, με τις δυνατές μηχανές του να μουγκρίζουν, ενώ κλυδωνιζόμαστε βίαια. Πιάνω τον τοίχο για να μην πέσω.

«Έλα να καθίσεις, φίλε!» ακούω πίσω μου τον άλλο επιβάτη που βρίσκεται εδώ, μαζί μου.

Δεν του αποκρίνομαι· συνεχίζω να στέκομαι μπροστά στο φινιστρίνι, παρατηρώντας την καταιγίδα.

Τα Φτερά των Ωκεανών φτάνουν στην άκρη της, κι από εκεί φαίνεται ακόμα περισσότερο πόσο τρομερή είναι–

Ένα πανίσχυρο τράνταγμα–

Χάνω την ισορροπία μου και πέφτω, κυλώ στο δάπεδο, ενώ ακούω τον άλλο επιβάτη να αναφωνεί και μετά να βήχει έντονα.

Σηκώνομαι στο ένα γόνατο. Ο μόνος λόγος που τα καθίσματα και τα τραπέζια δεν τινάζονται αποδώ κι αποκεί είναι επειδή είναι καρφωμένα κάτω. Ο άλλος επιβάτης ξερνά τώρα, διπλωμένος στο πάτωμα. Κανένας ναύτης δεν φαίνεται στην τραπεζαρία. Μάλλον κι αυτοί έχουν τρομάξει. Εγώ δεν αισθάνομαι ζαλισμένος.

Σηκώνομαι και, πιάνοντας καθίσματα και τραπέζια για να μην ξαναπέσω, ζυγώνω τον άλλο επιβάτη και τον βοηθώ να ορθωθεί και να καθίσει σ'έναν καναπέ. «Μείνε εδώ,» του λέω, «και μην κινείσαι.»

Το πλοίο τραντάζεται ξανά. Άγρια. Τα πάντα τρίζουν, κουδουνίζουν. Τα φώτα αναβοσβήσουν. Ακούω ένα ουρλιαχτό από κάπου – από κάποια επιβάτισσα, μάλλον, μακριά από εδώ, στις καμπίνες.

Ένας ναύτης έρχεται στην τραπεζαρία. «Θέλετε βοήθεια;»

«Όχι,» του αποκρίνεται ο άλλος επιβάτης, σκουπίζοντας το στόμα του μ'ένα μαντήλι. «Καλά είμαστε.»

«Σε λίγο θα έχουμε απομακρυνθεί απ'την καταιγίδα,» λέει ο ναύτης, που το γαλανό δέρμα του μοιάζει ξεθωριασμένο.

Πηγαίνω πάλι στο φινιστρίνι και κοιτάζω. Βλέπω ότι δίπλα μας, διαρκώς, ένα πελώριο θηρίο ορθώνεται – ένα θηρίο από στροβιλώδη άνεμο, θολούρα, νερό, και αστραπές. Ο χειρότερος από τους κακούς

ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου. Αλλά ποτέ δεν έρχεται πολύ κοντά μας. Πάντοτε είναι μια απειλή η οποία δεν μπορεί να μας αγγίξει. Νιώθουμε μονάχα την απόμακρη οργή του. Και, ύστερα από κανένα τέταρτο, τον έχουμε αφήσει πίσω μας.

Τα Φτερά των Ωκεανών πλέουν τώρα επάνω σε νερά που δεν είναι και τόσο ταραγμένα. Πλέουν προς Κεντρυδάτια. Προς Μεγάπολη. Προς τον άνθρωπο που έχω υποσχεθεί στη Διονυσία ότι θα σώσω.

Οι ιερείς της Έχιδνας τού έφτιαξαν ένα σκεύασμα για τον ύπνο κι εκείνος πήρε την κούπα στα χέρια του, μύρισε το παράξενο υγρό, και μετά το ήπιε, ελπίζοντας πως αυτό, επιτέλους, θα του έφερνε τη γαλήνη που αποζητούσε.

Μάταια, όμως. Τα πράγματα, αν μη τι άλλο, χειροτέρεψαν. Στριφογύριζε πάνω στο κρεβάτι του, ακόμα πιο ανήσυχος από πριν, νιώθοντας σαν κάτι να προσπαθούσε να τον διαλύσει εκ των έσω. Σαν δύο δυνάμεις να βρίσκονταν σε πάλη μέσα στο σώμα του. Γρυλίζοντας θηριωδώς, πετάχτηκε πάνω και άνοιξε την πόρτα του δωματίου. Οι δύο δόκιμοι που στέκονταν απέξω τον ατένισαν ξαφνιασμένοι.

«Θέλετε να-;» άρχισε ο ένας. Αλλά ο Γεώργιος δεν τον άφησε να τελειώσει· τον άρπαξε απ'τον πράσινο χιτώνα του και κραύγασε: «Τι μου κάνετε; Με δηλητηριάσατε! Με δηλητηριάσατε!»

«Όχι! Όχι, όχι όχι όχι!» έκανε, τρομαγμένος, πανικόβλητος, ο δόκιμος.

«Αφήστε τον!» είπε ο άλλος, οπισθοχωρώντας, με τα χέρια του υψωμένα προς τον ναυαγό σαν να μπορούσαν να τον προστατέψουν σε περίπτωση που ο μαυρόδερμος άντρας στρεφόταν εναντίον του. «Θα ειδοποιήσω τους ιερείς! Θα τους ειδοποιήσω!»

Τα μάτια του Γεώργιου, που ποτέ δεν βλεφάριζαν, κοίταξαν οργισμένα τον νεαρό. «Ειδοποίησέ τους, τότε!» βροντοφώναξε. «Φέρτ' τους εδώ, να μου πουν τι μου έκαναν! ΤΩΡΑ!» Αρπάζοντας τον πρώτο δόκιμο και με τα δύο χέρια τον ύψωσε πάνω απ'το κεφάλι του-

(«Ααα - ΑΑΑΑΑΑ!» ούρλιαξε εκείνος. «Βοήθειαααα!»)

-και τον πέταξε πάνω στον άλλο δόκιμο, που οπισθοχωρούσε. Κουτρουβάλησαν κι οι δυο στο πάτωμα του διαδρόμου σαν σακιά, κραυγάζοντας, περιτρομοί.

Ο Γεώργιος έκανε να τους πλησιάσει ξανά, νιώθοντας το σώμα του να φλέγεται, κάθε νεύρο του τσιτωμένο, να πονά. Οι νεαροί πετάχτη-

καν όρθιοι κι άρχισαν να τρέχουν, φωνάζοντας βοήθεια, φωνάζοντας ότι ο Φιλημένος είχε τρελαθεί! Είχε τρελαθεί!

Δυο ναοφύλακες ήρθαν για να συναντήσουν τον Γεώργιο, ξεπροβάλλοντας από τη γωνία του διαδρόμου. «Επιστρέψτε στο δωμάτίο σας,» τον πρόσταξε ο ένας. «Επιστρέψτε, τώρα. Οι ιερείς θα–»

Ο Γεώργιος όρμησε καταπάνω τους, απεγνωσμένος να εξαπολύσει κάπου τη συγκεντρωμένη οργή του η οποία συσσωρευόταν σαν επικίνδυνη ενέργεια μέσα του ζητώντας να εκραγεί.

Οι ναοφύλακες κρατούσαν ραβδιά, κι ο ένας, βλέποντας τον Φιλημένο να τον προσεγγίζει, έκανε να τον χτυπήσει κατακέφαλα με τη σιδερένια άκρη του όπλου, για να τον αναισθητοποιήσει. Ο Γεώργιος έπιασε με μεγάλη ευκολία το ρόπαλο – νιώθοντας ότι ήξερε να πολεμά, ότι ήταν εκπαιδευμένος, από παλιά – και κλότσησε τον άντρα στην κοιλιά, τινάζοντάς τον στην άλλη άκρη του διαδρόμου, για να κοπανήσει στον τοίχο και να πέσει κάτω, λιπόθυμος. Εσωτερικά υγρά είχαν πεταχτεί απ'το στόμα του.

Ο άλλος φρουρός χτύπησε τον Γεώργιο στα πλευρά με το ραβδί του, αλλά εκείνος δεν αισθάνθηκε τίποτα περισσότερο από ένα πολύ έντονο σπρώξιμο. Στράφηκε ν'αντικρίσει τον άντρα, με τα μάτια του να στραφταλίζουν.

Ο ναοφύλακας, ζαφνιασμένος – τέτοιο χτύπημα έπρεπε, κανονικά, να είχε κάνει τον μαυρόδερμο ναυαγό να διπλωθεί! – οπισθοχώρησε, με τα δικά του μάτια γουρλωμένα.

Ο Γεώργιος τού χίμησε. Ο φρουρός επιχείρησε να τον χτυπήσει ξανά, αλλά εκείνος άρπαξε το ραβδί και το τράβηξε μ'ευκολία από τα χέρια του. Το έστρεψε εναντίον του και τον κοπάνησε στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα, αναίσθητο, με τα ξανθά μαλλιά του αιματοβαμμένα.

«Γεώργιε!» Η Αικατερίνη στεκόταν στο πέρας του διαδρόμου μαζί με τον Νεκτάριο και τον Ζαχαρία. «Σταμάτα! Τι κάνεις; Γιατί τους χτυπάς;» Πίσω από τους τρεις ιερωμένους ήταν κι άλλοι ναοφύλακες, με ρόπαλα στα χέρια κι αυτοί, καθώς και ενεργειακά πιστόλια.

«Ψεύτες!» φώναξε ο Φιλημένος δείχνοντας τους ιερείς. «Με δηλητηριάσατε! Από εσάς ξεκινάνε όλα! Από εσάς!»

Βάδισε προς το μέρος τους, με το ραβδί ακόμα στη γροθιά του.

«Το σκεύασμα ήταν για να σε κάνει να κοιμηθείς—» άρχισε ο Νεκτάριος.

«Αλλά δεν με έκανε να κοιμηθώ – και το νιώθω μέσα μου! Το νιώθω μέσα μου! Είναι ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ!»

«Δεν είναι δηλητήριο—!»

Προτού ο Γεώργιος φτάσει στους ιερωμένους, δύο ναοφύλακες τού έριξαν με τα πιστόλια τους. Η μία ενεργειακή ριπή τον βρήκε στον δεξή μηρό, η άλλη στον αριστερό ώμο. Τραντάχτηκε, γρυλίζοντας, εξαγριωμένος· παραπάτησε, το ένα γόνατό του λύγισε. Έπαψε να βαδίζει, ξέπνοος.

Αλλά κανονικά θα έπρεπε να είχε λιποθυμήσει. Αν ήταν φυσιολογικός άνθρωπος θα είχε χάσει τις αισθήσεις του τώρα.

Τα μάτια του που δεν βλεφάριζαν ποτέ τούς ατένιζαν όλους με μίσος.

«Μην του ρίχνετε!» φώναξε ο Νεκτάριος, υψώνοντας το χέρι του. «Μα τη Μεγάλη Κυρά, μην του ρίχνετε! Είναι ιερό πρόσωπο! Είναι Φιλημένος!»

«Ερχόταν για να σας επιτεθεί, Ιερότατε...» είπε μια ναοφύλακας.

«Μην του ρίχνετε,» επανέλαβε ο Νεκτάριος. Και προς τον Γεώργιο: «Δεν σου δώσαμε δηλητήριο. Το σκεύασμα ήταν για να προκαλέσει ύπνο. Αν είχε παρενέργειες, οφείλονται στο γεγονός ότι ρέει μέσα σου το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας. Δεν ήταν κάτι που μπορούσαμε να προβλέψουμε. Μας συγχωρείς. Μας συγχωρείς.»

Τα μάτια του Γεώργιου στένεψαν σαν μάτια ερπετού. «Πώς ξέρω ότι λες αλήθεια, ιερέα;» Στο δεξί του χέρι έσφιγγε δυνατά το ραβδί. Και δεν ήταν πια μακριά από τους ιερωμένους· μ'ένα πήδημα θα μπορούσε να τους φτάσει και να τους χτυπήσει. Από πίσω τους έβλεπε δύο ναοφύλακες να τον σημαδεύουν με ενεργοβόλα πιστόλια, αλλά δεν τους φοβόταν. «Πώς ξέρω ότι εξαρχής λέγατε αλήθεια – για όλα;»

«Γιατί να σου πούμε ψέματα, μα τη Μεγάλη Κυρά;» αποκρίθηκε η Αικατερίνη. «Απλά εξηγήσεις σου δώσαμε, τίποτα περισσότερο. Εσύ ο ίδιος μάς είπες ότι σε φίλησε η Έχιδνα κάτω από τη θάλασσα. Και τα σημάδια από τα νύχια της είναι στους ώμους σου. Και αισθάνεσαι το δηλητηριό της μέσα σου, να μη σ'αφήνει να γαληνέψεις, να μη σ'αφήνει ούτε να κοιμηθείς – ακριβώς όπως μαρτυρούν οι Γραφές.»

«Σου είπαμε,» πρόσθεσε ο Νεκτάριος: «Αν θες να φύγεις, είσαι ελεύθερος. Κανείς δεν σε κρατά δια της βίας εδώ. Και προτού σου δώσουμε το σκεύασμα για τον ύπνο σε είχαμε ρωτήσει.»

«Αλλά ήταν δηλητήριο! Το νιώθω μέσα μου. Νιώθω... νιώθω δύο δυνάμεις να συγκρούονται μέσα μου!»

«Μας συγχωρείς,» είπε ο Νεκτάριος. «Ήμασταν απερίσκεπτοι. Οφείλαμε ίσως να το είχαμε προβλέψει. Δεν έπρεπε να σου είχαμε δώσει τίποτα. Αυτό που αισθάνεσαι είναι το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας που προσπαθεί να αποτινάξει από το σώμα σου την επίδραση του σκευάσματός μας. Δώσε του λίγο χρόνο και, σύντομα, θα τα καταφέρει. Και μη φοβάσαι για άλλα δηλητήρια πέρα από το ιερό που ήδη ρέει εντός σου. Οι Φιλημένοι δεν μπορούν να δηλητηριαστούν.»

«Αν λες αλήθεια...» μούγκρισε ο Γεώργιος.

«Δεν έχω κανέναν λόγο να σου πω ψέματα. Περίμενε, και η πάλη μέσα σου δεν θ'αργήσει να πάψει. Περίμενε.»

«Θα περιμένω,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Κι αν δεν πάψει, θα το μετανιώσετε όλοι σας. Αφήστε με τώρα να περάσω!»

Ο Νεκτάριος κι οι άλλοι δύο ιερείς τού έκαναν χώρο, και έγνεψαν και στους ναοφύλακες να παραμερίσουν. Ο Γεώργιος βάδισε ανάμεσά τους, αφήνοντάς τους πίσω του, κατευθυνόμενος προς την έξοδο του ενδόναου, προς τον σηκό, και βγαίνοντας και από εκεί, για να σταθεί τελικά πάνω σε μια από τις θαλασσολίθινες πλατφόρμες του εξώναου που χτυπιόνταν από τα κύματα.

Οι ιερείς συγκεντρώθηκαν, εσπευσμένα, στην Εστία για να συνεδριάσουν, τα πρόσωπά τους κρυμμένα πίσω από τις μάσκες της ιεροσύνης αλλά οι εκφράσεις όλων έκδηλα ανήσυχες.

«Σας το είπα ότι το σκεύασμα δεν θα του έκανε τίποτα,» είπε ο Ευγένιος. «Είναι Φιλημένος – και οι Φιλημένοι δεν κοιμούνται.»

«Του είχαμε υποσχεθεί ότι θα προσπαθούσαμε να τον βοηθήσουμε...» αποκρίθηκε ο Νεκτάριος μ'ένα τρέμουλο στη φωνή του· ακόμα ήταν ταραγμένος από τη συνάντηση με τον Γεώργιο μες στον διάδρομο.

«Και τι βοήθεια τού προσφέραμε; Τα πράγματα έγιναν χειρότερα, αδελφέ μου! Εμείς θνητοί μονάχα είμαστε, αν και ιερωμένοι· τα σκευ-

άσματά μας δεν μπορούν να υπερνικήσουν το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας.»

«Σκοπός μας δεν ήταν να ‘υπερνικήσουμε’ κάτι, Ευγένιε—»

«Και πού θέλεις να καταλήξεις τώρα;» ρώτησε η Αικατερίνη τον Ευγένιο, διακόπτοντας τον Πρωθιερέα – κάτι που, σύμφωνα με το τυπικό, δεν ήταν σωστό, αλλά τώρα όλοι τους ήταν τόσο ταραγμένοι που δεν το πρόσεξαν, ή δεν έδωσαν σημασία. «Θέλεις κάπου να καταλήξεις, ή απλά σ’αρέσει να μας κατηγορείς, αδελφέ μου;»

«Δεν κατηγορώ κανέναν,» αποκρίθηκε ο Ευγένιος, ήπια. «Σας προειδοποιώ να μην επιχειρήσετε τίποτα παρόμοιο στο μέλλον. Μόνο η Έχιδα μπορεί να φροντίσει τον Φιλημένο, όχι εμείς. Δεν έχουμε τη δύναμη ν’αλλάξουμε την κατάσταση του. Το λένε οι Γραφές, δεν το λένε;»

Ο Νεκτάριος αναστέναξε. «Έχεις δίκιο σ’αυτό. Τίποτε άλλο δεν πρέπει να επιχειρήσουμε.»

«Ο Φιλημένος δεν πρόκειται να κοιμηθεί. Είναι Φιλημένος.»

Ο Νεκτάριος ένευσε. «Ναι. Θα τον κρατήσουμε εδώ για όσο θέλει να μείνει, και μετά θα φύγει.»

«Ας ελπίσουμε μόνο αυτό που κάνετε να μη στρέψει την οργή της Έχιδνας επάνω μας—»

«Πάψε πια τις κατηγορίες σου, Ευγένιε!» παρενέβη η Αικατερίνη.

«Δεν κατηγορώ κανέναν, αδελφή μου,» επανέλαβε εκείνος. «Φοβάμαι απλώς...»

«Δεν μπορούμε να τον κρατάμε εδώ,» είπε η Ασπασία. «Καλύτερα να τον διώξουμε. Τώρα. Σήμερα κιόλας. Δεν έχει θέση στον Ναό. Τον βοηθήσαμε, κάναμε ό,τι μπορούσαμε. Τι άλλο να κάνουμε;»

«Δεν είναι σωστό να τον διώξουμε εμείς, αδελφή μου,» διαφώνησε ο Νεκτάριος. «Είναι ιερό πρόσωπο. Εκείνος πρέπει να αποφασίσει πότε θα φύγει.»

«Κι αν ώς τότε μας επιτεθεί ξανά; Μπορείς να εγγυηθείς εσύ για την ασφάλειά μας, Πρωθιερέα;»

«Δεν είναι τρελός. Μονάχα οργισμένος. Δεν θα μας επιτεθεί.»

«Αν όμως συμβεί;»

«Τόσους ναοφύλακες έχουμε εδώ. Ακόμα κι οι Φιλημένοι δεν είναι άτρωτοι.»

«Ωστόσο,» παρενέβη ο Ευγένιος, «θεωρείται άγος να τους χτυπήσεις όταν υπηρετείς τον Ναό.»

«Σε μια περίπτωση αυτοάμυνας, δεν νομίζω πως ακόμα και η Μεγάλη Κυρά θα διαφωνούσε, αδελφέ μου.»

Αργότερα, καθώς πλησίαζε μεσημέρι, ο Νεκτάριος και η Αικατερίνη ζύγωσαν μόνοι τους τον Γεώργιο, ο οποίος στεκόταν ακόμα επάνω στην ίδια πλατφόρμα του εξώναου, ανάμεσα σ'ένα άγαλμα της Έχιδνας και έναν ψηλό κίονα γεμάτο αναρριχόμενη βλάστηση. Εξακολουθούσε να βαστά το ραβδί που είχε αρπάξει από τον ναοφύλακα, και δεν είχε καθίσει καθόλου (απ'ό,τι ανέφεραν οι φρουροί και οι δόκιμοι στους ιερείς): συνεχώς βηματίζε προς τα δω και προς τα κει, μα δεν απομακρυνόταν από τη θέση του. Το ψύχος του φθινοπώρου δεν έμοιαζε να τον ενοχλεί, παρότι ήταν ελαφρά ντυμένος μ'ένα υφασμάτινο παντελόνι κι ένα ξεκούμπωτο φαρδύ πουκάμισο. Τα πόδια του ήταν ξυπόλυτα.

Τέσσερις ώρες είχαν πλέον περάσει ύστερα από την επίθεσή του εναντίον των δόκιμων και των ναοφυλάκων.

Ο Νεκτάριος είπε: «Γεώργιε; Πώς αισθάνεσαι;»

Ο Φιλημένος στράφηκε ν'αντικρίσει τον ιερέα και την ιέρεια. «Λίγο καλύτερα. Ο πόλεμος μέσα μου κοπάζει, είμαι σίγουρος.»

Ο Νεκτάριος ένευσε. «Σ'το είπα. Το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας θα υπερνικήσει την επίδραση του σκευάσματος.» Και συνέχισε: «Θέλω να σου ζητήσω προσωπικά συγνώμη, Γεώργιε. Δεν έπρεπε ποτέ να σου είχαμε προτείνει να πιείς κάτι για να κοιμηθείς. Εσύ μπορεί να μη γνωρίζεις τι γράφουν τα ιερά βιβλία, αλλά εμείς γνωρίζουμε: και τα ιερά βιβλία λένε πως οι Φιλημένοι της Έχιδνας δεν κοιμούνται, ποτέ, με κανέναν τρόπο.»

«Μα, πώς θα ζήσω έτσι;» γρύλισε απότομα ο Γεώργιος. «Δε μπορώ να ζήσω έτσι! Χωρίς να κοιμάμαι! Νιώθω – νιώθω τα πάντα τόσο έντονα. Τα πάντα με ενοχλούν. Το ίδιο μου το σώμα με... δεν με αφήνει να ησυχάσω.»

Ο Νεκτάριος και η Αικατερίνη αλληλοκοιτάχτηκαν προς στιγμή. Ύστερα ο πρώτος είπε στον μαυρόδερμο ναυαγό: «Δεν έχουμε απάντηση να σου δώσουμε σ'αυτό. Εκείνο, όμως, που ξέρουμε είναι ότι οι

Φιλημένοι δεν έχουν ανάγκη από ύπνο όπως οι συνηθισμένοι άνθρωποι. Είναι ιερά πρόσωπα. Ευλογημένα—»

«Δεν αισθάνομαι ευλογημένος, ιερέα! Καταραμένος αισθάνομαι!»

«Μη βλασφημάς, Γεώργιε. Θα μπορούσες να ήσουν νεκρός. Θα είχες πνιγεί αν η Μεγάλη Κυρά δεν σε είχε διαλέξει για να σε σώσει. Είσαι ευλογημένος και ιερός. Και δεν πρέπει να φοβάσαι. Διώξε τον φόβο από μέσα σου—»

«Δεν είναι ο φόβος που μ'ενοχλεί!»

«Θα συνηθίσεις τη νέα κατάσταση στην οποία βρίσκ—»

«Δε νομίζω ότι συνηθίζεται, ιερέα.»

«Συνηθίζεται. Θα το δεις. Και σου ξαναλέω: δεν έχεις ανάγκη από ύπνο. Δεν χρειάζεται να κοιμάσαι.»

«Γιατί, τότε, αισθάνομαι σαν να το χρειάζομαι;»

«Διότι το σώμα σου θυμάται ακόμα τις παλιές του συνήθειες. Ξέχασέ τις! Γίνε καινούργιος.»

Ο Γεώργιος βημάτισε ξανά επάνω στη θαλασσολίθινη πλατφόρμα σαν να του ήταν αδύνατον να μείνει ακίνητος σ'ένα μέρος για περισσότερη ώρα. «Δεν μπορώ...» μουρμούρισε. «Θέλω ξεκούραση!» φώναξε ξαφνικά. «Ξεκούραση!»

«Το σώμα σου βρίσκεται σε υπερδιέγερση· αυτό είναι όλο. Δεν έχεις ανάγκη από την ξεκούραση που έχουν οι άλλοι άνθρωποι, σ'το ξαναλέω.»

Ο Γεώργιος χτύπησε, οργισμένα, το ραβδί του πάνω στον κίονα από θαλασσόλιθο – και η άκρη του ραβδιού, παρότι καλυμμένη με σίδερο, έσπασε σε θραύσματα (!), ξαφνιάζοντας τον Νεκτάριο και την Αικατερίνη. «Αφήστε με ήσυχο! Πηγαίνετε!»

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε ο Πρωθιερέας. «Ο Ναός μας είναι ανοιχτός για εσένα. Όταν θέλεις έρχεσαι και μένεις. Αν θέλεις να φύγεις, φεύγεις.»

Και μαζί με την Αικατερίνη απομακρύνθηκαν από εκείνη την πλατφόρμα, ανέβηκαν τα σκαλιά του σηκού, και μπήκαν στο εσωτερικό του Ναού.

«Τι νομίζεις ότι θα κάνεις;» ρώτησε η ιέρεια.

«Ό,τι αποφασίσει. Δε μπορούμε να τον βοηθήσουμε άλλο.»

Καθώς η μέρα προχωρούσε και το απόγευμα ερχόταν, μια καταιγίδα χτύπησε τις ανατολικές ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων, αλλά ο Φιλημένος δεν έφυγε από τη θέση του. Έμεινε εκεί, στην πλατφόρμα, βηματίζοντας, μη μπορώντας να σταθεί ακίνητος για περισσότερο από μερικά λεπτά. Στο χέρι του ήταν ακόμα το μισό ραβδί. Τα κύματα μαστίγωναν τις πλατφόρμες, τα αγάλματα, και τους κίονες – και τον Γεώργιο μαζί – μα εκείνος δεν απομακρυνόταν. Τι περίμενε; αναρωτιόνταν οι ιερωμένοι και οι δόκιμοι. Κάποια καθοδήγηση από την Έχιδνα; Ή, μήπως, περίμενε η Μεγάλη Κυρά να βγει μέσα από τη θάλασσα και να τον πάρει κοντά της; Ορισμένοι από τους κατοίκους του Ναού θα το προτιμούσαν αυτό· είχαν τρομοκρατηθεί από τον Φιλημένο. Δεν τον ήθελαν εδώ, αλλά φοβόνταν και να επιμείνουν να διωχτεί: ο Πρωθιερέας διαφωνούσε· κι επιπλέον, ο Φιλημένος ήταν όντως ιερό πρόσωπο...

Μέσα στη θύελλα, μεγάλα σαλάχια φάνηκαν να πηδάνε πάνω από τα κύματα, στον ορίζοντα, μακριά από τον Ναό, και οι κινήσεις τους έμοιαζαν με χορό. Χαιρετούσαν τον Φιλημένο;

Λίγο προτού νυχτώσει, μια μεγαπλόκαμη σουπιά ξεπρόβαλε από τη θάλασσα καθώς η καταιγίδα κόπαζε πλέον. Βγήκε κοντά στον εξώναο, και πλησίασε την πλατφόρμα όπου στεκόταν ο Φιλημένος, απλώνοντας τα πλοκάμια της προς το μέρος του για να τον αρπάξει.

Οι ναοφύλακες ρώτησαν τους ιερείς αν ήθελαν να πάνε να τον βοηθήσουν και να διώξουν το πλάσμα με ριπές από τα ενεργειακά και τα πυροβόλα πιστόλια τους. Αλλά οι ιερείς τούς είπαν να περιμένουν για την ώρα· διότι έβλεπαν πως ο Γεώργιος χτυπούσε άγρια τη μεγαπλόκαμη σουπιά με το ραβδί του αλλά και με τα ίδια τα χέρια και τα πόδια του. Τα πλοκάμια του επικίνδυνου μαλακίου τυλίγονταν επάνω του, κι εκείνος, με την υπεράνθρωπη δύναμη του, τα ξετύλιγε και τα παραμέριζε, και τα πατούσε κάτω, και τα κοπανούσε με το ραβδί. Σε κάποια στιγμή, μάλιστα, πήδησε πάνω στο κεφάλι της σουπιάς και συνέχισε να τη χτυπά. Το σπασμένο ραβδί του καρφώθηκε μέσα της και αίμα χύθηκε στα νερά της θάλασσας. Η μεγαπλόκαμη σουπιά βυθίστηκε κάτω απ'τα κύματα, παρασέρνοντάς τον μαζί της.

Και οι ιερωμένοι του Ναού φοβήθηκαν ότι ο Φιλημένος μπορεί να σκοτωνόταν, και ότι αυτό ίσως να έστρεφε την οργή της Έχιδνας ε-

πάνω τους. Επιπλέον, τι μεγάλη ντροπή θα ήταν για τον Ναό τους – να τους στείλει η Φαρμακερή Κυρά τέτοιο ιερό πρόσωπο και να το εγκαταλείψουν έτσι στα πλοκάμια ενός μαλακίου των ατέρμωνων θαλασσών!

Ο Γεώργιος, όμως, σύντομα έβγαλε το κεφάλι του στον αφρό, κολύπησε, πιάστηκε απ'την άκρη της πλατφόρμας, και σκαρφάλωσε πάνω. Δεν φαινόταν τραυματισμένος στο ασθενικό φως του σούρουπου, και κανείς δεν επιχείρησε να τον πλησιάσει. Εξακολούθησε να στέκεται στην πλατφόρμα, βηματίζοντας ανήσυχα. Μονάχα το ραβδί του είχε χάσει – μάλλον, το είχε αφήσει μες στο σώμα της μεγαπλόκαμης σουπιάς. Ο Νεκτάριος πρόσταξε να τον παρακολουθούν συνέχεια, να υπάρχουν πάντοτε κάποιοι που θα τον κοιτάζουν.

Οι δόκιμοι και οι ναοφύλακες άρχισαν να μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους γι'αυτό που είχε συμβεί. Μια δόκιμη, μάλιστα – η Ευτυχία, που βρισκόταν υπό την επίβλεψη της Αικατερίνης – είχε τραβήξει και φωτογραφία με μια μικρή φωτογραφική μηχανή, αλλά την έδειξε μόνο σε μια άλλη δόκιμη, γιατί φοβόταν πως αν το μάθαιναν οι ιερείς θα την επέπλητταν· ίσως ακόμα και να την έδιωχναν απ'τον Ναό.

Ο Φιλημένος έμεινε όλη τη νύχτα πάνω στην πλατφόρμα, σαν να μην ένιωθε κρύο, και τα ξημερώματα επέστρεψε στο εσωτερικό του Ναού, κατευθυνόμενος στο δωμάτιό του, χωρίς να μιλήσει σε κανέναν.

Πίσω του, δόκιμοι και ναοφύλακες ψιθύριζαν ξανά. Τι άνθρωπος ήταν αυτός, που μπορούσε να τα βάλει, με γυμνά χέρια, με μια μεγαπλόκαμη σουπιά και να νικήσει;

# 5

Δεν ξέρω πόσες ώρες ακριβώς το ταξίδι μας θα διαρκέσει ως τη Μεγάπολη. Όχι λόγω της καταιγίδας που μόλις προσπεράσαμε, αλλά επειδή, φυσικά, οι ηπειρόνησοι συνεχώς κινούνται, ποτέ δεν είναι σταθερές επάνω στον ατέρμονο ωκεανό της Υπερυδάτιας, σαν κι αυτές να έχουν δηλητήριο της Έχιδνας μέσα τους και να μη μπορούν να ηρεμήσουν. Τα συστήματα των περισσότερων καραβιών, όμως, υπολογίζουν τις θέσεις των ηπειρονήσων βάσει συγκεκριμένων κριτηρίων, ώστε οι καπετάνιοι χωρίς πρόβλημα να ταξιδεύουν από τη μία στην άλλη. Υπάρχουν και φορές, ωστόσο, που αυτά τα συστήματα κάνουν λάθη, ή οι ηπειρόνησοι κάνουν απρόβλεπτες κινήσεις: και τότε ο καπετάνιος δυσκολεύεται να βρει τον προορισμό του. Έχει ακουστεί, μάλιστα, πλοία να περιπλανιούνται χαμένα για αρκετό καιρό προτού φτάσουν σε κάποια ηπειρόνησο. Έχει συμβεί.

Και στις ηπειρονήσους βρίσκονται τα μόνα λιμάνια στην Υπερυδάτια. Νησιά εδώ δεν υπάρχουν, όπως σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Μόνο γιγαντοχελώνες υπάρχουν, αλλά αυτές δεν είναι μέρη για ν'αράξει ένα μεγάλο σκάφος – αν και έχει κι αυτό ακουστεί να γίνεται κάπου-κάπου.

Καθώς στέκομαι μπροστά στο φινιστρίνι, κοιτάζοντας τη θάλασσα μες στη νύχτα, εύχομαι να μην πέσουμε απόψε σε μια από αυτές τις περιπτώσεις που τα συστήματα πλοήγησης δυσλειτουργούν και τα πλοία χάνουν την πορεία τους· γιατί βιάζομαι. Αν αργήσω, ο Αρσένιος θα πεθάνει.

Ο Καπετάν Ευστάθιος, άραγε, γνωρίζει πώς να βρίσκει τις ηπειρονήσους παρατηρώντας τον ουρανό; Ορισμένοι λένε πως τα καταφέρνουν, πως δεν τους χρειάζονται αυτόματα συστήματα, πως στον ουρανό της Υπερυδάτιας είναι γραμμένα τα πάντα για τις κινήσεις των τριών ηπειρονήσων της, πως εκεί είναι ένας ζωντανός κώδικας. Δεν ξέρω κατά πόσο αληθεύει. Αν ήταν, όμως, τόσο εύκολο να βρίσκεις

τις θέσεις της Μικρυδάτιας, της Κεντρυδάτιας, και της Ιχθυδάτιας κοιτάζοντας απλά τον ουρανό, τότε γιατί όλοι να χρησιμοποιούν μηχανικά συστήματα για τον υπολογισμό της πορείας τους;

Ακούω τον άλλο επιβάτη να σηκώνεται πίσω μου και να φεύγει απ'το σαλόνι του πλοίου. Πρέπει να είμαι τελείως μόνος μου τώρα. Και συνεχίζω να στέκομαι μπροστά στο φινιστρίνι, φέρνοντας στο νου μου τις τεχνικές του Γέρου του Ανέμου και αποδιώχνοντας την τάση να μετακινηθώ, γαληνεύοντας το δηλητήριο της Έχιδνας μέσα μου.

Μια ναύτης έρχεται και με ρωτά: «Δεν θα κοιμηθείτε;»

Χαμογελάω αχνά. Ύπνος... Δεν υπάρχει ύπνος για εμένα. «Όχι. Θα μείνω εδώ αν δεν έχετε πρόβλημα,» αποκρίνομαι δίχως να γυρίσω να την κοιτάξω.

«Κανένα πρόβλημα, κύριε.» Και την ακούω ν'απομακρύνεται.

Αναρωτιέμαι για εκείνους τους τρελούς που μου επιτέθηκαν στους Στενότοπους. Ποιοι διάολοι του Λοκράθου μπορεί να ήταν; Γνωρίζουν κάτι για το παρελθόν μου; Όταν τελειώσω με την υπόθεση στη Μεγάπολη, όταν έχω δώσει το αντίδοτο στον Αρσένιο, θα επιστρέψω στη Σιρκόβη και θα τους αναζητήσω. Αυτή τη φορά, εγώ θα τους κυνηγήσω. Θα μάθω ακριβώς τι ήθελαν από εμένα. Ίσως, επιτέλους, να έχω βρει κάποιο στοιχείο για το παρελθόν μου. Για να μάθω ποιος πραγματικά είμαι – ποιος ήμουν προτού η Έχιδνα με φιλήσει – και από πού έρχομαι. Είμαι όντως εξωδιαστασιακός, όπως πολλοί υποθέτουν; Δεν είμαι γεννημένος στην Υπερυδάτια; Αρκετές φορές αισθάνομαι την Υπερυδάτια σαν πατρίδα μου. Αισθάνομαι ότι ανήκω εδώ. Αλλά ίσως γι'αυτό να φταίει το δηλητήριο που κυλά μέσα μου. Θέλοντας και μη, είμαι πλέον μέρος της Υπερυδάτιας αφού η ισχυρότερη θεά της μ'έκανε δικό της.

Στην αρχή, δεν ήθελα να το πιστέψω. Μου έμοιαζε μ'ένα τρελό όνειρο...

Ο δηλητηριασμένος ονειρεύεται:

ένα πλοίο συγκρούεται πάνω σ'ένα άλλο χτυπώντας το με τα πελώρια έμβολά του Οι κάτοικοι της πόλης είναι ανάστατοι φωνάζουν μες στους δρόμους διαμαρτύρονται ενώ η φρουρά ξυλοκοπά κόσμο και ο άρχοντας

κοιτάζει από ένα ψηλό μπαλκόνι Εξερευνητές περιπλανιούνται σε σκοτεινά σπήλαια κάτω από το έδαφος κι ακόμα δεν έχουν συναντήσει θάλασσα αλλά ακολουθούν έναν παλιό χάρτη και νομίζουν ότι πλησιάζουν στον προορισμό τους Ένας άντρας έχει μεθύσει μέσα σε μια αίθουσα και δυο κλέφτες τού παίρνουν τα περικάρπια Ο μαχητής που τα μάτια του ποτέ δεν βλεφαρίζουν είναι περιτριγυρισμένος από εχθρούς με το ξίφος του ματωμένο Ένας δυνατός άνεμος φυσά πάνω από τα βουνά, τις πεδιάδες, και τα δάση μιας ηπειρονήσου φτάνοντας τελικά στη βλάστηση της ράχης μιας γιγαντοχελώνας Ένα πλοίο έρχεται από τη Σεργήλη γλιστρώντας έξω από τη διαστασιακή δίοδο μες στον ατέρμονο ωκεανό Μια ολόκληρη αρμάδα οπλισμένη και εχθρική Ένας καπνός ορθώνει το πελώριο τσεκούρι του

Στέκομαι για παραπάνω από μια ώρα μπροστά στο φινιστρίνι, με το μυαλό μου χαμένο σε σκέψεις και το βλέμμα μου χαμένο στη σκοτεινή θάλασσα. Δεν βλέπω κανένα φως πέρα από αυτό του φεγγαριού. Τα μάτια μου τα βλεφαρίζω μονάχα μία φορά, επειδή έτσι θέλω. Η Ευθαλία έχει από ώρα αποκοιμηθεί, τυλιγμένη στον πήχη μου, κάτω από το μανίκι.

Και μετά, κάτι διακρίνω μες στη νύχτα. Τη μορφή ενός караβιού, είμαι σίγουρος. Αλλά δεν έχει φώτα επάνω του. Ύποπτο αυτό. Μόνο τα πειρατικά σκάφη κρύβονται έτσι. Και νομίζω πως έρχεται προς τη μεριά μας. Να ειδοποιήσω τον Καπετάνιο – ή όποιον είναι στο τιμόνι τώρα; Ή το έχουν προσέξει;

Δεν είναι ώρα για να το ρισκάρω. Αν τα Φτερά των Ωκεανών έχουν προβλήματα με πειρατές, θα έχω κι εγώ πρόβλημα να φτάσω εγκαίρως στη Μεγάπολη.

Φεύγω απ'το σαλόνι και ψάχνω να βρω τη γέφυρα. Δεν δυσκολεύομαι και πολύ, καθώς στην ίδια θέση περίπου είναι σ'όλα τα μεγάλα καράβια. Αλλά οι ναύτες με σταματάνε προτού φτάσω στην πόρτα.

«Πού πηγαίνετε;»

«Ένα πλοίο έρχεται προς το μέρος μας,» τους λέω. «Χωρίς νάχει αναμμένα φώτα. Αν δεν το έχετε ήδη προσέξει, κάποιος πρέπει να ειδοποιηθεί. Ίσως νάναι πειρατικό.»

Οι δύο ναύτες αλληλοκοιτιούνται. Στρέφονται και βαδίζουν προς τη γέφυρα. Τους ακολουθώ.

Στο τιμόνι, μπροστά στα όργανα πλοήγησης, στέκεται ένας άντρας, καπνίζοντας. Γυρίζει και μας κοιτάζει συνοφρυωμένος.

«Ένα καράβι λέει ο κύριος ότι έρχεται προς τα μας,» τον πληροφορεί ο ένας από τους ναύτες.

«Καράβι;» Ο τιμονιέρης κοιτάζει έξω απ'το μεγάλο παράθυρο. «Δε βλέπω κανένα καράβι.»

«Δεν είναι απ'αυτή τη μεριά,» του λέω. «Είναι από εκεί.» Δείχνω. «Και δεν έχει αναμμένα φώτα. Ίσως νάναι πειρατικό – ή κάτι άλλο ύποπτο.»

Ο τιμονιέρης στρέφει το βλέμμα του στην κονσόλα, πατά δυο πλήκτρα, κοιτάζει μια μικρή οθόνη. Την οθόνη των ηχητικών ανιχνευτών, παρατηρώ. «Δεν εντοπίζει κάτι το σύστημα,» λέει.

«Δεν κάνω λάθος,» επιμένω. «Ένα πλοίο μάς προσεγγίζει.»

Ο ένας από τους ναύτες πιάνει ένα τηλεσκόπιο και κοιτάζει προς τη μεριά που έδειξα. «Ναι, είν' στ'αλήθεια ένα σκάφος εκεί, ρε. Και είναι μεγάλο. Και ούτε ένα φως επάνω του.»

«Για δος το κι αποδώ,» ζητά ο τιμονιέρης.

«Ορίστε, Λοστρόμε.» Του δίνει το τηλεσκόπιο.

Ο Λοστρόμος κοιτάζει κι εκείνος προς τη μεριά που έδειξα. «Γαμώ τα βυζιά της Έχιδνας,» μουγκρίζει. «Έχεις δίκιο, φίλε,» μου λέει κατεβάζοντας το κιάλι. «Είν' όντως ύποπτο.» Και προς τους δυο ναύτες. «Σηκώστε τους πάντες. Ξυπνήστε τον Καπετάνιο και την κυρά Ιωάννα. Κουνηθείτε, ρε!»

Φεύγουν αμέσως.

«Πώς το μπάνισες, ρε φίλε;» με ρωτά κοιτάζοντας ξανά με το κιάλι. «Είναι σχεδόν αόρατο το γαμημένο μες στη νύχτα. Πρέπει νάναι και βαμμένο μαύρο, πάω στοίχημα το πουλί μου.»

«Το είδα,» λέω μονάχα.

«Τρομερά μάτια.» Κατεβάζει το τηλεσκόπιο και πιάνει το τιμόνι, αλλάζει κατεύθυνση στο σκάφος. «Για καλό και για κακό πρέπει να τ'αποφύγουμε το νυχτερινό αρχίδι του Λοκράθου. Δεν ξέρω άμα είναι κουρσάροι, μα δε θάθελα να μάθω.»

«Συνετή απόφαση,» συμφωνώ χαμηλόφωνα, ατενίζοντας τη θάλασσα έξω απ'το παράθυρο, προς το άγνωστο σκάφος. «Νομίζω πως κι αυτό άλλαξε την πορεία του και μας ακολουθεί,» λέω ύστερα από λίγο.

«Γαμήσου...» μουγκρίζει ο Λοστρόμος. Ρίχνει μια ματιά στο ανιχνευτικό σύστημα. «Κι αποδώ δε φαίνεται τίποτα! Πρέπει νάχουν κάποιο-»

Ο Ευστάθιος μπαίνει στη γέφυρα ακολουθούμενος από την κυρά Ιωάννα. Κανείς από τους δυο τους δεν μοιάζει αγουροξυπνημένος, έχοντας μάθει μάλλον να βρίσκονται συνεχώς σε ετοιμότητα μες στο πλοίο. Ο Καπετάνιος έχει πάλι στην άκρη του στόματός του ένα ξυλαράκι και το μασά. Τι είναι αυτό; Πρέπει νάναι κάποια ρίζα, νομίζω. Αλλά τώρα άλλα πράγματα μ'απασχολούν περισσότερο...

«Πού είν' αυτό το σκάφος;» ρωτά ο Ευστάθιος.

«Εκεί» – δείχνω – «και συνεχίζει να μας ακολουθεί.»

Ο Καπετάνιος ατενίζει μες στο σκοτάδι, στενεύοντας τα μάτια, μασώντας το ξυλαράκι στο στόμα του. «Ναι, γαμώτο. Και είναι κοντά! Καλά, ρε Ναύκληρε, τόση ώρα δεν τόβλεπες, να τ'αποφύγεις; Τι σκατά κάνεις εδώ – κοιμάσαι;»

«Ήταν αόρατο στην αρχή, Καπετάνιε· δε φαινόταν. Και τότε ήταν πιο μακριά-»

«Το ανιχνευτικό σύστημα δεν-;» Αλλά σταματά να μιλά από μόνος του, κοιτάζοντας συνοφρυωμένος την οθόνη των ανιχνευτών που δεν δείχνει το πλοίο. «Οι καβουρόφιλοι δαίμονες του Λοκράθου! Έχουν κάποιο σύστημα που τους προστατεύει από ηχητική ανίχνευση.»

«Το ίδιο νομίζω κι εγώ, Καπετάνιε,» λέει ο Ναύκληρος.

«Μας πλησιάζει,» προειδοποιεί η Ιωάννα. «Φαίνεται γρήγορο. Πειρατές πρέπει νάναι, Ευστάθιε. Αποκλείεται νάναι κάτι άλλο.»

Ο Ευστάθιος Λιρκάδιος πιάνει ένα μικρόφωνο από την κονσόλα, πατά ένα κουμπί, και λέει: «Σας μιλά ο Καπετάνιος. Ένα πιθανώς εχθρικό σκάφος μάς προσεγγίζει. Πάρτε θέσεις μάχης. Θέσεις μάχης! Ίσως να είναι πειρατικό. Θέσεις μάχης!

»Από τους επιβάτες ζητώ να μείνουν στις καμπίνες τους. Οι επιβάτες να μείνουν στις καμπίνες τους – επαναλαμβάνω. Σας μιλά ο Καπετά-

νιος. Όλοι οι άλλοι – θέσεις μάχης! Πιθανώς να μας προσεγγίζει πειρατικό σκάφος!» Και αφήνει πάλι το μικρόφωνο στην κονσόλα.

Στρέφεται στο μέρος μου. «Για σένα δεν ισχύει αυτό, Γεώργιε.»

«Να μείνω στην καμπίνα μου, εννοείς;» λέω μειδώντας.

Γνέφει καταφατικά.

«Δε θα έμενα και να το ζητούσες, Καπετάνιε. Ίσως να με χρειαστείς.» Αγγίζω το βελονοβόλο μέσα στην κάπα μου.

«Ούτε από εσένα, Οφιομαχητή, δεν δέχομαι λόγια που μπορεί να υποκινούν σε ανταρσία,» αποκρίνεται ο Ευστάθιος Λιρκάδιος, και δεν είμαι σίγουρος αν αστειεύεται.

Ο Λοστρόμος, ακόμα στο τιμόνι, μου ρίχνει ένα λοξό βλέμμα, έχοντας μάλλον παραξενευτεί από τον τρόπο με τον οποίο με αποκάλεσε ο Καπετάνιος: Οφιομαχητή... Και του είχα ζητήσει να με λείει Γεώργιο...

Το σκοτεινό πλοίο εξακολουθεί να μας ζυγώνει· το βλέπουμε ολοένα και μεγαλύτερο μες στη νύχτα. Σίγουρα είναι γρήγορο. Πιο γρήγορο από το δικό μας σκάφος. Άσχημα τα πράγματα.

Ο Ευστάθιος πατά κουμπιά πάνω στην κονσόλα, και όλα τα φώτα σβήνουν, όχι μόνο μες στη γέφυρα αλλά παντού στο πλοίο μας, νομίζω.

«Ελπίζεις ότι έτσι θα μας χάσουν;» τον ρωτάω.

«Το ελπίζω αλλά δεν το πιστεύω, Γεώργιε. Τουλάχιστον, όμως, μπορεί να μας δώσει κάποιο μικρό πλεονέκτημα.

»Λοστρόμε, άσε το τιμόνι.»

Ο Ναύκληρος το αφήνει και ο Καπετάνιος το πιάνει, οδηγώντας εκείνος τώρα. «Πήγαινε στο πλήρωμα, Λοστρόμε. Πήγαινε κοντά τους. Φρόντισε να είναι τα πάντα έτοιμα για να δεχτούμε επίθεση.»

«Μάλιστα, Καπετάνιε!» Ο άντρας φεύγει.

Η Ιωάννα ρωτά: «Θες να πάω κι εγώ στο πλήρωμα, Ευστάθιε;»

«Όχι· μείνε εδώ για την ώρα.»

Κοιτάζω προς τη μεριά του σκοτεινού караβιού, και εξακολουθώ να το βλέπω να μας πλησιάζει ολοένα και περισσότερο. Οι προσπάθειες του Καπετάνιου μας δεν φαίνεται να αποδίδουν. Γαμώτο! Αυτό θα μου προκαλέσει πρόβλημα να φτάσω γρήγορα στη Μεγάπολη! Αισθάνομαι μια τρομερή οργή να φουντώνει εντός μου. Είμαι στα πρό-

θυρα να γρονθοκοπήσω τον Ευστάθιο Λιρκάδιο, αλλά ηρεμώ τον εαυτό μου, φέρνοντας στον νου μου το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ξανά και ξανά.

Φύλαξε την οργή για όταν θα είναι χρήσιμη, σκέφτομαι, υποπτευόμενος ότι σύντομα μπορεί όντως να μου φανεί χρήσιμη. Αυτό το καταραμένο σκάφος πολύ πιθανόν να φτάσει τόσο κοντά μας ώστε οι κουρσάροι του να κάνουν ρεσάλτο στο πάνω κατάστρωμα. Είναι ταχύπλοο.

Το σκοτεινό καράβι μάς πλησιάζει κι άλλο, και μια φωνή έρχεται από εκεί, μια δυνατή φωνή από ενισχυμένο μεγάφωνο:

«Παραδοθείτε στο έλεος των Τρομερών Καπνών! Παραδοθείτε, αλλιώς θα εξαπολύσουμε φοβερό όπλο καταπάνω στο σκαρί σας! Θα το κάνουμε κομμάτια!»

Ο Ευστάθιος πιάνει ξανά το μικρόφωνο: «Θέσεις μάχης! Μόλις δείτε το εχθρικό σκάφος να έρχεται σε απόσταση βολής, χτυπήστε το! Επαναλαμβάνω: Χτυπήστε το μόλις έρθει σ'απόσταση βολής!»

Αλλά το πειρατικό μάς ρίχνει πρώτο. Μια λάμψη σκίζει τη νύχτα και μια οβίδα πέφτει στη θάλασσα κάπου κοντά μας. Πάω στοίχημα ότι δεν έβαλε μόνο ένα κανόνι, όμως τα περισσότερα δεν λειτούργησαν σωστά. Η μία στις τρεις ριπές εκτοξεύεται από τα πυροβόλα, κατά κανόνα.

«Αυτό ήταν προειδοποίηση, Καπετάνιε!» αντηχεί η μεγεθυμένη φωνή. «Παραδοθείτε προτού εξαπολύσουμε το πραγματικό μας όπλο εναντίον σας!»

Ο Ευστάθιος τον αγνοεί, συνεχίζοντας να προσπαθεί ν'αποφύγει το πειρατικό σκάφος, παρότι οι προσπάθειές του μοιάζουν μάταιες. Θα έρθει κοντά μας αν συνεχίσει έτσι.

«Ρίξτε του!» προστάζει ο Ευστάθιος, μιλώντας ξανά στο μικρόφωνο.

Και μια φωνή τού απαντά από το σύστημα ενδοεπικοινωνίας του πλοίου – η φωνή του Ναύκληρου: «Του ρίξαμε, Καπετάνιε, αλλά καμιά ριπή δεν έφυγε.»

«Ρίξτε του ξανά, γαμώ τα βυζιά της Έχιδνας! Ξανά! Ξανά!» αποκρίνεται ο Ευστάθιος, μιλώντας τώρα στο μικρόφωνο του συστήματος ενδοεπικοινωνίας, όχι στο μικρόφωνο των μεγαφώνων του πλοίου.

«Μάλιστα, Καπετάνιε!»

Μια λάμψη από τη μεριά μας – ένα κανόνι λειτούργησε τελικά. Αλλά χτύπησε το εχθρικό πλοίο; Δεν είμαι βέβαιος.

Ένα πυροβόλο του πειρατικού αστράφτει – όχι το προηγούμενο, νομίζω η λάμψη ήταν από αλλού. Ένας δυνατός γδούπος ακούγεται. Κάπου μάς πέτυχαν. Μάλλον όχι σε καίριο σημείο.

Αλλά εξακολουθούν να μας πλησιάζουν. Είναι κοντά μας πλέον, μα δεν φαίνεται να μπορούν και να φτάσουν δίπλα μας ώστε να πηδήσουν στο ανοιχτό κατάστρωμα. Ο Καπετάνιος μας είναι καλός στο τιμόνι.

Αποκλείεται, όμως, να τους ξεφύγουμε. Το διαισθάνομαι.

«Παραδοθείτε! Τώρα – αλλιώς θα σας χτυπήσουμε!» απειλεί ξανά εκείνη η φωνή. Κούφιος απειλές, αναρωτιέμαι, ή κάτι περισσότερο; Τι όπλο μπορεί να έχουν αυτά τα οδοντόψαρα; Κανένα ενεργειακό κανόνι;

Δύο λάμψεις από το σκάφος μας – δύο κανόνια λειτούργησαν συγχρόνως! Σπάνια περίπτωση. Και τουλάχιστον η μία από τις δύο ριπές μου φαίνεται ότι βρήκε τον στόχο.

Τότε, ένας καπνός βγαίνει από τα μέσα του καταστρώματος του πειρατικού – ένας καπνός που είμαι σίγουρος ότι δεν προκλήθηκε από τις κανονιές μας. Γιατί δεν είναι συνηθισμένος. Είναι... παράξενος.

Θυμίζει γιγάντιο άνθρωπο.

Έναν άνθρωπο που στο χέρι του βαστά πελώριο πέλεκυ· ή το ίδιο το χέρι είναι πέλεκυς στο πέρας. Κι αυτός ο γίγαντας έρχεται καταπάνω μας, σαν θεόρατο φίδι που η ουρά του παραμένει στο εχθρικό σκάφος.

«Τι διάολος...!» κάνει ο Ευστάθιος, ενώ η Ιωάννα αναφωνεί άναρθρα.

Το υψωμένο τσεκούρι που είναι από καπνό κατεβαίνει προς το πλοίο μας – και το χτυπά – και το τραντάζει. Κουνιόμαστε δυνατά. Κραυγές και ουρλιαχτά αντηχούν.

Η φωνή του Λοστρόμου έρχεται από το σύστημα ενδοεπικοινωνίας: «Τι σκατά είν' αυτό, Καπετάνιε;»

«Παραδοθείτε, ή βυθιστείτε!» απειλεί η μεγεθυσμένη φωνή από το πειρατικό σκάφος.

Ο γίγαντας του καπνού ορθώνεται ξανά, υψώνοντας το τσεκούρι του. Μα δεν μπορεί να είναι από καπνό αυτό το όπλο: μόλις μας χτύπησε σαν μέταλλο που ζυγίζει τόνους!

«Ρίξε τους με το υδατοτρόπο!» προστάζει ο Ευστάθιος μέσω του συστήματος ενδοεπικοινωνίας.

«Αμέσως, Καπετάνιε!» αποκρίνεται η φωνή του Ναύκληρου, και μέσα σε λιγότερο από ένα λεπτό – προτού ο γίγαντας του καπνού μάς ξαναεπιτεθεί – βλέπω το πειρατικό σκάφος να ταρακουνιέται και τη θάλασσα γύρω και από κάτω του να αφρίζει και να κυματίζει και να ταραίζεται λες και ξαφνικά έχει πιάσει καταιγίδα σ' εκείνο και μόνο το σημείο.

Τίποτα δεν φάνηκε να χτυπά το νερό, αλλά έτσι είναι όταν το χτυπάνε υδατοτρόπα όπλα – ακόμα κι ένα μεγάλο υδατοτρόπο κανόνι όπως αυτό που μοιάζει να έχει ο Ευστάθιος επάνω στα Φτερά των Ωκεανών. Και αναρωτιέμαι γιατί δεν το χρησιμοποίησε πιο νωρίς αλλά προτιμούσε τα πυροβόλα, που είναι τόσο αναξιόπιστα στις μέρες μας. Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι πως ή δεν ήθελε να ξοδέψει τόση ενέργεια (τα μεγάλα υδατοτρόπα κανόνια τρώνε πολλή ενέργεια) ή η εμβέλεια του κανονιού δεν είναι και πολύ μεγάλη.

Το εχθρικό πλοίο κλυδωνίζεται και παραδέρνει, άγρια. Μπορείς να το βουλιάξεις ένα σκάφος χτυπώντας το επανειλημμένα με υδατοτρόπο κανόνι. Μπορείς να το γυρίσεις ανάποδα.

Η μεγεθυσμένη φωνή αντηχεί πάνω από τη θάλασσα, οργισμένη: «Θα το μετανιώσεις αυτό, Καπετάνιε! Νομίζεις ότι οι Τρομεροί Καπνοί αστειεύονται, καβουρόφιλε μπάσταρδε;»

Και το τσεκούρι από καπνό μάς κοπανά ξανά, και ο ήχος είναι εκκωφαντικός – σαν να μη μας χτύπησε καπνός αλλά κάτι πολύ πιο στέρεο και επικίνδυνο. Κραυγές αντηχούν απ' όλο το πλοίο. Και η φωνή του Ναύκληρου έρχεται απ' το σύστημα ενδοεπικοινωνίας: «Μπάζει νερά, Καπ'τάνιε! Σκοτώθηκαν δυο άνθρωποι, και μπάζει νερά! Έγινε τρύπα!»

«Η τελευταία σου ευκαιρία, Καπετάνιε! Παραδόσου, ή βυθίσου μαζί με το σκάφος σου!»

Η Ιωάννα λέει: «Νομίζω πως μπορεί να το κάνει, Ευστάθιε. Μπορεί να μας βυθίσει προτού τους βυθίσουμε εμείς.»

Τα νερά κάτω και γύρω απ'το πειρατικό δεν είναι πλέον φουρτουνιασμένα· η επίδραση του υδατοτρόπου έχει περάσει.

Ο Ευστάθιος τρίζει τα δόντια. «Τι είν' αυτός ο δαίμονας που έχουν μαζί τους, Ιωάννα; Ξέρεις;»

«Δεν έχω ιδέα, αλλά πιθανώς να είναι καμιά εξωδιαστασιακή οντότητα. Δε μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε, Ευστάθιε – το βλέπεις.»

«Μπορούμε, γαμώτο!» γρυλίζει ο Καπετάνιος, και νομίζω εκείνη τη στιγμή ότι το δηλητήριο της Έχιδνας κυλά και μες στις δικές του φλέβες. Νομίζω πως η οργή του φτάνει την ένταση της δικής μου. Όμως δεν αποδεικνύεται παράτολμος. Μιλώντας στο σύστημα ενδοεπικοινωνίας, λέει στον Λοστρόμο: «Ευσέβιε, άκουσέ με προσεχτικά. Μ'ακούς;»

«Ακούω, Καπετάνιε.»

«Δε θα τους ξαναρίξετε, με τίποτα. Θα κρυφτείτε στις γνωστές θέσεις, και θα τους αφήσουμε νάρθουν πάνω στο ανοιχτό κατάστρωμα. Και μόλις είναι εκεί – μόλις δώσω το σήμα – θα τους ορμίσετε αμείλικτα! Με καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω, Καπετάνιε.»

«Φρόντισε όλα να είναι έτοιμα και ειδοποίησέ με.»

«Ναι, Καπετάνιε.» Ο Ναύκληρος ακούγεται τόσο τρομαγμένος που μοιάζει, τούτες τις στιγμές, πρόθυμος να κάνει οτιδήποτε κι αν του ζητήσει ο Ευστάθιος. Οτιδήποτε.

«Η τελευταία σου ευκαιρία, Καπετάνιε – το επαναλαμβάνω, και μιλάω αληθινά, σκυλί της θάλασσας: Παραδόσου, ή βυθίσου!»

Ο Ευστάθιος πατά ένα κουμπί πάνω στην κονσόλα και μιλά στο μικρόφωνο, κάνοντας τα λόγια του να αντηχήσουν δυνατά από ένα εξωτερικό megάφωνο, ώστε οι πειρατές να τον ακούσουν. Και ακόμα και μες στη γέφυρα η φωνή του ηχεί μεγεθυμένη:

«Παραδινόμαστε! Μη μας χτυπάτε άλλο μ'αυτό το τέρας. Παραδινόμαστε! Ελάτε στο πλοίο μας, πάρτε ό,τι θέλετε. Δεν θα προβάλουμε αντίσταση.»

«Αρχίζεις να λογιρεύσαι, Καπετάνιε... Προσεγγίζουμε. Κι άμα δούμε πουστιά να συμβαίνει, θα βυθιστείς – να το ξέρεις!»

Το πειρατικό αρχίζει να μας πλησιάζει για να μας πλευρίσει.

Η φωνή του Ναύκληρου έρχεται απ'το σύστημα ενδοεπικοινωνίας: «Είμαστε έτοιμοι, Καπετάνιε. Το σχέδιο ισχύει;»

«Ισχύει. Μόλις δώσω το σήμα, λιανίστε τους!»

«Ό,τι πεις, Καπετάνιε.»

Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας με το ένα χέρι και το βελονοβόλο μου με το άλλο. «Θα βοηθήσω,» λέω στον Ευστάθιο Λιρκάδιο.

«Κάθε βοήθεια είναι τώρα πολύτιμη, Οφιομαχητή. Και σ'ευχαριστώ.»

«Δε χρειάζεται να μ'ευχαριστείς. Στο ίδιο πλοίο βρισκόμαστε.» Μια έκφραση που στην Υπερυδάτια χρησιμοποιείται και μεταφορικά, αλλά στη συγκεκριμένη περίπτωση ισχύει κυριολεκτικά.

Ο Ευστάθιος νεύει και τραβά κι εκείνος ένα σπαθί, ενώ η κυρά Ιωάννα βγάζει μέσα από το φόρεμά της δύο μακριά ξιφίδια, κρατώντας τα γερά στα γαντοφορεμένα χέρια της.

Το κουρσάρικο προσεγγίζει το πλοίο μας. Κανείς δεν του φέρνει αντίσταση, σύμφωνα με τη διαταγή του Ευστάθιου Λιρκάδιου. Ο γίγαντας του καπνού εξακολουθεί να βρίσκεται από πάνω του σαν μπαλόνι. Από τη μέση και κάτω το σώμα του θυμίζει ουρά, λες κι είναι ερπετοειδής· κι αυτή η ουρά καταλήγει κάπου στα μέσα του καταστρώματος του σκάφους. Νομίζω ότι πρέπει να βγαίνει από κάποιο ανοιχτό αμπάρι. Τι διάβολος είναι αυτός, μα τα φαρμακερά μαλλιά της Έχιδνας; Η Ιωάννα πρέπει νάχει δίκιο: καμιά εξωδιαστασιακή οντότητα, μάλλον, από κάποια άγρια, ξεχασμένη διάσταση. Δεν έχω ποτέ ξανά ακούσει για τίποτα παρόμοιο. Εκτός αν είναι κάτι από τις χαμένες μνήμες μου...

Το κουρσάρικο μάς πλευρίζει. Κανείς, ξανά, δεν του φέρνει αντίσταση. Και οι πειρατές πηδάνε απ'το δικό τους κατάστρωμα στο δικό

μας, με κραυγές νίκης, κουνώντας τα όπλα τους στον υγρό, νυχτερινό αέρα των ατέρμονων ωκεανών.

Ο Ευστάθιος πιάνει το μικρόφωνο με το αριστερό χέρι (ενώ στο δεξί εξακολουθεί να βαστά το ξίφος του) και προστάζει: «Καρφώστε!»

Το σύνθημά του αντηχεί από τα εσωτερικά μεγάφωνα του πλοίου, και οι κρυμμένοι ναύτες του ορμάνε ξεπροβάλλοντας πάνοπλοι από τις κρυψώνες τους.

Αιματηρό χάος ξεσπά στο ανοιχτό κατάστρωμα.

Ανοίγω την πόρτα της γέφυρας και τρέχω έξω, για να βοηθήσω. Ο Ευστάθιος και η κυρά Ιωάννα με ακολουθούν.

Ο μαυρόδερμος ναυαγός, που του είχε δοθεί το όνομα Γεώργιος, έμεινε μερικές ημέρες ακόμα στον Ναό, και από την πρώτη ημέρα κιόλας είπε στον Νεκτάριο ότι δεν αισθανόταν πλέον εκείνο τον πόλεμο μέσα του. Το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας είχε, επομένως, νικήσει την επίδραση του υπνωτικού σκευάσματος, συμπέραναν οι ιερείς. Ωστόσο, ο Γεώργιος εξακολουθούσε να είναι ανήσυχος, και καθόλου δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Και ο τρόπος του γινόταν ολοένα και πιο απότομος, και οι δόκιμοι τον ατένιζαν με φόβο ενώ οι ναοφύλακες με καχυποψία. Ο αρχηγός των ναοφυλάκων πλησίασε, εμπιστευτικά, τον Νεκτάριο και του είπε:

«Πρωθιερότατε, νομίζω πως αυτός ο άνθρωπος βάζει σε κίνδυνο τον Ναό.»

«Είναι ιερό πρόσωπο· δεν μπορούμε να τον διώξουμε.»

«Απλώς θέλω να σας προειδοποιήσω. Κι επίσης, θέλω να ρωτήσω τι θα κάνουμε αν μας επιτεθεί. Ποιες είναι οι εντολές σας σε μια τέτοια περίπτωση;»

Ο Νεκτάριος αναστέναξε, προβληματισμένος. «Αν μας επιτεθεί, αν αισθητοποιήστε τον. Τίποτα περισσότερο από αυτό. Κατανοητό;»

«Μάλιστα, Πρωθιερότατε.»

«Να μη χρησιμοποιηθούν λεπίδες εναντίον του, ούτε πυροβόλα όπλα. Ούτε τίποτε άλλο που μπορεί να τον σκοτώσει ή να τον τραυματίσει άσχημα.»

«Μάλιστα, Πρωθιερότατε.» Και ο αρχηγός των ναοφυλάκων έμοιαζε το ίδιο προβληματισμένος με τον Πρωθιερέα καθώς έφευγε από το μικρό δωμάτιο του ενδόναου όπου είχαν μόλις συζητήσει.

Ο Νεκτάριος αναρωτήθηκε αν, μήπως, όφειλε να ζητήσει τη γνώμη της Αρχιέρειας της Κεντρυδάτιας γι' αυτό το θέμα. Άλλωστε, η παρουσία ενός Φιλημένου δεν ήταν συνηθισμένη περίπτωση· και, μάλλον,

τούτες τις ημέρες αυτός ήταν ο μοναδικός Φιλημένος πάνω στην Κεντρυδάτια.

Προτού όμως ο Νεκτάριος πάρει την απόφαση να ειδοποιήσει την Αρχιερεία, ένας ιερός οφιόμορφος επισκέφτηκε τον Ναό. Ένας από αυτούς που ζούσαν στους Πλοκαμωτούς Λόφους – ένας από τους φιλικούς. Τον έλεγαν Αναξιμένη, είχε δέρμα πράσινο (όπως όλοι τους) και σκούρα-καστανά μαλλιά, μακριά, τα οποία έδενε σε δύο πλεκτές αλογοουρές. Ήταν από τους δίποδες ερπετοειδείς – αυτούς που είχαν δύο πόδια σαν τους ανθρώπους, σ'αντίθεση με τους άποδες που δεν είχαν πόδια αλλά ουρά. Δεν μπορούσες, ωστόσο, να μπερδέψεις τους δίποδες με ανθρώπους, όχι μόνο λόγω της ομιλίας τους και των ματιών τους, αλλά και λόγω του ότι σε διάφορα σημεία του σώματός τους είχαν φολίδες όπως αυτές των ερπετών.

Ο Αναξιμένης επισκεπτόταν συχνά τον Ναό στις ανατολικές ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων φέρνοντας βοτάνια και ιερές γνώσεις, και τώρα οι ιερείς τον υποδέχτηκαν όπως συνήθως. Έβαλαν τους δόκιμους να τον χαιρετήσουν στον σηκό, και ο Αναξιμένης τούς αντιχαιρέτησε ευγενικά, μιλώντας με τον συριστικό του τρόπο που ήταν σαν τραγούδι της Μεγάλης Κυράς.

Ο Γεώργιος ήρθε, τότε, από μια πόρτα που οδηγούσε στον ενδόναο, και στάθηκε ατενίζοντας τον ερπετοειδή.

Ο Αναξιμένης στράφηκε και τον κοίταξε. Τα αβλεφάριστα μάτια τους συναντήθηκαν.

«Σσσσαληθεύει, λοιπόνρρρς,» είπε. «Έναρρρς Φιλημένοςρρρς.»

«Το γνώριζες;» ρώτησε η Αικατερίνη. «Γνώριζες για την παρουσία του Γεώργιου εδώ;»

«Σσο κρύσσσσσταλλορρρς μού το είχε δείκσσσσει.»

Ο Γεώργιος πλησίασε, κοιτάζοντας συνοφρυωμένος τον ερπετοειδή, μη μπορώντας να καταλάβει τι ακριβώς έλεγε. Τον ρώτησε, όμως: «Με γνωρίζεις; Ξέρεις κάτι για μένα; Για το παρελθόν μου;»

Ο Αναξιμένης στράφηκε στους ιερωμένους. «Τιρρς ρωτάρρ;»

Ο Νεκτάριος τού εξήγησε ότι είχαν βρει τον Γεώργιο ξεβρασμένο στις ακτές, να έχει χάσει τη μνήμη του. «Δεν θυμάται τίποτα από το παρελθόν του.»

«Ξέρεις κάτι για μένα;» ρώτησε πάλι ο Φιλημένος τον ερπετοειδή, απότομα.

«Μόνοςζς ότις έδεικσσε ο κρύσσσταλλος,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Γεώργιος συνοφρυώθηκε ξανά, προσπαθώντας να καταλάβει αυτή την παράξενη φωνή. «Ποιος κρύσταλλος; Είπες κάτι για κρύσταλλο;»

Ο Νεκτάριος τού εξήγησε: «Οι ιεροί οφιόμορφοι βλέπουν διάφορα πράγματα όταν ατενίζουν βαθιά μέσα σε κάποια είδη κρυστάλλων.»

«Μαντείες; Προφητείες;»

«Όχι πάντα. Ανάλογα. Ο Αναξιμένης είχε δει, προφανώς, την παρουσία σου στον Ναό μας. Σου έχουμε πει, Γεώργιε: είσαι ιερό πρόσωπο.»

«Τι ξέρεις για μένα;» ρώτησε ο ναυαγός τον ερπετοειδή ξανά. «Ξέρεις ποιος είμαι;»

«Μόνοςζς ότι είσσσαι εδώζςς.»

«Δεν είμαι μόνος.»

Ο Νεκτάριος καθάρισε τον λαιμό του. «Εννοεί ‘μόνο’. Απλώς η προφορά των ιερών οφιόμορφων είναι... ασυνήθιστη για εμάς. Η γλώσσα μας δεν τους ταιριάζει απόλυτα.» Και προς τον Αναξιμένη: «Δεν γνωρίζεις τίποτα περισσότερο για τον Φιλημένο;»

Ο ερπετοειδής δίστασε προς στιγμή ν’αποκριθεί· ύστερα είπε: «Σσόχιζςς.»

Και εκείνη την ημέρα φιλοξένησαν τον Αναξιμένη στον Ναό της Έχιδνας. Ήταν πρωί όταν είχε έρθει και, το μεσημέρι, τον έβαλαν να φάει μαζί με τους ιερείς και τον Γεώργιο, στο ίδιο τραπέζι, ενώ ως τότε είχε πει ιστορίες στους δόκιμους, είχε προσφέρει βοτάνια στον βοτανοσυλλέκτη (πάντα άντρας, σύμφωνα με το ιερατικό τυπικό στο Πλοκάμι των Ναυαγίων), και είχε μάθει στη μαγείρισσα (πάντα γυναίκα, σύμφωνα με το ιερατικό τυπικό) μια καινούργια συνταγή. Καθώς έτρωγαν γύρω από το τραπέζι της Εστίας, ο Νεκτάριος, ο Ευγένιος, και η Αικατερίνη διηγήθηκαν στον Αναξιμένη πώς ακριβώς είχαν βρει τον Φιλημένο και τι είχε, μέχρι στιγμής, συμβεί μαζί του.

«Σσσσφάλμαςζς αυτόςζςς,» τόνισε ο ερπετοειδής όταν του είπαν πως είχαν δώσει στον Γεώργιο ένα σκεύασμα για τον ύπνο. «Οιζςς Φιλημένουςζς ανεπηρέασσσοι είναι από άλλα φαρμάκιαςζς.»

«Το διαπιστώσαμε στην πράξη,» αποκρίθηκε ο Ευγένιος.

Ο Γεώργιος ρώτησε, τελικά, τον Αναξιμένη: «Μπορείς να με βοηθήσεις να κοιμηθώ;»

«Σσσόχιςς.»

Η γροθιά του Γεώργιου σφίχτηκε απρόσμενα, υψώθηκε, και κατέβηκε πάνω στο τραπέζι με μεγάλο γδούπο, τραντάζοντας τα σκεύη, τρομάζοντάς τους όλους – εκτός από τον ερπετοειδή. «Τι ‘ιερός οφιόμορφος’ είσαι, τότε;» φώναξε ο Γεώργιος καθώς πεταγόταν όρθιος. «Τι μπορείς να κάνεις για μένα; Δε μπορείς να κάνεις τίποτα!;» βρυχήθηκε.

«Γεώργιε–!» άρχισε η Αικατερίνη.

«Μόνοσςς η Μεγάλη Κυράσςς μπορείσςς να σσε βοηθήσσσει τώρα,» αποκρίθηκε ο Αναξιμένης: και τα λόγια του, και η προφορά του, εξόργισαν περισσότερο τον Γεώργιο, ο οποίος άρπαξε την άκρη του τραπεζιού και, με μια κραυγή, το αναποδογύρισε, πετώντας κάτω φαγητά και ποτά. Οι ιερείς τινάχτηκαν αποδώ κι αποκεί, τρομαγμένοι. Ακόμα κι ο ερπετοειδής σηκώθηκε από τη θέση του.

«Βρες μου μια θεραπεία, φίδι!» φώναξε ο Γεώργιος, δείχνοντας τον Αναξιμένη με το δάχτυλό του. «Βρες μου μια θεραπεία, αλλιώς – μα τη θεά σου – θα σε σκοτώσω!»

«Γεώργιε!» είπε ο Νεκτάριος. «Ο Αναξιμένης δεν είναι εχθρός σου! Είναι φίλος του Ναού. Μην–»

«Ησυχία, ιερέα!» κραύγασε ο Φιλημένος χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει· έχοντας τα αβλεφάριστα μάτια του καρφωμένα στον ερπετοειδή.

Ο Αναξιμένης είπε: «Δενςς μπορώ να σσσε βοηθήσσω. Μόνοσςς η–»

Ο Γεώργιος άρπαξε μια καρέκλα και του την πέταξε–

–και ο ερπετοειδής την απέφυγε με αξιοσημείωτη ευκινησία και ταχύτητα, αφήνοντάς την να κοπανήσει στον τοίχο, σπάζοντας δυο από τα ξύλινα πόδια της.

«Σταμάτα, Γεώργιε!» αναφώνησε η Αικατερίνη. «Σε παρακ–!»

Αλλά ο Φιλημένος είχε ήδη στραφεί και έφευγε από την Εστία, γρονθοκοπώντας τον τοίχο πλάι στην πόρτα κατά την αποχώρησή του, κάνοντάς τον να τρίζει και σκόνες να πέσουν.

«Χρςςς...» είπε ο Αναξιμένης. «Μεγάληςςςς οργήςςςς, μεγάληςςςς η ιερότηταςςςς μέσσσα του.» Δεν έμοιαζε θορυβημένος από όλα όσα είχαν συμβεί. Τα κατάμαυρα μάτια του, που ήταν σαν μάτια φιδιού, γυάλιζαν.

Αργότερα, καθισμένος οκλαδόν σ'ένα από τα δωμάτια φιλοξενίας του ενδόναου, κοίταζε έναν κρύσταλλο επί ώρες, το βλέμμα του χαμένο στα βάθη του, μοιάζοντας υπνωτισμένος αλλά ταυτόχρονα ξύπνιος. Οι ιερείς, φυσικά, δεν τον ενόχλησαν. Και, όταν είχε σουρουπώσει κι ο Δεύτερος Ήλιος είχε σχεδόν χαθεί στη δύση ενώ ο Πρώτος είχε ήδη εξαφανιστεί, ο Αναξιμένης πλησίασε τον Νεκτάριο και μίλησε ιδιαιτέρως μαζί του. Οι άλλοι ιερείς δεν ήξεραν τι είπαν οι δυο τους, αλλά είκαζαν ότι συζήτησαν για τον Φιλημένο. Τι άλλο μπορεί να είχαν να πουν, άλλωστε;

Ο ίδιος ο Γεώργιος ήταν ανήσυχος όπως συνήθως. Βημάτιζε μες στον ενδόναο, στον σηκό, και στον εξώναο, και πέρα από τον Ναό, στις βραχώδεις ακτές, κοιτάζοντας προς τη θάλασσα αλλά και προς την ξηρά. Δεν μιλούσε σε κανέναν, και κανείς δεν τολμούσε να του μιλήσει. Ορισμένοι εύχονταν να φύγει επιτέλους. Τον φοβόνταν.

Ο Αναξιμένης έμεινε στον Ναό εκείνο το βράδυ, συναναστρεφόμενος τους ιερείς και τους δόκιμους, όπως σε όλες του τις επισκέψεις εδώ, σαν τίποτα να μην είχε αλλάξει. Με τον Γεώργιο δεν κουβέντιασε ξανά, και ούτε ο Φιλημένος φάνηκε να το επιδιώκει. Τον απέφευγε τον ερπετοειδή, θαρρείς κι έβλεπε επάνω του κάτι που τον ενοχλούσε. Κάποια στιγμή μες στη νύχτα επέστρεψε στο δωμάτιό του και κάθισε εκεί, περιμένοντας ο χρόνος να περάσει και ο Πρώτος Ήλιος να βγει πάλι από την ανατολή. Οι νυχτερινές ώρες ήταν μαρτύριο γι'αυτόν: πάντοτε προσπαθούσε να κοιμηθεί, πάντοτε αποτύχαινε...

Όταν ξημέρωσε, ο Αναξιμένης χαιρέτησε τους ιερωμένους του Ναού και αποχώρησε ακολουθώντας τα μονοπάτια που οδηγούσαν βαθιά μέσα στους Πλοκαμωτούς Λόφους. Η Αικατερίνη πλησίασε τον Νεκτάριο και τον ρώτησε τι του είχε πει ο ιερός οφειόμορφος όταν του είχε μιλήσει ιδιαιτέρως.

«Τίποτα το σπουδαίο,» αποκρίθηκε ο Πρωθιερέας.

«Μην αποφεύγεις να μου απαντήσεις, Νεκτάριε. Ήταν κάτι που σε προβληματίσε, το καταλαβαίνω.» Βάδιζαν επάνω στις θαλασσολιθι-

νες πλατφόρμες του εξώναου, οι δυο τους, επιβλέποντας τις δουλειές των δόκιμων εκεί, οι οποίοι άναβαν πύραυνα (οι κοπέλες) και έδιωχναν τα νερά της θάλασσας από τις πέτρινες επιφάνειες (τα αγόρια).

«Όχι περισσότερο απ'ό,τι είμαι ήδη προβληματισμένος,» αποκρίθηκε ο Πρωθιερέας.

«Για τον Φιλημένο είπατε, έτσι δεν είναι;»

Ο Νεκτάριος έμεινε σιωπηλός για μερικές στιγμές. Ύστερα: «Ναι, για τον Φιλημένο είπαμε,» απάντησε.

«Τι ακριβώς;»

«Τίποτα καινούργιο.»

Η Αικατερίνη τον κοίταξε επίμονα, περιμένοντας κάτι περισσότερο από αυτό.

Ο Νεκτάριος αναστέναξε. «Γιατί είσαι τόσο επίμονη, αδελφή μου;»

Η Αικατερίνη έπλεξε το αριστερό της χέρι – αυτό με τα μεγάλα νύχια – με το δικό του. «Το ξέρεις ότι κυρίως η ασφάλεια του Ναού είναι που μ'ενδιαφέρει... Κι ένα βάρος που το μοιράζεσαι είναι ένα βάρος μισό, Νεκτάριε,» του ψιθύρισε κοντά στ'αφτί.

Εκείνος στράφηκε να την κοιτάξει. «Μου είπε ότι, κοιτάζοντας μες στον κρύσταλλο, είδε πως ο Φιλημένος θα φέρει μεγάλη οργή στον Ναό – και, μάλλον, πολύ σύντομα.»

«Τι μεγάλη οργή;»

«Νομίζω πως ήδη την έχει φέρει...»

«Θα μας επιτεθεί, όπως κάποιои φοβούνται;» Το βλέμμα της είχε γίνει ανήσυχο, και η όψη της επίσης.

«Αν το κάνει, θα είμαι έτοιμος γι'αυτόν,» αποκρίθηκε ο Νεκτάριος.

Εκείνη την ημέρα, όμως, τίποτα πέρα από τα συνηθισμένα δεν συνέβη. Και ο Γεώργιος ήταν ήρεμος – για τα δεδομένα ενός Φιλημένου. Δεν προσπάθησε να χτυπήσει κανέναν, δεν τσακώθηκε με κανέναν. Συνεχώς βηματίζε αποδώ κι αποκεί, μη μπορώντας να καθίσει πουθενά, κάνοντας διάφορες ερωτήσεις σε ιερείς και δόκιμους: για τη θρησκεία της Έχιδνας, για την περιοχή στην οποία βρίσκονταν (το Πλοκάμι των Ναυαγίων, την Κεντρυδάτια, την Υπερυδάτια ολόκληρη), για τους Φιλημένους. Καθώς νύχτωνε, του έκανε κι ο Ευγένιος μια ερώτηση:

«Θυμήθηκες τίποτα από το παρελθόν σου;»

«Όχι.» Και το βλέμμα που του έριξε ο Φιλημένος, μ'αυτά τα μάτια που ποτέ δεν βλεφάριζαν, έκανε ένα σύγκρου να τον διατρέξει. Και, αργότερα, όταν ο Ευγένιος μοιραζόταν το δωμάτιο της Ασπασίας, αφού είχαν κάνει την τελετή της ιερής ένωσης, συζήτησε μαζί της για τις ανησυχίες του σχετικά με τον Γεώργιο. Κι εκείνη συμφωνούσε.

«Κάτι πρέπει να γίνει για να τον διώξουμε από εδώ,» του είπε. «Μπορεί να είναι ιερό πρόσωπο, δεν διαφωνώ, μα είναι επικίνδυνος για εμάς. Όλοι το καταλαβαίνουν. Πρέπει να κάνουμε και τον Νεκτάριο να το καταλάβει!»

«Ναι,» αποκρίθηκε συλλογισμένα ο Ευγένιος, «πρέπει...»

Αλλά δεν πρόλαβαν να επιχειρήσουν τίποτα, γιατί την επόμενη ημέρα, από το πρωί κιόλας, λίγο αφότου είχε βγει κι ο Δεύτερος Ήλιος από την ανατολή, φασαρία ξέσπασε στον Ναό. Φασαρία που ξεκινούσε από τον Φιλημένο.

«Πείτε μου την αλήθεια, επιτέλους!» φώναζε στους ιερείς μέσα στην Εστία, όπου αρκετοί απ'αυτούς ήταν συγκεντρωμένοι για να πάρουν πρωινό, και δόκιμες έφερναν πιατέλες και κούπες. «Πείτε μου τι μου έχετε κάνει! Δεν πιστεύω τις ανοησίες σας για Φιλημένους! Πείτε μου!»

«Γεώργιε, τα έχουμε συζητήσει, δεν τα έχουμε συζητήσει;» είπε σταθερά ο Νεκτάριος. «Εμείς δεν σου έχουμε κάνει τίποτα—»

«Με κάτι έχετε αλλάξει τον οργανισμό μου!» Ο Γεώργιος χτύπησε και τις δύο γροθιές του πάνω στο τραπέζι, και το τραπέζι έσπασε: ένα μεγάλο βαθούλωμα δημιουργήθηκε εκεί όπου τα σφιγμένα χέρια του το κοπάνησαν. Φαγητά και ποτά έπεσαν. Οι ιερείς τινάχτηκαν όρθιοι.

«Σε παρακαλώ!» φώναξε ο Νεκτάριος. «Μην καταστρέφεις τον Ναό! Σου έχουμε φερθεί καλά! Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα περισσότερο. Μίλησες και με τον Αναξιμένη—»

«Εσείς το φέρατε αυτό το φίδι εδώ – για να με εξαπατήσετε!» γρύλισε ο Γεώργιος, δείχνοντας τον Πρωθιερέα με το χέρι του. «Θα το μετανιώσετε! Και θα μου πείτε την αλήθεια!»

Οι δόκιμες είχαν ήδη φύγει τρέχοντας από την Εστία, καθώς και μερικοί ιερωμένοι.

«Ο Αναξιμένης είναι φίλος του Ναού,» αποκρίθηκε η Αικατερίνη – «αυτή είναι η αλήθεια. Και ούτε στιγμή δεν σου έχουμε πει ψέματα—»

Ο Γεώργιος όρμησε καταπάνω της· εκείνη έκανε να τον αποφύγει, αλλά την άρπαξε απ'τον πράσινο ιερατικό χιτώνα της, τραβώντας τον, σκίζοντάς τον. Η Αικατερίνη ούρλιαξε. Ο Φιλημένος την έπιασε και τη σήκωσε στον αέρα, με τα ρούχα της κουρελιασμένα· την πέταξε πάνω στον Ζαχαρία, ρίχνοντάς τους και τους δύο στο πάτωμα.

«Την αλήθεια!» κραύγασε. «Θέλω ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ!»

Ο Ευγένιος φώναζε τους φρουρούς, οι οποίοι ήδη φαινόταν να έρχονται από μια πόρτα έχοντας ειδοποιηθεί από τη φασαρία.

«Η μόνη αλήθεια είναι μέσα σου!» είπε ο Νεκτάριος στον Γεώργιο. «Μην κοροϊδεύεις τον εαυτό σου! Πρέπει να πάρεις τον έλεγχο του ιερού δηλητηρίου! Πρέπει να γίνεις κύριός του. Μην—»

Οι ναοφύλακες τότε μπήκαν στην Εστία, ορμώντας στον Φιλημένο με τα ραβδιά τους.

«—το αφήνεις να σε παραπλανεί! Δεν είμαστε εχθροί σου, Γεώργιε! Είμαστε οι πιο πιστοί σου φίλοι! Είσαι ιερό πρόσωπο για εμάς! Για όλους τους ιερωμένους της Έχιδνας!»

Αλλά ο Φιλημένος δεν έμοιαζε να τον ακούει πλέον, καθώς χτυπούσε τους φρουρούς και δεχόταν χτυπήματα απ'αυτούς. Τα ραβδιά τους δεν φαινόταν να μπορούν να τον καταβάλουν, λες και το σώμα του ήταν καμωμένο από ενός είδους σάρκα πιο ισχυρή από των κανονικών ανθρώπων· και η δύναμή του ήταν τρομερή και ασυγκράτητη. Γρονθοκοπούσε τους ναοφύλακες, τινάζοντάς τους στην άλλη άκρη της Εστίας· τους άρπαζε τα ραβδιά και τους κοπανούσε μ'αυτά, σπάζοντάς τα επάνω τους· τους κλοτσούσε, στέλνοντάς τους να κατρακυλήσουν σαν να ήταν ελαφρές πέτρες. Το δωμάτιο ολόκληρο το είχε σύντομα ρημάξει.

Οι ιερείς είχαν προ πολλού τραπεί σε φυγή, και τώρα τράπηκαν σε φυγή και οι ναοφύλακες. Υποχώρησαν μπροστά στην καταστροφική θύελλα του Φιλημένου της Έχιδνας. Αλλά εκείνος δεν έπαψε την επίθεσή του· τους καταδίωξε – ένας θηριώδης άνθρωπος μόνος του, σαν να κυνηγούσε λαγούς! – μέσα στον ενδόναο, διασχίζοντας τους διαδρόμους του, φτάνοντας στον σηκό.

Εκεί στάθηκε, με τα αβλεφάριστα μάτια του να γυαλίζουν, με την αναπνοή του γρήγορη και άγρια, με δύο κλεμμένα ραβδιά στα χέρια του, κάτω από το ψηλό άγαλμα της Έχιδνας – μια γυναίκα με ουρά

ερπετού αντί για πόδια, φίδια αντί για μαλλιά, ένα δοχείο στο αριστερό χέρι, και στο δεξί ένα όπλο το οποίο ήταν ξίφος από πάνω αλλά φίδι από κάτω, από την άλλη μεριά της λαβής, και το στόμα του φιδιού ήταν ορθάνοιχτο δείχνοντας τα δόντια του.

Ο Γεώργιος στάθηκε κι αντίκρισε αυτούς που τον αντίκριζαν μέσα στο μεγάλο δωμάτιο: συγκεντρωμένους ιερείς και ναοφύλακες. Οι τελευταίοι κρατούσαν ενεργοβόλα πιστόλια και τον σημάδευαν. Οι φρουροί που είχαν υποχωρήσει απ'τον ενδόναο έτρεξαν και κρύφτηκαν πίσω τους, τρομαγμένοι. Ορισμένοι από τους ιερωμένους τούς έριξαν επικριτικά βλέμματα, σαν να πίστευαν ότι κανονικά έπρεπε να είχαν καθίσει να ξυλοκοπηθούν από τον εξαγριωμένο Φιλημένο.

«Ούτε εσύ δεν μπορείς να τα βάλεις με όλους τους ναοφύλακες, Γεώργιε!» είπε έντονα ο Νεκτάριος, προσπαθώντας συγχρόνως να μην ακουστεί πολύ εχθρικός. «Είμαστε φίλοι σου μα δεν θα σ'αφήσουμε να διαλύσεις τον Ναό μας! Μα την Έχιδνα, πάρε τον έλεγχο του εαυτού σου! Σκέψου! Τι κακό σου έχουμε κάνει;»

«Μου λέτε ψέματα – από την αρχή!»

«Δε σου είπαμε ψέματα ποτέ! Δεν ευθυνόμαστε εμείς για ό,τι σου συμβαίνει. Δε σ'έχουμε πειράξει με κανέναν τρόπο–»

«Δεν πιστεύω τις σαχλαμάρες σας για Φιλημένους, ιερέα!» Έδειξε τον Νεκτάριο με το ένα από τα δύο ραβδιά που κρατούσε.

«Είναι όλα γραμμένα στα ιερά βιβλία!» του είπε η Αικατερίνη, κρατώντας τον κουρελιασμένο χιτώνα τυλιγμένο επάνω της, φανερά ταραγμένη αλλά όχι πανικόβλητη.

«Δε μπορώ να διαβάσω τα ιερά βιβλία σας...» γρύλισε ο Γεώργιος.

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν οι Γραφές!» του είπε ο Ευγένιος. «Είναι όλα γραμμένα. Όλα για τους Φιλημένους. Είσαι ένας απ'αυτούς, είτε θες να το πιστέψεις είτε όχι.»

«Και δεν σε κρατάμε με τη βία εδώ,» τόνισε ο Νεκτάριος. «Μπορείς να φύγεις οποιαδήποτε στιγμή – τα έχουμε ξαναπεί. Και, μάλιστα, τώρα θα σου πρότεινα να φύγεις. Δε νομίζω ότι τούτος ο Ναός μπορεί πλέον να χωρέσει την οργή σου. Με συγχωρείς. Δεν προσπαθώ να σε διώξω, όμως δεν νομίζω ότι πραγματικά θέλεις άλλο να είσαι μαζί μας. Δεν έχουμε κάτι περαιτέρω να σου προσφέρουμε. Πρέπει ν'αναζητήσεις το πεπρωμένο σου αλλού.»

«Πού; Δε θυμάμαι τίποτα από το παρελθόν μου – κι εσείς φταίτε γι' αυτό!»

«Δεν φταίμε εμείς, μα τη Μεγάλη Κυρά! Η καταιγίδα φταίει. Το ναυάγιο, η θάλασσα, η τρικυμία. Η ίδια η Έχιδνα, ίσως. Αλλά όχι εμείς. Σου προτείνω να φύγεις από τούτο τον Ναό, Γεώργιε. Μόνο ταξιδεύοντας ίσως ν' ανακαλύψεις το παρελθόν σου. Μόνο ταξιδεύοντας ίσως να καταφέρεις να πάρεις τον έλεγχο του ιερού δηλητηρίου που κυλά μέσα σου. Κι αν ποτέ επιθυμήσεις να μας ξαναεπισκεφτείς θα είσαι πάντα ευπρόσδεκτος εδώ. Θα σου προσφέρουμε ό,τι βοήθεια μπορούμε. Η Μεγάλη Κυρά σ' έστειλε σ' εμάς, και δεν θα την απογοητεύσουμε.»

Τα λόγια του φάνηκε να βάζουν τον Φιλημένο σε σκέψεις. Τα δύο ραβδιά έμοιαζαν τώρα να κρέμονται χαλαρά από τα δυνατά χέρια του. Και ήταν σιωπηλός. Χωρίς τα μάτια του, φυσικά, να βλεφαρίζουν στο ελάχιστο.

Ησυχία απλώθηκε για λίγο μέσα στον σηκό. Οι ναοφύλακες εξακολουθούσαν να έχουν τα ενεργειακά πιστόλια τους υψωμένα, έτοιμοι να τραβήξουν τις σκανδάλες· αλλά, για την ώρα, ήταν ακίνητοι.

Ο Γεώργιος έριξε το ένα ραβδί στο πάτωμα. «Θα μπορούσα να πάρω μερικά τρόφιμα μαζί μου;» ρώτησε.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Νεκτάριος. Και η ατμόσφαιρα είχε ξαφνικά αποφορτιστεί.

Σύντομα, ο Φιλημένος καθόταν στα σκαλοπάτια του σηκού, αντίκρυ στον εξώναο, και περίμενε να ετοιμάσουν έναν σάκο γι' αυτόν, γεμάτο τρόφιμα και προμήθειες. Κάποιοι από τους ιερείς χαίρονταν πολύ που είχε επιτέλους αποφασίσει να φύγει· και νόμιζαν ότι ο Πρωθιερέας είχε κάνει καλά που τον είχε ωθήσει να εγκαταλείψει τον Ναό, αν και με τέτοιο τρόπο που αποκλείεται να ήταν προσβλητικός για τη Μεγάλη Κυρά. Ναι, ο Πρωθιερέας είχε αποδειχτεί τελικά συνετός και έξυπνος συγχρόνως.

Όταν ο σάκος είχε ετοιμαστεί από τους δόκιμους, ο Νεκτάριος τον πήρε στα χέρια του και τον πήγε στον Γεώργιο. «Καλό ταξίδι,» του είπε. «Και να ξέρεις πως εμείς θα είμαστε πάντα στο πλευρό σου, αν μας χρειαστείς. Ακόμα πιστεύεις ότι σε έχουμε βλάψει με κάποιο τρόπο;»

Ο Φιλημένος πέρασε τον σάκο στον ώμο του. Είχε ήδη φορέσει μια κάπα που του είχαν δώσει, καθώς και ψηλές ταξιδιωτικές μπότες. «Όχι,» αποκρίθηκε. «Και με συγχωρείς, ιερέα. Ορισμένες φορές... δεν... Αυτό που αισθάνομαι φέρνει μια τόσο μεγάλη οργή.»

«Αν και θα ήταν ψέμα ν'αποκριθώ ότι σε καταλαβαίνω, μπορώ ωστόσο να απαντήσω ότι γνωρίζω για την κατάστασή σου. Έχω διαβάσει στις Γραφές για τους Φιλημένους. Θα βρεις όμως τον δρόμο σου· μην έχεις αμφιβολία.» Και, στρεφόμενος, έκανε νόημα στον Γρηγόριο, τον δόκιμό του, να πλησιάσει.

Ο νεαρός ήρθε βαδίζοντας γρήγορα, κρατώντας στα χέρια του κάτι μακρύ τυλιγμένο σε ύφασμα. Ο Πρωθιερέας το πήρε από τον δόκιμο και το ξετύλιξε, αποκαλύπτοντας ένα θηκαρωμένο ξίφος. Το οποίο έστρεψε, με τη λαβή μπροστά, προς τον Γεώργιο. «Είναι δικό σου. Το ευλογήσαμε πριν από τέσσερις νύχτες, έχοντας υπόψη να σ'το δώσουμε όταν αποφάσιζες να μας εγκαταλείψεις. Το όνομά του είναι 'Φιλί της Έχιδνας'. Φιλί της Έχιδνας – όπως και το δηλητήριο, που είναι—»

«—θανατηφόρο. Ναι, το ξέρω.» Και συνοφρυώθηκε. «Δε θυμάμαι από πού, αλλά το ξέρω.» Έπιασε τη λαβή του σπαθιού και το ξεθηκάρωσε. Η λεπίδα στραφτάλισε στο πρωινό φως. Επάνω της, από την αιχμή ως το μανίκι, είχε χαράγματα.

«Το Φιλί της Έχιδνας εξάγεται και σ'άλλες διαστάσεις,» είπε ο Νεκτάριος. «Είναι γνωστό δηλητήριο σ'ολάκερο το σύμπαν, και πολύ ισχυρό.»

«Ναι...» μουρμούρισε ο Γεώργιος, «το θυμάμαι...» ενώ διέτρεχε δύο δάχτυλά του πάνω στα χαράγματα της λεπίδας. «Τι είναι αυτά;» ρώτησε. «Σε τι γλώσσα;»

«Στην Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας. Το ξίφος είναι ευλογημένο, όπως σου είπα.»

Ο Γεώργιος πήρε το θηκάρι απ'το χέρι του Νεκταρίου και θηκάρωσε τη λεπίδα. «Σ'ευχαριστώ, Πρωθιερότατε,» είπε, κρεμώντας το σπαθί από τη ζώνη του: και ήταν η πρώτη φορά που είχε αποκαλέσει τον Πρωθιερέα με τη σωστή προσφώνηση.

«Δεν είναι τίποτα το σπουδαίο. Εύχομαι να σε υπηρετήσει καλά, και κάποτε νάρθεις πάλι στον Ναό για να σε ξαναδούμε.»

«Θα προσπαθήσω, αν και... δεν ξέρω αν θα έπρεπε. Σας έκανα μεγάλο κακό—»

«Όχι. Απλώς μια κάποια αναστάτωση.» Το ξερακιανό, νευρώδες πρόσωπό του χαμογέλασε πίσω από τη μάσκα της ιεροσύνης. «Και εδώ δεν είμαστε συνηθισμένοι σε αναστατώσεις.»

«Όπως και νάχει, ζητώ συγνώμη.»

«Σ'έχουμε ήδη συγχωρέσει. Καλά ταξίδια, Γεώργιε. Εύχομαι σύντομα να βρεις τον εαυτό σου.»

Ο Γεώργιος έκλινε το κεφάλι του σε αποχαιρετισμό και βάδισε προς τον δρόμο που ξεκινούσε από τον Ναό και τις βραχώδεις ακτές και, περνώντας βόρεια των Πλοκαμωτών Λόφων, πήγαινε στην ενδοχώρα του Πλοκαμιού των Ναυαγίων και στην Οστρακόπολη.

Από το εσωτερικό του Ναού της Έχιδνας τα μάτια κάποιων τον έβλεπαν, με ανακούφιση, να απομακρύνεται μέχρι που χάθηκε στον ορίζοντα.

# 6

Βγαίνω στο ανοιχτό κατάστρωμα ρίχνοντας με το βελονοβόλο μου. Η βολή μου βρίσκει έναν πειρατή στο πλάι του λαιμού: η βελόνα καρφώνεται μέσα του και το δηλητηρήσιό της εισβάλλει στο σώμα του. Είναι του είδους Ενδότερες Φλόγες, και τον βλέπω αμέσως να πέφτει κάτω, να χτυπιέται, ουρλιάζοντας, σαν το αίμα του νάχει αρπάξει φωτιά.

Ύστερα έχω φτάσει κοντά τους, είμαι ανάμεσά τους, και το βελονοβόλο δεν μου είναι πλέον απαραίτητο· το κρατάω ακόμα στο ένα χέρι αλλά, κυρίως, χειρίζομαι το Φιλί της Έχιδνας με το άλλο. Η λεπίδα του σκίζει τα πλευρά ενός κουρσάρου, σωριάζοντάς τον· κόβει το κεφάλι ενός άλλου· αποκρούει ένα σπαθί και σπρώχνω τον χειριστή του πίσω, πάνω σε μια πειρατίνα, για να κουτρουβαλήσουν κι οι δύο στα πόδια ενός τρίτου και να πέσουν όλοι μαζί κάτω, μπουρδουκλωμένοι. Ένα καμάκι έρχεται προς το μέρος μου· σκύβω, αποφεύγοντάς το, και καρφώνω τον χειριστή του στην κοιλιά, τραβάω έξω το Φιλί και χύνω τα σωθικά του στο κατάστρωμα.

Βλέπω μια κουρσάρο ξαφνικά αντίκρυ μου, με μαύρο μαντήλι στο κεφάλι, ξανθά μαλλιά που ξεφεύγουν από τις άκριές του, και διπλή βαλλίστρα στα χέρια, να με σημαδεύει. Τινάζομαι στο πλάι, και το πρώτος βέλος της αστοχεί. Το δεύτερο, όμως, που εν συνεχεία εκτοξεύεται, με χτυπά στον δεξή μηρό. Παραπατάω γρυλίζοντας, νιώθοντας τον πόνο προς στιγμή να με μουδιάζει. Αλλά δεν πέφτω· πατάω γερά στα πόδια μου και της ρίχνω με το βελονοβόλο: τη βρίσκω στο αριστερό στήθος και βλέπω τη βαλλίστρα να πέφτει απ'τα χέρια της ενώ η γυναίκα τρεκλίζει σαν παραζαλισμένη. Το δηλητηρήσιο πάνω σ'αυτή τη βελόνα ακούει στο όνομα Αγκαλιά Μουδιάστρας.

Κρύβω το βελονοβόλο μες στην κάπα μου, πιάνω το βέλος, και το τραβάω έξω από τον μηρό μου, γρυλίζοντας. Ένας πειρατής έρχεται καταπάνω του, κρατώντας δύο ξιφίδια. Παραμερίζω το ένα με το Φιλί της Έχιδνας και του μπήγω το βέλος στον λαιμό. Καθώς πεθαίνει, τον

αρπάζω με το ένα χέρι και τον πετάω προς το κουρσάρικο σκάφος, εκτοξεύοντας αίματα στον αέρα, στέλνοντάς τον να κοπανήσει στο εχθρικό κατάστρωμα με γδούπο.

Και από εκεί τώρα κάποιος με σημαδεύει με караμπίνα. Τινάζομαι, σκύβοντας· αλλά η ριπή ποτέ δεν έρχεται. Το πυροβόλο δυσλειτουργεί. Και δεν έχω χρόνο τώρα ν'ασχοληθώ με τον χειριστή του· βρίσκομαι ξανά μπλεγμένος στη μάχη στο ανοιχτό κατάστρωμα των Φτερών των Ωκεανών. Ένας ναύτης μας είναι πεσμένος κι ένας πειρατής στέκεται από πάνω του, έτοιμος να τον αποτελειώσει, με τσεκούρι. Του σκίζω την κοιλιά με μια γρήγορη σπαθιά κι αρπάζω το τσεκούρι του με το άλλο χέρι. Το εκτοξεύω, στροβιλιζόμενο, καταπάνω σε δύο που μου ορμούν με κραυγές· χτυπάω τον έναν στο στήθος, τινάζοντάς τον πίσω. Ο άλλος προσπαθεί να με καρφώσει με το καμάκι του. Το γραπώνω με το ελεύθερό μου χέρι και του χωρίζω το πρόσωπο στα δύο με το Φιλί. Τον κλοτσάω, στέλνοντάς τον να κατρακυλήσει, ήδη νεκρός. Υψώνω το καμάκι και το πετάω σε μια πειρατίνα η οποία έχει μόλις αφοπλίζει μια ναύτη μας και την έχει ρίξει στα γόνατα. Το μακρύ όπλο τη βρίσκει στα πλευρά, η κουρσάρος πέφτει πλάι στη ναύτη μας, βογκώντας, και εκείνη τραβά ένα ξιφίδιο απ'τη μπότα της και της σκίζει τον λαιμό. Ύστερα τα μάτια της στρέφονται σ'εμένα, κοιτάζοντάς με με – θαυμασμό ή δέος; Συνήθως, όσοι δεν με ξέρουν έτσι με κοιτάζουν όταν μάχομαι· και σπάνια μπορώ να ξεχωρίσω τι από τα δύο είναι.

Ρίχνω μια ματιά τριγύρω, στην άγρια μάχη στο ανοιχτό κατάστρωμα των Φτερών των Ωκεανών. Παρότι οι ναύτες μας είχαν στήσει ενέδρα στους πειρατές, δεν νομίζω ότι έχουν τώρα το πάνω χέρι. Οι κουρσάροι πρέπει να ήταν προετοιμασμένοι για τέτοια υποδοχή· αναμενόμενα, δεν είναι απονήρευτα αυτά τα οδοντόψαρα των ατέρμονων θαλασσών. Αν δεν κάνω λάθος, οι ναύτες μας φαίνονται άσχημα πιεσμένοι· ίσως και να ηττηθούν. Και δεν νομίζω ότι αυτό οφείλεται σε έλλειψη ικανότητας από μέρους τους. Δεν είναι από εκείνους τους ναύτες που είναι μόνο ναύτες· ο καθένας μοιάζει και για πολεμιστής, εκπαιδευμένος σαν μισθοφόρος – ο Λιρκάδιος, μάλλον, δεν παίρνει τυχαίους στο πλήρωμά του. Όμως, και πάλι, οι πειρατές απο-

δεικνύονται πιο δυνατοί επί του παρόντος. Θα πρέπει να βάλω κι εγώ τα δυνατά μου, λοιπόν.

Το βλέμμα μου πηγαίνει και λίγο προς το κουρσάρικο σκάφος και βλέπω το κατάστρωμα του σχετικά αφύλαχτο – αλλά τώρα, βέβαια, δεν κινδυνεύει από εισβολή. Από το κέντρο του, από ένα ανοιχτό αμπάρι, βγαίνει ένας καπνός σαν μακρύ, χοντρό φίδι· υψώνεται στον ουρανό και έχει τη μορφή ανθρωποειδή γίγαντα με τσεκούρι στο ένα χέρι. Ο παράξενος δαίμονας είναι ακόμα εδώ, ατενίζοντάς μας απειλητικά από ψηλά. Αλλά δεν κινείται για να μας χτυπήσει ξανά.

Στο πλάι του εχθρικού σκάφους είναι γραμμένες οι λέξεις: ΤΟ ΓΡΗΓΟΡΟ ΤΕΛΟΣ.

Αφού θέλουν γρήγορο τέλος, θα λάβουν γρήγορο τέλος! σκέφτομαι, και ορμώ στη μάχη ξανά, δίχως κανέναν δισταγμό. Σκοτώνω έναν πειρατή σκίζοντάς του τα πλευρά, τσακίζω το κεφάλι ενός άλλου, καρφώνω έναν τρίτο στο στήθος, αποκρούω μια ροπαλιά, αποκρούω μια σπαθιά, κι ακόμα μία· δέχομαι μια κλοτσιά στα πλευρά, και μια κλοτσιά πίσω από το γόνατο. Αλλά, παρότι τραυματισμένος στον μηρό, δεν πέφτω, και το Φιλί της Έχιδνας σπάει το κρανίο ενός πειρατή. Σταματώ την τρίαίνα μιας γυναίκας, τη σπρώχνω πίσω, σωριάζοντάς την. Ανεμίζω το λεπίδι ολόγυρά μου, κόβοντας το χέρι κάποιου, τραυματίζοντας έναν άλλο στο στήθος, ενώ κραυγάζω εξαγριωμένος.

Υποχωρούν από γύρω μου, σκορπίζονται. Κυνηγώ έναν, τον αρπάζω απ'την πίσω μεριά του πέτσινου γιλέκου του, τον κλοτσάω στα γόνατα ρίχνοντάς τον κάτω, υψώνω το Φιλί της Έχιδνας και το κατεβάζω–

Η λεπίδα μου συναντά μια άλλη λεπίδα που παρουσιάστηκε ξαφνικά για να σώσει τον καταδικασμένο κουρσάρο από τον Οφιομαχητή της Υπερυδάτιας.

Στρέφομαι κι αντικρίζω ένα πρόσωπο κατάμαυρο σαν το δικό μου. Κατάμαυρο σαν τη νύχτα που μας περιτυλίγει. Μόνο που είναι γυναικείο. Μενεξεδιά μαλλιά πέφτουν γύρω του, συγκρατημένα εν μέρει πίσω απ'το κεφάλι. Τα μάτια της γυαλίζουν φονικά, τα δόντια της είναι σφιγμένα και τα χείλη της σηκωμένα σαν αιμοβόρου θηρίου.

«Ποιος σκατά είσαι εσύ;» γρυλίζει, καθώς αμέσως μου επιτίθεται σπαθίζοντας άγρια και συνεχόμενα.

Αποκρούω τα χτυπήματά της οπισθοχωρώντας. Η καταραμένη είναι καλή. Μια αξιόλογη πρόκληση ανάμεσα σ'αυτούς τους λεχρίτες του Λοκράθου! Γελάω σαν παράφρων, ενώ το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας με φλογίζει εκ των έσω. Τα ξίφη μας διασταυρώνονται και σπρώχνω πίσω την άγνωστη πολεμίστρια. Εκείνη πηδά και δεν πέφτει, ευέλικτη στα πόδια της. Τραβά ακόμα ένα όπλο – ένα ξιφίδιο – και τώρα κρατά μια λεπίδα σε κάθε χέρι, ατενίζοντάς με έτοιμη να μου χιμήσει.

«Δε μπορεί νάσαι από εδώ...» συρίζει.

Της ορμάω πρώτος. Αποκρούει το Φιλί της Έχιδνας ανάμεσα στις λεπίδες της. Τη σπρώχνω όπισθεν αλλά, καθώς πέφτει προς τα πίσω, με κλοτσά στα χαμηλά και με πετυχαίνει. Ο πόνος με διατρέχει σ'όλη τη ράχη, προκαλώντας με να διπλωθώ· όμως, τρίζοντας τα δόντια, τον αγνοώ. Της ορμάω ξανά, καθώς κάνει τούμπα όπισθεν πάνω στο κατάστρωμα. Σηκώνεται στα γόνατα τη στιγμή που το Φιλί έρχεται να τη λιανίσει. Το αποκρούει με το σπαθί της, και το ξιφιδιό της κάνει να με τρυπήσει στην κοιλιά. Τινάζομαι πίσω και η αιχμή του διαπερνά τα ρούχα μου και με κεντά ελάχιστα. Αίμα πετάγεται αλλά το τραύμα είναι – αντικειμενικά, όχι μόνο για εμένα – αμελητέο.

Η γυναίκα πηδά όρθια. «Δε μπορεί νάσαι εσύ!» γρυλίζει. «Δεν είναι δυνατόν νάσαι εσύ!...»

Συνοφρυώνεται. Τι είν' αυτά που λέει; «Με αναγνωρίζεις;» φωνάζω. «Με αναγνωρίζεις;» Κατάγεται, μήπως, απ'το ίδιο μέρος μ'εμένα; Έχει κατάμαυρο δέρμα κι εκείνη, σαν το δικό μου – αν και, βέβαια, δεν είναι το πρώτο άτομο με κατάμαυρο δέρμα που έχω συναντήσει στην Υπερυδάτια...

«Ποιος είσαι;» με ρωτά. «Ποιο είναι τ'όνομά σου;»

«Γεώργιος,» λέω αυθόρμητα – και το μετανιώνω, γιατί αυτό δεν είναι το όνομά μου. Όχι το πραγματικό μου όνομα, τουλάχιστον.

«Τρομερή ομοιότητα,» παρατηρεί, ξέπνοη, η μαυρόδερμη πολεμίστρια· και είμαστε πάλι έτοιμοι να διασταυρώσουμε τις λεπίδες μας, μα δεν προλαβαίνουμε: η μάχη μάς απομακρύνει καθώς κουρσάροι και ναύτες έρχονται καταπάνω μας. Τη χάνω από τα μάτια μου γιατί αναγκάζομαι ν'αποκρούσω μια λεπίδα και ν'απομακρύνω έναν πειρατή, και μετά ν'αποκρούσω ακόμα μια λεπίδα, κι ακόμα μία. Προ-

σπαθώ να τους παραμερίσω για να την ξαναβρώ. Τη βλέπω να σκοτώνει έναν ναύτη μας, όμως έπειτα τη χάνω πάλι.

Βρίσκομαι τώρα πλάι στον Ευστάθιο Λιρκάδιο, που μάχεται κοντά στην κυρά Ιωάννα, και τους βοηθάω να αντιμετωπίσουν τους κουρσάρους που τους έχουν κυκλώσει. Κουφάρια, τραυματίες, και χτυπημένοι σωριάζονται ολόγυρά μας. Το σπαθί του Καπετάνιου είναι ματωμένο ως τη λαβή, το ίδιο και τα δύο ξιφίδια της Δευτεροκαπετανισσας· και ο Ευστάθιος κρατά κι ένα πιστόλι στο άλλο του χέρι, πατώντας τη σκανδάλη κάθε τόσο, ελπίζοντας να πυροβολήσει. Τα ρούχα της Ιωάννας είναι σκισμένα από δύο χτυπήματα, το σώμα της ελαφρά τραυματισμένο, αλλά συνεχίζει να μάχεται σαν αγριόγατα των θαλασσών.

«Θα μετανιώσεις για την πουστιά σου, Καπετάνιε!» ακούω μια φωνή ν'αντηχεί πάνω από τη μάχη – η φωνή που μας μιλούσε απ'το μεγάφωνο αλλά τώρα όχι τεχνητά μεγεθυμένη. «ΘΑ ΜΕΤΑΝΙΩΣΕΙΣ, ΜΠΑ-ΣΤΑΡΔΟ ΒΑΤΡΑΧΙ ΤΟΥ ΛΟΚΡΑΘΟΥ!» Προσπαθώ να εντοπίσω τον ομιλητή, τον αρχηγό των πειρατών αναμφίβολα, αλλά δεν καταφέρνω παρά να δω μια σκιά μες στην αιματοβαμμένη νύχτα. Έναν άντρα να κουνά το ξίφος του στον αέρα, με τη λεπίδα να γυαλίζει στο λευκό φως του φεγγαριού, καθώς όλα τα φώτα είναι σβηστά και στο δικό μας πλοίο και στο δικό τους.

«Γεώργιε,» μου λέει ο Ευστάθιος, λαχανιασμένος, «είναι εύνοια της ίδιας της Έχιδνας που βρέθηκες μαζί μας... Θα μας είχαν λιανίσει, είμαι σίγουρος...»

«Σου είπα, Καπετάνιε: στο ίδιο πλοίο βρισκόμαστε.» Και ορμάω πάλι στη μάχη, κραυγάζοντας. Διαλύοντας το σαγόνι μιας πειρατίνας με μια σπαθιά του Φιλιού. Τραβάω το βελονοβόλο και ρίχνω σ'έναν άλλο: πέφτει κάτω σπαρταρώντας καθώς οι Ενδότερες Φλόγες τον καίνε.

Ψάχνω για τον Αρχιπειρατή ξανά, με το βλέμμα μου, γιατί ξέρω πως το δηλητήριο της επόμενης βελόνας είναι Φιλί της Έχιδνας – ένα από τα πιο θανατηφόρα φαρμάκια σ'ετούτη τη διάσταση. Τον βρίσκω! Νομίζω. Αυτός πρέπει νάναι. Τον σημαδεύω και ρίχνω.

Αστοχώ.

Γαμώ τα παπάρια του Λοκράθου!

Η επόμενη βελόνα έχει μέσα της Λευκό Άγαλμα. Ιδανικό δηλητήριο για εκείνη τη μαυρόδερμη κουρσάρο. Τη θέλω ζωντανή και ακινητοποιημένη, γιατί ίσως να ξέρει κάτι για εμένα. Μα τα φαρμακερά δόντια της Έχιδνας, ίσως μάλιστα να ξέρει ακριβώς ποιος είμαι!

Την αναζητώ μες στη συμπλοκή, όμως δεν την εντοπίζω. Και αντιμετωπίζω πειρατές κι άλλους πειρατές με το Φιλί της Έχιδνας – η λεπίδα του τινάζει αίματα και κομμένα μέλη πάνω στο κατάστρωμα που έχει γίνει πολύ γλιστερό πλέον. Γλιστρώ μερικές φορές αλλά σηκώνομαι πάλι. Δέχομαι τρία χτυπήματα, το σώμα μου σκίζεται, αλλά εξακολουθώ να μάχομαι· δεν είναι αυτά τίποτα που μπορεί να με καταπονήσει. Το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας με φορτίζει σαν ενεργειακό ρεύμα.

«Σκοτώστε τον τον γαμημένο πούστη του Λοκράθου, ρεεεεε!» ακούω ένα οργισμένο γκάρισμα από δίπλα, και στρέφομαι για ν’αντικρίσω τον αρχηγό τους – ναι, αυτός πρέπει να είναι. Στα χέρια του βαστά ένα όπλο σαν τουφέκι, μα δεν είναι πυροβόλο: παρά τη νύχτα και τη μάχη, διακρίνω στο φεγγαρόφωτο ότι είναι ηχοβόλο – η πλατιά κάννη του το προδίδει.

Η ηχητική ριπή έρχεται καταπάνω μου σαν τρομερό βούισμα. Προσπαθώ να την αποφύγω αλλά με βρίσκει ξώφαλτσα και με ζαλίζει. Παραπατάω. Όμως, συγχρόνως, ρίχνω στον Αρχιπειρατή με το βελονοβόλο.

Και αστοχώ ξανά!

Οι πειρατές μου χιμάνε από γύρω καθώς έχω πέσει στο ένα γόνατο. Έρχονται σαν μανιασμένα οδοντόψαρα καταπάνω σε τραυματισμένο μελανοφονιά. Κόβω το πόδι ενός με το Φιλί της Έχιδνας. Ρίχνω σ’έναν άλλο με το βελονοβόλο: σωριάζεται κρατώντας την κοιλιά του καθώς το Παγερό Δήγμα εξαπλώνεται μέσα του. Ένα ρόπαλο χτυπά το βελονοβόλο μου, το ρίχνει κάτω. Η μπότα μιας πειρατίνας με κλοτσά στο σαγόνι, γεύομαι αίμα. Το καμάκι ενός κουρσάρου με καρφώνει στη δεξιά κνήμη, με διαπερνά, μπήγεται στο κατάστρωμα. Κραυγάζω από τον πόνο, και το Φιλί χώνεται στα σωθικά του πειρατή.

Αίματα τινάζονται από τον λαιμό ενός άλλου κουρσάρου καθώς δύο ξιφίδια τού τον σκίζουν. Κάποιος έχει έρθει από πίσω του – η κυρά Ιωάννα! Γυρίζει και κλοτσά έναν πειρατή στον μηρό, κάνοντάς τον να

χάσει την ισορροπία του και να πέσει. Τρεις ναύτες είναι μαζί της και επιτίθενται στους υπόλοιπους πειρατές, τσακίζοντάς τους, τρέποντάς τους σε φυγή.

Πάνω το καμάκι και το τραβάω, γρυλίζοντας. Το ξεκαρφώνω απ'το κατάστρωμα και από την κνήμη μου συγχρόνως· το πετάω μακριά, νιώθοντας ιδρώτας να μ'έχει λούσει.

«Στηρίζουμε επάνω μου!» μου λέει ένας ναύτης, πλησιάζοντάς με για να με βοηθήσει να σηκωθώ.

Οργισμένος τον σπρώχνω, τον παραμερίζω, και ορθώνομαι μόνος μου. Με κοιτάζουν με γουρλωμένα μάτια, μη μπορώντας να το πιστέψουν. «Θα τους αποτελειώσουμε τους γαμημένους βατράχους του Λοκράθου, ή όχι;» γρυλίζω.

Και οι ναύτες ολόγυρά μου υψώνουν τα όπλα τους, κραυγάζοντας, ατενίζοντάς με σαν να είμαι ημίθεος, κάτι βγαλμένο από μυθολογία.

Η κυρά Ιωάννα, υπομειδιώντας, πιάνει το βελονοβόλο μου από κάτω και μου το δίνει. «Σου έπεσε.»

«Ευχαριστώ,» λέω, παρατηρώντας πως δεν έχει σπάσει, και κρύβοντάς το ξανά μες στην κάπα μου.

Ο δηλητηριασμένος ονειρεύεται:

τρία πλοία αράζουν στο μεγάλο λιμάνι αλλά το ένα είναι στα πρόθυρα να βυθιστεί Τα ουρλιαχτά των τραυματισμένων αντηχούν στις παρυφές των Τρισάλμυρων Δασών Ένα αρχαίο τέμενος πάνω στη ράχη μιας γριάς γιγαντοχελώνας Μέσα στο υποβρύχιο ένας ολόκληρος κόσμος Ο άντρας που τα μάτια του δεν βλεφαρίζουν χτυπά τους φρουρούς και ρημάζει τον ναό Ο αρχηγός των κουρσάρων γελά μετρώντας τα πλούτη του Οι μηχανές βουίζουν και μουγκρίζουν Ο μάγος του πλοίου έχει κουραστεί από την καταιγίδα και λιποθυμά Τα ιστία του σκάφους είναι κουρελιασμένα από τον άνεμο Κάτω από το έδαφος μιας ηπειρονήσου σπήλαια απλώνονται Ερπετά συρίζουν γλιστρώντας μέσα στους θαλτότοπους με τα δόντια τους να στάζουν φαρμάκι Ο άντρας με τα μάτια που δεν βλεφαρίζουν κρατά έναν σάκο γεμάτο δηλητήρια Η αδελφή μου μιλά με τον άντρα που τα μάτια του δεν βλεφαρίζουν Οι πιστοί του Λοκράθου συζητάνε και σχεδιάζουν στα σκοτάδια Μια γιγάντια φονική σκιά έρχεται από τα βάθη του ωκεανού

Η μάχη συνεχίζεται πάνω στο κατάστρωμα σαν θύελλα. Πολεμάω στο πλευρό των ναυτών των Φτερών των Ωκεανών, ελπίζοντας να ξανασυναντήσω εκείνη τη μαυρόδερμη πειρατίνα και να την αιχμαλωτίσω – γιατί κάτι ξέρει για εμένα – κάτι ξέρει για το παρελθόν μου! Παρότι όμως τη βλέπω μερικές φορές, δεν καταφέρνω να βρεθώ κοντά της.

Και οι κουρσάροι δεν αργούν να τραπούν σε φυγή. Είμαι σίγουρος ότι οι ναύτες του Λιρκάδιου θα είχαν ηττηθεί χωρίς τη βοήθειά μου, και το σκάφος τους θα είχε κυριευτεί. Η παρουσία μου, όμως, έκανε τα πράγματα να γυρίσουν ανάποδα: και τώρα οι πειρατές είναι οι ηττημένοι.

Καθώς υποχωρούν, πηδώντας στο κατάστρωμά τους, ακούω τον αρχηγό τους να φωνάζει: «Θα το μετανιώσεις αυτό, Καπετάνιε! Θα το μετανιώσεις, σκυλί! Κανείς δεν τα βάζει με τους Τρομερούς Καπνούς!»

Και το πλοίο τους απομακρύνεται λίγο απ'το πλοίο μας, με τις μηχανές του να βουίζουν. Ο γίγαντας του καπνού σαλεύει από πάνω του· υψώνει το πελώριο τσεκούρι του...

«Καπετάνιε!» κραυγάζει ο Ναύκληρος, δείχνοντας το θεόρατο όπλο. «Καπετάνιε!»

«ΧΤΥΠΗΣΤΕ ΤΟΝ!» προστάζει, με βροντερή φωνή, ο Ευστάθιος Λιρκάδιος, σηκώνοντας το πιστόλι του και πυροβολώντας προς τη μεριά του γίγαντα των καπνών. Η κάννη αστράφτει, το πυροβόλο δεν δυσλειτουργεί, μα η ριπή δεν φαίνεται να βλάπτει με κανέναν τρόπο αυτό το εξωδιαστασιακό (;) τέρας.

Ορισμένοι από τους άλλους ναύτες επιχειρούν να πυροβολήσουν επίσης – κάποιες ριπές εξαπολύονται, κάποιες δεν εκτοξεύονται ποτέ. Μερικοί, όμως, δεν ρίχνουν με πυροβόλα αλλά με ενεργειακά όπλα ή με ηχητικά. Βλέπω αστραφτερές βολές να σκίζουν τον αέρα και να φτάνουν τον γίγαντα. Βλέπω πλατιές κάννες υψωμένες προς τη μεριά του. Τίποτα, ωστόσο, δεν τον επηρεάζει στο ελάχιστο. Δεν καθυστερεί καν τις κινήσεις του καθώς κατεβάζει τον μεγάλο πέλεκυ καταπάνω στο κατάστρωμά μας–

Το τράνταγμα είναι τρομερό· οι περισσότεροι σωριάζονται, κυλάνε πάνω στους νεκρούς και στα αίματα. Εγώ πέφτω στο ένα γόνατο,

νιώθοντας τα πόδια μου να πονάνε από τα τραύματα· τρίζω τα δόντια, εξαγριωμένος. Ενώ, συγχρόνως, θραύσματα – μεγάλα θραύσματα – τινάζονται. Το πελέκι (που μοιάζει να είναι από καπνό, όμως, μα την Έχιδνα, δεν μπορεί να είναι!) έχει τσακίσει το ανοιχτό κατάστρωμα, έχει βυθιστεί μέσα του, έχει ανοίξει ολόκληρη τρύπα σ' αυτό και στα πλευρά του πλοίου.

Και τώρα το τσεκούρι βγαίνει από εκεί με άνεση, υψώνεται ξανά, ενώ τα μάτια του γίγαντα στραφταλίζουν.

«Βυθίσου, Καπετάνιε!» αντηχεί η μεγεθυσμένη φωνή του Αρχιπειρατή. «Βυθιστείτε όλοι! Βυθιστείτε, και πεθάνετε! Κανείς δεν αντιστέκεται στους Τρομερούς Καπνούς! Στους κυρίαρχους των ατέρμονων ωκεανών!»

Οι ναύτες κραυγάζουν και ουρλιάζουν. Δείχνουν τον γίγαντα του καπνού, τον πυροβολούν, του ρίχνουν ενεργειακές ριπές, ηχητικές ριπές. Ο Ευστάθιος τρέχει προς ένα κανόνι – προς το υδατοτρόπο. Τι ελπίζει; Να–;

Ο γιγάντιος πέλεκυς κατέρχεται ξανά επάνω στα Φτερά των Ωκεανών, σπάζοντας ξύλα, τσακίζοντας μέταλλα. Άνθρωποι σκοτώνονται, τινάζονται αποδώ κι αποκεί. Μια ναύτης που έχει την ατυχία να βρεθεί ακριβώς κάτω απ' το τσεκούρι κόβεται στα δύο – τα πόδια της κυλάνε προς το μέρος μου χωρίς το υπόλοιπο σώμα να είναι μαζί τους. Αυτό το όπλο, πραγματικά, δεν μοιάζει να είναι από καπνό! Δεν μπορεί να είναι από καπνό!

Αρπάζω ένα πεσμένο καμάκι και, κραυγάζοντας, το εκτοξεύω καταπάνω στον πέλεκυ καθώς φεύγει από το πλοίο μας και υψώνεται πάλι. Το καμάκι περνά από μέσα του όπως θα περνούσε μέσα από καπνό...

Αδύνατον!

Το μόνο που παρατηρώ είναι ότι το όπλο μου φαίνεται να συνάντησε κάποια αντίσταση, σαν αυτή που θα συναντούσε από το νερό ή από τον δυνατό άνεμο.

Και ο πέλεκυς είναι ψηλά πάνω απ' τα Φτερά των Ωκεανών, τώρα, και τα μάτια του γίγαντα του καπνού αστράφτουν λες κι έχει κεραυνούς μες στο κεφάλι του.

Το γέλιο του αρχηγού των κουρσάρων αντηχεί μεγεθυσμένο – «Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα...» – από το μεγάφωνο του Γρηγόρου Τέλους, σαν το γέλιο κάποιου μοχθηρού ωκεανοδαίμονα. «Βυθιστείτε!»

Ο πέλεκυς κατέρχεται ξανά. Το πλοίο μας τραντάζεται και κομμάτια τινάζονται. Νερά έχουν αρχίσει προ πολλού να μπαίνουν στο σκάφος, να το γεμίζουν· και τώρα τα Φτερά των Ωκεανών γέρνουν, βουτάνε στη θάλασσα με την πλώρη· το ακρόπρωρο – εκείνο το μεγάλο, λαξευτό πουλί – χάνεται κάτω απ'τα κύματα.

«Βυθιστείτε, κακά σκυλιά! Βυθιστείτε, για να μάθουν όλοι την οργή των Τρομερών Καπνών!»

Ο Καπετάνιος μας είχε φτάσει στο υδατοτρόπο κανόνι, παρατηρώ, αλλά τότε ο πέλεκυς ήταν που έπεσε από τους ουρανούς και το πλοίο μας άρχισε να γέρνει. Βλέπω τώρα τον Ευστάθιο να πετάγεται μακριά από το μεγάλο όπλο που έχει φύγει από τη θέση του και κυλά προς τη θάλασσα. Δύο ναύτες πιάνουν τον Καπετάνιο και τον τραβάνε προτού κι εκείνος χάσει την ισορροπία του.

«Στις βάρκες!» φωνάζει η κυρά Ιωάννα. «Στις βάρκες! Και βοηθήστε και τους επιβάτες να-!»

Το τσεκούρι μάς ξαναχτυπά, και τώρα όχι από πάνω ακριβώς, αλλά από το πλάι. Κατεβαίνει ερχόμενο από δίπλα: λιανίζει τα πλευρά του πλοίου μας σαν γιγάντιο έμβολο – ακούω μέταλλα και ξύλα να σπάνε, ανθρώπους να ουρλιάζουν· βλέπω θραύσματα να πετάγονται παντού, και κομμένα ανθρώπινα μέλη, διαλυμένα σώματα. Αρπάζω την κυρά Ιωάννα από τη μέση και, προτού ένα στροβιλιζόμενο κομμάτι πέσει πάνω της και τη σκοτώσει, την απομακρύνω παρασέρνοντάς την μαζί μου.

Τα Φτερά των Ωκεανών έχουν, κυριολεκτικά, κοπεί στα δύο, μα τα φαρμακερά μαλλιά της Έχιδνας και την οργισμένη πνοή του Ζέφυρου! Έχουν κοπεί στα δύο! Αλλά τα δύο τμήματα δεν έχουν ακόμα απομακρυνθεί το ένα από το άλλο, και νομίζω πως πρέπει να κρατιούνται από κάποια λεπτά σημεία που σύντομα θα σπάσουν.

Το γέλιο του αρχηγού των πειρατών αντηχεί, μεγεθυσμένο απ'το μεγάφωνο του Γρηγόρου Τέλους. «Βυθιστείτε!»

«Καπετάνιε!» φωνάζω στον Ευστάθιο, βλέποντάς τον στην άλλη μεριά του πλοίου μας – στο άλλο από τα δύο κομμένα τμήματά του. «Πήδα, Καπετάνιε – θα σας βοηθήσω! Θα σας βοηθήσω!»

Αλλά ο Λιρκάδιος διστάζει να πηδήσει... ενώ τα δύο τμήματα των Φτερών απομακρύνονται σταδιακά το ένα από το άλλο.

«Και το αποχαιρετιστήριο χτύπημα, Καπετάνιε!» αντηχεί η φωνή του Αρχιεπιστάτη. «Μετά – καλή τύχη σε σένα! Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!»

Το πελέκι του καπνού κατεβαίνει ξανά επάνω στα Φτερά των Ωκεανών – από τη δική μας μεριά, από τη μεριά όπου στέκομαι μαζί με την κυρά Ιωάννα και μερικούς άλλους. Βλέπω το τρομερό όπλο να κατέρχεται σαν φυσικό φαινόμενο σχεδόν από τους ουρανούς. Θα μας διαλύσει!

Μόνο ένα πράγμα μπορώ να κάνω: Τραβώντας την Ιωάννα με το ένα χέρι κι έναν ναύτη με το άλλο (έχω ήδη θηκαρώσει το Φιλί της Έχιδνας, βλέποντας ότι προφανώς δεν μπορεί σε τίποτα να με βοηθήσει πλέον), τους παρασέρνω πέρα από το κατάστρωμα. Τους ρίχνω στη θάλασσα μαζί μου...

...λίγο προτού ο γιγάντιος πέλεκυς κατεβεί, λιανίζοντας το πάνω κατάστρωμα και τα αποκάτω καταστρώματα όπως ο μπαλτάς του χασάπη λιανίζει το σκοτωμένο ζώο.

Κομμάτια – ανάμεσα στα οποία και πολλά από ανθρώπους – πέφτουν σαν βροχή στο νερό, αλλά τραβάω την Ιωάννα και τον ναύτη κάτω από την επιφάνεια, χωρίς να κινώ τα πόδια μου – χρησιμοποιώντας τις προσωπικές υδατοτρόπες δυνάμεις μου, κάνοντας τη θάλασσα να κινείται ολόγυρά μου.

Τα Φτερά των Ωκεανών βυθίζονται τώρα· το νιώθω μέσα από το νερό.

Μας οδηγώ προς τον Καπετάνιο – προς τα εκεί όπου θυμάμαι ότι στεκόταν ο Ευστάθιος Λιρκάδιος. Αποκλείεται πλέον να στέκεται, βέβαια, μα κάπου σ' αυτή τη μεριά πρέπει να παραδέρνει μες στη θάλασσα.

Βάζω τα χέρια της Ιωάννας να γαντζωθούν στα ρούχα μου, για να ελευθερώσω το ένα δικό μου χέρι· κι εκείνη ευτυχώς καταλαβαίνει τι προσπαθώ να κάνω και υπακούει. Είναι ψύχραιμη.

Ο ναύτης, όμως, που κρατάω με το άλλο χέρι δεν είναι ψύχραιμος. Παλεύει να μου ξεφύγει, ο ανόητος, νομίζοντας – τι; Ότι θέλω να τον πνίξω; Τα ρούχα του γλιστράνε απ'τη γροθιά μου, και απομακρύνεται κολυμπώντας.

Δεν τον ακολουθώ – ας πάει όπου θέλει αν είναι τόσο ηλίθιος! Συνεχίζω την υποβρύχια πορεία μου, ενώ η Ιωάννα κρατιέται επάνω μου και ενώ χειρίζομαι το νερό γύρω μας με τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου όπως κανείς θα χειριζόταν τα χέρια και τα πόδια του. Το αισθάνομαι σαν προέκταση του νευρικού μου συστήματος. Νιώθω το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας να με φέρνει σε επαφή μαζί του.

Τα μάτια μου βλέπουν σκοτεινές μορφές μες στη θάλασσα – κομμάτια και ανθρώπους και ανθρώπινα κομμάτια. Δεν μπορώ να διακρίνω ποιος είναι ο Καπετάνιος καθώς όλα και όλοι παρασέρνονται από τα υποβρύχια ρεύματα του ωκεανού. Τραβάω έναν φακό από μια απ'τις πολλές τσέπες της κάπας μου – έναν φακό δυνατό και αδιάβροχο. Πατάω το κουμπί που τον ενεργοποιεί και φωτίζω, αντικρίζοντας τώρα πιο καθαρά τα τρομερά αποτελέσματα των χτυπημάτων εκείνου του πελώριου τσεκουριού από καπνό που δεν είναι καπνός. Βλέπω διάφορες όψεις που αναγνωρίζω – ναύτες του πληρώματος – και διάφορες που δεν αναγνωρίζω – ναύτες του πληρώματος και πειρατές, και επιβάτες ίσως. Οι περισσότεροι μοιάζουν νεκροί, ενώ κάποιοι είναι καταφανώς νεκροί – τα σώματά τους ανοιγμένα, ή κομμένα στα δύο. Αίματα θολώνουν τα νερά σαν ομίχλη. Εντόσθια κυματίζουν σαν φίδια.

–Ο Λιρκάδιος! Αυτός είναι!

Μας οδηγώ προς τη μεριά του, γιατί τον βλέπω ζωντανό. Απλώνω το χέρι μου και τον αρπάζω, τον τραβάω κοντά μου, φέρνοντάς τον μέσα στο πεδίο της υδατοτρόπου επίδρασής μου. Παρατηρώ ότι τα μάτια του με αναγνωρίζουν στο φως του φακού μου – και εμένα και την Ιωάννα, που εξακολουθεί, συνετά, να κρατιέται επάνω μου.

Κάποιος, τότε, μας πλησιάζει κολυμπώντας. Έχοντας, μάλλον, κι αυτός δει το φως του φακού μες στα σκοτεινά βάθη.

Ποιος;

Στρέφω την ακτινοβολία επάνω του. Είναι εκείνος ο επιβάτης που ήταν μαζί μου στο σαλόνι όταν περνούσαμε δίπλα από την καταιγίδα. Έρχεται για να βρει βοήθεια.

Δε μπορώ να τον εγκαταλείψω, αν και τρεις άλλοι άνθρωποι είναι το μέγιστο «φορτίο» για εμένα. Περισσότερους είναι αδύνατον να μετακινήσω με τις υδατοτρόπους δυνάμεις μου.

Ο επιβάτης έρχεται κοντά. Τον αρπάζω και τον τραβάω ακόμα πιο κοντά, βάζω τα χέρια του να γαντζωθούν επάνω μου. Και τους παρασέρνω όλους μαζί μου. Τους παρασέρνω στα βάθη του ωκεανού, γιατί φοβάμαι να τους οδηγήσω στον αφρό όπου οι πειρατές ίσως να θελήσουν να αποτελειώσουν ό,τι άρχισαν. Ίσως να είναι αποφασισμένοι όχι μόνο να διαλύσουν το πλοίο (πράγμα το οποίο έκαναν) αλλά και να σκοτώσουν τους πάντες μέσα του.

Αναζητώ κάποια Φυσαλίδα, ελπίζοντας οι άνθρωποι που τραβάω μαζί μου να μην πνιγούν εν τω μεταξύ, να μπορούν να κρατήσουν την αναπνοή τους μέχρι να φτάσουμε. Για τον εαυτό μου δεν ανησυχώ· κρατάω την αναπνοή μου για πολλή ώρα αν χρειαστεί.

Οι υδατοτρόπες δυνάμεις μου μας κινούν γρήγορα μέσα στο νερό, σχεδόν σαν να έχουμε μια μικρή προπέλα πίσω μας, και παρατηρώ ότι οι όψεις του Καπετάνιου και του άγνωστου επιβάτη είναι παραξενεμένες. Δεν καταλαβαίνουν τι συμβαίνει. Αναμφίβολα, δεν έχουν ποτέ ξανά δει κάτι παρόμοιο. Απορούν πώς τους μετακινώ. Ίσως να νομίζουν ότι έχω κάποιου είδους συσκευή κρυμμένη επάνω μου.

Τον αδιάβροχο φακό μου δεν τον έχω σβήσει ακόμα. Προτιμώ να βλέπω τι γίνεται. Υπάρχουν επικίνδυνα πράγματα εδώ κάτω – πιο επικίνδυνα από τους Τρομερούς Καπνούς, αρκετά από αυτά. Αφήνω τις αισθήσεις μου να με κατευθύνουν προς μια Φυσαλίδα. Μπορώ και τις διαισθάνομαι όταν έχω βουτήξει. Νιώθω τις ανθυδατικές τους ενέργειες, αυτές που τις δημιούργησαν πριν από χιλιάδες χρόνια και εξακολουθούν να τις συντηρούν – οι ίδιες ενέργειες, ή τουλάχιστον παρόμοιες, μ'εκείνες που συγκρατούν τις ηπειρονήσους πάνω από τα κύματα, που τις καθιστούν πλωτές. Ενέργειες που κάποιοι λένε ότι τοποθετήθηκαν εκεί κατά τη θραύση του Ενιαίου Κόσμου, προτού το σύμπαν μας χωριστεί σε αμέτρητες διαστάσεις. Ήταν ένας τρόπος για

να μη βυθιστούν αυτά τα κομμάτια γης κάτω από τις αγριεμένες θάλασσες, ενώ τα πετρώματα διαβρώνονταν και διαλύονταν.

Μια Φυσαλίδα... Ναι, τη νιώθω· δεν είναι και τόσο μακριά μας...

Μας ωθή γρήγορα μέσα στο νερό, κουράζοντας τον εαυτό μου, εστιαζόμενος πλήρως στις υδατοτόρες δυνάμεις μου—

Ένα γιγάντιο πλοκάμι!

Ένας μελανοφονιάς έρχεται από τα δεξιά μας!

Αλλά στο βάθος βλέπω τώρα λάμψεις. Η Φυσαλίδα. Τα ιχθυόπτερα που λαμπυρίζουν καθώς φτεροκοπούν μέσα της, και τα φωτοβόλα φυτά της.

Αποφεύγω το πλοκάμι του μελανοφονιά, περνώντας από κάτω του, οδηγώντας μας προς τη Φυσαλίδα.

Το γιγάντιο καλαμάρι μάς καταδιώκει. Και το ξέρω πως είναι αδύνατον να του ξεφύγω. Η υδατοτόρος κίνησή μου δεν είναι πιο γρήγορη από την υποβρύχια κίνηση ενός τέτοιου τρομερού κυνηγού των βυθών. Το μόνο που μπορώ να ελπίζω είναι ότι τα πλοκάμια του δεν θ' αρπάξουν τα πόδια μου, ή τα πόδια των ανθρώπων μαζί μου, ώσπου να φτάσω στη Φυσαλίδα για να μπορέσουμε να αναπνεύσουμε.

Ο άγνωστος επιβάτης έχει ήδη λιποθυμήσει· τον κρατάω με το ελεύθερό μου χέρι για να μην απομακρυνθεί από το υδατοτόρο πεδίο μου. Και τώρα παρατηρώ πως κι ο Ευστάθιος βρίσκεται στα όρια της λιποθυμίας. Η Ιωάννα δεν ξέρω τι κάνει, καθώς είναι πιασμένη στη ράχη μου, όμως εξακολουθώ να μπορώ να αισθανθώ τα χέρια της γερά γαντζωμένα εκεί και τα πόδια της να αγκαλιάζουν τη μέση μου.

Τα πλοκάμια του μελανοφονιά δεν μας φτάνουν. Χτυπάμε, με κάποια ταχύτητα, το τοίχωμα της Φυσαλίδας και πέφτουμε μέσα της. Κουτρουβαλάμε πάνω στη γη της και στην υποβρύχιά της χλωρίδα.

Ο μελανοφονιάς πλησιάζει. Μια πελώρια, απειλητική σκιά, που απλώνει τα πλοκάμια της για να μας γραπώσει, να τραφεί από τις σάρκες μας...

## -6

Έχοντας εγκαταλείψει τον Ναό της Έχιδνας – για πάντα, υπέθετε – βάδιζε πάνω στον χωματόδρομο που πήγαινε προς την Οστρακόπολη, στις δυτικές ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων. Δεν ήξερε από μνήμης τη θέση της συγκεκριμένης πόλης· την ήξερε επειδή την είχε δει στους χάρτες του Ναού: και ό,τι άλλο είχε μάθει γι' αυτήν το είχε μάθει από τους ιερωμένους και τους δόκιμους.

Νότια του χωματόδρομου εκτείνονταν οι Πλοκαμωτοί Λόφοι. Ο Γεώργιος έβλεπε τα υψώματα να ορθώνονται, κάποια περισσότερο κάποια λιγότερο απότομα, κάποια πιο βραχώδη, κάποια πιο γεμάτα με φθινοπωρινή βλάστηση. Προς την αντίθετη κατεύθυνση, βόρεια, απλωνόταν ένας πεδινός τόπος με συστάδες δέντρων εδώ κι εκεί. Ο χωματόδρομος άλλοτε περνούσε μέσα από τους πρόποδες των λόφων, άλλοτε μέσα από την πεδιάδα.

Ο Γεώργιος δεν είχε απομακρυνθεί πολύ από τον Ναό – δυο, τρία χιλιόμετρα, ίσως – όταν άκουσε ένα δυνατό σύριγμα από τα νότια, και στράφηκε θορυβημένος. Το χέρι του είχε πάει αμέσως στη λαβή του Φιλιού της Έχιδνας που κρεμόταν από τη ζώνη του.

Επάνω σ' έναν βράχο στεκόταν, με λυγισμένα τα γόνατα, μια φιγούρα με κάπα έχοντας την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι.

«Χρσς!» έκανε. «Ορσς Φιλημένοςρς... Φεύγειςρς από τον Ναόςρς;»

Τα μάτια του Γεώργιου στένεψαν, νομίζοντας ότι αναγνώριζε τον ερπετοειδή. Ποιος άλλος να ήταν, άλλωστε; «Γιατί ρωτάς;»

«Σσσε είδα να φεύγειςρς, από μακριάςρς. Έχω κάτιρς για σσσένα!» Ύψωσε έναν μικρό δερμάτινο σάκο· τον κράτησε στον αέρα μπροστά του.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Γεώργιος, πλησιάζοντας τους βράχους με επιφύλαξη αλλά χωρίς να τραβήξει το Φιλί απ' το θηκάρι του.

«Δηλητήριαρςρς,» αποκρίθηκε ο Αναξιμένης, και πέταξε τον σάκο προς τον Φιλημένο. «Πιάσσε!»

Ο Γεώργιος τον έπιασε. «Δηλητήρια; Τι να-;»

«Ίσσωσςςς ναςςς σσσου χρειασσστούν – εσσσένα που κανένα δηλητήριοσσς δεν αγγίζει!» Και στράφηκε, πηδώντας απ'τον ψηλό βράχο, προς τα νότια, φεύγοντας απ'τα μάτια του Γεώργιου.

«Περίμενε! Πού πας;»

Κανείς δεν του απάντησε.

«Αναξιμένη! Περίμενε! Μη φεύγεις!»

Αλλά ο ερπετοειδής είχε ήδη εξαφανιστεί, και ο Γεώργιος αισθάνθηκε μια τρομερή οργή να τον καταλαμβάνει – το δηλητήριο της Έχιδνας μέσα του, όπως έλεγαν οι ιερείς. Τράβηξε απότομα το σπαθί του κι άρχισε να χτυπά τους βράχους, τινάζοντας σπίθες και λίθινα θραύσματα.

Ύστερα από λίγο έμεινε ακίνητος – ξαφνικά – όπως ξαφνικά μένουν ακίνητα τα φίδια μετά από έντονη δραστηριότητα. Τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα. Η αναπνοή του δεν ήταν λαχανιασμένη.

Θηκάρωσε ξανά το Φιλί της Έχιδνας, πήρε στον ώμο τον σάκο του Αναξιμένη – τον σάκο με τα δηλητήρια – γιατί πριν τον είχε ρίξει κάτω, και συνέχισε να βαδίζει ακολουθώντας τον χωματόδρομο, προς την Οστρακόπολη.

Σε κάποια στιγμή ένα όχημα τον προσπέρασε – ένα τετράκυκλο με ατρακτοειδείς μεταλλικούς τροχούς. Είχε έρθει από ένα μονοπάτι στα βόρεια, από την πεδιάδα, και κατευθυνόταν κι αυτό προς Οστρακόπολη. Δεξιά κι αριστερά, στους πεδινούς τόπους και στους πρόποδες των Πλοκαμωτών Λόφων, ο Γεώργιος έβλεπε κάποιους λίγους οικισμούς και χωριά καθώς οδοιπορούσε. Αλλά κανένα από αυτά τα κατοικημένα μέρη δεν πλησίασε. Μερικοί χωρικοί τον κοίταξαν από απόσταση, χωρίς να του μιλήσουν, κι εκείνος δίσταζε να πάει κοντά τους: φοβόταν τι μπορεί να τον έβαζε να κάνει το δηλητήριο της Έχιδνας που κυλούσε μέσα του.

Ήταν, μήπως, λάθος του που είχε εγκαταλείψει τον Ναό; αναρωτιόταν. Πού θα πήγαινε τώρα; Ένας άνθρωπος χωρίς παρελθόν...

Πού θα έβρισκε το παρελθόν του; Θα τον περίμενε στην Οστρακόπολη; Για κάποιο λόγο, δεν νόμιζε ότι θα ήταν τόσο εύκολο...

Το μεσημέρι συνάντησε στο πλάι του χωματόδρομου ένα μικρό πανδοχείο με μια μάντρα δίπλα, στην οποία ήταν σταματημένα δύο

δίκυκλα, ένα τετράκυκλο με ανοιχτή καρότσα, κι ένα δεμένο άλογο. Ο άνεμος σφύριζε κι έφερνε σκόνη και ξερά φύλλα. Ο Γεώργιος κοίταξε μέσα στον σάκο του – αυτόν που του είχαν δώσει οι ιερείς – και είδε ότι είχε κάποια χρήματα. Οκτάποδες: το νόμισμα της Υπερυδτίας – πράγμα που γνώριζε από παλιά, αλλά δεν θυμόταν πώς ή από πού. Τέλος πάντων. Να έμπαινε στο πανδοχείο;

Καλύτερα όχι, αποφάσισε, και κάθισε αντίκρυ του, στο πλάι του δρόμου. Έβγαλε λίγο φαγητό απ'τον σάκο κι άρχισε να τρώει.

Ο πανδοχέας τον είδε από το εσωτερικό της τραπεζαρίας, απ'το παράθυρο, κι αναρωτήθηκε ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο ταξιδιώτης και γιατί καθόταν εκεί. Γιατί δεν ερχόταν μέσα; Δεν είχε να πληρώσει;

Βγήκε στην είσοδο του πανδοχείου και του φώναξε: «Ε, εσύ εκεί! Είσαι καλά;»

Ο Γεώργιος ύψωσε το κουκουλωμένο κεφάλι του για να τον αντικρίσει. «Τι θέλεις;» Αισθανόταν έτοιμος να του χιμήσει. Να ξεθηκαρώσει το Φιλί της Έχιδνας και να του χιμήσει.

«Ηρέμησε, φίλε· δεν είμαι εχθρός σου,» είπε ο πανδοχέας, υψώνοντας τα χέρια του με τις παλάμες ανοιχτές. «Αν δεν έχεις λεφτά να πληρώσεις για φαγητό, έλα μέσα και κάτσε απλώς. Δεν υπάρχει πρόβλημα. Δεν πρόκειται κανείς να σε διώξει.»

«Έχω να πληρώσω,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

Ο πανδοχέας παραξευέτηκε απ'αυτή την απάντηση. «Τότε... Τέλος πάντων. Αν θες νάρθεις μέσα, έλα. Είσαι ευπρόσδεκτος.»

«Υπάρχει κανένα πρόβλημα;»

«Όχι. Φυσικά και όχι. Αν σ'αρέσει καλύτερα να μείνεις εκεί, μείνε εκεί. Απλώς λέω.» Χαμογέλασε. «Είσαι ευπρόσδεκτος, αν θες να μπεις.» Κι επέστρεψε στο εσωτερικό του πανδοχείου.

Ο Γεώργιος το θεώρησε πιο συνετό να μείνει έξω, παρότι ο άνεμος που φυσούσε ήταν ψυχρός. Τελείωσε το φαγητό του και συνέχισε να κάθεται στο πλάι του δρόμου, για να ξεκουραστεί λίγο ακόμα. Δεν αισθανόταν την ανάγκη να κοιμηθεί, ωστόσο.

Όταν κάποιες ώρες είχαν περάσει, σηκώθηκε από τη θέση του και ξεκίνησε πάλι να βαδίζει προς Οστρακόπολη. Ο καιρός είχε χαλάσει: πυκνά σύννεφα είχαν μαζευτεί στον ουρανό· μάλλον θα έβρεχε σύντομα. Ο Γεώργιος δεν έδωσε πολλή σημασία σ'αυτό, όμως.

Ένα όχημα σταμάτησε πλάι του – το τετράκυκλο με την ανοιχτή καρότσα που ήταν, πιο πριν, σταθμευμένο στη μάντρα του πανδοχείου. «Πας στην πόλη;» τον ρώτησε ο οδηγός. «Θες νάρθεις μαζί μας;» Έδειξε την καρότσα με τον αντίχειρά του. Πλάι του καθόταν ένας άλλος, που το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο στις σκιές.

«Όχι,» απάντησε ο Γεώργιος.

«Σίγουρος; Θα βρέξει σε λίγο, όπως φαίνεται.»

«Είπα – όχι!» γρύλισε ο Γεώργιος, και το χέρι του πήγε στη λαβή του σπαθιού στη ζώνη του.

Ο οδηγός έβαλε αμέσως τους τροχούς του σε κίνηση, και το τετράκυκλο με την ανοιχτή καρότσα έφυγε τρέχοντας. Ο Γεώργιος αναρωτήθηκε αν τον είχε τρομάξει...

Και τώρα οδοιπορούσε ενώ βροχή είχε αρχίσει, τελικά, να πέφτει από τον ουρανό – όχι πολύ δυνατή, αλλά αρκετά δυνατή για να κάνει τους περισσότερους ανθρώπους να μη θέλουν να βρίσκονται έξω. Ο Γεώργιος περπατούσε χωρίς να νιώθει προβληματισμένος από το νερό και τον άνεμο. Το χώμα του δρόμου είχε μετατραπεί σε λάσπες, όμως δεν μπορούσαν να τον σταματήσουν. Προχωρούσε... προχωρούσε... προχωρούσε...

Όταν έπεσε η νύχτα, η βροχή δεν είχε πάψει. Εξακολουθούσε να μαστιγώνει τον μοναχικό οδοιπόρο. Ύστερα, όμως, από καμιά ώρα ακόμα, ο ουρανός αποφάσισε να μη ρίξει άλλο νερό πάνω στο Πλοκάμι των Ναυαγίων της Κεντρυδάτιας. Και ο Γεώργιος διέκρινε φώτα στο βάθος. Πολλά φώτα. Από κάποια πόλη, αναμφίβολα. Από την Οστρακόπολη, κατά πάσα πιθανότητα.

Στην πύλη των τειχών της, οι φύλακες τον σταμάτησαν.

«Για στάσου!» του είπε ένας άντρας με μακρύ μουστάκι που έπεφτε εκατέρωθεν του γαλανόδερμου στόματός του. «Τι έχεις μέσα σ'αυτούς τους σάκους; Για να δούμε.»

«Γιατί;»

«Αν είν' εμπόρευμα, θα πρέπει κάτι να πληρώσεις για να περάσεις. Αν είναι τίποτα παράνομο, θα πρέπει να μας το παραδώσεις.» Δεξιά κι αριστερά του μυστακοφόρου στέκονταν δυο άλλοι τώρα – ένας άντρας, λευκόδερμος αυτός, και μια γυναίκα, επίσης λευκόδερμη και με μακριά ξανθά μαλλιά.

Παράνομο... Ο Γεώργιος αναρωτήθηκε αν τα δηλητήρια του Αναξιμένη θεωρούνταν «παράνομα» εδώ, ενώ συγχρόνως αισθανόταν μια έντονη, τρομερή οργή να καίει εντός του, από βαθιά, από το κέντρο της ύπαρξής του, φορτίζοντας το σώμα του, τσιτώνοντας κάθε νεύρο του, προκαλώντας του πόνο σχεδόν.

Και πώς τολμούσαν αυτοί οι καταραμένοι να στέκονται στο διάβα του – να μην τον αφήνουν να μπει στην πόλη, ύστερα από τόσο κουραστικό δρόμο;

Τα μάτια του γυάλισαν μέσα απ'την κουκούλα του, αβλεφάριστα. Και οι φρουροί της Οστρακόπολης ένωσαν έναν παράλογο τρόπο προς στιγμή. Αλλά δεν οπισθοχώρησαν. Δεν ήταν τόσο δειλοί ώστε να φοβούνται έναν τυχαίο, μοναχικό ταξιδιώτη.

«Τα πράγματά μου έχω μόνο μες στους σάκους,» είπε εκείνος. «Τίποτα περισσότερο. Τίποτα που σας ενδιαφέρει.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο μυστακοφόρος άντρας. «Ας ρίξουμε μια ματιά, τότε, για να βεβαιωθούμε.»

«Φύγετε από μπροστά μου!» μούγκρισε ο Γεώργιος.

«Αν θέλεις να μπεις στην Οστρακόπολη, θα ρίξουμε πρώτα μια ματιά στον σάκο σου,» επέμεινε ο φρουρός.

Ο Γεώργιος, ξαφνικά, απροειδοποίητα και πολύ γρήγορα, τον χτύπησε στο στήθος με την ανοιχτή του παλάμη, τινάζοντάς τον πίσω. Και ο φρουρός αισθάνθηκε το χτύπημα δυνατό παρότι φορούσε αλυσιδωτό θώρακα κάτω απ'τη στολή του. Χάνοντας την ισορροπία του έπεσε, κουτρουβαλώντας.

Οι άλλοι δύο φρουροί ξαφνιάστηκαν.

Ο Γεώργιος τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας και σπάθισε τον λευκόδερμο άντρα καταπρόσωπο προτού προλάβει να ξεθηκαρώσει το δικό του ξίφος. Ο φρουρός έπεσε, κραυγάζοντας, κρατώντας τη ματωμένη όψη του.

Η ξανθομάλλα γυναίκα, τρομαγμένη, τράβηξε ένα ενεργοβόλο πιστόλι από τη ζώνη της στρέφοντας την κάννη του προς τον ταξιδιώτη–

Το σπαθί του πέταξε το όπλο από το χέρι της.

Η φρουρός γύρισε κι έτρεξε, ουρλιάζοντας: «Βοήθεια! Συναγερμός! Συναγερμός!»

Ο Γεώργιος την κυνήγησε, εξοργισμένος· την άρπαξε απ'τον κοντό μανδύα της, την τράβηξε, και την έστειλε να κοπανήσει πάνω σ'έναν πλευρικό τοίχο της πύλης. Από τον αντικρινό τοίχο, από μια πόρτα εκεί, ένας άλλος φρουρός βγήκε, βάλλοντας αμέσως με το ενεργειακό πιστόλι στο χέρι του. Χτύπησε τον Γεώργιο στα πλευρά, κάνοντάς τον να πέσει στο ένα γόνατο με μια κραυγή. Τρανταγμένος μα καθόλου στα όρια της λιποθυμίας.

Η φρουρός, την οποία είχε κοπανήσει στον τοίχο, είχε καταρρεύσει, και τώρα ο Φιλημένος τράβηξε αστραπιαία το ξιφίδιο απ'τη μπότα της και το εκτόξευσε, στροβιλιζόμενο, προς τον φρουρό αντίκρυ. Και αισθανόταν σαν να ήξερε καλά να το κάνει αυτό – σαν να ήταν εκπαιδευμένος στα όπλα.

Η λεπίδα καρφώθηκε στο στήθος του άντρα, ρίχνοντάς τον όπισθεν, ενώ εκείνος έβγαζε μια πνιχτή κραυγή και το πιστόλι έπεφτε απ'το χέρι του.

Ο Γεώργιος τινάχτηκε όρθιος κι έτρεξε προς το εσωτερικό της Ο-στρακόπολης, ακούγοντας φωνές πίσω του. Ακούγοντας τροχούς.

Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, καθώς διέσχιζε έναν πλακόστρωτο δρόμο με πολυκατοικίες εκατέρωθεν, είδε ένα δίκυκλο να τον καταδιώκει. Επάνω του κάθονταν δύο φρουροί, κι ο ένας – ο πίσω – βαστούσε τουφέκι και τον σημάδευε.

Η ηχητική ριπή αστόχησε για λίγο τον Γεώργιο, ο οποίος την άκουσε να περνά βουίζοντας από δίπλα του. Και, γυρίζοντας, εκτόξευσε το Φιλί της Έχιδνας καταπάνω στον οδηγό του οχήματος. Τον χτύπησε στο κεφάλι, σπάζοντας το κράνος του, τινάζοντας γυαλιά και αίματα. Το δίκυκλο έχασε την πορεία του, κοπάνησε σ'έναν τοίχο, ενώ ο άντρας με το ηχητικό τουφέκι κραύγαζε τρομαγμένος, πέφτοντας απ'τη σέλα. Ο Γεώργιος όρμησε προς τα εκεί και τον κλότσησε κατακέφαλα καθώς έκανε να σηκωθεί. Άρπαξε το τουφέκι, πήρε ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο – τραβώντας το πρώτο από τη ζώνη του αιμόφυρτου οδηγού και το δεύτερο από τη μπότα του τώρα λιπόθυμου τυφεκιοφόρου – έπιασε από κάτω το Φιλί της Έχιδνας, θηκαρώνοντάς το, και έφυγε τρέχοντας, μπαίνοντας σ'ένα σοκάκι ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες. Από εκεί ακολούθησε άλλα σοκάκια, συνεχίζοντας να τρέχει, προσπαθώντας να απομακρυνθεί όσο περισσότερο

μπορούσε από την πύλη. Κρύβοντας τα όπλα κάτω από την κάπα του.

Όταν νόμιζε ότι ήταν ασφαλής σταμάτησε, αρκετά ξέπνοος αλλά χωρίς να νιώθει και πολύ κουρασμένος. Πόσο μακριά είχε τρέξει; Πού βρισκόταν; Δεν είχε ιδέα, φυσικά.

Γύρω του η περιοχή δεν έμοιαζε καλή. Του φαινόταν για φτωχογειτονιές. Τα χτίρια δεν ήταν τόσο ψηλά όσο εκείνες οι πολυκατοικίες πιο πριν, ούτε τόσο όμορφα. Ησυχία επικρατούσε· μόνο από ορισμένα οικήματα ακούγονταν θόρυβοι, και κάποια απ'αυτά πρέπει να ήταν ταβέρνες. Ένας σκύλος γάβγιζε από μια αυλή περιφραγμένη με παλιό ξύλινο τοίχο, καθώς ο Γεώργιος περνούσε από κοντά. Ύστερα, διέσχισε ένα μέρος χωρίς καθόλου δημόσια φώτα, και ένα μέρος πιο καλά φωτισμένο. Έξω από ένα κατώφλι, δύο γυναίκες κάθονταν συζητώντας ψιθυριστά. Τον λοξοκοίταξαν, με επιφύλαξη.

Ο Γεώργιος τις πλησίασε, ρωτώντας: «Πού βρίσκομαι; Ποια περιοχή είναι αυτή;»

«Στις Μικρές Γειτονιές είσαι,» του αποκρίθηκε η μία από τις δύο – η μεγαλύτερη. «Πού αλλού να ήσουν;»

«Πας κάπου συγκεκριμένα;» τον ρώτησε η άλλη.

Μικρές Γειτονιές... Οι ιερείς και οι δόκιμοι του Ναού δεν του είχαν αναφέρει αυτό το μέρος. «Πού είναι η Λίμνη;»

«Προς τα κει.» Η νεότερη γυναίκα έδειξε. «Πήγαινε' όλο ευθεία και τελικά θα τη συναντήσεις.»

«Ευχαριστώ.»

Ο Γεώργιος απομακρύνθηκε· και, καθώς βάδιζε, σκέφτηκε ότι ίσως να μην είχε κάνει καλά που είχε σταματήσει και είχε μιλήσει σ'αυτές τις γυναίκες. Γιατί πολύ πιθανόν οι φρουροί να έψαχναν τώρα να τον εντοπίσουν, και μπορεί κι εκείνοι να τους μιλούσαν. Και η όψη του δεν ήταν και τόσο συνηθισμένη στην Υπερυδάτια· το δέρμα του τον αναγνώριζε ως εξωδιασασιακό.

Με γρήγορα βήματα – και ρίχνοντας κάθε τόσο ματιές πίσω του – δεν άργησε να φτάσει στη Λίμνη. Αυτή ήταν μια συνοικία της Οστρακόπολης για την οποία του είχαν πει οι κάτοικοι του Ναού, και δεν είχε πάρει τυχαία το όνομά της: Μια λίμνη βρισκόταν όντως εδώ, τροφοδοτούμενη από υπόγεια νερά. Δεν ήταν πολύ βαθιά, και επάνω

της σπίτια ήταν χτισμένα σε ξύλινες πλατφόρμες που ενώνονταν είτε με άλλες ξύλινες πλατφόρμες είτε με γέφυρες από σχοινί και ξύλο. Στον Γεώργιο το μέρος φάνηκε πιο πολύπλοκο απ'ό,τι το φανταζόταν. Ολόκληρος λαβύρινθος από οικήματα, το ένα πάνω στο άλλο. Γιατί, ναι, δεν ήταν όλα ισόγεια. Ελάχιστα, βασικά, ήταν ισόγεια. Τα περισσότερα είχαν παραπάνω από ένα πάτωμα. Και ορισμένα ο Γεώργιος έκρινε ότι πρέπει να είχαν ακόμα και τέσσερις ορόφους. Θεωρούνταν ασφαλή; Δεν του έμοιαζαν, πάντως, και ετοιμόρροπα.

Ανέβηκε σε μια πλατφόρμα και περιπλανήθηκε ανάμεσά τους, εξακολουθώντας να βρίσκεται σε εγρήγορση, προσπαθώντας να χαθεί όσο το δυνατόν περισσότερο μες στη Λίμνη. Αναμφίβολα, εδώ θα ήταν πιο δύσκολο να τον εντοπίσουν οι φρουροί, ακόμα κι αν μάθαιναν πού είχε πάει.

Ήταν ανοησία μου αυτό που συνέβη, σκέφτηκε, καταλαβαίνοντας ότι δεν έπρεπε να είχε επιτρέψει στον εαυτό του να αντιδράσει όπως είχε αντιδράσει. Ο Νεκτάριος, ο Πρωθιερέας του Ναού της Έχιδνας, είχε δίκιο: όφειλε να μάθει να ελέγχει το δηλητήριο μέσα του. Ήταν θέμα επιβίωσης. Αλλά ο Γεώργιος δεν νόμιζε ότι αυτό θα ήταν εύκολο. Ακόμα και τώρα το αισθανόταν να τον καίει – να τσιτώνει τα νεύρα του, να μην τον αφήνει να ηρεμήσει. Να του δίνει τρομερή δύναμη και αντοχή.

Αλλά κάπου χρειαζόταν να σταματήσει για να διανυκτερεύσει, γιατί και το δικό του σώμα είχε ανάγκη από ανάπαυση, αν όχι από ύπνο.

Κατόρθωσε να βρει ένα μέρος που του φαινόταν αρκετά ασφαλές. Ήταν ένα άνοιγμα στο πλάι μιας πλατφόρμας. Το πρόσεξε μες στη νύχτα επειδή έψαχνε για κρυφά σημεία, αλλιώς δεν θα το είχε παρατηρήσει. Κατέβηκε από την άκρη της πλατφόρμας και μπήκε μέσα, σκυφτός, διπλωμένος. Μόνο έτσι χωρούσε. Η τρύπα ήταν στενή, και οι οσμές καθόλου ευχάριστες. Θ'άντεχε να μείνει εδώ ως το πρωί; Το μέρος βρομούσε.

Άκουσε ένα έντονο σύριγμα από δίπλα και στράφηκε, αλλά είδε μονάχα σκοτάδι. Έβγαλε απ'τον σάκο του έναν μικρό φακό που του είχαν δώσει οι ιερείς και τον άναψε. Φωτίζοντας δυο φίδια που είχαν ανησυχήσει από την παρουσία του. Οι γλώσσες τους τινάζονταν απειλητικά.

Όμως ο Γεώργιος αισθανόταν κάποια συγγένεια μαζί τους. Μια ανεξήγητη επαφή. Νόμιζε ότι μπορούσε να τα... αγγίξει. Αλλά όχι με το σώμα του.

Τα μάτια του τα ατένισαν έντονα.

Να μοιραστώ το σπίτι σας; Δεν είμαι εχθρός σας.

Τα φίδια ήταν σαν να τον καταλάβαιναν, σαν να ήξεραν τις σκέψεις του. Κατέβασαν τα κεφάλια λες κι ήθελαν έτσι να τον χαιρετίσουν, και μετά κουλουριαστήκαν στο βάθος της τρύπας. Είχαν έναν φιλοξενούμενο απόψε.

Ο Γεώργιος έμεινε εκεί, κουλουριασμένος κι αυτός, γιατί δεν μπορούσε να τεντωθεί, προσπαθώντας να εκπαιδεύσει την υπομονή του, να τιθασεύσει το δηλητήριο της Έχιδνας μέσα του. Περίμενε, έλεγε στον εαυτό του κάθε φορά που αισθανόταν την τάση να φύγει. Περίμενε. Μέχρι να βγει ο Πρώτος Ήλιος... Μέχρι να βγει ο Πρώτος Ήλιος...

Τα μάτια του ούτε στιγμή δεν έκλεισαν.

Οι φρουροί της Οστρακόπολης, εν τω μεταξύ, τον έψαχναν όπως εκείνος υποπτευόταν. Αλλά ο Γεώργιος δεν τους είδε καθόλου μες στη νύχτα. Οι φύλακες της πύλης ανέφεραν στους ανώτερους τους τι είχε συμβεί, και αρχικά αυτοί νόμισαν ότι προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν μια παταγώδη αποτυχία, μια γκάφα. Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να τους είχε προσπεράσει με τέτοιο τρόπο;

Ήταν υπερβολικά δυνατός, ισχυρίζονταν οι φρουροί, και ακόμα και τα ενεργειακά πιστόλια δεν έμοιαζε να τον βλάπτουν όπως θα έπρεπε. Είχε χτυπηθεί, από κοντά, από μια ενεργειακή ριπή – είχε χτυπηθεί στα πλευρά – μα δεν είχε λιποθυμήσει. Και είχε σκοτώσει δύο φρουρούς: αυτόν που του έριξε με το ενεργοβόλο κι αυτόν που οδηγούσε το δίκυκλο το οποίο τον είχε κυνηγήσει.

Παρότι όσα έλεγαν ήταν υπερβολικά, οι αναφορές των φρουρών δεν φαίνονταν ψεύτικες. Ούτε τα πτώματα. Ούτε τα χτυπήματα επάνω τους. Ο λοχίας που είχε μιλήσει αρχικά στον άγνωστο είχε μια μεγάλη μελανιά στο στήθος, κάτω από τον αλυσιδωτό του θώρακα. Η άλλη φρουρός ήταν άσχημα κλονισμένη. Τα πάντα έδειχναν ότι αυτός ο άνθρωπος είχε, όντως, πολύ μεγάλη δύναμη.

Και πρέπει να ήταν κάποιος εξωδιαστασιακός. Μέσα απ'την κουκούλα του ο λοχίας ανέφερε ότι είχε δει πρόσωπο μαύρο – κατάμαυ-

ρο σαν τη βαθιά νύχτα. Και τα μάτια του, επίσης, είχαν κάτι το παράξενο, μα δεν μπορούσε να πει τι ακριβώς. Ίσως να ήταν μόνο η ιδέα του...

Ένας μάγος της Φρουράς ρωτήθηκε αν θα μπορούσε να εντοπίσει τον άγνωστο με τα ξόρκια του· αλλά αποκρίθηκε ότι δεν ήταν εφικτό να εντοπίσει αγνώστους. Χρειαζόταν να τον έχει δει αρκετά καλά, ή, τουλάχιστον, να έχει δει φωτογραφία του. Η περιγραφή «ένας μαυρόδερμος εξωδιαστασιακός άντρας» ήταν πολύ γενική για να δουλέψει τη μαγεία του. Ούτε ήξερε γιατί μπορεί αυτός ο άνθρωπος να ήταν τόσο δυνατός. Το μόνο που υπέθετε ήταν ότι ίσως να βρισκόταν υπό την επίδραση κάποιας ουσίας.

Ο μάγος πήγε τελικά μαζί με τους φρουρούς που ξεκίνησαν να ψάχνουν μέσα στην Οστρακόπολη για τον άγνωστο, φορώντας όλοι τους οργανικές στολές ενδυνάμωσης – ένα όπλο που είχαν μόνο για ειδικές περιπτώσεις, όπως αυτήν. Όταν ξανασυναντούσαν τον μαυρόδερμο άντρα ήθελαν να είναι τόσο δυνατοί όσο εκείνος.

Ο Πρώτος Ήλιος της Υπερυδάτιας βγήκε από την ανατολή και ακόμα οι φρουροί έψαχναν, μην έχοντας εντοπίσει τον στόχο τους.

Ο Γεώργιος, κρυμμένος μες στην τρύπα στο πλάι της πλατφόρμας, είδε το πρωινό φως να διώχνει τα σκοτάδια της νύχτας και βγήκε από την κρυψώνα του, αφού χάιδεψε στο κεφάλι τα δύο φίδια για να τα χαιρετήσει.

Με μεγάλη προσοχή, βάδισε επάνω στις γέφυρες και τις πλατφόρμες της Λίμνης, έχοντας πάντα το νου του για φρουρούς. Είδε μερικούς και κατάφερε να τους αποφύγει, περνώντας πίσω από την πλάτη τους. Κι έτσι όπως προχωρούσαν του έμοιαζε ότι έψαχναν για κάποιον, και δεν αμφέβαλλε ποιος μπορεί να ήταν αυτός...

Τι να έκανε τώρα; Να έφευγε απ'την Οστρακόπολη; Αλλά στις πύλες της θα τον περίμεναν, σίγουρα. Θα περίμεναν έναν άντρα με κατάμαυρο δέρμα.

Γαμώτο! σκέφτηκε. Τι μεγάλη ανοησία ήταν αυτή χτες βράδυ! Τι μεγάλη ανοησία! Κι αισθανόταν οργισμένος. Οι γροθιές του σφίχτηκαν. Χρειάστηκε να ασκήσει τρομερό αυτοέλεγχο για να μην κοπανήσει έναν τοίχο, αλλά τα κατάφερε. Η νύχτα μέσα σ'εκείνη την τρύπα τού

είχε κάνει καλό, συμπέρανε. Τον είχε αναγκάσει να τιθασεύσει το δηλητήριο της Έχιδνας.

Πρέπει να περιμένω, σκέφτηκε. Μέχρι να πάψουν να με αναζητούν. Επιπλέον, δεν ήθελε να φύγει αμέσως από την Οστρακόπολη. Είχε υπόψη του να ψάξει εδώ για το παρελθόν του – να ρωτήσει για το πλοίο του που είχε ναυαγήσει. Κι επίσης, ήθελε να βρει κάποιον που ήξερε από δηλητήρια, για να του πει τι ήταν αυτά που του είχε δώσει ο Αναξιμένης.

Έφτασε σε μια άκρη της Λίμνης και κατέβηκε από μια πλατφόρμα. Βάδιζε σε στέρεους δρόμους ξανά, ανάμεσα σε πολυκατοικίες. Απέφυγε γι'ακόμα μια φορά κάποιους φρουρούς που περνούσαν καβάλα σε δίκυκλα. Ευτυχώς είχε αρκετό κόσμο τώρα στην πόλη – καθώς ξημέρωνε και οι άνθρωποι έβγαιναν για να πάνε στις δουλειές τους – και ήταν πιο εύκολο να χαθείς μες στον κόσμο παρά όταν είσαι μόνος σε άδειους δρόμους.

Από τα δεξιά του, σύντομα, ο Γεώργιος άρχισε να παρατηρεί ότι η κίνηση ήταν μεγαλύτερη. Κάτι σημαντικό πρέπει να βρισκόταν προς εκείνη την κατεύθυνση. Κάποιο κέντρο, ίσως. Η Μεγάλη Αγορά της Οστρακόπολης; Του είχαν πει γι'αυτήν στον Ναό της Έχιδνας.

Ο Γεώργιος ακολούθησε τη ροή της κίνησης – οχήματα, οδοιπόρους, μερικούς καβαλάρηδες πάνω σε άλογα, άμαξες που μετέφεραν διάφορα πράγματα – και έφτασε σ'ένα μέρος που δεν μπορεί παρά να ήταν η Μεγάλη Αγορά. Πολυκατοικίες ορθώνονταν κι εδώ, καθώς και μικρότερα οικήματα, αλλά όλα τα ισόγεια ήταν μαγαζιά, και υπήρχαν μαγαζιά και σε αρκετούς από τους ορόφους. Διαφημιστικές πινακίδες βρίσκονταν παντού, όπως και πινακίδες με κατευθύνσεις.

Ο Γεώργιος είδε μία που έγραφε ΠΡΟΣ ΤΡΙΤΟΛΙΜΑΝΟ. Να πήγαινε στο λιμάνι; Να έψαχνε εκεί για το παρελθόν του;

Αλλά είχε την περιέργεια, πρώτα, να δει τι ήταν τα δηλητήρια που του είχε δώσει ο Αναξιμένης. Άρχισε να κοιτάζει τα καταστήματα, το ένα κατόπιν του άλλου, ενώ συγχρόνως είχε το νου του και για φρουρούς – αποφεύγοντας όλους όσους εντόπιζε. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο αυτό, μέσα σε τόσο κόσμο που μετακινιόταν στη Μεγάλη Αγορά.

Οι δύο ήλιοι ήταν αρκετά ψηλά στον ουρανό όταν ο Γεώργιος βρήκε ένα μαγαζί όπου νόμιζε πως ίσως μπορούσε να λάβει κάποιες απαντήσεις. Ήταν στον πρώτο όροφο μιας πολυκατοικίας, στον εξώστη, όπου ανέβαινες από μια πέτρινη σκάλα. Η πινακίδα πάνω απ'την πόρτα του έγραφε ΤΗΣ ΕΧΙΔΝΑΣ ΤΑ ΒΟΤΑΝΙΑ, και στη βιτρίνα υπήρχαν διάφορα μπουκαλάκια, φιαλίδια, χόρτα, και φυτά, ανάμεσα σε (διακοσμητικά μάλλον) δερματόδετα βιβλία και κυλινδρικές περγαμηνές.

Ο Γεώργιος έσπρωξε την πόρτα–  
(ντιν-ντιν, ήχησε ένα κουδουνάκι)

–και μπήκε. Μια γυναίκα στεκόταν πίσω από έναν πάγκο και έπαιρνε τα λεφτά ενός παχύσαρκου άντρα, δίνοντάς του μια χάρτινη σακούλα. «Ευχαριστώ πολύ, κύριε.»

«Καλή σας ημέρα,» αποκρίθηκε εκείνος και έφυγε, περνώντας δίπλα απ'τον Γεώργιο σαν να μην τον είχε καν προσέξει.

Η γυναίκα – γαλανόδερμη, λιγνή, μαυρομάλλα, τουλάχιστον σαράντα-πέντε χρονών, ντυμένη μ'ένα μακρύ βαθυπράσινο φόρεμα με κίτρινα νερά – έστρεψε το βλέμμα της στον νέο της πελάτη. «Καλημέρα, κύριε. Τι θα θέλατε;»

«Μια ερώτηση θέλω να κάνω.» Ο Γεώργιος πλησίασε τον πάγκο της χωρίς να κατεβάσει την κουκούλα της κάπας του. Τριγύρω, το κατάστημα ήταν γεμάτο προθήκες με φιαλίδια και φυτά, ξεραμένα και μη· και μέσα σε μια γυάλα μια μεγάλη σαύρα καθόταν επάνω σε μερικές πέτρες και κοίταζε, ασάλευτη σαν ψεύτικη.

«Ναι. Ρωτήστε με,» είπε η γυναίκα.

Ο Γεώργιος τράβηξε απ'τον ώμο του τον σάκο του Αναξιμένη, αφήνοντάς τον στον πάγκο, ανοίγοντάς τον και βγάζοντας αυτά που περιείχε. «Μπορείς να τα αναγνωρίσεις; Να μου πεις τι είναι;»

«Μπορώ να προσπαθήσω, αν θέλετε,» είπε η γυναίκα, αγγίζοντας ένα φιαλίδιο.

«Πόσο θα κοστίζει;»

Η γυναίκα μόρφασε. «Ανάλογα. Πέντε οχτάρια, ας πούμε. Θα περιμένετε, ή θα φύγετε και θα–;»

«Θα περιμένω.»

«Όπως θέλετε.»

Ο πάγκος της ήταν μακρύς και έκανε Γ. Έσυρε τα δηλητήρια του Αναξιμένη στην άλλη μεριά του Γ και έπιασε δουλειά, παρατηρώντας τα, μυρίζοντάς τα, ακόμα και δοκιμάζοντάς τα ελαφρά με τη γλώσσα της σε κάποιες περιπτώσεις, αλλά πάντα αγγίζοντάς τα με γάντια. Ένας πελάτης μπήκε εν τω μεταξύ και η γυναίκα αναγκάστηκε ν'αφήσει για λίγο τα δηλητήρια και να τον εξυπηρετήσει, ενώ ο Γεώργιος αισθανόταν την παρόρμηση να του χιμήσει, να τον αρπάξει, και να τον πετάξει έξω. Γαλήνεψε, όμως, τα νεύρα του. Με το ζόρι.

«Τι είναι;» ρώτησε τη γυναίκα, ενώ εκείνη δεν είχε ακόμα τελειώσει τη δουλειά της. «Αναγνωρίζεις τίποτα;»

«Δηλητήρια είναι, κύριε, όλα όσα έχω αναγνωρίσει μέχρι στιγμής. Πολύ επικίνδυνα.» Τον λοξοκοίταξε.

«Μπορείς να μου πεις τι επίδραση έχει το καθένα;»

«Μπορώ. Αφήστε με, όμως, να τελειώσω.»

Ο Γεώργιος ένευσε, και δεν μίλησε άλλο.

Σε λίγο, η γυναίκα έφερε τα δηλητήρια ξανά στη μπροστινή μεριά του Γ του πάγκου, και είπε: «Όλα δηλητήρια είναι. Πρέπει να είστε πολύ προσεχτικός με τη χρήση τους.» Ψιθύρισε: «Τα περισσότερα είναι παράνομα εδώ, στην Οστρακόπολη, να ξέρετε.» Και μετά, του εξήγησε τι επίδραση είχε το καθένα και πώς ονομαζόταν.

Ο Γεώργιος την ευχαρίστησε, και της έδωσε δέκα οκτάποδες.

«Ευχαριστώ, κύριε, αλλά είναι πολλά.» Του επέστρεψε το ένα από τα δύο χαρτονομίσματα των πέντε.

«Αν κανείς ρωτήσει για εμένα,» είπε ο Γεώργιος χωρίς να το πάρει πίσω, «δεν με είδες ποτέ.»

«Ούτως ή άλλως, ποτέ δεν θα ήθελα να σας είχα δει. Και όχι εξαιτίας της όψης σας. Εξαιτίας αυτών.» Έδειξε τα δηλητήρια, και έτεινε ξανά το χαρτονόμισμα προς τη μεριά του.

Ο Γεώργιος το πήρε τότε, την ευχαρίστησε, έβαλε τα δηλητήρια στον σάκο του Αναξιμένη, και έφυγε απ'το κατάστημα.

Κατευθύνθηκε προς το Τριτολίμανο, ενώ οι δύο ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό και ήταν μεσημέρι. Διαπίστωσε σύντομα ότι υπήρχε μια πύλη που έπρεπε να περάσει για να φτάσει εκεί. Το λιμάνι χωριζόταν με ψηλό τείχος από την υπόλοιπη Οστρακόπολη. Και στην πύλη ο Γεώργιος μπορούσε να δει φρουρούς να στέκονται.

Αλλά δεν ήθελε να τον προσέξουν. Πώς θα τους προσπερνούσε;  
Το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας μαινόταν μέσα του. Είχε την τάση να τους ορμήσει – τώρα – και να τους τσακίσει! Το ήξερε πως μπορούσε. Μπορούσε!

Πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να γαληνέψει τον εαυτό του. Μα δεν το έβρισκε εύκολο. Η οργή ήταν πολύ μεγάλη.

Γρυλίζοντας κοπάνησε επανειλημμένα τον τοίχο του σοκακιού μέσα στο οποίο βρισκόταν. Η γροθιά του μάτωσε, και ο τοίχος θα είχε ματώσει επίσης αν μπορούσε. Τα χτυπήματα του Γεώργιου είχαν αφήσει ολόκληρο σημάδι εκεί, όταν τελικά έπαψε να τον κοπανά.

Ένα μεγάλο μέρος της τρομερής οργής του είχε καταλαγιάσει.

Αλλά το πρόβλημά του δεν είχε λυθεί. Πώς θα περνούσε τους φρουρούς; Πώς θα πήγαινε στο Τριτολίμανο πέρα από την πύλη;

Μπορούσε, ίσως, να σκαρφαλώσει το τείχος από κάποια μεριά που δεν θα τον έβλεπαν; Κοιτάζοντάς το από εδώ όπου στεκόταν, αυτό δεν του έμοιαζε και τόσο εύκολη υπόθεση.

Αν περνούσε, όμως, κάτω από το τείχος; Τούτη η πόλη σίγουρα είχε υπονόμους, και το τείχος δεν μπορεί να εκτεινόταν και εκεί, υπογείως.

Ο Γεώργιος άρχισε να ψάχνει στους γύρω δρόμους για ανοίγματα που μπορούσε να χρησιμοποιήσει και που βρίσκονταν σε κάποιο αρκετά καλυμμένο σημείο ώστε να μην τον δει κανείς να κατεβαίνει. Στο έδαφος πρόσεξε κάμποσα καπάκια που φαινόταν βαριά μα υποπτευόταν ότι, με τη δύναμη του δηλητηρίου της Έχιδνας μέσα του, δεν θα δυσκολευόταν να τα σηκώσει. Ωστόσο, δεν βρίσκονταν σε καλά καλυμμένα σημεία, και ορισμένα απ'αυτά ήταν πολύ μικρά για να χωρέσει άνθρωπος.

Μετά, όμως, είδε μια σχάρα σ'ένα σοκάκι. Ήταν πάνω σ'έναν τοίχο, αλλά χαμηλά, εκεί όπου ο τοίχος συναντούσε το παλιό πλακόστρωτο. Το μέρος φαινόταν ήσυχο· μονάχα δύο σκυλιά ήταν κουλουριασμένα στη γωνία, κοιμισμένα. Ο Γεώργιος δεν βρισκόταν πλέον στη Μεγάλη Αγορά, νόμιζε. Πρέπει να βρισκόταν σε άλλη συνοικία της Οστρακόπολης, παραδίπλα, προς τα ανατολικά, αν δεν έκανε λάθος. Δεν ήξερε πώς ονομαζόταν η περιοχή, αλλά είχε κάμποσες κατοικίες και λίγα καταστήματα.

Πλησίασε τη σχάρα που τον ενδιέφερε και παρατήρησε ότι μια αλυσίδα την κρατούσε κλειστή. Και η αλυσίδα πιανόταν στη θέση της με λουκέτο. Τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας και το κοπάνησε, μία φορά, δυνατά. Το λουκέτο πρόθυμα διαλύθηκε. Ο Γεώργιος έριξε μια ματιά τριγύρω: μάλλον, κανείς δεν τον είχε δει. Ωραία. Θηκάρωσε πάλι το σπαθί του, άνοιξε τη σχάρα, και μπήκε σκύβοντας. Την έκλεισε πίσω του και τύλιξε την αλυσίδα στην ίδια θέση με πριν, για να μη φαίνεται από μακριά ότι κάτι έλειπε – αν και, ούτως ή άλλως, δύσκολα κανείς θα πρόσεχε τι είχε γίνει εδώ εκτός αν ερχόταν εσκεμμένα για να ελέγξει.

Ο Γεώργιος άναψε τον φακό του και, σκυμμένος ακόμα, προχώρησε μες στον υπόνομο. Τα μποτοφορεμένα πόδια του πλατσουρίζαν στα βρόμικα νερά. Η δυσωδία ήταν αποπνιχτική, και όσο πιο βαθιά πήγαινε τόσο χειρότερη γινόταν. Ποντίκια περιφέρονταν, κι ορισμένα στέκονταν και κοίταζαν το φως του Γεώργιου σαν υπνωτισμένα, με τ'αφτιά τους τεντωμένα.

Προς τα πού για το τείχος, τώρα; αναρωτήθηκε ο Γεώργιος, και προσπάθησε να εμπιστευτεί την αίσθηση του προσανατολισμού του. Το τείχος βρισκόταν νότια από το μέρος όπου ήταν η σχάρα, άρα νότια έπρεπε να κατευθυνθεί. Αριστερά, λοιπόν, από εδώ, σκέφτηκε μόλις είδε τη σήραγγα να χωρίζει μπροστά του. Έστριψε και συνέχισε να πλατσουρίζει στα βρόμικα νερά, σουφρώνοντας τη μύτη του, ακόμα αναγκασμένος να είναι σκυμμένος· αλλά νόμιζε ότι ο χώρος είχε μεγαλώσει λίγο γύρω του. Καλό αυτό. Τράβηξε το ξιφίδιο που είχε κλέψει από τους φρουρούς, για παν ενδεχόμενο. Ίσως να χρειαζόταν να υπερασπιστεί τον εαυτό του εδώ κάτω – από πεινασμένα ποντίκια, αν μη τι άλλο.

Σύντομα, οι βρόμικες σήραγγες είχαν μεγαλώσει περισσότερο γύρω του. Τώρα μπορούσε να βαδίζει σχεδόν όρθιος. Σχεδόν, αλλά όχι τελείως. Σε κάποια στιγμή είχε κινδυνέψει να γλιστρήσει και να πέσει, όμως είχε πιαστεί από τον τοίχο δίπλα του ο οποίος ήταν γεμάτος γλοιώδεις λειχήνες. Μετά, έφτασε μπροστά σ'ένα κιγκλίδωμα που έφραζε τη σήραγγα, μην αφήνοντάς τον να συνεχίσει.

Ο Γεώργιος συνοφρυώθηκε, νιώθοντας οργή να συγκεντρώνεται μέσα του σαν ενέργεια που ζητούσε να εκτιναχτεί.

Είχε την αίσθηση ότι βρισκόταν ακριβώς κάτω από το μεγάλο τείχος που χώριζε το λιμάνι από την υπόλοιπη πόλη. Και είχε και την αίσθηση ότι αυτό το κιγκλίδωμα δεν ήταν εδώ για να εμποδίζει τα ποιντικά. Ήταν εδώ για να εμποδίζει πιθανή εισβολή στην πόλη από το λιμάνι, σε περίπτωση πολέμου. Δεν ήταν τίποτα κάγκελα της πλάκας· φαινόταν να είναι από ισχυρά, ανθεκτικά μέταλλα. Ο Γεώργιος αναρωτήθηκε αν υπήρχαν κι άλλα συστήματα ασφαλείας εδώ κοντά. Τηλεοπτικοί πομποί; Αισθητήρες; Και ξαφνικά νόμιζε ότι γνώριζε αρκετά πράγματα για τέτοιες συσκευές· δεν του ήταν πρωτόγνωρες. Γνώσεις από το μυστηριώδες παρελθόν του...

Κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας με το βλέμμα του. Δεν είδε πουθενά ψυχρά μάτια τηλεοπτικών πομπών να τον κοιτάζουν· κι αν υπήρχαν εδώ πέρα, πρέπει λογικά να τα έβλεπε. Ο χώρος ήταν στενός. Πού μπορεί να ήταν κρυμμένα;

Αισθητήρες, όμως, μπορεί να ήταν κρυμμένοι. Ορισμένοι πολύ μικροί χωρούσαν ακόμα κι ανάμεσα στις πέτρες των τειχών. Αλλά ο Γεώργιος δεν νόμιζε πως είχε τώρα κανένα νόημα να ψάξει για τέτοιους. Αν όντως υπήρχαν αισθητήρες θα τον είχαν ήδη εντοπίσει: θα είχαν δώσει σήμα ότι κάποια μεγάλη μορφή ζωής – άνθρωπος πιθανώς – βρισκόταν εδώ.

Το καλύτερο, επομένως, που είχε να κάνει ήταν να σπάσει αυτά τα κάγκελα. Γρήγορα.

Θηκάρωσε το ξιφίδιο στη μπότα του και κράτησε τον φακό του με τα δόντια. Έπιασε ένα κάγκελο με κάθε χέρι και τα τράβηξε προς αντίθετες κατευθύνσεις, για να μεγαλώσει τον χώρο ανάμεσά τους αρκετά ώστε να μπορεί να περάσει.

Για έναν φυσιολογικό άνθρωπο αυτό θα ήταν αδύνατον. Όμως εκείνος δεν ήταν φυσιολογικός. Όχι πλέον. Το δηλητήριο της Έχιδνας τού έδινε υπερφυσική δύναμη. Οι ιερείς τού το είχαν πει· και το είχε διαπιστώσει κι ο ίδιος, άλλωστε, πολλές φορές.

Τα κάγκελα, ωστόσο, αντιστέκονταν σθεναρά ακόμα και σ'εκείνον. Δεν λύγιζαν. Ο Γεώργιος έβαλε περισσότερη δύναμη, πατώντας γερά στο γλοιώδες έδαφος του υπονόμου, κάτω απ'τα νερά. Γρυλίζοντας καθώς δάγκωνε τον φακό. Οι μύες του πονούσαν, τα νεύρα του φλέ-

γονταν – το δηλητήριο της Έχιδνας τον έκαιγε. Τρομερή οργή τον είχε γεμίσει. Είδε χρωματιστές γραμμές και κηλίδες να στραφταλίζουν.

Και τα κάγκελα υποχώρησαν μπροστά στην επιμονή του. Λύγισαν. Άνοιξαν.

Ο Γεώργιος τ'άφησε από τα χέρια του, βαριανασαίνοντας. Έβγαλε τον φακό από τα δόντια του (τον οποίο είχε προσέξει να μη σπάσει από την πίεση). Αισθανόταν το σώμα του ακόμα να φλέγεται, να τρέμει. Οι χρωματιστές γραμμές και κηλίδες διαλύονταν σταδιακά από μπροστά του, χάνοντας τη δύναμή τους.

Το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει ήταν αρκετό για να περάσει άνθρωπος πλαγιαστά.

Περίμενε μερικά δευτερόλεπτα, για να έρθει στα συγκαλά του, για να μην καταρρεύσει, και ύστερα γλίστρησε μέσα από την πόρτα που τα χέρια του είχαν φτιάξει, αφήνοντας πίσω του το κιγκλίδωμα.

Αν υπήρχαν αισθητήρες εδώ κάτω, κι αν κάποιος παρακολουθούσε τις ενδείξεις τους, θα τον είχαν εντοπίσει και ίσως ήδη καμιά ομάδα να κατέβαινε για να ερευνήσει. Επομένως, δεν είχε χρόνο για χάσιμο. Και όφειλε να είναι και προσεχτικός.

Τράβηξε από τη ζώνη του το ενεργειακό πιστόλι που είχε κλέψει από τους φρουρούς και σήκωσε την ασφάλεια. Η ένδειξη στο πλάι της λαβής του όπλου έλεγε πως η μπαταρία του ήταν πλήρης – πράγμα που, αναλόγως το μοντέλο, ο Γεώργιος ήξερε πως σήμαινε ότι είχε δύο ή τρεις ριπές μέσα του· άντε, το πολύ, τέσσερις. Πώς το γνώριζε αυτό; Από το παρελθόν του, σίγουρα. Αλλά πώς ακριβώς;

Οργή τον γέμισε ξανά. Γιατί δεν θυμόταν τίποτα; Γιατί; Την έδιωξε. Δεν είχε χρόνο για μαλακίες.

Οι σήραγγες εξακολουθούσαν να είναι υγρές, γλοιώδεις, και δυσώδεις γύρω του, αλλά τώρα, μέσα από τις άλλες οσμές, νόμιζε ότι μπορούσε να μυρίσει τη θάλασσα πιο έντονα από πριν. Πρέπει όντως να βρισκόταν–

Στράφηκε πίσω του, απότομα.

Ένας άντρας τον αντίκριζε, ο οποίος αμέσως ύψωσε τα χέρια, με τις παλάμες ανοιχτές και τα μάτια γουρλωμένα. Ήταν λευκόδερμος και ξανθός, με μούσι. Ντυμένος με ρούχα που δεν τον έδειχναν για φρου-

ρό, μα ούτε και για ταξιδιώτη. Ήταν αρκετά καλά ρούχα, αν και τώρα βρομισμένα από τον υπόνομο.

«Δε θέλω το κακό σου,» είπε. «Κατέβασε το όπλο. Να σ'ευχαριστώ πρέπει, βασικά. Ήμουν σε αδιέξοδο. Εντάξει; Κατέβασε το όπλο.»

Ο Γεώργιος κατέβασε το ενεργειακό πιστόλι. «Γιατί μ'ακολουθείς;»

«Δε σ'ακολουθώ ακριβώς. Απλά αυτό είναι το μόνο πέρασμα μετά το κιγκλίδωμα που άνοιξες, και... Φίλε μου, πρέπει να είσαι εξωφρενικά δυνατός, μα τον Αστερίωνα!»

«Και λοιπόν;» Ο Γεώργιος βρισκόταν στα πρόθυμα να του χιμήσει, νιώθοντας οργισμένος μαζί του για κάποιο λόγο. «Τι ζητάς τώρα;» γρύλισε.

Ο άντρας χαμογέλασε. «Δε θέλω το κακό σου, φίλε μου· το είπα ήδη, δεν το είπα; Έψαχνα τρόπο να περάσω τα κιγκλιδώματα, κι εσύ μού έδωσες τρόπο. Σ'ευχαριστώ. Μπορούμε να συνεχίσουμε τώρα;» Έδειξε το βάθος της σήραγγας. «Θες κι εσύ να προχωρήσεις, έτσι δεν είναι; Θέλουμε το ίδιο κι οι δύο· ας περπατήσουμε!»

Ο Γεώργιος σκέφτηκε πως, ειδικά αν υπήρχαν αισθητήρες πιο πριν, αυτό ήταν μάλλον το πιο συνετό. «Κάνε ό,τι νομίζεις,» είπε, και στράφηκε, βαδίζοντας.

Ο άντρας τον ακολούθησε· τα βήματά του ακούγονταν μες στα νερά του υπονόμου. «Πώς σε λένε, φίλε, αν επιτρέπεται; Είσαι εξωδιαστασιακός;»

«Υπάρχουν κι άλλα κιγκλιδώματα σαν το προηγούμενο εδώ κάτω;»

«Ναι, δυστυχώς. Τα έχουν φτιάξει για λόγους ασφαλείας – για να μη μπορεί να γίνει εισβολή στην πόλη μέσω των υπονόμων. Γιατί αρκετές φορές πειρατές έχουν χτυπήσει τα λιμάνια της Οστρακ–»

«Σε κυνηγά η Φρουρά;»

«Όχι–»

«Δε χρειάζεται να μου λες ψέματα. Δεν πρόκειται να σε παραδώσω. Δεν είμαι καν από εδώ. Σύντομα θα έχω φύγει.»

«Μα αλήθεια σου λέω: δεν με κυνηγά η Φρουρά της Οστρακόπολης.»

«Γιατί κρυβόσουν εδώ κάτω, τότε;»

«Με κυνηγάνε – αλλά όχι οι φρουροί.»

«Ποιοι;»

«Η συμμορία των Πολυπλόκαμων.»

«Ποιοι είν' αυτοί;»

«Δεν ξέρεις τους Πολυπλόκαμους; Τότε, σίγουρα δεν είσαι από εδώ!»

«Σ'το είπα ήδη, δεν σ'το είπα;» Συνέχιζαν, φυσικά, να βαδίζουν καθώς μιλούσαν, και ο Γεώργιος κοίταζε προς κάθε μεριά για ανοίγματα απ'τα οποία θα μπορούσε να βγει.

«Οι Πολυπλόκαμοι είναι μια μεγάλη συμμορία της Οστρακόπολης. Έχει τα πλοκάμια της σ'όλα τα καζίνα της πόλης.»

«Και γιατί κυνηγάνε εσένα;»

«Για χρέη. Έκανα μαλακία, φίλε. Έπαιζα σ'ένα καζίνο. Είμαι καλός τζογαδόρος, έχε υπόψη σου, πολύ καλός· αλλά έκανα μαλακία. Πόνταρα περισσότερα απ'ό,τι είχα – μια δόλια ωκεανίδα με παρέσυρε, η άθλια! Δήλωσα πως είχα να ξεπληρώσω, βέβαιος πως θα νικούσα. Μα δεν νίκησα και, μετά, δεν είχα να δώσω όλα τα οχτάρια – ούτε τα μισά. Και οι Πολυπλόκαμοι ήταν μπλεγμένοι στο παιχνίδι– Αλλά δεν το ήξερα, φίλε! Μα την Έχιδνα, δεν το ήξερα. Δεν τόχα καταλάβει. Αλλιώς δεν θάχα κάνει τέτοια μαλακία. Όμως ήταν μπλεγμένοι οι Πολυπλόκαμοι εκεί, κι έτσι βρέθηκα κυνηγημένος. Ευτυχώς, εδώ, στους υπονόμους, δεν είχαν σκεφτεί να μ'αναζητήσουν ακόμα. Και φοβόμουν να επιστρέψω επάνω. Προσπαθούσα να βρω έναν τρόπο για να βγω στα λιμάνια, να πάρω πλοίο, και να την κοπανήσω απ'την Οστρακόπολη όσο εξακολουθώ να είμαι ζωντανός. Όμως όλα τα ανοίγματα που συναντούσα ήταν κλεισμένα μ'αυτά τα καταραμένα κιγκλιδώματα!

»Αλλά μετά – εμφανίστηκες εσύ! Σου χρωστάω, φίλε.»

«Μην το κάνεις θέμα. Δεν σε είχα στο μυαλό μου.»

Ο άντρας γέλασε. «Ναι, το καταλαβαίνω! Αλλά και πάλι...» Του έδωσε το χέρι του. «Δημήτριος. Στις υπηρεσίες σου, φίλε – αν, δηλαδή, θες από μένα κάτι που είναι λογικό και εφικτό, έτσι;» Μειδίασε.

Ο Γεώργιος δεν πήρε το χέρι του τζογαδόρου. «Γεώργιος,» συστήθηκε, και σταμάτησε κάτω από ένα άνοιγμα στο ταβάνι της σήραγας. Ύψωσε τον φακό του και φώτισε. Το φρεάτιο οδηγούσε σ'ένα κλειστό καπάκι. Στον τοίχο υπήρχαν παλιά, σκουριασμένα, μεταλλικά σκαλοπάτια. «Είμαστε τώρα κάτω απ'το Τριτολίμανο, ε;»

«Ναι, σίγουρα,» απάντησε ο Δημήτριος. «Εκτός αν είμαι τελείως χαμένος.»

«Στο Τριτολίμανο είμαστε,» είπε ο Γεώργιος· «δε μπορεί νάχουμε χαθεί τελείως κι οι δύο.» Βάζοντας τον φακό στα δόντια του ξανά, άρχισε ν'ανεβαίνει τα μεταλλικά σκαλοπάτια με προσοχή. Ήταν γλιστερά· έπρεπε να κρατιέται καλά.

Ο Δημήτριος τον ακολούθησε, παραξενεμένος από τούτο τον τύπο που είχε Υπερυδάτιο όνομα αλλά, στην όψη, δεν έμοιαζε με Υπερυδάτιο. Και τι δύναμη ήταν αυτή που είχε; Μα τον Αστερίωνα!

Ο Γεώργιος έφτασε επάνω, στο καπάκι, και το έσπρωξε με το ένα χέρι. Όχι πολύ· λίγο μονάχα, κάνοντας μια χαραμάδα. Κρυφοκοίταξε έξω και είδε έναν δρόμο όπου κόσμος και οχήματα περνούσαν. Μα η κίνηση δεν ήταν και τόσο μεγάλη. Η οσμή της θάλασσας ήταν πολύ έντονη – και πολύ ευχάριστη σε σχέση με τη βρόμα των υπονόμων.

Ο Γεώργιος σήκωσε το καπάκι με άνεση και βγήκε.

Ο Δημήτριος τον ακολούθησε επάνω, και εκείνος έκλεισε πάλι το καπάκι με το πόδι του σαν να μην ήταν τίποτα το ιδιαίτερα βαρύ.

«Πού την ψώνισες τέτοια δύναμη, φίλε;» ρώτησε ο τζογαδόρος. «Φοράς καμιά οργανική στολή, μήπως;»

«Σου φαίνεται να φοράω στολή;»

Ο Γεώργιος βάδισε γρήγορα, αν και σκεφτόταν πως μάλλον η Φρουρά δεν τον είχε εντοπίσει μες στον υπόνομο. Αν υπήρχαν αισθητήρες κοντά στα κιγκλιδώματα πρέπει να είχαν βρει τον Δημήτριο πρώτα, σωστά;

«Πόσο κοντά στα κιγκλιδώματα είχες πάει προτού έρθω εγώ;» ρώτησε τον τζογαδόρο, ο οποίος πάλι τον ακολουθούσε.

«Γιατί θες να μάθεις;»

«Γιατί ίσως να υπάρχουν αισθητήρες εκεί κάτω. Πόσο κοντά είχες πάει; Είχες πάει αρκετά κοντά για να μπορείς ν'αγγίζεις τα κάγκελα;»

«Ναι, σίγουρα. Μάλιστα, έκανα και» – γέλασε κοφτά – «μια προσπάθεια να τα λυγίσω. Απέτυχα παταγωδώς, όπως θα καταλαβαίνεις. Παραλίγο να στρίψω κάνα εντόσθιο.» Γέλασε κοφτά ξανά.

«Μάλιστα... Αυτό σημαίνει ότι μάλλον δεν υπάρχουν αισθητήρες. Αλλιώς κάποιος θάχε κατεβεί για να δει τι γινόταν. Δεν κατέβηκε κανένας άλλος πριν από εμένα, έτσι;»

«Μόνο ποντίκια είδα.»

«Καλό αυτό.»

«Η καλύτερη παρέα, ε;» γέλασε ο Δημήτριος.

«Όχι· τα φίδια είναι καλύτερα.»

Ο Δημήτριος τού έριξε ένα παραξενεμένο βλέμμα, καθόλου βέβαιος ότι ο μαυρόδερμος τύπος αστειευόταν. «Πού πας τώρα;» τον ρώτησε.

«Ψάχνεις κι εσύ για σκάφος, για να φύγεις;»

«Στο τέλος, ναι, σίγουρα θα φύγω από εδώ.»

«Στο τέλος;»

«Θέλω να μάθω κάτι, πρώτα. Αν είναι εφικτό. Δε μου λες: Άκουσες για κανένα εξωδιαστασιακό πλοίο που ναυάγησε πριν από μερικές ημέρες; Είχε γίνει μια μεγάλη καταιγίδα κοντά στην Κεντρυδάτια. Άκουσες για κάποιο πλοίο που ναυάγησε εξαιτίας της; Πλοίο από άλλη διάσταση, πιθανώς;»

Ο Δημήτριος συνοφρυώθηκε. «Ποια διάσταση; Από τη Σεργήλη; Από τη Μοργκιάνη; Μόνο από εκεί ξέρω ότι έρχονται πλοία. Εκτός αν—»

«Είτε από τη μία είτε από την άλλη – είτε από οποιαδήποτε διάσταση – άκουσες για κάποιο σκάφος που ναυάγησε;»

Ο Δημήτριος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Τις τελευταίες ημέρες, όχι.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Ναι. Αλλά αυτό δεν πάει να πει ότι δεν έγινε κιόλας· απλώς εγώ δεν τόχω ακούσει. Γιατί ρωτάς; Ερχόταν κάποιος γνωστός σου; Είσαι εξωδιαστασιακός ή όχι, τελικά; Το όνομά σου είναι—»

«Δεν είν’ αυτό το πραγματικό μου όνομα.» Βάδιζαν καθώς μιλούσαν, περιφέρονταν στους δρόμους του Τριτολίμανου, ενώ ο Γεώργιος είχε πάλι το νου του για φρουρούς.

«Α... Ποιο είναι το πραγματικό σου όνομα;»

«Δεν ξέρω.»

Ο Δημήτριος γέλασε. «Έλα τώρα, φίλε! Ό,τι κι αν—»

Ο Γεώργιος τού έριξε ένα τόσο οργισμένο βλέμμα που του πάγωσε το αίμα. «Είπα – δεν ξέρω,» γρύλισε.

«Εντάξει, φίλε, όλα καλά... Απλώς... ρώτησα... Γεώργιο θα σε λέω, άμα δεν έχεις πρόβλημα.»

«Τη γνωρίζεις καλά την Οστρακόπολη;»

«Αρκετά...»

«Έλα μαζί μου, τότε, για λίγο. Θέλω να με οδηγήσεις στα στέκια του Τριτολίμανου που είναι πιο πιθανό να μάθω για το πλοίο που ψάχνω.»

«Έγινε, φίλε μου. Κανένα πρόβλημα. Σου χρωστάω, εξάλλου· το είπαμε.» Και σήκωσε την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι, μην τύχει και τον δει κανένα τσουτσέκι των Πολυπλόκαμων. Ακόμα κι εδώ, στα λιμάνια, είχαν τους ρουφιάνους τους, όπως ήξερε ο Δημήτριος.

# 7

Αναπνέοντας λαίμαργα τον αέρα μέσα στη Φυσαλίδα, σηκώνομαι στο ένα γόνατο και τραβάω το Φιλί της Έχιδνας από το θηκάρι του μ'ένα γρήγορο, μεταλλικό χσσστ! που ακούγεται έντονα πάνω από τη δυνατή μου ανάσα και των συντρόφων μου. Οι οποίοι είναι ακόμα κάτω, φυσικά, ξαπλωμένοι, ασθμαίνοντας, βήχοντας. Γύρω μας ιχθυόπτερα φτερουγίζουν λαμπυρίζοντας.

Έξω από τη Φυσαλίδα ο μελανοφονιάς μοιάζει με την ίδια τη σκιά του Αβυσσαίου, απλώνοντας τα πλοκάμια του προς το μέρος μας, βάζοντάς τα μέσα στη Φυσαλίδα, χωρίς να βάζει και το υπόλοιπο σώμα του. Το φονικό καλαμάρι δεν μπορεί να ζήσει σ'έναν χώρο με αέρα· χρειάζεται νερό.

Σπαθίζω δύο από τα πλοκάμια του με μια ημικυκλική κίνηση του Φιλιού, κάνοντάς τη λεπίδα ν'αστράψει. Τα πλοκάμια αποτραβιούνται, το ένα κομμένο στην άκρη.

Σηκώνομαι όρθιος, νιώθοντας το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας να με φορτίζει με τρομερή δύναμη. Σπαθίζω κι άλλα πλοκάμια που ζυγώνουν. Κόβω ένα, κόβω ακόμα ένα. Κάποιο τυλίγεται γύρω από τη δεξιά μου κνήμη, που είναι ήδη τραυματισμένη από το καμάκι που τη διαπέρασε όταν μαχόμασταν επάνω στο κατάστρωμα των Φτερών των Ωκεανών με τους κουρσάρους. Χάνω την ισορροπία μου και πέφτω στις πέτρες και τη βλάστηση της Φυσαλίδας.

«Σηκωθείτε!» φωνάζω στους συντρόφους μου. «Απομακρυνθείτε! Πιο μέσα δεν θα μπορεί να σας φτάσει!» ενώ, συγχρόνως, σπαθίζω το πλοκάμι που με τραβά από το πόδι και το κόβω—

—αλλά ένα άλλο τυλίγεται γύρω από το αριστερό μου χέρι. Αισθάνομαι την Ευθαλία, που είναι κουλουριασμένη εκεί, κάτω απ'το μανίκι μου, να σαλεύει, θορυβημένη. Ευτυχώς είναι ζωντανή. Για λίγο είχα ανησυχήσει ότι ίσως να είχε πνιγεί — αν και ο φόβος μου ήταν παράλογος, φυσικά. Εγώ και οι άλλοι θα πνιγόμασταν πολύ πριν από ένα

φίδι. Τα φίδια μπορούν να κρατούν την αναπνοή τους περισσότερο από τους ανθρώπους. Ακόμα κι από εμένα.

Γυρίζω το Φιλί της Έχιδνας και, κραυγάζοντας, κόβω το πλοκάμι που έχει τυλιχτεί στο αριστερό μου χέρι. Σηκώνομαι στο ένα γόνατο ξανά, ανεμίζοντας το σπαθί μπροστά μου, απομακρύνοντας τα υπόλοιπα πλοκάμια.

«Μακριά!» γρυλίζω οργισμένα. «Μακριά – βρες αλλού δείπνο!»

Ο μελανοφονιάς μοιάζει θυμωμένος μαζί μου, έξω από τη Φυσαλίδα. Πρέπει να πεινάει. Τα πλοκάμια του έρχονται ξανά προς το μέρος μου. Το σπαθί μου τα απωθεί, χωρίς αυτή τη φορά κανένα να μ'αγγίζει.

«Μακριά!»

«Γεώργιε!» ακούω πίσω μου την πνιχτή φωνή του Ευστάθιου.

«Απομακρυνθείτε, Καπετάνιε – κι οι τρεις! Εσάς προστατεύω τόση ώρα! Απομακρυνθείτε!» Συνεχίζω να διαγράφω αστραφτερά ημικύκλια μπροστά μου, με το Φιλί της Έχιδνας, για να κρατώ τα πλοκάμια του μελανοφονιά σε απόσταση.

Και σύντομα ακούω τη φωνή της κυράς Ιωάννας: «Έλα εδώ, Γεώργιε! Έλα εδώ!» Πρέπει νάχουν απομακρυνθεί, όπως τους ζήτησα.

Γυρίζω και τρέχω, πηδώντας. Τα πλοκάμια του μελανοφονιά δεν με προλαβαίνουν, και γρήγορα φτάνω κοντά στους τρεις συντρόφους μου. Ο άγνωστος επιβάτης έχει συνέλθει, παρατηρώ· δεν είναι πια λιπόθυμος. Βρισκόμαστε στο κέντρο της Φυσαλίδας, τώρα, εκεί όπου το καλαμάρι που έχει μέγεθος ανθρώπου δεν μπορεί να μας πλησιάσει. Το βλέπουμε να περιφέρεται για λίγο ακόμα στα άκρα της Φυσαλίδας και μετά να φεύγει, έχοντας καταλάβει πως δεν είμαστε καλοί για φαγητό πλέον.

«Μας έσωσες τη ζωή, Γεώργιε,» μου λέει η Ιωάννα. «Σου χρωστάμε.»

«Μακάρι να μπορούσα να είχα σώσει περισσότερους από το πλήρωμα και τους επιβάτες. Και ολόκληρο το σκάφος σας, επίσης.»

«Πώς το έκανες αυτό;» με ρωτά ο άγνωστος επιβάτης. «Πώς...; Πώς κολυμπούσες έτσι; Τι έχεις επάνω σου;»

«Τίποτα.»

Με κοιτάζει συνοφρυωμένος, νομίζοντας μάλλον ότι του λέω ψέματα.

«Τι έκανες, τότε;» ζητά να μάθει ο Ευστάθιος. «Έχει σχέση με... την Έχιδνα;»

Γελάω κουρασμένα. «Ναι, μπορείς να πεις, Καπετάνιε, ότι όντως έχει κάποια σχέση με την Έχιδνα... Έχω υδατοτρόπους ιδιότητες.»

«Θες να πεις – σαν υδατοτρόπο όπλο;» κάνει, ξαφνιασμένος, ο άγνωστος επιβάτης.

«Περίπου. Δεν είναι και τόσο καλές για πολεμική χρήση. Πώς σε λένε;»

«Μελέτιος,» αποκρίνεται μόνο. Είναι ένας άντρας με δέρμα λευκόροζ και κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά. Καλοξυρισμένος. Ψηλός. Αρκετά γυμνασμένος, αν και όχι πολύ μυώδης. Από τη ζώνη του κρέμεται ένα άδειο θηκάρι για ξίφος. Το όπλο πρέπει να του έπεσε όταν βρέθηκε στο νερό.

«Κάθισε, Γεώργιε,» μου προτείνει η Ιωάννα. «Είσαι τραυματισμένος, μα τους θεούς. Είσαι...»

Γνέφω καταφατικά. «Ναι,» συμφωνώ, και κάθομαι σ'έναν βράχο, ανάμεσα σε φωτοβόλα υποβρύχια φυτά εκείνης της ιδιαίτερης χλωρίδας που φυτρώνει κυρίως μέσα σε Φυσαλίδες.

«Τι ακριβώς είσαι;» με ρωτά ο Μελέτιος. «Γιατί σίγουρα δεν μπορεί να είσαι σαν όλους τους ανθρώπους. Σε είδα πώς μαχόσουν επάνω στο κατάστρωμα. Και τώρα... έχοντας τόσα τραύματα» – δείχνει το σώμα μου, με το ένα χέρι – «απομάκρυνες έναν μελανοφονιά, μα τον Αστεριώνα!»

«Μη νομίζεις ότι το έκανα χωρίς πόνο,» αποκρίνομαι, σηκώνοντας το μπατζάκι του παντελονιού μου για να κοιτάξω το τραύμα στη δεξιά μου κνήμη – το χειρότερο τραύμα επάνω μου. Και φαίνεται, πράγματι, άσχημο. Το αλμυρό νερό της θάλασσας, ωστόσο, του έχει αναμφίβολα κάνει καλό· το έχει κάψει αρκετά. Η αιμορραγία έχει σταματήσει. Ασχέτως τι πιστεύουν κάποιοι ευφάνταστοι για εμένα, δεν είμαι αθάνατος. Μπορώ να πεθάνω όπως ο καθένας. Εντάξει, σχεδόν όπως ο καθένας.

«Ακόμα κι έτσι,» επιμένει ο Μελέτιος, «αποκλείεται να μπορούσες να... Τι είσαι;»

«Αρκετά,» του λέει ο Ευστάθιος, ήπια, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο του Μελέτιου. «Μας έσωσε τη ζωή. Τι εξηγήσεις ζητάς;»

«Εσένα δεν σε παραξενεύει, Καπετάνιε, που–;»

«Μετά απ’αυτά που είδα; Μετά από εκείνο τον γαμημένο δαίμονα του καπνού που είδα να τσακίζει το πλοίο μου; Όχι, τίποτα πλέον δεν με παραξενεύει.»

Βγάζω από μια εσωτερική τσέπη της κάπας μου ένα ύφασμα. Το στύβω για να φύγει το νερό, το σκίζω στα δύο, και τυλίγω το ένα κομμάτι γύρω από την τραυματισμένη δεξιά κνήμη μου. Στον δεξή μηρό είμαι επίσης τραυματισμένος, από εκείνο το βέλος που αμέσως έβγαλα από μέσα μου, αλλά τώρα ούτε αυτή η πληγή αιμορραγεί. Τυλίγω όμως το άλλο κομμάτι του υφάσματος γύρω της και το δένω. Τα υπόλοιπα χτυπήματα είναι αμελητέα, δεν χρειάζονται περιποίηση.

Η κυρά Ιωάννα έχει καθίσει σ’έναν βράχο, σαν εμένα, και ο Ευστάθιος κοιτάζει τις πληγές της, που ευτυχώς φαίνονται ελαφριές. Ο Καπετάνιος σκίζει ένα κομμάτι από το φόρεμά της και τις δένει. Ο ίδιος, αξιοσημείωτα, δεν είναι τραυματισμένος – πέρα από τις αναμενόμενες γρατσουνιές και μελανιές, ασφαλώς.

Ούτε ο Μελέτιος είναι τραυματισμένος, και εξακολουθεί να με κοιτάζει με περιέργεια.

«Λοιπόν, κοίτα,» του λέω, κουρασμένα. «Επειδή θα μείνουμε εδώ πέρα για κάποιο καιρό, πιθανώς, και θα παραξενευτείς κι άλλο... Έχεις ακούσει για τον Οφιομαχητή; Έναν άντρα δαγκωμένο από την Έχιδνα, με υπερφυσικές δυνάμεις;»

«Ναι. Ένας σύγχρονος μύθος...»

«Δεν είναι μύθος. Όχι μόνο.»

Συνοφρυώνεται ξανά. «Θες να πεις ότι...;»

«Ναι. Τον αντικρίζεις.»

«Είσαι ο Οφιομαχητής;» Γελά. «Με δουλεύεις!»

«Αν νομίζεις.»

Ο Μελέτιος σοβαρεύεται, παρατηρώντας με προσεχτικά πάλι. «Σίγουρα, έχεις υπερφυσικές δυνάμεις...»

Δεν αποκρίνομαι· είμαι πολύ κουρασμένος. Κοιτάζω τα ιχθυόπτερα να φτερουγίζουν, λαμπυρίζοντας με τα φτεροκοπήματά τους, προσφέροντας επιπλέον φως μέσα στη Φυσαλίδα.

Ο Μελέτιος κάθεται αντίκρυ μου. «Μπορείς να μας πάρεις αποδώ με τις υπερφυσικές σου δυνάμεις; Μπορείς να επικαλεστείς την Έχιδνα;»

Γελάω κοφτά. «Όχι.»

«Ο μύθος λέει ότι επικαλείσαι την Έχιδνα.»

Ρουθουνίζω. «Εκείνη επικαλείται εμένα, μπορείς να πεις...»

Ο Μελέτιος με κοιτάζει περιμένοντας, μάλλον, μια καλύτερη απάντηση.

«Δεν μπορώ να επικαλεστώ την Έχιδνα,» του λέω. «Ούτε μπορώ να μας πάρω θαυματουργικά αποδώ πέρα. Είμαστε χαμένοι κάπου στον βυθό των ατέρμονων ωκεανών της Υπερυδάτιας.» Παρότι η θάλασσα της Υπερυδάτιας δεν έχει βυθό, ουσιαστικά, δεν έχει πυθμένα (ή, αν έχει, κανείς δεν έχει ποτέ φτάσει εκεί), η λέξη βυθός χρησιμοποιείται για να εννοήσει όλες τις υποβρύχιες περιοχές – όπως ήδη ήξερα από παλιά, από το μυστηριώδες παρελθόν μου.

Και ποια ήταν αυτή η μαυρόδερμη πειρατίνα που με γνώριζε; αναρωτιέμαι ξαφνικά καθώς τη θυμάμαι. Ποια ήταν, γαμώτο; Πρέπει να την ξαναβρώ! Κάπως – πρέπει να την ξαναβρώ!

«Μας έφερες εδώ για να πεθάνουμε, δηλαδή;» διαμαρτύρεται ο Μελέτιος.

Και προς στιγμή με μπερδεύουν τα λόγια του, καθώς το μυαλό μου είχε ταξιδέψει αλλού.

«Τι είν' αυτά που λες;» παρεμβαίνει ο Ευστάθιος. «Ο άνθρωπος μάς έσωσε τη ζωή πριν από λίγο! Τέτοια ευγνωμοσύνη δείχνεις πάντα;»

«Είμαστε μέσα σε μια Φυσαλίδα, Καπετάνιε! Κανονικά, μόνο με υποβρύχιο μπορείς να φύγεις από τέτοιο μέρος – και βλέπεις κανένα υποβρύχιο πουθενά; Για πόσο θ'αντέξουμε εδώ; Προμήθειες δεν έχουμε μαζί μας, και το νερό γύρω μας είναι αλμυρό!»

«Ο Γεώργιος μάς έδωσε κάποιες ελπίδες σωτηρίας,» του λέει η Ιωάννα. «Τι άλλο να–;»

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να μη μας είχε φέρει ποτέ εδώ κάτω!»

«Και να σας άφηνα πού;» τον ρωτάω. «Στον αφρό; Οι πειρατές, κατά πάσα πιθανότητα, θα σας είχαν σκοτώσει. Ή θα σας είχαν πιάσει για δούλους. Αλλά, μάλλον, θα σας είχαν σκοτώσει.»

«Τους ξέρεις; Ξέρεις ποιοι ήταν;» ρωτά ο Μελέτιος.

«Πρώτη φορά τούς είδα. Ούτε έχω ακούσει ποτέ γι'αυτούς.»

«Και ο δαίμονάς τους; Ο γίγαντας του καπνού;»

«Ούτε γι'αυτόν ξέρω τίποτα.»

«Αν δρούσαν και παλιότερα στους ωκεανούς της Υπερυδάτιας, πρέπει να είχαν ακουστεί,» λέει ο Μελέτιος – όχι σ'έμένα συγκεκριμένα, τώρα. «Δε μπορεί τέτοιο... τέτοιο όπλο που έχουν μαζί τους να μην είχε μαθευτεί σ'όλα τα λιμάνια όλων των ηπειρονήσων, μα τη φαρμακερή γλώσσα της Έχιδνας!»

«Αυτό είν' αλήθεια,» παραδέχεται συλλογισμένα ο Ευστάθιος. «Αν δρούσαν από καιρό, πρέπει να τους είχαμε ακούσει. Πράγμα που σημαίνει ότι μάλλον είναι καινούργιοι. Εξωδιαστασιακοί, πιθανώς.»

Εξωδιαστασιακοί; Από την ίδια διάσταση που ήρθα κι εγώ, ίσως; Αυτή η μαυρόδερμη τύπισσα με ήξερε!

Αλλά οι άλλοι πειρατές δεν ήταν μαυρόδερμοι, κι έμοιαζαν όλοι τους – ή, τουλάχιστον, οι περισσότεροι απ'αυτούς – Υπερυδάτιοι.

Το λέω στον Καπετάνιο.

«Ναι, πράγματι,» αποκρίνεται ο Ευστάθιος. «Αλλά αν δεν είναι από άλλη διάσταση, τότε... τότε αυτός ο δαίμονας του καπνού... Δε μπορεί ν'αρμενίζουν για πολύ καιρό μαζί του στους ωκεανούς της Υπερυδάτιας, Γεώργιε.»

«Ναι, μάλλον,» συμφωνώ.

«Τέλος πάντων,» λέει ο Μελέτιος. «Εμείς πώς θα φύγουμε αποδώ; Δε μπορείς να μας πάρεις πάλι με τις υδατοτρόπες δυνάμεις σου; Φαινόταν να το κάνεις πολύ εύκολα πριν. Αναπαύσου, και μετά–»

Κουνάω το κεφάλι. «Όχι, δεν γίνεται.»

«Γιατί;»

«Βρισκόμαστε κάπου στους βυθούς των ωκεανών – δεν ξέρουμε πού ακριβώς. Δεν ξέρουμε προς τα πού είναι τώρα η κοντινότερη ηπειρόνησος–»

«Η Κεντρυδάτια δεν μπορεί νάναι πολύ μακριά. Σωστά; Αν ακολουθήσουμε–»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να τη φτάσουμε. Ακόμα και μόνος μου το θεωρώ δύσκολο – απίθανο, ουσιαστικά – να την έφτανα. Τραβώντας κι εσάς τους τρεις μαζί μου, είναι χωρίς συζήτηση αδύνατον.»

«Σε κουράζει η χρήση των υδατοτρόπων δυνάμεών σου;»

«Φυσικά και με κουράζει. Είναι σαν να κουνάω τα χέρια και τα πόδια μου για να κολυμπώ – αν και όχι ακριβώς.»

«Και όταν έχεις εξαντληθεί τι συμβαίνει;»

«Δεν μπορώ πια να χειριστώ το νερό γύρω μου – πράγμα που σημαίνει ότι, αν είστε μαζί μου, θα βρεθείτε ξαφνικά έρμαια των υποβρύχιων ρευμάτων του ωκεανού. Θα πνιγείτε. Κι εγώ επίσης.»

«Υπέροχα...» μουγκρίζει ο Μελέτιος, ακουμπώντας τους πήχεις του στα γόνατά του καθώς είναι καθισμένος αντίκρυ μου επάνω σε μια πέτρα. «Καταδικασμένοι μέσα σε μια καταραμένη Φυσαλίδα, λοιπόν!»

Αισθάνομαι την Ευθαλία να κινείται επάνω στο χέρι μου, και επί του παρόντος βγάζει το κεφάλι της από την άκρη του μανικιού μου, κοιτάζοντας τριγύρω, συρίζοντας, τινάζοντας νευρικά τη γλώσσα της.

Ο Μελέτιος την ατενίζει με γουρλωμένα μάτια.

Ο δηλητηριασμένος ονειρεύεται:

η σκιά ενός μελανοφονιά πλησιάζει Ένα ξίφος αστράφτει απομακρύνοντας πλοκάμια Το πλοίο αγκυροβολεί στο μεγάλο λιμάνι και οι ναύτες κατεβάζουν απ'το κατάστρωμα έναν τραυματία Τρία ζάρια κυλάνε πάνω σ'ένα τραπέζι μέσα σε μια ταβέρνα κι αυτός που τα έριξε βλέποντας το αποτέλεσμα καταριέται φωναχτά Η καπετάνισσα γελά καθώς κυλιέται στο κρεβάτι μαζί με τον εραστή της Ένας τζογαδόρος ανακατεύει την τράπουλά του υπομειδιώντας αρχίζοντας να μοιράζει τα φύλλα στους άλλους Το υποβρύχιο είναι σαν μια ολόκληρη πόλη Ο γέρος ανάβει ξανά τη μακριά πίπα του μες στο πρωινό καπνίζοντας Ζέφυρου Νέφη Ο άντρας που τα μάτια του δεν βλεφαρίζουν φέρνει ένα σπάνιο φάρμακο κλεισμένο σε μικρό δοχείο (για ποιον; για ποιον;) Ο κουρσάρους μιλά στο πλήρωμά του με υψωμένες γροθιές Ένας άρχοντας βηματίζει μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα στρωμένη με παχύ χαλί ενώ μια γάτα περιφέρεται γύρω του με τα χρυσαφιά μάτια της να στραφταλίζουν Ανησυχία απλωμένη στα λιμάνια μεγάλη ανησυχία

«Καλύτερα να κοιμηθείτε,» τους λέω. «Σας χρειάζεται. Εγώ θα φρουρώ.»

«Δε σου χρειάζεται ύπνος εσένα;» με ρωτά ο Μελέτιος.

«Όχι.»

«Είναι αλήθεια, δηλαδή; Ο Οφιομαχητής ποτέ δεν κοιμάται;»

«Ναι. Ωστόσο, κι εγώ έχω ανάγκη από ξεκούραση.»

«Και ξεκουράζεσαι χωρίς να κοιμάσαι;»

«Ακριβώς.»

Ο Μελέτιος με κοιτάζει παραξενεμένος, και σαν να σκέφτεται να με ρωτήσει κάτι ακόμα, νομίζω. Αλλά τελικά δεν το κάνει. Ανασηκώνει τους ώμους και ξαπλώνει στην άμμο και στα φυτά, ανάμεσα στους βράχους της Φυσαλίδας.

Ο Ευστάθιος και η Ιωάννα τον μιμούνται. Ο πρώτος μου λέει: «Αν κάποιος κίνδυνος παρουσιαστεί...»

«Θα σας ξυπνήσω αμέσως.»

«Ναι,» γνέφει ο Ευστάθιος.

«Κάνει κρύο εδώ κάτω,» παρατηρεί η Ιωάννα.

«Κάνει,» συμφωνώ. «Το φως του ήλιου δεν φτάνει ποτέ στις περισσότερες Φυσαλίδες. Αν και μετακινούνται μες στους βυθούς, δεν έρχονται πολύ κοντά στην επιφάνεια.

»Θ'ανάψω φωτιά, για να ζεσταθούμε.» Σηκώνομαι και ξεκινώ να μαζεύω φυτά, κόβοντάς τα και στοιβάζοντάς τα κοντά στους ξαπλωμένους συντρόφους μου. Όταν έχω συγκεντρώσει αρκετά, κάθομαι δίπλα τους και τα πυρπολώ με τον ενεργειακό αναπτήρα μου.

Δεν υπάρχει κίνδυνος η φωτιά να μας κλέψει τον αέρα εδώ μέσα. Η Φυσαλίδα δεν είναι σαν υπόγειος χώρος χωρίς ανοίγματα. Η Φυσαλίδα αναπνέει. Κυριολεκτικά. Αν την φωτίσεις απέξω και την παρατηρήσεις, θα δεις ότι μικρές, πολύ μικρές φυσαλίδες βγαίνουν από διάφορα σημεία της. Δεν πρόκειται να πεθάνει κανείς από έλλειψη αέρα μέσα σε μια Φυσαλίδα. Το πιθανότερο είναι να πεθάνει είτε από έλλειψη νερού είτε επειδή κάτι μεγάλο ήρθε και τον έφαγε. Φαγητό μπορείς να βρεις στο εσωτερικό της Φυσαλίδας· δεν είναι δύσκολο. Σκέφτομαι, μάλιστα, να πιάσω σε λίγο μερικά απ'αυτά τα ιχθυόπτερα που φτεροκοπούν εδώ πέρα...

Για την ώρα, όμως, απλά ξεκουράζομαι, με το Φιλί της Έχιδνας καρφωμένο ανάμεσα σε δύο πέτρες και τα χέρια μου πάνω στη λαβή του. Τα μάτια μου είναι ανοιχτά, ορθάνοιχτα, παρατηρώντας τα βάθη του ωκεανού έξω από τη Φυσαλίδα, ελπίζοντας να δω τα φωτά κανενός υποβρυχίου. Είναι ο μόνος τρόπος για να σωθούμε. Εκτός αν είχαμε μαζί μας φιάλες με αέρα, ή οργανικές στολές υποβρύχιας αναπνοής (που, ουσιαστικά, λειτουργούν σαν βράγχια), ή κάποιον μάγο που γνωρίζει το Ξόρκι Οργανικής Μεταβλητότητας (για να μας δώσει

πραγματικά βράγχια). Τίποτα από αυτά, όμως, δεν βρίσκεται τώρα στη διάθεσή μας.

Οι ώρες περνάνε ενώ μες στο μυαλό μου σφυρίζει η Πάροδος του Πράου Ανέμου, κρατώντας το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας περιορισμένο.

Δυστυχώς, δεν βλέπω κανένα υποβρύχιο να πλησιάζει τη Φυσαλίδα μας. Δεν βλέπω κανένα φως μες στα βάθη του ωκεανού.

Η Ευθαλία, σε κάποια στιγμή, ξετυλίγεται απ'τον καρπό μου και πέφτει πάνω στις πέτρες, περιφέρεται μες στην υποβρύχια, φωτοβόλο βλάστηση, σιωπηλή. Τη χάνω απ'τα μάτια μου, αλλά δεν φοβάμαι μην εξαφανιστεί. Είναι, εξάλλου, μαζί μου με τη θέλησή της.

Κοιτάζω το ρολόι στον καρπό μου όταν νομίζω πως έχει περάσει αρκετή ώρα ώστε οι σύντροφοί μου να έχουν ξεκουραστεί. Και έχω δίκιο: έχει, όντως, περάσει αρκετή ώρα. Είναι εφτά και μισή το πρωί – εκτός αν το ρολόι μου έχει χαλάσει. Που δεν το πιστεύω. Είναι Θαλασσόφιλος Ριλιάδας – η καλύτερη μάρκα αδιάβροχων ρολογιών στην Υπερυδάτια. Δώρο ενός φίλου.

Η Ευθαλία έχει επιστρέψει κοντά μου, μοιάζοντας απογοητευμένη. Δεν έχει ποντίκια μες στις Φυσαλίδες.

Η φωτιά έχει σβήσει πλέον. Ξυπνάω τους συντρόφους μου μιλώντας τους ολοένα και πιο δυνατά ώσπου τα μάτια τους ν'ανοίξουν και να πάρουν κι οι τρεις καθιστή θέση. Εν τω μεταξύ, μαζεύω μερικά ακόμα φυτά.

«Είναι πρωί στον επάνω κόσμο, σωστά;» λέει ο Ευστάθιος, κοιτάζοντας κι εκείνος το ρολόι στον καρπό του.

«Ναι,» αποκρίνομαι.

«Είδες τίποτα ενδιαφέρον όσο κοιμόμασταν;» με ρωτά ο Μελέτιος.

«Σκιές μόνο.»

«Σκιές;»

«Πλάσματα των βυθών.»

«Κανένα υποβρύχιο;»

«Όχι.» Φέρνω τα φυτά εκεί όπου είχα στοιβάξει και τα προηγούμενα, τις στάχτες των οποίων απομακρύνω τώρα με το πόδι μου. Τοποθετώ τα καινούργια έτσι ώστε να σχηματίζουν πυραμίδα και τ'ανάβω με τον ενεργειακό μου αναπτήρα.

Ο Μελέτιος με κοιτάζει πάλι μ'εκείνο το διστακτικό βλέμμα, σαν να θέλει να με ρωτήσει κάτι αλλά να φοβάται. Με τσαντίζει το δηλητήριο της Έχιδνας βράζει μέσα μου. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου διώχνει την οργή.

«Τι είναι;» ρωτάω τον Μελέτιο. «Θες κάτι;»

«Θα μπορούσα να σε... εξετάσω;»

«Να κάνεις τι;»

Ο Ευστάθιος και η Ιωάννα τον κοιτάζουν επίσης με περιέργεια.

«Είμαι του τάγματος των Ερευνητών,» εξηγεί ο Μελέτιος.

«Μάγος;» λέω. «Και γιατί δεν το είπες τόση ώρα;»

«Τι νόημα θα είχε;»

«Ίσως να μπορείς να μας βοηθήσεις να φύγουμε αποδώ!»

Ρουθουνίζει. «Αν μπορούσα, λες να δίσταζα;»

«Δε γνωρίζεις το Ξόρκι Οργανικής Μεταβλητότητας;»

«Το γνωρίζω,» αποκρίνεται ο Μελέτιος'σαρ. (Αν και δεν συστήθηκε έτσι, ξέρω πως η κατάληξη 'σαρ χρησιμοποιείται για να αναγνωρίζει μάγους του τάγματος των Ερευνητών. Το ήξερα από παλιά, από το μυστηριώδες παρελθόν μου. Αλλά πώς ή γιατί, δεν έχω ιδέα.)

«Μπορείς, τότε, να μας δώσεις βράγχια!» του λέω. «Το έχω δει να γίνεται—»

«Δεν είναι εκεί το θέμα, Οφιομαχητή. Το θέμα είναι ότι δεν έχουμε μαζί μας κανένα μέσο που μπορεί να δράσει ως μεταβολέας.»

Τον κοιτάζω συνοφρυωμένος.

«Δεν ξέρεις και πολλά από μαγεία, ε;» μου λέει ο Μελέτιος'σαρ. «Ο μάγος που είδες να δίνει σε κάποιον βράγχια, προτού χρησιμοποιήσει το Ξόρκι Οργανικής Μεταβλητότητας επάνω του, πρέπει οπωσδήποτε να του είχε δώσει μεταβολέα – μια ουσία, σε υγρή ή στέρεα μορφή, που καθιστά το σώμα ευμετάβλητο. Αλλιώς, αν δεχτείς επάνω σου Ξόρκι Οργανικής Μεταβλητότητας, πιθανώς να πεθάνεις. Τα εσωτερικά σου όργανα θα σπάσουν.

»Μπορώ τώρα να σε εξετάσω;»

«Τι θα κάνεις;»

«Μερικά ανιχνευτικά ξόρκια.»

«Γιατί;»

«Είμαι περίεργος.» Φυσικά. Όλοι οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών έχουν μεγάλη περιέργεια. «Και δεν είναι επικίνδυνα,» με διαβεβαιώνει. «Ούτε που θα τα αισθανθείς.»

Ανασηκώνω τους ώμους. «Εντάξει.»

Ο Μελέτιος έρχεται και κάθεται κοντά μου. Μουρμουρίζει παράξενα λόγια και κάνει παράξενες χειρονομίες, ενώ τα μάτια του είναι εστιασμένα επάνω μου. Μετά, με κοιτάζει σαν υπνωτισμένος για λίγο, προτού επαναλάβει τα ίδια από την αρχή.

Όταν τελειώνει, τον ρωτάω: «Σε τι συμπέρασμα έφτασες;»

Κουνά το κεφάλι. «Τίποτα ιδιαίτερο. Δε μοιάζεις διαφορετικός... αλλά είσαι.»

«Μου τόχουν ξαναπεί.»

«Μάγοι;»

«Ναι.»

Ο Ευστάθιος λέει τότε: «Έχω ακούσει ότι τα ιχθυόπτερα μπορείς να τα κυνηγήσεις για φαγητό.»

«Αληθεύει,» τον διαβεβαιώνω. «Και δεν είναι άσχημα, ψητά.»

«Ας κυνηγήσουμε, λοιπόν, Γεώργιε. Πεινάω.»

Και κυνηγάμε, με ό,τι όπλα έχουμε μαζί μας: το Φιλί της Έχιδνας, ένα ξιφιδίο μου, ένα ξιφιδίο της Ιωάννας, ένα ξιφιδίο του Ευστάθιου, και ένα ξιφιδίο του Μελέτιου. Τα μεγαλύτερα όπλα τους τα έχουν όλα χάσει. Και το βελονοβόλο μου δεν θέλω να το χρησιμοποιήσω για κυνήγι ιχθυόπτερων· δεν έχω βελόνες για πέταμα· και ίσως να μας χρειαστούν αργότερα.

Στεκόμαστε ακίνητοι και, όταν τα ιχθυόπτερα φτερουγίζοντας πλησιάζουν, τινάζομαστε και τα χτυπάμε με τις λεπίδες. Οι σύντροφοί μου αστοχούν κυρίως· μόνο ο Ευστάθιος καταφέρνει να σκοτώσει ένα φτερωτό ψάρι. Και εγώ άλλα πέντε με το Φιλί της Έχιδνας. Είναι αρκετά για τώρα.

Ανάβουμε μια καινούργια φωτιά και τα ψήνουμε.

«Κρίμα που δεν έχουμε και νερό να πιούμε,» λέει η Ιωάννα, προβληματισμένη. «Χωρίς νερό δεν θ'αντέξουμε για πολύ.»

Ο Μελέτιος'σαρ λέει: «Αν καταφέρετε να μου φέρετε θαλασσινό νερό, ίσως μπορέσω να βοηθήσω.»

Ο Ευστάθιος τον κοιτάζει συνοφρυωμένος. «Με μαγεία;»

Ο Μελέτιος νεύει.

«Εσύ δεν ήσουν που, προτού κοιμηθούμε, διαμαρτυρόσουν ότι θα πεθάνουμε από έλλειψη νερού εδώ μέσα;»

«Ναι, γιατί, υπό κανονικές συνθήκες, αυτό θα ήταν βέβαιο. Και ούτε με τη μαγεία μου μπορώ να αφαλατώσω πολύ νερό, να έχετε υπόψη σας.»

Νομίζω πως αρχικά ήθελε να αποφύγει να μας φανερώσει ότι είναι μάγος. Αλλά γιατί; Τι κρύβει; Τον κυνηγά κανείς; Είναι κάποιου είδους εγκληματίας; Ή κάτι άλλο συμβαίνει μαζί του; Σίγουρα, πάντως, ο Μελέτιος (αληθινό όνομα, ή όχι;) δεν είναι εκείνο που δείχνει. Αν και δεν δείχνει και τίποτα συγκεκριμένο, βέβαια...

«Λοιπόν;» λέει στρέφοντας το βλέμμα του επάνω μου. «Μπορούμε να συγκεντρώσουμε θαλασσινό νερό κάπως;»

Τραβάω ένα μικρό φλασκί από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας μου. Άδειο επί του παρόντος. Το μεγαλύτερο δοχείο που έχω μαζί μου. Πηγαίνω σε μια άκρη της Φυσαλίδας και βγάζω το χέρι μου στα νερά του ωκεανού, κρατώντας το φλασκί ανοιχτό. Αμέσως γεμίζει, και μετά επιστρέφω κοντά στους συντρόφους μου. Το δίνω στον μάγο.

Εκείνος λέει: «Είναι ριψοκίνδυνο να κάνω Ξόρκι Υδατικής Αφαλατώσεως μέσα σε σκεύος με τόσο μικρό στόμιο.»

«Επικίνδυνο;» ρωτά η Ιωάννα.

«Μπορεί, κατά λάθος, να μετατρέψω το νερό σε δηλητήριο,» εξηγεί ο Μελέτιος. Και κοιτάζει τριγύρω. «Χρειάζομαι μια γούβα. Πάνω σ'έναν βράχο.»

«Περίμενε.» Σηκώνομαι όρθιος και ψάχνω εκεί κοντά. Δεν αργώ να βρω έναν βράχο που δύο γούβες σχηματίζονται επάνω του· τον παίρνω αγκαλιά και τον αποθέτω κοντά στον Μελέτιο.

Εκείνος γελά. «Μα τα χέρια του Αστερίωνα! Θα νόμιζε κανείς ότι κουβαλάς μαξιλάρι, όχι πέτρα.»

Χαμογελάω. «Κάνε τη δουλειά σου χωρίς σχόλια, μάγε.» Κάθομαι εκεί όπου καθόμουν και πριν.

Ο Μελέτιος'σαρ σηκώνεται και αδειάζει το φλασκί μου μέσα στις γούβες του βράχου. Υψώνει τα χέρια του από πάνω τους και μουρμουρίζει λόγια στη γλώσσα της μαγείας – λόγια που δεν βγάζουν κα-

νένα νόημα για εμένα και, πάω στοίχημα, ούτε για την Ιωάννα ή τον Ευστάθιο.

Περιμένουμε ενώ τρώμε ψητά ιχθυόπτερα. Αλλά προσέχουμε να μην το παρακάνουμε· αφήνουμε φαγητό και για τον μάγο μας. Είναι πολύτιμος, άλλωστε, εδώ μέσα, όπως φαίνεται.

Ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, μας λέει: «Τώρα πρέπει νάναι καλό.» Σκύβει και πίνει λίγο νερό από τη μια γούβα. Γλείφει τα ξεραμένα χείλη του. «Ναι, καλό είναι. Αλλά μια στιγμή—» Μουρμουρίζει πάλι παράξενα λόγια ενώ κοιτάζει τις γούβες με το αφαλατωμένο νερό. Μετά από ένα, δυο λεπτά, λέει: «Εντάξει μοιάζει η σύστασή του. Δεν είναι δηλητήριο. Ελάτε.»

Σηκώνομαστε και πλησιάζουμε τις γούβες, σκύβοντας κι εμείς για να πιούμε, σαν ζώα των βυθών.

Ο Ευστάθιος ρωτά τον Μελέτιο: «Πόσες φορές την ημέρα μπορείς να το επαναλάβεις αυτό;»

«Θεωρητικά, άπειρες. Πρακτικά, ώσπου να λιποθυμήσω. Το να κάνεις ξόρκια κουράζει το μυαλό, Καπετάνιε.»

«Δηλαδή, πόσες φορές μπορείς να το κάνεις μέσα σε μια μέρα;» επιμένει ο Ευστάθιος.

«Χωρίς να είμαι απόλυτα βέβαιος, γύρω στις πέντε, υποθέτω.»

«Αυτό είναι αρκετό για να ζήσουμε όσο καιρό χρειαστεί εδώ. Και εν τω μεταξύ κάποιο υποβρύχιο πρέπει να περάσει για να μας σώσει.»

«Ελπίζω νάχεις δίκιο. Γιατί, ακόμα και με τροφή και νερό, θα τρελαθούμε σε τούτο το περιορισμένο μέρος, Καπετάνιε. Και δεν έχω κανένα ξόρκι που να μπορεί να κρατήσει μακριά την παραφροσύνη, έχε υπόψη σου.»

Η Ιωάννα ρωτά, μετά από λίγο, ενώ καθόμαστε γύρω από τη φωτιά που αργοπεθαίνει: «Υπάρχει περίπτωση να τελειώσει ο αέρας μες στη Φυσαλίδα;»

«Όχι,» της απαντώ, εξηγώντας ότι οι Φυσαλίδες αναπνέουν σχεδόν σαν βιολογικοί οργανισμοί.

Ύστερα, λέμε ιστορίες για να περάσει η ώρα. Τους διηγούμαι περιστατικά από το πρόσφατο παρελθόν μου – από τότε που με φίλησε η Έχιδνα – ενώ ο Ευστάθιος κι η Ιωάννα διηγούνται ναυτικές αφηγή-

σεις. Ο Μελέτιος δεν μιλά. Ούτε προθυμοποιείται να μας αποκαλύψει τίποτα για τον εαυτό του. Ναι, σίγουρα κάτι κρύβει...

Η Ευθαλία έχει επιστρέψει κοντά μου· έχει κουλουριαστεί ξανά στον πήχη μου, κάτω απ'το μανίκι.

«Τι ουσίες μπορούν να δράσουν ως μεταβολείς για το Ξόρκι Οργανικής Μεταβλητότητας;» ρωτάω τον μάγο, το απόγευμα, προτού κυνηγήσουμε για βραδινό.

«Γιατί θες να μάθεις;»

«Ίσως μπορώ να βοηθήσω να φτιάξουμε μεταβολέα· ξέρω πολλά από δηλητήρια.»

Ο Μελέτιος'σαρ μού απαντά.

Κουνάω το κεφάλι μου. «Δυστυχώς...»

«Δε μπορείς να βοηθήσεις, τελικά;»

«Όχι. Αυτά δεν είναι δηλητήρια που μου είπες. Όχι ακριβώς, τουλάχιστον.»

«Λογικό δεν είναι; Αν ήταν δηλητήρια, πώς θα τα έβαζες μες στον οργανισμό σου, Οφιομαχητή; Αλλά, ξέρεις κάτι; ακόμα κι αν έκανα Ξόρκι Οργανικής Μεταβλητότητας επάνω μας, αμφίβολο είναι ότι θα μπορούσε να μας εξυπηρετήσει σε τίποτα.»

Τον κοιτάζω ερωτηματικά.

«Τα ξόρκια δεν έχουν άπειρη διάρκεια,» μου λέει. «Για κανένα μισάωρο θα είχαμε βράγχια. Νομίζεις ότι αυτός θα ήταν αρκετός χρόνος για να φτάσουμε σε κάποια ηπειρόνησο ζωντανοί;»

Μάλλον όχι.

# -7

Ο Δημήτριος, όπως είχε υποσχεθεί, τον οδήγησε σε διάφορα στέκια: ταβέρνες και πανδοχεία και γειτονιές του Τριτολίμανου, όπου ο Γεώργιος μπορούσε να ρωτήσει μήπως είχαν ακούσει για κάποιο εξωδιαστασιακό πλοίο που, τις τελευταίες ημέρες, χάθηκε μέσα σε τρομερή θύελλα. Κι αν ναι, από πού ερχόταν αυτό το πλοίο;

Ρώτησε ναυτικούς και μη· ρώτησε γυναίκες και άντρες· ρώτησε γέροντες και νέους· ρώτησε ταξιδιώτες και ντόπιους· ρώτησε μαγαζάτορες και πιθανώς ύποπτους τύπους. Και πάντα απέφευγε τους φρουρούς. Και ο Δημήτριος τον ακολουθούσε, κουκουλωμένος και ανησυχώντας μην τον εντοπίσει κάνας χαφιάς των Πολυπλόκαμων.

Φαγητό πήραν στο χέρι από ένα πανδοχείο, και σύντομα αγόρασαν και δύο αναψυκτικά από ένα περίπτερο – Ζέφυρου Πνοή, ο Δημήτριος· λεμονάδα, ο Γεώργιος. Και συνέχισαν την αναζήτηση.

«Ήταν, λοιπόν, κάνας γνωστός σου μέσα σ'αυτό το σκάφος που ψάχνεις;» ρώτησε ο τζογαδόρος, έχοντας τελειώσει τη μηλόπιτά του και σκουπίζοντας τα χείλη του με τη χαρτοπετσέτα προτού την πετάξει παραδίπλα στον δρόμο που επί του παρόντος διέσχιζαν.

«Μάλλον.» Ο Γεώργιος ακόμα έτρωγε το καρφωτό καλαμάρι του πάνω στο ξυλάκι.

«Μάλλον; Τι θα πει 'μάλλον', ρε φίλε; Ή ήταν ή δεν ήταν! Δεν ξέρεις;»

«Όχι.» Και απότομα, άγρια σχεδόν: «Έχεις κάνα πρόβλημα;»

Τον τρόμαξε. «Όχι· τι πρόβλημα νάχω; Απλά λέω... Απλά το 'μάλλον' δε μου φαίνεται γι'απάντηση· καταλαβαίνεις;»

Ο Γεώργιος στράφηκε απ'την άλλη προσπαθώντας να δαμάσει την οργή του – το δηλητήριο της Έχιδνας, όπως το είχαν πει οι ιερείς. Θα ήταν ηλίθιο να δείρει αυτό τον τύπο, δεν θα ήταν; Ο τζογαδόρος ήταν φιλικός και εξυπηρετικός.

Όταν σουρούπωνε, δεν είχαν λάβει ακόμα απάντηση για κανένα εξωδιαστασιακό πλοίο που είχε χαθεί πρόσφατα. Πολλοί, όμως, τους είπαν ότι είχαν ακούσει για μια τρομερή θύελλα βόρεια της Κεντρυδάτιας, τις προηγούμενες ημέρες, και ορισμένοι υπέθεταν ότι ίσως το σκάφος που αναζητούσε ο Γεώργιος να είχε καταποντιστεί εκεί, μα δεν μπορούσαν να είναι και σίγουροι – δεν ήξεραν τίποτα συγκεκριμένο.

Ο Γεώργιος είχε αρχίσει να οργίζεται ολοένα και περισσότερο μαζί τους. Με όλους τους! Μ'ολόκληρο το καταραμένο Τριτολίμανο της Οστρακόπολης! Μερικές φορές ήταν στα πρόθυρα να χτυπήσει κάποιον, αλλά πάντοτε, με το ζόρι, συγκρατιόταν. Και δύο φορές γρονθοκόπησε άγρια, και επαναλαμβανόμενα, τον τοίχο ενός σοκακιού για να εκτονώσει την οργή που έβραζε εντός του.

«Εντάξει, ρε φίλε,» του είπε Δημήτριος, την πρώτη φορά, «μην κάνεις έτσι. Αν αυτό το πλοίο όντως ήρθ–»

Ο Γεώργιος τον άρπαξε με το ένα χέρι και τον κόλλησε στον τοίχο, με την πλάτη, ενώ το άλλο του χέρι υψωνόταν για να τον κοπανήσει. Ο Δημήτριος έβγαλε μια πνιχτή κραυγή, τρομοκρατημένος – όχι μόνο από την αντίδραση του μαυρόδερμου αγνώστου αλλά κι από τη δύναμή του. Είχε αισθανθεί σαν ανεμοστρόβιλος να τον άρπαξε!

Όμως η γροθιά του Γεώργιου ποτέ δεν κατέβηκε πάνω στο σώμα του τζογαδόρου. Ο Φιλημένος, γι'ακόμα μια φορά, δάμασε το δηλητήριο της Έχιδνας μέσα του, φέρνοντας στο μυαλό του όσα τού είχε πει ο Νεκτάριος, ο Πρωθιερέας του Ναού.

Ελευθέρωσε τον Δημήτριο, λέγοντας: «Με συγχωρείς. Απλά είμαι λίγο τσαντισμένος. Δεν τρέχει τίποτα μαζί σου. Ανοησία μου. Με συγχωρείς.»

Ο Δημήτριος έστρωσε τα ρούχα του. Είναι τρελός; αναρωτήθηκε. Αλλά χαμογέλασε. «Κανένα πρόβλημα, φίλε μου. Κανένα πρόβλημα.»

Την επόμενη φορά που ο Γεώργιος γρονθοκόπησε τον τοίχο ενός σοκακιού, ο τζογαδόρος έμεινε σιωπηλός, περιμένοντάς τον να τελειώσει. Καλύτερα τον τοίχο παρά εμένα, σκέφτηκε.

Και τώρα ήταν σούρουπο, και είχαν επισκεφτεί σχεδόν όλα τα πιθανά στέκια του Τριτολίμανου απ'όπου ο Γεώργιος μπορούσε να πάρει πληροφορίες. Τα δημόσια φώτα στις γωνίες των δρόμων είχαν

ανάψει. Οι πρωινοί λιμενεργάτες είχαν προ πολλού επιστρέψει στα σπίτια τους ή στα καταλύματά τους. Κάποιοι άνθρωποι που έκαναν νυχτερινές βάρδιες πήγαιναν στις δουλειές τους. Ο Δημήτριος ήταν έτοιμος να προτείνει στον Γεώργιο να κατευθυνθούν στο Δευτερολίμανο, αν και δεν πίστευε πραγματικά ότι εκεί ο μαυρόδερμος τύπος θα μάθαινε κάτι.

Προτού όμως προλάβει ο τζογαδόρος να κάνει την οποιαδήποτε πρόταση, η Φρουρά τούς πλησίασε.

Ήρθαν επάνω σε πέντε δίκυκλα, που στο καθένα ήταν καθισμένος από ένας καβαλάρης ο οποίος φορούσε στολή που ο Γεώργιος αμέσως αναγνώρισε ως οργανική. Και τέτοιες στολές, σε μια τέτοια περίπτωση, πρέπει να ήταν ενδυνάμωσης, κατά πάσα πιθανότητα. Αλλά πώς το ήξερε αυτό; αναρωτήθηκε. Από το παρελθόν του, σίγουρα· αλλά πώς;

«Σταθείτε!» φώναξε ένας φρουρός. «Εσείς οι δυο! Σταθείτε εκεί που είστε!» Τα δίκυκλα σταμάτησαν, και οι άντρες κατέβηκαν από τις σέλες.

Ο Γεώργιος είχε σηκωμένη την κουκούλα της κάπας του, φυσικά (όπως κι ο Δημήτριος), μα φαίνεται πως κάποιος είχε προσέξει το μαύρο δέρμα του και η Φρουρά το είχε πληροφορηθεί. Αισθάνθηκε οργή να τον φλογίζει ξανά. Δεν έφτανε που δεν μπορούσε να μάθει τίποτα για το πλοίο του – τίποτα για το χαμένο παρελθόν του! – τώρα έπρεπε να τον κυνηγάνε κι αυτοί οι καταραμένοι!

Τράβηξε ξαφνικά το Φιλί της Έχιδνας και όρμησε στον έναν, ο οποίος, τραβώντας επίσης γρήγορα ένα σπαθί, απέκρουσε το χτύπημα. Ο Γεώργιος τον έσπρωξε πίσω, και τον κλότσησε στην κοιλιά, μα ο άντρας δεν έπεσε! Η οργανική στολή του ήταν, αναμφίβολα, στολή ενδυνάμωσης.

«Πιάστε τον!» φώναξε ένας από τους υπόλοιπους τέσσερις. «Και τον άλλο, επίσης!»

«Ε!» διαμαρτυρήθηκε ο Δημήτριος οπισθοχωρώντας. «Εγώ δεν έχω καμιά σχέση μ'αυτή την ιστορία! Καμιά – καμιά – σχέση!» Αλλά ο ένας από τους φρουρούς ερχόταν ήδη προς το μέρος του.

Ο Γεώργιος, με μια γρήγορη κίνηση (που δεν θυμόταν από πού την είχε μάθει), αφόπλισε τον φρουρό μπροστά του και τον γρονθοκό-

πησε στο πλάι του κράνους του. Τον έκανε να παραπατήσει, μα όχι και να πέσει. Αλλ' αυτό ήταν αρκετό για ν'απομακρυνθεί και να στραφεί προς τον άντρα που πλησίαζε τον Δημήτριο.

Οι άλλοι τρεις προσπάθησαν να τον εμποδίσουν, κρατώντας σπαθιά που ενέργεια τρεμόπαιζε πάνω στις λεπίδες τους. Και ο Γεώργιος ήξερε τι σήμαινε αυτό. Τέτοια ξίφη μπορούσαν να σπάσουν ξίφη που δεν ήταν ενεργειακά φορτισμένα, όπως το Φιλί της Έχιδνας – και μάλλον οι ευλογίες των ιερέων δεν θα έσωζαν τη λεπίδα του από μια τέτοια μοίρα.

Καθώς οι τρεις φρουροί έρχονταν καταπάνω του, ο Γεώργιος τράβηξε το ενεργειακό πιστόλι που είχε κλέψει απ'τους άλλους φρουρούς και πάτησε τη σκανδάλη, χτυπώντας τον έναν στο στήθος και ρίχνοντάς τον στα γόνατα, τυλιγμένο ξαφνικά από ενέργεια. Ο άντρας κραύγασε, διπλωμένος, πεσμένος στα τέσσερα, έχοντας χάσει το ξίφος του.

Ο άλλοι δύο, όμως, ήρθαν καταπάνω στον Γεώργιο, σπαθίζοντας. Εκείνος απέφυγε το χτύπημα του ενός και τον κοπάνησε καταπρόσωπο με το πιστόλι, μη θέλοντας να χρησιμοποιήσει κι άλλη ριπή. Τα κρύσταλλα του κράνους του φρουρού έσπασαν και αίματα τινάχτηκαν. Ο άντρας, τρεκλίζοντας, κουτούλησε πάνω στον συνάδελφό του. Προς στιγμή ήταν κι οι δυο τους μπουρδουκλωμένοι, και ο Γεώργιος τούς κλότσησε στα πόδια ρίχνοντάς τους στο πλακόστρωτο.

Μετά έτρεξε καταπάνω σ'αυτόν που είχε ήδη αρπάξει τον Δημήτριο από το μπράτσο και ήταν έτοιμος να του φορέσει χειροπέδες. Ο φρουρός στράφηκε στον Γεώργιο όταν ήταν ήδη πολύ αργά. Το Φιλί της Έχιδνας τον έκοψε απ'τον δεξή ώμο ως τα μέσα του δεξιού στήθους, σκίζοντας την οργανική στολή του και τον αλυσιδωτό θώρακα που φορούσε από μέσα. Ο άντρας κατέρρευσε, φτύνοντας αίμα, γρυλίζοντας.

«Πάμε!» φώναξε ο Γεώργιος στον Δημήτριο. «Έλα!» ενώ, συγχρότως, έτρεχε προς ένα σοκάκι.

Πίσω του, ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, είδε τους άλλους τρεις φρουρούς να σηκώνονται για να τους ακολουθήσουν, ενώ ο τέταρτος – αυτός που είχε αντιμετωπίσει αρχικά ο Γεώργιος – ύψω-

νε ένα πιστόλι και εκτόξευε μια ενεργειακή ριπή, η οποία πέρασε ξυστά δίπλα από τον Γεώργιο.

Σε διαφορετική περίπτωση, ο Γεώργιος θα είχε επιχειρήσει να αρπάξει ένα από τα δίκυκλά τους, όμως με τις οργανικές στολές που φορούσαν δεν νόμιζε ότι μπορούσε να τους αντιμετωπίσει όλους ταυτόχρονα.

Ο Δημήτριος τον ακολουθούσε καθώς έτρεχε. «Τι σκατά γίνεται εδώ, ρε φίλε; Έχεις μπλεξίματα με τη Φρουρά; Έχεις μπλεξίματα με τη Φρουρά; Γιατί δεν το είπες, γαμώτο; Γιατί;»

«Σκάσε και τρέχα,» αποκρίθηκε μόνο ο Γεώργιος.

«Και γαμώ...» μούγκρισε ο Δημήτριος, ήδη ασθμαίνοντας. «Και γαμώ... Και γαμώ· γαμώ την πουτάνα μου, γαμώ!...»

Όταν σταμάτησαν για λίγο στη γωνία ενός δρόμου που έμοιαζε, προς το παρόν, ασφαλής, ο τζογαδόρος είπε αγκομαχώντας: «...Να φύγουμε... Εγώ... θέλω να φύγω έτσι κι αλλιώς... κι εσύ... δεν μου φαίνεται ότι μπορείς να μείνεις...»

«Σ'το είπα ήδη: δεν σκοπεύω να μείνω στην Οστρακόπολη.» Ο Γεώργιος δεν είχε λαχανιάσει. «Ξέρεις κανένα πλοίο;»

«Θα μπορούσα... να μας βρω πλοίο... αν δεν μας κυνηγούσε η Φρουρά...»

Ο Γεώργιος μόρφασε μέσα στο σκοτάδι της κουκούλας του, και βάδισε προς τα εκεί όπου νόμιζε πως ήταν οι αποβάθρες, περνώντας στην άλλη μεριά του δρόμου.

Ο Δημήτριος τον ακολούθησε.

Και σύντομα βρέθηκαν πάλι κυνηγημένοι. Αλλά τώρα από περισσότερους φρουρούς. Πολύ περισσότερους, και όχι όλους ντυμένους με οργανικές στολές φυσικά. Για την ακρίβεια, ο Γεώργιος δεν μπορούσε να διακρίνει κανέναν που να φορά οργανική στολή καθώς έτρεχε να τους ξεφύγει. Ορισμένοι ήταν πεζοί, κάποιοι καβαλούσαν δίκυκλα, κάποιοι ήταν πάνω σ'ένα τρίκυκλο, και μερικά τετράκυκλα ήταν επίσης κοντά, προσπαθώντας ν'αποκλείσουν τους δρόμους και να παγιδέψουν τον Γεώργιο και τον Δημήτριο. Ενεργειακές ριπές και ηχητικές ριπές έτριζαν και βούιζαν στον αέρα. Αλλά, ευτυχώς, καμιά δεν είχε ακόμα πετύχει τους δύο κυνηγημένους. Πράγμα που όμως δεν θα αργούσε να συμβεί, υπέθετε ο Γεώργιος.

Έπρεπε να βρει έναν τρόπο διαφυγής – τώρα.

Πού να πήγαινε;

Πάνω;

Κάτω;

Κάτω!

Έχοντας μόλις στρίψει σ'ένα σοκάκι ανάμεσα σε ψηλές πολυκατοικίες, το οποίο ήταν άδειο μες στις πυκνές σκιές του σούρουπου, είδε το καπάκι ενός υπονόμου στο φως που έπεφτε από ένα παράθυρο. Γονάτισε αμέσως δίπλα του και με χαρακτηριστική ευκολία το σήκωσε. «Κατέβα!» είπε στον Δημήτριο. «Σβέλτα!» Κι εκείνος δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση, αρχίζοντας πάραυτα να κατεβαίνει τη μεταλλική σκάλα.

«Αα!» ακούστηκε η κραυγή του από κάτω καθώς γλιστρούσε κι έπεφτε· ένα δυνατό ΠΛΑΤΣ! κι ένας γδούπος ακολούθησαν.

Ο Γεώργιος είχε ήδη αρχίσει να κατεβαίνει επίσης, και τράβηξε το καπάκι από πάνω του, κλείνοντάς το. Άναψε τον φακό του κι έφτασε γρήγορα στον πυθμένα του φρεατίου, όπου ο Δημήτριος είχε ανασηκωθεί μες στα βρόμικα νερά, μουγκρίζοντας.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε ο Γεώργιος.

«Θα σ'το πω απλά, φίλε: Έχω περάσει και πολύ καλύτερες νύχτες, εντάξει;»

«Φαντάζομαι.»

«Πού σκατά πάμε τώρα;»

«Ακολουθούμε τα σκατά.» Ο Γεώργιος βάδισε.

Ο Δημήτριος ήρθε πίσω του, παραπατώντας, τρεκλίζοντας, τρίβοντας τον δεξή γοφό του. Δε νόμιζε ότι είχε σπάσει τίποτα. Ευτυχώς. Μόνο αυτό μού έλειπε τώρα... «Τι σκατά εννοείς, γαμώτο;»

«Πηγαίνουμε προς τη θάλασσα. Οι υπόνομοι εκεί καταλήγουν, σίγουρα.»

Και δεν χρειάστηκε να προχωρήσουν για πολλή ώρα. Σύντομα έφτασαν σ'ένα μέρος όπου τελείωναν αρκετές σήραγγες και σωλήνες: ένα μέρος γεμάτο βρόμικα νερά.

«Εδώ είμαστε,» είπε ο Γεώργιος. «Από εδώ πρέπει να βγαίνεις στη θάλασσα.»

«Αν βουτήξεις...»

«Προφανώς.»

Ο Δημήτριος μόρφασε από απέχθεια. «Δεν είσαι σοβαρός, έτσι;»

«Αν θες μπορείς να μείνεις για να συναντήσεις τους φρουρούς.»

«Γαμώτο!» μούγκρισε ο τζογαδόρος. «Έπρεπε να με είχες προειδοποιήσει ότι σε κυνηγούσαν!» Θα είχε φύγει προ πολλού αν τον είχε προειδοποιήσει. Ήταν κυνηγημένος από τους Πολυπλόκαμους· δεν του χρειαζόταν τώρα να τον κυνηγά κι η Φρουρά της Οστρακόπολης!

Ο Γεώργιος μπήκε στα βρόμικα νερά. Έφταναν ως τη μέση του. Έκανε μερικά βήματα. Η στάθμη ανέβαινε, πλησιάζοντας το στήθος του. Και ο Γεώργιος αισθανόταν μια... σύνδεση με το νερό. Σύνδεση; Όχι, όχι ακριβώς. Αλλά το ένιωθε, κατά μία έννοια, σαν προέκταση του εαυτού του. Σαν ένα ακόμα μέλος του σώματός του. Νόμιζε πως το είχε αισθανθεί αυτό και όταν είχε βουτήξει στη θάλασσα έξω από τον Ναό της Έχιδνας, αντιμετωπίζοντας τη μεγαπλόκαμη σουπιά· αλλά τότε το είχε αγνοήσει, μη δίνοντας σημασία, θεωρώντας το ίσως παραίσθηση. Αυτό, όμως, που ένιωθε τώρα σίγουρα δεν ήταν παραίσθηση. Και τι μπορεί να σήμαινε; Είχε καμιά σχέση με το δηλητήριο της Έχιδνας; Ή με το παρελθόν του; Για κάποιο λόγο, δεν νόμιζε ότι ήταν το δεύτερο.

Προσπάθησε να κινήσει το καινούργιο του μέλος, και είδε τα βρόμικα νερά γύρω του να ανασαλεύουν. Κίνησε το καινούργιο του μέλος πιο έντονα, και τα είδε να αφρίζουν και να ταράζονται.

«Κάτι συμβαίνει!» παρατήρησε ο Δημήτριος, ανήσυχα. «Κάτι... κάτι ίσως νάναι εκεί μέσα, Γεώργιε! Πρόσεχε! Είναι σαν... σαν...»

Ο Γεώργιος στράφηκε να τον αντικρίσει. «Όχι,» είπε. «Εγώ το κάνω...»

Ο Δημήτριος συνοφρυώθηκε. «Τι;»

Τα νερά έπαψαν να κινούνται. «Εγώ το κάνω,» επέμεινε ο Γεώργιος. «Δες.» Τα νερά κινήθηκαν ξανά.

Τα μάτια του Δημήτριου γούρλωσαν. «Αυτό είναι σαν επίδραση υδατοτρόπου όπλου, μα την ουρά της Έχιδνας! Δε μπορεί να το κάνεις εσύ!»

Υδατοτρόπο όπλο; Ναι, ο Γεώργιος ήξερε για τα υδατοτρόπα όπλα, τα οποία λειτουργούσαν μόνο στην Υπερυδάτια. Αλλά δεν ήξερε από

πού το ήξερε. Οι ιερωμένοι του Ναού της Έχιδνας σίγουρα δεν του είχαν πει τίποτα.

«Εγώ το κάνω,» επέμεινε.

«Δεν είναι δυνατόν, ρε φίλε!»

«Αμφιβάλλεις γι' αυτό που βλέπεις;»

Ο Γεώργιος στράφηκε απ' την άλλη ξανά, και βάδισε. Το νερό έφτασε ως τον λαιμό του, και τώρα βρισκόταν στο πέρας του χώρου. Μπροστά του ήταν τοίχος, γεμάτος υγρασία και λειχήνες. Κάπου εδώ πρέπει να ήταν το άνοιγμα απ' όπου οι υπόνομοι έρχονταν σ' επαφή με τη θάλασσα.

Προσπάθησε να χρησιμοποιήσει το καινούργιο μέλος του πάλι: τώρα σκοπεύοντας να κάνει τα νερά ν' ανοίξουν προς τα κάτω και να του φανερώσουν τι κρυβόταν εκεί. Αλλά δεν τα κατάφερε. Το αόρατο μέλος του δεν ήταν και τόσο δυνατό. Έκανε απλώς το νερό να τρανταχτεί έντονα.

Μία λύση, άρα, υπήρχε. Ο Γεώργιος βούτηξε κάτω από την επιφάνεια, με τα μάτια ανοιχτά, φωτίζοντας με τον αδιάβροχο φακό του. Είδε μια σχάρα. Κάγκελα πάλι! Και από εκεί ήταν, σίγουρα, η έξοδος.

Την πλησίασε, έβαλε τον φακό του στο στόμα, και έπιασε τα κάγκελα και με τα δύο χέρια. Πιέζοντας με τα πόδια του τον τοίχο, τράβηξε τις μεταλλικές ράβδους προς τη μεριά του, μουγκρίζοντας, δημιουργώντας φουσαλίδες ολόγυρά του.

Η σχάρα έσπασε, και ο Γεώργιος έβγαλε ξανά το κεφάλι του στην επιφάνεια, κρατώντας ψηλά τα κατεστραμμένα κάγκελα, βαριανασαίνοντας. Οργισμένος, τα εκτόξευσε στην άλλη άκρη του χώρου, για να κοπανήσουν θορυβωδώς σ' έναν τοίχο.

«Τι κάνεις εκεί;» είπε ο Δημήτριος. «Αν οι φρουροί έχουν κατεβεί, θα το άκουσαν αυτό!»

Ο Γεώργιος έβγαλε τον φακό απ' το στόμα του. «Έλα. Υπάρχει άνοιγμα που οδηγεί στη θάλασσα.»

Ο Δημήτριος δίστασε προς στιγμή, όμως μετά μπήκε στα βρόμικα νερά. «Φίλε, θα μας πιάσει καμιά αρρώστια απ' αυτό εδώ, νάσαι σίγουρος. Σίγουρος.»

Πλησίασε τον Γεώργιο. Εκείνος τον άρπαξε, είπε «Κράτα την αναπνοή σου», και τον τράβηξε μαζί του κάτω απ' το νερό. Τον ώθησε

προς το άνοιγμα απ'όπου είχε σπάσει τα κάγκελα. Ο Δημήτριος, προσπαθώντας να έχει τα μάτια του ανοιχτά και τη μύτη του κλειστή, το είδε στο φως του αδιάβροχου φακού του μαυρόδερμου αγνώστου και πέρασε από μέσα του κολυμπώντας. Ο Γεώργιος τον ακολούθησε, και βρέθηκαν σ'ένα υποβρύχιο μέρος όπου αισθάνονταν γύρω τους το νερό πιο καθαρό.

Ο Γεώργιος άρπαξε, με το ένα χέρι, τον Δημήτριο απ'τον ώμο και χρησιμοποίησε το καινούργιο του μέλος. Πρόσταξε το νερό να κινηθεί ολόγυρά τους, ωθώντας τους, κάνοντάς τους να κολυμπούν πολύ πιο γρήγορα από πριν, λες και είχαν προπέλα πίσω τους! Ο αδιάβροχος φακός των ιερέων φώτιζε τώρα μεγάλους σκοτεινούς όγκους από πάνω τους, αλλά καθόλου τοίχους, προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Και οι δύο καταλάβαιναν ότι είχαν βγει στη θάλασσα, και οι σκοτεινοί όγκοι ήταν αναμφίβολα πλοία δεμένα στο λιμάνι.

Ο Γεώργιος συνέχισε να χρησιμοποιεί το καινούργιο του μέλος, πηγαίνοντάς τους ολοένα και πιο μακριά. Και σύντομα, σκοτεινοί όγκοι δεν υπήρχαν πλέον από πάνω τους.

Ο Δημήτριος άρχισε να αποτραβιέται, προσπαθώντας να του ξεφύγει. Τι πρόβλημα είχε; αναρωτήθηκε ο Γεώργιος κρατώντας τον γερά.

Ο τζογαδόρος τον χτύπησε με χέρια και με πόδια, και ο Γεώργιος, οικειοθελώς, τον ελευθέρωσε, ακόμα απορημένος. Είδε τον Δημήτριο να κολυμπά προς τα πάνω, γρήγορα, μανιασμένα.

Φυσικά! Πρέπει να του χρειαζόταν να πάρει αναπνοή.

Γιατί σ'εμένα δεν χρειάζεται; Ο Γεώργιος αισθανόταν ότι σίγουρα μπορούσε να μείνει κι άλλο κάτω απ'το νερό. Αν και όχι μόνιμα· κάποια στιγμή θα έπρεπε κι εκείνος να αναπνεύσει.

Επί του παρόντος, αποφάσισε ν'ακολουθήσει τον Δημήτριο, και δεν άργησαν να βγάλουν τα κεφάλια τους στον αφρό. Γύρω τους απλωνόταν ο ατέρμονος ωκεανός της Υπερυδάτιας, σκοτεινός, καθώς οι ήλιοι είχαν πλέον δύσει και μόνο η λευκή ακτινοβολία του φεγγαριού έπεφτε από τους ουρανούς. Στο βάθος φώτα φαίνονταν – από την Οστρακόπολη αναμφίβολα.

Ο Δημήτριος αγκομαχούσε, τραβώντας αέρα λαίμαργα μέσα του. «...Τι... τι ήθελες... να με... πνίξεις;...»

«Συγγνώμη,» είπε ο Γεώργιος. «Νόμιζα ότι μπορούσες να κρατήσεις κι άλλο την αναπνοή σου.»

Ο Δημήτριος τον κοίταξε με μεγάλη απορία. «...Είσαι σοβαρός;» Ύστερα πρόσεξε πού βρίσκονταν, και είπε: «Μα την Έχιδνα... πώς... απομακρυνθήκαμε τόσο πολύ... απ'την πόλη;... Τι είσαι, ρε φίλε;... Τι έκανες... με το νερό; Έχεις κάποια... υδατοτρόπο... συσκευή μαζί σου;»

«Όχι. Εγώ το έκανα.»

«Τι εννοείς, γαμώτο;»

«Εγώ το έκανα!» του είπε, νιώθοντας οργισμένος από τις άσκοπες ερωτήσεις. «Με το σώμα μου.»

«Αν είναι δυνατόν... Δεν... Τι είσαι; Μάγος;»

«Δεν είμαι μάγος. Και καλύτερα ν'απομακρυνθούμε κι άλλο.» Έπιασε ξανά τον ώμο του.

«Όχι πάλι κάτω απ'το νερό!»

«Δε θα χρειαστεί να βουτήξουμε.» Άρχισε να χρησιμοποιεί τις... υδατοτρόπους ιδιότητές του (πώς αλλιώς να τις αποκαλούσε;) και το νερό τούς ώθησε προς τα εκεί όπου ο Γεώργιος υπέθετε ότι ήταν τα νοτιοανατολικά, έτσι ώστε να βλέπουν τις ακτές της Κεντρυδάτιας αλλά να μην είναι και πολύ κοντά τους.

# 8

Περνά μια μέρα ενώ βρισκόμαστε μέσα στη Φυσαλίδα. Περνά και δεύτερη. Περνά και τρίτη. Ανταλλάσσουμε, εν τω μεταξύ, διάφορες ιστορίες από τις τρεις ηπειρονήσους της Υπερυδάτιας και από τον ατέρμονο, απύθμενο ωκεανό της. Κάνουμε υποθέσεις για τους πειρατές και τον δαίμονα του καπνού. (Αναρωτιέμαι για τη μαυρόδερμη γυναίκα που φαινόταν να με γνωρίζει, χωρίς να αναφέρω τίποτα σε κανέναν – είναι δική μου υπόθεση και μόνο.) Παραδέχομαι πως φοβάμαι ότι δεν θα προλάβω να πάω το φάρμακο στον Αρσένιο ώστε να τον γλιτώσω απ'το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς. Ο Μελέτιος δεν μας λέει το παραμικρό για τον εαυτό του, ενισχύοντας την αίσθηση ότι κάτι κρύβει για κάποιον λόγο, ή ότι κάποιον ή κάποιους θέλει να αποφύγει. Δεν είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου ως Οφιομαχητής που έχω συναντήσει κυνηγημένους ανθρώπους. Θυμάμαι, για παράδειγμα, τον Δημήτριο, τον τζογαδόρο που γνώρισα στους υπονόμους της Οστρακόπολης, και χαμογελάω αχνά. Τι να γίνεται τώρα αυτός ο καριόλης; Ακόμα ζωντανός είναι; Μάλλον απίθανο, με τη ζωή που επέμενε να κάνει. Όχι πως η δική μου είναι πιο ασφαλής· αλλά εγώ είμαι ιδιαίτερη περίπτωση, δίχως αμφιβολία.

Κυνηγάμε ιχθυόπτερα για φαγητό, και τρώμε επίσης και κάποια από τα φυτά που φυτρώνουν μες στη Φυσαλίδα τα οποία έχω μάθει πως όχι μόνο δεν είναι δηλητηριώδη για τον άνθρωπο αλλά, μάλιστα, του κάνουν καλό. Ο Μελέτιος'σαρ αφαλατώνει το νερό που του φέρνουμε από τις παρυφές της Φυσαλίδας, και πίνουμε από γούβες των βράχων.

Αν δεν είχαμε τον μάγο μαζί μας θα ήμασταν, πραγματικά, σε άθλια κατάσταση όταν τελικά βλέπουμε τα τεχνητά φώτα μέσα στους βυθούς.

Η κυρά Ιωάννα τα μπανίζει πρώτη, πάνω απ'τον ώμο του Μελέτιου, καθώς οι δυο τους κάθονται παράμερα και μιλάνε (και νομίζω πως ο

μάγος μας της την πέφτει, αυτή την τελευταία ημέρα, χωρίς προφανώς να τον ενδιαφέρει αν θα βγούμε ζωντανοί ή όχι από τη Φυσαλίδα). Πετάγεται όρθια, δείχνοντας. «Υποβρύχιο!» φωνάζει. «Υποβρύχιο!»

Σηκώνομαστε όλοι, κοιτάζοντας προς την κατεύθυνση που είναι στραμμένο το χέρι της Ιωάννας. Και, πράγματι, δεν μπορεί παρά να είναι υποβρύχιο αυτό στο βάθος. Τι άλλο θα περιφερόταν στα βάθη των ωκεανών με τόσο δυνατά τεχνητά φώτα;

Είμαστε, φυσικά, προετοιμασμένοι για την περίπτωση. Πιάνουμε τους δαυλούς που έχουμε φτιάξει από πλεγμένα φυτά της Φυσαλίδας, τους ανάβουμε με τον ενεργειακό μου αναπτήρα και τον ενεργειακό αναπτήρα του Μελέτιου, κι αρχίζουμε να τους κουνάμε σαν τρελοί πάνω απ'τα κεφάλια μας. Ο Μελέτιος έχει χρησιμοποιήσει, επίσης, μια μαγεία που είπε πως λέγεται Ξόρκι Εκτυφλωτικής Ανακλάσεως, το οποίο κάνει γυαλιστερές επιφάνειες να αντανακλούν το φως πολύ πιο έντονα απ'ό,τι συνήθως. Και η επιφάνεια που τώρα επηρεάζεται από αυτό το ξόρκι είναι η λεπίδα του ξίφους μου.

Κρατάω το Φιλί της Έχιδνας υψωμένο, με το ένα χέρι, και το φως των δαυλών μας, των φωτοβόλων φυτών της Φυσαλίδας, και των ιχθυόπττερων που φτερουγίζουν αντανακλάται πολύ δυνατά από τη λάμπα του. Μοιάζει σχεδόν σαν να κρατάω έναν μικρό ήλιο. Σε πονάνε τα μάτια σου να την κοιτάξεις. Την κουνάω πέρα-δώθε, για να τραβήξω την προσοχή του υποβρυχίου. Ενώ στο άλλο χέρι μου έχω έναν αναμμένο δαυλό.

Τα απόμακρα τεχνητά φώτα έρχονται τώρα προς το μέρος μας. Αλλά εξ αρχής δεν ερχόταν προς αυτή την κατεύθυνση;

Εξακολουθούμε να κουνάμε τα δικά μας φωτά πάνω απ'τα κεφάλια μας, χοροπηδώντας. Δεν φωνάζουμε, γιατί δεν έχει νόημα, φυσικά: οι φωνές δεν βγαίνουν από τη Φυσαλίδα.

Μια σκοτεινή μορφή διακρίνεται από τα βάθη του ωκεανού, επάνω στην οποία είναι τα τεχνητά φώτα. Ναι, το υποβρύχιο σίγουρα μάς πλησιάζει. Το πλήρωμά του πρέπει να μας έχει δει. Αλλά εμείς, βέβαια, συνεχίζουμε να χοροπηδάμε και να κουνάμε τους δαυλούς μας, ενώ το Φιλί της Έχιδνας φεγγοβολά σαν πυρακτωμένο άστρο των βυθών.

Ο σκοτεινός όγκος γίνεται ολοένα και πιο μεγάλος. Το υποβρύχιο είναι πελώριο! Πιο πριν, πρέπει να το βλέπαμε από πραγματικά πολύ μακριά. Μα την Έχιδνα, μοιάζει με ολόκληρη υποβρύχια πόλη! Τι θα γίνει αν, παραδόξως, δεν μας έχει προσέξει και κουτουλήσει πάνω στη Φυσαλίδα; Μπορεί να τη σπάσει; Είναι καν εφικτό αυτό; Μπορούν να διαλυθούν οι ανθυδατικές ενέργειες που τη διατηρούν; Πρέπει να ρωτήσω τον Μελέτιο – ίσως να ξέρει – αν δεν σκοτωθούμε...

Αλλά το υποβρύχιο δεν κουτουλά τη Φυσαλίδα μας. Σταματά δίπλα της, και παρατηρώ ότι κάποιοι μάς παρατηρούν από ένα φινιστρίνι. Μια θύρα ανοίγει από την κάτω μεριά του σκάφους και δύο δύτες βγαίνουν, κολυμπώντας ελάχιστα προτού μπουν στη Φυσαλίδα.

Τους πλησιάζουμε χαμογελώντας. Είναι δύο γυναίκες, βλέπουμε, καθώς βγάζουν τις μάσκες και τις κουκούλες τους – η μία καφετόδερμη με κοντά μαύρα μαλλιά, η άλλη γαλανόδερμη με κοντά ξανθά μαλλιά και μια περίτεχνη δερματοστιξία δίπλα από το αριστερό μάτι. Είναι ντυμένες με μαύρες, εφαρμοστές στολές: οργανικές, παρατηρώ – στολές υποβρύχιας αναπνοής. Στις ζώνες τους έχουν μακριά ξιφίδια, και η γαλανόδερμη έχει κι ένα πιστόλι που φαίνεται για ηχοβόλο.

«Δόξα στους θεούς!» λέει ο Ευστάθιος. «Μας είδατε! Σταματήσατε!»

«Τι είστε;» ρωτά η γαλανόδερμη γυναίκα. «Ναυαγοί;»

«Ναι, και ζητάμε τη βοήθειά σας. Έχουμε ξεμείνει εδώ. Αν μας εγκαταλείψετε θα πεθάνουμε!» (Όχι αλήθεια ακριβώς· μπορούμε να επιβιώσουμε ακόμα για πολύ καιρό· όμως καμιά φορά ένα αθώο ψέμα δεν βλάπτει. Θα ήταν τραγωδία τώρα να μας αφήσουν και να φύγουν!)

«Μη φοβάστε, δε θα σας εγκαταλείψουμε,» αποκρίνεται η γαλανόδερμη γυναίκα. «Ο Καπετάνιος είπε να σας φέρουμε στο σκάφος. Μπορείτε να κολυπήσετε ως την πόρτα;»

«Φυσικά,» αποκρίνεται ο Ευστάθιος.

«Εκεί θα κολλήσουμε;» λέει ο Μελέτιος· και αγγίζοντας το κατεβασμένο ξίφος μου μουρμουρίζει μια παράξενη λέξη, κάνοντας το φως να πάψει να αντανakλάται τόσο εκτυφλωτικά πάνω στη λεπίδα.

«Ελάτε, τότε,» λέει η γαλανόδερμη γυναίκα· «και καλωσορίσατε στο Μικρό Σύμπαν. Το όνομά μου είναι Ευτυχία, κι αυτή» – δείχνει, με το βλέμμα, την καφετόδερμη δύτρια – «είναι η Ειρήνη.» Στρέφονται και

βγαίνουν από τη Φυσαλίδα, βουτώντας ξανά στη θάλασσα, κολυμπώντας προς τη θύρα κάτω από το γιγάντιο υποβρύχιο – που, αναμφίβολα, του ταιριάζει το όνομα Μικρό Σύμπαν, οφείλω να ομολογήσω.

Δίχως καθυστέρηση, ακολουθούμε τις δύτριες. Και δεν χρησιμοποιώ τις υδατοτρόπους δυνάμεις μου, γιατί δεν θέλω ακόμα να καταλάβει κανείς από αυτούς που μας έσωσαν ότι είμαι κάτι το διαφορετικό.

Η στρογγυλή θύρα μάς περιμένει ανοιχτή· περνάμε από εκεί και καταλήγουμε σε μια δεξαμενή στο κέντρο ενός μικρού θαλάμου. Πιανόμαστε από την άκρη της και βγαίνουμε από το νερό, ενώ οι δύο δύτριες έχουν ήδη βγει.

«Ελάτε,» λέει η Ευτυχία καθώς περνάνε μια ανοιχτή πόρτα.

Στο επόμενο δωμάτιο, όπου υπάρχουν διάφοροι εξοπλισμοί για κατάδυση, στέκεται ένας άντρας που η όψη του με ξαφνιάζει. Δεν έχω ποτέ ξανά αντικρίσει τέτοιο άνθρωπο! Από πού είναι; Σίγουρα όχι απ'την Υπερυδάτια!

Το δέρμα του είναι άσπρο, κάτασπρο, αλλά όχι σαν των κατάλευκων ανθρώπων που μπορεί κανείς να συναντήσει παντού στο Γνωστό Σύμπαν (αν και στην Υπερυδάτια είναι σπάνιοι, όπως και οι κατάμαυροι)· το δέρμα αυτού του άντρα είναι ημιδιαφανές. Βλέπεις τις φλέβες από κάτω, ακόμα και τα κόκαλα. Φαίνονται τα δόντια του, φαίνεται το κρανίο του. Και το δέρμα, γενικά, μοιάζει ασθενικό και, για κάποιο λόγο, γλοιώδες.

Επίσης, τα μάτια του είναι χρυσαφιά. Και ούτε άνθρωπο με χρυσαφιά μάτια νομίζω πως έχω δει ποτέ ξανά.

Τα μαλλιά του είναι μαύρα και χτενισμένα επιμελώς προς τα πίσω. Μούσι δεν έχει, ούτε μουστάκι. Είναι ντυμένος με σκούρο-μπλε κοστούμι και μαύρα γυαλιστερά παπούτσια, και μια αργυρή αλυσίδα κρέμεται από τον γιακά του σακακιού του.

Εκτός από αυτόν, στο δωμάτιο στέκονται άλλοι τρεις: δύο άντρες και μια γυναίκα, που όλοι τους μοιάζουν για Υπερυδάτιοι, και έχουν όπλα επάνω τους, θηκαρωμένα.

«Αυτοί είναι, Καπετάνιε,» λέει η Ευτυχία στον παράξενο χρυσομάτη άντρα. «Μας είπαν ότι είναι ναυαγοί.»

Ο Καπετάνιος στρέφει το βλέμμα του επάνω μας. «Καλωσορίσατε στο Μικρό Σύμπαν, κύριοι, κυρία. Είμαι ο Ισίδωρος του σκάφους, Ισίδωρος Ορνάκιος.»

«Το υποβρύχιο ξενοδοχείο...» λέει ο Ευστάθιος.

«Και όχι μόνο,» αποκρίνεται ο Ισίδωρος.

Και τότε θυμάμαι! Το έχω ξανακούσει σε κάποια λιμάνια. Ένα μεγάλο υποβρύχιο που περιφέρεται στους ωκεανούς της Υπερυδάτιας, χωρίς να έχει σταθερή βάση σε καμιά ηπειρόνησο... Και τι είχα μάθει για τον Καπετάνιο του; Ότι πάσχει από κάποια σπάνια ασθένεια; Ή κάτι άλλο; Το δέρμα του... τα μάτια του...

«Το Μικρό Σύμπαν,» συνεχίζει ο Ισίδωρος, «δεν είναι μόνο ξενοδοχείο, κύριε. Περιλαμβάνει και πολλούς άλλους χώρους. Υπάρχουν, μάλιστα, άνθρωποι που έρχονται εδώ για να εμπορευτούν.» Και, αλλάζοντας θέμα, ρωτά: «Το σκάφος σας βυθίστηκε;»

«Ναι,» απαντά ο Ευστάθιος. «Ονομαζόταν 'Τα Φτερά των Ωκεανών'. Ήμουν ο Καπετάνιος του. Ευστάθιος Λιρκάδιος. Κι από εδώ η κυρά Ιωάννα, Υποπλοίαρχός μου. Οι κύριοι ήταν επιβάτες...» Στρέφεται στον Μελέτιο και σ'εμένα, αφήνοντας εμάς να αποφασίσουμε τι θα πούμε για τον εαυτό μας.

Ο Μελέτιος μένει σιωπηλός. Εγώ συστήνομαι απλά ως Γεώργιος, και τίποτα περισσότερο.

«Μόνο εσείς απομείνατε;» ρωτά ο Ισίδωρος. «Οι άλλοι είναι νεκροί;»

«Δε μπορούμε να είμαστε σίγουροι,» λέει ο Ευστάθιος, «μα είναι δυστυχώς, αρκετά πιθανό.»

«Καταιγίδα;»

«Κουρσάροι. Και καθόλου συνηθισμένοι, σε διαβεβαιώνω, Καπετάνιε. Ίσως να νομίσεις ότι λέω ψέματα όταν ακούσεις την ιστορία μου...»

«Για ποιο λόγο;»

«Είχαν μαζί τους ένα... εξωφρενικό όπλο. Έναν γίγαντα από καπνό, ο οποίος έβγαине μέσα από κάποια καταπακτή του καταστρώματός τους και ορθωνόταν στον ουρανό. Στο ένα του χέρι βαστούσε τσεκούρι – από καπνό κι αυτό, έμοιαζε – όμως όταν χτυπούσε το πλοίο μας το κατέστρεφε σαν να ήταν από βαρύ μέταλλο, και πολύ κοφτερό. Το χώρισε στα δύο, τελικά!»

Ο Ισίδωρος ανταλλάσσει βλέμματα με τους υπόλοιπους του πληρώματός του καθώς ακούει τούτα τα λόγια. Ύστερα λέει στον Ευστάθιο: «Μήπως ονομάζονταν Τρομεροί Καπνοί αυτοί οι πειρατές;»

«Τους ξέρεις!» αναφωνεί ο Ευστάθιος, ξαφνιασμένος.

Ο Ισίδωρος γνέφει καταφατικά. «Έχουμε ακούσει ιστορίες, Καπετάνιε.»

«Από πού είναι; Από άλλη διάσταση;»

«Ο δαίμονάς τους, ίσως. Οι ίδιοι, δεν το νομίζω. Ελάτε, όμως, να σας οδηγήσουμε σε καμπίνες πρώτα, και ύστερα θα συζητήσουμε περισσότερο. Μ'ενδιαφέρει οτιδήποτε μπορεί να γνωρίζετε γι'αυτούς.»

Ο δηλητηριασμένος ονειρεύεται:

το ζάρι κυλά και σταματά πάνω στην άκρη του τραπεζιού και ο τζογαδόρος καταριέται Το σκάφος επισκευάζεται στο ναυπηγείο ενώ το πλήρωμα γλεντοκοπά στις ταβέρνες εξαπατημένο από τοπικές συμμορίες που θέλουν να του φάνε τα λεφτά Η αδελφή μου περιφέρεται ανήσυχα μες στο σπίτι και μιλά στον πατέρα μας Πλησιάζω τη χελώνα τώρα ανεβαίνω στη ράχη της και βλέπω απλωμένους θησαυρούς μες στη βλάστηση αλλά μια σκιά πετάγεται καταπάνω μου Ο γέροντας κάθεται στο βουνό και καπνίζει Ζέφυρου Νέφη βλέποντας το ηλιοβασίλεμα Ένας σκύλος αλυχτά μόνος σ'ένα σοκάκι της μεγάλης πόλης και μετά δυο άστεγοι αρχίζουν να τον κυνηγάνε για θραδινό Οι κρυμμένοι δραπετές γίνονται πειρατές μην έχοντας άλλη επιλογή εκτός από τον θάνατο Οι ιερωμένοι της Έχιδνας αρχίζουν την τελετή τους Ο τζογαδόρος μαζεύει κουρασμένα την τράπουλά του και χαμογελά στην κοπέλα δίπλα του Οι πιστοί του Λοκράθου ακονίζουν λεπίδες Το αριστερό πόδι είναι τραυματισμένο Τα χρυσαφιά μάτια του καπετάνιου κοιτάζουν ένα ποτήρι γεμάτο Αίμα της Έχιδνας συλλογισμένα

Διασχίζουμε διαδρόμους που είναι αξιοσημείωτα καλοφωτισμένοι και ευρύχωροι, αν σκεφτείς ότι είμαστε μέσα σε υποβρύχιο. Βλέπουμε γύρω μας πλήρωμα, και ακούμε και απόμακρες φωνές. Φωνές σαν από γιορτή, ίσως, ή αγορά, ή δρόμους πόλης. Μα την Έχιδνα, αν δεν το ξέρεις πως είσαι μέσα σε υποβρύχιο, το πιθανότερο είναι να νομίσεις ότι είσαι κάπου αλλού!

Μας οδηγούν σε καμπίνες. Η δική μου είναι πιο μεγάλη από τις συνηθισμένες στα περισσότερα πλοία· περιλαμβάνει ένα κρεβάτι, ένα κομοδίνο, μια ντουλάπα, και στη γωνία, κρυμμένη πίσω από μια κουρτίνα, μια τουαλέτα. Δεν είναι καθόλου άσχημο μέρος. Αριστερά της βρίσκεται η καμπίνα του Μελέτιου. Δεξιά της η καμπίνα του Ευστάθιου και, μετά απ'αυτήν, η καμπίνα της Ιωάννας.

Θα ήθελα ν'αλλάξω ρούχα, μα δεν έχω άλλα μαζί μου. Απ'όσα, όμως, μας έχει πει ως τώρα ο Καπετάνιος του Μικρού Σύμπαντος, υποθέτω πως μάλλον θα μπορώ ν'αγοράσω από το υποβρύχιο σύντομα.

Για την ώρα, απλά βγάζω τις βρεγμένες μπότες μου, τη βρεγμένη κάπα μου, το πανωφόρι μου, και όλα τα ρούχα από τη μέση κι επάνω και ξαπλώνω στο κρεβάτι. Η Ευθαλία ξετυλίγεται από τον καρπό μου και σέρνεται δίπλα μου, χώνεται πίσω από το μαξιλάρι.

Η πόρτα της καμπίνας χτυπά.

«Ναι;» λέω.

«Ο Καπετάνιος μάς ζήτησε να σας φέρουμε ρούχα, κύριε. Να περάσω;»

Παίρνω καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού. «Πέρνα.»

Η πόρτα ανοίγει και ένας ναύτης μπαίνει, αφήνοντάς μου μερικά απλά ρούχα. «Για να βγάλετε τα βρεγμένα, κύριε, και να φορέσετε κάτι στεγνό. Μετά, μπορείτε να επισκεφτείτε την Αγορά για να προμηθευτείτε ενδύματα της αρεσκείας σας.»

«Ευχαριστώ.»

«Ο Καπετάνιος θα σας μιλήσει σε μισή ώρα. Θα σας περιμένουν έξω απ'την καμπίνα, στον διάδρομο, για να σας οδηγήσουν σ'αυτόν.»

Γνέφω καταφατικά, και ο ναύτης φεύγει.

Βγάζω και τα υπόλοιπα βρεγμένα ρούχα μου και φοράω αυτά που μου έχουν φέρει: ένα μαύρο φαρδύ παντελόνι που δένεται με λάστιχο γύρω από τη μέση, μια γαλανή μακριά μπλούζα, κι ένα σκούρο-μπλε γιλέκο από χοντρό ύφασμα. Μόνο το γιλέκο έχει τσέπες. Μαζί με τα ρούχα είναι κι ένα ζευγάρι υφασμάτινα παπούτσια με δερμάτινες σόλες· αλλά αυτά δεν τα φοράω ακόμα.

Ο Καπετάν Ισίδωρος είναι αρκετά καλός οικοδεσπότης, οφείλω να ομολογήσω. Κι αναρωτιέμαι τι να ξέρει για τους Τρομερούς Καπνούς.

Υπάρχει πιθανότητα να γνωρίζει κάτι για τη μαυρόδερμη πειρατίνα που μ'ενδιαφέρει; Μάλλον όχι.

Ποιοι είναι αυτοί οι κουρσάροι; Τι είναι; Αν δεν έρχονται από άλλη διάσταση, από πού στην Υπερυδάτια μπορεί να έρχονται; Και, το πιο βασικό, πού βρήκαν εκείνο τον δαίμονα του καπνού; Αυτό είναι το αξιοπερίεργο της υπόθεσης, φυσικά, όχι οι ίδιοι οι πειρατές. Πειρατές κυκλοφορούν πολλοί σε τούτη τη διάσταση.

Ύστερα από μισή ώρα βγαίνω απ'την καμπίνα και διαπιστώνω πως είμαι ο πρώτος από τους συντρόφους μου που το κάνει αυτό – μάλλον εξαιτίας της φύσης μου που δεν μ'αφήνει ποτέ να ηρεμήσω. Δεν κοιμήθηκα καθόλου, ασφαλώς. Τους άλλους ίσως και να τους έχει πάρει ο ύπνος.

Στον διάδρομο βλέπω τις δύο δύτριες να με περιμένουν – τη γαλανόδερμη Ευτυχία και την καφετόδερμη Ειρήνη. Τώρα δεν φοράνε οργανικές στολές. Η πρώτη είναι ντυμένη μ'ένα μαύρο φόρεμα που αφήνει τα χέρια της εκτεθειμένα και πέφτει ως τα γόνατά της· στα πόδια της δένονται σανδάλια με μακριά λουριά που πλέκονται πάνω στις κνήμες. Η Ειρήνη φορά λευκή πουκαμίσια με ξεκούμπωτα μανίκια, λευκό παντελόνι, και λευκές μαλακές μπότες· η ζώνη της είναι μαύρη, με ασημένια λαξευτή αγκράφα.

«Εσείς θα μας οδηγήσετε στον Καπετάνιο;» τις ρωτάω.

«Ναι,» αποκρίνεται η Ευτυχία – αναμφίβολα, η πιο ομιλητική από τις δύο, απ'ό,τι έχω καταλάβει.

«Οι άλλοι δεν έχουν βγει ακόμα, έτσι;»

«Ο πρώτος είσαι. Ήταν όλα εντάξει στην καμπίνα; Βολικά;»

«Πιο βολικά απ'ό,τι στις περισσότερες καμπίνες που έχω βρεθεί,» τη διαβεβαιώνω. Εξακολουθώ να είμαι ντυμένος με τα ρούχα που μου έφεραν· τα δικά μου δεν έχουν στεγνώσει ακόμα και τα έχω αφήσει μέσα, μαζί με το Φιλί της Έχιδνας, το βελονοβόλο μου, και τα άλλα πράγματά μου. Δε νομίζω κανείς να τα πειράζει. Επιπλέον, η Ευθαλία τα φυλάει.

«Θα εκπλαγείς με το τι υπάρχει μέσα στο Μικρό Σύμπαν,» μου λέει η Ευτυχία.

«Ήδη έχω εκπλαγεί.»

«Δεν έχεις ακόμα δει τίποτα,» με διαβεβαιώνει η Ειρήνη – μιλώντας επιτέλους.

Ο Μελέτιος ανοίγει την πόρτα του και βγαίνει, ντυμένος κι αυτός παρόμοια μ'εμένα – ρούχα που προφανώς του έφεραν οι ναύτες. «Πεθαίνω της πείνας,» λέει. «Θα φάμε κιόλας;»

«Νομίζω πως ναι,» του αποκρίνεται η Ευτυχία.

«Ωραία. Μήπως υπάρχει κάνα τσιγάρο, παρεμπιπτόντως;»

Η Ειρήνη τού δίνει ένα, και φωτιά επίσης.

«Ευχαριστώ. Τα δικά μου έχουν καταστραφεί τελείως.» Τis κοιτάζει και τις δύο παρατηρητικά, σαν να περιμένει να δει κάποια συγκεκριμένη αντίδραση από αυτές.

Τι αντίδραση, άραγε; Σίγουρα δεν τις ξέρει από παλιά...

Μετά, όμως, καταλαβαίνω: Μάλλον, θέλει να διαπιστώσει μήπως τον αναγνωρίζουν. Αλλά γιατί, μα την Έχιδνα, να τον αναγνωρίζουν; Είναι τόσο γνωστός;

Προσπαθώ να θυμηθώ αν η φάτσα του μου λέει κάτι. Τίποτα, όμως. Δε νομίζω ότι τον έχω ξαναδεί πουθενά.

«Θα πάμε μακριά για να συναντήσουμε τον Καπετάνιο;» ρωτά ο Μελέτιος'σαρ τις δύτριες.

«Όχι και τόσο,» του λέει η Ευτυχία.

«Τι είστε εσείς;»

«Τι εννοείς;»

«Δεν είστε κανονικοί ναύτες, έτσι; Έχετε κανένα βαθμό εδώ μέσα;»

«Απλές δύτριες είμαστε,» λέει η Ευτυχία.

Δε μου φαίνεται ο Μελέτιος να την πιστεύει.

Ούτε κι εγώ την πιστεύω. Όχι τελείως. Πρέπει να βρίσκονται αρκετά κοντά στον Καπετάνιο, νομίζω.

Η Ιωάννα βγαίνει μετά από λίγο απ'την καμπίνα της, ντυμένη παρόμοια μ'εμένα και τον Μελέτιο. Και ο Ευστάθιος δεν αργεί να βγει απ'τη δική του καμπίνα – φορώντας κι εκείνος τα ίδια ρούχα μ'εμάς φυσικά.

Οι δύτριες μάς ζητάνε να τις ακολουθήσουμε, και τις ακολουθούμε μέσα στους διαδρόμους του Μικρού Σύμπαντος, ορισμένοι τοίχοι των οποίων παρατηρώ πως είναι στολισμένοι με όμορφους πίνακες, και παντού στο πάτωμα είναι στρωμένα χαλιά. Σε μια γωνία μπαίνουμε σε ανεγκυστήρα (ανεγκυστήρας μέσα σε υποβρύχιο, μα την Έχιδνα! –

και μας χωρά όλους – έξι άτομα!) και ανεβαίνουμε στο επόμενο κα-  
τάστρωμα. Βγαίνουμε απ’τον ανελκυστήρα, διασχίζουμε έναν διά-  
δρομο ακόμα – φρουρούμενο από οπλισμένους φύλακες – και φτά-  
νουμε μπροστά σε μια πόρτα, μισάνοιχτη, την οποία η Ευτυχία παρα-  
μερίζει και περνά, με την Ειρήνη κι εμάς στο κατόπι της.

Βρισκόμαστε τώρα σ’ένα δωμάτιο όμορφα επιπλωμένο με λαξευτά  
έπιπλα. Έχει πίνακες στους τοίχους, και παχύ χαλί στο πάτωμα. Από  
το ταβάνι κρέμεται ένα μικρό πολύφωτο. Στο κέντρο του χώρου είναι  
ένα τραπέζι, όπου κάθονται ο Καπετάν Ισίδωρος, ένας άλλος άντρας,  
και μια γυναίκα. Τους δύο τελευταίους τούς έχουμε ξαναδεί· ήταν μαζί  
με τον Καπετάνιο και όταν μπήκαμε στο υποβρύχιο. Επάνω στο τρα-  
πέζι φαγητά είναι στρωμένα.

«Καθίστε,» μας προτρέπει ο Ισίδωρος. «Βολευτείτε. Ελπίζω στις κα-  
μπίνες σας να είχατε ό,τι για την ώρα χρειαζόσασταν...»

«Όλα ήταν όπως έπρεπε, Καπετάνιε,» αποκρίνεται ο Ευστάθιος, κα-  
θώς καθίζουμε στις καρέκλες του τραπεζιού. Πλησιάζει μεσημέρι  
πλέον. Ήταν πρωί όταν το Μικρό Σύμπαν μάς πήρε από τη Φυσαλίδα.

«Μας χρειάζεστε τίποτ’ άλλο, Καπετάνιε;» ρωτά η Ευτυχία.

«Όχι,» αποκρίνεται ο Ισίδωρος. «Αν θέλετε μένετε· αν δεν θέλετε  
φεύγετε.»

Οι δύτριες μένουν, αλλά δεν κάθονται στο τραπέζι· παίρνουν θέση  
σ’έναν χαμηλό καναπέ, παραδίπλα. Πρέπει να τους έχουμε κινήσει  
την περιέργεια, και τις ενδιαφέρει να μάθουν περισσότερα για εμάς.  
Ή για τους Τρομερούς Καπνούς.

Ο Καπετάνιος του Μικρού Σύμπαντος μάς συστήνει τους συνδαιτυ-  
μόνες μας. «Από εδώ η Γεωργία,» λέει δείχνοντας με το βλέμμα του τη  
γυναίκα που έχει λευκό-ροζ δέρμα, μακριά σγουρά ξανθά μαλλιά, και  
είναι ντυμένη με μια πράσινη τουαλέτα κι ένα γαλανό μαντήλι γύρω  
από τον λαιμό το οποίο μισοκρύβει το ντεκολτέ της, «η σύζυγός μου.  
Και από εδώ ο Υποπλοίαρχος Σωτήριος Εριβάλιος,» δείχνοντας τώρα –  
πάλι με το βλέμμα του – τον άντρα ο οποίος είναι επίσης λευκόδερμος  
και έχει καστανά, κοντοκουρεμένα μαλλιά και μούσια, ντυμένος με  
γκρίζο πουκάμισο με μαύρες ραβδώσεις. Δύο δάχτυλα λείπουν από το  
αριστερό του χέρι, παρατηρώ – το μικρό και ο παράμεσος. Από κά-  
ποια παλιά μάχη, ίσως. Μοιάζει για πολεμιστής.

Η Γεωργία και ο Σωτήριος γνέφουν ευγενικά προς τη μεριά μας, κι εμείς το ίδιο προς τη δική τους μεριά.

«Καλωσορίσατε στο Μικρό Σύμπαν,» λέει ο Υποπλοίαρχος, «αν και οι συνθήκες κατά τις οποίες φτάσατε δεν ήταν ευχάριστες.»

«Αντιθέτως,» αποκρίνεται η Ιωάννα. «Αρκετά ευχάριστες ήταν. Αν δεν βλέπατε τα φώτα μας, ή αν τα βλέπατε και δεν ερχόσασταν, θα είχαμε ξεμείνει εκεί, στη Φυσαλίδα.»

«Δεν ήρθαμε επειδή είδαμε τα φώτα σας,» μας πληροφορεί ο Ισίδωρος. «Αν και τα είδαμε κι αυτά καθώς πλησιάζαμε, βέβαια. Ειδικά το ξίφος σου» – κοιτάζει εμένα – «φαινόταν από πολύ μακριά, έτσι όπως γυάλιζε.»

Λοξοκοιτάζω τον Μελέτιο.

«Εγώ ευθύνομαι γ' αυτό,» παραδέχεται εκείνος. «Έκανα Ξόρκι Εκτυφλωτικής Ανακλάσεως, για να βεβαιωθώ ότι θα μας βλέπατε.»

«Είσαι μάγος, λοιπόν...»

«Του τάγματος των Ερευνητών.»

«Μάλιστα.»

«Είπες, Καπετάνιε, ότι δεν ήρθατε επειδή είδατε τα φώτα μας,» λέει η Ιωάννα. «Γιατί ήρθατε, τότε;»

«Η Ωκεανομάντισσά μας είχε... ακούσει ότι κάποιοι κινδύνευαν ίσως μέσα σε μια Φυσαλίδα όχι και πολύ μακριά μας.»

«Ωκεανομάντισσα; Έχετε Ωκεανομάντισσα στο υποβρύχιο;»

«Ναι. Βυθίζεται στην προσωπική της δεξαμενή η οποία έρχεται σε επαφή με τη θάλασσα, συνεχώς τροφοδοτούμενη από τα νερά της.»

«Όλο εκπλήξεις είσαι, Καπετάνιε,» παρατηρεί ο Ευστάθιος.

Η Γεωργία και ο Σωτήριος χαμογελάνε. «Υπάρχουν πολλά για να δει κανείς μέσα στο Μικρό Σύμπαν,» μας διαβεβαιώνει η πρώτη, και πίνει μια γουλιά από το κρασί στο κρυστάλλινο μακρύποδο ποτήρι της.

Ο Μελέτιος και η Ιωάννα έχουν ήδη βάλει φαγητό στα πιάτα τους και τρώνε, και τώρα τους μιμούμαι κι εγώ. Στις πιατέλες μπροστά μας είναι κοκκινιστές σουπιές, ψητά καλαμαράκια, βραστό χταπόδι με χορταρικά, τηγανητά ψάρια, πράσινη σαλάτα, καρυκευμένες πιπεριές με ζυμαρικά. Βάζω χταπόδι στο πιάτο μου, πράσινη σαλάτα, μία πιπεριά, και ένα ψητό καλαμάρι· και γεμίζω το ποτήρι μου από ένα μπουκάλι που γράφει επάνω ΣΕΡΓΗΛΙΟΣ ΟΙΝΟΣ, και δεν αμφιβάλλω ότι

το ποτό είναι όντως από τη διάσταση της Σεργήλης, η οποία εξάγει τα καλύτερα κρασιά σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν.

«Σας επιτέθηκαν οι Τρομεροί Καπνοί, λοιπόν...» λέει ο Ισίδωρος, παρατηρώντας μας.

«Ναι,» αποκρίνεται ο Ευστάθιος, σερβίροντας κι εκείνος τον εαυτό του. «Μόλις είχαμε περάσει δίπλα από μια καταιγίδα και κατευθυνόμασταν προς Κεντρυδάτια, έχοντας αποπλεύσει από Μικρυδάτια – απ'το λιμάνι της Σιρκόβης. Μας πλησίασαν πολύ γρήγορα, και το σκάφος τους δεν φαινόταν στα ανιχνευτικά μας συστήματα–»

«Το Γρήγορο Τέλος' έγραφε στο πλάι του;»

«Ναι.»

Ο Ισίδωρος νεύει. Μάλλον έχει ξανακούσει για το εν λόγω πλοίο. «Δεν έχουν μόνο αυτό, λένε· έχουν κι άλλα στο στόλο τους.»

«Στόλος; Ένα σκάφος επιτέθηκε σ'εμάς.»

«Έχω ακούσει ότι έχουν άλλα δύο. Τέλος πάντων. Συνέχισε, Καπετάνιε.»

Ο Ευστάθιος τού λέει ότι το Γρήγορο Τέλος μάς πλησίασε γρήγορα όπως υποδηλώνει το όνομά του και μας επιτέθηκε, αρχικά, με πυροβόλα κανόνια. Σύντομα, όμως, έβγαλαν εκείνο τον δαίμονα του καπνού από κάποιο αμπάρι τους, κι αυτός μάς χτύπησε με το τσεκούρι του. «Καταλάβαινα ότι δεν μπορούσαμε να αντιμετωπίσουμε τέτοιο τέρας. Επομένως, σκέφτηκα να στήσω ενέδρα στους πειρατές,» εξηγεί ο Ευστάθιος, και συνεχίζει με τα γεγονότα ακριβώς όπως εξελίχτηκαν, αποφεύγοντας να αναφέρει ποιος πραγματικά είμαι αλλά λέγοντας πως εγώ, τελικά, οδήγησα εκείνον, την Ιωάννα, και τον Μελέτιο στη Φυσαλίδα.

Ο Ισίδωρος στρέφει το χρυσόφθαλμο βλέμμα του επάνω μου, κοιτάζοντάς με ερευνητικά. «Τι εννοεί ο Καπετάνιος ότι 'τους οδήγησες', Γεώργιε;» ρωτά.

«Τους οδήγησα.»

«Τυχαία;»

Δεν αποκρίνομαι, πίνοντας μια γουλιά κρασί ενώ μασάω ένα κομμάτι από πλοκάμι χταποδιού. Πάντα είμαι διστακτικός να μιλήσω για τον εαυτό του· και κοντά μου τώρα δεν είναι μόνο ο Ισίδωρος Ορνά-

κιος, αλλά και η γυναίκα του και ο Υποπλοίαρχός του, καθώς και οι δύο δύτες...

«Νομίζω ότι έχεις κάτι το... διαφορετικό, Γεώργιε,» μου λέει. «Τα μάτια σου, κατά πρώτον...»

Μπράβο, Καπετάνιε, σκέφτομαι. Πολύ παρατηρητικός, αναμφίβολα. «Το ίδιο θα μπορούσα να πω για σένα, Καπετάνιε. Δεν έχω ξαναδεί άνθρωπο που να σου μοιάζει, οφείλω να ομολογήσω.»

«Δε γνωρίζεις για την κατάστασή μου;»

Κουνάω το κεφάλι. «Δε νομίζω πως έχω ξανακούσει γι' αυτήν.»

«Δεν είναι και τόσο άγνωστη...»

«Ούτε κοινή είναι, όμως, Ισίδωρε,» του λέει ο Σωτήριος.

Ο Καπετάνιος του Μικρού Σύμπαντος έχει το χρυσαφένιο βλέμμα του στραμμένο επάνω μου. «Πάσχω από χρυσοφθαλμική λευκοσκίαση, Γεώργιε,» με πληροφορεί.

«Αν είναι δυνατόν...» κάνει η Γεωργία. «Μη λες 'πάσχω', για όνομα των θεών! Δεν είναι ασθένεια· μια κατάσταση είναι.»

«Για ορισμένους, είναι ασθένεια,» αποκρίνεται ήρεμα ο Ισίδωρος.

«Δεν ξέρουν τι λένε,» επιμένει η Γεωργία, και μοιάζει πολύ σταθερή στην άποψή της. Μοιάζει να μη μιλά τυχαία. Τι είναι; Επιστήμονας; Δε θα το απέκλεια.

«Τώρα που το αναφέρεις, Καπετάνιε,» λέω, «νομίζω πως κάπου ξανάχω ακούσει για χρυσοφθαλμική λευκοσκίαση, μα δεν θυμάμαι πού ακριβώς.» Στο μυστηριώδες παρελθόν μου; «Εκτός από τα προφανή, έχει κι άλλα συμπτώματα;»

«Κανένα απολύτως,» απαντά η Γεωργία προλαβαίνοντας τον Ισίδωρο.

Ο οποίος δεν επιχειρεί να τη διορθώσει, αλλά, ατενίζοντάς με προσεχτικά, λέει: «Τα μάτια σου δεν νομίζω ότι βλεφαρίζουν καθόλου, Γεώργιε...»

Χαμογελάω αχνά. Ο Καπετάνιος, όντως, είναι πολύ παρατηρητικός. Νιώθω το δηλητήριο της Έχιδνας μέσα μου να βράζει, τσιτώνοντας τα νεύρα μου, οργίζοντάς με· όμως απομακρύνω την αφύσικη οργή με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Πίνω ακόμα μια γουλιά Σεργγίλιο οίνο, και σκουπίζω τα χείλη μου με μια πετσέτα.

«Έχεις δίκιο,» λέω. «Δεν βλεφαρίζουν. Εκτός αν το θέλω. Δεν βλεφαρίζουν ποτέ. Ούτε κοιμάμαι καθόλου.»

Και περιμένω να δω την αντίδρασή τους. Γνωρίζουν για τον μύθο του Οφιομαχητή;

Ο Σωτήριος συνοφρυώνεται κοιτάζοντάς με. «Μόνο ένας άνθρωπος έχω ακούσει ότι ποτέ δεν βλεφαρίζει και ποτέ δεν κοιμάται. Αλλά δεν είμαι σίγουρος πως είναι υπαρκτό πρόσωπο.»

Ο Ισίδωρος λέει: «Ο Οφιομαχητής, ναι...» σαν να μονολογεί.

«Δεν μπορεί να είσαι ο Οφιομαχητής,» προσθέτει ο Σωτήριος.

«Δεν μπορείς;» λέω. «Γιατί όχι;»

«Γιατί λένε πως, εκτός των άλλων, ο Οφιομαχητής είναι μισότρελος· κι εσύ δεν μοιάζεις για μισότρελος.»

«Τα φαινόμενα απατούν,» αποκρίνομαι. «Κάποτε, θα μπορούσες να πεις ότι ήμουν μισότρελος.»

«Είσαι, δηλαδή, ο Οφιομαχητής...» Ο Ισίδωρος το αρθρώνει με κάποια δυσπιστία.

«Θα σας πω και κάτι που δεν λένε οι περισσότεροι μύθοι για εμένα: Έχω υδατοτρόπους δυνάμεις.»

«Υδατοτρόπους δυνάμεις;»

«Όταν βρίσκομαι μέσα στο νερό, μπορώ να το κάνω να κινείται γύρω μου, περίπου όπως ένα υδατοτρόπο όπλο – αν και όχι με την ίδια ένταση. Με αυτό τον τρόπο οδήγησα τον Ευστάθιο, την Ιωάννα, και τον Μελέτιο στη Φυσαλίδα. Κρατιόνταν επάνω μου και εγώ απλά έβαζα το νερό να μας ωθεί. Επίσης, μπορώ να διαισθάνομαι τις Φυσαλίδες όταν βρίσκομαι σχετικά κοντά τους.»

«Τι εννοείς ότι τις διαισθάνεσαι;» ρωτά η Γεωργία, και νομίζω πως το ενδιαφέρον της είναι καθαρά επιστημονικό, κρίνοντας από την έκφραση και το βλέμμα της.

«Δεν είναι δυνατόν να το εξηγήσω καλύτερα. Τις διαισθάνομαι. Ίσως λόγω των ανθυδατικών ενεργειών που τις διατηρούν.»

«Αισθάνεσαι και τις ανθυδατικές ενέργειες που κρατάνε τις ηπειρονήσους πάνω από το νερό;»

«Όταν είμαι κοντά τους και μέσα στη θάλασσα, ναι, νομίζω πως κάτι μπορώ να νιώσω από εκεί. Αν και δεν είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα.»

Ο Σωτήριος μιλά ξανά: «Ο μύθος λέει πως η Έχιδνα σε δάγκωσε...»

«Δεν είναι ψέμα,» του λέω.

Με κοιτάζει με δυσπιστία.

«Να είσαι βέβαιος πως μου είναι πολύ πιο εύκολο να δώσω εξήγηση στην ερώτηση σχετικά με το πώς διαισθάνομαι τις Φυσαλίδες, παρά στη δική σου υπονοούμενη ερώτηση σχετικά με το φιλί της Έχιδνας.»

«Τι θες να πεις; Ότι έτσι γεννήθηκες; Ή ότι κάποτε έγινες αυτό που έγινες;»

«Θα σας διηγηθώ αυτή την ιστορία σύντομα, και ίσως, μάλιστα, να μπορείτε να με βοηθήσετε.» Ίσως να ξέρουν κάτι για το πλοίο μου που βυθίστηκε – αν και δεν το νομίζω πραγματικά. «Αλλά επί του παρόντος ένα άλλο θέμα με απασχολεί πολύ περισσότερο. Πού κατευθύνεστε, Καπετάνιε; Για πού πλέει το σκάφος σου;»

«Για Ιχθυδάτια,» αποκρίνεται ο Ισίδωρος. «Αν και το Μικρό Σύμπαν δεν είναι εμπορικό σκάφος, ούτε επιβατηγό ακριβώς. Δεν παίρνουμε κόσμο για να τον μεταφέρουμε απ'το ένα λιμάνι στο άλλο· έρχονται στο ξενοδοχείο μας για να περάσουν τον καιρό τους.»

«Θα μπορούσα να σου ζητήσω μια χάρη;»

«Δεν είναι κάθε μέρα που φιλοξενούμε τον Οφιομαχητή...» λέει ο Ισίδωρος, ωθώντας με με μια χειρονομία να συνεχίσω και πίνοντας μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας απ'το ποτήρι του.

«Ήμουν στο πλοίο του Ευστάθιου επειδή πηγαίνω στη Μεγάπολη – και βιάζομαι πολύ να φτάσω εκεί, Καπετάνιε. Ένας γνωστός μου – ο αδελφός μιας καλής μου φίλης – έχει δηλητηριαστεί από το τσίμπημα κερασφόρου οχιάς, και του φέρνω το αντίδοτο. Από τη Μικρυδάτια. Αν αργήσω κι άλλο, σίγουρα δεν θα τον βρω ζωντανό. Ακόμα και τώρα ίσως νάναι πολύ αργά· αλλά εξακολουθώ να ελπίζω.»

«Θα ήθελες, επομένως, να κατευθυνθούμε προς Μεγάπολη...»

«Θα σε πληρώσω όσο χρειαστεί, Καπετάνιε.»

«Όπως σου είπα, δεν έχουμε κάθε μέρα φιλοξενούμενο τον Οφιομαχητή στο Μικρό Σύμπαν.» Ο Ισίδωρος υψώνει το ποτήρι με το Αίμα της Έχιδνας προς το μέρος μου. «Θεώρησε πως ήδη πλέουμε για Μεγάπολη, Γεώργιε.» Και ρίχνει ένα βλέμμα στον Σωτήριο.

Ο Υποπλοίαρχος γνέφει καταφατικά και σηκώνεται από το τραπέζι, κάνοντας μερικά βήματα μες στο σαλόνι για ν'απομακρυνθεί από ε-

μάς και να τραβήξει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη του, να δώσει διαταγές για αλλαγή πορείας.

«Θα μας πεις την ιστορία σου;» με ρωτά ο Ισίδωρος. «Πώς ο Οφιομαχητής έγινε ο Οφιομαχητής;»

«Θα σας πω ό,τι θυμάμαι. Αλλά πες μας εσύ, πρώτα, Καπετάνιε, τι άλλο γνωρίζεις για τους Τρομερούς Καπνούς. Νομίζω πως έχουν κάτι που μ'ενδιαφέρει.»

Ο Ισίδωρος με κοιτάζει με απορία στο χρυσαφένιο βλέμμα του. Πίνει ακόμα μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας. «Οφείλω να ομολογήσω πως γνωρίζω ελάχιστα γι'αυτούς τους ληστές των θαλασσών. Δεν πάει πολύς καιρός που έχουν εμφανιστεί στην Υπερυδάτια, σίγουρα. Τρία πλοία ξέρω ότι έχουν ως τώρα κουρσέψει: ένα που κατευθυνόταν προς Ριλιάδα ερχόμενο από Ιλφόννη Ιχθυδάτιας· ένα που κατευθυνόταν προς Σκιάπολη Ιχθυδάτιας ερχόμενο από Κυρτόπολη Ιχθυδάτιας· και ένα που έπλεε προς Νερκάλη Μικρυδάτιας έχοντας εκπλεύσει από Αμμόπολη Κεντρυδάτιας. Και τώρα, βέβαια, ξέρω και για το δικό σας σκάφος – από Σιρκόβη προς Μεγάπολη. Τέσσερα πλοία. Και όλα δέχτηκαν επίθεση από αυτόν τον γίγαντα του καπνού, που τίποτα δεν μπορούσε να τον σταματήσει. Έχω ακούσει ότι οι Τρομεροί Καπνοί είτε πλησιάζουν με το Γρήγορο Τέλος μόνο είτε με άλλα δύο πλοία μαζί. Αλλά υποπτεύομαι πως τα άλλα δύο πλοία είναι αυτά που έκλεψαν. Το βασικό τους σκάφος είναι, αναμφίβολα, το Γρήγορο Τέλος.

»Δεν ξέρω από πού μπορεί να έχουν έρθει. Ούτε κανείς που έχω συναντήσει ξέρει. Αλλά εξελίσσονται σε ολοένα και μεγαλύτερη απειλή των θαλασσών.»

«Νομίζεις ότι αυτός ο δαίμονας του καπνού είναι εξωδιαστασιακή οντότητα;» ρωτά ο Ευστάθιος, ενώ ο Σωτήριος επιστρέφει στο τραπέζι για να συνεχίσει το φαγητό του.

Ο Ισίδωρος ανασηκώνει τους ώμους, μορφάζοντας. «Κατά πάσα πιθανότητα. Τι άλλο να είναι; Δεν έχω ξανακούσει στην Υπερυδάτια για τέτοια όντα. Αλλά, επίσης, δεν γνωρίζω από ποια άλλη διάσταση θα μπορούσε να κατάγεται.»

Η Γεωργία λέει: «Σε καμιά διάσταση δεν είναι γνωστό ότι υπάρχουν τέτοια όντα από καπνό. Μόνο στον Αιθέρα κυκλοφορούν οντότητες αποτελούμενες από νεφελώματα. Αλλά, για κάποιο λόγο, δεν νομίζω

ότι οι Τρομεροί Καπνοί έκλεψαν μια από αυτές και την αλυσόδεσαν στο πλοίο τους. Είναι κουρσάροι των θαλασσών, όχι αιθεροπειρατές.»

«Θα μπορούσαν να δουλεύουν για κάποιον άρχοντα, πιστεύετε;» ρωτά ο Ευστάθιος.

«Μέχρι στιγμής δεν έχουμε καμιά τέτοια ένδειξη,» αποκρίνεται ο Ισίδωρος.

«Απ'ότι φαίνεται, πάντως, πολλές επιθέσεις τους έχουν γίνει σε σκάφη που κατευθύνονταν σε λιμάνια της Ιχθυδατίας,» παρατηρώ. «Οι δύο στις τρεις περιπτώσεις που ανέφερες, Καπετάνιε.»

«Ναι,» αποκρίνεται ο Ισίδωρος. «Αλλά οι δύο στις τέσσερις περιπτώσεις – συμπεριλαμβανομένης και της δικής σας – σχετίζονται με λιμάνια της Κεντρυδατίας και της Μικρυδατίας. Επομένως, προσωπικά δεν θα υπέθετα ότι οι Τρομεροί Καπνοί μπορεί να έχουν το λημέρι τους στην Ιχθυδατία.»

«Ίσως, όμως, θα έπρεπε να το υποθέσεις, Καπετάνιε, αφού οι επιθέσεις τους ξεκίνησαν εναντίον σκαφών που έρχονταν προς Ιχθυδατία. Λογικά θα χτυπούσαν πρώτα πλοία που έπλεαν πιο κοντά στο λημέρι τους.»

«Δεν έχεις άδικο σ'αυτό, βέβαια, Οφιομαχητή,» παραδέχεται ο Ισίδωρος, πίνοντας ακόμα μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας, συλλογισμένος. «Μπορεί όντως να είναι έτσι.»

Ο Ευστάθιος λέει: «Είμαι σίγουρος πως, αν αυτές οι ληστρικές ενέργειες συνεχιστούν, πολλοί άρχοντες της Υπερυδατίας θα συνασπιστούν εναντίον των Τρομερών Καπνών· αλλά και έμποροι, επίσης.»

Ο Ισίδωρος νεύει. «Ναι, μάλλον.» Και μετά μου ζητά ξανά να αφηγηθώ την ιστορία μου – πώς ο Οφιομαχητής έγινε ο Οφιομαχητής.

Και, για λόγους ευγένειας αν μη τι άλλο, την αφηγούμαι. Προτού ξεκινήσω, όμως, ρωτάω: «Σε πόσες ώρες υπολογίζετε να είμαστε στη Μεγάπολη;»

«Γύρω στις έξι,» αποκρίνεται ο Σωτήριος.

Ελπίζω ο Αρσένιος να είναι ζωντανός ως τότε...

Κολυμπούσαν, μες στη νύχτα, κοντά στις ακτές της Κεντρυδάτιας. Ή, μάλλον, δεν κολυμπούσαν ακριβώς: το νερό της θάλασσας τούς ωθούσε· οι ίδιοι δεν χρειαζόταν να κάνουν τίποτα. Εκτός από τον Γεώργιο, δηλαδή, ο οποίος έπρεπε να χρησιμοποιεί τις υδατοτρόπους δυνάμεις του. Και διαπίστωνε τώρα ότι αυτή η χρήση είχε αρχίσει να τον κουράζει. Ήταν σαν κάποιο αόρατο μέλος του να βρισκόταν σε έντονη δραστηριότητα. Δεν μπορούσε να συνεχίζει επ'άπειρον.

Κατευθύνθηκε, έτσι, προς τις ακτές. Νόμιζε ότι πρέπει πλέον να είχαν απομακρυνθεί αρκετά από την Οστρακόπολη ώστε να είναι ασφαλείς από τους φρουρούς της. Οδήγησε τον εαυτό του και τον Δημήτριο σε μια βραχώδη ακτή του Πλοκαμιού των Ναυαγίων. Και ο τζογαδόρος βγήκε από τη θάλασσα τουρτουρίζοντας, με τα δόντια του να χτυπάνε, μη μπορώντας ούτε να μιλήσει, παραπατώντας πάνω στις πέτρες – έπεφτε και ξανασηκωνόταν. Ο Γεώργιος κρύωνε επίσης, μα όχι τόσο πολύ, και δεν είχε πρόβλημα στο βάδισμα ούτε στην ομιλία.

Φώτισε το βραχώδες τοπίο με τον φακό που του είχαν δώσει οι ιερείς της Έχιδνας και, σύντομα, εντόπισε μια σπηλιά η οποία, αν μη τι άλλο, θα τους προστάτευε από τον παγερό φθινοπωρινό άνεμο.

«Έλα αποδώ,» είπε στον Δημήτριο, πιάνοντάς τον απ'τον ώμο και τραβώντας τον μαζί του. Ο τζογαδόρος, παραπατώντας, τρεκλίζοντας, τον ακολούθησε. Μπήκαν στη σπηλιά σκύβοντας, και μέσα βρήκαν παλιά κόκαλα. Ανθρώπινα κόκαλα.

«...Όχι και... τόσο... καλό σ-σημάδι...» παρατήρησε ο Δημήτριος, με τα δόντια του ακόμα να τρίζουν.

«Δε βλέπω κανένα άγριο θηρίο εδώ κοντά,» είπε ο Γεώργιος. «Μάλλον από την πείνα θα πέθανε, ή τη δίψα.»

«...Υπέροχα.» Ο Δημήτριος διπλώθηκε, τρίβοντας τα μπράτσα του. «Δε-δε θέλω να... πάθουμε... το ίδιο...»

«Ούτε εγώ. Περίμενε εδώ.» Και ο Γεώργιος έφυγε απ'τη σπηλιά.

Ο Δημήτριος δεν πρόλαβε ούτε να του ζητήσει ν'αφήσει πίσω τον φακό ούτε να του πει «Και πού αλλού να πάω; Πού θα βρω χειρότερα;» Έτρεμε πολύ έντονα για να προλάβει. Έτσι, περίμενε μες στη σπηλιά, μες στο σκοτάδι. ....  
.....Περίμενε. ....  
.....και η ώρα περνούσε. ....  
.....και περνούσε. ...

Και ο Δημήτριος άρχισε να φοβάται ότι κάτι κακό είχε συμβεί στον Ένα φως μέσα απ'το σκοτάδι. Ο Γεώργιος! Επέστρεφε μαζί με τον φακό του. Και κρατούσε κάτι παραμάσχαλα. Τι;

Ο Δημήτριος κατάλαβε τι ήταν μόνο όταν ο φίλος του είχε έρθει κοντά και καθίσει μπροστά στο στόμιο της σπηλιάς. Αυτό που κουβαλούσε ήταν ένα δεμάτι ξύλα, τα οποία τώρα έβαλε μέσα σ'έναν κύκλο που έφτιαξε από πέτρες και τα άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Ευτυχώς, οι ενεργειακοί αναπτήρες δεν χαλούσαν όταν βρέχονταν – αν και, βέβαια, δεν άναβαν κάτω απ'το νερό. Μια ζωηρή φωτιά χόρευε σύντομα μπροστά στους δύο φυγάδες της Οστρακόπολης, και ο Δημήτριος την αισθανόταν να τον ζεσταίνει ευχάριστα.

Τώρα μπορούσε, τουλάχιστον, να μιλήσει, αν και εξακολουθούσε να κρυώνει πολύ και να τρέμει. «Για δεύτερη φορά σου χρωστάω τη ζωή μου, φίλε,» είπε. «Δε λέω 'για τρίτη', γιατί για την ενδιάμεση φορά που κινδύνεψε η ζωή μου εσύ έφταιγες. Με το συμπάθιο,» πρόσθεσε παρατηρώντας το βλέμμα του Γεώργιου να αγριεύει σαν οργισμένες φωτιές να έκαιγαν μες στο κεφάλι του. «Με το συμπάθιο, φίλε μου, αλλά έπρεπε να με είχες προειδοποιήσει ότι η Φρουρά σε κυνηγούσε. Παραλίγο να σκοτωθούμε κι οι δύο απ'αυτούς. Αν το ήξερα από πριν, θα σου είχα πει να φύγουμε γρήγορα. Δεν είναι κανείς να τα βάζει με–»

«Έπρεπε να μάθω για το χαμένο πλοίο μου!» τον διέκοψε ο Γεώργιος. «Ήταν σημαντικό! Ακόμα είναι σημαντικό.» Η φωνή του ήταν οργισμένη.

«Πλοίο σου; Ήταν δικό σου; Δε μου φαίνεσαι για τόσο πλούσιος – με το συμπάθιο, πάντα.»

«Ήμουν μέσα,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

«Α... Και;...»

«Δεν πνίγηκα, προφανώς.»

«Ναι, εντάξει, αλλά... Τι ακριβώς...; Μια στιγμή. Έτσι όπως μου τα έλεγες, ήταν σαν να μην ήξερες από πού ερχόταν αυτό το σκάφος!»

«Μα δεν ξέρω!» φώναξε ο Γεώργιος. «Δεν ξέρω γαμώτο!» Άρπαξε τον Δημήτριο, με το ένα χέρι, απ'το πουκάμισό του, τραντάζοντάς τον: και ο Δημήτριος τρομοκρατήθηκε. «Δε ξέρω τίποτα! Δεν θυμάμαι τίποτα! Όλα έχουν σβήσει! Έχουν σβήσει!»

Ο τζογαδόρος έμεινε ακίνητος, τελείως ακίνητος (εκτός απ'το ότι, δηλαδή, το σώμα του τρανταζόταν από τη δύναμη του Γεώργιου), σαν να είχε εμπρός του ένα άγριο θηρίο.

Ο Γεώργιος, βλέποντας την τρομαγμένη όψη του, τον άφησε. Στο μυαλό του ήταν πάλι τα λόγια του Νεκτάριου. Πρέπει να το τιθασεύσω, σκέφτηκε. Πρέπει να τιθασεύσω το δηλητήριο. Τον εαυτό μου. «Δε θυμάμαι τίποτα από το παρελθόν μου,» εξήγησε, πιο ήπια από πριν. «Όταν το πλοίο ναυάγησε έχασα τη μνήμη μου, και... όχι μόνο αυτό...»

«Τι άλλο;» ρώτησε ο Δημήτριος ύστερα από μερικά λεπτά σιγής, κατά τη διάρκεια των οποίων μονάχα το τρίξιμο της φωτιάς, το ουρλιαχτό του ανέμου, και ο παφλασμός της θάλασσας αντηχούσαν.

«Η Έχιδνα με φίλησε.»

Ο Δημήτριος τον ατένισε για μερικές στιγμές ανέκφραστα. Έπειτα γέλασε. «Κάνεις περίεργα αστεία, φίλε! Η αυτή είναι κάποια έκφραση που εγώ δεν-;»

Η όψη του Γεώργιου αγρίεψε ξανά. «Η Έχιδνα με φίλησε,» επέμεινε. «Αυτή με έσωσε από την οργισμένη θάλασσα.»

Ο Δημήτριος αναρωτήθηκε αν ο τύπος ήταν πραγματικά τρελός. Αλλά μετά εκείνος τού είπε την ιστορία του. Του είπε γι'αυτό που είδε στους βυθούς των ωκεανών και για τη φιλοξενία του στον Ναό της Έχιδνας, στις ανατολικές ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων. Και ο τζογαδόρος άκουγε απορημένος.

«Μακάρι να μπορούσα να σε βοηθήσω κάπως,» είπε τελικά. «Αλλά δε νομίζω ότι μπορώ. Εκτός άμα θες πληροφορίες για την Κεντρυδάτια. Ξέρω κάποια πράγματα. Αν και μη νομίζεις ότι είμαι παντογνώστης.»

«Πού σκόπευες να πας φεύγοντας από την Οστρακόπολη;» τον ρώτησε ο Γεώργιος.

«Στην Κιρβιάδα.»

«Έχεις γνωστούς εκεί;»

«Η οικογένειά μου είναι από εκεί, αν και δεν τα πηγαίνω καλά με τους περισσότερους από αυτούς. Μόνο με τον ξάδελφό μου, τον Ιάκωβο. Εκείνος μού έμαθε τζόγο, και από τότε κατάλαβα τι πρέπει να κάνω στη ζωή μου.» Μειδίασε.

«Και δες πού σ'έχει οδηγήσει,» παρατήρησε ο Γεώργιος.

«Αυτή δεν ήταν παρά μια ανοησία από μέρους μου. Και, επίσης, μια δόλια ωκεανίδα με παρέσυρε, όπως σου είπα.»

«Θα πας στην Κιρβιάδα τώρα, λοιπόν;»

«Ναι. Ξέρεις πού είναι;»

«Ξέρω. Την έχω δει στον χάρτη.»

«Θάρθεις μαζί μου ως εκεί;»

«Δε φαίνεται να έχω κανένα καλύτερο μέρος να πάω.»

«Ωραία,» είπε ο Δημήτριος. «Είσαι ευπρόσδεκτος.» Παρότι τον φοβόταν λίγο αυτόν τον παράξενο άνθρωπο – αυτόν τον Φιλημένο, όπως είχε πει ο ίδιος στην αφήγησή του ότι τον αποκαλούσαν οι ιερείς της Έχιδνας – όφειλε να παραδεχτεί πως ο Γεώργιος μέχρι στιγμής τον είχε βοηθήσει αρκετά, και σίγουρα ήταν χρήσιμος σύντροφος για να έχεις στον δρόμο. Εκτός αν τσαντιζόταν μαζί σου. Αλλά ο Δημήτριος θα φρόντιζε να μην τον τσαντίσει.

Εκείνη τη νύχτα ξεκουράστηκαν μέσα στη σπηλιά. Ο τζογαδόρος κοιμήθηκε καθισμένος πλάι στη φωτιά, αφήνοντας τα ρούχα και το σώμα του να στεγνώσουν από τη θερμότητά της. Ο Γεώργιος δεν κοιμήθηκε καθόλου. Τα μάτια του ήταν συνεχώς ανοιχτά, ατενίζοντας τον ατέρμονο ωκεανό και τους βράχους που φωτιζόνταν από το λευκό φως του φεγγαριού. Αγνάντεψε δύο πλοία να περνάνε, μα δεν είδε κανέναν φρουρό της Οστρακόπολης να έρχεται για να τους αναζητήσει εδώ.

Όταν ο Πρώτος Ήλιος ξεμύτιζε από την ανατολή, κάνοντας τους βράχους να ρίχνουν αιχμηρές σκιές προς τα δυτικά, ο Γεώργιος βγήκε απ'τη σπηλιά ακούγοντας τα γλαροπούλια να κρῶζουν και βλέποντάς τα να φτερουγίζουν στον ουρανό. Έβγαλε τις μπότες του, σήκωσε το

παντελόνι του ως τα γόνατα, και μπήκε στο νερό. Χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπους ιδιότητές του και το ξιφίδιο που είχε πάρει από τους φρουρούς της Οστρακόπολης, κατάφερε να τραβήξει προς το μέρος του δύο ψάρια και να τα καρφώσει. Ύστερα, μάζεψε μερικά ξύλα και τα πρόσθεσε στα υπόλοιπα για να κρατήσει τη φωτιά ζωντανή για λίγο ακόμα. Καθάρισε τα ψάρια με το ξιφίδιο, τα κάρφωσε σε μακριά αιχμηρά κλαδιά θάμνων, και ξεκίνησε να τα ψήνει πάνω από τις φλόγες.

Ο Δημήτριος ξύπνησε από τη μυρωδιά. Έτριψε τα μάτια του, μουγκρίζοντας. Είδε τι συνέβαινε και είπε: «Νωρίς ξυπνάς για να ψαρέψεις... Αλλά ξέχασα – δεν κοιμάσαι καθόλου, ε;»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Πεινάς;»

«Σαν γάτος.» Τα ψάρια τού μύριζαν υπέροχα.

Όταν είχαν ψηθεί τα μοιράστηκαν και έφαγαν, ακούγοντας τον άνεμο να σφυρίζει. Ο Δημήτριος είχε ένα μπουκάλι απόκρασο μαζί του και ήπιε από αυτό. Ο Γεώργιος ήπιε από το νερό που του είχαν δώσει οι ιερείς, το οποίο ήταν κλεισμένο καλά στο δοχείο και δεν είχε χαλάσει από το νερό της θάλασσας και τις βουτιές στον υπόνομο.

«Ξεκινάμε για Κιρβιάδα, λοιπόν;» είπε μετά το φαγητό.

«Ναι.»

Βγήκαν από τη σπηλιά και βάδισαν πάνω στο πετρώδες τοπίο, προς τα ανατολικά, περνώντας ανάμεσα από ψηλούς βράχους με αιχμές που έμοιαζαν επικίνδυνες. Τα κρωξίματα των γλάρων και άλλων πουλιών της θάλασσας αντηχούσαν δυνατά. Κανένας άνθρωπος δεν φαινόταν. Ύστερα από μιάμιση ώρα οδοιπορία, είχαν αφήσει τον βραχώτοπο πίσω τους και φτάσει κοντά στη δημοσιά που ενώνει την Οστρακόπολη με τη Βιλάρνη στα νότια.

Ο Δημήτριος είπε πως, αν η Φρουρά συνέχιζε να τους ψάχνει, ίσως θα ήταν καλύτερα ν'αποφύγουν τον ανοιχτό δρόμο για την ώρα. Ίσως θα ήταν καλύτερα να εξακολουθήσουν να ταξιδεύουν πλάι στις ακτές.

Ο Γεώργιος κοίταξε προς τα βόρεια. «Δε φαίνεται νάρχεται κανένας.»

«Είσαι όμως πρόθυμος να κοιτάζεις διαρκώς πάνω απ'τον ώμο σου καθώς θα βαδίζουμε νότια;»

Ο Γεώργιος όφειλε να παραδεχτεί ότι πιθανώς ο τζογαδόρος να είχε δίκιο. Έτσι δεν ανέβηκαν στη δημοσιά ακόμα· συνέχισαν να οδοιπορούν στα δυτικά της, κοντά στις ακτές, ανάμεσα σε βράχους και θαλασσόδεντρα. Το τοπίο ήταν άγριο και υποχρεωτικά βάδιζαν πιο αργά απ'ό,τι θα βάδιζαν στον μεγάλο, πλακόστρωτο δρόμο – εξαιτίας του Δημήτριου, κυρίως. Ο Γεώργιος θα μπορούσε να προχωρήσει και πιο γρήγορα· οι αντοχές του ήταν μεγαλύτερες από των συνηθισμένων ανθρώπων.

Ταξίδεψαν για τρεις ώρες ακόμα, και κάθε μισάωρο ο Γεώργιος ανέβαινε είτε σε κάποιον ψηλό βράχο είτε σε κάποιο θαλασσόδεντρο (που κανένα δεν ήταν και πολύ ψηλό – όλα, γενικά, χαμηλά και καμπούρικα) και κοίταζε προς τα βόρεια αλλά και προς τα νότια, και προς τα δυτικά – προς τη θάλασσα – ψάχνοντας να δει μήπως η Φρουρά της Οστρακόπολης είχε στείλει ανθρώπους της να τους κυνηγήσουν. Τίποτα το ύποπτο, όμως, δεν πρόσεξε.

«Ίσως να μην έχουν καταλάβει ότι φύγαμε απ'την πόλη τους,» είπε ο Δημήτριος, το μεσημέρι, ενώ είχαν καθίσει να ξεκουραστούν, καλυμμένοι από τους βράχους και τα θαλασσόδεντρα. «Ίσως να νομίζουν ότι είμαστε εκεί μέσα ακόμα, κάπου κρυμμένοι.»

«Ίσως.»

«Αλλά κι αν υπέθεσαν ότι βγήκαμε στη θάλασσα, δεν μπορεί επίσης να υπέθεσαν ότι ο ένας απ'τους δυο μας είναι υδατοτρόπος, Γεώργιε. Και κάποιος χωρίς τις δικές σου δυνάμεις αποκλείεται να είχε ταξιδέψει τόσο γρήγορα προς τα νότια.»

«Τέλος πάντων. Θα συνεχίσουμε ως το βράδυ να οδοιπορούμε κοντά στις ακτές, και από αύριο νομίζω ότι θα ήταν ασφαλές να βγούμε στη δημοσιά.»

Ο Δημήτριος έγνεψε καταφατικά, αν και με κάποιο δισταγμό.

Ο Γεώργιος πήγε, ύστερα, να ψαρέψει.

Το απόγευμα βάδιζαν ξανά μέχρι που νύχτωσε, και δεν είδαν κανένα σημάδι ότι η Φρουρά της Οστρακόπολης τους αναζητούσε. Κοιμήθηκαν – ή τουλάχιστον ο Δημήτριος κοιμήθηκε – κρυμμένοι ανάμεσα στους βράχους και στα θαλασσόδεντρα. Την επόμενη μέρα ανέβηκαν στη δημοσιά, και η οδοιπορία τους έγινε πολύ πιο εύκολη. Ο Δημήτριος, μάλιστα, πρότεινε να προσπαθήσουν να πείσουν τον οδηγό

κάποιου περαστικού οχήματος να τους πάρει ως τη Βιλάρνη. Ο Γεώργιος δεν διαφώνησε. Αλλά οι προσπάθειές τους απέβησαν άκαρπες, καθώς όσα οχήματα περνούσαν από κοντά τους δεν σταματούσαν ούτε καν για να τους μιλήσουν, αγνοώντας τα νεύματα του Δημήτριου. Ο Γεώργιος αισθανόταν να οργίζεται, αισθανόταν το δηλητήριο της Έχιδνας να φουντώνει εντός του· όμως συγκρατούσε τον θυμό του, και η οδοιπορία τον βοηθούσε σ' αυτό. Κλοτσούσε τις πέτρες που έβρισκε μπροστά του, κάθε τόσο. Σε κάποια στιγμή τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας κι άρχισε να σπαθίζει τα δέντρα στο πλάι του δρόμου. Άγρια.

«Αυτό δεν θα μας βοηθήσει να βρούμε μεταφορικό μέσο,» του είπε ο Δημήτριος. Αλλά μετά σώπασε βλέποντας το οργισμένο βλέμμα του συνοδοιπόρου του.

«Στην Κιρβιάδα μπορεί κανένας να γνωρίζει για το πλοίο μου που χάθηκε;» ρώτησε ο Γεώργιος, όταν είχαν καθίσει να ξεκουραστούν για μεσημέρι – στα ανατολικά της δημοσιάς τώρα, στα πεδινά μέρη που απλώνονταν πριν από τους πρόποδες των Πλοκαμωτών Λόφων. Στο βάθος φαινόταν ένα χωριό, μα είχαν αποφασίσει να μην το πλησιάσουν. Αν και δεν βρίσκονταν πια κοντά στην Οστρακόπολη, ο Δημήτριος είπε πως δεν αποκλειόταν η Φρουρά της να είχε χαφιέδες ως εδώ.

«Υπάρχουν κάποιες πιθανότητες,» αποκρίθηκε τώρα στον Γεώργιο.

«Ξέρεις ή δεν ξέρεις;» είπε απότομα εκείνος, σφίγγοντας τη γροθιά του.

«Θα πάμε στο λιμάνι, αν θέλεις. Αλλά δεν είμαι σίγουρος για τίποτα. Έχω ορισμένους γνωστούς· θα σε οδηγήσω σ' αυτούς. Ίσως κάτι νάχει πάρει τ' αφτί τους. Όμως – σου ξαναλέω – δεν είμαι σίγουρος για τίποτα. Εντάξει;»

«Εντάξει.» Ο Γεώργιος ατένισε τον ορίζοντα.

Ο Δημήτριος είπε μετά από λίγο: «Καλύτερα να σταματούσαμε κοντά στις ακτές. Εκεί, τουλάχιστον, θα μπορούσες να πιάσεις κάνα ψάρι. Εδώ δεν έχουμε τίποτα να φάμε.»

«Σου είπα να πλησιάσουμε κάποιο κατοικημένο μέρος...» Ύστερα από τις βουτιές στους υπονόμους και τη νυχτερινή κολύμβηση, οι προμήθειες που είχαν δώσει οι ιερείς στον Γεώργιο ήταν πλέον άχρη-

στες. Τις είχε πετάξει χτες το μεσημέρι. «Από την άλλη, βέβαια...» Συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας τριγύρω.

«Τι;»

«Νομίζω ότι θα μπορούσα να κυνηγήσω. Αλλά τώρα δεν έχουμε τον χρόνο.»

«Είσαι κυνηγός; Ουμήθηκες κάτι απ'το παρελθόν σου;»

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε να οργίζεται. «Σου είπα – δεν θυμάμαι τίποτα απ'το παρελθόν μου!» γρύλισε δείχνοντάς τον με το δάχτυλό του.

«Ξέρεις, όμως, πώς να κυνηγάς, φαίνεται...» μουρμούρισε ο Δημήτριος, φοβούμενος μην τον προκαλέσει.

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Γεώργιος, πιο ήρεμα. «Νομίζω πως ξέρω πώς να κυνηγάω.»

Το απόγευμα αποφάσισαν να επισκεφτούν το επόμενο χωριό ή μικρή πόλη που θα συναντούσαν. Τότε, άλλωστε, θα ήταν ακόμα πιο μακριά από την Οστρακόπολη. Και λίγο προτού σουρουπώσει (ενώ είχαν προ πολλού πάψει να γνέφουν σε περαστικά οχήματα) έφτασαν κοντά σ'ένα χωριό χτισμένο γύρω από ένα πανδοχείο. Κι οι δύο είχαν χρήματα επάνω τους, οπότε πλησίασαν χωρίς δισταγμό. Ο πανδοχέας ήταν οπλισμένος σαν ληστής, με ξίφος στη ζώνη απ'τη μια μεριά και πυροβόλο πιστόλι απ'την άλλη. Απαραίτητο, μάλλον, για την προφύλαξή του σε τούτα τα μέρη. Πήρε τα οχτάρια τους και τους έδωσε φαγητό. Τους πρότεινε, κλείνοντας το μάτι, και δυο κοπέλες που είχε εύκαιρες – προσθέτοντας πως αυτό θα κόστιζε επιπλέον. «Και μπορείτε να μείνετε για το βράδυ· έχουμε δωμάτια.» Τους είπε πόσο θα κόστιζε κι αυτό. «Δεν είναι κανείς να τριγυρίζει βραδιάτικα ξέμπαρκος σε τούτους τους τόπους. Κυκλοφορούν ληστές. Ειδικά μ'αυτά τα καμώματα μεταξύ Κιρβιάδας και Βιλάρνης, τελευταία.» Τους παρότρυνε να κοιμηθούν εδώ και το πρωί να επιβιβαστούν στο επιβατηγό για Βιλάρνη. «Κατά κει δεν πάτε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος, και κοίταξε τον Γεώργιο ερωτηματικά.

«Εσύ ξέρεις τα μέρη καλύτερα από μένα,» είπε εκείνος.

Και ο Δημήτριος αποφάσισε να μείνουν στο πανδοχείο. Πλήρωσε για δωμάτιο, και για μια από τις κοπέλες επίσης. Και προέτρεψε και τον Γεώργιο να κάνει το ίδιο. Εκείνος προς στιγμή δίστασε, φοβούμε-

νος μην την έπνιγε από την αφύσικη οργή του, αλλά μετά συμφώνησε. Η νύχτα πέρασε ήσυχα, σχετικά. Ο Δημήτριος κοιμήθηκε εξουθενωμένος στην αγκαλιά της γαλανόδερμης, μαυρομάλλας κοπέλας που είχε έρθει στο δωμάτιό του. Ο Γεώργιος, στην αρχή, δεν μπορούσε να ξεκινήσει· το σώμα του ήταν πολύ τσιτωμένο, τα νεύρα του, όπως πάντα, φλέγονταν· και οργή τον πλημμύρισε. Η κοπέλα την είδε στα μάτια του που ούτε στιγμή δεν είχαν βλεφαρίσει, και τρόμαξε· του ψιθύρισε να την αφήσει εκείνη να τα κάνει όλα, και άρχισε να φιλά το μαυρόδερμο σώμα του και να το χαϊδεύει από πάνω ως κάτω, γονατίζοντας μπροστά του, παίρνοντας το όργανό του στο στόμα της. Ύστερα ο Γεώργιος την άρπαξε από τους ώμους και τη γύρισε ανάσκελα, αλλά όχι για να την πνίξει. Την καβάλησε με δύναμη, την άκουσε να μουγκρίζει κι αισθάνθηκε τα χέρια της να γαντζώνονται στην πλάτη του. Και μετά είχε τελειώσει, γρήγορα, μένοντας με μια αίσθηση οργής ξανά.

Η κοπέλα έμοιαζε πιο ήρεμη από εκείνον, τυλιγμένη μέσα στα σκεπάσματα του κρεβατιού. «Δεν είσαι ικανοποιημένος μαζί μου;» τον ρώτησε, βλέποντάς τον να κάθεται με τη ράχη ακουμπισμένη στον τοίχο και τα μάτια ορθάνοιχτα.

«Κοιμήσου,» της είπε μόνο ο Γεώργιος.

Ο ίδιος έμεινε ξάγρυπνος, φυσικά, νιώθοντας πολύ τσιτωμένος για ύπνο, όπως πάντα. Και, σε λίγο, αναρωτιόταν τι εννοούσε ο πανδοχέας μιλώντας για «καμώματα» μεταξύ Κιρβιάδας και Βιλάρνης. Πόλεμο; Ο Δημήτριος το ήξερε, άραγε;

Όταν ξημέρωσε, οι δυο τους πήραν πρωινό στην τραπεζαρία του πανδοχείου – καφέ εισαγμένο από άλλες διαστάσεις, ομελέτα από αβγά χήνας, και ψητά ψωμάκια με βούτυρο. Ο Γεώργιος ρώτησε τον τζογαδόρο για την κατάσταση ανάμεσα στην Κιρβιάδα και τη Βιλάρνη.

«Ο Άρχοντας της Κιρβιάδας έχει βλέψεις προς τη Βιλάρνη,» εξήγησε ο Δημήτριος.

«Εννοείς ότι σκοπεύει να της επιτεθεί;»

«Θα προτιμούσε η Βιλάρνη να τον δεχτεί ως επικυρίαρχο. Γι' αυτό και της προκαλεί προβλήματα. Ταιριαστό για τον χαρακτήρα του. Από ληστές των θαλασσών κατάγεται.»

«Φαίνεται να ξέρεις αρκετά γι' αυτόν...»

«Θεός μου είναι.»

«Θεός σου;»

«Πρώτο παιδί του αδελφού της γιαγιάς μου.»

Ο Γεώργιος ήπια μια ακόμα γουλιά απ' τον καφέ του.

Ένας άντρας μπήκε στο πανδοχείο, τότε, φωνάζοντας πως όσοι ήταν να έρθουν στο επιβατηγό για Βιλάρνη έπρεπε να έρθουν τώρα, γιατί σε λίγο το όχημα θα ξεκινούσε.

Ο Γεώργιος και ο Δημήτριος άφησαν το πρωινό τους μισοτελειωμένο, πήγαν να κατουρήσουν στις τουαλέτες του πανδοχείου, και μετά βγήκαν από το οίκημα αντικρίζοντας το μεγάλο επιβατηγό που είχε σταματήσει απέξω. Ήταν διώροφο και αρκετά θωρακισμένο. Είχε έξι ψηλούς τροχούς.

Μια οπλισμένη γυναίκα στεκόταν πλάι στην πόρτα απ' όπου έμπαιναν οι επιβάτες. Το δέρμα της ήταν γαλανό, το κεφάλι της ξυρισμένο, η όψη της επίεδη, τα μάτια της μαύρα. Φορούσε δερμάτινη πανοπλία με αλυσιδωτό θώρακα από πάνω. Από την πλάτη της κρεμόταν ένα σπαθί από τη ζώνη της ένα πλατυλέπιδο ξιφίδιο κι ένα ενεργειακό πιστόλι. Επάνω στα γάντια της, επάνω στα δάχτυλα, υπήρχαν αιχμηρά μέταλλα.

«Τα όπλα σας θα τ' αφήσετε από κάτω,» είπε στον Γεώργιο και στον Δημήτριο, δείχνοντας τον αποθηκευτικό χώρο παραδίπλα.

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε έτοιμος να της ορμήσει – να την τσακίσει! Αλλά σκέφτηκε: Θεε να γίνουν κι εδώ τα ίδια όπως στην Οστρακόπολη; «Γιατί;» τη ρώτησε κοφτά. «Φοβάσαι ότι είμαστε ληστές;»

Η γυναίκα τον αγριοκοίταξε. «Αυτός είναι ο κανονισμός του επιβατηγού. Άμα θες τον ακολουθείς και μπαίνεις. Άμα δε θες, πηγαίνεις βαδίζοντας, ή μ' άλλο μέσο – δε μας ενδιαφέρει.»

Ο Δημήτριος έστρεψε το βλέμμα του στον Γεώργιο. «Δεν υπάρχει λόγος να μην επιβιβαστούμε.»

Ο Φιλημένος, αν κι εξακολουθούσε να νιώθει το δηλητήριο της Έχιδνας να φλογίζει το σώμα και το μυαλό του, κατένευσε. «'Ντάξει,» είπε, και άφησε τα όπλα του – το Φιλί της Έχιδνας, το ηχητικό τουφέκι, το ενεργειακό πιστόλι, και το ξιφίδιο – στον αποθηκευτικό χώρο του οχήματος. Αλλά τους σάκους του τους κράτησε μαζί του.

Ο Δημήτριος έβγαλε απ'τον δικό του σάκο ένα πυροβόλο πιστόλι, τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη μπότα του, και τα ακούμπησε κι αυτά μέσα στον αποθηκευτικό χώρο.

«Για να δω τι άλλα κουβαλάτε μαζί σας,» είπε η φρουρός του οχήματος, ενώ κι ένας συνάδελφός της πλησίαζε. Ήταν τέσσερις εδώ, συνολικά, απ'ό,τι έβλεπαν ο Δημήτριος κι ο Γεώργιος.

«Δεν έχουμε άλλα όπλα,» δήλωσε ο Φιλημένος.

«Εντάξει. Ας δούμε. Ανοίξτε τους σάκους μπροστά μου.»

Ο Δημήτριος το έκανε. Ύστερα τον μιμήθηκε κι ο Γεώργιος.

Η γυναίκα ένευσε. «Καλώς,» είπε. «Πληρώστε και μπείτε.»

Πλήρωσαν και ανέβηκαν στο μεγάλο επιβατηγό όχημα, όπου ήδη βρίσκονταν μερικοί ακόμα επιβάτες, καθισμένοι στις θέσεις αποδώ κι αποκεί. Ο Δημήτριος και ο Γεώργιος προτίμησαν να μείνουν στο κάτω πάτωμα.

Ο οδηγός του οχήματος σύντομα κάθισε στο τιμόνι, έχοντας αγοράσει ένα μεγάλο ποτήρι καφέ κι ένα τυλιχτό ψάρι από το πανδοχείο. Οι φρουροί ήταν ήδη μέσα, έχοντας κλείσει την πόρτα των επιβατών, βαδίζοντας ανάμεσα στα καθίσματα.

Οι έξι τροχοί μπήκαν σε κίνηση, και το επιβατηγό βγήκε από το χωριό και ακολούθησε τη δημοσιά προς τα νότια.

«Σε καμιά ώρα θα είμαστε στη Βιλάρνη,» είπε ο Δημήτριος.

Αλλά το ταξίδι τους δεν αποδείχτηκε γαλήνιο. Ενώ το μεγάλο όχημα βρισκόταν περίπου στα μέσα της διαδρομής, αντίκρισαν ένα κονβόι που δεχόταν επίθεση από ληστές γύρω από τη δημοσιά. Το κονβόι φαινόταν να έρχεται προς τα βόρεια, και αποτελείτο από έξι φορτηγά οχήματα τα οποία φρουρούνταν από τέσσερα μικρότερα θωρακισμένα τετράκυκλα με μισθοφόρους στο εσωτερικό, και δώδεκα δίκυκλα με έναν οπλισμένο μισθοφόρο πάνω στο καθένα. Οι ληστές ήταν πολλαπλάσιοι, και χρησιμοποιούσαν διαφόρων ειδών οχήματα, μεγαλύτερα και μικρότερα, αλλά και άλογα. Χτυπούσαν τους μισθοφόρους με πυροβόλα όπλα (που κάπου-κάπου έβαλλαν αλλά, συχνότερα, δυσλειτουργούσαν), ενεργειακά όπλα, και εκηβόλα (βαλλίστρες και τόξα), ενώ προσπαθούσαν να πλησιάσουν είτε για να επιτεθούν στους δικυκλιστές με αγχέμαχα όπλα, είτε για να πηδήσουν πάνω στα τετράκυκλα και να σκοτώσουν τους μισθοφόρους στο εσωτερικό

τους, είτε για να πιαστούν στα μεγάλα φορτηγά του κονβόι και να τα καταλάβουν. Στις οροφές των φορτηγών στέκονταν κι άλλοι μισθοφόροι, για να απωθούν τέτοιες εφορμήσεις, ενώ μερικοί έβαλλαν από τα παράθυρα των φορτηγών.

Η συμπλοκή είχε γεμίσει την περιοχή γύρω από τη δημοσιά με σκόνη. Ένα ολόκληρο σύννεφο, μια θολούρα, είχε απλωθεί. Και όλα αυτά βρίσκονταν στον δρόμο του εξάτροχου επιβατηγού με τα δύο πατώματα.

Ο οδηγός καταράστηκε δυνατά. «Οι γαμημένοι μπάσταρδοι του Λοκράθου – μες στη μέση της δαιμονισμένης δημοσιάς...» μούγκρισε· και ο Δημήτριος κι ο Γεώργιος, που κάθονταν λίγο πιο πίσω, τον άκουσαν. Οι τέσσερις μισθοφόροι φρουροί του επιβατηγού είχαν ήδη ετοιμάσει τα όπλα τους.

Και ο Γεώργιος αισθάνθηκε μια μεγάλη οργή να τον γεμίζει. Γιατί κι εκείνος να μην έχει τα δικά του όπλα κοντά του; Ούτε καν το Φιλί της Έχιδνας, μα τους θεούς! Αυτοί οι καριόληδες έφταιγαν... Τα μάτια του ατένισαν θυμωμένα τους φρουρούς.

Αλλά ο Δημήτριος δεν το πρόσεξε αυτό, γιατί τα δικά του μάτια ήταν στραμμένα έξω από τα παράθυρα του επιβατηγού, κοιτάζοντας τη συμπλοκή, ενώ είχε ανασηκωθεί πάνω στη θέση του.

«Κάνε κύκλο, οδηγέ,» είπε η γαλανόδερμη μισθοφόρος. «Από τα νότια.»

«Όχι,» διαφώνησε ένας συνάδελφός της. «Από τα βόρεια.»

«Από τα βόρεια το τοπίο είναι πολύ βραχώδες!» προειδοποίησε εκείνη.

«Από τα νότια, όμως, είναι περισσότεροι ληστές! Αποκεί πρέπει νάρχονται κυρίως. Αν πάμε νότια θα μας χιμήσουν.»

«Δε θα μας χιμήσουν, Ευγένιε· το κονβόι τούς ενδιαφέρει, όχι εμείς.»

«Πού το ξέρεις τι θα κάνουν;»

«Δεν είμαι Ωκεανομάντισσα, αλλά αυτή είναι η καλύτερη—»

Ο οδηγός έστριψε νότια, βγαίνοντας από τη δημοσιά, και το ψηλό όχημα τραντάχτηκε καθώς οι μεγάλοι τροχοί του έφευγαν απ'το ομαλό πλακόστρωτο και πατούσαν σε χώμα, βράχους, και χαμηλή βλάστηση. Ένα δέντρο το γκρέμισαν και το τσάκισαν από κάτω τους.

«Όχι νότια, γαμώτο, οδηγέ!» μούγκρισε ο Ευγένιος.

Ο Γεώργιος πετάχτηκε όρθιος. «Ε!» είπε. «Θέλουμε πίσω τα όπλα μας! Ανοίξτε τ'αμπάρι σας!»

«Κάτσε κάτω, φίλε,» του είπε ένας μισθοφόρος. «Κάτω.» Και τον έπιασε από τον ώμο, δυνατά, ωθώντας τον προς τη θέση του.

Λάθος.

Γιατί η οργή του Φιλημένου της Εχίδνας ήταν μια μαινόμενη φωτιά εντός του. Το δηλητηριό της σύριζε μέσα στις φλέβες του, τέντωνε τα νεύρα του σαν χορδές μουσικού οργάνου.

Ο Γεώργιος άρπαξε το χέρι του μισθοφόρου, απότομα, και το έστριψε με υπεράνθρωπη δύναμη, σπάζοντάς το. Ο άντρας ούρλιαξε. Ο Γεώργιος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, τσακίζοντας τη μύτη του και τινάζοντάς τον πίσω και κάτω, λιπόθυμο. Με το πρόσωπό του γεμάτο αίματα.

«Ληστής!» γρύλισε η γαλανόδερμη μισθοφόρος με το ξυρισμένο κεφάλι και ύψωσε το ενεργειακό πιστόλι της.

«Όχι!» φώναξε ο Δημήτριος. «Κάνετε λάθος – δεν είναι ληστής – απλώς—»

Ο Γεώργιος κλότσησε το πιστόλι από το χέρι της γυναίκας ενώ εκείνη πατούσε τη σκανδάλη. Η ενεργειακή ριπή έτριξε και κροτάλισε μέσα στο μεγάλο όχημα, χτυπώντας τον Φιλημένο στον αριστερό ώμο. Ο Γεώργιος τραντάχτηκε, γρυλίζοντας σαν θηρίο, παραπατώντας, μα δεν λιποθύμησε, ούτε έπεσε. Και το όπλο της γυναίκας είχε τώρα φύγει απ'το χέρι της· είχε καταλήξει ανάμεσα στις θέσεις των επιβατών – μπροστά στα πόδια του Δημήτριου. Ο οποίος αμέσως το άρπαξε, φωνάζοντας: «Μην του επιτίθεστε! Κάνετε λάθος! Απλά είναι θυμωμένος που—!»

Αλλά ήταν ανώφελο να μιλά. Ο Γεώργιος ορμούσε ξανά – πραγματικά σαν ληστής. Σαν για να βοηθήσει τους συντρόφους του να ορμήσουν από έξω στο εξάτροχο όχημα.

Η μισθοφόρος έκανε να τον γρονθοκοπήσει με το δεξί χέρι – που αιχμηρά σίδερα ήταν στα δάχτυλα του γαντιού της – ενώ με το αριστερό τραβούσε το πλατυλέπιδο ξιφίδιο από τη ζώνη της. Ο Γεώργιος άρπαξε τη γροθιά της μέσα στη δική του, αγνοώντας τον πόνο από τα μέταλλα, και την κοπάνησε με την άλλη του γροθιά στο στήθος. Η γυναίκα, παρότι φορούσε αλυσιδωτό θώρακα πάνω απ'τη δερμάτινη

πανοπλία της, αισθάνθηκε πολύ έντονα το χτύπημα και, παραπατώντας, συγκρούστηκε με τον Ευγένιο ο οποίος στεκόταν πίσω της. Ο Γεώργιος τής πήρε το πλατυλέπιδο ξιφίδιο από το χέρι.

«Πίσω σου!» του φώναξε ο Δημήτριος, κι έριξε με το ενεργειακό πιστόλι στον φρουρό που ερχόταν από την άλλη μεριά του οχήματος, κρατώντας κι εκείνος ενεργειακό πιστόλι και ρίχνοντας.

Και οι δύο ριπές αστόχησαν: Αυτή του Δημήτριου χτύπησε ένα άδειο κάθισμα. Αυτή του μισθοφόρου πέρασε ξυστά από το κεφάλι του Γεώργιου και της γαλανόδερμης μισθοφόρου και κατέληξε στο μπροστινό τζάμι του οχήματος, κάνοντάς το να τρίζει και να ραγίσει.

«Παραδόσου!» φώναξε ο μισθοφόρος. «Παραδοθείτε κι οι δύο!»

«Δεν είμαστε ληστές, γαμώτο!» διαμαρτυρήθηκε ο Δημήτριος.

Ο οδηγός, εν τω μεταξύ, εξακολουθούσε να οδηγεί, δεν είχε σταματήσει και τώρα, καθώς περνούσε νότια της συμπλοκής, ληστές όρμησαν στο όχημά του από γύρω, πηδώντας για να γαντζωθούν επάνω του. «Έρχονται από έξω, ρε!» φώναξε. «Έρχονται από έξω! Ρίξτε τους! Ρίξτε τους!» Κι έπιασε ένα πιστόλι – ένα πυροβόλο που είχε για έκτακτη ανάγκη – από ένα ντουλαπάκι, βγάζοντάς το από το παράθυρο δίπλα του και πατώντας τη σκανδάλη ξανά και ξανά, ελπίζοντας να πυροβολήσει.

Ο Γεώργιος δεν είχε μείνει καθόλου ακίνητος: στρεφόμενος προς τον μισθοφόρο που ερχόταν από πίσω, εκτόξευσε το πλατυλέπιδο ξιφίδιο καταπάνω του, κραυγάζοντας άναρθρα. Η λεπίδα βρήκε τον άντρα στα αριστερά πλευρά, διαπερνώντας και τον αλυσιδωτό του θώρακα και τη δερμάτινη πανοπλία από μέσα. Διπλώθηκε, γρυλίζοντας και συρίζοντας.

Ο Δημήτριος, βλέποντας πως δεν υπήρχε περίπτωση τώρα να τους πείσουν ότι δεν ήταν ληστές, τον σημάδεψε και του έριξε με το ενεργειακό πιστόλι–

Ή, μάλλον, θα ήθελε. Η μπαταρία του όπλου είχε μόλις εξαντληθεί. «Γαμήσου!» γρύλισε ο τζογαδόρος, και το πέταξε προς τους άλλους δύο μισθοφόρους, χτυπώντας τη γαλανόδερμη στο ξυρισμένο κεφάλι της και κάνοντάς την να λιποθυμήσει προτού καταφέρει να σταθεί καλά στα πόδια της.

Ο Ευγένιος είχε τραβήξει το σπαθί του και, κρατώντας το οριζόντια, έκανε να καρφώσει μ'αυτό τον Γεώργιο πέρα για πέρα. Αλλά εκείνος, έχοντας τώρα στραφεί ξανά μπροστά, άρπαξε το μακρύ λεπίδι με το δεξί του χέρι, το παραμέρισε (αγνοώντας το κόψιμο στην παλάμη του), πλησίασε τον μισθοφόρο, και τον γρονθοκόπησε–

Ο Ευγένιος έπιασε τη γροθιά του Φιλημένου μες στη χούφτα του, σταματώντας την μερικά εκατοστά από το πρόσωπό του, και κλότσησε τον Γεώργιο δυνατά βρίσκοντάς τον πάνω από το γόνατο με τη μπότα του που είχε μέταλλο μπροστά. Εκείνος δεν παραπάτησε· έσπρωξε τον μισθοφόρο όπισθεν και τον έστειλε να κοπανήσει στο εμπρόσθιο τζάμι του φορτηγού, το οποίο έτριξε έντονα και ήταν στα όρια να σπάσει. Το σπαθί του Ευγένιου βρισκόταν ακόμα στο χέρι του, αλλά έτσι όπως τώρα το κρατούσε ήταν άχρηστο.

«Τι διάολο κάνεις, ρε πούστη!» φώναξε ο οδηγός, έξω φρενών από την ταραχή και τον φόβο· και ανασηκώθηκε πάνω στη θέση του, γυρίζοντας πίσω και σημαδεύοντας τον Γεώργιο με το πυροβόλο. Πάτησε τη σκανδάλη αλλά το όπλο δεν λειτούργησε.

Ένας άλλος πυροβολισμός, όμως, αντήχησε. Από έξω – από το παράθυρο πλάι στη θέση του οδηγού. Ένας από τους ληστές που είχαν καταφέρει να πιαστούν στο όχημα είχε μόλις ρίξει στον οδηγό με πιστόλι. Και τον είχε πετύχει στη ράχη.

Ο οδηγός σωριάστηκε ανάμεσα στα καθίσματα, μουγκρίζοντας.

«Τον καθάρισα τον καριόλη!» ακούστηκε η φωνή του ληστή από έξω. «Τον καθάρισα – ψόφησε! Χα-χα-χα-χα!»

Ο Γεώργιος τράβηξε το σπαθί από την πλάτη της λιπόθυμης μισθοφόρου και όρμησε καταπάνω στον Ευγένιο. Εκείνος δεν προλάβαινε να κινηθεί για να τον αποφύγει· πρόλαβε απλώς να στρέψει το δικό του σπαθί έτσι ώστε να το βάλει στον δρόμο της λεπίδας του Φιλημένου. Αλλά ο Γεώργιος το παραμέρισε και κάρφωσε δυνατά τον μισθοφόρο στο διάφραγμα, διαπερνώντας πανοπλία, σάρκα, ζωτικά όργανα, κόκαλα, βγάζοντας τη λεπίδα απ'την πλάτη του άντρα, χτυπώντας το τζάμι πίσω του και σπάζοντάς το. Ολόκληρο το εμπρόσθιο παράθυρο του επιβατηγού διαλύθηκε, και ο Ευγένιος έπεσε έξω από το ψηλό όχημα, με το σπαθί ακόμα καρφωμένο επάνω του.

Μια επιβάτισσα ακουγόταν να ουρλιάζει από το βάθος.

Ο ληστής που είχε σκοτώσει τον οδηγό έβαλε τώρα το χέρι του μέσα από το πλαϊνό παράθυρο, άνοιξε την πόρτα, και μπήκε. Το πιστόλι του ήταν ακόμα στο άλλο του χέρι. «Ε!» είπε στον Γεώργιο. «Τι 'σαι συ, ρε μάστορα; Σε κόβω για καλό,» καθώς έπιανε το τιμόνι.

Ο Γεώργιος τού άρπαξε το πιστόλι και τον κοπάνησε μ'αυτό στα δόντια – διαλύοντας τα περισσότερα – τον έσπρωξε και τον πέταξε έξω από το ψηλό τροχοφόρο ενώ εκείνος ούρλιαζε.

Ένα άλλο παράθυρο του επιβατηγού ακούστηκε να θρυμματίζεται – από τη μέση του οχήματος περίπου.

Ο Δημήτριος στράφηκε και είδε έναν ληστή να μπαίνει από εκεί, ενώ ένας επιβάτης τινάζοταν από τη θέση του για ν'απομακρυνθεί.

Ο μισθοφόρος που είχε δεχτεί το πλατυλέπιδο ξιφίδιο στα πλευρά δεν είχε πέσει ακόμα – κρατιόταν από την πλάτη ενός καθίσματος – και έστρεψε την κάννη του ενεργειακού πιστολιού του προς τον ληστή που έμπαινε απ'το σπασμένο παράθυρο. Πάτησε τη σκανδάλη, και μια λαμπερή ριπή χτύπησε τον εισβολέα στο κεφάλι, τραντάζοντάς τον κι αφήνοντάς τον ακίνητο, με το μισό του σώμα μες στο όχημα και το άλλο μισό απέξω, να κρέμεται.

Ύστερα ο μισθοφόρος έστρεψε το όπλο του προς τον Δημήτριο–

«Όχι, ρε φίλε, είναι λάθος!» φώναξε εκείνος καθώς έσκυβε ανάμεσα στα καθίσματα.

Η ριπή πέρασε πάνω απ'το κεφάλι του, τρίζοντας.

Ακόμα ένα παράθυρο ακούστηκε να σπάει.

Ο Γεώργιος είχε καθίσει στη θέση του οδηγού, πατώντας το πετάλι στο τέρμα, οδηγώντας το ψηλό επιβατηγό ανάμεσα από τους ληστές που προσπαθούσαν να το περιτριγυρίσουν και να αρπαχτούν επάνω του.

Μια γυναίκα εισέβαλε από το παράθυρο που είχε μόλις σπάσει. Τράβηξε μια μικρή βαλλίστρα χειρός από τη ζώνη της και την έστρεψε προς τον μισθοφόρο που ακόμα στεκόταν όρθιος παρά το ξιφίδιο στα πλευρά του. Εκείνος πίεσε τη σκανδάλη του ενεργειακού πιστολιού του – σαν να είχε ξεχάσει μες στον πόνο του πόσες φορές είχε ήδη ρίξει μ'αυτό – και ριπή δεν εκτοξεύτηκε· η μπαταρία είχε ξοδευτεί. Η γυναίκα τράβηξε τη σκανδάλη της βαλλίστρας της και το μικρό

βέλος τον βρήκε στο δεξί μάτι. Ο άντρας σωριάστηκε με μια κραυγή, και δεν ξανασηκώθηκε.

Η ληστής πέταξε τη βαλλίστρα σ'ένα άδειο κάθισμα και ξεθηκάρωσε ένα κοντόσπαθο, φωνάζοντας: «Ληστεία! Ληστεία! Σταμάτα το όχημα, οδηγέ! Σταμάτα το, αλλιώς σκοτώνουμε τους πάντες!»

Ο Γεώργιος άρπαξε το πιστόλι που είχε πέσει από το νεκρό χέρι του οδηγού, και στρεφόμενος προς τα πίσω πυροβόλησε τη ληστή. Το όπλο αποφάσισε εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή να μην δυσλειτουργήσει – λάμψη – κρότος – και η γυναίκα χτυπήθηκε στο στήθος, πέφτοντας. Το κοντόσπαθο έφυγε απ'τη γροθιά της, γυαλίζοντας, για να καταλήξει κάπου ανάμεσα στα καθίσματα.

Από το σπασμένο εμπρόσθιο τζάμι ένας άλλος ληστής παρουσιάστηκε μπροστά στον Γεώργιο, μ'ένα ξιφίδιο στα δόντια, το οποίο έκανε τώρα να πιαστεί με το ένα χέρι – αλλά δεν πρόλαβε, καθώς το πιστόλι του Γεώργιου τον κοπάνησε σαν γροθιά, κατάμουτρα, και η λεπίδα χώθηκε μες στο πρόσωπό του, σκίζοντας τα μάγουλά του, σκίζοντας τη γλώσσα του. Ο άντρας έπεσε από το όχημα, πατήθηκε από έναν απ'τους αριστερούς μεγάλους τροχούς του.

«Φέρε μου τα όπλα μου, Δημήτριά!» φώναξε ο Γεώργιος. «Φέρε μου το Φιλί της Έχιδνας, γαμώτο! Και τ'άλλα όπλα!»

«Το αμπάρι τους δε νομίζω ότι ανοίγει από μέσα,» αποκρίθηκε ο τζογαδόρος πλησιάζοντας – σκυμμένος – τη μπροστινή μεριά του οχήματος, τη θέση του οδηγού, έχοντας πάρει το ενεργειακό πιστόλι του πρώτου μισθοφόρου που είχε χτυπήσει ο Γεώργιος.

«Είσαι σίγουρος;»

«Όχι.»

«Γαμήσου, τζογαδόρε! Ψάξε!» ενώ οδηγούσε ανάμεσα από τους ληστές.

Ένας πυροβολισμός από πίσω.

Ο Δημήτριος έπεσε στο πάτωμα για να προφυλαχτεί.

Ακόμα ένας ληστής είχε εισβάλει.

Η ριπή του δεν πρέπει να χτύπησε κανέναν, παρότι ήταν τυχερός που το πυροβόλο του είχε λειτουργήσει. «Σταμάτα τους τροχούς, οδηγέ!» φώναξε. «Σταμάτα προτού σε στείλω στον Αβυσσαίο!»

Ο Γεώργιος έστρεψε το πιστόλι του προς τα πίσω και πάτησε τη σκανδάλη. Το όπλο δεν λειτούργησε.

Ο ληστής έκανε επίσης να τον πυροβόλησε, αλλά ούτε το δικό του όπλο λειτούργησε.

Μια γυναίκα παρουσιάστηκε δίπλα από τον Γεώργιο, έξω από το πλαϊνό τζάμι της θέσης του οδηγού. Τα μαύρα μαλλιά της ανέμιζαν άγρια πίσω απ'το κεφάλι της· πάνω στην αριστερή μεριά του λευκό-δερμου προσώπου της υπήρχε μια άσχημη ουλή. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα μακρύ, λιγνό ξιφίδιο – και το κάρφωσε στην αριστερή ωμοπλάτη του Γεώργιου ενώ εκείνος ήταν ακόμα γυρισμένος.

Ο Γεώργιος κραύγασε και τραντάχτηκε. Στράφηκε, ενώ η γυναίκα έκανε να τον ξανακαρφώσει, με το όπλο της ματωμένο.

«Κωλοπυροβόλα!» γρύλισε εκείνος, και την κοπάνησε καταπρόσωπο με το πιστόλι του, τινάζοντάς την μακριά από το όχημα – μαζί με το πυροβόλο.

Η ληστής κουτρουβάλησε πάνω στο χώμα, μες στο σύννεφο της σκόνης που είχαν υψώσει οι έξι μεγάλοι τροχοί του επιβατηγού, τα μικρότερα οχήματα των ληστών, και τα άλογά τους. Σηκώθηκε αμέσως στα χέρια και τα πόδια, σαν μεγάλη γάτα, με την αριστερή μεριά του προσώπου της κατακόκκινη από το χτύπημα· το μάγουλό της παραλίγο να σπάσει.

Ο θυμός της, όμως, ήταν μεγαλύτερος απ'τον πόνο της καθώς έβλεπε το εξάτροχο επιβατηγό ν'απομακρύνεται μες στη θολούρα αφήνοντάς την πίσω.

Ονομαζόταν Ευθαλία η Όμορφη (σκωπτικά) και ήταν γυναίκα του Γενναίου Γεννάδιου, του αρχηγού των ληστών. Ούρλιαξε, εξοργισμένη.

Μέσα στο εξάτροχο επιβατηγό όχημα, εν τω μεταξύ, ο ληστής που είχε εισβάλει από πίσω ερχόταν προς τα μπροστά με το πιστόλι του υψωμένο. «Σταμάτα το, οδηγέ! Σταμάτα το όσο ακόμα ζεις, καριόλη!»

Ο Δημήτριος, σκυμμένος ανάμεσα στα καθίσματα, του έριξε με το ενεργειακό πιστόλι που είχε μόλις πάρει απ'τον λιπόθυμο μισθοφόρο με τη σπασμένη μύτη, και η ριπή χτύπησε τον ληστή κάτω από τη ζώνη. Ο άντρας ούρλιαξε κι έπεσε, αναίσθητος.

Ο Δημήτριος αμέσως πήρε το πυροβόλο από το χέρι του.

«Φέρε τα όπλα μου, τζογαδόρε, γαμώτο!» βρυχήθηκε ο Γεώργιος ενώ οδηγούσε, σανιδώνοντας το πετάλι κάτω από το πόδι του. «Τα όπλα μου!»

«Μόλις ξεπάστρεψα αυτόν τον πούστη που ερχόταν από πίσω! Και διαμαρτύρεσαι;»

«Φέρε μου το Φιλί της Έχιδνας, αλλιώς θα σε λιανίσω, τζογαδόρε!» φώναξε ο Γεώργιος.

«Δεν ξέρω αν το αμπάρι ανοίγει από μέσα, γαμώ την πουτάνα μ–!»

«Ψάξε να μάθεις! Κουνήσου!»

«Καλά, καλά, γαμώ την τρέλα μου. Θα ψάξω – εκτός αν μπουκάρει και κάνας άλ– Γαμήσου...»

Ένας ληστής είχε μόλις μπει από το σπασμένο παράθυρο απ’το οποίο είχε, λίγο πιο πριν, εισβάλει εκείνη η γυναίκα με τη βαλλίστρα χειρός.

«Έχουμε παρέα ξανά,» είπε ο Δημήτριος στον Γεώργιο.

«ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΜΑΛΑΚΙΕΣ!» γκάριξε ο ληστής – ένας ομολογουμένως μεγαλόσωμος άντρας. «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ ΣΑΣ!»

Ένας επιβάτης τού όρμησε από πίσω, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω απ’τον λαιμό του σωματώδη εισβολέα.

«Ε θα πεθάνετε όλοι, κωλογαμιόληδες!» βρυχήθηκε ο ληστής, και κοπάνησε τον επιβάτη στα πλευρά, πρώτα με τον έναν αγκώνα κι ύστερα με τον άλλο. Ο επιβάτης κατέρρευσε, βογκώντας.

Ο Δημήτριος ύψωσε το ενεργοβόλο, σημαδεύοντας τον ληστή.

Εκείνος βάδισε προς το μέρος του, τραβώντας δύο ξιφίδια από θηκάρια επάνω σε δερμάτινα λουριά που διασταυρώνονταν στο στήθος του. «Κάνε πως ρίχνεις και σ’έχω λιανίσει, μπασμένη πούστη!» απείλησε.

Ο Δημήτριος πάτησε τη σκανδάλη, προσευχόμενος στη Σιλοάρνη, την Κυρά της Τύχης, να έχει το όπλο κι άλλη ριπή μέσα του. Και όντως είχε. Η ενεργειακή λόγχη εκτοξεύτηκε καταπάνω στον ληστή. Τον χτύπησε στον δεξή ώμο, κι εκείνος κραύγασε ενώ το σώμα του τρανταζόταν. Το ξιφίδιο έφυγε απ’το δεξί του χέρι, αλλά ο άντρας δεν λιποθύμησε.

«Θα σε λιώσω!» γρύλισε, πιάνοντας τα καθίσματα και βαδίζοντας προς τον Δημήτριο.

«Δε θα προλάβεις!» είπε εκείνος, και πάτησε ξανά τη σκανδάλη-  
Η μπαταρία είχε τελειώσει.

«Γαμώτο!» Πέταξε το πιστόλι προς τον ληστή, ο οποίος το χτύπησε  
στον αέρα με το ξιφίδιο στο αριστερό του χέρι, στέλνοντάς το πάνω  
σ'ένα τζάμι και σπάζοντάς το.

«Πάρε το τιμόνι,» είπε ο Γεώργιος στον Δημήτριο.

«Εξαιρετική ιδέα!»

Αμέσως άλλαξαν θέσεις.

Ο Γεώργιος πλησίασε τον ληστή χωρίς φόβο, νιώθοντας την οργή  
της Έχιδνας να τον φορτίζει, αδιαφορώντας τελείως για το τραύμα  
στην αριστερή ωμοπλάτη του.

Ο ληστής έκανε να τον καρφώσει με το ξιφίδιο. Ο Γεώργιος τού άρ-  
παξε τον καρπό σταματώντας τον, και τον γρονθοκόπησε, με το άλ-  
λο χέρι, τρεις φορές στο πρόσωπο, τσακίζοντας τη μύτη και το σαγό-  
νι του και σωριάζοντάς τον.

Ο Δημήτριος, οδηγώντας το εξάτροχο όχημα και κοιτάζοντας απέ-  
ξω, έβλεπε ότι τώρα είχαν απομακρυνθεί πολύ από τη συμπλοκή. Αρ-  
κετά, τουλάχιστον, ώστε οι ληστές να έχουν πάψει να τους κυνηγάνε.  
Δεν έβλεπε γύρω τους ούτε δίκυκλα ούτε άλογα. «Πρέπει να τους έ-  
χουμε ξεφύγει!» φώναξε. «Εκτός αν είναι κανένας πιασμένος πάνω  
στο όχημα.»

«Ακόμα δεν έχεις βρει τα όπλα μου, τζογαδόρε!» γρύλισε ο Γεώρ-  
γιος.

Είναι σοβαρός αυτός ο τύπος; σκέφτηκε ο Δημήτριος, αναστενάζο-  
ντας.

# 9

Μετά το φαγητό με τον Ισίδωρο Ορνάκιο, οι άλλοι επιστρέφουν στις καμπίνες τους για να ξεκουραστούν για καμιά, δυο ώρες· αλλά εγώ δεν αισθάνομαι ότι χρειάζομαι ξεκούραση. Η Ευθαλία με περιμένει, μισοκρυμμένη ανάμεσα στα πράγματά μου. Την παίρνω στο χέρι και την αφήνω να τυλιχτεί γύρω από τον πήχη μου. Βγάζω τα ρούχα που μας είχε δώσει ο Καπετάνιος του Μικρού Σύμπαντος και φοράω τα δικά μου. Είναι στεγνά πλέον· τα είχα αφήσει πάνω στη θερμάστρα της καμπίνας, όταν βγήκα από εδώ. Παίρνω τα πράγματά μου – συμπεριλαμβανομένου του Φιλιού της Έχιδνας – και βγαίνω ξανά από την καμπίνα. Έχω την περιέργεια να βαδίσω μέσα σ' αυτό το πελώριο υποβρύχιο, να δω τι περιέχει. Ποιος ξέρει; ίσως να δω ή ν' ακούσω και κάτι που μπορεί να με βοηθήσει να ανακαλύψω το ξεχασμένο παρελθόν μου.

Αν και νομίζω πως ο καλύτερος δρόμος που οδηγεί προς τα εκεί είναι, αυτή τη στιγμή, εκείνη η μαυρόδερμη πειρατίνα. Μα την Έχιδνα, με αναγνώρισε! Είμαι σίγουρος. Κάπου με είχε ξαναδεί. Και, τώρα που το σκέφτομαι, δεν πρέπει να έχει και τόσο μεγάλη διαφορά ηλικίας από εμένα. Αν είναι από κάποια άλλη διάσταση, θα μπορούσαμε να ήμασταν κάποτε μαζί εκεί.

Στον Ισίδωρο, ωστόσο, δεν είπα τίποτα γι' αυτήν. Όπως δεν έχω πει τίποτα και σε κανέναν από τους υπόλοιπους. Δε νομίζω ότι επί του παρόντος θα είχε νόημα. Ούτε καν για τους Τρομερούς Καπνούς δεν ξέρουν· πώς να ξέρουν για μια συγκεκριμένη πειρατίνα ανάμεσά τους;

Καθώς αυτές οι σκέψεις περνάνε απ' το μυαλό μου, βαδίζω μέσα στους διαδρόμους του Μικρού Σύμπαντος, πηγαίνω προς τα εκεί όπου ακούω τον περισσότερο θόρυβο, και δεν αργώ να φτάσω μπροστά σε μια πύλη που από πάνω της είναι γραμμένη η λέξη ΑΓΟΡΑ. Την περνάω και μπαίνω σ' ένα μέρος που είναι, αληθινά, αγορά. Γεμάτο καταστήματα – κάποια κλειστά (λόγω μεσημεριού, μάλλον) και κάποια

ανοιχτά. Βλέπω ένα εστιατόριο, με κόσμο καθισμένο στα τραπέζια του. Βλέπω ένα ενδυματοπωλείο, με την πόρτα του κλειδωμένη αλλά πολλά εμπορεύματα στη βιτρίνα. Βλέπω ένα κατάστημα όπλων. Βλέπω ένα μαγαζί με εξοπλισμούς για ψάρεμα. Ένα μαγαζί με εξοπλισμούς για δύτες. Ένα κατάστημα που πουλά μόνο σκοτωμένα μαλάκια – οι λεκάνες του γεμάτες πλοκάμια, κουκούλες, γυαλιστερά σώματα, διαφόρων μεγεθών. Ένα κατάστημα που πουλά μόνο σκοτωμένα ψάρια – μικρά, μεγάλα, πολλών ειδών. Ένα κατάστημα με βοτάνια και δηλητήρια.

Μπαίνω εκεί και αγοράζω μερικά πράγματα που μου χρειάζονται. Επίσης, πουλάω κάποια πράγματα που δεν τα έχω άμεση ανάγκη και μου περισσεύουν – τα βγάζω μέσα από τις πολλές τσέπες στο εσωτερικό της κάπας μου. Χαιρετώ τον ιδιοκτήτη του καταστήματος και φεύγω. Συνεχίζω να περιπλανιέται στην Αγορά του Μικρού Σύμπαντος.

Φτάνω μπροστά σε μια στροφή όπου μια πινακίδα γράφει ΠΡΟΣ ΤΕΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑΣ. Τέμενος Έχιδνας; Εδώ μέσα;

Γιατί όχι; Όλα τ'άλλα φαίνεται να υπάρχουν. Το υποβρύχιο είναι, πραγματικά, μια ολόκληρη κινούμενη πόλη στους ατέρμονους βυθούς της Υπερυδάτιας – ακριβώς όπως λένε οι φήμες γι'αυτό.

Βαδίζω προς το τέμενος και δεν αργώ να μπω σ'έναν χώρο που θυμίζει σπηλιά, αλλά σπηλιά που ο ένας της τοίχος, από τη μέση κι επάνω, είναι από κρύσταλλο, έξω από το οποίο φαίνεται η θάλασσα και τα πλάσματά της. Στο κέντρο του χώρου στέκει ένα άγαλμα της Φαρμακερής Κυράς που δεν είναι ούτε κατά διάνοια από τα μεγαλύτερα που έχω δει· μέτριο θα το έλεγα. Μπροστά του βρίσκεται ένας μικρός βωμός, λαξευτός έτσι ώστε να μοιάζει πως σχηματίζεται από φίδια και άλλα ερπετά. Ένα βήμα πριν από αυτόν, και εκατέρωθέν του, είναι δύο αναμμένα πύραυλα.

Παραδίπλα, κοντά στον τοίχο αντίκρυ σ'εκείνον που είναι εν μέρει από κρύσταλλο, ανοίγεται ένας λάκκος γεμάτος φίδια. Και πλάι στον λάκκο, σ'ένα σκαμνί, κάθεται μια κοπέλα ντυμένη με πράσινο χιτώνα. Δόκιμη, προφανώς, γιατί το πρόσωπό της δεν είναι βαμμένο με τη μάσκα της ιεροσύνης. Το δέρμα της είναι λευκό με απόχρωση του ροζ· τα μαλλιά της καστανά, δεμένα κότσο. Με κοιτάζει με περιέργεια.

Πλησιάζω τον βωμό και αφήνω την Ευθαλία να κατεβεί από τον πήχη μου και να συρθεί εκεί, επάνω στον θαλασσόλιθο. Το κάνω αυτό σ'όλα τα ιερά μέρη της Έχιδνας, μήπως η φίλη μου θέλει να μείνει. Μέχρι στιγμής, πάντα επιστρέφει στο χέρι μου, για κάποιο λόγο.

Η δόκιμη σηκώνεται όρθια, παρατηρώντας με. Δεν με πλησιάζει.

Στρέφω το βλέμμα μου επάνω της. «Δεν είναι κανένας ιερέας εδώ;» ρωτάω.

«Το ιερό ζεύγος αναπαύεται, κύριε,» αποκρίνεται η κοπέλα, αναφερόμενη προφανώς στον ιερέα και την ιέρεια του τεμένους. Οι ιερωμένοι της Έχιδνας δεν παντρεύονται αλλά όταν ένας ιερέας και μια ιέρεια έχουν υπό την επίβλεψή τους ένα τέμενος ή έναν ναΐσκο θεωρούνται «ιερό ζεύγος». Το αν κοιμούνται και μαζί ή όχι, αυτό είναι δικό τους θέμα καθαρά.

«Θέλετε να τους ειδοποιήσω;» με ρωτά η δόκιμη. Η παρουσία μου πρέπει να την έχει εντυπωσιάσει, αλλιώς δεν νομίζω ότι θα έλεγε κάτι τέτοιο.

Αισθάνομαι το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας να πάλλεται σαν παγιδευμένο φαρμακερό ερπετό μέσα μου, ωθώντας με να κατσαδιάσω την κοπέλα. Αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου καταπραΰνει τη βίαια επίδρασή του. «Όχι,» αποκρίνομαι, «δεν υπάρχει λόγος. Περαστικός είμαι.» Και απλώνω το χέρι μου προς την Ευθαλία. Έρχεσαι, κυρά; Ή τώρα αποφάσισες να μείνεις;

Το φίδι σέρνεται προς το μέρος μου, τυλίγεται γύρω από την παλάμη μου, γύρω από τον καρπό μου, γύρω από τον πήχη μου. Κρύβεται μες στο μανίκι μου.

Η δόκιμη με ατενίζει σαν να βλέπει κανένα θαύμα.

Χαμογελάω αχνά. «Οι ευλογίες της Μεγάλης Κυράς μαζί σου,» της λέω, και αποχωρώ από το Τέμενος της Έχιδνας.

Καθώς βγαίνω, βλέπω, ντυμένο με τη στολή του, τον Σωτήριο Εριβάλιο να με περιμένει.

«Υποπλοίαρχε,» λέω. «Έχω την αίσθηση πως η συνάντησή μας δεν είναι τυχαία.»

«Ο Καπετάνιος θέλει να σε εξυπηρετήσουμε όπως μπορούμε, Γεώργιε,» αποκρίνεται εκείνος, φιλικά. «Γι'αυτό και μόνο είμαι εδώ.»

Κάποιοι ναύτες, προφανώς, με είδαν και ειδοποίησαν τον Ισίδωρο.

«Ψάχνεις κάτι συγκεκριμένο;» συνεχίζει ο Σωτήριος.

«Όχι. Απλώς βαδίζω. Ρίχνω μια ματιά στο σκάφος, αν δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Κανένα πρόβλημα. Έπρεπε να μας ζητήσεις να σε ξεναγήσουμε. Ο Καπετάνιος ήδη μου είχε πει να σας ξεναγήσω – και εσένα και τους άλλους. Αλλά υποθέσαμε ότι τώρα θα ξεκουραζόσασταν.

»Πού θέλεις να πάμε; Εδώ είναι η Αγορά του Μικρού Σύμπαντος, όπως θα έχεις καταλάβει.»

«Ο Ισίδωρος είπε ότι έχετε μια Ωκεανομάντισσα μαζί σας...»

«Πράγματι. Αλλά αν θέλεις να τη γνωρίσεις θα πρέπει να περιμένεις, γιατί τώρα μάλλον θα είναι στο δωμάτιό της, τέτοια ώρα. Μπορώ, όμως, να σου δείξω τη δεξαμενή όπου ξαπλώνει και αφουγκράζεται τους ωκεανούς.»

«Ευχαριστώ, αλλά δεν χρειάζεται,» αποκρίνομαι, ξεκινώντας να βαδίζω. «Αργότερα, ίσως.»

Ο Σωτήριος με ακολουθεί. «Κάποιο άλλο συγκεκριμένο μέρος που θα ήθελες να πάμε;»

Κοιτάζω τα καταστήματα της Αγοράς γύρω μας. «Τι υπάρχει εδώ; Τι έχεις να προτείνεις;»

«Διάφορα πράγματα υπάρχουν στο Μικρό Σύμπαν. Η Βιβλιοθήκη, το Καζίνο, οι δύο κινηματογράφοι, οι Θάλαμοι της Μουσικής – μπαρ, ουσιαστικά – οι Θάλαμοι της Ηδονής – που μάλλον θα καταλαβαίνεις τι είναι – το Κέντρο των Ανοιχτών Θαλασσών–»

«Τι είναι αυτό;»

«Μια αίθουσα που ολόκληρη ή μια μεριά της είναι από κρύσταλλο – ακόμα και το πάτωμα – και βλέπεις τους βυθούς απέξω. Έχει τραπέζια, καρέκλες, και καναπέδες, όπου μπορείς να καθίσεις, να καπνίσεις, να φας κάτι πρόχειρο.»

«Μάλιστα.»

«Εκτός από αυτά, είναι και το Ξενοδοχείο μας, βέβαια – ένα κατάστημα όλο δωμάτια για φιλοξενία.»

«Τραβά πολύ κόσμος;»

«Αρκετό. Έρχονται για να κάνουν διακοπές εδώ. Επίσης, στο Ξενοδοχείο μένουν όλοι όσοι επισκέπτονται το σκάφος για να εμπορευ-

τούν, καθώς και όλοι οι ιδιοκτήτες καταστημάτων και οι βοηθοί τους.»

«Για να κινούνται οι μηχανές του Μικρού Σύμπαντος θα πρέπει να δουλεύουν τουλάχιστον δύο μάγοι στο κέντρο ισχύος του...» λέω, ενώ συνεχίζουμε να βαδίζουμε μέσα στους δρόμους της Αγοράς.

«Τέσσερις,» μου απαντά ο Σωτήριος. «Και είναι όλοι μες στο σκάφος, φυσικά. Ο Καπετάνιος μας θέλει το Μικρό Σύμπαν να είναι πλήρως αυτόνομο. Ισχυρίζεται πως, αν κάποτε οι ηπειρόνησοι βουλιάξουν, το υποβρύχιο μας θα μπορεί να συνεχίσει να υπάρχει μόνο του στους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας. Ένας αυθύπαρκτος μικρόκοσμος.»

«Αληθεύει;»

«Νομίζω πως ναι. Μπορούμε να πιάνουμε φαγητό από τη θάλασσα· μπορούμε να αφαλατώνουμε νερό· μπορούμε να κατασκευάζουμε διαφόρων ειδών πράγματα—»

«Έχετε και εργαστήρια εδώ μέσα...»

«Φυσικά και έχουμε.»

«Ενέργεια, όμως, από πού θα παίρνετε;»

«Αυτό είναι το μοναδικό μας πρόβλημα. Αν οι ηπειρόνησοι βούλιαζαν θα έπρεπε να εμπορευόμαστε με άλλες διαστάσεις για να αγοράζουμε ενεργειακές φιάλες. Εκτός αν καταφέρναμε να μετατρέψουμε το νερό σε ενέργεια.»

«Το νερό σε ενέργεια;»

«Οι μάγοι μας λένε ότι ίσως μπορούσαν κάποτε να το κατορθώσουν. Το νερό του ωκεανού της Υπερυδάτιας έχει ιδιαίτερες ιδιότητες, Γεώργιε· δεν είναι όπως άλλων διαστάσεων. Γι'αυτό κιόλας ένας μάγος μπορεί να κάθεται σ'ένα λιμάνι και από εκεί, εξ αποστάσεως, να ελέγχει τις μηχανές ενός πλοίου. Πράγμα αδύνατο σε άλλες διαστάσεις.»

Νεύω. «Το ξέρω.»

«Ίσως, λοιπόν, να καταφέρουμε κάποτε να βρούμε μια μέθοδο που μετατρέπει το νερό της Υπερυδάτιας σε ενέργεια. Τότε, το Μικρό Σύμπαν θα είναι αληθινά ένας τελείως αυτόνομος μικρόκοσμος.»

Βλέπω μια πινακίδα που γράφει ΠΡΟΣ ΚΑΖΙΝΟ.

«Πάμε;» ρωτάω.

«Φυσικά.»

Στρίβουμε, ανεβαίνουμε μια σκάλα, και φτάνουμε σ'ένα άλλο κατάστρωμα. Μπροστά μας τώρα είναι μια πινακίδα με δύο βέλη: πάνω από το ένα γράφει ΠΡΟΣ ΚΑΖΙΝΟ· πάνω από το άλλο, ΠΡΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Βαδίζω προς το Καζίνο, και ο Σωτήριος με ακολουθεί.

«Έχει κίνηση αυτή την ώρα;» τον ρωτάω.

«Θα παραξενευτείς με το ποιες ώρες μπορεί να έχει κίνηση το Καζίνο μας,» αποκρίνεται. «Αν και τώρα, ναι, συνήθως η κίνηση δεν είναι πολλή.»

Περνάμε από μια φρουρούμενη πύλη – οι οπλισμένοι ναύτες χαιρετούν τον Υποπλοίαρχο διαδικαστικά – και μπαίνουμε στους χώρους του Καζίνου του Μικρού Σύμπαντος. Βλέπω τραπέζια για παιχνίδια, τραπέζια για ποτό και πρόχειρο φαγητό, ένα μπαρ, ψηλά φυτά μέσα σε γλάστρες, γυαλιστερό πάτωμα, μεγάλα παράθυρα απ'όπου φαίνεται ο βυθός. Και το μέρος έχει αρκετό κόσμο, δεδομένης της ώρας – λίγο μετά το μεσημέρι. Κάποιοι κάθονται και συζητάνε, κάποιοι παίζουν τυχερά παιχνίδια. Από το ηχοσύστημα ακούγεται ένα απαλό τραγούδι που αμέσως αναγνωρίζω: Μουρμουρητά των Ιχθύων, του συγκροτήματος Αφυδατωμένοι Ναύτες.

«Πώς σου φαίνεται;» με ρωτά ο Σωτήριος καθώς βαδίζουμε ανάμεσα στα τραπέζια και περνάμε δίπλα από μια περιστρεφόμενη ρουλέτα.

«Εντυπωσιακό, όπως και τα πάντα εδώ, Υποπλοίαρχε.»

Και ύστερα από μερικές στιγμές μια φωνή αντηχεί από τα δεξιά μου: «Ε όχι, δεν το πιστεύω! Γεώργιε! Γεώργιε!»

Νομίζω πως την αναγνωρίζω τούτη τη φωνή, αν κι έχω χρόνια να την ακούσω.

Στρεφόμενος, χαμογελάω και τον βλέπω. Ναι, είναι όντως αυτός. Και δεν μοιάζει νάχει αλλάξει καθόλου. Εκτός του ότι έχει ξυρίσει το μούσι. Σηκώνεται από την καρέκλα του κι έρχεται προς το μέρος μου, με μια γυναίκα να τον ακολουθεί – μια όμορφη γαλανόδερμη τύπισσα με μακριά κόκκινα μαλλιά, ντυμένη με μενεξεδιά τουαλέτα όλο δαντέλες και υποψιασμένα σκισίματα. Κοσμήματα στραφταλίζουν επά-

νω στον λαιμό και στ'αφτιά της, στα δάχτυλά της, στους καρπούς και στους πέλχεις της.

«Φίλε μου!» Ο τζογαδόρος μού δίνει το χέρι του.

Το σφίγγω, γελώντας. «Έπρεπε να το περιμένω ότι θα σ'αντικρίσω εδώ, Δημήτρίε. Ο χώρος είναι γεμάτος ζάρια και τραπουλόχαρτα.»

Κι εκείνος γελά. «Μες στο Μικρό Σύμπαν; Πού να το φανταστείς; Εγώ δεν περίμενα να σε δω εδώ. Και δεν έχεις αλλάξει καθόλου, φίλε μου. Αν και τώρα μού φαίνεσαι πιο... Δεν έχεις δείρει τους ναύτες ακόμα!» Το γέλιο του δυναμώνει.

«Και ούτε σκοπεύω,» αποκρίνομαι, νιώθοντας οργή να φουντώνει ξαφνικά εντός μου.

«Απλά ένα αστείο κάνουμε, έτσι;» λέει αμέσως ο Δημήτριος, μειδώντας ως τ'αφτιά. Και προς τη γυναίκα που είναι μαζί του: «Ξέρεις ποιος είν' αυτός;»

«Ποιος;» Η φωνή της είναι μελωδική· εκπαιδευμένη, ίσως.

«Ο Οφιομαχητής. Σ'το έλεγα ότι τον είχα γνωρίσει παλιά· δεν σ'το έλεγα και δεν με πίστευες; Είναι ο Οφιομαχητής, μα τα δόντια της Έχιδνας! Αν και τότε δεν τον ονόμαζαν έτσι ακόμα. Περάσαμε από κάτι τρελές περιπέτειες οι δυο μας, στην Οστρακόπολη και πιο νότια.» Και στρέφεται ξανά σ'εμένα. «Την κυρία την αναγνωρίζεις, σίγουρα, έτσι;»

Συνοφρυώνομαι. Όντως, κάτι μού θυμίζει η όψη της. Αλλά... είναι δυνατόν;

«Έλα τώρα!» λέει ο Δημήτριος. «Η Κρυσταλλία είναι, φυσικά! Η τραγουδίστρια.»

«Σωστά.» Είναι από εκείνες τις φάτσες που βλέπεις στις αφίσες αλλά ποτέ δεν περιμένεις να δεις από κοντά· κι όταν τελικά τύχει και τις δεις, νομίζεις ότι έχεις κάνει λάθος.

Μου δίνει το χέρι της. «Χαίρω πολύ.»

Ανταλλάσσουμε μια σύντομη χειραψία. «Παρομοίως.»

«Είσαι όντως ο Οφιομαχητής;»

Δε μ'αρέσει να με διαφημίζω, αλλά τώρα τι να κάνω; «Ναι, είμαι ο Οφιομαχητής. Προτιμώ, ωστόσο, να με αποκαλούν Γεώργιο. Είναι πολύ πιο φιλικό.»

Η Κρυσταλλία γελά μελωδικά. «Πράγματι,» συμφωνεί. Αποκλείεται το αληθινό της όνομα να είναι Κρυσταλλία, ασφαλώς. Ψευδώνυμο

είναι – όπως και το Οφιομαχητής. Δεν έχω ξανακούσει καμιά να τη λένε Κρυσταλλία στην Υπερυδάτια. Αυτή είναι η μία και μοναδική Κρυσταλλία.

Ο Δημήτριος κοιτάζει τον Υποπλοίαρχο που στέκεται δίπλα μου, και με ρωτά: «Γνωρίζεις με τους αξιωματικούς του σκάφους;»

«Με έσωσαν πριν από μερικές ώρες – εμένα κι άλλους τρεις. Είχαμε ξεμείνει μέσα σε μια Φυσαλίδα. Και ο Υποπλοίαρχος προθυμοποιήθηκε τώρα να με ξεναγήσει στο Μικρό Σύμπαν. Καλοσύνη του.»

«Δεν είναι κόπος, όπως είπαμε,» λέει ο Σωτήριος, έχοντας τα χέρια του στη ζώνη της στολής του. Και ρωτά: «Γνωρίζετε από παλιά;»

«Από πολύ παλιά!» απαντά ο Δημήτριος. «Δηλαδή, πριν από καμιά πενταετία.» Και προς εμένα: «Έλα να καθίσουμε, Γεώργιε. Προσπαθούσα να σε ξαναβρώ τόσα χρόνια, μα δεν τα κατάφερνα. Μονάχα άκουγα για σένα μερικές φορές. Άκουγα για κάποιον ‘Οφιομαχητή’, και ήμουν σίγουρος ότι δεν μπορεί παρά να είσαι εσύ. Έχεις γίνει διάσημος, φίλε μου – αν και με κάπως... υπόγειο τρόπο – καταλαβαίνεις. Έλα να καθίσουμε!»

Κοιτάζω τον Σωτήριο. «Αν δεν έχεις πρόβλημα, Υποπλοίαρχε...»

«Αν δεν έχετε εσείς πρόβλημα, θα καθίσω μαζί σας.»

«Κανένα. Έλα.»

Ο Δημήτριος γνέφει καταφατικά. «Εννοείται!»

Καθόμαστε σ’ένα τραπέζι εκεί κοντά και μιλάμε λίγο για τα περασμένα, αλλά κυρίως για τα καινούργια. Ο Δημήτριος είναι περίεργος να μάθει πώς ξεμείναμε μέσα σε μια Φυσαλίδα, και του διηγούμαι το επεισόδιο με τους Τρομερούς Καπνούς και τον δαιμονικό γίγαντά τους–

«Τους έχω ξανακούσει,» μου λέει. «Όχι πολλές φορές. Άλλη μια φορά, συγκεκριμένα. Στα λιμάνια της Μεγάπολης. Και δεν ήμουν σίγουρος αν θάπρεπε να το πιστέψω. Ειδικά αυτό για τον γίγαντα από καπνό.»

«Τι ακριβώς άκουσες;» τον ρωτά ο Σωτήριος.

«Ότι ένα πλοίο που ερχόταν προς Ριλιάδα, από Ιχθυδάτια, έπεσε θύμα αυτών των κουρσάρων. Η καπετάνισσά του παραδόθηκε ύστερα από το πρώτο χτύπημα του τσεκουριού από καπνό, και οι πειρα-

τές κατέλαβαν το σκάφος. Το πλήρωμά το άφησαν να ζήσει, μέσα σε βάρκες.»

«Δε γνωρίζεις, λοιπόν, τίποτα περισσότερο απ'ό,τι εμείς.»

«Αυτό είναι το πλοίο που έλεγε ο Καπετάνιος ότι κουρσεύτηκε ενώ κατευθυνόταν προς Ριλιάδα;» τον ρωτάω.

«Αυτό είναι. Σίγουρα.» Και προς τον Δημήτριο: «Παλιός Χορευτής δεν λεγόταν;»

Ο τζογαδόρος συνοφρυώνεται. «Δεν είμαι βέβαιος. Δε θυμάμαι αν καν μου ανέφερε όνομα το άτομο που μου είπε την ιστορία. Ήμασταν και λιγάκι πιωμένοι, οφείλω να ομολογήσω.» Ανασηκώνει τους ώμους.

«Αυτό ήταν,» επιμένει ο Σωτήριος. «Αποκλείεται να ήταν άλλο σκάφος. Από Ιλφόννη Ιχθυδάτιας δεν ερχόταν;»

«Ναι, τώρα που το λες. Από Ιλφόννη είχε αποπλεύσει.»

Ο Σωτήριος νεύει. «Δεν είναι καιρός που έχουν ξεκινήσει τις πειρατείες τους αυτοί οι κακούργοι.» Και λέει στον τζογαδόρο για όλα τα περιστατικά που γνωρίζει.

Η Κρυσταλλία ρωτά: «Και τι θα γίνει; Δε θα τους σταματήσει κανείς;»

«Θα το μάθουμε στο σύντομο μέλλον αυτό,» αποκρίνεται ο Σωτήριος.

«Γιατί ήσουν μέσα στο πλοίο του Λιρκάδιου, Γεώργιε;» με ρωτά ο Δημήτριος. «Πού πήγαινες;»

«Στη Μεγάπολη—»

«Από εκεί φύγαμε χτες το πρωί,» λέει, ρίχνοντας συγχρόνως ένα βλέμμα στην Κρυσταλλία δίπλα του, για να υπονοήσει μάλλον ότι μαζί έφυγαν από τη Μεγάπολη.

«Και τώρα θα επιστρέψετε.»

«Τι θες να πεις;»

Του απαντώ ότι το υποβρύχιο άλλαξε πορεία πριν από λίγο, και του εξηγώ γιατί.

Ο Δημήτριος γελά. «Ολόκληρη πόλη των θαλασσών αλλάζει ρότα για σένα, Γεώργιε!»

«Και είμαι ευγνώμων στον Καπετάνιο γι'αυτό.»

«Δεν είναι κάτι που θα έπρεπε να σ'απασχολεί,» μου τονίζει ο Σωτήριος· «και ο Καπετάνιος είμαι σίγουρος πως θα έλεγε το ίδιο. Καθότι

δεν είμαστε ούτε εμπορικό σκάφος ούτε επιβατηγό ακριβώς, δεν έχουμε και πολύ καθορισμένα δρομολόγια. Μπορούμε άνετα να λοξοδρομήσουμε. Και ο Ισίδωρος δεν είναι άνθρωπος που θα άφηνε κάποιον να πεθάνει από δηλητήριο κερασφόρου οχιάς αν μπορούσε να κάνει κάτι για να το αποτρέψει.»

Ο Δημήτριος στρέφεται στην Κρυσταλλία. «Θα σε πείραζε να βγούμε κι εμείς στη Μεγάπολη; Έχω χρόνια να συναντήσω τον Οφιομαχητή, και θα ήθελα να τα πούμε περισσότερο.»

Εκείνη ανασηκώνει τους ώμους. «Εντάξει.» Καπνίζει ένα μακρύ, λευκό τσιγάρο.

«Μπορείς να το ξανακανονίσεις να ταξιδέψουμε μέσα στο Μικρό Σύμπαν;»

«Αν επιμένεις.»

Ο Σωτήριος λέει στην τραγουδίστρια: «Οποιαδήποτε στιγμή θέλετε, απλά επικοινωνήστε με τον σύνδεσμό μας στη Μεγάπολη...»

«Ασφαλώς, Υποπλοίαρχε.»

Ο Ευστάθιος, η Ιωάννα, και ο Μελέτιος'σαρ μπαίνουν τότε στο Καζίνο και έρχονται προς το μέρος μας. Μαζί τους είναι ο Ισίδωρος και η Γεωργία. Προφανώς δεν βρίσκονται τυχαία εδώ· κάποιος ειδοποίησε τον Καπετάνιο για το πού είμαστε. Έχω την αίσθηση ότι, παρότι τα πάντα μοιάζουν ελεύθερα μέσα στο Μικρό Σύμπαν, στην πραγματικότητα παρακολουθούνται πολύ στενά από τους ναύτες αλλά και από κρυφούς τηλεοπτικούς πομπούς.

«Γνώρισες, βλέπω, τον ιδιαίτερο επισκέπτη μας...» παρατηρεί η Γεωργία, αγγίζοντας τους ώμους της Κρυσταλλίας με τρόπο που με κάνει να καταλάβω ότι είναι, το λιγότερο, παλιές φιλές.

«Ναι,» αποκρίνεται η τραγουδίστρια μειδώντας.

«Συγνώμη,» λέει η Ιωάννα, «αλλά η κυρία δεν είναι η...;»

«Η Κρυσταλλία,» επιβεβαιώνει η Γεωργία. «Η Ξακουστή.»

Η τραγουδίστρια γελά χαριτωμένα. «Ορισμένες φορές είναι δύσκολο να καταλάβεις αν η αδελφή μου με πειράζει ή όχι.»

«Αδελφή σου;» κάνει ο Δημήτριος.

«Ναι, η Γεωργία είναι αδελφή μου.»

«Α, γι'αυτό μπορούσες τόσο εύκολο να μας κλείσεις θέσεις στο Μικρό Σύμπαν...»

Η Κρυσταλλία χαμογελά και φυσά καπνό απ'την άκρη του στόματός της.

Ο Δημήτριος κοιτάζει τη Γεωργία. «Και εσείς είστε...; Τι ακριβώς είστε μέσα στο σκάφος, αν επιτρέπεται;»

«Σύζυγος του Καπετάνιου.»

«Α... Μάλιστα.»

«Απολαμβάνετε το Καζίνο μας, κύριε;» τον ρωτά ο Ισίδωρος.

«Από χτες, Καπετάνιε. Υπέροχος χώρος. Και λιγότερο... ληστρικός απ'ό,τι άλλα παρόμοια μέρη που έχω γνωρίσει. –Και το λέω αυτό ως φιλοφρόνηση.»

«Το κατάλαβα,» νεύει ο Ισίδωρος. «Να καθίσουμε;»

«Ασφαλώς. Αν και δεν χωράτε όλοι σε ένα τραπέζι.»

«Θα φέρουμε άλλο ένα.»

Τραβάνε ακόμα ένα τραπέζι κοντά και κάθονται.

«Σε μιάμιση ώρα περίπου θα είμαστε στη Μεγάπολη,» μας πληροφορεί ο Ισίδωρος. «Εν τω μεταξύ, να παίξουμε μια Κυματιστή;» Βγάζει από την τσέπη του μια τράπουλα.

«Ελπίζω μόνο να μην είναι σημαδεμένη, Καπετάνιε,» αστειεύεται ο Δημήτριος.

«Αν είναι, κι αν εσύ είσαι τόσο καλός όσο άκουσα, τότε σίγουρα θα το καταλάβεις.»

«Τα νέα κυκλοφορούν πολύ γρήγορα...» Ο Δημήτριος λοξοκοιτάζει την Κρυσταλλία, η οποία μένει σιωπηλή καπνίζοντας ακόμα το τσιγάρο της που πλησιάζει στο τέλος.

«Θα παίξουμε λοιπόν;» ρωτά ο Ισίδωρος.

Κανείς δεν διαφωνεί με την πρόταση του Καπετάνιου του Μικρού Σύμπαντος. Έτσι, παίζουμε Κυματιστή καθώς κατευθυνόμαστε προς Μεγάπολη.

Και ο Ισίδωρος Ορνάκιος μάς νικά όλους. Ακόμα και τον παλιό μου φίλο, τον τζογαδόρο.

Ο Δημήτριος σταμάτησε το μεγάλο όχημα μερικά χιλιόμετρα πριν από τη Βιλάρνη, πρώτον επειδή δεν ήξερε αν θα ήταν συνετό να πλησιάσει την πόλη περισσότερο σ'αυτή την κατάσταση, και δεύτερον επειδή η γαλανόδερμη μισθοφόρος με το ξυρισμένο κεφάλι ακουγόταν να μουγκρίζει και σηκωνόταν, και ο Γεώργιος είχε αμέσως τραβήξει το Φιλί της Έχιδνας και το είχε στρέψει προς τον λαιμό της. (Είχε πάρει τα όπλα του από τον αποθηκευτικό χώρο του οχήματος πιο πριν, ζητώντας από τον τζογαδόρο να σταματήσει για λίγο τους έξι τροχούς – γιατί, τελικά, δεν υπήρχε θυρίδα που να ανοίγει από μέσα.)

«Όχι!» φώναξε ο Δημήτριος. «Μην τη σκοτώσεις! Μην τη σκοτώσεις! Δεν υπάρχει λόγος, μα τον Αστερίωνα!»

Η μισθοφόρος ατένισε τον Γεώργιο με στενεμένα μάτια. Εκείνος συνέχισε να κρατά το Φιλί στραμμένο προς τον λαιμό της αλλά δεν κινήθηκε. Η οργή του είχε εκτονωθεί ύστερα από την προηγούμενη σύγκρουση.

Η γυναίκα κοίταξε τριγύρω, με τις άκριες των ματιών της· είδε τα σπασμένα τζάμια. «Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε.

«Κοντά στη Βιλάρνη είμαστε,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος καθώς σηκωνόταν από τη θέση του οδηγού. «Απλά δεν πλησιάζω περισσότερο για να μην έχουμε κάνα άσχημο επεισόδιο. Δεν κινδυνεύουμε πλέον απ'τους ληστές.»

Η μισθοφόρος μόρφασε, μοιάζοντας σαστισμένη. «Δεν κινδ–; Τι – τι εννοείς; Ποιοι είστε; Τι σκοπεύετε να κάνετε με το όχημα; Πού είναι–;»

«Κατέβασε το ξίφος, Γεώργιε, μα τους θεούς!» είπε ο Δημήτριος· και προς τη γυναίκα: «Προσπάθησα να σας προειδοποιήσω εξαρχής, γαμώτο! Έγινε παρεξήγηση. Ο φίλος μου δεν είναι ληστής. Δεν ήμασταν μες στο επιβατηγό για να βοηθήσουμε τους κακοποιούς να το καταλάβουν.»

«Γιατί μας επιτέθηκε, τότε;»

«Κατέβασε το ξίφος, Γεώργιε!

»Απλά ήθελε τα όπλα του, και δεν του τα δίνετε, και θύμωσε και σας όρμησε. Αυτό ήταν όλο.»

Η μισθοφόρος εξακολουθούσε να μοιάζει δύσπιστη, αν και τώρα, ύστερα από τη δεύτερη προτροπή του τζογαδόρου, ο Γεώργιος είχε κατεβάσει το Φιλί της Έχιδνας – αλλά δεν το είχε θηκαρώσει κιόλας. Δεν την εμπιστευόταν αυτή τη γυναίκα.

«Αν μη τι άλλο,» είπε ο Δημήτριος, «σας βοηθήσαμε να αντιμετωπίσετε τους ληστές. Αν δεν ήμασταν εμείς – ο Γεώργιος, βασικά, γιατί εγώ δεν θεωρώ τον εαυτό μου μαχητή – το όχημα θα το είχαν καταλάβει δίχως αμφιβολία. Ρώτα και τους επιβάτες αν θες! Ρώτα τους!» Έδειξε προς τα πίσω, τους ανθρώπους που κοίταζαν.

Η μισθοφόρος στράφηκε. «Λέει αλήθεια;»

«Αλήθεια είναι,» επιβεβαίωσε ένας άντρας.

«Τους έδιωξαν όντως τους ληστές,» είπε μια γυναίκα. «Αν και, στην αρχή, τα πράγματα ήταν μπερδεμένα.»

Η μισθοφόρος γύρισε ξανά μπροστά, στον Δημήτριο και στον Γεώργιο. «Και πού είναι ο οδηγός; Πού είναι οι σύντροφοί μου;»

«Ο οδηγός είναι νεκρός – τον σκότωσαν οι ληστές,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

«Και τους συντρόφους σου επίσης,» πρόσθεσε αμέσως ο Δημήτριος, θεωρώντας καλύτερα να μη μάθει η γυναίκα ότι ο Γεώργιος είχε σκοτώσει τουλάχιστον έναν – αν όχι δύο.

Η μισθοφόρος κοίταξε στο πάτωμα και είδε τους πεσμένους. «Ο Ευγένιος;»

«Πετάχτηκε έξω απ'το παράθυρο»· ο Δημήτριος έδειξε το μπροστινό, σπασμένο παράθυρο του οχήματος.

Η γυναίκα γονάτισε κοντά στον μισθοφόρο που είχε χτυπήσει πρώτο ο Γεώργιος, γιατί νόμιζε ότι ίσως να ήταν ζωντανός. Αλλά δεν ήταν. «Ο λαιμός του είναι σπασμένος,» είπε καθώς σηκωνόταν όρθια ξανά, με μάτια οργισμένα.

«Δεν του έσπασε ο Γεώργιος τον λαιμό!»

«Ποιος του τον έσπασε;»

«Δεν ήταν νεκρός όταν τον είδα εγώ πριν,» επέμεινε ο Δημήτριος. «Πρέπει να τον πάτησε ο ληστής καθώς ερχόταν προς τα εμάς. Αυ-

τός.» Έδειξε τον σωματώδη άντρα που ήταν πεσμένος ανάμεσα στα καθίσματα, με το πρόσωπό του γεμάτο αίματα. «Λοιπόν. Εδώ κατεβαίνουμε απ'το όχημα – εκτός αν θες εσύ να το οδηγήσεις ως τη Βιλάρνη. Το πράγμα έχει μπλεχτεί πολύ και δεν θέλουμε άλλες φασαρίες. Έτσι δεν είναι, Γεώργιε;»

«Ναι,» ένευσε εκείνος.

«Μια στιγμή!» φώναξε μια επιβάτισσα. «Εμείς θέλουμε να πάμε στην πόλη!»

«Δεν είναι μακριά,» της είπε ο Δημήτριος. «Τρία, τέσσερα χιλιόμετρα. Μπορείτε να βαδίσετε, ή να οδηγήσετε το όχημα εσείς.» Και ανοίγοντας μια πλαϊνή πόρτα κατέβηκε. Τα όπλα του τα είχε μαζί του· του τα είχε φέρει ο Γεώργιος όταν είχε βγει για να πάρει τα δικά του.

Τώρα τον ακολουθούσε έξω από το επιβατηγό, θηκαρώνοντας το Φιλί της Έχιδνας.

Η μισθοφόρος κατέβηκε επίσης. «Ε!» φώναξε. «Μας επιτέθηκες! Γιατί;»

Ο Γεώργιος στράφηκε να την αντικρίσει. Το χέρι του πήγε ξανά στη λαβή του σπαθιού του. «Δεν μου δίνετε τα όπλα μου.»

«Μη μου λες μαλακίες! Δε μπορεί να ήταν μόνο αυτό!»

«Αν ήμασταν με τους ληστές,» της είπε ο Δημήτριος, «γιατί δεν τους παραδώσαμε το όχημα;»

«Δεν ξέρω τι σκατά είστε, αλλά εξαιτίας σας σκοτώθηκαν όλοι μου οι σύντροφοι! Δούλενα μ'αυτούς τους ανθρώπους εδώ και δυο χρόνια! Και τώρα τι περιμένετε να κάνω; Να πάρω το όχημα και να το πάω στον σταθμό στη Βιλάρνη; Και να πω τι;»

«Πες τους ότι έσωσες μόνη σου το επιβατηγό από τους ληστές,» πρότεινε ο Δημήτριος. «Μπορεί και να σε ανταμείψουν.»

«Κι αν ρωτήσουν τους επιβάτες;» Οι οποίοι φαινόταν να βρίσκονται σε αναστάτωση μέσα στο όχημα με τα δύο πατώματα, και ορισμένοι έβγαιναν για να πάρουν τα πράγματά τους από το αμπάρι που άνοιγε μόνο από έξω.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος. «Πες τους ό,τι νομίζεις. Εμείς φεύγουμε.»

«Πού πάτε; Στη Βιλάρνη δεν πηγαίνατε;»

«Η Βιλάρνη ήταν απλώς στον δρόμο μας. Αναχωρούμε τώρα. Πάρε το όχημα και οδήγησε τους επιβάτες στην πόλη!» Υψώνοντας το χέρι του σε χαιρετισμό προς τη μισθοφόρο άρχισε να βαδίζει.

Και ο Γεώργιος βάδισε πλάι του.

Όταν απομακρύνθηκαν κάμποσο, κατευθυνόμενοι δυτικά μέσα στην ύπαιθρο, ρώτησε τον τζογαδόρο: «Νομίζεις ότι θα είχαμε προβλήματα με τις Αρχές στη Βιλάρνη;»

«Δεν αποκλείεται. Κάποιοι από τους επιβάτες σίγουρα θα σε είδαν να χτυπάς τους μισθοφόρους – και δεν μιλάω για τα χτυπήματα με τα χέρια και τα πόδια μόνο. Μιλάω για τα χτυπήματα με τις λεπίδες. Σκότωσες τους δύο από τους τέσσερις, μα την Έχιδνα! Τον έναν, δηλαδή, τον αποτελείωσε εκείνη η ληστής με τη βαλλίστρα της, αλλά πάω στοίχημα ότι ήταν ήδη ξεγραμμένος. Το ξιφίδιο της μισθοφόρου, που εσύ εκτόξευσες καταπάνω του, ήταν καρφωμένο στα πλευρά του – δε νομίζω να ζούσε για πολύ. Και θα το δει και η μισθοφόρος αυτό σε λίγο. Προς στιγμή τη μπερδέψαμε, αλλά σύντομα θα συνειδητοποιήσει ότι τα πράγματα δεν έγιναν ακριβώς όπως της τα είπα. Και δε θέλω ν'αρχίσει να μας κυνηγά και η Φρουρά της Βιλάρνης.

»Είσαι επικίνδυνη παρέα, φίλε μου! Από τη μια, δηλαδή, είναι καλό να σ'έχει κανείς μαζί του – πραγματικά, μας έσωσες απ'αυτούς τους ληστές. Όμως, απ'την άλλη, βάζεις τον κόσμο σε μελάδες. Πρέπει να βρεις τρόπο να το κοντρολάρεις αυτό που αισθάνεσαι—»

Ο Γεώργιος τον γράπωσε, με το ένα χέρι, από τη μπροστινή μεριά της κάπας του. «Μη μου λες πράγματα που ήδη γνωρίζω! Σου είπα ότι στον Ναό τα ίδια μου έλεγε κι ο Πρωθιερέας!» Τον τράνταζε καθώς του μιλούσε, εξοργισμένος.

«...εντάξει... εντάξει...»

Ο Γεώργιος τον έριξε κάτω με μια σπρωξιά. Ύστερα τον άρπαξε ξανά και τον βοήθησε να σηκωθεί όρθιος. «Συγγνώμη,» είπε.

Ο Δημήτριος τίναξε χώμα από πάνω του. «Ούτε συζήτηση...» αποκρίθηκε, τρέμοντας λιγάκι. Η δύναμη του Φιλημένου ήταν φοβερή. Ήταν σαν να σε αρπάζει θύελλα.

«Πού πάμε από εδώ; Ξέρεις τους τόπους;»

«Αρκετά καλά. Προς Κιρβιάδα κατευθυνόμαστε.»

«Δεν έχει ληστές;»

«Μάλλον έχει. Αλλά θα προσέχουμε.»

Ο Γεώργιος έβγαλε από τον ώμο του το ηχητικό τουφέκι, για να το κρατά έτοιμο. Η τραυματισμένη ωμοπλάτη του τον πονούσε, όμως δεν έκρινε πως τώρα ήταν ώρα για να σταματήσουν. Καλύτερα ν'απομακρύνονταν κι άλλο από τη Βιλάρνη.

Μετά από καμιά ώρα γρήγορης πεζοπορίας έκαναν προσωρινή στάση μέσα σ'ένα σύδεντρο. Δεν ήταν ακόμα μεσημέρι, αλλά οι ήλιοι βρίσκονταν αρκετά ψηλά στον ουρανό, διώχνοντας με τη θερμότητά τους λίγη από την ψύχρα του φθινοπώρου.

«Οι ληστές,» είπε ο Δημήτριος, καθώς έδενε το τραύμα του Γεώργιου με κάτι επιδέσμους που είχε ο Φιλημένος μαζί του, ανάμεσα στα πράγματα που του είχαν δώσει οι ιερείς, «πρέπει να ήταν του θείου μου, του Άρχοντα της Κιρβιάδας.» Προτού χρησιμοποιήσει τους επιδέσμους τούς είχε ποτίσει, φυσικά, με οινόπνευμα και ύστερα μ'ένα παχύρρευστο υγρό για τη θεραπεία τραυμάτων.

«Γιατί;» ρώτησε ο Γεώργιος.

Ο Δημήτριος τελείωσε με το δέσιμο του τραύματος και κάθισε να ξεκουραστεί επάνω σε μια πέτρα. Έβγαλε ένα μπουκάλι απόκрасο από τον σάκο του και ήπια μια γερή γουλιά. «Αυτό το κονβόι ερχόταν από Βιλάρνη, σίγουρα, και, όπως σου είπα, ο κακός θεός μου έχει βλέψεις προς τη Βιλάρνη.» Έδωσε το μπουκάλι στον Γεώργιο.

Εκείνος είχε μόλις φορέσει τα ρούχα του ξανά. Πήρε το ποτό και ήπια. Μόρφασε. «Τι σκατά είν' αυτό;»

«Απόκрасο.»

«Το φτιάχνουν από κατακάθια κρασιών...» μουρμούρισε σαν να μονολογούσε.

«Ναι, ακριβώς. Δεν είναι τόσο άσχημο όσο ακούγεται.» Πήρε το μπουκάλι απ'το χέρι του Γεώργιου.

«Το θυμάμαι αυτό.»

«Ποιο;»

«Το θυμάμαι από το παρελθόν μου. Το ξέρω από παλιά.»

«Για το απόκрасο, εννοείς;»

«Ναι. Φτιάχνεται μόνο στην Υπερυδάτια. Το ξέρω. Αλλά πώς; Από πού;... Δεν πρέπει να είμαι από τούτη τη διάσταση...» Κοίταξε το χώμα, προβληματισμένος.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Δημήτριος. «Αυτοί οι ληστές ήταν του Άρχοντα της Κιρβιάδας. Προσπαθεί να σαμποτάρει το εμπόριο της Βιλάρνης, για να την αναγκάσει να δεχτεί την επικυριαρχία του.»

«Γιατί οι ληστές να μην ήταν αυτοκέφαλοι;»

«Θα τους είχαν διαλύσει αν ήταν αυτοκέφαλοι. Η Κιρβιάδα και η Βιλάρνη θα είχαν συνεργαστεί και θα τους είχαν εξολοθρεύσει. Ο κακός θεός μου τους προστατεύει, και ίσως και να τους εξοπλίζει κιόλας. Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνονται αυτά, ξέρεις.»

«Γιατί η Βιλάρνη είναι τόσο σημαντική;» Ο Γεώργιος έβγαλε ένα κουτάκι Ζέφυρου Πνοή από τον σάκο του (το είχε αγοράσει από το πανδοχείο), το άνοιξε, και ήπие, για να διώξει τη γεύση του απόκρασου εκτός των άλλων.

«Είναι κέντρο,» εξήγησε ο Δημήτριος, «και έχει και ορυχεία μέσα στα Πινέα Όρη. Βγαίνουν μεταλλεύματα από εκεί, και ενέργεια – χρήσιμα πράγματα. Και ο σιδηρόδρομος, ερχόμενος από τα ανατολικά, φτάνει ως τη Βιλάρνη, αλλά όχι παραπέρα, στην Κιρβιάδα ή στη Λιθόπολη.»

«Αν η Βιλάρνη είναι τόσο σημαντική και πλούσια, τότε σίγουρα δεν θα έχει τίποτα να φοβηθεί από τον θείο σου.»

«Δεν έχεις δίκιο. Γιατί και η Κιρβιάδα είναι πλούσια, και μεγάλο λιμάνι. Και ο θεός μου κατάγεται από πειρατές – άγριους και σκληρούς κουρσάρους. Αυτοί κατέκτησαν την Κιρβιάδα και την έκαναν ό,τι είναι σήμερα.»

«Κι εσύ, επομένως, από αυτούς κατάγεσαι...»

«Ναι, αλλά η δική μου μεριά της οικογένειας έχει αποκοπεί αρκετά από τη μεριά του θείου. Η μητέρα μου δεν μιλιέται μαζί του – και είναι πρώτα ξαδέλφια. Είμαστε περίεργο σόι, μην το ψάχνεις.» Ήπие λίγο ακόμα απόκρασο.

Και μετά από κανένα δεκάλεπτο σηκώθηκαν και συνέχισαν να βαδίζουν προς τα δυτικά, διασχίζοντας τόπους άγριους αν και κατά κύριο λόγο πεδινούς. Ελάχιστους χωματόδρομους συναντούσαν οι οποίοι ανοίγονταν ανάμεσα στα χωριά της περιοχής, που ορισμένα απ'αυτά έμοιαζαν με μέρη που δεν θα ήθελαν οι δύο οδοιπόροι να πλησιάσουν. Ο Δημήτριος είπε, ωστόσο, να αποφύγουν τη δημοσιά που ένωνε την Κιρβιάδα με τη Βιλάρνη, γιατί δεν αποκλειόταν κάποιοι σύντομα να έρχονταν για να τους κυνηγήσουν εκεί, σταλμένοι από τη

Βιλάρνη. Μόλις η μισθοφόρος μιλούσε στις τοπικές Αρχές, ή στους εργοδότες της, ή στους ιδιοκτήτες του μεγάλου επιβατηγού, πιθανώς να αποφάσιζαν να ψάξουν για τους δύο παράξενους ανθρώπους που είχαν σκοτώσει τους φύλακες του οχήματος χωρίς φανερή αιτία. «Και εγώ ίσως – ίσως – μπορούσα να κρυφτώ πιο εύκολα. Ίσως μπορούσα να τους κάνω να νομίσουν ότι είμαι κάποιος άλλος – η φάτσα μου είναι συνηθισμένη φάτσα για Υπερυδάτιο. Αλλά η δική σου φάτσα σε σημαδεύει αμέσως, φίλε μου. Τέτοιο κατάμαυρο δέρμα και τέτοια πράσινα μαλλιά δεν τα συναντάς συχνά στην Υπερυδάτια. Δηλαδή, τα πράσινα μαλλιά μπορεί να τα συναντήσεις – εντάξει, αυτά δεν είναι και τόσο σπάνια – αλλά το μαύρο δέρμα όχι. Συνήθως σημαίνει ότι είσαι εξωδιαστασιακός.»

Επί του παρόντος, ο Δημήτριος τον ρώτησε: «Δε σε πονά το τραύμα στην ωμοπλάτη σου, τώρα που βαδίζουμε;»

«Κάτι αισθάνομαι.»

«Αλλά όχι τίποτα που να σε προβληματίζει και πολύ, ε;»

«Ναι.»

«Είσαι το κάτι άλλο, ρε μάστορα...»

Το μεσημέρι σταμάτησαν σ'ένα βραχώδες μέρος για να ξεκουραστούν. Βραχώδες και λιγάκι πιο ψηλό σε σχέση με τα εδάφη γύρω του· πρόσφερε αρκετά καλή θέα, καθώς και κάλυψη. Ο Δημήτριος και ο Γεώργιος έβγαλαν φαγητό από τους σάκους τους (απ'αυτό που είχαν αγοράσει από το πανδοχείο) κι άρχισαν να τρώνε. Σύντομα, μερικά πουλιά ήρθαν να τους κάνουν παρέα, ψάχνοντας για σκουλήκια ανάμεσα στις πέτρες. Και πιο μετά, ο Δημήτριος είπε:

«Κοίτα.»

Ο Γεώργιος έστρεψε το βλέμμα του και, στο βάθος, είδε ένα σύννεφο σκόνης, αλλά όχι τόσο πυκνό ώστε να καλύπτει τα οχήματα μέσα του. Και δεν ήταν λίγα· ήταν κάμποσα. Ειδικά τα έξι φορτηγά δεν μπορούσαν εύκολα να κρυφτούν. Καθόλου εύκολα. Ήταν μεγάλα. Και ο Γεώργιος νόμιζε ότι τα είχε ξαναδεί.

Για κάποιο λόγο, αισθάνθηκε να οργίζεται. «Είναι εκείνο που μου φαίνεται;»

«Πρέπει,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος. «Οι ληστές. Άρπαξαν τα φορτηγά από τη Βιλάρνη και τα φέρνουν στους τόπους τους. Ή, ίσως, παραπέρα.»

«Πού παραπέρα;»

«Στον κακό θείο μου.»

«Τι μπορεί να περιέχουν αυτά τα φορτηγά;»

«Μεταλλεύματα, κατά πάσα πιθανότητα. Ή ενέργεια. Ή και τα δύο.»

«Και γιατί οι ληστές να τα δώσουν στον θείο σου;»

«Επειδή είναι σύμμαχοί του. Άνθρωποί του.»

«Οι ληστές δεν δίνουν το πλιάτσικό τους στους συμμάχους τους.»

«Ίσως να κρατήσουν ένα μέρος της ενέργειας, για να κινούν τα οχήματά τους και γι'άλλους λόγους. Αλλά τόσα μεταλλεύματα τι να τα κάνουν; Στην Κιρβιάδα μπορούν να τα πουλήσουν.»

«Και η Κιρβιάδα έχει πάρε-δώσε με τέτοιους; Ανοιχτά;»

«Ο κακός θεός δεν το απαγορεύει, αν έρχονται ειρηνικά. Αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, μπορεί ο ίδιος ν'αγοράσει κατευθείαν τα κλοπιμαία.»

«Δεν έχει όνομα; Όλοι 'ο κακός θεός' τον λένε;»

Ο Δημήτριος γέλασε. «Όχι, μόνο εγώ. Φιλικά. Κι ο ξάδελφός μου, ο Ιάκωβος. Το όνομά του είναι Αθανάσιος Ζερδέκης. Άρχοντας της Κιρβιάδας εδώ και κάμποσα χρόνια. Λίγο αφότου γεννήθηκα, βασικά, πήρε την εξουσία. Όλα τα κακά από τότε που γεννήθηκα φαίνεται ν'άρχισαν σ'ετούτη τη διάσταση!» πρόσθεσε μειδιώντας.

Τα οχήματα, που σήκωναν ολόκληρο σύννεφο σκόνης γύρω τους, απομακρύνθηκαν κατευθυνόμενα προς τα δυτικά και, σύντομα, χάθηκαν από το πεδίο όρασης των δύο ταξιδιωτών.

«Ναι,» είπε ο Δημήτριος. «Σίγουρα στην Κιρβιάδα πάνε.»

Το απόγευμα, όταν είχαν ξεκουραστεί, βάδιζαν πάλι μέσα στους άγριους τόπους, αποφεύγοντας τη δημοσιά. Σε κάποια στιγμή, ένα ελικόπτερο πέρασε από πάνω τους.

«Λες να ήταν για εμάς αυτό;» είπε ο Γεώργιος.

«Ελπίζω πως όχι.»

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει, ευτυχώς.

Όταν νύχτωσε για τα καλά, βρήκαν μια σπηλιά και διανυκτέρευσαν εκεί, ανάβοντας φωτιά με ξύλα. Ο άνεμος ούρλιαζε δαιμονισμένα, περνώντας μέσα απ'το μικρό δάσος που ήταν κοντά τους, προς τα βόρεια. Ένα χωριό δεν βρισκόταν μακριά από εδώ, αλλά είχαν προτιμήσει να το αποφύγουν, γιατί στην περιφέρειά του είδαν τρεις ψηλούς γεροδεμένους άντρες με αιχμηρές πιρούνες και τσεκούρια. Φαίνονταν για ντόπιοι φρουροί – αγρότες που φυλούσαν τους τόπους τους. Και δεν έμοιαζαν φιλικοί. Ίσως να φοβόνταν τους ληστές που περιφέρονταν εδώ.

Το πρωί, καθώς οδοιπορούσαν ξανά, ο Γεώργιος ρώτησε τον Δημήτριο πόσο καιρό θα έκαναν έτσι να φτάσουν στην Κιρβιάδα, κι εκείνος αποκρίθηκε ότι δεν ήταν σίγουρος, όμως λογικά θ'αργούσαν σε σύγκριση με το αν βάδιζαν πάνω στη δημοσιά – πόσω μάλλον αν πήγαιναν με όχημα.

«Αυτό το κατάλαβα κι εγώ,» μούγκρισε ο Γεώργιος.

«Γιατί ρωτάς; Βιάζεσαι; Τρόφιμα έχουμε για δυο, τρεις μέρες ακόμα· και ως τότε πρέπει νάχουμε φτάσει. Καλύτερα αποδώ παρά από τη δημοσιά. Ακόμα φοβάμαι ότι μπορεί να μας ψάχνουν. Ήταν σοβαρό επεισόδιο αυτό που έγινε μες στο επιβατηγό.»

Ολόκληρη την ημέρα βάδιζαν, μη βλέποντας τίποτα περισσότερο από άγριους τόπους, κανένα χωριό που έμοιαζε άγριο κι αυτό, χωματόδρομους, βοσκούς, κάποιο απόμακρο όχημα να περνά, πουλιά να φτεροκοπούν, μια αγέλη αγριόσκυλων (που, ευτυχώς, δεν πέρασε από κοντά τους), και δύο νεκρές γυναίκες. Τις τελευταίες τις βρήκαν ξαπλωμένες μπροστά τους το απόγευμα, όταν οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση γεμίζοντας το μέρος με σκιές που ξαφνικά φαίνονταν πιο εφιαλτικές από πριν.

Η μία γυναίκα – η μεγαλύτερη – ήταν ντυμένη σαν κυνηγός. Είχε και τόξο μαζί της, αλλά τώρα σπασμένο. Η άλλη – η μικρότερη – ίσως να ήταν κόρη της. Και οι δύο είχαν βέλη καρφωμένα στην κοιλιά και στο στήθος. Και οι δύο είχαν μακριές βέργες μπηγμένες στα μάτια.

«Μα τον Αστερίωνα...» έκανε ο Δημήτριος, μορφάζοντας. «Ερπετοειδείς.»

Ο Γεώργιος θυμήθηκε τον Αναξιμένη. «Ερπετοειδείς;»

Ο Δημήτριος τράβηξε το πιστόλι μέσα από την κάπα του. «Έχω ακούσει πως τριγυρίζουν σε τούτους τους τόπους. Πως κάνουν τις φωλιές τους κάπου εδώ. Μια φυλή από άποδες. Πολύ βάρβαροι και αιμοβόροι.»

«Και νομίζεις ότι αυτοί τις σκοτώσαν; Γιατί;» Ο Γεώργιος τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας, παρατηρώντας τα σκοτάδια γύρω τους. Δεν του φαινόταν κανένας κίνδυνος νάναι κοντά.

«Έχουν βέργες καρφωμένες στα μάτια. Το κάνουν οι άποδες αυτών των περιοχών. Καρφώνουν βέργες στα μάτια εκείνων που σκοτώνουν και τους κλέβουν και τις γλώσσες.»

Ο Γεώργιος γονάτισε στο ένα γόνατο πλάι στις νεκρές. Άνοιξε το στόμα της μεγαλύτερης (νιώθοντας αξιοσημείωτη αντίσταση) και είδε ότι, όντως, η γλώσσα της ήταν κομμένη. Άνοιξε το στόμα και της μικρότερης, και είδε πάλι πως η γλώσσα έλειπε.

«Τους έχουν πάρει τις γλώσσες, ε;» είπε ο Δημήτριος, που απέφευγε να τις κοιτάζει.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος καθώς ορθωνόταν.

«Είδες που σου λέω; Οι άποδες το έκαναν. Οι Θηριόφεις.»

«Θηριόφεις;»

«Έτσι ονομάζεται η φυλή τους. Έτσι, τουλάχιστον, έχω ακούσει να τη λένε. Τέλος πάντων. Πάμε να φύγουμε αποδώ, και να βρούμε ένα καλά καλυμμένο μέρος για να διανυκτερεύσουμε.»

Ο Γεώργιος κατένευσε, και βάδισαν ξανά καθώς τα σκοτάδια πύκνωναν ολοένα και περισσότερο γύρω τους. Ο Φιλημένος δεν θηκάρωσε το σπαθί του, ούτε ο τζογαδόρος έκρυψε το πυροβόλο πιστόλι του.

«Αυτά τα μέρη πώς λέγονται;» ρώτησε ο πρώτος. «Έχουν καμιά ιδιαίτερη ονομασία;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Είμαι περίεργος.»

Ο Δημήτριος γέλασε κοφτά, νευρικά. «Σίγουρα είσαι. Αλλά απλά αναρωτιέμαι αν... ξέρεις... διαισθανόσουν κάτι. Επειδή είσαι της Έχιδνας και τα λοιπά.»

Ο Γεώργιος ένιωσε να οργίζεται. «Τι σκατά μουρμουρίζεις πάλι;» έκανε απότομα. «Μίλα καθαρά!»

«Ήρεμα, φίλε μου. Δεν είπα τίποτα κακό. Αυτά τα μέρη ονομάζονται Τόποι των Παλιών Ερπετών, και θυλείται ότι κάποτε οι ερπετοειδείς είχαν ολόκληρη επικράτεια εδώ. Οι Θηριόφεις υποτίθεται, σύμφωνα με κάποιους, πως είναι απόγονοι εκείνων των παλιών ερπετών, εκβαρβαρισμένοι. Και σκεφτόμουν ότι ίσως – κάπως – να το διαισθανόσουν επειδή είσαι Φιλημένος από την Έχιδνα, όπως μου έλεγες.»

«Δεν διαισθάνομαι τίποτα.» Μόνο οργή νιώθω, πρόσθεσε νοερά, προσπαθώντας να τιθασεύσει τον εαυτό του. Και πρέπει να βρω έναν τρόπο να γίνω κύριός της. Πρέπει να βρω έναν τρόπο...

Για την ώρα, όμως, εκείνο που προείχε να βρουν ήταν καταφύγιο, και τελικά εντόπισαν ένα κοίλωμα στο πλάι ενός λοφίσκου γεμάτου φθινοπωρινά άνθη και αιθαλή δέντρα. Άναψαν φωτιά και κάθισαν.

Ο Γεώργιος παρατήρησε ότι σ'ένα σημείο της πλαγιάς του λοφίσκου φύτρωναν κάτι λουλούδια σαν αυτά που του είχε δώσει ο Αναξιμένης. Τα έκοψε και τα έφερε κοντά στη φωτιά. Άνοιξε τον σάκο του ερπετοειδή και έψαξε για τα συγκεκριμένα άνθη. Τα βρήκε, αν και αρκετά ταλαιπωρημένα – είχαν περάσει από νερά υπονόμου και νερά θάλασσας. Εξακολουθούσαν, άραγε, να διατηρούν τις ιδιότητές τους; αναρωτήθηκε ο Γεώργιος.

Τα κοίταξε προσεχτικά, συγκρίνοντάς τα μ'αυτά που είχε βρει στην πλαγιά. Ήταν ίδια. Αναμφίβολα.

«Τι κάνεις εκεί;» τον ρώτησε ο Δημήτριος.

«Αυτό το άνθος ξέρεις πώς λέγεται;»

«Όχι.»

«Νεκρικό Νανούρισμα. Αν το φας λίγο προτού κοιμηθείς, δεν ξυπνάς ποτέ. Αλλά λίγο προτού κοιμηθείς μόνο.»

Ο Δημήτριος αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται. Σύντομα θα κοιμόταν... «Μου το λες για να με φρικόρεις βραδιάτικα, έτσι;»

Το βλέμμα του Φιλημένου αγρίεψε. «Με ρώτησες και σου απάντησα, τζογαδόρε!»

Ο Δημήτριος ύψωσε τα χέρια. «Μια πλάκα έκανα.» Χαμογέλασε, βεβιασμένα. «Να ρωτήσω και κάτι άλλο;»

«Ρώτα.»

«Από πού έμαθες γι'αυτό το λουλούδι; Οι ιερείς της Έχιδνας...;»

Ο Γεώργιος δάμασε την οργή του. «Όχι.» Δεν του είχε πει ακόμα για το δώρο του Αναξιμένη, ούτε για την επίσκεψή του στη βοτανολόγο στη Μεγάλη Αγορά της Οστρακόπολης. Τώρα, του τα είπε.

«Ο ερπετοειδής σε είχε συμπαθήσει, ε;»

«Έτσι φαίνεται. Αν και είχε περάσει απ'το μυαλό μου να του τσακίσω το κρανίο...»

«Προσπάθησε να μην κάνεις κακές σκέψεις.»

«Το παλεύω.» Τα μάτια του γυάλισαν άγρια στο φως της φωτιάς.

«Οι περισσότεροι ερπετοειδείς, ξέρεις, δεν είναι τόσο φιλικοί. Είναι πολύ άγριοι. Μπορούν να σε φάνε ζωντανό – στην κυριολεξία!»

«Το έχω υπόψη μου. Αν και τα περί κανιβαλισμού ίσως να είναι και φήμες.»

«Ή ίσως όχι. Τέλος πάντων· εγώ τώρα θα κοιμηθώ. –Μη με πλησιάσεις μ'αυτό το πράγμα, έτσι;» πρόσθεσε, γελώντας κοφτά, δείχνοντας το λουλούδι που ο Φιλημένος ακόμα κρατούσε στο χέρι του.

Ο Γεώργιος δεν είπε τίποτα.

Ο Δημήτριος πήγε πιο βαθιά στο κοίλωμα της πλαγιάς του λοφίσκου και κουλουριάστηκε μες στην κάπα του. Ο συνταξιδιώτης του, ως συνήθως, θα φυλούσε ολονύχτια σκοπιά. Δεν κοιμόταν ποτέ, άλλωστε.

Ο Ύπνος – που οι ιερείς είχαν πει στον Γεώργιο ότι ήταν αδελφός της Έχιδνας – είχε πάρει τον Δημήτριο στην αγκαλιά του όταν κινήσεις φάνηκαν μέσα απ'τα νυχτερινά σκοτάδια.

Ο Γεώργιος έπιασε το ηχητικό τουφέκι, ενώ το Φιλί ήταν καρφωμένο δίπλα του, με το φως της φωτιάς να αντανakλάται πάνω στη χαράγμένη λεπίδα του.

Κάτι ερχόταν...

Και όχι μόνο ένα κάτι. Πολλά κάτι.

Ο Γεώργιος είδε ανθρωποειδείς μορφές να ξεπροβάλλουν, φεγγαροφώτιστες. Ανθρωποειδείς από τη μέση κι επάνω, τουλάχιστον. Γιατί από τη μέση και κάτω είχαν μόνο ουρά, όχι πόδια.

Ερπετοειδείς.

Άποδες. Αυτοί οι Θηριόφεις, κατά πάσα πιθανότητα.

Στα χέρια τους βαστούσαν ακανθωτά ρόπαλα και ξύλινα δόρατα με μυτερές αιχμές. Ορισμένοι κρατούσαν τόξα, και είχαν φαρέτρες στην

πλάτη. Τα πρόσωπά τους θύμιζαν πρόσωπα φιδιών· τα μαλλιά τους ήταν μακριά, μπλεγμένα, και σκοτεινά. Τα ρούχα τους ήταν από τo-  
μάρια ζώων – ή, ίσως, και ανθρώπων.

Χρρρρρ, αχχρρρρρ, χρρρρ, αρρρρρρρρρ, ακούγονταν οι φωνές τους. Ομιλία ήταν αυτή; αναρωτήθηκε ο Γεώργιος. Σίγουρα δεν έμοιαζε ούτε με την αλλόκοτη μιλιὰ του Αναξιμένη.

Τους σημάδεψε με το ηχητικό τουφέκι. Αν και ήταν πολλοί. Δεν νόμιζε ότι ο ηχητικός κώνος μπορούσε να τους επηρεάσει όλους.

«Έχουμε παρέα,» είπε.

Αλλά ο τζογαδόρος δεν ξύπνησε.

Χρρρρρρρ, ρρρρρρρ, αχχχρρρρρρρρρ, αχρρρρρρρρρ...

«Τι θέλετε;» φώναξε ο Γεώργιος στους ερπετοειδείς, καθώς σηκωνόταν όρθιος – αν και αμφέβαλλε ότι θα τον καταλάβαιναν. Το ηχητικό τουφέκι του εξακολουθούσε να το έχει υψωμένο.

Καμιά κατανοητή απάντηση δεν του έδωσαν. Αναμενόμενα.

Τότε ο Δημήτριος ξύπνησε, είδε τη νυχτερινή συντροφιά που είχε συγκεντρωθεί αντίκρυ του καταλύματός τους, και αναφώνησε τρομαγμένος.

«Προσπάθησα να σε ειδοποιήσω, αλλά δεν ξυπνούσες,» του είπε ο Γεώργιος χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

«Ερπετοειδείς!»

«Ναι.»

Αλλά ο Γεώργιος παρατήρησε ότι ακόμα δεν τους είχαν ρίξει με τα τόξα, κι αυτό το θεώρησε θετικό σημάδι. Επιπλέον, συνειδητοποίησε πως δεν αισθανόταν και τόσο έντονη οργή μέσα του. Παράξενο... Αντιθέτως, είχε μια αλλόκοτη αίσθηση απόμακρης συγγένειας.

Όπως και με τα φίδια... σκέφτηκε. Και αναρωτήθηκε αν κι οι ερπετοειδείς ένιωθαν αυτή τη συγγένεια μαζί του. Ίσως να την ένιωθαν, αλλιώς γιατί δεν είχαν ακόμα επιτεθεί; Δε νόμιζε ότι φοβόνταν το όπλο του.

«Μην τους ρίξεις,» είπε στον Δημήτριο, βλέποντάς τον – με τις άκριες των ματιών του – να έρχεται δίπλα του κρατώντας το πυροβόλο πιστόλι (που αμφίβολο ήταν, ούτως ή άλλως, αν θα λειτουργούσε σωστά).

«Γιατί;»

«Δε νομίζω ότι είναι εχθροί μας.»

«Σοβαρολογείς; Είναι άποδες ερπετοειδείς! Πρέπει νάναι Θηριόφεις, μα την Έχιδνα! Θα μας σκοτώσουν και—»

«Ησυχία!» γρύλισε ο Γεώργιος, και ο Δημήτριος τρόμαξε από την ξαφνική οργή του.

Οι ερπετοειδείς έβγαζαν τώρα πιο έντονους ήχους, και ένας απ'αυτούς σημάδεψε τον Δημήτριο με το τόξο του κι έμοιαζε έτοιμος να του ρίξει—

Ο Γεώργιος, κάνοντας ένα γρήγορο βήμα, στάθηκε μπροστά στον τζογαδόρο. «Όχι!» φώναξε. «Είναι φίλος μου!» Ύψωσε το τουφέκι του πάνω απ'το κεφάλι, με το ένα χέρι, και ύστερα έσκυψε προς στιγμή για να το αφήσει στο έδαφος. «Τι θέλετε;» ρώτησε ξανά. «Γιατί είστε εδώ;» Ελπίζοντας πως, τουλάχιστον, θα καταλάβαιναν ίσως τον ερωτηματικό τόνο στη φωνή του.

Οι μόνες απαντήσεις που έλαβε ήταν, ξανά, σςςςς, αχχςςςςς, σςςςς, αςςςςς, και παρόμοιες. Προσπαθούσαν να μεταδώσουν κάποιο μήνυμα, ή ήταν ήχοι σαν αυτούς που βγάζουν τα ζώα; αναρωτήθηκε.

Ένας από τους ερπετοειδείς, τότε, ξεπρόβαλε ανάμεσα από τους άλλους, και ήταν λίγο διαφορετικά ντυμένος. Φορούσε τομάρια αλλά επάνω του κρέμονταν διάφορα παράξενα μπιχλιμπιδία – κόκαλα, λουλούδια, ξυλαράκια, μεταλλικά κομμάτια, χάντρες, σχοινιά. Και τα μακριά μαλλιά του ήταν πλεγμένα σε πολλές πλεξίδες. Κάποιου είδους σαμάνος; αναρωτήθηκε ο Γεώργιος.

Στα χέρια του ο σαμάνος κρατούσε έναν κρύσταλλο, αρκετά μεγάλο. Τον ύψωσε αντίκρυ στον Γεώργιο και έβγαλε συριστικούς ήχους από τα χείλη του. Εκείνος έμεινε ακίνητος, παρατηρώντας τον. Προσπαθεί να επικοινωνήσει κάπως μαζί μου; σκέφτηκε. Κι αν ναι, γιατί;

Ο σαμάνος σύρθηκε προς το μέρος του.

«Μην κάνεις καμιά μαλακία,» είπε ο Γεώργιος στον Δημήτριο πίσω του, χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει.

Εκείνος δεν αποκρίθηκε· είχε τρομάξει τόσο που δεν νόμιζε ότι θα κατάφερνε να μιλήσει. Αλλά κράτησε το πιστόλι του κατεβασμένο. Σκεφτόταν πως μόνο ο Γεώργιος μπορούσε να τους σώσει από τούτη την κατάσταση, όχι το πυροβόλο όπλο. Ούτε κανένα άλλο όπλο που είχαν μαζί τους.

Ο σαμάνος έφτασε κοντά στον Γεώργιο και, κάνοντας μια κίνηση που μπορεί να ήταν μονάχα υπόκλιση, άφησε τον μεγάλο κρύσταλλο μισό μέτρο απόσταση από τα μποτοφορεμένα πόδια του Φιλημένου. Έβγαλε μερικά συρίγματα από το στόμα του και αποτραβήχτηκε ξανά, πλησιάζοντας τους ερπετοειδείς συντρόφους του, αλλά χωρίς στιγμή να στρέψει την πλάτη στον Γεώργιο.

Εκείνος παραξενεύτηκε από τούτη την κίνηση. Τι νομίζει ότι είμαι; αναρωτήθηκε. Κάποιο ιερό πρόσωπο; Όπως νόμιζαν οι ιερείς της Έχιδνας; Και ο Αναξιμένης;

Ύστερα θυμήθηκε ότι ο συγκεκριμένος ερπετοειδής είχε έρθει στον Ναό στις ανατολικές ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων επειδή είχε δει τον Γεώργιο μέσα σε κάποιο κρύσταλλο...

Ο Γεώργιος εστίασε το βλέμμα του στον μεγάλο κρύσταλλο που τώρα βρισκόταν αντίκρυ του, στη γη. Ένα δώρο από τους Θηριόφεις; Είχε κι ο σαμάνος τους δει τον ερχομό μου μέσα στον κρύσταλλό του; Αλλά γιατί αποφάσισε να μου τον δωρίσει; Ή, μήπως, δεν είναι δώρο; Περιμένει κάτι να κάνω μ' αυτόν;

Ο Γεώργιος τον πλησίασε και τον σήκωσε από κάτω, κρατώντας τον ανάμεσα στις χούφτες του. Κοίταξε μέσα του, και είχε την εντύπωση πως τα βάθη του ήταν αχανή, ατέρμονα σαν τους βυθούς των ωκεανών της Υπερυδάτιας. Τα πάντα περικλείονταν στο εσωτερικό του κρυστάλλου. Τα πάντα, νόμιζε. Αλλά δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί. Ήταν, ίσως, κάτι στη δομή του...

Οι ερπετοειδείς κινούνταν!

Ο Γεώργιος πήρε το βλέμμα του απ' τον κρύσταλλο και το έστρεψε σ' αυτούς. Και είδε ότι τώρα όλοι τους, όχι μονάχα ο σαμάνος, υποκλίνονταν, λυγίζοντας την επάνω, ανθρωποειδή μεριά των σωμάτων τους.

«Τι στα παπάρια του Λοκράθου συμβαίνει;» μουρμούρισε ο Δημήτριος. «Φαίνεται να σε εκτιμούν... Μπορείς να τους ζητήσεις να φύγουν;»

«Τι θέλετε;» ρώτησε ο Γεώργιος τους Θηριόφεις.

Εκείνοι ορθώθηκαν ξανά, συγχρονισμένα, σαν να ήταν ένας· και ο σαμάνος τους έκανε νοήματα στον Γεώργιο, με τα χέρια του. Νοήματα...

Μου ζητά να τους ακολουθήσω, συνειδητοποίησε εκείνος. Να πάω μαζί τους. Και μάλλον όχι για να με φάνε. Αλλά δεν ήξερε αν θα ήταν συνετό να υπακούσει.

Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Δε μπορώ να σας ακολουθήσω,» είπε. «Έχω αλλού να πάω.» Και άφησε τον κρύσταλλο μπροστά του. Έκανε μερικά βήματα πίσω, για να σταθεί πλάι στον Δημήτριο.

Ο σαμάνος συνέχισε να του γνέφει.

«Θέλουν να πας μαζί τους;» ρώτησε, ψιθυριστά, ο τζογαδόρος.

«Έτσι φαίνεται,» είπε ο Γεώργιος. Και πιο δυνατά, προς τους Θηριόφεις: «Δε μπορώ να σας ακολουθήσω! Δεν γίνεται!» Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά ξανά.

Ο σαμάνος στράφηκε στους άλλους ερπετοειδείς, βγάζοντας συρίγματα· και ύστερα η φυλή αποχώρησε, φεύγοντας μπροστά από το κοίλωμα της πλαγιάς του λοφίσκου, γλιστρώντας μες στη νύχτα. Εξαφανίστηκαν από τα μάτια των δύο ταξιδιωτών.

Ο Δημήτριος ξεροκατάπιε, ανακουφισμένος. «Ρε φίλε, θα με τρελάνεις... Δεν ξέρω αν πρέπει να σου χρωστάω τη ζωή μου, ή αν πρέπει να σε κατηγορώ επειδή η ζωή μου κινδυνεύει. Και μιλάω γενικά – για όλα. Και με το συμπάθιο, φυσικά.» Αναστέναξε. «Μα τον Αστερίωνα και τη Σιλοάρνη! Αυτοί ήταν Θηριόφεις... Θηριόφεις!»

Ο Γεώργιος τον αγνοούσε καθώς εκείνος μιλούσε· είχε ήδη πλησιάσει ξανά τον κρύσταλλο – τον οποίο ο σαμάνος δεν είχε πάρει μαζί του, τον είχε αφήσει εκεί, ως δώρο ίσως – και τον σήκωσε στα χέρια του. Κοίταξε στα ατέρμονα βάθη του. Νιώθοντας μαγεμένος. Αυτό έβλεπαν και οι ερπετοειδείς όταν ατένιζαν μέσα στους κρυστάλλους; Ή και κάτι περισσότερο;

«Τι είναι αυτό το μαραφέτι;» ρώτησε ο Δημήτριος.

Ο Γεώργιος κάθισε πάλι κοντά στη φωτιά, φέρνοντας και τον κρύσταλλο μαζί του. «Ο σαμάνος τους μάλλον είχε δει τον ερχομό μου μέσα σε τούτο τον κρύσταλλο,» είπε.

Και ο Δημήτριος κάθισε. «Ήταν, όμως, φιλικοί προς εσένα. Δεν έχω ακούσει ποτέ οι Θηριόφεις νάναι τόσο φιλικοί – και, ευτυχώς, ποτέ πριν δεν τους είχα ξαναντικρίσει.»

«Ίσως να με θεωρούσαν ιερό πρόσωπο, όπως κι οι ιερείς της Έχιδνας. Όπως και ο Αναξιμένης. Δεν ξέρω. Είναι το μόνο που μπορώ να υποθέσω.»

«Καταλάβαινες τι σου έλεγαν; Καταλάβαινες εκείνα τα συρίγματα;»

Ο Φιλημένος τον αγριοκοίταξε οργισμένα. «Φυσικά και όχι!»

«Μπορούμε να κοιμηθούμε ήσυχα τώρα;» ρώτησε ο Δημήτριος ύστερα από μερικές στιγμές – αν και δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι θα κατάφερνε να κοιμηθεί.

«Κάνε ό,τι νομίζεις!» Ακόμα ακουγόταν θυμωμένος.

Ο τζογαδόρος αποσύρθηκε στο βάθος του κοιλώματος.

Και ο Γεώργιος, μετά από λίγο, κοίταζε ξανά μέσα στον κρύσταλλο. Κοίταζε επίμονα... και είχε την αίσθηση ότι κάτι ήθελε να παγιδέψει το μυαλό του εκεί – να το κλέψει. Προσπάθησε να αποτραβηχτεί. Συνάντησε δυσκολία. Τα μάτια του παρέμειναν εστιασμένα στον κρύσταλλο. Προσπάθησε περισσότερο να αποτραβηχτεί. Αδύνατον! Ο κρύσταλλος ήταν σαν να μαγνήτιζε το μυαλό του με ανυπέρβλητη δύναμη.

Ο Γεώργιος έκανε κάτι, τότε, που δεν έκανε συχνά: Έκλεισε τα μάτια του.

Και η μαγνητική επίδραση διαλύθηκε.

Κατέβασε τον κρύσταλλο στη γη και άνοιξε πάλι τα βλέφαρά του. Το μυαλό του ήταν ελεύθερο τώρα.

Έριξε μια ματιά στον κρύσταλλο και διαπίστωσε ότι δεν κινδύνευε να παγιδευτεί πλέον – εκτός αν τον ξανακοίταζε τόσο επίμονα και τόσο βαθιά όσο πριν. Τον πήρε και τον έκρυψε μες στον σάκο του. Ήταν επικίνδυνος.

Αναρωτήθηκε, όμως, τι θα γινόταν αν εξακολουθούσε να ατενίζει στα βάθη του. Θα έβλεπε τα οράματα που βλέπουν και οι ερπετοειδείς; Ή το μυαλό του θα καταστρεφόταν;

Μάλλον, μόνο οι ιερείς της Έχιδνας μπορεί να ήξεραν την απάντηση σε κάτι τέτοιο. Ίσως να ήταν κάπου γραμμένο στα ιερά βιβλία τους, εκεί όπου μιλούσαν για τους Φιλημένους.

Αναρωτήθηκε, επίσης, αν ο σαμάνος είχε επίτηδες αφήσει τον κρύσταλλο εδώ. Ως παγίδα. Ήταν, άραγε, τόσο ύπουλος; Ήθελε να παγι-

δέψει τον Γεώργιο; Αλλά για ποιο λόγο; Οι Θηριόφεις τού φαίνονταν στα όρια της λατρείας προς το άτομό του...

Όπως και νάχε, παρέμεινε σε εγρήγορση ως το ξημέρωμα, μήπως επιστρέψουν.

Μα δεν επέστρεψαν.

Ο Πρώτος Ήλιος ξεμύτισε από την ανατολή, ρίχνοντας την ακτινοβολία του πάνω στους Τόπους των Παλιών Ερπετών, και ο Φιλημένος ξύπνησε τον τζογαδόρο κουνώντας τον από τον ώμο. Έφαγαν ένα πρόχειρο πρωινό και μετά άρχισαν να οδοιπορούν.

«Είδες τίποτα παράξενο όσο κοιμόμουν;»

«Ερπετοειδείς, εννοείς;»

«Ξαναήρθαν;» έκανε τρομαγμένα ο Δημήτριος.

«Όχι. Όλα ήταν ήσυχα. Έχουμε ακόμα πολύ δρόμο ως την Κιρβιάδα;»

«Φοβάσαι ότι θα μας κυνηγήσουν; Επειδή δεν τους ακολούθησες;»

Ο Γεώργιος εξοργίστηκε, νιώθοντας το δηλητήριο της Έχιδνας να βράζει μέσα του. Άρπαξε τον τζογαδόρο με το ένα χέρι, τραντάζοντάς τον. «Έχουμε ακόμα πολύ δρόμο ως την Κιρβιάδα, ή όχι;» γρύλισε.

«Μα τον Αστερίωνα! Όχι! Όχι, δεν έχουμε πολύ δρόμο. Δε νομίζω, τουλάχιστον. Δυο μέρες βαδίζουμε. Δε μπορεί να είμαστε μακριά πλέον. Και μου φαίνεται ότι αναγνωρίζω ετούτα τα μέρη.»

Ο Γεώργιος τον είχε ήδη αφήσει, ενόσω εκείνος μιλούσε, και προσπαθούσε να δαμάσει την οργή εντός του. Τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας και σπάθισε έναν βράχο – κόβοντάς τον στα δύο.

«Δεν είναι αυτός λόγος για να τσαντίζεσαι,» είπε ο Δημήτριος. «Μάλλον θα είμαστε στην πόλη μέσα στην ημέρα.»

Και πράγματι, πριν από το μεσημέρι βρίσκονταν στα περικόρια της Κιρβιάδας, όπου οι τόποι δεν ήταν και τόσο άγριοι και οι χωρικοί έμοιαζαν πολύ πιο φιλικοί. Η θάλασσα φαινόταν στο βάθος, και η πόλη ήταν στις ακτές της, περιτειχισμένη και ισχυρή.

«Φτάσαμε ζωντανοί,» παρατήρησε ο Δημήτριος. «Θετικό σημάδι, αναμφίβολα.» Και βάδισε προς την πύλη της Κιρβιάδας από όπου ξεκινούσε η δημοσιά. Η ίδια δημοσιά που απέφευγαν ως τώρα – αυτή που ένωνε την Κιρβιάδα με τη Βιλάρνη.

Ο Φιλημένος ακολούθησε τον τζογαδόρο αμίλητα.

«Μην κάνεις καμιά απότομη κίνηση με τους φρουρούς, εντάξει;» του είπε ο Δημήτριος, ρίχνοντας του μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του. «Άφησε εμένα να κανονίσω τα πάντα.»

«Σε θεωρούν αφεντικό τους;»

«Όχι. Γιατί;»

«Επειδή είσαι ανιψιός του Άρχοντά τους.»

«Σου είπα: η δική μου μεριά της οικογένειας δεν τα πάει καλά με τη μεριά της οικογένειας του κακού θείου.»

«Ελπίζω αυτό να μη σημαίνει πως οι φρουροί θα σε συλλάβουν εν όψει.»

«Εντάξει – δεν τα πηγαίνουμε και τόσο άσχημα με τη μεριά του κακού θείου!»

Πλησίαζαν την πύλη τώρα. Έφτασαν κοντά της. Ένα φορτηγό ήταν σταματημένο εκεί, και του γινόταν έλεγχος από τους φρουρούς. Οι δύο ταξιδιώτες έκαναν να περάσουν σαν τίποτα να μη συνέβαινε, αλλά μια φρουρός τούς σφύριξε. «Ε! Για σταθείτε εσείς!»

«Τι είναι;» ρώτησε ο Δημήτριος καθώς σταματούσαν.

Η γυναίκα πλησίασε μαζί μ'άλλον έναν. «Είστε μισθοφόροι;»

«Ταξιδιώτες απλώς.»

«Κι αυτό;» Το βλέμμα της έδειξε το ηχητικό τουφέκι που κρεμόταν απ'τον ώμο του Γεώργιου.

«Για προσωπική ασφάλεια. Τριγυρίζουν ληστές έξω από την πόλη, και ερπετοειδείς! Μα την Έχιδνα, είδαμε τους Θηριόφεις! Σου μιλάω σοβαρά.»

«Ναι, 'ντάξει,» είπε η φρουρός, μη δείχνοντας να τον πιστεύει. Τους έκανε νόημα με το σαγόνι. «Προχωράτε.»

Και, δίχως άλλη κουβέντα, πέρασαν από την πύλη.

Ο Δημήτριος είπε στον Γεώργιο: «Είδες; Ουδέν πρόβλημα.»

(Ο δηλητηριασμένος έχει ξυπνήσει, αντικρίζοντας σκοτάδι.)

ΒΙΒΛΙΟ 2

# Ο Μαχητής της Οργής και οι Δαίμονες του Λοκράθου



# 1

Φτάνουμε στη Μεγάπολη καθώς νυχτώνει.

Φυσικά, μέσα από το υποβρύχιο δεν βλέπουμε τους ήλιους να δύουν, ούτε τον ουρανό να σκοτεινιάζει. Βλέπουμε, όμως, τα ρολόγια μας, και ξέρουμε τι συμβαίνει αυτή την ώρα τον χειμώνα στην Υπερυδάτια.

Ο Καπετάνιος μας, Ισίδωρος Ορνάκιος, ειδοποιεί, μέσω εσωτερικών μεγαφώνων, ολόκληρο το Μικρό Σύμπαν ότι βρισκόμαστε επί του παρόντος έξω από τον Κόλπο της Μεγάπολης και όσοι επιθυμούν να αποβιβαστούν οφείλουν όπως προσέλθουν στα σκάφη αποβίβασης. Το Μικρό Σύμπαν θα μείνει εδώ ως το ξημέρωμα τουλάχιστον, και πιθανώς και ως το απόγευμα της επόμενης ημέρας.

Εγώ είμαι καθισμένος ακόμα στο Καζίνο μαζί με τον παλιό μου φίλο, Δημήτριο, την Κρυσταλλία (τη γνωστή), τον Ευστάθιο, την κυρά Ιωάννα, τον Μελέτιο'σαρ, τη Γεωργία (τη σύζυγο του Ορνάκιου και αδελφή της Κρυσταλλίας), και τον Υποπλοίαρχο Σωτήριο Εριβάλιο.

Αισθάνομαι νευρικός. Ανήσυχος. Και τώρα όχι μόνο εξαιτίας του δηλητηρίου της Έχιδνας μέσα μου. Βιάζομαι να πατήσω στους δρόμους της Μεγάπολης. Βιάζομαι να παραδώσω το αντίδοτο στη Διονυσία ώστε να σωθεί ο Αρσένιος – και εύχομαι να μην έχω αργήσει. Αν και φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ. Τρεις ολόκληρες ημέρες, μόνο, ήμασταν μέσα σ'εκείνη την καταραμένη Φυσαλίδα στους βυθούς των ωκεανών!

«Πρέπει να αποβιβαστώ, Υποπλοίαρχε,» λέω. «Αμέσως. Τώρα.» Σηκώνομαι απ'τη θέση μου.

Ο Σωτήριος, καταλαβαίνοντας τον λόγο της βιασύνης μου, γνέφει καταφατικά καθώς κι εκείνος ορθώνεται. «Ακολουθήσέ με.»

«Θα κατεβώ κι εγώ,» δηλώνει ο Δημήτριος. «Το είπαμε ήδη, δεν το είπαμε;»

«Είσαι έτοιμος; Έχεις μαζί σου ό,τι χρειάζεσαι;» τον ρωτάω.

«Όχι αυτή τη στιγμή, αλλά–»

«Θα τα πούμε στην ξηρά, τότε. Δεν έχω χρόνο για χάσιμο – σου εξήγησα γιατί.»

«Πού θα συναντηθούμε;» με ρωτά. «Η Μεγάπολη είναι τεράστια.»

«Το Κομμένο Πλοκάμι το ξέρεις;»

«Όχι. Τι είναι; Καζίνο;»

«Ξενοδοχείο–»

«Το ξέρω εγώ,» παρεμβαίνει η Κρυσταλλία.

«Ωραία,» της λέω. «Οδήγησέ τον εκεί, και θα σας συναντήσω. Έχει πολύ συμπαθητικό μπαρ.»

»Υποπλοίαρχε, πάμε στο σκάφος. Τώρα.»

«Θα σε συναντήσουμε κι εμείς στο Κομμένο Πλοκάμι, Γεώργιε,» μου λέει ο Ευστάθιος.

Νεύω. «Καλώς, Καπετάνιε.»

«Σου εύχομαι να σώσεις τον φίλο σου.»

Η Ιωάννα γνέφει σαν να θέλει να πει πως κι εκείνη το ίδιο εύχεται και προσθέτει: «Έκανες ό,τι μπορούσες,» όπως θα μιλούσες για κάποιον που είναι ήδη νεκρός.

Την καταριέμαι εσωτερικά, νιώθοντας μεγάλη οργή να με τυλίγει. Αν ήμουν ο τρελός των παλιών ημερών, θα την είχα αρπάξει απ'τον λαιμό και θα την είχα πετάξει στην άλλη άκρη του γαμημένου Καζίνο. Αλλά τώρα το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου διασκορπίζει την οργή μου.

«Έλα μαζί μου,» λέει ο Σωτήριος Εριβάλιος, και τον ακολουθώ δίχως καθυστέρηση.

Διασχίζουμε το Καζίνο και διάφορους διαδρόμους του Μικρού Σύμπαντος, παίρνουμε έναν ανελκυστήρα, διασχίζουμε κι άλλους διαδρόμους, φτάνουμε σ'έναν θάλαμο όπου υπάρχει μια ανοιχτή πόρτα που φαίνεται να οδηγεί σε άλλο σκάφος. Μέσα στον θάλαμο είναι, επίσης, σταθμευμένο ένα δίκυκλο υδατόχημα.

«Αυτό,» μου λέει ο Σωτήριος, «είναι δώρο από τον Καπετάνιο, για να μην αργήσεις να πας στον δηλητηριασμένο φίλο σου. Με την προϋπόθεση, όμως, ότι θα το επιστρέψεις στην προβλήτα όπου θα σε αφήσω.»

«Είμαι ευγνώμων γι'ακόμα μια φορά στον Καπετάνιο σας. Να του το πεις. Δεν ξεχνάω τίποτα.» Ανεβαίνω στο δίκυκλο και, με το γύρισμα

ενός διακόπτη, ενεργοποιώ τη μηχανή του. Οι τροχοί μπαίνουν σε κίνηση, και το οδηγώ μέσα στην πόρτα που βγάζει στο άλλο σκάφος – ένα υποβρύχιο, πολύ, πολύ πιο μικρό από το Μικρό Σύμπαν. Σαν πα-  
ράσιτο πιασμένο στα πλευρά ενός γιγάντιου κήτους.

Ο Σωτήριος έρχεται μαζί μου στο εσωτερικό του σκάφους, και με το πάτημα ενός κουμπιού κλείνει την πόρτα πίσω μας. «Άσε το όχημα εδώ,» μου λέει· «δεν χωρά να περάσει πιο μέσα.»

Κατεβαίνω από τη σέλα και τον ακολουθώ προς τη μπροστινή μεριά του σκάφους, όπου δεν είναι κανείς άλλος. Είμαστε οι δυο μας. Το υποβρύχιο είναι όντως πολύ μικρό. Άνετα το πιλοτάρει ένας άνθρωπος.

«Καλωσόρισες στο Αιχμηρό Δελφίνι, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Σωτήριος, καθώς κάθεται σε μια δερμάτινη πολυθρόνα και πατά πλήκτρα στην κονσόλα μπροστά του, ενεργοποιώντας συστήματα και μηχανές.

Κάθομαι σε μια άλλη δερμάτινη πολυθρόνα, δίπλα του. Αισθάνομαι την Ευθαλία να σαλεύει νευρικά κάτω απ'το μανίκι μου, πάνω στον πήχη μου.

«Είναι πιο δυνατό απ'ό,τι φαίνεται,» συνεχίζει ο Σωτήριος καθώς αποκολλούμαστε από τα πλευρά του Μικρού Σύμπαντος. «Πολύ πιο δυνατό, σε διαβεβαιώνω.» Έξω από το εμπρόσθιο παράθυρο φαίνεται ο βυθός, φωτισμένος από τα ισχυρά φώτα του υποβρυχίου μας. Οι μηχανές βουίζουν· αναπτύσσουμε αξιοσημείωτη ταχύτητα.

Ο χάρτης στην οθόνη μας δείχνει μια κουκίδα – το Αιχμηρό Δελφίνι, προφανώς – να πλησιάζει τον Κόλπο της Μεγάπολης, και πολύ γρήγορα φτάνουμε εκεί, είμαστε μέσα του.

«Πού σε βολεύει να σ'αφήσω;» με ρωτά ο Σωτήριος, καθώς κατεβάζει έναν μοχλό κι αρχίζουμε να αναδυσόμαστε.

«Στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι.» Το σπίτι της Διονυσίας δεν είναι μακριά από εκεί.

Το Αιχμηρό Δελφίνι βγαίνει στον αφρό, και τώρα έξω από το μπροστινό του παράθυρο βλέπουμε τη νύχτα, τη θάλασσα, και τα μυριάδες φώτα από τις πολυκατοικίες γύρω από τον Κόλπο της Μεγάπολης, αλλά και τα φώτα επάνω στα τρία νησιά της. Ο Σωτήριος πιλοτάρει με κατεύθυνση βόρεια και ανατολική, σκίζοντας τα νερά. Περ-

νάμε κάτω από τη γέφυρα που ενώνει τις νήσους Όλντη και Κάλδνη – μια γιγάντια κατασκευή μήκους τριών χιλιομέτρων, από πέτρα και μέταλλο. Προσεγγίζουμε το Άνω Ανατολικό Λιμάνι στις ακτές του κόλπου, βλέποντας τα φώτα του ολοένα και πιο κοντά μας, καθώς και τα πάμπολλα σκάφη που είναι αραγμένα στις αποβάθρες και τις προβλήτες του. Κανείς δεν μας σταματά, ούτε μας ζητά τον λόγο. Δεν δίνεται σημασία σε τόσο μικρά σκάφη όπως το δικό μας, εκτός αν έρχονται ως στόλος. Μόνο τα μεγάλα πλοία σταματάνε, αν δεν ξέρουν ποια είναι, ή τον λόγο για τον οποίο εισπλέουν. Ωστόσο, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάποιοι μάς έχουν προσέξει· στη Μεγάπολη διαθέτουν τα καλύτερα ανιχνευτικά συστήματα, και για πάνω από τη θάλασσα και για κάτω από τη θάλασσα. Αποκλείεται κάτι να πλησιάσει από το νερό, τη γη, ή τον αέρα και οι φύλακες της πόλης να μην το εντοπίσουν. Η Μεγάπολη είναι, μάλιστα, απεριτείχιστη· δεν τις χρειάζεται τείχος για να προστατευθεί. Είναι πολύ ισχυρή για να φοβάται. Το παλιό τείχος της Μεγάπολης – το Αρχαίο Τείχος, που λένε οι κάτοικοί της – γκρεμίστηκε εδώ και πολλά χρόνια. Τριακόσια, αν δεν κάνουν λάθος. Μονάχα ερείπιά του έχουν απομείνει μες στην πόλη πλέον. Ορισμένα τα συντηρούν για τουριστικούς λόγους.

Αλλά το μυαλό μου φαίνεται πως τρέχει σε άσχετα πράγματα προσπαθώντας να αποφύγει το δυσάρεστο παρόν: ότι ίσως να έχω αργήσει να φέρω το αντίδοτο στον Αρσένιο. Αν έχει πεθάνει ο αδελφός της, η Διονυσία θα είναι απαρηγόρητη...

Το Αιχμηρό Δελφίνι πλησιάζει μια προβλήτα και αράζει. «Μπορείς να κατεβείς,» μου λέει ο Σωτήριος. «Κι ελπίζω να τα ξαναπούμε.»

«Θα τα ξαναπούμε,» υπόσχομαι, και θέλω όντως να κρατήσω αυτή την υπόσχεση, αν μπορώ· το Μικρό Σύμπαν μού έχει κινήσει το ενδιαφέρον.

Σηκώνομαι από τη θέση μου, πηγαίνω πίσω, εκεί όπου άφησα το πλωτό δίκυκλο, και κάθομαι στη σέλα του, ενεργοποιώντας ξανά τη μηχανή. Δίπλα μου, συγχρόνως, μια πόρτα ανοίγει, σχηματίζοντας ράμπα για να κατεβώ. Βάζοντας αμέσως τους τροχούς σε κίνηση, βγαίνω από το Αιχμηρό Δελφίνι κι απομακρύνομαι από την προβλήτα, τρέχοντας στους μεγάλους δρόμους της Μεγάπολης, ανάμεσα στις

ψηλές πολυκατοικίες της που ορθώνονται σαν ξίφη των ουρανών – αμαλγάματα σκοταδιού και φωτός μες στη νύχτα.

Επιταχύνω, νιώθοντας τον παγερό αέρα να με χτυπά. Αφήνω πίσω μου το λιμάνι και κατευθύνομαι βορειοανατολικά, διασχίζοντας τον Ψηλόγερο. Φτάνω στους Λοφότοπους, μια συνοικία της Μεγάπολης που βρίσκεται ψηλότερα σε σχέση μ'αυτές γύρω της, και πολλοί δρόμοι της είναι απότομοι – ενοχλητικά ανηφορικοί όταν τους ανεβαίνεις, ενοχλητικά κατηφορικοί όταν τους κατεβαίνεις. Εδώ βρίσκεται το σπίτι της Διονυσίας, και δεν αργώ να σταματήσω μπροστά στην πρασινομέταλλη πόρτα του κήπου του.

Κατεβαίνω από τη σέλα του υδατοχόματος και χτυπάω το κουδούνι.

Περιμένω, ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

«Ποιος είναι;» ακούω μια φωνή από το μέγαςφωνο του κουδουνιού.

«Εγώ είμαι, Διονυσία, ο Γεώργιος. Επέστρεψα, και το έχω μαζί μου.»

«Έλα,» μου λέει. «Έλα.» Αλλά δεν νομίζω ότι διακρίνω τη χαρά που ήλπιζα. Είναι νεκρός; Άργησα τελικά;

Η πόρτα ανοίγει αυτόματα μπροστά μου. Την παραμερίζω και μπαίνω στον κήπο. Την κλείνω πίσω μου και βαδίζω προς το σπίτι, διασχίζοντας το μονοπάτι από θαλασσόλιθο. Η εξώθυρα της μονοκατοικίας ανοίγει, και βλέπω τη Διονυσία να με περιμένει εκεί, στο κατώφλι, λευκόδερμη, καστανόξανθη, με τα μαλλιά της δεμένα πρόχειρα πίσω από το κεφάλι. Η όψη της δεν είναι χαμογελαστή. Είναι θλιμμένη, είμαι σίγουρος.

Άργησα! Γαμώ τα άθλια γένια του Λοκράθου! Άργησα! Μια τρομερή οργή με πλημμυρίζει· το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας βράζει μέσα μου σαν καυτό νερό που καίει τις φλέβες. Επαναλαμβάνω ξανά και ξανά, σιωπηλά, με το μυαλό μου, το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου για να μην παρασυρθώ απ'αυτή την ολέθρια θύελλα.

Σταματώ μπροστά στη Διονυσία.

«Γεώργιε...» Ξεροκαταπίνει.

«Άργησα...» μουρμουρίζω, προσπαθώντας να μην ακουστεί σαν γρύλισμα.

Γνέφει καταφατικά. Θλιμμένα.

«Με συγχωρείς, Διονυσία. Η κατάσταση... ξέφυγε από τα χέρια μου. Μας επιτέθηκαν πειρατές, μεσοπέλαγα. Το σκάφος μας βούλιαξε.»

«Έλα μέσα,» μου λέει, και περνάμε το κατώφλι του σπιτιού της. Το παρκέ τρίζει κάτω από τα πόδια μας. «Θέλεις να τον δεις;»

«Δεν έχει γίνει η κηδεία ακόμα;»

«Δεν είναι νεκρός, Γεώργιε.»

«Τι; Τότε υπάρχει ελπίδα! Την έχω εδώ. Εδώ.» Τραβώντας το φιαλίδιο της Σαπφώς από την κάπα μου, το κρατώ ανάμεσα στα δάχτυλά μου. «Το αντίδοτο για το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς.»

«Δε νομίζω ότι θα χρειαστεί πλέον.»

«Τι εννοείς; Είναι ζωντανός, δεν είναι;» Αισθάνομαι μπερδεμένος.

«Άκουσέ με. Πρέπει να σου μιλήσω. Έλα αποδώ.»

Με οδηγεί στο σαλόνι του σπιτιού της, που είναι στρωμένο με χαλί και έχει δύο μαλακούς σοφάδες, τζάκι (αναμμένο επί του παρόντος· οι φλόγες τρίζουν χορεύοντας πάνω στα ξύλα), και τραπέζι με μερικές καρέκλες. Στη μια γωνία είναι ένα άγαλμα της Έχιδνας, που μοιάζει να στηρίζει το ταβάνι· στην άλλη γωνία είναι ένα παρόμοιο άγαλμα του Αστερίωνα· και στην τελευταία γωνία, ένα άγαλμα του Ζέφυρου. (Ναι, το σαλόνι είναι τριγωνικού σχήματος.) Ανάμεσα από τα αγάλματα της Έχιδνας και του Αστερίωνα είναι ένας τηλεοπτικός δέκτης με μεγάλη οθόνη. Ανάμεσα από τα αγάλματα της Έχιδνας και του Ζέφυρου, ένα ηχοσύστημα με μέτρια ηχεία. Και ανάμεσα από τα αγάλματα του Αστερίωνα και του Ζέφυρου, ένας πίνακας που απεικονίζει ένα μεγάλο ιστιοφόρο σκάφος το οποίο πλησιάζει μια γιγαντοχελώνα μ'ένα κάστρο επάνω, ενώ στο βάθος φαίνονται, απόμακρα, οι ακτές μιας ηπειρονήσου, και στον ουρανό είναι μόνο ο ένας από τους δύο ήλιους (για κάποιο λόγο – εικαστική παρέμβαση πάνω στην πραγματικότητα, ίσως).

«Κάθισε,» μου λέει η Διονυσία χωρίς να δείχνει κανένα συγκεκριμένο κάθισμα.

Παίρνω θέση σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, αφήνοντας το φιαλίδιο με το αντίδοτο επάνω στην επιφάνειά του. «Αν είναι ζωντανός, καλύτερα να του το δώσουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται.»

«Δεν είμαι σίγουρη ότι έχει νόημα πλέον,» αποκρίνεται η Διονύσια, παραξενεύοντάς με ξανά, καθώς τραβά μια άλλη καρέκλα και κάθεται πλάι μου.

«Τι έγινε όσο έλειπα;»

«Κατά πρώτον, είχα κάνει μια Μαγγανεία Οργανικής Επιβραδύνσεως επάνω στον Αρσένιο, πράγμα που δεν σ'το είχα πει την προηγούμενη φορά γιατί βιαζόμασταν.» Η Διονυσία είναι μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων· ολόκληρο το όνομά της είναι Διονυσία'νιρ. «Και... δεν ξέρω αν η μαγγανεία μου ήταν που επέφερε αυτό το αποτέλεσμα τελικά. Δεν είμαι καθόλου βέβαιη, αλλά... όπως και νάχει – ίσως...»

«Ποιο αποτέλεσμα; Τι έγινε;»

«Σήμερα το πρωί, ο Αρσένιος ξύπνησε. Σηκώθηκε από το κώμα στο οποίο είχε πέσει, αποτινάζοντας και αυτό και την επίδραση της μαγγανείας μου—»

«Είναι ζωντανός, δηλαδή.»

«Ναι,» νεύει η Διονυσία με σκιασμένη όψη, «ζωντανός, αλλά όχι όπως παλιά. Είναι... αλλαγμένος πολύ, Γεώργιε—»

«Αναμενόμενο. Έχει περάσει η επίδραση του δηλητηρίου; Ή ακόμα βλέπει;»

«Είναι τυφλός, μα τους θεούς! Τυφλός...» Δάκρυα γυαλίζουν στα μάτια της.

Δεν έχω ξανακούσει για τέτοια περίπτωση. Έχει τύχει ν'ακούσω ότι υπάρχει μια μικρή πιθανότητα να επιβιώσεις από το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς – να επιβιώσεις από μόνος σου, χωρίς αντίδοτο – ο οργανισμός σου να καταπολεμήσει το φαρμάκι: μια τρομερή εύνοια της Έχιδνας. Αλλά δεν έχει τύχει ποτέ ν'ακούσω ότι κάποιος τυφλώθηκε από το δηλητήριο. Ίσως να οφείλεται στο ότι η Διονυσία είχε κάνει αυτή τη μαγγανεία επάνω στον αδελφό της...

«Και...» Καθαρίζει τον λαιμό της. «Είναι... Νομίζω ότι με μισεί, Γεώργιε. Νομίζω ότι μισεί τα πάντα. Σαν να μην είναι ο εαυτός του—»

«Έχει περάσει πολλά, Διονυσία,» της λέω. «Είναι κουρασμένος, δεν υπάρχει αμφιβολία—»

«Δεν είναι μόνο αυτό· είναι κάτι περισσότερο. Το καταλαβαίνω. Κι επιπλέον, λέει πως βλέπει παράξενα οράματα, πως βλέπει πράγματα

μέσα στο κεφάλι του σαν τα μάτια του να μην κοιτάζουν προς τα έξω αλλά προς τα μέσα. Φοβάμαι ότι έχει τρελαθεί.»

«Οράματα;»

«Ναι.»

«Η επίδραση του δηλητηρίου της κερασφόρου οχιάς σου προκαλεί παράξενα όνειρα όσο βρίσκεσαι σε κώμα· σ'το είπα την προηγούμενη φορά, δεν σ'το είπα; Ίσως να μην—»

«Ναι, αλλά πώς το ξέρεις; Όλοι όσοι δαγκώνονται από κερασφόρο οχιά πεθαίνουν. Πώς ξέρεις τι βλέπουν όσο βρίσκονται σε κώμα;»

«Ορισμένοι επιβιώνουν, Διονυσία. Έτσι το ξέρω. Επιβιώνουν και λένε τι είδαν.»

«Εννοείς ότι επιβιώνουν από μόνοι τους;»

Νεύω. «Είναι σπάνιο, αλλά συμβαίνει—»

«Και είναι τυφλοί;»

Κουνώ το κεφάλι. «Όχι, δεν τόχω ξανακούσει αυτό. Ίσως και να μπορεί να γίνει – δεν το αποκλείω – μα δεν τόχω ξανακούσει.

»Όμως κι αυτοί στους οποίους δίνεται αντίδοτο έχουν αναφέρει ότι θυμούνται πως έβλεπαν παράξενα όνειρα όσο βρίσκονταν σε κώμα. Και ορισμένα από αυτά τα όνειρα αποδεικνύονται προφητικά. Ωστόσο, δεν έχω ακούσει ποτέ κανέναν να συνεχίζει να βλέπει οράματα ενώ έχει συνέλθει από το δηλητήριο. Πράγμα που σημαίνει ότι ίσως η επίδραση του δηλητηρίου να μην έχει φύγει ακόμα από μέσα του. Επομένως, αυτό» – πιάνω το φιαλίδιο με το αντίδοτο – «πιθανώς να μπορεί να τον βοηθήσει.»

«Είναι και κάτι άλλο,» μου λέει.

«Τι;»

«Έχει ένα σημάδι στο χέρι. Εκεί όπου τον δάγκωσε η οχιά.»

«Δε μου φαίνεται παράξενο αυτό.»

«Δεν είναι κανονικό σημάδι από δάγκωμα.»

«Τι είναι;»

«Ένα... Μοιάζει με σύμβολο. Κάποιου είδους σύμβολο. Δεν τόχω ξαναδεί. Εσύ, όμως, ίσως να το ξέρεις.»

«Ίσως,» λέω. «Πού βρίσκεται τώρα; Μπορώ να τον δω;»

«Φυσικά. Προσευχόμουν, μάλιστα, να έρθεις σύντομα, γιατί...» κουνά το κεφάλι της, ξεροκαταπίνοντας, βλεφαρίζοντας δάκρυα από τα μάτια της, «δεν ξέρω τι ακριβώς να κάνω μαζί του.»

Σηκώνομαι από την καρέκλα μου, κρύβοντας το φιαλίδιο ξανά μες στην κάπα μου. «Πάμε.»

Η Διονύσια με οδηγεί στο επάνω πάτωμα του σπιτιού της, ανεβαίνοντας την εσωτερική σκάλα που είναι ξύλινη και στριφτή, θυμίζοντας αυτές πολλών караβιών. Πλησιάζουμε μια κλειστή πόρτα, και τη χτυπά με τις φάλαγγες της γροθιάς της.

«Αρσένιε;» Η φωνή της είναι σφιγμένη. Πνιχτή, σχεδόν.

Καμιά απάντηση δεν έρχεται από μέσα.

«Μ'ακούς, Αρσένιε;»

«Τι θέλεις πάλι;» Η φωνή είναι απότομη, και τραχιά. Αλλοιωμένη, αναμφίβολα. Δεν τον ήξερα καλά τον αδελφό της Διονυσίας, αλλά είμαι σίγουρος ότι η φωνή του είναι αλλοιωμένη.

«Ο Γεώργιος είναι εδώ – ο Οφιομαχητής. Σου είπα πως είχε πάει να βρει αντίδοτο για–»

«Πες του να φύγει! Δεν τον έχουμε ανάγκη πια!» – κι ένα κοφτό, ξερό γέλιο ακολουθεί.

Η Διονυσία στρέφεται να με κοιτάξει. «Συγχώρεσέ τον,» μου ψιθυρίζει. «Δεν–»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» τη διακόπτω, ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφυρίζει ρυθμικά μέσα μου, σαγηνεύοντας το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας όπως κάποιιο με το τραγούδι τους σαγηνεύουν τα ερπετά. Πιο δυνατά, προς την πόρτα, λέω: «Θέλω μόνο να μιλήσουμε, Αρσένιε. Να περάσω;»

«Φύγε αποδώ! Δε σε κάλεσα εγώ! Πήγαινε πίσω στην Έχιδνα που σε γέννησε! Φύγε!»

Η Διονυσία αναστενάζει. «Ο Γεώργιος θέλει να σε βοηθήσει!» φωνάζει στον αδελφό της. «Γιατί φέρεσαι έτσι;» Πιάνει το πόμολο της πόρτας και το γυρίζει για να την ανοίξει.

Αλλά δεν τα καταφέρνει. Είναι κλειδωμένη από μέσα.

«Γαμώτο!» καταριέται. «Άνοιξέ μας, Αρσένιε! Άνοιξέ μας!»

Ο Αρσένιος μπορεί να είναι τυφλός όμως καταφέρνει να κλειδώνει πόρτες...

«Φύγετε!» φωνάζει.

«Άνοιξέ μας!» Η Διονυσία χτυπά την πόρτα. «Θέλω να σου μιλήσω!»

«Μίλα. Σ'ακούω, αδελφή μου. Είμαι τυφλός εξαιτίας σου, όχι κουφός.»

Δάκρυα κυλάνε στα μάγουλά της. «Δε φταίω εγώ για... για...» Πρέπει να φοβάται, όμως, ότι όντως εκείνη φταίει. Ότι εξαιτίας της μαγανείας της συνέβη ό,τι συνέβη.

«Να την ανοίξω;» τη ρωτάω, ήπια.

Η Διονυσία νεύει.

Πιάνω το πόμολο, το γυρίζω, και σπρώχνω. Αισθάνομαι την Ευθαλία να κινείται νευρικά πάνω στον πήχη μου, κάτω απ'το μανίκι μου.

Η κλειδαριά σπάει, και η πόρτα ανοίγει.

Αντικρίζω σκοτάδι. Απλώνω το χέρι μου στο πλάι και ανάβω το φως πατώντας τον διακόπτη στον τοίχο. Μπροστά μου αποκαλύπτεται το υπνοδωμάτιο όπου, την προηγούμενη φορά, είχα δει τον Αρσένιο ξαπλωμένο, σε κωματώδη κατάσταση. Τώρα δεν είναι ξαπλωμένος. Κάθεται σε μια πολυθρόνα πλάι στο παράθυρο με τα κλειστά παντζούρια. Μοιάζει αρκετά με τη Διονυσία· έχουν τα ίδια καστανόξανθα μαλλιά και το ίδιο λευκό-ροζ δέρμα· αλλά το παρουσιαστικό του είναι πιο γωνιώδες, πιο τετράγωνο, θα μπορούσες να πεις. Στο χέρι του, επί του παρόντος, κρατά ένα αναμμένο πουράκι.

Χαμογελά, με τρόπο ψυχρό. Τα γαλανά μάτια του με αντικρίζουν αλλά δεν με βλέπουν. «Τόσο δυνατός όσο λένε, λοιπόν...» παρατηρεί, κι ένα ξερό γέλιο βγαίνει ξανά από μέσα του.

«Συγνώμη για την πόρτα,» του λέω. «Θα την πληρώσω.»

«Μην το κάνεις θέμα,» αποκρίνεται, όχι χωρίς κάποια ειρωνεία. «Σαν στο σπίτι σου... Αλήθεια, έχεις σπίτι;»

«Έχω – κάπου. Αλλά δεν έχω ακόμα ανακαλύψει πού.»

Το ξερό γέλιο βγαίνει γι'ακόμα μια φορά απ'τον λαιμό του Αρσένιου. «Καλή τύχη, Οφιομαχητή.» Υψώνει το πουράκι στα χείλη του και τραβά μια τζούρα. Φυσά καπνό.

«Σου έφερα το αντίδοτο για το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς που σε τσίμπησε.»

«Ευχαριστώ, αλλά δεν το χρειάζομαι.»

«Ίσως να κάνεις λάθος,» του λέω. «Βλέπεις ακόμα όνειρα – οράματα – έτσι δεν είναι; Αυτό πιθανώς να σημαίνει ότι η επίδραση του δηλητηρίου δεν έχει ακόμα φύγει από μέσα σου.»

«Καλύτερα να βλέπεις κάτι, τουλάχιστον, Οφιομαχητή, παρά τίποτα. Μέχρι κι εσένα έχω δει. Να διασχίζεις έναν βάλτο... να σκοτώνεις ανθρώπους... να αντιμετωπίζεις μια μαυρόδερμη γυναίκα που σου μοιάζει – να ξιφομαχείς μαζί της – αλλά αργότερα να μιλάτε οι δυο σας σαν να γνωρίζεστε–»

«Ποια είναι αυτή η γυναίκα;» τον διακόπτω. «Ξέρεις ποια είναι;» Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μιλά για τη μαυρόδερμη πειρατίνα που ήταν με τους Τρομερούς Καπνούς.

«Εγώ;» γελά ο Αρσένιος. «Εσύ την ξέρεις, προφανώς, Οφιομαχητή!»

«Μία φορά την έχω συναντήσει. Πρόσφατα. Και, όντως, ξιφομαχίσασαμε.»

«Αλλά δεν μιλήσατε;»

«Ελάχιστα μόνο, και όχι φιλικά.»

«Μπορεί κάποτε να ξαναμιλήσετε.»

Η Διονυσία έχει έρθει να σταθεί δίπλα μου. «Τι σχέση έχει αυτή η γυναίκα, Γεώργιε;»

«Ίσως να με γνωρίζει,» της λέω. «Από παλιά. Από το παρελθόν μου. Ίσως να ξέρει ποιος είμαι.»

«Και ο Αρσένιος...;»

«Σου εξήγησα: αυτοί που έχουν επηρεαστεί από το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς βλέπουν, καμιά φορά, προφητικά όνειρα.» Και τώρα διστάζω να δώσω το αντίδοτο στον αδελφό της. Ναι, για ιδιοτελείς λόγους, το παραδέχομαι. Αν μπορεί, με τα οράματά του, να με βοηθήσει να βρω αυτή τη μαυρόδερμη γυναίκα... Αν μπορεί να μας βοηθήσει να βρούμε τους Τρομερούς Καπνούς...

«Έχω δει πολλά, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Αρσένιος, με την ξερή φωνή του, «αλλά τίποτα που να με κάνει χαρούμενο.» Τραβά ακόμα μια τζούρα απ'το πουράκι του. Φυσά καπνό.

«Ίσως θα έπρεπε να πάρεις το αντίδοτο,» του λέει, ήπια, η Διονυσία, και πλησιάζει για ν'αγγίξει τον ώμο του–

Εκείνος παραμερίζει το χέρι της, απότομα, χτυπώντας το.

Βλέπω την πληγωμένη όψη στο πρόσωπό της.

«Τι χειρότερο θες να μου κάνεις, αδελφή μου;» ρωτά ο Αρσένιος, και η Διονυσία φεύγει απ'το δωμάτιο με γρήγορα βήματα.

«Δεν ευθύνεται εκείνη για ό,τι συνέβη,» του λέω. «Μην την κατηγορείς χωρίς λόγο. Προσπάθησε να σε σώσει.»

«Εξαιτίας της μαγείας της ίσως να είμαι τώρα στην κατάσταση που βρίσκομαι.» Η καύτρα πλησιάζει πλέον τα δάχτυλά του.

«Ναι – ζωντανός.»

«Και είναι καλύτερα έτσι;»

«Εσύ πες μου.»

«Δεν είναι, Οφιομαχητή.»

«Θέλεις το αντιδοτο;» Παρότι αισθάνομαι διστακτικός να του το δώσω, δεν μπορώ παρά να τον ρωτήσω. Θα ήταν ανήθικο να κάνω οτιδήποτε άλλο – να πω ψέματα, για παράδειγμα, ότι πιστεύω πως ίσως να τον βλάψει. Δε νομίζω ότι μπορεί να σου κάνει κακό αν το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς δεν εξακολουθεί να είναι μέσα στον οργανισμό σου.

«Θα επαναφέρει την όρασή μου;» Ρίχνει το πουράκι του μέσα σ'ένα τασάκι στο κομοδίνο, όπου βρίσκονται κι άλλα αποτσίγαρα.

«Δεν είμαι σίγουρος. Αλλά δεν νομίζω ότι μπορεί να σε βλάψει κιόλας.»

«Μπορεί να σταματήσει τα οράματά μου;»

«Αν προκαλούνται από το δηλητήριο που βρίσκεται ακόμα μέσα στον οργανισμό σου, ναι, μάλλον θα τα σταματήσει.»

«Η Διονυσία θα ξέρει...» μουρμουρίζει ο Αρσένιος.

«Τι;»

«Αν το δηλητήριο είναι ακόμα μέσα μου.»

«Ίσως δε θάπρεπε να την είχες διώξει, λοιπόν.»

«Διονυσία!» φωνάζει ο Αρσένιος, κοιτάζοντας το ταβάνι χωρίς να το βλέπει. «ΔΙΟΝΥΣΙΑ!»

Η αδελφή του δεν αργεί να παρουσιαστεί στο κατώφλι της πόρτας. Δεν κλαίει πλέον, αλλά στην όψη της εξακολουθεί να υπάρχει η ίδια θλίψη. «Εδώ είμαι, Αρσένιε.»

«Πες της, Οφιομαχητή. Πες της.»

Της λέω να ελέγξει αν μπορεί με τη μαγεία της μήπως το δηλητήριο εξακολουθεί να είναι μέσα στον οργανισμό του αδελφού της.

«Δεν είναι,» αποκρίνεται η Διονυσία. «Το έχω ήδη ελέγξει. Αλλά θα το ξαναελέγξω.» Πλησιάζει τον Αρσένιο και, στεκόμενη πίσω απ'την πολυθρόνα του, ακουμπά τα χέρια της στους ώμους του. Κλείνει τα μάτια και μουρμουρίζει παράξενα λόγια. Μένει αμίλητη για κάποια ώρα, με τα καστανόξανθα φρύδια της σμιγμένα, με αυλακώσεις νάχουν σχηματιστεί στο μέτωπό της, και τα χείλη της να είναι φανερά σφιγμένα.

Ύστερα τα βλέφαρά της ανοίγουν. «Όχι,» λέει, «δεν υπάρχει κανένα δηλητήριο μέσα του. Κανένα που να μπορώ να εντοπίσω, τουλάχιστον, με το Ξόρκι Ανιχνεύσεως Ξένων Σωμάτων και Ουσιών. Και, κανονικά, θα το εντόπιζα, εκτός αν πρόκειται για πολύ ιδιαίτερη περίπτωση.»

«Στην αρχή το εντόπιζες;» ρωτάω. «Όταν είχε πέσει σε κώμα, το εντόπιζες;»

«Ναι, φυσικά.»

«Επομένως, λογικά έπρεπε να το εντοπίζεις και τώρα.»

«Τι σημαίνει αυτό, Οφιομαχητή;» ρωτά ο Αρσένιος. «Το αντίδοτό σου δεν μπορεί να με βοηθήσει;»

«Μάλλον όχι. Κάποια μόνιμη αλλαγή φαίνεται νάχει γίνει μέσα σου.»

Ο Αρσένιος γελά μ'εκείνο το ξερό γέλιο που, αν ήμουν άλλος, υποθέτω πως θα μου σήκωνε τις τρίχες.

Αισθάνομαι την Ευθαλία να κινείται νευρικά κάτω απ'το μανίκι μου.

Δύο ταξιδιώτες μπήκαν στην Κιρβιάδα περνώντας την ανατολική της πύλη, γνωστή και ως Νέα Πύλη. Ο ένας – ο τζογαδόρος – καταγόταν από την πόλη αλλά δεν τα πήγαινε καλά με τους περισσότερους από τους συγγενείς του. Ο άλλος – ο Φιλημένος – δεν θυμόταν αν είχε ξαναβρεθεί εδώ, όμως εδώ ήλπιζε να μάθει για το πλοίο του που είχε χαθεί μέσα στην καταιγίδα.

«Θα πάμε στα λιμάνια τώρα;» ρώτησε. «Θα με οδηγήσεις στους γνωστούς σου, όπως υποσχέθηκες;»

«Τώρα αμέσως;» είπε ο Δημήτριος. «Βιάζεσαι τόσο;»

«Δεν έχω χρόνο για χάσιμο.»

«Γιατί; Τι σε κυνηγά;»

Ο Γεώργιος τον αγριοκοίταξε μ'εκείνο τον τρόπο που μαρτυρούσε ότι δεν αποκλειόταν καθόλου να τον αρπάξει και να τον πνίξει· οπότε ο Δημήτριος είπε, ανασηκώνοντάς τους ώμους: «Όπως θέλεις. Πάμε.»

«Και οποιεσδήποτε πληροφορίες για τούτη την πόλη θα τις εκτιμούσα.»

«Είμαι σίγουρος... Αυτός ο δρόμος που τώρα διασχίζουμε λέγεται Νέα Λεωφόρος. Η πύλη από την οποία περάσαμε λέγεται Νέα Πύλη. Και από εδώ μπορούμε είτε να συνεχίσουμε ευθεία ώστε να φτάσουμε στην Κουρασμένη Πύλη και να μπούμε στην Παλιά Πόλη, είτε να στρίψουμε δεξιά ή αριστερά για να πάμε στα πλευρικά λιμάνια.»

«Η Παλιά Πόλη δεν έχει λιμάνια;»

«Φυσικά και έχει. Το Παλιό Λιμάνι. Θες να κατευθυνθούμε εκεί;»

«Πού είναι οι γνωστοί σου;»

«Στο Παλιό Λιμάνι, κυρίως.»

«Τι το συζητάμε, τότε;»

«Έχω κάποιους γνωστούς και στα πλευρικά λιμάνια· αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι από αυτούς θα μπορέσεις να μάθεις τίποτα που να σ'ενδιαφέρει. Οπότε – στο Παλιό Λιμάνι πάμε.

»Καλύτερα, όμως, τώρα να νοικιάσουμε ένα όχημα από κάπου εδώ, πρώτα.» Ο Δημήτριος έστριψε αριστερά, και ο Γεώργιος τον ακολούθησε.

Μετά από λίγο έφτασαν σ'ένα κατάστημα που νοίκιαζε οχήματα. Ο Δημήτριος έβγαλε μια ταυτότητα και την έδειξε σ'έναν υπάλληλο, κι εκείνος αμέσως χαμογέλασε και του είπε ότι μπορούσε, ασφαλώς, να πάρει όποιο όχημα επιθυμούσε. Τον είχε αναγνωρίσει. Ή, τουλάχιστον, είχε αναγνωρίσει το επώνυμό του. Ζερδέκης. Ήταν συγγενής του Άρχοντα, και όλοι οι συγγενείς του Άρχοντα όφειλαν να έχουν ειδική μεταχείριση, για να αποφευχθεί καμιά παρεξήγηση με τον Κύριο της Κιρβιάδας.

Ο Δημήτριος διάλεξε ένα τρίκυκλο, πλήρωσε ένα μικρό ποσό στον υπάλληλο ως εγγύηση, άνοιξε το γυάλινο σκέπαστρο της θέσης του οδηγού του οχήματος, και κάθισε στο τιμόνι, προτού ξανακλείσει το σκέπαστρο από πάνω του. Ο Γεώργιος άνοιξε τη μία από τις δύο πίσω πόρτες και κάθισε στο ένα από τα δύο πίσω καθίσματα.

«Είναι οι αποστάσεις εδώ τόσο μεγάλες που δεν βαδίζονται;» ρώτησε.

«Όχι. Αλλά, ύστερα από την οδοιπορία που κάναμε τούτες τις μέρες, τα πόδια μου πονάνε, φίλε μου.»

Ο Δημήτριος, οδηγώντας το όχημα, πλησίασε ξανά στη Νέα Λεωφόρο και την ακολούθησε προς τα δυτικά. Σύντομα συνάντησαν ένα τείχος μπροστά τους, όχι τόσο ψηλό όσο το προηγούμενο αλλά αρκετά ψηλό, ικανό να απωθήσει στρατούς. Η λεωφόρος οδηγούσε σε μια πύλη του, φρουρούμενη αλλά ανοιχτή.

«Η Κουρασμένη Πύλη;» ρώτησε ο Γεώργιος.

«Ναι.»

«Θα μας ελέγξουν;»

«Αποκλείεται.»

Και, όντως, κανείς δεν τους σταμάτησε για έλεγχο· πέρασαν χωρίς το παραμικρό πρόβλημα. «Η φύλαξη εδώ,» συνέχισε ο Δημήτριος, «είναι τυπική. Η Παλιά Πόλη κλείνει μόνο σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. Και τέτοιες περιπτώσεις δεν θυμάμαι ποτέ να έχουν παρουσιαστεί όσο εγώ είμαι ζωντανός. Τώρα είμαστε μέσα στους δρόμους της,

όπως θα καταλαβαίνεις. Εκείνο εκεί το οικοδόμημα που ορθώνεται στα δεξιά μας, πάνω από τις πολυκατοικίες, το βλέπεις;»

«Το βλέπω. Το φρούριο λες, έτσι;»

«Ναι. Αυτό είναι το Οχυρό του Άρχοντα.»

«Του κακού Θείου;»

«Ακριβώς. Καλύτερα να μην το πλησιάσεις ποτέ, αν εκτιμάς τη ζωή σου.»

Ο Δημήτριος συνέχισε να οδηγεί προς τα δυτικά, διασχίζοντας δρόμους ανάμεσα σε πολυκατοικίες και χαμηλότερα οικήματα, ώσπου κατέληξαν σ'ένα λιμάνι. «Το Παλιό Λιμάνι,» είπε, και σταμάτησε το τρίκυκλο σε μια γωνιά πίσω από κάτι ψαράδικα που οι οσμές των εμπορευμάτων τους έφταναν ως εδώ. «Τώρα κατεβαίνουμε και χρησιμοποιούμε τα ταλαιπωρημένα πόδια μας ξανά.» Άνοιξε το γυάλινο σκέπαστρο της μπροστινής μεριάς του οχήματος και βγήκε.

Ο Γεώργιος τον ακολούθησε.

Ήταν πρωί ακόμα, και είχαν χρόνο. Άρχισαν να περιπλανιούνται στο Παλιό Λιμάνι, πηγαίνοντας σε γνωστούς του Δημήτριου και ρωτώντας. Συνάντησαν έναν λιμενεργάτη, έναν οινοχόο, μια πόρνη, μια μουσικορρυθμίστρια, έναν αλήτη, έναν φρουρό, μια τζογαδόρο, έναν ψαρά. Δεν έλεγε ψέματα ο Δημήτριος ότι είχε αρκετές γνωριμίες εδώ· ο Γεώργιος, όμως, δεν ήταν σίγουρος ότι όλοι χαίρονταν και τόσο που τον έβλεπαν. Ωστόσο, αυτό δεν ενδιέφερε τον Φιλημένο. Εκείνο που τον ενδιέφερε ήταν το χαμένο πλοίο του. Ήξερε κανείς κάτι γι'αυτό; Για ένα σκάφος που χτυπήθηκε από τρομερή καταιγίδα, πριν από τόσες ημέρες μάλλον, προς τα βόρεια – βόρεια της Κεντρυδάτιας, βόρεια του Πλοκαμιού των Ναυαγίων πιθανώς; Ήξερε κανείς από ποια διάσταση ερχόταν;

Τίποτα.

Τίποτα.

Τίποτα.

Κανείς δεν ήξερε τίποτα. Δεν το είχαν καν ακούσει.

Ο Γεώργιος οργίστηκε τόσο που άρπαξε τη τζογαδόρο με το ένα χέρι και τη σήκωσε από τα πόδια της, κολλώντας την στον τοίχο. Εκείνη ούρλιαξε. Και ο Δημήτριος μετά βίας κατόρθωσε να τον ηρεμήσει, λέ-

γοντάς του πως η τύπισσα δεν του έλεγε ψέματα. Αφού δεν ήξερε, δεν ήξερε. Τι άλλο να του απαντούσε; Να τον παραμύθιαζε;

Ο Γεώργιος την ελευθέρωσε και βγήκε από εκείνη την ταβέρνα, ενώ πολλά βλέμματα ήταν στραμμένα επάνω του – και όχι με φιλικό τρόπο.

Πίσω του, ο Δημήτριος ζητούσε συγγνώμη από την Αικατερίνη, τη τζογαδόρο. «Ο φίλος μου είναι πολύ ανήσυχος. Φοβάται ότι ίσως μέσα σ' αυτό το πλοίο νάχουν χαθεί κάποιοι!»

«Πάλι σε μπελάδες μ' έβαλες!» γρύλισε εκείνη, χτυπώντας τον στο στήθος με την παλάμη της για να τον παραμερίσει και ν' απομακρυνθεί.

«Συγγνώμη...»

Ο Δημήτριος αναστέναξε κι ακολούθησε τον Γεώργιο έξω απ' την ταβέρνα.

«Μου είχες υποσχεθεί ότι θα ήσουν φρόνιμος! Δεν κάνεις φίλους έτσι, ξέρεις.»

«Κι εσύ τι είσαι;»

«Μόλις και μετά βίας,» είπε ο Δημήτριος, «και συνεχώς το ξανασκέφτομαι.»

Ο Γεώργιος μειδίασε. «Έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε. «Έχεις δίκιο... Πρέπει να κάνω κάτι γι' αυτό» – και εννοούσε για τον παράξενο θυμό που τον έπιανε, αλλά ο τζογαδόρος δεν το κατάλαβε: δεν κατάλαβε τι ακριβώς ήθελε να πει. «Τέλος πάντων. Ας συνεχίσουμε.»

«Αλλά πιο φρόνιμα, έτσι;»

Ο Γεώργιος κατένευσε.

«Έτσι;» επέμεινε ο Δημήτριος.

Ο Γεώργιος τον αγριοκοίταξε, με τα μάτια του να γυαλίζουν τρομαχτικά.

«Καλά, πάμε,» είπε ο Δημήτριος, μη θεωρώντας το συνετό να τον πιέσει περισσότερο. Η πίεση δεν έφερνε θετικά αποτελέσματα μ' αυτόν τον... Φιλημένο. Πού πάω και μπλέκω! Κάθε φορά, μες στα μαλλιά της Έχιδνας, γαμώτο! σκέφτηκε. Αν και δεν νόμιζε πως είχε μετανιώσει για τη γνωριμία με τον παράξενο μαυρόδερμο τύπο.

Ήταν μεσημέρι πλέον, και το πέρασαν εκεί, στο Παλιό Λιμάνι της Κιρβιάδας, τρώγοντας πρόχειρα και εξακολουθώντας να ρωτάνε για

εκείνο το εξαφανισμένο πλοίο. Τίποτα δεν έμαθαν, και ο Δημήτριος πρότεινε, καθώς απογευματίαζε, να πάνε ή στο Βόρειο Πλευρικό Λιμάνι ή στο Νότιο Πλευρικό Λιμάνι, για να ρωτήσουν εκεί. «Αλλά αφού δεν μάθαμε κάτι εδώ, δεν μπορώ να δώσω υποσχέσεις...»

«Εξαρχής δεν είχες δώσει καμιά υπόσχεση.»

«Φυσικά. Γιατί, πώς θα μπορούσα, μα τη Σιλοάρνη; Είναι πολύ παράξενη η περίπτωση.»

«Παράξενη περίπτωση; Ένα πλοίο που χάθηκε μέσα σε μια καταιγίδα;»

«Ήταν από άλλη διάσταση· έτσι δεν λες; Δεν είχε φύγει από κάποιο λιμάνι της Υπερυδάτιας.»

«Πού προτείνεις να πάμε τώρα; Βόρεια ή νότια;»

«Το ίδιο κάνει. Εσύ αποφάσισε. Μπορεί η Σιλοάρνη να σε ευνοήσει περισσότερο.»

Ο Γεώργιος μόρφασε. Δεν αισθανόταν και τόσο ευνοημένος από θεές τελευταία, παρότι οι ιερείς της Έχιδνας τον θεωρούσαν αναμφίβολα ευλογημένο από τη δική τους θεά. «Πάμε βόρεια,» είπε.

Επιβιβάστηκαν στο τρίκυκλο ξανά και κατευθύνθηκαν βόρεια, αντικρίζοντας τα τείχη της Παλιάς Πόλης ολοένα και πιο κοντά τους.

«Αυτό εκεί το φρούριο το βλέπεις;» είπε ο Δημήτριος δείχνοντας ένα οχυρό μικρότερο από το προηγούμενο αλλά σε ψηλότερη θέση. «Είναι η Ακρόπολη. Και έχει πολύ καλή θέα αποκεί πάνω.»

Κάτω από την Ακρόπολη ήταν μια πύλη των τειχών της Παλιάς Πόλης. Ανοιχτή επί του παρόντος. Την πέρασαν χωρίς κανένα πρόβλημα και έφτασαν στο Βόρειο Πλευρικό Λιμάνι, όπου πάλι συνάντησαν γνωστούς του Δημήτριου αλλά και κάποιους άγνωστους, και έκαναν ερωτήσεις για το χαμένο πλοίο. Όταν το σούρουπο έριξε τις πυκνές σκιές του ολόγυρά τους, τίποτα το χρήσιμο δεν είχε μάθει ακόμα ο Γεώργιος. Μονάχα ένας ναυτικός – όχι γνωστός του Δημήτριου – του είχε πει ότι νόμιζε πως ίσως να είχε ακούσει για ένα τέτοιο καράβι που χάθηκε πρόσφατα: ένα εξωδιαστασιακό σκάφος. «Μου φαίνεται πως το περ'μέναν στη Νιρλόβη, μα δεν είμ' και σίγουρος.» Κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω τίποτ' άλλο.» Στεκόταν πάνω στο κατάστρωμα ενός μικρού πλοιαρίου, ξυπόλυτος, κι επιδιόρθωνε τα ξάρτια.

Ο Γεώργιος ρώτησε τον Δημήτριο, καθώς απομακρύνονταν: «Πού είναι η Νιρλόβη;»

«Νότια από εδώ, στα Βρεγμένα Δάση.»

«Σωστά. Θυμάμαι να την έχω δει στους χάρτες των ιερέων. Ίσως, λοιπόν, εκεί να έπρεπε να πάω...»

Ο Δημήτριος ρουθούνισε. «Επειδή ένας τυχαίος ναυτικός το είπε;»

«Έχεις τίποτα καλύτερο να προτείνεις;» ρώτησε απότομα, γρυλίζοντας, ο Γεώργιος.

«Κάνε ό,τι θέλεις. Αλλά εγώ δεν θάδινα και τόση σημασία σε μια τυχαία κουβέντα. Απλώς λέω...» Και μετά του είπε ότι τώρα σκεφτόταν να πάει να ξεκουραστεί. «Σε βοήθησα όσο μπορούσα. Δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω κάτι περισσότερο. Το πρωί, αν θέλεις, θα σε οδηγήσω στο Νότιο Πλευρικό Λιμάνι – στους γνωστούς μου εκεί. Αλλά, πέρα απ'αυτό... είσαι μόνος σου.

»Να σε πάω τώρα σε κάποιο πανδοχείο για να διανυκτερεύσεις;»

«Εσύ έχεις σπίτι εδώ;»

«Φυσικά. Αλλά δεν μπορώ να σε πάρω εκεί.» Η αλήθεια ήταν πως δεν τον ήθελε. Φοβόταν ότι θα προκαλούσε φασαρίες. Και οι φασαρίες τραβούσαν την προσοχή του κακού θείου – πράγμα πάντα κακό.

Ο Γεώργιος ανέφερε ένα πανδοχείο που είχαν δει στο Παλιό Λιμάνι: Το Σπίτι των Κυμάτων. «Είναι καλό;»

«Σχετικά. Φιλοξενεί πολλούς ταξιδιώτες. Θες να σε πετάξω εκεί;»

«Ναι.»

Μπήκαν πάλι στο τρίκυκλο, πέρασαν την πύλη κάτω απ'την Ακρόπολη – η οποία ονομαζόταν Ακροπύλη, είπε ο Δημήτριος στον Γεώργιο – και έφτασαν στο Παλιό Λιμάνι και έξω από το Σπίτι των Κυμάτων.

Προτού ο Φιλημένος βγει από το όχημα, ο τζογαδόρος τού είπε: «Προς τα νοτιοανατολικά είναι η Αγορά της Παλιάς Πόλης, πριν από τη Νότια Πύλη. Ίσως να ήθελες να ρωτήσεις κι εκεί για το πλοίο σου – αν και δεν εγγυώμαι τίποτα, φυσικά. Θα περάσω αύριο το πρωί απ'το πανδοχείο για να δω τι κάνεις και να σε πάω και στο Νότιο Πλευρικό Λιμάνι άμα θες. Αλλά, αποκεί και πέρα, δεν μπορώ να κάνω τίποτ' άλλο, εντάξει; Έχω κι εγώ τις δικές μου δουλειές.»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Καλώς,» είπε. «Σ'ευχαριστώ για όσα έκανες μέχρι στιγμής.»

«Μακάρι να μπορούσα να κάνω περισσότερο, φίλε μου. Θα τα ξαναπούμε. Καλό βράδυ, για την ώρα.»

«Επίσης.»

Ο Γεώργιος βγήκε από το όχημα, και ο Δημήτριος οδήγησε το τρίκυκλο μακριά και πίσω από μια γωνία. Χάθηκε από τα μάτια του Φιλημένου, ο οποίος γύρισε και μπήκε στο Σπίτι των Κυμάτων. Η τραπεζαρία του είχε κόσμο, και φωνές αντηχούσαν, ενώ οι οσμές των ποτών, των φαγητών, και των καπνών ήταν πολύ έντονες. Ο Γεώργιος κάθισε σ'ένα γωνιακό τραπέζι, παράγγειλε ψητό ψάρι και κρασί (όχι από κρασο· κανονικό κρασί) και έφαγε αγριοκοιτάζοντας τους πάντες, νιώθοντας στα όρια να σηκωθεί και να διαλύσει το μαγαζί, κλοτσώντας το τραπέζι, σπαθίζοντας αποδώ κι αποκεί με το Φιλί της Έχιδνας. Αλλά δεν άφησε το δηλητήριο μέσα του να τον κυριεύσει τόσο. Ανέβηκε σύντομα στο δωμάτιό του και έμεινε εκεί ως το πρωί. Δεν κοιμήθηκε καθόλου, φυσικά. Καθόταν οκλαδόν στο κρεβάτι για κάποια ώρα, μετά σηκώθηκε κι έκανε πέρα-δώθε, μετά γρονθοκοπούσε τους τοίχους, μετά ξάπλωσε, μετά κοπανούσε τον τοίχο δίπλα στο κρεβάτι, μετά σηκώθηκε κι έκανε πέρα-δώθε...

Όταν ξημέρωσε, ντύθηκε (είχε βγάλει τα περισσότερά του ρούχα παρότι δεν είχε ούτε στιγμή ηρεμήσει) και κατέβηκε στην τραπεζαρία του πανδοχείου. Είχε κόσμο και σήμερα, όπως χτες βράδυ. Ο Γεώργιος αγόρασε ένα ποτήρι καφέ, κι άρχισε να κάνει ερωτήσεις σε διάφορους – για το χαμένο πλοίο. Κανείς δεν ήξερε τίποτα, και η οργή του τον λόγχιζε ολοένα και περισσότερο. Μετά βίαια την απωθούσε.

Ο Δημήτριος ήρθε όπως είχε υποσχεθεί. Ήρθε σαν για να τον σώσει από την οργή του, λίγο προτού ο Γεώργιος χιμήσει σ'έναν ναυτικό που του είχε πει μια «εξυπνάδα», μισομαστουρωμένος πρωί-πρωί από τον καπνό του τσιπουκιού του.

«Πώς πέρασες τη νύχτα;» ρώτησε ο τζογαδόρος.

«Σκατά.»

Ο Δημήτριος χαμογέλασε. «Ελπίζω η μέρα να πάει καλύτερα.»

Μπήκαν στο τρίκυκλο ξανά και κατευθύνθηκαν νοτιοανατολικά. «Εδώ είναι η Αγορά της Παλιάς Πόλης,» είπε ο τζογαδόρος όταν έ-

φτασαν σ'ένα μέρος καταφανώς πολυσύχναστο και φασαριόζικο. «Κι αυτή είναι η Νότια Πύλη,» είπε όταν έφτασαν σε μια πύλη των εσωτερικών τειχών η οποία έστεκε ανοιχτή όπως οι προηγούμενες και κανείς δεν τους εμπόδισε να την περάσουν. Έστριψαν δεξιά και σύντομα βρίσκονταν στο Νότιο Πλευρικό Λιμάνι, όπου ο Δημήτριος οδήγησε τον Γεώργιο σε κάποιους γνωστούς του· αλλά μίλησαν, επίσης, και σε κάμποσους άγνωστους. Το μεσημέρι ήρθε και τίποτα δεν είχαν μάθει για το χαμένο σκάφος. Ούτε το παραμικρό.

Ο Γεώργιος πάλευε με την οργή του. Γρονθοκόπησε την πλαϊνή μεριά του τρίκυκλου οχήματος ενώ εκείνος κι ο τζογαδόρος στέκονταν έξω απ'αυτό. Ένα έντονο μεταλλικό NTANK! αντήχησε.

«Ήρεμα,» του είπε ο Δημήτριος. «Τόχω νοικιάσει· πρέπει να το επιστρέψω. Και υπάρχουν και καλύτεροι στόχοι.» Έδειξε, με τον αντίχειρα, τον τοίχο δίπλα τους.

Ο Γεώργιος δεν τον χτύπησε.

«Πρέπει να πηγαίνω τώρα,» είπε ο Δημήτριος. «Να σε πετάξω πάλι ως το Σπίτι των Κυμάτων;»

«Όχι· θα μείνω εδώ.»

Ο τζογαδόρος συνοφρυώθηκε. Αν και δεν θεωρούσε τον εαυτό του συναισθηματικό τύπο, νόμιζε ότι είχε κάπως δεθεί μ'αυτό τον παράξενο άγνωστο. «Τι θα κάνεις τώρα; Τι σκέφτεσαι;»

«Δεν ξέρω. Κάτι θα βρω. Θα συνεχίσω να ψάχνω. Θα δω. Ίσως να κατευθυνθώ σ'αυτή τη Νιρλόβη.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Δημήτριος, και του έδωσε έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα. «Είναι για τον καινούργιο πομπό μου,» τον πληροφόρησε. Ο παλιός – αυτός που είχε μέσα στον σάκο του στην Οστρακόπολη – είχε χαλάσει από τις βουτιές στο νερό. «Αν θες, μπορείς να με καλέσεις.»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Ευχαριστώ.» Ο ίδιος, βέβαια, δεν είχε πομπό μαζί του· θα έπρεπε να χρησιμοποιήσει δημόσιο δίαυλο, ή να ζητήσει πομπό από κάποιον άλλο.

Ο Δημήτριος έφυγε και τον άφησε μόνο στους δρόμους και τα λιμάνια της Κιρβιάδας, όπου ο Γεώργιος συνέχισε να προσπαθεί να μάθει για εκείνο το πλοίο που χάθηκε μέσα στην καταιγίδα πριν από μέρες. Και δεν είχε καλύτερη τύχη απ'ό,τι στην αρχή· καμιά χρήσιμη πληρο-

φορία δεν άκουγε. Ούτε καν για το αν το σκάφος είχε προορισμό τη Νιρλόβη. Και ρώτησε συγκεκριμένα γι' αυτό – για να δει αν εκείνος ο ναυτικός είχε δίκιο: Είπε ότι ίσως το χαμένο πλοίο να σκόπευε να αράξει στο λιμάνι της Νιρλόβης. Όμως αυτό κανέναν δεν βοηθούσε να θυμηθεί τίποτα περισσότερο. Και ο Γεώργιος άρχισε να υποπτεύεται ότι ο Δημήτριος είχε μιλήσει σωστά: ότι εκείνος ο ναυτικός έλεγε ανοησίες, ή ότι είχε μπερδέψει το χαμένο σκάφος του Γεώργιου με κάποιον άλλο, ή ότι είχε κάνει μια λανθασμένη υπόθεση.

Όλες αυτές τις ημέρες εξακολουθούσε να μένει στο Σπίτι των Κυμάτων, στο Παλιό Λιμάνι της Κιρβιάδας, και μετρούσε τα οχτάρια του. Οι ιερείς της Έχιδνας τού είχαν δώσει μερικά χρήματα για να μπορεί να ταξιδέψει, μα όχι και τόσα πολλά. Και ο Γεώργιος αναρωτιόταν τι θα έκανε όταν του τελείωναν. Η πανδοχέας σίγουρα δεν θα δεχόταν να τον φιλοξενήσει δωρεάν.

Οι σκέψεις περί χρημάτων και καταλύματος, όμως, περνούσαν απ' το μυαλό του μόνο όποτε δεν ήταν απασχολημένος με την αναζήτηση για το χαμένο πλοίο· ή όποτε δεν προσπαθούσε να καταπολεμήσει την τρομερή οργή που απειλούσε να τον βάλει σε πολύ άσχημους μπελάδες. Είχε κατά νου, διαρκώς, όσα είχαν συμβεί στην Οστρακόπολη – τα μπλεξίματα με τη Φρουρά – και όσα τού είχε πει ο Νεκτάριος, ο Πρωθιερέας του Ναού της Έχιδνας, και πάλευε να καταπολεμήσει το δηλητήριο της Φαρμακερής Κυράς μέσα του. Ορισμένες φορές δεν τα κατάφερνε. Συνήθως δεν τα κατάφερνε, και τότε έπρεπε να βρει έναν στόχο για την οργή του. Κι αυτός ο στόχος δεν μπορούσε να είναι κανένας από τους πελάτες του πανδοχείου, ούτε κανένας από τους ανθρώπους που ρωτούσε για το χαμένο πλοίο, ούτε κανένας τυχαίος περαστικός της Κιρβιάδας ή μαγαζάτοράς της, ή ναυτικός ή φρουρός – ή οποιοσδήποτε, γενικά. Ο στόχος έπρεπε να είναι κάτι άλλο...

Οι υπόλοιποι ένοικοι του Σπιτιού των Κυμάτων μουρμούριζαν αναμεταξύ τους ότι είχαν ακούσει παράξενα χτυπήματα από το δωμάτιο αυτού του μυστηριώδη μαυρόδερμου εξωδιασσιακού άντρα που ρωτούσε για το εξαφανισμένο πλοίο. Σαν ο τύπος να κοπανούσε τους τοίχους και το πάτωμα στον ελεύθερό του χρόνο. Τι σκατά έκανε εκεί μέσα; Ήταν τρελός;

Οι ψίθυροί τους έφτασαν και στ'αφτιά της πανδοχέα, αναμενόμενα, κι εκείνη, όταν έλειπε ο Γεώργιος (μόνο αυτό το όνομα τής είχε δώσει – Γεώργιος – ούτε επώνυμο ούτε τίποτα, και η πανδοχέας υπέθετε ότι μάλλον ήταν ψεύτικο· αποκλείεται να ήταν Υπερυδάτιος), ξεκλείδωσε το δωμάτιό του με το αντικλείδι της και μπήκε. Κοίταξε τους τοίχους και παρατήρησε ότι όντως, σε ορισμένα σημεία, μπορούσες να διακρίνεις σημάδια σαν από χτυπήματα. Μα όχι τίποτα το σπουδαίο. Αποφάσισε να μην του πει τίποτα ακόμα. Ωστόσο, θα το είχε υπόψη της. Ίσως να του ζητήσουμε να πληρώσει περισσότερα. Αν, ειδικά, έκανε εμφανείς ζημιές, σίγουρα θα του ζητούσε να την αποζημιώσει. Τι νόμιζε ότι ήταν οι τοίχοι του πανδοχείου της; Για να τους κοπανά και να εκτονώνεται;

Ο Γεώργιος δεν κατάλαβε ποτέ ότι κάποιος είχε εισβάλει κρυφά στο δωμάτιό του. Η πανδοχέας δεν άφησε κανένα ίχνος πίσω της, και εκείνος είχε άλλα πράγματα για να τον απασχολούν.

Τα χτυπήματα στους τοίχους του δωματίου του, ωστόσο, δεν ήταν αρκετά για να δαμάσουν την οργή του δηλητηρίου της Έχιδνας μέσα του, και δεν ήθελε να προκαλέσει περισσότερες ζημιές στο πανδοχείο – δεν ήθελε να σπάσει, επάνω στη μανία του, το κρεβάτι ή το παράθυρο ή την πόρτα, διότι καταλάβαινε πως τότε θα είχε μπλεξίματα. Επομένως, βάδιζε. Ακόμα και μες στη νύχτα. Όργωνε τους δρόμους της Κιρβιάδας, από τη μια άκρη ως την άλλη, μέσα και έξω από την Παλιά Πόλη. Και αυτό διαπίστωσε ότι τον βοηθούσε αρκετά, όπως τον είχε βοηθήσει και το ταξίδι με τον Δημήτριο, τις προάλλες. Όταν το σώμα του βρισκόταν σε κίνηση, σε δράση, αυτό αποφόρτιζε τη μανία που του προκαλούσε το δηλητήριο της Έχιδνας. Έκανε τα νεύρα του να ηρεμούν. Σχετικά. Όχι τόσο ώστε να κοιμηθεί, φυσικά. Ούτε στιγμή δεν είχε κοιμηθεί από τότε που είχε ξυπνήσει στον Ναό της Έχιδνας. Και τα μάτια του ποτέ δεν είχαν κλείσει παρά μόνο με δική του, ενσυνείδητη θέληση.

Ο Γεώργιος ήταν σαν ένα παράξενο εξωδιαστασιακό φάντασμα, εκείνες τις μέρες, στους δρόμους της Κιρβιάδας. Και οι άνθρωποι του Άρχοντα τον είχαν προσέξει: Ένας μαυρόδερμος άντρας που πήγαινε κι ερχόταν στο Σπίτι των Κυμάτων και ρωτούσε για ένα χαμένο πλοίο. Ίσως να μην ήταν και πολύ καλά στα μυαλά του. Ή ίσως να ήταν ύ-

ποπτος. Γιατί περιφερόταν έτσι μες στην πόλη; Τι ζητούσε; Τον παρακολούθησαν μερικές φορές και απόρησαν μαζί του. Ο άνθρωπος ήταν σα να μη μπορούσε να καθίσει πουθενά όταν βάδιζε! Δεν κουραζόταν;

Δεν ειδοποίησαν, όμως, ακόμα τον Άρχοντα γι' αυτόν τον τύπο που έμαθαν (από το Σπίτι των Κυμάτων) ότι ονομαζόταν Γεώργιος – χωρίς επώνυμο. Δεν ήξεραν αν άξιζε να ειδοποιήσουν τον αφέντη τους για ένα τέτοιο πρόσωπο.

Και η παρακολούθησή τους δεν ήταν συνεχόμενη. Ούτε κι αυτό ήξεραν αν άξιζε να το κάνουν· είχαν, άλλωστε, κι άλλες δουλειές μες στην πόλη τις οποίες θεωρούσαν σημαντικότερες. Δεν θα κάθονταν ν' ασχολούνται μ' έναν τυχαίο μαλάκα που απλά φαινόταν περίεργος επειδή είχε κατάμαυρο δέρμα, ρωτούσε για ένα χαμένο εξωδιαστασιακό σκάφος, και δεν μπορούσε να καθίσει πουθενά.

Έτσι, δεν ήταν στο κατόπι του Γεώργιου όταν εκείνος, μια νύχτα, ενώ βάδιζε στους σκοτεινούς δρόμους της Κιρβιάδας, άκουσε έντονα συρίγματα και σταμάτησε σαν κάποιος να είχε γυρίσει έναν διακόπτη και να είχε κάνει τη συνεχόμενη, νευρική κίνησή του να πάψει.

Βρισκόταν στην Αγορά – όχι αυτή της Παλιάς Πόλης: την Αγορά έξω από την Παλιά Πόλη, ανάμεσα στη Νέα Πύλη και στην Πύλη του Αέρα, κοντά στα βορειοανατολικά τείχη. Μες στη νύχτα, τα καταστήματα ήταν κλειστά, ενώ οι πλανόδιοι έμποροι που έστηναν πάγκους και σκηνές εδώ τα είχαν μαζέψει προ πολλού. Ησυχία επικρατούσε, η οποία έσπαγε μονάχα από το πέρασμα κανενός οχήματος (μεταλλικοί τροχοί πάνω στο πλακόστρωτο, ήχος από μηχανές), ή τα γρήγορα βήματα κανενός διαβάτη (τακ τακ τακ τακ τακ), ή τον τροχασμό κάποιου αλόγου. Αλλά τώρα ακούστηκε κι ένας άλλος θόρυβος: ένας θόρυβος ασυνήθιστος για εδώ, νόμιζε ο Γεώργιος:

Χχχχχχχχ! Σσσσσς! Αχχχχχχχ! Σςςςςς!

Για μερικές στιγμές έμεινε ακίνητος, σαν άγαλμα. Ύστερα γύρισε κι έτρεξε προς τα εκεί απ' όπου ερχόταν ο ήχος που του θύμιζε τις φωνές των ερπετοειδών που είχε συναντήσει στους Τόπους των Παλιών Ερπετών μαζί με τον Δημήτριο.

«Γαμώτο!» κάποιος φώναξε. «Ρίξτε το πάλι από πάνω!»

Ο Γεώργιος σταμάτησε στο πλάι μιας αποθήκης, στη γωνία, κρυμμένος στα σκοτάδια. Αντίκρυ του ήταν ένα κλουβί με μεταλλικές ρόδες, και μέσα στο κλουβί βρισκόταν παγιδευμένος ένας άποδος ερπετοειδής. Ή, μάλλον, μία ερπετοειδής, αν έκρινε σωστά το φύλο της από τα γυμνά στήθη στην επάνω μεριά του σώματός της. Το κλουβί πρέπει, κανονικά, να σκεπαζόταν από έναν καμβά, αλλά τα χέρια της φυλακισμένης γυναίκας τον είχαν τραβήξει, μέσα από τα κάγκελα, και τώρα το χοντρό ύφασμα κρεμόταν μόνο από τη μια μεριά του κλουβιού. Η ερπετοειδής σύριζε αγριεμένα και συνέχιζε να τραβά τον καμβά.

Γύρω της ήταν δύο άντρες και μια γυναίκα, όλοι τους οπλισμένοι και ντυμένοι με πανοπλίες από βρασμένα και επεξεργασμένα δέρματα και πετσιά, με κάποια λίγα μεταλλικά κομμάτια επάνω τους. Εκτός από αυτούς ήταν εκεί κι ένας αρκετά ευτραφής άντρας με γαλανό δέρμα και κοντά μαύρα μαλλιά ο οποίος, μάλλον, ήταν το αφεντικό τους.

Το κλουβί το τραβούσε ένα άλογο που τα ηνία του βρίσκονταν στη γροθιά αυτού του άντρα, ο οποίος δεν το καβαλούσε αλλά το καθοδηγούσε βαδίζοντας.

«Ρίξτε το πάλι από πάνω!» επανέλαβε.

«Αναισθητοποιήστε την, πρώτα, κύριε Οπάλθιε,» είπε η μισθοφόρος. «Μπορεί να μας δαγκώσει αν την πλησιάσουμε.»

Το αφεντικό τους – ο Οπάλθιος – μούγκρισε δυσαρεστημένα. «Τα δηλητήρια δεν είναι φτηνά,» είπε, βγάζοντας μέσα από το πανωφόρι του ένα όπλο που ο Γεώργιος αμέσως αναγνώρισε.

Βελονοβόλο.

Και συνειδητοποίησε ότι ήξερε πως αυτό το όπλο γέμιζε με βελόνες που μπορούσαν να περιέχουν δηλητήριο, ώστε καρφώνοντας τον στόχο να το στέλνουν μες στο σώμα του.

Αισθανόταν μια τρομερή οργή να τον γεμίζει. Αισθανόταν σαν μια συγγενής του να ήταν παγιδευμένη σ' αυτό το κλουβί και να την τυραννούσαν σαδιστικά. Η οργή τον είχε ήδη πλημμυρίσει – και τώρα ξεχείλιζε.

Ο Φιλημένος τινάχτηκε από την κρυψώνα του.

Οι τρεις μισθοφόροι είδαν μια σκιά να έρχεται γρήγορα από δίπλα – κάποιος με κάπα και κουκούλα – και να κοπανά τον εργοδότη τους με τον ώμο του. Ο άντρας με το βελονοβόλο δεν είχε χρόνο να τον δει καθόλου· καθώς έκανε να στρέψει το όπλο του προς την ερπετοειδή, ένωσε κάτι να τον χτυπά απρόσμενα, και πολύ δυνατά, από τα δεξιά. Νόμισε πως ολόκληρος βράχος έπεσε πάνω του. Χάνοντας την ισορροπία του, κύλησε στο πλακόστρωτο. (Αλλά το βελονοβόλο δεν έφυγε απ'το χέρι του· το κρατούσε γερά.)

Οι μισθοφόροι τράβηξε σπαθιά, στη στιγμή.

Ο Γεώργιος τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας.

«Ε!» του φώναξε ο ένας από τους δύο άντρες – αυτός με το λευκό-ροζ δέρμα και το ξυρισμένο κεφάλι. «Τι θες, ρε; Τι είσαι – μεθυσμένος; Τράβα στη δουλειά σου προτού–!»

Δεν πρόλαβε να συνεχίσει, γιατί ο Γεώργιος δεν καθυστέρησε: τους όρμησε σπαθίζοντας. Ο άλλος μισθοφόρος – ο γαλανόδερμος με τα μακριά ξανθά μαλλιά που ήταν δεμένα σφιχτή αλογοουρά η οποία έφτανε σχεδόν ως τη μέση του – απέκρουσε το Φιλί της Έχιδνας με το δικό του λεπίδι. Αλλά ο Γεώργιος εύκολα τον αφόπλισε, χρησιμοποιώντας την τρομερή του δύναμη, και τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον αναίσθητο.

Η γυναίκα ήρθε από δίπλα, λογχίζοντας με το σπαθί της προς τα πλευρά του Φιλημένου. Αλλά αστόχησε. Τρύπησε μόνο την κάπα του καθώς εκείνος γύριζε και, συγχρόνως, απέκρουε το σπαθί του λευκό-δερμου μισθοφόρου.

Ο οποίος είπε: «Αφού προτιμάς να πας να βρεις τον Αβυσσαί– Ογκχ!» Ο Γεώργιος τον κλότσησε στην κοιλιά, διπλώνοντάς τον. Στράφηκε στη γυναίκα και έμπλεξε το Φιλί της Έχιδνας με το σπαθί της, παραμερίζοντάς το. Την άρπαξε απ'τα μακριά μαύρα μαλλιά της και την τίναξε προς έναν τοίχο. Η μισθοφόρος κοπάνησε εκεί κι έπεσε στο πλακόστρωτο, ακίνητη.

Ο Γεώργιος στράφηκε στον διπλωμένο σύντροφό της που, ξέπνοος, προσπαθούσε να ορθωθεί. Αλλά, την ίδια στιγμή, νόμιζε πως πρόσεξε μια κίνηση κι από την άλλη μεριά.

Χωρίς να πάρει τελείως τα μάτια του από τον μισθοφόρο, στράφηκε και είδε το αφεντικό – τον Οπάλθιο – να έχει σηκωθεί και να τον

σημαδεύει με το βελονοβόλο. Να πατά τη σκανδάλη. Αισθάνθηκε κάτι να τον τσιμπά στο αριστερό μπράτσο, κι αμέσως μετά ένιωσε μια δυνατή φωτιά εκεί, χωρίς να βλέπει φλόγες. Ένωσε σαν δύο δυνάμεις να βρίσκονταν σε πάλη μέσα του – και η μία από τις δύο, η ντόπια, ήταν μακράν ισχυρότερη του εισβολέα.

«Ωρα για ύπνο, ανώμαλε!» γρύλισε ο Οπάλθιος.

Αλλά δεν είδε τον Γεώργιο να πέφτει. Τον είδε να γυρίζει απ'την άλλη και να σπαθίζει τον λευκόδερμο μισθοφόρο καρφωτά, στο στήθος, διαπερνώντας τον με τη λεπίδα του, σκοτώνοντάς τον.

«Τι διάολος του Λοκράθου είσαι;» μούγκρισε ο Οπάλθιος, και έριξε στον Γεώργιο ξανά με το βελονοβόλο του. Τον πέτυχε στ'αριστερά πλευρά, αυτή τη φορά, όμως ξανά το δηλητήριο της βελόνας νικήθηκε από το δηλητήριο της Έχιδνας, καθώς τώρα ο Φιλημένος ερχόταν τρέχοντας καταπάνω στον εργοδότη των μισθοφόρων, με το Φιλί υψωμένο και ματωμένο.

Ο Οπάλθιος στράφηκε κι έτρεξε κι εκείνος, για να φύγει. Τρομοκρατημένος. Με το μυαλό του συγχυσμένο. Απορώντας πώς ήταν δυνατόν οι δηλητηριασμένες βελόνες να μην επηρεάζαν αυτόν τον ανώμαλο!

Ο Γεώργιος τον έφτασε, τον άρπαξε με το αριστερό χέρι από την πίσω μεριά του πανωφοριού του, και τον πέταξε κάτω–

«Βοήθεια!» ούρλιαξε εκείνος, πέφτοντας. «ΜΕ ΛΗΣΤΕΥΟΥΝ! ΒΟΗΘ–!» Η μπότα του Φιλημένου τον κλότσησε καταπρόσωπο, διαλύοντας σαγόνι και δόντια: και ο άντρας έχασε τις αισθήσεις του.

Ο Γεώργιος ένιωθε την οργή του να έχει καταλαγιάσει κάπως. Έσκυψε και πήρε το βελονοβόλο από κάτω. Έχοντας ήδη καταλάβει τι συνέβαινε. Έχοντας καταλάβει γιατί αισθανόταν αυτή τη «φωτιά» εκεί όπου οι βελόνες τον χτυπούσαν. Οι ιερείς, άλλωστε, του είχαν πει ότι κανένα δηλητήριο δεν επηρεάζει τους Φιλημένους: έτσι δεν είχαν πει;

Το όπλο αυτό μπορεί να του φαινόταν χρήσιμο.

Το πήρε μαζί του, επιστρέφοντας δίχως καθυστέρηση στο κλουβί όπου ήταν φυλακισμένη η ερπετοειδής, η οποία είχε τώρα ρίξει τον καμβά κάτω, στο πλακόστρωτο, κι έβγαζε ακόμα πιο έντονα συρίγματα από πριν, μοιάζοντας να μιλά στον Γεώργιο.

Το άλογο χρεμέτιζε ανήσυχα, και ξεκίνησε να βαδίζει. Ο Γεώργιος άρπαξε το χαλινάρι του, τραβώντας το άγρια – λόγω της οργής του. Το ζώο τρόμαξε. Χρεμέτισε δυνατότερα, σηκώθηκε στα πίσω πόδια προς στιγμή. Στα όρια ν'αφηνιάσει. Ο Γεώργιος το γρονθοκόπησε κατακέφαλα, ρίχνοντάς το αναίσθητο. Δεν είχε χρόνο για μαλακίες.

Πλησίασε το κλουβί της ερπετοειδούς, θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας, κι έπιασε τα κάγκελα. Τα τράβηξε με την τρομερή του δύναμη. Τα δόντια του έτριξαν. Ένα θηριώδες μουγκρητό βγήκε από τον λαιμό του.

Τα κάγκελα λύγισαν.

Η γυναίκα γλίστρησε έξω, γρήγορη πάνω στη μακριά ουρά της. Βρέθηκε στο πλακόστρωτο. Και, καθώς ο Γεώργιος (αγκομαχώντας από την πάλη με τα κάγκελα) στράφηκε να την αντικρίσει, εκείνη κύρτωσε το σώμα της, κατέβασε το κεφάλι χαμηλά, βγάζοντας συρίγματα. Υποκλινόταν, συνειδητοποίησε ο Γεώργιος. Υποκλινόταν, μα την Έχιδνα!

«Τι κάνεις εκεί;» της γρύλισε. Τι νομίζει πώς είμαι; αναρωτήθηκε. Θεός; Ημίθεος; Άρχοντας; Ιερέας; «Σήκω πάνω!» Την άρπαξε απ'το χέρι, ορθώνοντάς την απότομα. «Φύγε! Φύγε, όσο έχεις καιρό! Τώρα!» Έδειξε προς μια τυχαία κατεύθυνση, και ο ίδιος έτρεξε προς μια άλλη κατεύθυνση, επίσης τυχαία.

Την άκουσε να τον ακολουθεί.

Σταμάτησε και της είπε: «Φύγε! Δε μπορείς νάρθεις μαζί μου. Φύγε προτού αρχίσουν να σε κυνηγάνε πάλι.» Δεν ήξερε για ποιο λόγο αυτή η γυναίκα βρισκόταν μες στο κλουβί, αλλά δεν νόμιζε πως οι κάτοικοι της Κιρβιάδας ήταν φιλικοί προς τους ερπετοειδείς. Και η συγκεκριμένη ερπετοειδής πρέπει να ήταν από τους Θηριόφεις. Τους έμοιαζε, νόμιζε ο Γεώργιος.

Στράφηκε ξανά κι άρχισε να βαδίζει.

Αλλά – πάλι – την άκουσε να τον ακολουθεί. Κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα είχε καταλάβει τίποτα απ'τα λόγια του ούτεως ή άλλως.

«Γαμώτο!» της φώναξε ο Γεώργιος, σφίγγοντας τη γροθιά του. «Τι περιμένεις από εμένα; Δε μπορώ να σε βοηθήσω!»

Τα φιδίσια μάτια της, όμως, αυτό ζητούσαν – βοήθεια. Και το σώμα της λύγισε ξανά: υποκλίθηκε.

Ο Γεώργιος, νιώθοντας τρομερή οργή να βράζει εντός του, αναστέ-  
ναξε. Στις περιπλανήσεις του μέσα στους δρόμους της Κιρβιάδας είχε  
δει πολλά μέρη, και ένα απ'αυτά τώρα ήρθε στο μυαλό του.

«Εντάξει,» είπε. «Έλα μαζί μου. Έλα! Σήκω!» Και στράφηκε, βαδίζο-  
ντας.

Η ερπετοειδής τον ακολούθησε.

## 2

Ο Αρσένιος μού δείχνει το σημάδι στο χέρι του, όταν του το ζητάω· δεν διστάζει. «Εδώ με δάγκωσε,» μου λέει. «Κι ακόμα το νιώθω.» Αγγίζει το σημάδι στο δεξί χέρι με δύο δάχτυλα του αριστερού χεριού.

«Το έχεις ξαναδεί;» με ρωτά η Διονυσία.

Το σημάδι είναι ένα μαύρισμα πάνω στο λευκό-ροζ δέρμα του Αρσένιου – ένα μαύρισμα γύρω από το σημείο όπου φαίνεται να τον δάγκωσε η κερασφόρος οχιά. Σχηματίζει κύκλο ο οποίος έχει μία χοντρή κουκίδα στην επάνω μεριά και μία στην κάτω. Οι κουκίδες αυτές θυμίζουν κεφαλιά φιδιών. Δύο φίδια που το ένα καταπίνει την ουρά του άλλου· ή, ίσως, αν είσαι πιο ευφάνταστος, το ένα γεννιέται μέσα από το στόμα του άλλου.

Νεύω. «Ναι, το έχω ξαναδεί.»

«Τι σημαίνει;» ζητά να μάθει η Διονυσία. «Σημαίνει κάτι συγκεκριμένο;»

«Αναλόγως ποιον θα ρωτήσεις... Βλέπεις πώς είναι; Μοιάζει με δυο φίδια που το ένα τρώει την ουρά του άλλου, έτσι;»

«Ναι,» παραδέχεται η Διονυσία, «μοιάζει λίγο...»

«Δεν ήταν αυτό το πρώτο πράγμα που σου ήρθε στο μυαλό όταν το κοίταξες;»

«Η αλήθεια είναι πως, ναι, αυτό σκέφτηκα· αλλά νόμιζα ότι ήμουν επηρεασμένη – επειδή φίδι ήταν που τον δάγκωσε.»

Κουνώ το κεφάλι. «Δεν το σκέφτηκες γι' αυτό. Μοιάζει όντως με δύο φίδια.»

«Με δάγκωσε κι εμένα η Έχιδνα, Οφιομαχητή;» λέει, ξερά, κυνικά, ο Αρσένιος. Γνωρίζει την ιστορία μου, προφανώς. Δεν του την έχω διηγηθεί ποτέ αλλά, μάλλον, του την έχει διηγηθεί η αδελφή του.

«Δεν ήσουν τόσο άτυχος,» αποκρίνομαι, και το ξερό γέλιο του ακολουθεί τα λόγια μου.

«Τι σημαίνει το σημάδι;» επιμένει η Διονυσία.

«Ονομάζεται 'Διπλογενής Όφης', ή απλά 'Διπλογενής'. 'Η 'Διπλός Καταβροχθιστής'. Εξαρτάται πώς θες να το δεις, πώς θες να το ερμηνεύσεις. Αν το δεις σαν δύο φίδια που το ένα γεννιέται μέσα από το στόμα του άλλου, τότε είναι ο Διπλογενής. Αν το δεις σαν δύο φίδια που το ένα καταβροχθίζει το άλλο, τότε είναι ο Διπλός Καταβροχθιστής.»

«Ποιοι σ'τα είπαν αυτά;» ρωτά ο Αρσένιος. «Οι ιερείς της Έχιδνας;»

«Οι ιερείς της Έχιδνας τα γνωρίζουν· οι περισσότεροι, τουλάχιστον. Αλλά όχι μόνο αυτοί. Το σημάδι επάνω στο χέρι σου μπορεί να δείχνει τον αιώνιο κύκλο της αναγέννησης του ενός πράγματος μέσα από το άλλο· ή τον αιώνιο κύκλο της καταστροφής του ενός πράγματος από το άλλο.»

«Κι εμφανίζεται στο χέρι όλων όσων δαγκώνονται από κερασφόρο οχιά;» ρωτά η Διονυσία.

«Πρώτη φορά το βλέπω, ή το ακούω, να εμφανίζεται πάνω σε κάποιον που δαγκώθηκε από κερασφόρο οχιά. Ήταν στο χέρι του εξαρχής, ή δημιουργήθηκε τώρα που συνήλθε από το δηλητήριο;»

«Χτες βράδυ το πρόσεξα. Πιο πριν δεν το είχα δει. Και σήμερα το πρωί ο Αρσένιος ξύπνησε.»

«...Αλλά όχι και τα μάτια του,» προσθέτει ο ίδιος, κοιτάζοντας ανάμεσα από εμένα και τη Διονυσία χωρίς να βλέπει τίποτα.

Η Διονυσία με ρωτά: «Τι μπορεί να σημαίνει η εμφάνιση αυτού του σημαδιού, Γεώργιε; Δείχνει κάποιον τρόπο για να τον βοηθήσουμε;»

«Δε νομίζω. Αλλά ίσως θα έπρεπε να ζητήσουμε τη συμβουλή ενός ιερωμένου της Έχιδνας.»

«Έχεις κάποιον συγκεκριμένο κατά νου;»

«Ναι. Όμως δεν έχει σημασία. Οποιοσδήποτε θα μπορεί να μας δώσει μια γνώμη.»

«Δε χρειάζομαι τη γνώμη ιερέων,» μουγκρίζει ο Αρσένιος.

«Ίσως να μπορούν να επαναφέρουν την όρασή σου, ανόητε!» του λέει, έντονα, η Διονυσία μοιάζοντας θυμωμένη μαζί του – αναμφίβολα εξαιτίας της συμπεριφοράς του προς εκείνη.

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Δεν έχω ακούσει ποτέ οι ιερείς της Έχιδνας να δίνουν σε κανέναν πίσω τη χαμένη του όραση. Έχω δίκιο ή δεν έχω, Οφιομαχητή;»

«Η αλήθεια είναι πως πρέπει να συμφωνήσω μαζί σου. Ούτε εγώ νομίζω πως θα επαναφέρουν την όρασή σου. Όμως ποτέ δεν ξέρεις· ίσως και να γίνει. Ή ίσως να μπορούν να σου πουν κάτι γι' αυτό που σου συμβαίνει.»

«Για τα οράματά μου, εννοείς.»

«Ναι.»

«Ελπίζω μόνο να μη με δηλητηριάσουν ξανά.»

«Δε θα κάνουν τίποτα που δεν θέλεις να κάνουν,» του υπόσχομαι.  
«Θα είμαι μαζί σου.»

«Κι αν δεν θέλω να τους επισκεφτώ καθόλου;»

«Τότε, δεν θα πάμε, φυσικά. Αλλά ούτως ή άλλως δεν μπορώ να σε οδηγήσω τώρα εκεί. Πρέπει να επιστρέψω ένα όχημα που μου έδωσαν για να φτάσω γρήγορα εδώ. Και πρέπει να συναντήσω και κάποιους φίλους στο Κομμένο Πλοκάμι.»

«Το ξενοδοχείο;» ρωτά η Διονυσία.

«Ναι.»

«Μπορώ να σε φιλοξενήσω εδώ μετά, αν θέλεις. Δεν είναι ανάγκη να μείνεις στο Κομμένο Πλοκάμι.»

«Τη φιλοξενία σου πάντοτε την εκτιμώ, Διονυσία, όπως ξέρεις.»

Η Διονυσία με αγκαλιάζει, τρίβοντάς μου την πλάτη. «Έλα,» μου λέει. «Ό,τι ώρα κι αν είναι. Δεν κοιμάμαι βαριά.»

Χαμογελάω. «Θα έρθω.

»Σας χαιρετώ και τους δύο, για την ώρα. Σύντομα θα τα ξαναπούμε.» Πιάνω το χέρι του Αρσένιου – το δεξί χέρι, αυτό με το σημάδι – και το σφίγγω φιλικά. «Θέλω, ούτως ή άλλως, ν'ακούσω περισσότερα για τις περιπέτειές σου.»

«Είναι όλες πολύ σκοτεινές, Οφιομαχητή.»

«Μην αφήνεις το δηλητήριο να φτάσει στην ψυχή σου,» τον συμβουλεύω. «Πίστεψέ με, ξέρω τι σου λέω.» Αφήνω το χέρι του και βαδίζω προς την πόρτα του δωματίου.

Η Διονυσία με ακολουθεί. Με ξεπροβοδίζει ως την έξοδο του σπιτιού της, ως την πρασινομέταλλη πόρτα του κήπου. Ο σκύλος της, ο Φωνακλάς (τον λέει έτσι επειδή είναι πολύ σιωπηλός), έχει ξυπνήσει, έχει βγει από το σπιτάκι του από ξύλο και θαλασσόλιθο, κι έχει έρθει κοντά της, ψηλός και τριχωτός.

«Με συγχωρείς,» λέω καβαλώνοντας το σταματημένο πλωτό δίκυκλο. «Ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Το σκάφος μας βούλιαξε· του επιτέθηκαν πειρατές–»

«Ναι, μου το είπες. Μα τους θεούς! Δε σε ρώτησα τι έγινε. Είμαι τόσο εγωίστρια.»

Γελάω. «Ούτε κατά διάνοια. Έχεις τα δικά σου προβλήματα. Κι εγώ είμαι ζωντανός· άρα, ό,τι κι αν μου συνέβη δεν μπορεί να ήταν και πολύ σημαντικό.»

Χαμογελά πλατιά. «Μ'αρέσει η φιλοσοφία σου, Γεώργιε. Είναι πολύ... ζωντανή.»

«Μην ξεχνάς ότι μιλάς σ'έναν άνθρωπο που δεν κοιμάται ποτέ,» της λέω. Και της υπόσχομαι: «Θα μιλήσουμε περισσότερο για ό,τι μου συνέβη όταν επιστρέψω. Έχεις, παρεμπιπτόντως, υπόψη σου κάποιους κουρσάρους που ονομάζονται Τρομεροί Καπνοί;»

Τα καστανόξανθα φρύδια της σμίγουν. «Πού άκουσες γι'αυτούς;»

«Τους ξέρεις, λοιπόν;»

«Όχι και πολύ καλά, αλλά...» Κομπιάζει.

«Θα ξαναμιλήσουμε,» της λέω. «Σύντομα.» Βάζω σε λειτουργία τη μηχανή του υδατοχέματος, υψώνω φευγαλέα το χέρι μου εν είδει χαιρετισμού, και ξεκινάω τους τροχούς.

Φεύγω από το σπίτι της Διονυσίας. Διασχίζω ξανά τους κατηφορικούς (ή ανηφορικούς – αναλόγως αν ανεβαίνεις ή κατεβαίνεις) δρόμους των Λοφότοπων. Φτάνω στον Ψηλόγερο (όπου οι δρόμοι είναι πολύ πιο στρωτοί και άνετοι), τον διασχίζω κι αυτόν, και καταλήγω στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι της Μεγάπολης και στην προβλήτα όπου ακόμα είναι αραγμένο το Αιχμηρό Δελφίνι.

Η ράμπα του, όμως, δεν είναι κατεβασμένη τώρα. Η πόρτα είναι κλειστή. Κατεβαίνω από το δίκυκλο και την πλησιάζω. Τη χτυπάω με τη γροθιά μου, για να μ'ακούσει ο Σωτήριος. Μα δεν πρέπει να είναι μέσα. Πρέπει να έχει φύγει, και δεν έχω τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του πομπού του για να τον καλέσω.

Να περιμένω εδώ για λίγο; Ή, μήπως, έχει πάει στο Κομμένο Πλοκάμι, αφού ξέρει ότι έχω υποσχεθεί στον Δημήτριο ότι θα τον συναντήσω εκεί;

Ρίχνω μια ματιά τριγύρω, και βλέπω δύο φιγούρες να έρχονται γρήγορα προς την προβλήτα όπου στέκομαι. Η μία είναι, αναμφίβολα, αντρική· η άλλη γυναικεία. Βαδίζουν στις παρυφές του φωτισμού των δημόσιων λαμπών και δεν μπορώ να διακρίνω περισσότερα μες στη νύχτα· αλλά ο άντρας πρέπει να είναι ο Σωτήριος Εριβάλιος, νομίζω. Όταν πλησιάζουν πιο πολύ, βλέπω πως όντως αυτός είναι, και η άλλη είναι η Ειρήνη, η καφετόδερμη δύτρια με τα κοντά μαύρα μαλλιά, ντυμένη με μελανόχρωμο δερμάτινο πανωφόρι, μπλε παντελόνι, και ψηλές καφετιές μπότες.

«Έφερα το δίκυκλο,» λέω στον Σωτήριο.

«Δεν ήταν ανάγκη να βιαστείς τόσο. Αν και το υποψιαζόμουν. Γι'αυτό δεν είχαμε φύγει. Καθόμασταν σ'ένα εστιατόριο του λιμανιού και κοιτάζαμε προς την προβλήτα, περιμένοντάς σε. Η Ειρήνη ήρθε για να μου κάνει παρέα. Ήρθε κολυμπώντας,» τονίζει, λοξοκοιτάζοντάς την.

Εκείνη χαμογελά, ίσως λιγάκι ντροπαλά. «Όχι κολυμπώντας ακριβώς.»

«Ναι, επάνω σε δελφίνι – που είναι το ίδιο πράγμα, σχεδόν.»

«Δελφίνι;» λέω.

Ο Σωτήριος νεύει. «Έχουμε εκπαιδευμένα δελφίνια στο Μικρό Σύμπαν. Για αποστολές διάσωσης. Αλλά και απλά για να μπορούμε να τα καθαλάμε και να φτάνουμε γρήγορα εκεί που θέλουμε χωρίς τη χρήση μικρού υποβρυχίου ή άλλου σκάφους. Με εκπλήσσουν συνεχώς με την ευφυΐα και τη φιλικότητά τους.»

«Είναι, πράγματι, αξιοθαύμαστα πλάσματα, Υποπλοίαρχε.»

«Το δελφίνι που έφερε εδώ την Ειρήνη τώρα θα έχει ήδη επιστρέψει στο Μικρό Σύμπαν. Είναι πολύ πιστά, και δεν χάνουν ποτέ τον δρόμο τους. Το συγκεκριμένο – που το λέμε Μάρκο – γεννήθηκε μέσα στο Μικρό Σύμπαν.»

«Δεν τα εκπαιδεύεται μόνο, λοιπόν· τα εκτρέφεται κιόλας.»

«Ναι.» Δείχνει το υδατόχημα. «Αν το χρειάζεσαι για να πας και πουθενά αλλού απόψε....»

Κουνάω το κεφάλι αρνητικά. «Δε θα ήθελα να εκμεταλλευτώ περισσότερο τη φιλοξενία σας.»

«Αυτό δεν θα έπρεπε καν να περνά απ'το μυαλό σου. Αν ο Καπετάνιος ήταν εδώ, θα τσακωνόσασταν, είμαι σίγουρος.»

Χαμογελάω. «Πραγματικά, δεν χρειάζομαι άλλο το δίκυκλο, Υποπλοίαρχε. Οι συγκοινωνίες στη Μεγάπολη είναι πολύ καλές· ακόμα και τη νύχτα.»

«Αυτό αληθεύει.» Και με νηφάλια όψη: «Ο φίλος σου πώς είναι, Οφιομαχητή; Πρόλαβες να...;»

«Δυστυχώς όχι—»

«Λυπάμαι.»

«Μη λυπάσαι, Υποπλοίαρχε. Δεν είναι νεκρός. Επιβίωσε από το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς. Αξιοθαύμαστο από μόνο του. Αλλά δεν είναι μονάχα αυτό. Του συμβαίνουν και... άλλα πράγματα.»

«Τα οποία δεν θα ήθελες να μοιραστείς μαζί μας;»

«Δε θα είχα κανένα πρόβλημα να τα μοιραστώ μαζί σας, όμως έχω υποσχεθεί σ'εκείνο τον άθλιο τζογαδόρο να τον συναντήσω στο Κομμένο Πλοκάμι.»

«Πάμε όλοι εκεί, τότε,» προτείνει ο Σωτήριος. «Νομίζεις ότι έχουμε τίποτα καλύτερο να κάνουμε, τέτοια ώρα;» Και ρίχνει ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Ειρήνη, η οποία ανασηκώνει τους ώμους μονάχα, δίνοντας έτσι, σιωπηλά, τη συγκατάθεσή της.

Το Κομμένο Πλοκάμι δεν είναι κοντά στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι. Βρίσκεται στην αντικρινή μεριά του Κόλπου της Μεγάπολης, στα Σαγόνια. Ρωτάω τον Σωτήριο αν το ξέρει αυτό, κι εκείνος μου λέει: «Φυσικά και το ξέρω. Θα πάμε με το Αιχμηρό Δελφίни.» Και πλησιάζει την πόρτα του μικρού υποβρυχίου. Βγάζει ένα ενεργειακό κλειδί από μια εσωτερική τσέπη της καπαρντίνας του και το περνά σε μια θυρίδα πλάι στην πόρτα. Ένα φωτάκι αναβοσβήνει και η πόρτα κατεβαίνει, γίνεται ράμπα.

Η Ειρήνη έχει ήδη καβαλήσει το πλωτό δίκυκλο και το βάζει μέσα στο Αιχμηρό Δελφίни. Την ακολουθούμε.

Ο Σωτήριος κάθεται στο τιμόνι, κι εγώ δίπλα του, η Ειρήνη πίσω μας. Το υποβρύχιο απομακρύνεται από την προβλήτα, και ο Υποπλοίαρχος του Μικρού Σύμπαντος το οδηγεί βόρεια, ακολουθώντας την καμπύλη του κόλπου, προς τα δυτικά. Αφήνουμε το Άνω Ανατο-

λικό Λιμάνι πίσω μας, περνάμε κάτω από τη μεγάλη γέφυρα που ενώνει τη Νήσο Όλντη με την ακτή, πλησιάζουμε το Βαθύ Λιμάνι.

Οι νήσοι Όλντη, Κάλδνη, και Φόρκη είναι οικοδομημένες και αποτελούν μέρος της Μεγάπολης. Επίσης, αποτελούν εξαίρεση στην Υπερυδάτια όπου, γενικά, δεν υπάρχουν νησιά. Μια εξαίρεση που μπορεί κανείς να συναντήσει κι αλλού μέσα σε πολύ μεγάλους κόλπους των ηπειρονήσων. Αυτό συμβαίνει επειδή, ουσιαστικά, ο κόλπος δεν είναι παρά μια γούβα στην άκρη της ηπειρονήσου, και τα νησιά στο εσωτερικό του είναι οι κορυφές «βουνών» που ορθώνονται από τον πυθμένα της λεκάνης. Δεν είναι πλωτά όπως οι ηπειρόνησοι. Είναι απλώς μέρη των ηπειρονήσων· και μια πολύ σπάνια περίπτωση στη γεωγραφία της Υπερυδάτιας.

Περνάμε δίπλα από το Βαθύ Λιμάνι χωρίς να προσεγγίσουμε τις αποβάθρες του, και τώρα η κατεύθυνσή μας είναι δυτική και μόνο δυτική, καθώς έχουμε φτάσει στο βορειότερο σημείο του Κόλπου της Μεγάπολης. Συνεχίζοντας να πλέουμε, ενώ ακολουθούμε την καμπύλη του κόλπου, αρχίζουμε να πηγαίνουμε ολοένα και πιο νότια. Αλλά ο προορισμός μας δεν είναι μακριά πια. Βλέπουμε τα Σαγόνια αντίκρυ μας, και το Λιμάνι των Σιαγόνων. Η περιοχή αυτή ονομάζεται έτσι επειδή βρίσκεται ανάμεσα στην Άνω Σιαγόνα και στην Κάτω Σιαγόνα, τα δύο μικρότερα ποτάμια στα οποία χωρίζεται ο μεγάλος ποταμός Έλνος καθώς μπαίνει στη Μεγάπολη για να χυθεί στη θάλασσα.

Ο Σωτήριος αράζει το Αιχμηρό Δελφίни σε μια προβλήτα του Λιμανιού των Σιαγόνων. Έχουμε διασχίσει περίπου δέκα χιλιόμετρα, ακολουθώντας την καμπύλη του κόλπου, από το Άνω Ανατολικό Λιμάνι ως εδώ. Βγαίνουμε από το σκάφος μας και βλέπουμε αντίκρυ, όχι και πολύ μακριά, την πινακίδα του προορισμού μας. Φωτίζει γράφοντας ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΠΛΟΚΑΜΙ.

Βαδίζουμε προς τα εκεί. Ο Σωτήριος ανάβει τσιγάρο. Φτάνουμε μπροστά στην είσοδο, δίπλα από την οποία είναι το άγαλμα ενός χταποδιού που υψώνει ένα του πλοκάμι που είναι φανερά κομμένο στη μέση και στην άκρη του έχει γάντζο. Μπαίνουμε στο ξενοδοχείο. Ο άντρας της ρεσεψιόν ρωτά πώς θα μπορούσε να μας εξυπηρετήσει.

«Κάποιους φίλους ήρθαμε να συναντήσουμε,» του λέω, «στο μπαρ.» Δεν φέρνει αντίρρηση, φυσικά, και κατευθυνόμαστε προς τα εκεί

στρίβοντας δεξιά. Περνάμε την πόρτα και μπαίνουμε στο μπαρ. Το πάτωμά του είναι στρωμένο με ξύλο, και το όλο μέρος είναι φτιαγμένο σαν να βρίσκεσαι στο εσωτερικό παλιού πλοίου. Ένα μεγάλο χταπόδι είναι λαξευμένο στον τοίχο πάνω από τον πάγκο του μπαρ: ένα χταπόδι με γάντζο στο κομμένο του πλοκάμι.

Το μέρος έχει αρκετό κόσμο, αν και δεν θα μπορούσες να το χαρακτηρίσεις συνωστισμένο. Ανάμεσά τους βλέπουμε και τους ανθρώπους που περιμένουμε να δούμε: τον Δημήτριο, την Κρυσταλλία, τον Ευστάθιο, και την κυρά Ιωάννα. Κάθονται σ'ένα τραπέζι, όχι και πολύ μακριά από την είσοδο.

«Καλώς τον!» με χαιρετά ο Δημήτριος, και υψώνει ένα ποτήρι Αίμα της Έχιδνας προς τη μεριά μου. «Κερνάω.»

«Ευχαριστώ.» Το παίρνω και κάθομαι.

Ο Σωτήριος και η Ειρήνη κάθονται επίσης.

«Δεν το ήξερα ότι θα ερχόσασταν,» τους λέει ο Δημήτριος, «αλλά θα σας κεράσω κι εσάς.»

«Αφού έχεις την καλοσύνη,» αποκρίνεται ο Σωτήριος.

«Ποια είσαι εσύ, αν επιτρέπεται;» ρωτά ο Δημήτριος κοιτάζοντας την καφετόδερμη δύττρια.

«Η Ειρήνη.»

Ο τζογαδόρος χαμογελά. «Μόνο αυτό; 'Η Ειρήνη;»

«Πολύ περίεργος είσαι,» του λέω, και πίνω μια γουλιά απ'το Αίμα της Έχιδνας.

«Τι έγινε με τον φίλο σου, Γεώργιε;» με ρωτά. «Τον πρόλαβες τελικά;»

«Δυστυχώς όχι. Ευτυχώς, όμως, είναι ζωντανός.»

Ο Δημήτριος συνοφρυώνεται. «Το αντίδοτο, δηλαδή, ήταν άχρηστο; Μπορούσε να το αντιμετωπίσει και μόνος του;»

«Σε ορισμένες σπάνιες περιπτώσεις, ναι, γίνεται να αποτινάξει ο οργανισμός σου το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς.»

«Τυχερός αυτός ο τύπος, λοιπόν.»

«Δεν είναι, όμως, μια από τις συνηθισμένες σπάνιες περιπτώσεις.»

Ο Δημήτριος συνοφρυώνεται ξανά, παραξενεμένος απ'τα λόγια μου. Αλλά δεν έχει χρόνο να κάνει άλλη ερώτηση, καθώς τότε έρχεται

μια σερβιτόρα και ρωτά τι θα πάρουμε. Ο Σωτήριος ζητά οινοειδείς εκκρίσεις τρίουρης σουπιάς· η Ειρήνη ζητά μπίρα. Η σερβιτόρα φεύγει.

«Τι εννοείς, ‘συνηθισμένες σπάνιες περιπτώσεις’;» λέει ο Δημήτριος.

«Ο Αρσένιος ήταν τυφλός όταν συνήλθε από το δηλητήριο σήμερα το πρωί, και εξακολουθεί να είναι τυφλός. Επίσης, βλέπει οράματα – προφητικά όνειρα – σαν ακόμα να κοιμάται.»

«Αν του δώσεις το αντιδοτο αυτά δεν θα περάσουν;»

Του εξηγώ γιατί νομίζω πως κάτι τέτοιο δεν θα συμβεί, και η σερβιτόρα φέρνει εν τω μεταξύ τις οινοειδείς εκκρίσεις του Σωτήριου και τη μπίρα της Ειρήνης. Συνεχίζω να μιλάω για την περίπτωση του Αρσένιου, επειδή μ’έχει παραξενέψει κι εμένα. Δεν αναφέρω τίποτα για τη μαυρόδερμη πειρατίνα. Αυτή είναι προσωπική υπόθεση.

«Και τι μπορεί να σημαίνει το σημάδι στο χέρι του;» ρωτά ο Δημήτριος. «Αυτός ο Διπλός Καταβροχθιστής. Πρώτη φορά ακούω για τέτοιο πράγμα – δεν ήξερα ότι υπήρχε. Εσύ από πότε το ήξερες; Από το παλιό παρελθόν σου, ή πρόσφατα το έμαθες;»

«Πρόσφατα.»

«Και τι σημαίνει, Γεώργιε; Είναι κακό που εμφανίστηκε επάνω του;»

«Ούτε κακό ούτε καλό. Απλά... περίεργο. Είναι ένα σύμβολο που μπορεί να σημαίνει είτε αναγέννηση του ενός πράγματος μέσα από το άλλο είτε καταστροφή του ενός πράγματος από το άλλο, όπως είπα.»

Η κυρά Ιωάννα λέει: «Το έχω ξαναδεί. Και νόμιζα ότι είναι επικίνδυνο.»

Την κοιτάζω ερωτηματικά. «Επικίνδυνο;»

«Κατάγομαι από την Ιχθυδάτια, Γεώργιε, και ίσως να ξέρεις ότι εκεί υπάρχει μια αίρεση της Έχιδνας – τα Τέκνα του—»

«–Φαρμακερού Κύκλου. Ναι, τους ξέρω.»

«Δεν είναι και πολύ φιλικοί. Και έχουν για σύμβολό τους τον Διπλό Καταβροχθιστή.»

«Ακολουθούν περισσότερο τη φιλοσοφία καταστροφής του συμβόλου παρά τη φιλοσοφία αναγέννησης. Δεν τον βλέπουν ως Διπλογενή Όφι παρά μόνο ελάχιστα.»

«Μάλλον,» συμφωνεί η Ιωάννα. «Εγώ μόνο ως Διπλό Καταβροχθιστή τον είχα ακούσει ως τώρα.»

«Το σύμβολο, όμως, δεν σημαίνει υποχρεωτικά κάτι το καταστροφικό.»

«Και γιατί,» ρωτά ο Δημήτριος, «νομίζεις ότι εμφανίστηκε πάνω σ'αυτό τον Αρσένιο; Τι είναι ο τύπος – τίποτα το ιδιαίτερο;»

«Δεν ξέρω· δε νομίζω. Τη Διονυσία τη γνωρίζω αρκετά καλά· αυτόν όχι και τόσο. Πρέπει ν'ακούσω την ιστορία του προτού μπορέσω να βγάλω κάποιο συμπέρασμα.»

«Είπες ότι βρέθηκε πάνω στη Χελώνα του Θησαυρού, σωστά;»

«Ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζει.»

«Πιστεύεις ότι έκανε λάθος;»

«Δεν αποκλείεται.»

«Και πώς τη βρήκε; Την έψαχνε; Έψαχνε να τη βρει;»

«Δεν ξέρω. Σου είπα: δεν είχα χρόνο ακόμα ν'ακούσω την ιστορία του. Ίσως από αυτήν να καταλάβω γιατί έχει τώρα επάνω του τον Διπλογενή. Ή ίσως όχι. Θα δείξει.» Ανασηκώνω τους ώμους καθώς πίνω ακόμα μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας.

«Συγγνώμη κιόλας για την άσχετη ερώτηση,» παρεμβαίνει η Κρυσταλλία καθώς σιωπή έχει επικρατήσει για λίγο ανάμεσά μας, «αλλά τι δουλειά κάνεις; Πώς ζεις; Σίγουρα όχι φτιάχνοντας αντίδοτα, έτσι;»

Χαμογελάω αχνά. «Το έχω κάνει κι αυτό στη ζωή μου. Κάποτε ζούσα, όντως, φτιάχνοντας δηλητήρια και αντίδοτα. Κάποιες άλλες φορές, ζούσα ως μισθοφόρος ή φρουρός. Έχω ζήσει και ως πειρατής.» Ρίχνω ένα βλέμμα προς τους ναυτικούς της παρέας, οι οποίοι δεν κάνουν κανένα σχόλιο. «Και έχω ζήσει και σαν θηρίο στην ύπαιθρο. Σκοπός μου δεν είναι ο πλουτισμός. Σε περίπτωση που ο Δημήτριος δεν σ'το έχει πει, εκείνο που– Παρεμπιπτόντως, έχεις μήπως ακούσει για ένα εξωδιαστασιακό πλοίο που χάθηκε στις θάλασσες της Υπερυδάτιας πριν από καμιά πενταετία; Είχε πιάσει μια τρομερή καταιγίδα τότε, βόρεια της Κεντροδάτιας.»

Η Κρυσταλλία ξαφνιάζεται από την ερώτησή μου. Συνοφρύνεται, συλλογισμένα. «Όχι, δεν... δε νομίζω,» αποκρίνεται μορφάζοντας. «Γιατί ρωτάς;»

Ο Δημήτριος λέει: «Ακόμα δεν έχεις μάθει τίποτα για εκείνο το σκάφος;»

«Ακόμα,» τον διαβεβαιώνω, και πίνω Αίμα της Έχιδνας. «Ούτε το παραμικρό. Λες και ποτέ κανένας δεν ήξερε ότι το πλοίο ερχόταν εδώ.»

«Ίσως να μην ήταν εξωδιαστασιακό, τελικά, Γεώργιε. Ίσως να ήταν ένα απλό Υπερυδάτιο σκάφος. Πολλά τέτοια σκάφη έχουν χαθεί σε καταιγίδες. Αν δεν ξέρεις συγκεκριμένα ποιο αναζητάς, δεν πρόκειται να το βρεις.»

Κουνάω το κεφάλι. «Νομίζω πως ήταν εξωδιαστασιακό. Δες με.» Δείχνω τη μαυρόδερμη όψη μου. «Σου μοιάζω για γηγενής της Υπερυδάτιας;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται.»

«Γιατί ψάχνεις γι'αυτό το πλοίο;» με ρωτά η Κρυσταλλία.

«Μα δεν σου είπα;» της λέει ο Δημήτριος. «Ο Οφιομαχητής αναζητούσε ένα σκάφος όταν τον συνάντησα. Το σκάφος στο οποίο επέβαινε: και το οποίο ναυάγησε, με αποτέλεσμα ο Γεώργιος να καταλήξει στον Ναό της Έχιδνας, στις ανατολικές ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων.»

«Δεν έχω ποτέ πάει σ'αυτά τα μέρη,» λέει συζητητικά η Κρυσταλλία. «Είναι τόσο άγρια όσο λένε;»

«Ούτε κατά διάνοια. Αν και τους ανθρώπους της περιοχής θα μπορούσες να τους χαρακτηρίσεις...» μορφάζει, «λιγότερο πολιτισμένους από αυτούς εδώ, στα νότια της Κεντρυδάτιας, μέσα και γύρω από τη Μεγάπολη.»

«Υπάρχουν και πιο άγρια μέρη στις ηπειρονήσους από το Πλοκάμι των Ναυαγίων,» μας διαβεβαιώνει ο Σωτήριος, καπνίζοντας ήρεμα, ενώ η Ειρήνη έχει το χέρι της στους ώμους του. Είναι εραστές οι δυο τους;

«Εσύ πώς κατέληξες εδώ;» ρωτάω τον Δημήτριο. «Είσαι μακριά απ'τα συνηθισμένα λημέρια σου.»

Ο τζογαδόρος χαμογελά. «Αποφάσισα να πάω να παίξω με πιο πολιτισμένους ανθρώπους, φίλε μου. Τώρα, στα γεράματα, δεν είμαι για τόσο άγριες περιπέτειες πια.» Αποκλείεται να είναι πάνω από τριάντα-πέντε χρονών. «Η Μεγάπολη δίνει πολλές ευκαιρίες σε έξυπνα και δραστήρια άτομα. Μπορείς να γνωρίσεις ακόμα και... εξαιρετικές

προσωπικότητες εδώ.» Υψώνει το ποτήρι του προς την Κρυσταλλία, κλείνοντάς της το μάτι.

Εκείνη χαμογελά, και γελά μελωδικά.

«Παίζεις τζόγο;» τη ρωτάω, από περιέργεια. Από τις διαφημίσεις για τα τραγούδια της, κι από τα όσα γράφουν τα περιοδικά γι'αυτήν, δεν μου είχε ποτέ γεννηθεί τέτοια εντύπωση.

«Ερασιτεχνικά μόνο. Και συνήθως χάνω λεφτά όποτε με πιάνει η όρεξη να επισκεφτώ καζίνο,» προσθέτει γελώντας. «Ευτυχώς, τις προάλλες ένας εξυπηρετικός κύριος έτυχε να είναι κάπου κοντά μου... σταλμένος από την ίδια τη Σιλοάρνη ίσως.» Το βλέμμα της δείχνει τον Δημήτριο, καθώς φουσά καπνό απ'την άκρη των βαμμένων χειλιών της.

«Στην αρχή,» λέει ο τζογαδόρος, «νόμιζα ότι απλά μπλόφαρε. Μετά κατάλαβα ότι δεν μπλόφαρε – και δεν μπορούσα να το πιστέψω!» Γελά, και η Κρυσταλλία γελά μαζί του. Οι υπόλοιποι χαμογελάμε – από ευγένεια οι περισσότεροι, υποθέτω· αν και το δικό μου χαμόγελο είναι αρκετά πραγματικό. Τον θυμάμαι τον Δημήτριο από παλιά. Και δεν τον είχα για τόσο καλό τζογαδόρο τότε. Άλλωστε, στην Οστράκοπολη είχε καταλήξει να τον κυνηγάνε.

Μάλλον δεν θα ήταν και πολύ ευγενικό να το αναφέρω αυτό τώρα...

«Πού είναι ο Μελέτιος;» ρωτάω τον Ευστάθιο και την Ιωάννα, βλέποντας πως ο Δημήτριος και η Κρυσταλλία δεν συνεχίζουν να μιλάνε για τις τζογαδόρικές περιπέτειές τους αλλά πίνουν και καπνίζουν. «Πήγε σπίτι του;»

«Πιθανώς,» αποκρίνεται ο Ευστάθιος. «Δεν μας είπε.»

«Μυστηριώδης ως το τέλος;»

«Ναι.»

«Η υπόθεση με τους Τρομερούς Καπνούς, όμως, φαινόταν να τον ενδιαφέρει πολύ,» προσθέτει η Ιωάννα. «Ρώτησε τον Ευστάθιο αν θα τους αναζητήσει, αν τον απασχολεί η εκδίκηση...»

«Και τι του απάντησες, Καπετάνιε;» ρωτάω.

«Θα δείξει, του είπα. Η αλήθεια είναι πως η επίθεσή τους μου κόστισε, Γεώργιε. Εκτός από το πλοίο μου, έχασα τόσα εμπορεύματα που μετέφερα· και τόσοι άνθρωποι που δούλευαν για εμένα σκοτώθηκαν

ή, τουλάχιστον, αγνοούνται. Ορισμένους τούς ήξερα εδώ και χρόνια – όπως τον Ευσέβιο, τον Λοστρόμο μου. Για να αναπληρώσω όσα έχασα θα περάσει καιρός... Ναι, θα ήθελα πολύ να βρεθούν και να εξολοθρευτούν αυτοί οι κουρσάροι, αλλά... Δεν ξέρω τι θα μπορούσα να κάνω εγώ προσωπικά πέρα απ'το να αναφέρω το περιστατικό στις Αρχές της Μεγάπολης αύριο.»

«Κι εμένα με ενδιαφέρει η υπόθεση των Τρομερών Καπνών,» του λέω. «Θα τους αναζητήσω.»

Ο Ευστάθιος με κοιτάζει παραξενεμένος. «Γιατί; Δεν είχες κανέναν γνωστό σου μέσα στο σκάφος, έτσι;»

«Δεν είναι η εκδίκηση που μ'απασχολεί, Καπετάνιε.»

«Τότε; Σκέφτεσαι ότι κάποιοι άρχοντες της Υπερυδάτιας θα είναι πρόθυμοι να πληρώσουν για-;»

«Ούτε.»

«Δε σε καταλαβαίνω, Γεώργιε... Είσαι, βέβαια, και-»

«Είναι κάτι που δεν σου έχω πει, Καπετάνιε. Ούτε σ'εσένα ούτε σε κανέναν σας.»

Με κοιτάζουν όλοι με ξαφνική περιέργεια. Ακόμα κι ο Δημήτριος και η Κρυσταλλία φαίνεται να έχουν ξεχάσει τώρα τις περιπέτειές τους στο καζίνο.

«Ενώ αντιμετωπίζαμε τους κουρσάρους πάνω στο κατάστρωμα των Φτερών των Ωκεανών,» τους εξηγώ, «συνάντησα μια γυναίκα. Μια πειρατίνα. Κατάμαυρη σαν εμένα, με μενεξεδιά μαλλιά. Πολύ ικανή στη μάχη. Πιθανώς εξωδιαστασιακή. Και φαινόταν να με γνωρίζει.»

«Να σε γνωρίζει;» κάνει ο Δημήτριος. «Εννοείς – από το παρελθόν σου;»

Γνέφω καταφατικά. «Από το παρελθόν μου.»

«Είσαι σίγουρος; Μήπως την είχες συναντήσει παλιότερα στις περιπλαν-;»

«Όχι. Με ήξερε από το παρελθόν μου.»

«Πώς το κατάλαβες;»

«Με πέρασε για κάποιον άλλο. Δηλαδή, νόμιζε πως με πέρασε για κάποιον άλλο. Με ρώτησε τ'όνομά μου ενώ ξιφομαχούσαμε. Της είπα 'Γεώργιος', κι εκείνη είπε 'Τρομερή η ομοιότητα'. Νόμιζε πως απλά έμοιαζα με κάποιον. Αλλά είμαι σίγουρος πως δεν είναι έτσι. Είμαι αυ-

τός που θυμήθηκε! Όμως δεν είχα χρόνο να της μιλήσω περισσότερο· η μάχη μάς χώρισε. Και πρέπει να την ξαναβρώ. Πρέπει οπωσδήποτε να την ξαναβρώ!»

Τα Κοινά ήταν μια συνοικία της Κιρβιάδας κάτω από το Οχυρό του Άρχοντα και την Ακρόπολη, βόρεια του εσωτερικού τείχους, νότια της Βόρειας Λεωφόρου. Ήταν μια συνοικία που συγκέντρωνε εργατόκοσμο, κυρίως, και δεν ήταν μικρή. Εκτεινόταν από την Ακροπύλη ως την Κουρασμένη Πύλη. Τώρα, μες στη νύχτα, ήταν σιωπηλή εκτός από εκεί όπου υπήρχαν κάποιες ταβέρνες. Διάφορες ύποπτες δραστηριότητες γίνονταν, κατά καιρούς, στα Κοινά: αυτό ήταν γνωστό στον κόσμο. Και ο Άρχοντας της Κιρβιάδας, Αθανάσιος Ζερδέκης, δεν προβληματιζόταν· άλλωστε, κι εκείνος χρειαζόταν ένα (ακόμα) μέρος για τις δικές του ύποπτες δραστηριότητες.

Στα Κοινά υπήρχαν, επίσης, αρκετά εγκαταλειμμένα οικοδομήματα – τα οποία, κατά περίπτωση, εξυπηρετούσαν ποικίλους σκοπούς.

Ο μαυρόδερμος άντρας που περιφερόταν στην πόλη σαν εξωδιαστασιακό φάντασμα ετούτες τις ημέρες είχε δει αρκετά από αυτά τα εγκαταλειμμένα οικοδομήματα στις ανήσυχες περιπλανήσεις του, και νόμιζε ότι ένα συγκεκριμένο μπορούσε απόψε να του φανεί χρήσιμο.

Φεύγοντας από την Αγορά, με την ερπετοειδή (της φυλής των Θηριόφρων, υπέθετε) στο κατόπι του, πέρασε γρήγορα τη Συνδετική Οδό και μπήκε στα Κοινά. Τον ξάφνιασε το πόσο σβέλτα μπορούσε να κινηθεί η φιδογυναίκα πάνω στη μακριά ουρά της. Ήταν σχεδόν σαν να είχε κανονικά πόδια. Καλύτερα, ίσως! Και με κοιτάζει λες και βλέπει κανέναν ημίθεο, γαμώτο! Το διέκρινε στα μάτια της, στην έκφρασή της. Και δεν του άρεσε καθόλου. Αισθανόταν οργισμένος μαζί της. Αλλά εκτόνωνε την οργή του στο γρήγορο βάδισμα, και στο να έχει όλες του τις αισθήσεις σε πλήρη εγρήγορση – γιατί φοβόταν μην τυχόν και βρει τη Φρουρά της Κιρβιάδας πίσω του. Ευτυχώς, μέχρι στιγμής, δεν είχε αντιληφτεί κανένα τέτοιο σημάδι.

Διασχίζοντας τους ήσυχους, σκοτεινούς δρόμους των Κοινών, έφτασε στο μέρος που είχε υπόψη του. Βρισκόταν βορειοανατολικά

του Οχυρού του Άρχοντα, στριμωγμένο ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες. Ένα γκαράζ, μάλλον, το οποίο δεν χρησιμοποιείτο πλέον.

Ο Γεώργιος φώτισε το εσωτερικό με τον φακό του, και έδειξε στην ερπετοειδή το βάθος του χώρου. «Εκεί,» της είπε. «Μπορείς να μείνεις εκεί. Να κρυφτείς για λίγο. Γι'απόψε, τουλάχιστον.»

Το βλέμμα της του φανέρωνε ότι δεν καταλάβαινε τα λόγια του. Αλλά το σώμα της λύγισε, κάνοντας υπόκλιση ξανά. Τα μικρά της στήθη κρέμονταν.

Ο Γεώργιος έβγαλε την κάπα του και της την πέταξε, για να ντυθεί. Η γυναίκα την έπιασε. «Μείνε εδώ,» της είπε δείχνοντάς της το έδαφος. «Δε μπορώ να σε πάω αλλού.» Και βάδισε προς την έξοδο του οικήματος.

Βλέποντάς την να κάνει να τον ακολουθήσει, της έδειξε πάλι το έδαφος και της είπε να μείνει εδώ: και τώρα εκείνη φάνηκε να καταλαβαίνει.

Ο Γεώργιος έφυγε από το εγκαταλειμμένο γκαράζ και βάδισε προς τα βόρεια και τα δυτικά. Προς την Ακροπύλη. Καθοδόν αισθανόταν τις βελόνες που είχε ακόμα μπηγμένες μέσα του να τον ενοχλούν – μία στο αριστερό μπράτσο, μία στα αριστερά πλευρά. Τις έβγαλε, τη μία μετά την άλλη, με το δεξί χέρι. Τις κοίταξε στο φως μιας δημόσιας λάμπας. Γνώριζε ακριβώς τι ήταν. Από κάπου – από το μυστηριώδες παρελθόν του – γνώριζε. Τις ξεβίδωσε και είδε πού έμπαινε το δηλητήριο. Τις βίδωσε ξανά και τις έκρυψε σε μια τσέπη του. Το βελονοβόλο που είχε αρπάξει από εκείνο τον τύπο το είχε περάσει στην πίσω μεριά του παντελονιού του.

Έφτασε στην Ακροπύλη, η οποία ήταν ανοιχτή ακόμα και τέτοια νυχτερινή ώρα, και μπήκε στην Παλιά Πόλη. Πήγε στο Παλιό Λιμάνι, σ'ένα μέρος που είχε εντοπίσει ότι γινόταν αγορά κάποιες νύχτες. Παράνομη, μάλλον. Ευτυχώς, γινόταν κι απόψε. Ο Γεώργιος έβγαλε από μια τσέπη του τα τελευταία οχτάρια που του είχαν απομείνει και αγόρασε μια κάπα. Ήταν γεμάτη τσέπες στο εσωτερικό της, κι αυτό νόμιζε πως θα τον βόλευε. Του χρειάζονταν οι τσέπες, είχε διαπιστώσει.

«Πολύ καλό ρούχο,» του είπε ο άντρας που του την πούλησε. «Δεν πρόκειται να την έβρισκες πουθενά αλλού τόσο φτηνά, μάστορα. Ανθεκτική, ελαφριά, χρήσιμη.»

Ο Γεώργιος επέστρεψε στο Σπίτι των Κυμάτων και ανέβηκε στο δωμάτιό του. Κάθισε και αναρωτήθηκε τι θα έκανε με την ερπετοειδή. Μπορούσε να την εγκαταλείψει εκεί, στο ξεχασμένο γκαράζ, φυσικά. Όμως, για κάποιο λόγο, δεν του έμοιαζε σωστό.

Γιατί; αναρωτήθηκε οργισμένα. Εξαιτίας αυτού; Έβγαλε απ'τον σάκο του τον κρύσταλλο που του είχε δωρίσει ο σαμάνος των Θηριόφρων. Τον κράτησε μπροστά του, βλέποντάς τον να γυαλίζει στο ασθενικό φως της ενεργειακής λάμπας του δωματίου· δεν άφησε, όμως, το βλέμμα του να εστιαστεί για πολύ εκεί, γιατί γνώριζε ποιες θα ήταν οι συνέπειες. Τελικά, έκρυσσε ξανά τον κρύσταλλο μες στον σάκο του.

«Δεν τους χρωστάω τίποτα!» μούγκρισε. «Δεν είμαι δικός τους. Ούτε ημίθεός τους, ούτε τίποτα! Ό,τι κι αν πιστεύουν για μένα, δεν ισχύει!» Σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού κι άρχισε να βηματίζει πέρα-δώθε, ξυπόλυτος, μες στο δωμάτιο. Γρονθοκοπώντας κανέναν τοίχο κάθε τόσο, για να εκτονώνει την οργή του.

Τι μπορεί να ήθελε από την ερπετοειδή αυτός ο Οπάλθιος; αναρωτήθηκε. Ήθελε να την πουλήσει; Σε ποιους; Για να κάνουν τι μαζί της; Να την κρατήσουν σαν θηρίο σε κλουβί; Να τη σκοτώσουν και να πάρουν κομμάτια του σώματός της για αλχημική ή φετιχιστική χρήση;

Και πώς την είχε βρει; Πώς την είχε φυλακίσει; Την είχε συναντήσει τυχαία στους Τόπους των Παλιών Ερπετών; Μόνη; Οι Θηριόφρων δεν φαινόταν να περιφέρονται μόνοι. Αλλά, βέβαια, δεν αποκλειόταν κιόλας μία από αυτούς να είχε πάει να κυνηγήσει, ή να μαζέψει φυτότάς· σωστά;

Τι έκαναν ο Οπάλθιος και οι μισθοφόροι του; Έπιαναν ερπετοειδείς και τους πουλούσαν;

Αλλά, όπως και νάχε, ο Γεώργιος υποψιαζόταν πως αν άφηνε την οφιογυναίκα εδώ, μέσα στην Κιρβιάδα, σύντομα θα την ξανάβρισκαν – οι φρουροί αν όχι κανείς άλλος – και η μοίρα της δεν θα ήταν καλή. Οι άνθρωποι της Κιρβιάδας δεν συμπαθούσαν τους ερπετοειδείς. Ειδικά τους Θηριόφρων των Τόπων των Παλιών Ερπετών.

Ο Γεώργιος σκεφτόταν, ώς τα ξημερώματα, πώς να τη βγάλει κρυφά από την πόλη. Και συμπέρανε πως το γεγονός ότι δεν του είχαν απομείνει παρά ελάχιστοι οκτάποδες πλέον θα τον δυσκόλευε.

Όταν κατέβηκε στην τραπεζαρία του πανδοχείου (μην έχοντας υπόψη του να πάρει πρωινό – γιατί δεν είχε λεφτά για πέταμα, παρότι πεινούσε) βρήκε τον Δημήτριο να τον περιμένει.

«Τι κάνεις εδώ;» τον ρώτησε.

«Ήρθα να δω πώς τα πηγαίνεις. Εν μέρει δεν περίμενα να σε συναντήσω· υποπτευόμουν ότι ίσως νάχες φύγει πια. Σκεφτόμουν να ρωτήσω την πανδοχέα. Αλλά εδώ είσαι ακόμα.»

Κάθισαν σ'ένα τραπέζι, και ο Δημήτριος τον κέρασε πρωινό όταν εκείνος είπε ότι δεν είχε αρκετά χρήματα.

«Έμαθες τίποτα;» ρώτησε ο τζογαδόρος. «Για το πλοίο σου, εννοώ.»

Θυμός γυάλισε στα μάτια του Φιλημένου. «Όχι.» Και ρώτησε: «Μπορείς να μου δανείσεις οχτάρια;»

«Για τι ποσό μιλάμε;»

Του απάντησε.

Ο Δημήτριος μόρφασε. «Σοβαρολογείς; Αγοράζεις όχημα με τόσα λεφτά!»

Αυτό είχε υπόψη του ο Γεώργιος: να αγοράσει ένα όχημα (γιατί κανείς δεν θα του το νοίκιαζε, φυσικά, έτσι πλανόδιος όπως φαινόταν, και άγνωστος όπως ήταν εδώ, στην Κιρβιάδα, χωρίς ταυτότητα πολίτη) για να κρύψει μέσα την ερπετοειδή και να τη βγάλει από την πόλη.

«Μπορείς να μου τα δανείσεις ή όχι;»

«Και πώς θα με ξεπληρώσεις;» Ο Δημήτριος ήταν σίγουρος ότι ο Γεώργιος αποκλείεται να μπορούσε να τον ξεπληρώσει· και, μάλιστα, πολύ πιθανόν να εξαφανιζόταν κάποια μέρα σύντομα.

«Θα βρω τρόπο.»

«Κοίτα, δεν ξέρω αν το έχεις καταλάβει αλλά δεν είμαι τόσο πλούσιος. Κι εσύ δεν παίρνεις λεφτά από πουθενά. Δεν μπορώ να σου δώσω τόσα οχτάρια. Το πολύ διακόσια μπορώ να σου δώσω, αν θέλεις.»

Ο Γεώργιος χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι, κάνοντας όλα τα αντικείμενα εκεί να τρίζουν, κάνοντας το ξύλο παραλίγο να σπάσει. Ο Δημήτριος φοβήθηκε ότι θα του επιτιθόταν. «Πραγματικά,

δεν μπορώ να δανείσω τόσα λεφτά. Σε κανέναν. Όχι μόνο σ'εσένα. Αν είχα λεφτά, θα με κυνηγούσαν οι Πολυπλόκαμοι στην Οστρακόπολη;» (Η αλήθεια ήταν ότι είχε αρκετά λεφτά για να τους ξεπληρώσει – αν έφτανε στα όρια της χρεοκοπίας, κι αν αυτοί δέχονταν να τον αφήσουν να επιστρέψει στην Κιρβιάδα και μετά να ξανάρθει στην Οστρακόπολη: πράγμα που, ασφαλώς, αποκλείεται να δέχονταν.) «Γιατί ακριβώς θέλεις τόσα χρήματα; Μπορώ να σου δανείσω διακόσια, όπως είπα. Φτάνουν για να μείνεις στο πανδοχείο μερικές μέρες ακόμα.»

Ο Γεώργιος προσπάθησε να ελέγξει τον θυμό του. «Έχω μια δουλειά,» είπε μόνο. Δεν ήξερε αν μπορούσε να εμπιστευτεί αρκετά τον Δημήτριο για να του μιλήσει για την ερπετοειδή.

«Τι δουλειά; Έχεις μπλέξει κάπου; Η Κιρβιάδα δεν είναι καλό μέρος για να μπλέξεις – ειδικά αν είσαι άγνωστος όπως εσύ. Σε προειδοποίησα ήδη να μην επιτεθείς στους φρουρούς–»

«Δεν έχω επιτεθεί στους φρουρούς! Η δουλειά μου είναι... προσωπική.»

Ο Δημήτριος καταλάβαινε ότι δεν πρόκειται να του έλεγε περισσότερα. «Μακάρι να μπορούσα να σε βοηθήσω, αλλά τόσα λεφτά δεν γίνεται να σου τα δανείσω. Και τώρα δεν έχω επάνω μου ούτε τα διακόσια που σου είπα. Έχω τριάντα. Τα θέλεις;» Έβγαλε δύο χαρτονομίσματα από το πορτοφόλι του – ένα των δέκα οκταπόδων και ένα των είκοσι.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε ο Γεώργιος παίρνοντάς τα. «Θα σε ξεπληρώσω.»

«Δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος, βέβαιος ότι ο Φιλημένος δεν θα μπορούσε να τον ξεπληρώσει. «Θα ξαναπεράσω μετά από μερικές μέρες, να τα πούμε. Πρέπει να βρεις κάτι να κάνεις εδώ αν δεν καταφέρεις να μάθεις τίποτα για το πλοίο σου. Στην Κιρβιάδα–»

«Θα φύγω από την Κιρβιάδα,» δήλωσε ο Γεώργιος. «Θα ψάξω αλλού!»

«Όπως νομίζεις.» Και τον ρώτησε: «Αυτές τις μέρες τι κάνεις, γενικά; Πώς τις περνάς;»

Ο Γεώργιος τού είπε ότι προσπαθούσε να μάθει για το χαμένο πλοίο, ο, τίποτα περισσότερο. Τριγύριζε στους δρόμους.

«Θα έχεις τραβήξει την προσοχή των ανθρώπων του κακού θείου μου, υποθέτω,» τον προειδοποίησε ο Δημήτριος.

«Δεν είδα κανέναν.»

«Αυτοί, όμως, θα σ'έχουν δει. Να τόχεις υπόψη. Και να προσέχεις.»

«Μπορεί να μου επιτεθούν;»

«Δεν ξέρω τι μπορεί να κάνουν. Αναμφίβολα θα τους μοιάζεις περίεργος.» Και ίσως να βλέπουν τώρα κι εμένα μαζί σου, πρόσθεσε νοερά, ανήσυχος, ρίχνοντας μια ματιά τριγύρω με τις άκριες των ματιών του. «Λοιπόν,» είπε απότομα. «Τέλος πάντων. Εγώ τώρα πρέπει να πηγαίνω. Πιθανώς να ξαναπεράσω μετά από μερικές μέρες. Προσπάθησε να μη μπλέξεις πουθενά. Κι αν σκέφτεσαι να εγκαταλείψεις την πόλη, καλύτερα να μην το καθυστερήσεις πολύ. Σου εξήγησα γιατί.» Σηκώθηκε από το τραπέζι, χτύπησε τον Γεώργιο φιλικά στον ώμο, και έφυγε από το Σπίτι των Κυμάτων.

Ελπίζοντας ότι οι άνθρωποι του Άρχοντα δεν παρακολουθούσαν τον Φιλημένο τόσο στενά ώστε να τον έχουν δει μαζί του σήμερα το πρωί.

Αλλά έκανε λάθος. Τον είχαν δει.

Και το απόγευμα τον πλησίασαν.

Ο Δημήτριος βρισκόταν, τότε, σε μια λέσχη του Συλλέκτη, στον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας. Έπαιζε χαρτιά με μερικούς άλλους, και νικούσε. Μόνο μία αντίπαλος απέμενε στο τραπέζι, η Ευφροσύνη η Νυκτερινή (που έλεγαν ότι ποτέ δεν έβγαине τα πρωινά), γνωστό χαρτόμουτρο της Κιρβιάδας και πρόσωπο που αναμιγνυόταν σε διάφορες σκοτεινές δραστηριότητες. Ο Δημήτριος δεν είχε αμφιβολία ότι απόψε θα την κέρδιζε, παρότι το λεπτό χαμόγελό της έμοιαζε γεμάτο αυτοπεποίθηση πίσω από τα τραπουλόχαρτα στο χέρι της. Μπλοφάρει, είμαι σίγουρος.

Τραβώντας ένα από τα φύλλα της, η Ευφροσύνη το άφησε πάνω στο τραπέζι. «Σειρά σου,» είπε.

Και τότε φασαρία ακούστηκε από την είσοδο του διαμερίσματος. «Στη μπάντα!» φώναξε κάποιος. «Δουλειά του Άρχοντα! Στη μπάντα, μη σας πάρει η Ανάσα του Λοκράθου!»

Η Ευφροσύνη συνοφρυώθηκε, ανήσυχη ξαφνικά.

Ο Δημήτριος στράφηκε και είδε να μπαίνει στο σαλόνι ένας εύσωμος, γαλανόδερμος τύπος με ξυρισμένο κεφάλι και μαύρο μούσι. Φορούσε θώρακα από επεξεργασμένο πετσί και είχε επάνω του όπλα θηκαρωμένα. Τρεις άλλοι (δυο άντρες και μια γυναίκα) τον ακολουθούσαν – κι αυτοί οπλισμένοι.

Ο Δημήτριος τον γνώριζε, και δεν τον συμπαθούσε καθόλου. Ήταν ο Μάρκος, το δεξί χέρι του Άρχοντα.

Ούτε ο Μάρκος συμπαθούσε εκείνον. Τώρα, τον έδειξε. «Εσύ,» του είπε. «Έλα μαζί μας. Ο Άρχοντας σε θέλει.»

«Θα περάσω από το Οχυρό αύριο–»

«Δε μπορεί να περιμένει. Σήκω!»

«Βρίσκομαι στη μέση παιχνιδιού, όπως βλέπεις. Πες στον Αθανάσιο ότι–»

Το χέρι του Μάρκου τον άρπαξε από τον ώμο. «Ο Άρχοντας δεν μπορεί να περιμένει,» επανέλαβε.

Η Ευφροσύνη η Νυκτερινή είπε, υπομειδιώντας: «Μάλλον το παιχνίδι μας τελείωσε.»

Έχανε, λοιπόν, σκέφτηκε ο Δημήτριος, αλλιώς δεν θα φαινόταν τόσο χαρούμενη. «Θα τα ξαναπούμε.»

«Αναμφίβολα.»

Ο Δημήτριος ακολούθησε τους ανθρώπους του κακού θείου του έξω από τη λέσχη, έξω από την πολυκατοικία, έξω από τον Συλλέκτη, και μέσα στην Παλιά Πόλη, μέσα στο Οχυρό του Άρχοντα. Είχαν επιβαστεί σ'ένα μαύρο τετράκυκλο όχημα που τους περίμενε μπροστά από την πολυκατοικία, με τζάμια φιμέ. Τώρα, το όχημα σταμάτησε στον περίβολο του Οχυρού και ο Μάρκος ώθησε τον Δημήτριο έξω. Εκείνος βγήκε με δυσανεστημένη όψη στο πρόσωπό του. Δεν του άρεσε να τον χειραγωγούν έτσι· αλλά κανείς δεν έλεγε όχι στον Κύριο της Κιρβιάδας. Ούτε καν τα μέλη της οικογένειάς του.

Ο Μάρκος και δύο φρουροί του Οχυρού οδήγησαν τον Δημήτριο σε μια μικρή αίθουσα στολισμένη σαν το δωμάτιο πειρατή που είναι γεμάτο λάφυρα ύστερα από δεκάδες λεηλασίες στις ανοιχτές θάλασσες και στις ακτές των ηπειρονήσων. Ένας άντρας καθόταν σε μια χρυσοποίκιλτη καρέκλα με βραχίονες, πλάι σ'ένα ψηλό, καταπράσινο φυτό μέσα σε πήλινη γλάστρα. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του

ροζ, ξανθά μαλλιά κομμένα πιο κοντά από του Δημήτριου, και μούσι. Η όψη του έμοιαζε πολύ με του Δημήτριου. Σαν ο Αθανάσιος Ζερδέκης να μην ήταν θεός αλλά πατέρας του. Πράγμα που τους δυσανεστούσε και τους δύο. Ο τζογαδόρος παρίστανε πως δεν το πρόσχε· ο Κύριος της Κιρβιάδας προσπαθούσε να το αγνοεί. Ούτε τα τρία παιδιά του δεν του έμοιαζαν τόσο, κι αυτό τον θύμωνε.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης σηκώθηκε τώρα από τη χρυσοποίκιλτη καρέκλα του, ντυμένος με λευκό πουκάμισο με μανίκια σηκωμένα ως τους αγκώνες, ανοιχτό-γκρίζο παντελόνι, και ελαφριά δερμάτινα μαύρα παπούτσια. Στη μέση του τυλιγόταν μια αξιοσημείωτα πλατιά ζώνη γεμάτη γυαλιστερούς λίθους, από την οποία κρεμόταν ένα χρυσοστόλιστο λαξευτό πιστόλι, πυροβόλο, με μεγάλο θαλασσίτη στην άκρη της λαβής ο οποίος στραφτάλιζε πρασινογάλαζος.

«Δυσανεστούμαι όταν με κάνουν να περιμένω, ανιψιέ,» είπε στον Δημήτριο, αγριοκοιτάζοντάς τον.

«Μας συγχωρείτε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Μάρκος, που είχε συνοδέψει μόνος τον τζογαδόρο μες στην αίθουσα· οι δύο φρουροί είχαν μείνει έξω. «Εγώ φταίω. Αργήσαμε λίγο να τον εντοπίσουμε.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Αθανάσιος. «Άφησέ μας μόνους, Μάρκε, και περίμενε στον διάδρομο.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου,» έκλινε το κεφάλι ο γαλανόδερμος άντρας, και βγήκε απ'το δωμάτιο.

«Κάθισε, ανιψιέ.» Ο Αθανάσιος Ζερδέκης έδειξε μια καρέκλα δίπλα σ'ένα κλειστό σεντούκι.

Ο Δημήτριος υπάκουσε. Δεν λες όχι στον Κύριο της Κιρβιάδας...

Ο Αθανάσιος κάθισε εκεί όπου καθόταν και πριν, στην χρυσοποίκιλτη καρέκλα, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο, παρατηρώντας τον τζογαδόρο αντίκρυ του με διαπεραστικά γκρίζα μάτια. Μόνο στα μάτια δεν έμοιαζαν οι δυο τους: Τα μάτια του Δημήτριου ήταν γαλανά, και ούτε κατά διάνοια τόσο διαπεραστικά.

«Όταν οι άνθρωποί σου ήρθαν,» είπε ο Δημήτριος, «έπαιζα χαρτιά. Και νικούσα.»

«Σε διέκοψαν;»

«Ναι.»

«Κι αυτό σ' ανησυχεί; Αν είσαι πραγματικά καλός, θα ξανανικήσεις. Οι καλοί πάντα νικάνε.»

«Μόνο στα βιβλία του Αργύριου Νισικάλδη, θείε,» χαριτολόγησε ο Δημήτριος, αν και καταλάβαινε ότι ο Κύριος της Κιρβιάδας σε άλλου είδους «καλούς» αναφερόταν.

Ο Αθανάσιος δεν χαμογέλασε, θεωρώντας το χιούμορ του ανιψιού του κακόγουστο ως συνήθως.

«Δεν το παραδέχεσαι;» συνέχισε ο Δημήτριος, μορφάζοντας. «Αν πάντα νικούσαν οι καλοί, δεν θα ήσουν Άρχοντας της Κιρβιάδας, θείε.»

«Προσπαθείς να καταλήξεις σε κανένα μπουντρούμι, ανιψιέ; Ή στις Κρεμάστρες του Ανέμου;»

Οι Κρεμάστρες του Ανέμου ήταν φιλική ονομασία για τις κρεμάλες της πόλης, οι οποίες βρίσκονταν έξω από την Κιρβιάδα, εκατό μέτρα απόσταση από την Πύλη του Αέρα, μισό χιλιόμετρο νότια του Αερολιμένα της Κιρβιάδας.

«Γιατί είμαι εδώ απογευματιάτικα, θείε;» ρώτησε ο Δημήτριος, ξέροντας πως αποκλείεται ο Αθανάσιος να τον σκότωνε ή να τον φυλάκιζε. Ή, μάλλον, το δεύτερο ίσως και να το έκανε. Είχε κάνει άσχημα πράγματα σε μέλη της οικογένειας – αν και ποτέ δεν είχε σκοτώσει κανένα.

«Επειδή σε κάλεσα, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Αθανάσιος. «Δε μπορεί να είσαι τόσο ανόητος, Δημήτρίε. Είσαι γιός της Ασπασίας, άλλωστε, που το μόνο καλό που μπορώ να πω γι' αυτήν είναι ότι, αναμφισβήτητα, είναι μεγάλη απατεώνισσα.»

Αυτός ο θείος: όλο καλά λόγια για τη μαμά... σκέφτηκε ο Δημήτριος. Αν και δεν έχει άδικο. Όχι τελείως. Ο καριόλης. «Τέλος πάντων. Υπάρχει κάτι να πω, τουλάχιστον;»

«Το σάλιο σου, για την ώρα. Θέλω να μιλήσουμε.»

Τρομερά φιλόξενος, ο γιος του Λοκράθου... «Δεν μιλάμε;» Γι' αυτό, άραγε, η Κιρβιάδα δεν τραβά τον τουρισμό που λένε πως τραβά η Μεγά-πολη;

«Μου έχουν σφυρίξει, ανιψιέ, ότι έχεις επαφές μ' έναν παράξενο μαυρόδερμο τύπο που διαμένει στο Σπίτι των Κυμάτων, στο Παλιό

Λιμάνι. Τον συνάντησες σήμερα το πρωί. Του έδωσες και κάποια λεφτά – αν και, μάλλον, όχι πολλά. Δέκα, είκοσι οχτάρια.»

Γαμήσου... σκέφτηκε ο Δημήτριος. Το ήξερα πως με μπάνιζαν οι ρουφιάνοι του κακού θείου. Το ήξερα! «Και λοιπόν;»

«Θέλω να μάθω ποιος είναι, και ποια η σχέση σου μαζί του.»

«Γιατί;»

Ο Αθανάσιος τον κοίταξε σαν να τον είχε ρωτήσει γιατί υπάρχουν δύο ήλιοι στον ουρανό της Υπερυδάτιας. «Γιατί σε ρωτά ο Άρχοντάς σου, κουτάβι – γι' αυτό! Ποιος είναι ο γαμημένος άγνωστος, και ποια η σχέση σου μαζί του; Μη με κάνεις να ξαναρωτήσω.»

Ο Δημήτριος σκέφτηκε ότι τώρα θα ήταν πολύ ασύνετο να συνεχίσει να τσαντίζει τον κακό θείο. «Τον συνάντησα στον δρόμο, καθώς ερχόμουν από την Οστρακόπολη. Δεν ξέρω πολλά γι' αυτόν, και ούτε κι ο ίδιος ξέρει πολλά για τον εαυτό του. Λέει πως έχει χάσει τη μνήμη του, αλλά θυμάται ότι έγινε ένα ναυάγιο – ένα πλοίο καταποντίστηκε μέσα σε μια καταιγίδα – εξωδιασασιακό μάλλον – και προσπαθεί να το βρει. Να μάθει, δηλαδή, από πού ερχόταν–»

«Ναι, το άκουσα ότι ρωτά για ένα χαμένο πλοίο...» Ο Αθανάσιος τον ατένιζε σαν να τον υποπτευόταν για ψεύτη, τρίβοντας ελαφρά την άκρη του ξανθού του γενιού. «Τον λένε Γεώργιο;»

Ο Δημήτριος ένευσε. «Ναι. Έτσι νομίζει.» Δεν ήθελε να πει στον κακό θείο για τον Ναό της Έχιδνας και τα υπόλοιπα που του είχε διηγηθεί ο Φιλημένος· δεν το θεωρούσε σωστό.

«Και γιατί τριγυρίζει σαν φάντασμα στην πόλη μου; Οι άνθρωποί μου λένε πως τον έχουν δει να οργώνει τους δρόμους μες στη νύχτα και μες στην ημέρα, λες και δεν μπορεί να καθίσει πουθενά.»

Ο Δημήτριος ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι λιγάκι νευρικός τύπος.»

«Δε θα μπορούσε να ήταν κατάσκοπος;»

«Κατάσκοπος;» Ο Δημήτριος γέλασε κοφτά. «Όχι, δε νομίζω, θείε. Είναι πολύ... χαμένος για κατάσκοπος.»

«Και τι σκοπεύει να κάνει, όταν μάθει για το καταποντισμένο πλοίο του;»

«Δεν ξέρω. Αλλά δεν μου φαίνεται ότι θα καταφέρει να μάθει τίποτα. Μέχρι στιγμής κανείς δεν γνωρίζει το παραμικρό γι' αυτό. Σήμερα

το πρωί ο Γεώργιος μού έλεγε ότι μάλλον θα φύγει σύντομα από την Κιρβιάδα.»

«Και γιατί του έδωσες λεφτά;»

«Γιατί του τελειώνουν.»

«Του τα χρωστούσες;»

«Από μια άποψη, ναι. Ήταν καλός σύντροφος στον δρόμο. Κάναμε καλή παρέα. Με βοήθησε και να ξεφύγουμε από κάτι ληστές.»

«Ληστές;»

Τι ήθελα και το είπα αυτό; «Ανάμεσα στην Οστρακόπολη και τη Βιλάρνη.»

«Τρομερά πράγματα έχω ακούσει πως γίνονται σ'αυτά τα μέρη... Τρομερά...»

Ναι, και είμαι σίγουρος πως δεν γνωρίζεις απολύτως τίποτα εσύ προσωπικά, θείε...

«Εξωδιαστασιακός είναι, λοιπόν, ε;» ρώτησε ο Αθανάσιος Ζερδέκης.

«Μάλλον. Το δέρμα του αυτό υποδηλώνει.»

«Αλλά όχι και το όνομά του. Γιατί νομίζει ότι τον λένε Γεώργιο, αφού δεν είναι από την Υπερυδάτια;»

«Δεν ξέρει. Δεν θυμάται. Αυτό δεν σου έλεγα μόλις τώρα; Έχει χάσει τη μνήμη του.»

«Χμμ...» Ο Αθανάσιος έτριβε ξανά την άκρη του γενιού του.

«Αυτά είναι, θείε· δε γνωρίζω τίποτ' άλλο για το άτομο. Και, για νάμαι ειλικρινής, δεν τον συμπαθώ και τόσο. Παραείναι οξύθυμος.»

«Οξύθυμος;»

«Ναι. Τσαντίζεται εύκολα. Μάλλον, λόγω της αμνησίας του.»

Ο Αθανάσιος το είχε ακούσει ήδη αυτό – ότι ο μυστηριώδης άγνωστος θύμωνε εύκολα. Του το είχαν αναφέρει οι άνθρωποί του επειδή οι ντόπιοι το μουρμούριζαν στο Παλιό Λιμάνι. Κάποιοι, μάλιστα, τον φοβόνταν τον Γεώργιο, και ορισμένοι έκαναν αλλόκοτες υποθέσεις για το άτομό του – στα όρια του μύθου. Τίποτα, όμως, δεν είχε μαθευτεί μέχρι στιγμής το οποίο να κάνει τον Αθανάσιο να νομίζει ότι ο Γεώργιος μπορεί να ήταν επικίνδυνος για την πόλη.

Ήταν, ωστόσο, παράξενος, δίχως αμφιβολία.

«Τι άλλο μπορείς να μου πεις γι'αυτόν;» ρώτησε τον Δημήτριο.

«Γιατί μου κάνεις συνέχεια τις ίδιες ερωτήσεις, θείε; Σου είπα: δεν γνωρίζω κάτι περισσότερο.»

«Χμμ...»

«Αυτή είναι η αλήθεια. Μπορώ να πηγαίνω;»

«Θα τον ξανασυναντήσεις;»

«Ίσως. Αλλά δεν βιάζομαι κιόλας.» Και τώρα, που ξέρω ότι τον παρακολουθείς τόσο στενά, βιάζομαι ακόμα λιγότερο, πρόσθεσε νοερά. «Και σύντομα θα φύγει, μάλλον, έτσι κι αλλιώς. Δεν βρίσκει εδώ εκείνο που ψάχνει.»

«Μάλιστα. Μπορείς να πηγαίνεις, ανιψιέ.» Δεν είπε Αν σε χρειαστώ θα σε ξανακαλέσω, αλλά κι οι δυο τους καταλάβαιναν πολύ καλά ότι αυτό υπονοείτο φυσικά.

# 3

Είναι βαθιά νύχτα όταν η κουβέντα μας στο μπαρ του Κομμένου Πλοκαμιού τελειώνει, αλλά αποφασίζω να μη μείνω στο ξενοδοχείο, να πάω στο σπίτι της Διονυσίας. Τον Δημήτριο θα τον ξαναδώ αύριο· μου έχει πει ότι θα νοικιάσει δωμάτιο στον Στεριανό Γίγαντα. Και ούτε το Μικρό Σύμπαν θα φύγει αμέσως μόλις ξημερώσει, οπότε πιθανώς να ξαναδώ και το πλήρωμά του. Ο Ευστάθιος και η Ιωάννα θα κατευθυνθούν τώρα στα σπίτια τους, γιατί και οι δύο έχουν σπίτι στη Μεγάπολη· εδώ κατοικούν όταν δεν είναι σε άλλα λιμάνια. Το πρωί, όμως, μου υπόσχονται ότι θα με συναντήσουν, και συμφωνούμε να βρεθούμε στον Στεριανό Γίγαντα.

Ο Σωτήριος μου προτείνει να πάρω πάλι το πλωτό δίκυκλο για να πάω στην Διονυσία. Αρνούμαι, λέγοντας πως οι συγκοινωνίες της Μεγάπολης είναι καλές, ως γνωστόν. Αλλά εκείνος επιμένει και, τελικά, με πείθει. «Μην ανησυχείς· θα μας το επιστρέψεις αύριο. Στην ίδια προβλήτα που αράξαμε πιο πριν, στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι.»

«Θα πρέπει να σας αγοράσω και μια ενεργειακή φιάλη.»

Ο Σωτήριος γελά. «Θα κάνεις τόσο δρόμο απόψε που θα ξοδέψεις όλη τη φιάλη του οχήματος; Όχι, Γεώργιε, ούτε που να το σκέφτεσαι. Θα θυμώσεις τον Καπετάνιο.»

Αλλά εγώ το έχω αποφασίσει: μαζί με το υδατόχημα θα τους δώσω και μια ενεργειακή φιάλη. Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω. Δεν έχουν καμιά υποχρέωση σ'εμένα, για να μου δανείζουν έτσι τα οχήματά τους. Κανείς δεν δανείζει έτσι οχήματα – ειδικά πλωτά.

Καθώς μιλάμε, βαδίζουμε ως την προβλήτα όπου είναι αραγμένο το Αιχμηρό Δελφίνι. Μαζί μας είναι μόνο η Ειρήνη τώρα. Ο Δημήτριος και η Κρυσταλλία έχουν ήδη φύγει· το ίδιο και ο Ευστάθιος και η κυρά Ιωάννα.

Ο Σωτήριος ξεκλειδώνει το υποβρύχιο με το ενεργειακό κλειδί του, μπαίνει μες στο σκάφος, και αμέσως ξαναβγαίνει οδηγώντας το πλω-

τό δίκυκλο. Κατεβαίνει από τη σέλα του υδατοχήματος, λέγοντας: «Δικό σου γι'απόψε.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίνομαι και το καβαλάω. Γυρίζω το τιμόνι και βάζω τους τροχούς σε κίνηση. «Τους χαιρετισμούς μου στον Καπετάνιο!» Το υδατόχημα τρέχει ως την άκρη της προβλήτας και πηδά στη θάλασσα, όπου συνεχίζει να τρέχει, ωθούμενο τώρα από τις προπέλες στην πίσω μεριά του, δεξιά κι αριστερά του οπίσθιου τροχού. Οι πλωτήρες του άνοιξαν αμέσως μόλις πλησίαζε να έρθει σε επαφή με το νερό, ειδοποιημένοι από τους αισθητήρες επάνω στα μέταλλά του.

Διασχίζω τώρα τον Κόλπο της Μεγάπολης από τα βορειοδυτικά προς τα βορειοανατολικά. Αφήνω πίσω μου το Λιμάνι των Σιαγόνων, περνάω δίπλα από βάρκες και από ένα πλοίο που πηγαίνει στο Βαθύ Λιμάνι, προσεγγίζω τη Νήσο Όλντη, που είναι γνωστή για τα καμπαρέ της, στρίβω βόρεια κινούμενος κατά μήκος των ακτών της για λίγο, προτού στρίψω ανατολικά περνώντας κάτω από τη γέφυρα που ενώνει την Όλντη με τη στεριανή Μεγάπολη, και τώρα πλέω ολοταχώς προς το Άνω Ανατολικό Λιμάνι. Βρίσκω εύκολα μια ράμπα που είναι φτιαγμένη για υδατοχήματα και ανεβαίνω από εκεί καθώς οι τροχοί μου μπαίνουν σε κίνηση, οι πλωτήρες μαζεύονται, και οι προπέλες παύουν να περιστρέφονται. Οδηγώ το δίκυκλο μέσα στους δρόμους του Άνω Ανατολικού Λιμανιού· ύστερα, μέσα στους δρόμους του Ψηλόγερου, ανάμεσα σε ψηλές πολυκατοικίες· και τελικά, στους ανηφορικούς δρόμους των Λοφότοπων, μέχρι να φτάσω μπροστά στο σπίτι της Διονυσίας, μπροστά στην πρασινομέταλλη πόρτα του κήπου της. Σταματώντας.

Χτυπάω το κουδούνι, και σε λίγο η Διονυσία έρχεται καθώς η πόρτα ανοίγει. «Έλα,» μου λέει. «Βάλε μέσα και το όχημα.»

Ο κήπος της δεν έχει γκαράζ, αλλά ένα μικρό δίκυκλο χωρά να περάσει από την είσοδο και να σταθμεύσει στο εσωτερικό. Αφού κατεβαίνω από τη σέλα του υδατοχήματος, βαδίζουμε πάνω στο μονοπάτι από θαλασσόλιθο και μπαίνουμε στη μονοκατοικία.

«Κοιμάται;» ρωτάω, χωρίς να χρειάζεται να διευκρινίσω ποιος· θα με καταλάβει.

«Όχι,» μου απαντά. «Δε νομίζω.»

«Μπορώ να του μιλήσω, δηλαδή;»

«Ας δούμε.»

Ανεβαίνουμε στο επάνω πάτωμα.

«Με συγχωρείς για την πόρτα,» της λέω. «Θα σε ξεπλ-»

«Εγώ σου ζήτησα να τη σπάσεις,» με διακόπτει.

Πλησιάζουμε την εν λόγω πόρτα, η οποία είναι μισάνοιχτη, και η Διονυσία χτυπά το ξύλο της με τις φάλαγγες των δαχτύλων. «Αρσένιε; Ο Γεώργιος είναι εδώ.»

«Ας έρθει,» ακούγεται από μέσα η ξερή φωνή του αδελφού της, και μπαίνουμε στο δωμάτιο, που φωτίζεται μόνο από μια ασθενική λάμπα – την οποία, προφανώς, η Διονυσία έχει αφήσει αναμμένη.

Ο Αρσένιος κάθεται ακόμα στην ίδια πολυθρόνα, πλάι στο παράθυρο με τα κλειστά πατζούρια, όπως πριν. «Οφιομαχητή... ήρθες ν'ακούσεις την ιστορία μου.»

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Μ'ενδιαφέρει.»

«Γιατί;»

«Γιατί όχι; Τα πάντα μ'ενδιαφέρουν σ'αυτή τη διάσταση. Μ'αρέσει ν'ακούω ιστορίες. Και θα σε βοηθήσω με ό,τι τρόπο μπορώ.»

«Κάθισε,» μου λέει ο Αρσένιος, κοιτάζοντας το ταβάνι με μάτια που δεν βλέπουν τίποτα από τον εξωτερικό κόσμο.

Κάθομαι στην άκρη του κρεβατιού, ενώ η Διονυσία τραβά ένα σκαμνί και κάθεται εκεί.

«Σου έχει διηγηθεί εσένα τι του συνέβη;» τη ρωτάω.

«Της έχω πει μερικά πράγματα,» αποκρίνεται ο Αρσένιος αντί για εκείνη. «Αλλά όχι όλα.»

Η Διονυσία γνέφει καταφατικά. Περιμένει κι εκείνη ν'ακούσει ολόκληρη την ιστορία του αδελφού της, ενώ στο πρόσωπό της εξακολουθώ να διακρίνω ενοχές, σαν αυτή να φταίει για τα πάντα.

Η ξερή φωνή του Αρσένιου γεμίζει το δωμάτιο, καθώς εγώ και η Διονυσία είμαστε σιωπηλοί:

«Ήμουν στην Αμμόπολη μαζί με τη Νεκταρία. Κάναμε λαθρεμπόριο δηλητηριών και ψυχοτρόπων ουσιών. Τα είχαμε συμφωνήσει μ'έναν καπετάνιο που ονομαζόταν Άνθιμος Γερσίκιος, και ίσως ακόμα νάναι ζωντανός – αν φάνηκε τυχερός και δεν τον κατάπιε ο Αβυσσαίος. Είχαμε φέρει το εμπόρευμα στην Αμμόπολη και ο Άνθιμος μάς περίμενε εκεί με το σκάφος του που περιείχε κι άλλα εμπορεύματα. Κρύψαμε

τα δικά μας ανάμεσά τους, ώστε να μη μπορούν να τα εντοπίσουν όταν γινόταν έλεγχος, και εκπλεύσαμε κατευθυνόμενοι προς Νερκάλη Μικρυδάτιας.»

Από Αμμόπολη Κεντρυδάτιας προς Νερκάλη Μικρυδάτιας; Κάτι μου θυμίζει αυτό...

«Ο καιρός δεν ήταν άσχημος, αν και κουνιόμασταν λιγάκι. Ο Άνθιμος προέβλεπε ότι ίσως καμιά καταιγίδα να ερχόταν, μα ακόμα κι άμα μας έπιανε δεν νόμιζε ότι θα μας βύθιζε. Και, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του συστήματός του για την παρούσα θέση των ηπειρονήσων, πρέπει να φτάναμε στο λιμάνι της Νερκάλης σε δεκατρείς, δεκατέσσερις ώρες.

»Οι πρώτες έξι ώρες πέρασαν ήσυχα. Τη βγάλαμε μες στην καμπίνα μας, εγώ κι η Νεκταρία. Αλλά μετά ακούσαμε φασαρία από έξω, φωνές, συναγερμό. Βγήκαμε και αμέσως μάθαμε ότι τρία σκάφη μάς πλησίαζαν ολοταχώς. Ανεβήκαμε στο ανοιχτό κατάστρωμα και τα είδαμε κι εμείς. Τα δύο φαίνονταν αρκετά μακριά, αλλά το τρίτο ερχόταν σαν τον γαμημένο άνεμο του Ζέφυρου καταπάνω μας. Οι ναύτες, έχοντας ανησυχήσει, μιλούσαν για κουρσάρους.

»Τι στα παπάρια του Λοκράθου γίνεται, ρε;» ρώτησα τον Άνθιμο, τρέχοντας στη γέφυρα μαζί με τη Νεκταρία· και μου είπε κι εκείνος ‘Κουρσάροι, μάλλον, αλλά θα τους αποφύγω’. Και ίσως να τα κατάφερνε, ο μπάσταρδος του Λοκράθου, αν ήταν μονάχα κείνα τα δύο πιο αργά σκάφη. Ναι, αυτά θα τα απέφευγε. Όμως το τρίτο δεν μπορούσε να τ’αποφύγει· και σύντομα άρχισε να μας ρίχνει με πυροβόλα. Οι ριπές του δεν ήταν συνεχόμενες, φυσικά, αλλά κάπου-κάπου έπεφταν τραντάζοντας τα νερά κοντά στο πλοίο μας. Ο Άνθιμος δεν είχε πυροβόλα πάνω στο δικό του σκάφος – τα θεωρούσε χαμένα λεφτά και χαμένο χώρο. Είχε όμως μια γιγάντια βαλλίστρα η οποία έπαιρνε τέσσερα βέλη που στο μήκος ήταν σαν το ανάστημά μου, και αιχμηρά σαν διάολοι της Έχιδνας. Οι ναύτες του έστρεψαν το όπλο εναντίον των πειρατών και τους έριξαν, και τα είδα τα βέλη να καρφώνονται πάνω στο κουρσάρικο. Τότε, όμως– Και θα νομίσεις ότι σε παραμυθιάζω, Οφιομαχητή, ή ότι το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς έχει χαλάσει το μυαλό μου. Αλλά τίποτα απ’τα δύο δεν είν’ αλήθεια. Μόνο αυτό που θ’ακούσεις είν’ αλήθεια: Από το κέντρο του καταστρώμα-

τος του κουρσάρικου, ένας γίγαντας από καπνό ορθώθηκε στον ουρανό – πελώριος! και κρατώντας στο χέρι του ένα εξίσου μεγάλο τσεκούρι. Ή ίσως το τσεκούρι να ήταν προέκταση του χεριού του· δεν είμαι σίγουρος, γιατί κι αυτό από καπνό ήταν, μα τα φαρμακερά μαλλιά της Έχιδνας!»

«Κι επάνω στο κουρσάρικο έγραφε ‘Το Γρήγορο Τέλος’;» τον ρωτάω.

«Μα τα φαρμακερά μαλλιά της Έχιδνας!» αναφωνεί ξανά ο Αρσένιος. «Πώς το ξέρεις;»

«Θα σου πω μετά. Συνέχισε.» Η περίπτωση που μου αναφέρει ο Αρσένιος είναι μία από τις περιπτώσεις που μου είχε αναφέρει κι ο Ισίδωρος Ορνάκιος: οι Τρομεροί Καπνοί είχαν χτυπήσει ένα πλοίο που έπλεε προς Νερκάλη Μικρυδάτιας ερχόμενο από Αμμόπολη Κεντρικάς. Δεν μπορεί να επρόκειτο για σύμπτωση. «Συνέχισε.»

«Περίεργος είσαι, Οφιομαχητή. Θα μου πεις, σίγουρα, αλλιώς δεν φεύγεις απ’το σπίτι της αδελφής μου ζωντανός!» – κι ένα ξερό γέλιο ακολουθεί. Ύστερα, ο Αρσένιος ανάβει ένα μικρό πουρό με τον ενεργειακό αναπτήρα του, και συνεχίζει την αφήγησή του:

«Ο γίγαντας του καπνού ορθώθηκε στον ουρανό, και η φωνή του καπετάνιου των πειρατών ακούστηκε από ένα megάφωνο, ζητώντας μας να παραδοθούμε ή να καταστραφούμε. Ο Άνθιμος πρόσταξε τους ναύτες του να εξακολουθήσουν να ρίχνουν στο κουρσάρικο, κι εκείνοι υπάκουσαν – οι βλάκες! Καμιά φορά, ξέρεις, Οφιομαχητή, η ανταρσία είναι η πιο λογική λύση, γαμώτο!» Ένα κοφτό, ξερό γέλιο. «Ο γίγαντας του καπνού ύψωσε το τσεκούρι του και το κατέβασε πάνω στο πλοίο μας: κι αυτό το γαμημένο πελέκι – παρότι ήταν από καπνό! – μας τσάκισε! Έκοψε το καράβι σχεδόν στη μέση! Δε σε δουλεύω, Οφιομαχητή. Του έκανε ένα σκίσιμο από πάνω μέχρι κάτω, και νερό άρχισε να μπαίνει. Το ξέρω πως δεν με πιστεύεις–»

«Σε πιστεύω,» τον διαβεβαιώνω, και η Διονυσία μου ρίχνει ένα παραξενεμένο βλέμμα, καθώς η ίδια μοιάζει να μην πιστεύει τον αδελφό της, μοιάζει να νομίζει πως ή μας λέει ψέματα ή το μυαλό του έχει πειραχτεί απ’το δηλητήριο. Δεν πρέπει ώς τώρα να της είχε αναφέρει τίποτα για τον γίγαντα του καπνού. «Συνέχισε.»

«Έχεις εξηγήσεις να μου δώσεις, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Αρσένιος, φρυλώντας καπνό.

«Θ' ακούσεις και τη δική μου ιστορία μετά· νάσαι σίγουρος. Συνέχισε, τώρα.»

Και ο Αρσένιος αφηγείται ξανά:

«Το τσεκούρι από καπνό έκανε τέτοια ζημιά πάνω στο σκάφος του Άνθιμου που ήμασταν όλοι, στη στιγμή, καταδικασμένοι. Δεν υπήρχε περίπτωση να μη βυθιστούμε. Και ο καπετάνιος των πειρατών φώναζε τώρα μέσα απ' το megάφωνο ότι αυτή είναι η μοίρα όλων τα βάζουν με τους Τρομερούς Καπνούς – αναφερόμενος, μάλλον, στους κουρσάρους του. Αν και δεν έχω ξανακούσει τέτοιο όνομα – Τρομεροί Καπνοί. Υποθέτω πως το πήραν εξαιτίας του γίγαντά τους.

»Ο Άνθιμος είχε τρελαθεί, οι ναύτες του είχαν τρελαθεί. Έκαναν σαν η Έχιδνα να τους είχε δαγκώσει το πουλί. Έτρεχαν ν' ανεβούν στις βάρκες για να τη σκαπουλάρουν, να γλιτώσουν τα τομάρια τους, ενώ οι κουρσάροι μάς έριχναν από μακριά με τόξα, βαλλίστρες, πυροβόλα. Τα βέλη έπεφταν βροχή, κάννες άστραφταν κάπου-κάπου. Είδα έναν ναύτη να χτυπιέται από μια σφαίρα, και μετά είδα... ένα βέλος να προεξέχει από την ωμοπλάτη της Νεκταρίας... Εξαιτίας τους σκοτώθηκε! Και δε μπορούσα να κάνω τίποτα για να τη σώσω – δεν είμαι γιατρός, Οφιομαχητή... δεν είμαι γιατρός...» Φυσούσε καπνό καθώς ατένιζε το ταβάνι σαν να τα ξαναζούσε όλα μες στο μυαλό του. Για λίγο η φωνή του έχασε τη δύναμή της· αλλά μετά μίλησε όπως και πριν, συνεχίζοντας την ιστορία του:

«Οι μηχανές μας ούρλιαζαν καθώς απομακρυνόμασταν από το πλοίο του Άνθιμου για να γλιτώσουμε, τουλάχιστον, τις ζωές μας. Εγώ δεν κοίταζα πίσω· είχα μάτια μόνο για τη Νεκταρία, που ήταν τραυματισμένη μες στα χέρια μου και φοβόμουν να τραβήξω το βέλος από το σώμα της. Αλλά οι άλλοι, που κοίταζαν πίσω, μου είπαν ότι είδαν τους κουρσάρους να πηδάνε πάνω στο πλοίο μας, για να το λεηλατήσουν προτού καταποντιστεί και πάει στα σπλάχνα του Αβυσσαίου. Αυτός ήταν, ίσως, ο λόγος που δεν μας καταδίωξαν για να μας αποτελειώσουν. Ή μπορεί και να μας είχαν γραμμένους στ' αρχίδια τους κανονικά. Ή μπορεί να ήθελαν να τη σκαπουλάρουμε για να διαδώσουμε πόσο... τρομεροί είναι οι Τρομεροί Καπνοί.» Γελά ξερά. «Αν ήταν αυτό το τελευταίο, τους ξεγελάσαμε τους μπάσταρ-

δους του Λοκράθου! Γιατί αμφιβάλλω άμα κανένας έμεινε ζωντανός, Οφιομαχητή. Εκτός από εμένα, δηλαδή.

»Μόλις είχαμε ξεμακρύνει κάμποσο, τρέχοντας σαν δαγκωμένοι από την Έχιδνα πάνω στα νερά της ανοιχτής θάλασσας, μια καταιγίδα μάς χτύπησε. Οι βάρκες μας χωρίστηκαν, σκορπίστηκαν αποδώ κι αποκεί. Τα πάντα είχαν μαυρίσει και όλοι οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου λυσομανούσαν γύρω μας. Τα κύματα ήταν πελώρια – το μικρό μας σκάφος ένα παιχνίδι επάνω τους. Μας κοπανούσαν και μας έλουζαν. Ο ένας μετά τον άλλο, οι συνεπιβάτες μου έπεφταν στη θάλασσα μη μπορώντας να κρατηθούν πάνω στη βάρκα. Κι εγώ με το ζόρι κρατιόμουν, και κρατούσα και τη Νεκταρία. Ύστερα, όμως, μου ξέφυγε απ'τα χέρια... απ'το ένα χέρι, γιατί με τ'άλλο έπρεπε να βαστιέμαι – να βαστιέμαι και για τους δυο μας... Την έχασα μες στη θάλασσα, Οφιομαχητή... αλλά δεν ξέρω αν ήταν καν ζωντανή ως τότε. Τα μάτια της ήταν κλειστά. Δεν ξέρω αν ανέπνεε... Την έχασα μες στη θάλασσα...»

Δε γνωρίζω ποια ήταν αυτή η Νεκταρία αλλά, προφανώς, την αγαπούσε. Ίσως να ήταν γυναίκα του. Θα ρωτήσω τη Διονυσία μετά· εκείνη πιθανώς να ξέρει.

«Εγώ – για κάποιο λόγο – δεν έχω καταλάβει ακόμα γιατί – συνέχισα να κρατιέμαι γερά πάνω στη μισοδιαλυμένη βάρκα. Γύρω μου έβλεπα ολοένα και λιγότερους από το πλήρωμα του Άνθιμου, αν και άκουγα ολοένα και περισσότερες κραυγές και κατάρες. Ο ίδιος ο Άνθιμος ήταν σε άλλη βάρκα, δεν ήταν μαζί μας· μα δεν νομίζω νάχε καλύτερη μοίρα – και στα σκοτάδια του Αβυσσαίου να πάει, ο καταραμένος, εκεί που μας οδήγησε! Στα σκοτάδια του Αβυσσαίου, όλοι τους!» Σβήνει το μικρό του πούρο στο τασάκι του κομοδίνου.

«Δεν ξέρω για πόσο κρατιόμουν πάνω σ'εκείνη τη γαμημένη βάρκα, Οφιομαχητή, αλλά στο τέλος, όταν η καταιγίδα κόπασε, διαπίστωσα δύο πράγματα: η μηχανή είχε καταστραφεί, και ήμουν ολομόναχος. Δεν περίμενα ότι θα ζούσα. Προσπάθησα όμως.» Ξερό γέλιο. «Καλύτερα να τα είχα παρατήσει!... Έτσι δεν είναι, αδελφή μου; Έτσι δεν είναι;»

Η Διονυσία δεν μιλά· και, με τις άκριες των ματιών μου, βλέπω τα δάχτυλά της πλεγμένα, να σφίγγουν τα χέρια της. «Συνέχισε,» λέω στον Αρσένιο. «Τι έγινε μετά;»

«Έκανα μια τρομερή ανακάλυψη, Οφιομαχητή!» αποκρίνεται εκείνος με κάποια ειρωνεία στη φωνή του. «Η μηχανή είχε γαμηθεί τελείως, και η μοναδική ενεργειακή φιάλη φαινόταν ούτως ή άλλως ξοδεμένη, όμως η βάρκα είχε και ιστίο, για περιπτώσεις ανάγκης. Το κατάρτι ήταν κατεβασμένο και το πανί τυλιγμένο, έτσι δεν είχαν καταστραφεί από τη θύελλα. Σήκωσα το κατάρτι και άνοιξα το πανί, και προσπάθησα να κατευθυνθώ προς κάποια από τις ηπειρονήσους. Είχα ακούσει ότι μπορείς να τις βρεις κοιτάζοντας τον ουρανό· είχα διαβάσει και πώς να το κάνεις. Κάτι μαλακίες... Κάτι μαλακίες... Τότε, όμως, νόμιζα – ο ανόητος! – ότι ίσως να τα κατάφερνα. Κοίταξα τον ουρανό και προσπαθούσα να βρω τις ηπειρονήσους. Ούτε που ξέρω πόσες μέρες πέρασαν έτσι, μα δεν πρέπει να ήταν και πάρα πολλές, γιατί δεν είχε ακόμα σωθεί το νερό στον μικρό αποθηκευτικό χώρο της βάρκας, ούτε η ξηρά τροφή, όταν είδα τη χελώνα. Μια γιγαντοχελώνα ήταν αντίκρυ μου, δίχως αμφιβολία. Έβλεπα τη βλάστηση που φύτρωνε πάνω στο καβούκι της. Πελώρια γιγαντοχελώνα, Οφιομαχητή, και με πολύ πυκνή βλάστηση.

»Νιώθοντας ηττημένος, νιώθοντας ότι ποτέ δεν θα έφτανα σε ηπειρόνησο, και φοβούμενος ότι ούτε κανένα πλοίο δεν θα συναντούσα – δεν είχα δει ούτε ένα ως τότε – πλησίασα τη γιγαντοχελώνα και άραξα εκεί, βγάζοντας τη βάρκα μου πάνω στο καβούκι της. Δεν ξαναείχα ανεβεί σε γιγαντοχελώνα ως τότε. Πραγματικά, νομίζεις ότι πατάς σε έδαφος, μα τους θεούς! Μαλακό έδαφος. Το καβούκι της είναι σκεπασμένο από αυτή τη βλάστηση – κάτι ανάμεσα σε λειχήνες και φύκια...»

«Χελωνόφυτα,» λέω. Αυτός είναι ο επίσημος όρος ανάμεσα στους ναυτικούς της Υπερυδάτιας.

«Ήταν νύχτα όταν έφτασα εκεί, και ξάπλωσα να ξεκουραστώ. Το πρωί, σηκώθηκα βρίσκοντας μια παράξενη σαύρα να με κοιτάζει από δίπλα. Μεγάλη σαν το κεφάλι μου! Τρόμαξα. Τράβηξα το ξιφίδιό μου κι έκανα να τη χτυπήσω, αλλά εκείνη γρήγορα εξαφανίστηκε μες στην πυκνή βλάστηση. Κι όταν λέω πως η βλάστηση ήταν πυκνή, εν-

νοώ, Οφιομαχητή, ότι ήταν πραγματικά πυκνή. Βάδιζες και τα πόδια σου μπλέκονταν. Και ήταν και ψηλή. Έφτανε, σ'ορισμένα σημεία, πάνω απ'το κεφάλι μου! Αλλά αυτά τα φυτά δεν είχαν κορμούς όπως τα συνηθισμένα δέντρα· είχαν μονάχα κάτι μαλακά στελέχη. Και τα περισσότερα θύμιζαν φύκια. Γιγάντια φύκια.»

Νεύω. «Χελωνόφυτα,» επαναλαμβάνω. «Έτσι λέγονται. Αν και δεν είναι τόσο μεγάλα σ'όλες τις γιγαντοχελώνες, ούτε τόσο πυκνά.»

«Αυτή,» λέει ο Αρσένιος, «ήταν η Χελώνα του Θησαυρού. Το διαπίστωσα πολύ σύντομα, όταν άρχισα να ψάχνω για τίποτα φαγώσιμο επάνω της – γιατί είναι γνωστό πως πουλιά κάνουν τις φωλιές τους στις ράχες γιγαντοχελώνων, και σκόπευα ν'αρπάξω μερικά αβγά, ή και να σκοτώσω κάνα πτηνό αν τα κατάφερνα. Αλλά, προτού βρω τροφή, πρόσεξα τα σημάδια στη βλάστηση που λέει ο μύθος πως υπάρχουν πάνω στη Χελώνα του Θησαυρού. Μαύρα και κόκκινα στίγματα στα στελέχη και στα φύλλα, τα οποία εμφανίζονται με συγκεκριμένο τρόπο. Δύο μαύρα δαχτυλίδια στο στέλεχος, κι ανάμεσά τους ένα κόκκινο· και μετά δύο μαύρα πάλι κι ένα κόκκινο, και ούτω καθεξής. Ενώ πάνω στα φύλλα παρουσιάζονται τρεις κουκίδες που σχηματίζουν τρίγωνο: η κουκίδα της κορφής κόκκινη, οι άλλες δυο μαύρες. Κι αυτά τα στίγματα υπήρχαν παντού, Οφιομαχητή. Παντού! Ήμουν πάνω στη γαμημένη Χελώνα του Θησαυρού, δεν είχα αμφιβολία! Αλλά δεν βρήκα τον θησαυρό της – δεν βρήκα τον θησαυρό!...» Γελά ξερά, κουνώντας το κεφάλι. Ύστερα ανάβει ακόμα ένα πουράκι.

«Προσπάθησα, όμως,» Άλλο ένα ξερό γέλιο. «Τι ανόητος!... Προσπάθησα ν'ακολουθήσω τα σημάδια, όπως λένε πως οφείλεις να τ'ακολουθήσεις ώστε να φτάσεις στον θησαυρό. Και κατέληξα σ'ένα μέρος όπου νόμιζα ότι ήταν το λογικό τέλος – εκεί όπου έπρεπε να είναι ο θησαυρός. Αλλά δεν τον έβλεπα πουθενά, οπότε άρχισα να σκαλίζω τη βλάστηση αποδώ κι αποκεί, αναζητώντας τον. Δεν ξέρω αν είχα κάνει λάθος, τελικά, ή αν κάποιος άλλος είχε έρθει εδώ πριν από εμένα και τον είχε πάρει, όμως σύντομα αισθάνθηκα ένα τσίμπημα στο δεξί χέρι.» Υψώνει το χέρι του με το σημάδι του Διπλογενή, ή Διπλού Καταβροχθιστή. «Και γυρίζω και βλέπω μια κερασφόρο οχιά. Το αίμα μου παγώνει, τότε, Οφιομαχητή, γιατί γνωρίζω πως άμα

σε δαγκώσει τέτοιο φίδι είσαι τελειωμένος. ‘Το παιδί της Έχιδνας’ το λένε ορισμένοι· το ξέρεις;»

«Το ξέρω.»

«Είχα ακούσει γι’ αυτό και γνώριζα ότι δεν πεθαίνεις αμέσως, όμως τα γνωστά αντίδοτα είναι ελάχιστα, και ο χρόνος που σου απομένει λίγος. Μερικές ημέρες προτού πέσεις σε κώμα. Μη χάνοντας καιρό, λοιπόν, έτρεξα πίσω στη βάρκα. Την έριξα ξανά στη θάλασσα κι άρχισα να πλέω. Και κοίταζα τον ουρανό πάλι, προσπαθώντας να φτάσω σε ηπειρόνησο. Μάταια, φυσικά. Και αισθανόμουν το φαρμάκι του φιδιού μέσα μου – το αισθανόμουν. Δεν ξέρω πώς να σ’ το εξηγήσω ακριβώς, αλλά το αισθανόμουν. Νόμιζα ότι δεκάδες φίδια σέρνονταν κάτω απ’ το δέρμα μου!»

Παραισθήσεις; αναρωτιέμαι. Πολύ πιθανόν... Μπορεί να σου γεννηθούν παράξενες ιδέες και προτού πέσεις σε κώμα από το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς.

«Δεν έφτασα ποτέ σε ηπειρόνησο,» συνεχίζει ο Αρσένιος. «Όχι από μόνος μου, τουλάχιστον. Ήμουν απλά τυχερός, γι’ αυτό ζω ακόμα. Ένα πλοίο με βρήκε και οι ναύτες με ανέβασαν στο κατάστρωμα, ενώ ήμουν στα πρόθυρα της λιποθυμίας. Τους ζήτησα να με πάνε στη Μεγάπολη· τους είπα ότι με είχε δαγκώσει κερασφόρος οχιά, κι ότι αν δεν έπλεαν γρήγορα για εκεί ήμουν ξεγραμμένος. Η Καπετάνισσα φαίνεται πως με λυπήθηκε, ή ίσως προορισμός της να ήταν η Μεγάπολη – δεν μου το διευκρίνισε· δεν θυμάμαι τουλάχιστον. Πάντως, αράξαμε σύντομα εδώ και δεν άργησα να βρεθώ στο σπίτι της Διονυσίας, και... Μετά, θυμάμαι μόνο τα όνειρα, Οφιομαχητή, κι αυτά μπερδεμένα το ένα με το άλλο... προτού τελικά ξυπνήσω αντικρίζοντας σκοτάδι.» Σβήνει το μισοτελειωμένο πουράκι του στο τασάκι.

«Πες μου τώρα,» ζητά, «πώς ξέρεις εσύ γι’ αυτούς τους καταραμένους Τρομερούς Καπνούς; Τους έχεις ακούσει; Τους έχεις απαντήσει; Ή τους έχεις ονειρευτεί μέσα σε κακό όνειρο;»

# -3

Δεν μπορούσε να βρει όχημα εκτός αν το έκλεβε, και δεν ήθελε να κλέψει. Δεν ήθελε να καταλήξει στην Κιρβιάδα όπως είχε καταλήξει στην Οστρακόπολη. Επομένως, σκαρφίστηκε ένα άλλο σχέδιο για να βοηθήσει την ερπετοειδή που είχε αφήσει κρυμμένη στο εγκαταλειμμένο γκαράζ στα Κοινά – και ήλπιζε ακόμα να ήταν εκεί, να είχε αρκετή σύννεση ώστε να μην έχει απομακρυνθεί.

Προτού βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό του, αποφάσισε να την επισκεφτεί. Αφότου ο Δημήτριος είχε φύγει από το Σπίτι των Κυμάτων, πρωί ακόμα, ο Γεώργιος βγήκε από την Παλιά Πόλη και πήγε στα Κοινά. Πλησίασε το παλιό γκαράζ, βάδισε προσεχτικά μέσα του, παρατηρητικός, και σύντομα είδε την ερπετοειδή να ξεπροβάλλει από τις σκιές, τυλιγμένη στην κάπα του, με την κουκούλα στο κεφάλι, και να λυγίζει το σώμα της κάνοντας ξανά υπόκλιση αντίκρου του.

Η κίνησή της τον εξόργισε. «Αρκετά!» της φώναξε. «Δεν είμαι κανένα είδωλο! Αρκετά!» Και τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας χτύπησε το πάτωμα του γκαράζ, κάνοντάς πλάκες να σπάσουν κι έναν δυνατό ήχο ν'ακουστεί.

Η ερπετοειδής τον ατένιζε με τα κατάμαυρα μάτια της προσηλωμένα. Ακίνητη.

«Μείνε στη θέση σου,» της είπε ο Γεώργιος δείχνοντάς την και δείχνοντας, μετά, και το έδαφος. «Μην πας πουθενά. Στη θέση σου!»

Η ερπετοειδής υποκλίθηκε πάλι.

Θα τη σκοτώσω ο ίδιος! σκέφτηκε ο Γεώργιος, νιώθοντας το δηλητήριο της Έχιδνας να καίει μέσα του, καθώς θηκάρωνε το σπαθί του κι έφευγε από το γκαράζ.

Ούτε καν είχε περάσει από το νου του ότι ίσως να τον κατασκόπευαν, αλλά ήταν πιο τυχερός απ'ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί: Οι άνθρωποι του Άρχοντα που τον παρακολουθούσαν στο Σπίτι των Κυμάτων και τον είχαν δει μαζί με τον Δημήτριο Ζερδέκη, τώρα δεν ήταν

στο κατόπι του και, έτσι, δεν είχαν ιδέα για την ερπετοειδή που έκρυβε. Δεν είχαν χρόνο για να κατασκοπεύουν τον μαυρόδερμο άγνωστο σήμερα το πρωί· είχαν άλλες δουλειές· αλλά, φυσικά, θα ανέφεραν αμέσως στον Άρχοντα ότι ο ανιψιός του μιλούσε με τον μυστηριώδη ταξιδιώτη, και μάλιστα του έδινε και λεφτά.

Βαδίζοντας γρήγορα ο Γεώργιος πήγε στην Αγορά αντίκρυ των Κοινών, πέρα από τη Συνδετική Οδό. Και καθώς βάδιζε εκεί, ανάμεσα στον κόσμο και στα καταστήματα, άκουσε να συζητάνε για μια ληστεία που είχε γίνει χτες βράδυ: Κάποιος κουκουλοφόρος άγνωστος είχε επιτεθεί σ'έναν έμπορο και τους μισθοφόρους του – έναν Νικόλαο Οπάλθιο, ο οποίος είχε πιάσει μια ερπετοειδή από τους Τόπους των Παλιών Ερπετών και την είχε φέρει στην πόλη μες στη νύχτα, για να την πουλήσει. Ο ληστής, έλεγαν, ήταν πολύ δυνατός· είχε χτυπήσει τους τρεις μισθοφόρους του εμπόρου με μεγάλη ευκολία και, μετά, πρέπει να είχε λυγίσει τα κάγκελα του κελιού με τα ίδια του τα χέρια. Τουλάχιστον, αυτό είχε υποθέσει η Φρουρά όταν έλεγξε το κελί. Τα κάγκελα ήταν λυγισμένα σαν κάποιος να τα είχε τραβήξει με τα χέρια του! Και η ερπετοειδής είχε χαθεί. Αλλά πού μπορεί ο άγνωστος να την είχε πάει; Την είχε πάρει για να την πουλήσει; Αργά ή γρήγορα θα μαθευόταν. Δεν μπορεί να την εξαφάνιζε μες στην πόλη! Εκτός αν την είχε βγάλει από την Κιρβιάδα μέσα σε σκάφος... Η Φρουρά ήταν σε επιφυλακή.

Ο Γεώργιος τούς άκουγε και εξοργιζόταν. Ναι, σκέφτηκε, είναι δύσκολο να την εξαφανίσεις μέσα σε τούτη την καταραμένη πόλη!

Και κανείς απ'αυτούς που περνούσε από δίπλα τους δεν υποψιαζόταν ότι ο «ληστής» βρισκόταν κοντά του. Ένας, μάλιστα, σε μια γωνία των δρόμων, τον ρώτησε αν ήξερε τίποτα παραπάνω.

«Γιατί να ξέρω κάτι παραπάνω;» μούγκρισε ο Γεώργιος, αγριοκοιτάζοντάς τον, έχοντας μια έντονη επιθυμία να τον κοπανήσει στην κοιλιά και στο κεφάλι. Ο άντρας γύρισε αλλού, στους υπόλοιπους που μιλούσαν για το παράξενο νυχτερινό περιστατικό. Ο Γεώργιος απομακρύνθηκε και, μπαίνοντας σ'ένα σοκάκι, γρονθοκόπησε ένα παράθυρο κλειστό με παντζούρια, μία, δύο, τρεις φορές, διαλύοντάς το. Ένας σκύλος έτρεξε τρομοκρατημένος. Μέσα από το οίκημα, βαθιά,

φωνές ακούστηκαν – «Τι σκατά γίνεται κει, γαμώ την πουτάνα μου;» Ο Γεώργιος έφυγε γρήγορα.

Και πήγε να κάνει εκείνο για το οποίο είχε έρθει στην Αγορά. Επισκέφτηκε ένα κατάστημα ρούχων και, χρησιμοποιώντας τα τριάντα οχτάρια του Δημήτριου, αγόρασε γυναικεία ρούχα. Μπλούζα, μακριά πτυχωτή φούστα, μαντήλι για το κεφάλι. Σκούρα γυαλιά για τα μάτια. Έναν σάκο. Ναι, λογικά το σχέδιό του πρέπει να έπιανε.

Επέστρεψε στο γκαράζ όπου έκρυβε την ερπετοειδή. Η φιδογυναίκα ευτυχώς εξακολουθούσε να είναι εκεί, περιμένοντάς τον. Ο Γεώργιος έριξε τα ρούχα στο πάτωμα, μπροστά της, και είπε: «Ντύσου. Τώρα.»

Εκείνη τον ατένιζε αβλεφάριστα με τα κατάμαυρα μάτια της, μη μοιάζοντας να καταλαβαίνει.

«Ντύσου!» της φώναξε ο Γεώργιος δείχνοντας τα ρούχα.

Η γυναίκα έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα – ήχους στη γλώσσα της, μάλλον: τη γλώσσα των ερπετοειδών – και λύγισε το σώμα της, υποκλινόμενη.

«Γαμώτο!» βρυχήθηκε ο Γεώργιος και τη μπάτισε, αν και όχι τόσο δυνατά όσο θα μπορούσε. «Σου είπα – ντύσου!» Τράβηξε την κάπα του από πάνω της, ρίχνοντάς την κάτω. Άρπαξε την ερπετοειδή απ’τα μακριά μπλε μαλλιά της, ενώ εκείνη έμοιαζε τώρα νάχει τρομάξει, νάχει πανικοβληθεί, να μην ξέρει πώς ν’αντιδράσει, λες και δεν είχε να κάνει με άνθρωπο αλλά με κάποιο φαινόμενο της φύσης ή των θεών. Σύριζε, σύριζε, σύριζε. Ο Γεώργιος έπιασε τη μπλούζα από το πάτωμα και την πέρασε, βίαια, πάνω απ’το κεφάλι της· την ανάγκασε να βάλει τα χέρια της μες στα μανίκια.

«Ντύσου,» της είπε, σταθερά τώρα, συγκρατώντας καλύτερα την οργή του. «Με καταλαβαίνεις, γαμώτο; Πρέπει να φύγεις από την πόλη. Ντύσου, αλλιώς δεν μπορώ να σε βγάλω από εδώ: και θα σε βρουν και θα σε σκοτώσουν.»

«Χςςςςς...» Η όψη της είχε ηρεμήσει κάπως· αλλά ακόμα δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι τον καταλάβαινε ακριβώς.

Ο Γεώργιος έπιασε τη φούστα από κάτω, την πέρασε πάνω απ’το κεφάλι της, την έδεσε γύρω από τη μέση της. Έκανε δυο βήματα πίσω και την κοίταξε. Ναι, σκέφτηκε, το ρούχο κρύβει αρκετά καλά την ουρά

της. Αν έχει τη σύνεση να είναι λίγο προσεχτική. Η φούστα έφτανε ώς το πάτωμα· ήταν πολύ μακριά: από εκείνες που σέρνονται. Ο Γεώργιος έσκυψε, πιάνοντας την ουρά της ερπετοειδούς και σπρώχνοντάς τη μέσα, ώστε να καλύπτεται τελείως από το ύφασμα. «Ναι,» μουρμούρισε μονολογώντας, «γίνεται. Γίνεται.»

Και προς τη γυναίκα: «Άκουσέ με: την ουρά σου θα την έχεις μέσα. Μέσα!» Έσπρωξε την ουρά της με το πόδι του καθώς εκείνη έκανε να τη βγάλει πάλι από την άκρη της φούστας. «Η ουρά θα είναι μέσα. Πάντα μέσα. Κρυμμένη.» Έσκυψε ξανά και την έπιασε με το χέρι του, την έσπρωξε – για έμφραση. «Καταλαβαίνεις; Καταλαβαίνεις τι θέλω να κάνεις; Η ουρά θα είναι μέσα. Καταλαβαίνεις;»

Η ερπετοειδής τώρα τον κοίταζε σιωπηλά, με τα κατάμαυρα μάτια της να γυαλίζουν. Ο Γεώργιος πήρε από κάτω το μαντήλι και το έδεσε στο κεφάλι της. Ύστερα, της φόρεσε ξανά την παλιά του κάπα και σήκωσε και την κουκούλα. Μετά, έβγαλε από μια εσωτερική τσέπη της καινούργιας κάπας του τα σκούρα γυαλιά που είχε αγοράσει και τα φόρεσε στην ερπετοειδή. Την κοίταξε πάλι από λίγη απόσταση. Τώρα δεν έβγαζε έξω την ουρά της. Τώρα θα μπορούσες να την περάσεις για ανθρώπινη γυναίκα, αν δεν την παρατηρούσες πολύ προσεχτικά κι αν καμιά ατυχία δεν γινόταν.

«Ωραία,» της είπε. «Μπορούμε να φύγουμε.» Και της έδωσε τον σάκο που είχε πάρει από την Αγορά, μέσα στον οποίο είχε βάλει και λίγο νερό και φαγητό, που επίσης από την Αγορά είχε προμηθευτεί.

Ύστερα από κανένα μισάωρο, οι φρουροί της Πύλης του Αέρα είδαν δύο ταξιδιώτες να περνάνε – έναν άντρα και μια γυναίκα. Κι οι δύο ήταν ντυμένοι με κάπες και κουκούλες. Ο άντρας είχε ένα σπαθί περασμένο στη μέση του και κανένα άλλο φανερό όπλο. Η γυναίκα φορούσε μια μακριά φούστα που σερνόταν στο έδαφος κάτω από την κάπα της, και σκούρα γυαλιά γυάλιζαν στα μάτια της. Πρέπει να πήγαιναν σε κανένα χωριό στις ακτές, υπέθεσαν οι φρουροί, ή στους Τόπους των Παλιών Ερπετών. Και όταν τους είδαν να στρίβουν προς τα ανατολικά, πίστεψαν ότι μάλλον ήταν το δεύτερο.

Ο Γεώργιος είχε το χέρι του στη λαβή του Φιλιού της Έχιδνας καθώς απομακρυνόταν από την Πύλη του Αέρα μαζί με τη μεταμφιεσμένη

ερπετοειδή και, κάπου-κάπου, έριχνε προσεχτικές ματιές πάνω απ'τον ώμο του, μα δεν είδε κανέναν να τον ακολουθεί.

Λίγο παρακάτω, αντίκρισε κρεμάλες από τις οποίες κρέμονταν δύο νεκροί που πουλιά είχαν πιαστεί επάνω στα σώματά τους, τσιμπολογώντας ό,τι είχαν άλλα πουλιά αφήσει στα κεφάλια τους. Οι Κρεμάστρες του Ανέμου, υπέθεσε ο Γεώργιος, έχοντας ακούσει για τις κρεμάλες του Άρχοντα βόρεια της Πύλης του Αέρα.

Στο βάθος, ακόμα πιο βόρεια, φαινόταν ο Αερολιμένας της Κιρβιάδας. Ο Γεώργιος δεν κατευθύνθηκε προς τα εκεί· έστριψε ανατολικά μαζί με την ερπετοειδή, αφήνοντας σύντομα τα περικόρη της Κιρβιάδας πίσω του και μπαίνοντας στους Τόπους των Παλιών Ερπετών.

Όταν ήταν αρκετά μακριά από την πόλη και κρυμμένοι πίσω από ένα σύδεντρο, ο Γεώργιος σταμάτησε να βαδίζει και είπε στην ερπετοειδή: «Μέχρι εδώ. Τώρα πρέπει να φύγω.» Τράβηξε τα σκούρα γυαλιά από το πρόσωπό της και τα φόρεσε. «Συγνώμη, αλλά μ'αρέσουν, κι εσύ δεν τα χρειάζεσαι πραγματικά πλέον.»

«Αχχχχχχ... Σςςςςς...» Η γυναίκα υποκλίθηκε.

Ο Γεώργιος την έπιασε απ'το μπράτσο ορθώνοντάς την. Της έτριψε φιλικά τον ώμο. «Πήγαινε στους δικούς σου, όπου κι αν είναι,» της είπε. «Υποθέτω, από εδώ ξέρεις τον δρόμο. Και πρόσεχε καθοδόν, έτσι;» Τράβηξε το ξιφιδιό του κι έστρεψε τη λαβή προς τη μεριά της. «Πάρ' το. Ίσως να σου χρειαστεί.»

Η ερπετοειδής το πήρε, συρίζοντας.

Και ο Γεώργιος την άφησε εκεί, πίσω απ'το σύδεντρο, και βάδισε ξανά προς την πόλη και τις ακτές της Κεντρυδάτιας. Έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, για να δει μήπως ήταν τόσο ανόητη ώστε να τον ακολουθεί πάλι· όμως, όχι, η φιδογυναίκα δεν ήταν τόσο ανόητη. Θα επέστρεφε στη φυλή της. Στους Θηριόφεις.

Ο Γεώργιος πλησίασε την Κιρβιάδα από άλλη μεριά – από τη μεγάλη δημοσιά – και έφτασε στη Νέα Πύλη, την οποία και πέρασε χωρίς κανείς να τον σταματήσει. Αυτή τη φορά δεν είχε καν το ηχητικό του-φέκι στον ώμο του· το είχε αφήσει στο δωμάτιό του στο Σπίτι των Κυμάτων. Και εκεί τώρα επέστρεψε, καθώς ήταν πια μεσημέρι και πεινούσε.

Ένας από τους ανθρώπους του Άρχοντα τον είδε να μπαίνει στην τραπεζαρία του πανδοχείου και να παραγγέλνει φαγητό για δύο. Να τρώει, επίσης, σαν να ήταν δύο, όχι ένας. Αξιοσημείωτο; αναρωτήθηκε. Έπρεπε να αναφερθεί στον Κύριο της Κιρβιάδας; Σίγουρα όχι· απλά θα τον τσάντιζε.

Τις επόμενες ημέρες, ο Γεώργιος συνέχισε να προσπαθεί να μάθει για το χαμένο πλοίο του, αν και δεν είχε πλέον και πολλές ελπίδες ότι θα τα κατάφερνε. Ευελπιστούσε, όμως, ότι θα ερχόταν ο Δημήτριος για να του δανείσει περισσότερα χρήματα, γιατί τα δικά του του τελείωναν. Για να εκτονώνει την οργή του, ή κοπανούσε τους τοίχους του δωματίου του ή τριγύριζε στην πόλη, τυχαία, αποδώ κι αποκέι. Στους δρόμους άκουσε ότι αυτός που είχε κλέψει την ερπετοειδή· ακόμα δεν είχε βρεθεί: και ήταν παράξενο, πολύ παράξενο, έλεγαν· εκτός αν την είχε πάρει με πλοίο, κρυφά από τους λιμενοφύλακες.

Οι άνθρωποι του Άρχοντα συνέχιζαν να παρακολουθούν τον μυστηριώδη άγνωστο που άκουγε στο όνομα Γεώργιος παρότι έμοιαζε για εξωδιαστασιακός, και απορούσαν με τις δραστηριότητές του. Τρελός ήταν; Ο Άρχοντας, όμως, δεν είχε ακόμα προστάξει να τον συλλάβουν ή να τον ξεπαστρέψουν...

Ο Δημήτριος δεν πήγαινε, αυτές τις ημέρες, στο Σπίτι των Κυμάτων γιατί φοβόταν. Δεν ήθελε άλλα μπλεξίματα με τον κακό θείο. Κι αν πλησίαζε τώρα τον Γεώργιο, σίγουρα θα έμπλεκε με τον κακό θείο. Μάθαινε παράπλευρα μόνο για τον μαυρόδερμο τύπο, απ'αυτά που άκουγε από άλλους. Διάφορες φήμες κυκλοφορούσαν για το άτομό του. Ορισμένες, δε, πολύ παράξενες. Τραγελαφικές.

Όπως και νάχε, καλύτερα μακριά του, αποφάσισε ο Δημήτριος. Καλύτερα μακριά του. Και ούτε στον ξάδελφό του, τον Ιάκωβο, δεν είπε τι ακριβώς ήταν ο Γεώργιος, γιατί ο κακός θείος ακόμα κι απ'αυτόν μπορούσε να μάθει πράγματα· τίποτα δεν αποκλειόταν. Και δεν χρειαζόταν να καταλάβει ότι ο Δημήτριος τού είχε αποκρύψει πληροφορίες. Αυτό θα ήταν επικίνδυνο.

Ένα απόγευμα, στο Σπίτι των Κυμάτων, ο Γεώργιος έμπλεξε σε καβγά. Κάποιος τού είπε κάτι ειρωνικό, κι εκείνος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, τινάζοντάς τον σχεδόν στην άλλη άκρη της τραπεζαρίας. Και μετά χαλασμός ξεκίνησε, και πολύ σύντομα οι πάντες κοπα-

νούσαν τους πάντες, ρημάζοντας το δωμάτιο. Η πανδοχέας έβαλε τις φωνές, κι έπιασε ένα πιστόλι απειλώντας ότι θ'άρχιζε να πυροβολεί. Ένας μεθυσμένος την πλησίασε και της το άρπαξε· εκείνη πάτησε τη σκανδάλη αλλά το όπλο δεν λειτούργησε. Ο μεθυσμένος το πέταξε απ'το χέρι της και την έριξε πάνω σ'ένα τραπέζι, τραβώντας τα ρούχα της για να τη βιάσει. Ο γιος της, που δεν ήταν μακριά, τον κοπάνησε κατακέφαλα μ'ένα ρόπαλο, σωριάζοντάς τον κάτω ξερό.

Ο Γεώργιος, εν τω μεταξύ, κλοτσούσε και γρονθοκοπούσε και γράπωνε ανθρώπους και τους σήκωνε πάνω απ'το κεφάλι του εκτοξεύοντάς τους πέρα. Χιμούσαν καταπάνω του για να τον πλακώσουν και να τον ρίξουν κάτω, αλλά τους αποτίνανε σαν να ήταν ξύλινες μαριονέτες. Τα χτυπήματα που δεχόταν δεν έμοιαζε να τα καταλαβαίνει.

Όταν η φρουρά μπήκε στο Σπίτι των Κυμάτων, άρχισε αμέσως να εξαπολύει ενεργειακές ριπές από πιστόλια, αναισθητοποιώντας ανθρώπους τυχαία. Μια ριπή χτύπησε και τον Γεώργιο, μα δεν τον αναισθητοποίησε, κι εκείνος, εξοργισμένος, τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας και όρμησε στη φρουρά που του είχε ρίξει. Με μια σπαθιά τίναξε το πιστόλι από το χέρι της, τσακισμένο, κόβοντας συγχρόνως τρία από τα δάχτυλά της. Η γυναίκα ούρλιαξε, καθώς διπλωνόταν. Οι φρουροί περιτριγύρισαν τον Γεώργιο, χτυπώντας τον από κάθε μεριά με ρόπαλα και ενεργειακά ρόπαλα. Εκείνος τούς σπάθιζε με το Φιλί της Έχιδνας. Άνθρωποι σωριάστηκαν αιμόφυρτοι στο πάτωμα της τραπέζαρίας, κραυγάζοντας.

Μετά δύο άλλοι φρουροί μπήκαν στο πανδοχείο σημαδεύοντας τον Γεώργιο με ηχητικά πιστόλια, και έβαλαν, ξανά και ξανά. Οι ριπές έκαναν το κεφάλι του να κουδουνίζει και το σώμα του να τρανταχτεί, ζαλίζοντάς τον. Παραπάτησε κι έπεσε. Άρχισαν να τον κλοτσάνε από γύρω, άγρια. Και, από τα χτυπήματα, έχασε τις αισθήσεις του. Για πρώτη φορά από τότε που οι ιερείς τον είχαν βρει στις ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων, κοιμήθηκε.

Ένας φρουρός ύψωσε το σπαθί του για να τον σκοτώσει, αλλά ένας άλλος – ένας λοχίας της Φρουράς – του φώναξε: «Τι κάνεις εκεί, ρε πούστη; Έχεις άδεια να σκοτώσεις;»

«Μας σπάθισε, το κάθαμα!»

«Αυτός ο άνθρωπος ενδιαφέρει τον Άρχοντα, μαλάκα! Θες να τον καθαρίσεις και μετά να δικαιολογήσεις τη μαλακία σου στον Κύριο της Κιρβιάδας;»

Ο φρουρός, δίχως άλλη κουβέντα, θηκάρωσε το σπαθί του.

Φόρεσαν αλυσίδες στον Γεώργιο ενώ ήταν αναίσθητος ακόμα και, ενώ εξακολουθούσε να μην έχει τις αισθήσεις του, τον μετέφεραν στο Οχυρό του Άρχοντα και τον έριξαν σ'ένα κελί. Δύο έμειναν απέξω για να φυλάνε, γιατί είχαν δει τη δύναμή του στην τραπεζαρία του Σπιτιού των Κυμάτων και είχαν τρομάξει. Αυτός ο παράφρων ίσως να ήταν αρκετά δυνατός ακόμα και για να σπάσει τις αλυσίδες του! Και τα κάγκελα του κελιού, επίσης!

Ειδοποίησαν αμέσως τον Κύριο της Κιρβιάδας μέσω των υπηρετών του Οχυρού. Ο Αθανάσιος Ζερδέκης ήταν, εκείνη την ώρα, μαζί με δύο καπετάνιους του και την Ευδοκία'λι. Κάθονταν γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι μ'έναν χάρτη απλωμένο ανάμεσά τους και κούπες με κρασί και Αίμα της Έχιδνας κοντά τους, ενώ τηγανητά πλοκάμια χταποδιού βρίσκονταν μέσα σ'ένα μεγάλο μπολ.

Ο Αθανάσιος κοίταξε ενοχλημένα τον υπηρέτη που του έφερε τα νέα. Μετά πρόσταξε: «Πες στον λοχία να έρθει εδώ, τώρα!»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

Και ο λοχίας ήταν εκεί, αντίκρυ στον Κύριο της Κιρβιάδας, μέσα σε λιγότερο από ένα πεντάλεπτο. Υποκλίθηκε κοφτά, με τη δεξιά του γροθιά πάνω στο αριστερό στήθος, όπως όφειλε. «Μεγάλε Άρχοντα Ζερδέκη!» είπε δυνατά.

«Τι μου λένε ότι έφερές, Λοχία; Τον μαυρόδερμο άντρα που ονομάζεται Γεώργιος;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου. Τον έχουμε στο Οχυρό, δεμένο, σε κελί, και υπό φρούρηση.» Και εξήγησε στον Αθανάσιο γιατί είχαν πάρει τόσα μέτρα ασφαλείας: Αυτός ο άνθρωπος φαινόταν να είναι πολύ δυνατός, εξωφρενικά – αφύσικα, ίσως – δυνατός. Ήταν απίστευτο το πώς είχε επιτεθεί στους φρουρούς, αλλά και το πώς είχε χτυπήσει πιο πριν τόσους και τόσους μες στο Σπίτι των Κυμάτων.

Ο Αθανάσιος τον άκουγε δυσπιστώντας, αναρωτούμενος αν ο λοχίας προσπαθούσε απλώς να δικαιολογήσει την ανικανότητα των φρουρών του. Αλλά δεν μπορεί να ήταν έτσι, κατέληξε. Δε θα τολ-

μούσε να πει ψέματα· κι αν έλεγε ψέματα, σύντομα θα γνώριζε από κοντά τις Κρεμάστρες του Ανέμου!

Ο Αθανάσιος έριξε ένα βλέμμα στην Ευδοκία'λι. «Τι νομίζεις, μάγισσα; Δαίμονας είναι μέσα του;»

«Θα μπορούσα να το διαπιστώσω,» αποκρίθηκε εκείνη, μορφάζοντας, «εύκολα.»

«Πάμε λοιπόν! Η περίπτωση του μου έχει κινήσει την περιέργεια.» Και προς τους καπετάνιους του: «Τα βασικά τα είπαμε, κύριοι, έτσι; Θα συζητήσουμε κι αργότερα, πιθανώς.»

Εκείνοι έγνεψαν καταφατικά, ο ένας μασώντας ένα τηγανητό πλοκάμι χταποδιού.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης και η Ευδοκία'λι σηκώθηκαν από τις καρέκλες τους, και ο πρώτος πρόσταξε: «Οδηγήσέ μας στο κελί του, Λοχία· τι στέκεσαι και μας κοιτάζεις; Να δεις άμα είμαστε ωραίοι;»

«Αμέσως, Άρχοντά μου!» Ο φρουρός στράφηκε και βάδισε.

Τον ακολούθησαν, ενώ η μάγισσα χαμογελούσε λοξά. Ο Αθανάσιος αγκάλιασε τους ώμους της με το ένα χέρι και φίλησε την άκρη του στόματός της. «Θα μας παρεξηγήσουν, Άρχοντά μου!» του ψιθύρισε εκείνη, προσποιητά, και γέλασε.

Όταν έφτασαν έξω απ'το κελί του Γεώργιου, ο Φιλημένος είχε αρχίσει να συνέρχεται. Σάλευε, παγιδευμένος από τις αλυσίδες του. Ύψωσε το βλέμμα του και κοίταξε επάνω, όπου έβλεπε φως, και αντίκρισε ένα καγκελωτό άνοιγμα και δύο άτομα έξω από αυτό – έναν άντρα και μια γυναίκα.

Το κελί ήταν κάτω από το πάτωμα όπου στέκονταν ο Αθανάσιος Ζερδέκης και η Ευδοκία'λι. Για να βάλεις κρατούμενο μέσα του έπρεπε να σηκώσεις μια καταπακτή από κάγκελα. Το μέρος θύμιζε βόθρο. Και του Αθανάσιου τού άρεσε έτσι. Βόθρους, τα ονόμαζε αυτά τα κελιά· και έριχνε εκεί όσους θεωρούσε πως ήταν «για τον βόθρο».

«Καλησπέρα, αφεντικό!» χαιρέτησε τον μαυρόδερμο τύπο μες στον βόθρο. «Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;»

Ο Γεώργιος ένιωθε μια τρομερή οργή να τον τυλίγει. Το δηλητήριο της Έχιδνας έκαιγε εντός του, κυλώντας άγρια στις φλέβες του. Αρχισε να τραβά τις αλυσίδες, τρίζοντας τα δόντια, και τις αισθάνθηκε να λυγίζουν.

«Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;» φώναξε ο Αθανάσιος, από πάνω. «Ξέρεις;»

Ο Γεώργιος, βγάζοντας έναν θηριώδη βρυχηθμό, έσπασε τις αλυσίδες ελευθερώνοντας τα χέρια του. «Ο μαλάκας της περιοχής;» είπε, ατενίζοντας τον Άρχοντα της Κιρβιάδας με βλέμμα που στραφτάλιζε από την οργή της Έχιδνας.

Τα μάτια του Αθανάσιου Ζερδέκη είχαν γουρλώσει. Ο λοχίας είχε δίκιο! σκέφτηκε, ξαφνιασμένος. Αυτός ο ανώμαλος έχει τη δύναμη δέκα ανθρώπων! «Μάγισσα! Είναι δαίμονας μέσα του;»

Η Ευδοκία'λι μουρμούρισε τα λόγια για ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, στέλνοντας τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της κάτω, μες στον λάκκο, μες στον άγνωστο, προσπαθώντας να διακρίνει αν κάποια πνευματική οντότητα τον έλεγχε κάπως, ή τον καθοδηγούσε, ή τον συνέτρεχε, ή γενικά βρισκόταν κοντά του.

Ο Γεώργιος γέλασε σαν παράφρων.

Η μάγισσα είπε: «Δεν είναι δαιμονισμένος, Αθανάσιε.»

«Τι σκατά είναι, τότε;» μούγκρισε ο Κύριος της Κιρβιάδας.

Ο Γεώργιος, βγάζοντας ένα γρύλισμα, πήδησε προς τα πάνω, αρπάχτηκε απ'τα κάγκελα της καταπακτής, και—

Ο Αθανάσιος κοπάνησε τα χέρια του μ'ένα σιδερένιο ραβδί που πήρε απ'τον φρουρό ο οποίος στεκόταν παραδίπλα. Του κοπάνησε τα χέρια ξανά και ξανά και ξανά, και τελικά ο Γεώργιος έπεσε πάλι μες στον Βόθρο. Κανονικά, σκέφτηκε ο Αθανάσιος, θάπρεπε νάχε πέσει απ'το πρώτο χτύπημα, ο καριόλης! «Ξέρεις ποιος είμαι εγώ, ρε πούστη του Λοκράθου;» του φώναξε. «Είμαι ο Αθανάσιος Ζερδέκης, ο Κύριος της Κιρβιάδας!»

Ο Γεώργιος σηκώθηκε όρθιος, νιώθοντας τα δάχτυλά του να πονάνε. Τα χτυπήματα του μεταλλικού ραβδιού παραλίγο να του σπάσουν τα κόκαλα, και ο μόνος λόγος που είχε αναγκαστεί ν'αφήσει τα κάγκελα ήταν αυτός: ότι φοβήθηκε μη σπάσουν όντως τα κόκαλά του. Ο κακός θεός, σκέφτηκε. Ωραία... Και μετά παρατήρησε ότι αυτός ο άθλιος έμοιαζε αρκετά στον Δημήτριο. Σχεδόν σαν να ήταν πατέρας του.

«Μπορείς να με βγάλεις αποδώ;» ρώτησε. «Θα ήμουν ευγνώμων.»

Τώρα ήταν σειρά του Αθανάσιου να γελάσει, κάνοντας μάλιστα το κεφάλι πίσω, πραγματικά διασκεδασμένος. Μετά, είπε στην Ευδοκία: «Αυτός ο τύπος έχει πλάκα, μάγισσα!»

Εκείνη μειδίασε.

«Στείλε μέσα το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους να παίξει μαζί του,» πρόσταξε ο Αθανάσιος.

«Η επιθυμία σου, διαταγή μου,» είπε η μάγισσα, και ελευθέρωσε προσωρινά το φυλακισμένο πνεύμα απ'το δαχτυλίδι της.

Ο Γεώργιος δεν είδε τίποτα· αισθάνθηκε όμως κάτι χνουδωτό να τον αρπάζει από γύρω σαν να προσπαθούσε να τον κλείσει μες στην αγκαλιά του. Κραυγάζοντας εξοργισμένος, έκανε να το αποτινάξει, μα ήταν λες και πάσχιζε να αποτινάξει τον αέρα. Και είχε την αίσθηση ότι χνούδια χώνονταν στη μύτη του, στο στόμα του, στ'αφτιά του, ενώ έβλεπε παράξενες σκιές γύρω από τα μάτια του, και μπροστά στα μάτια του. Έβηχε και γρύλιζε και καταριόταν.

«Θα σε σκοτώσω, μάγισσα!» βρυχήθηκε. «ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ!» Ενώ, συγχρόνως, συνειδητοποιούσε ότι ήξερε τι ήταν αυτή η γυναίκα. Πρέπει να ήταν του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Από εκείνους τους μάγους που φυλάκιζαν δαιμονικά πνεύματα μέσα σε αντικείμενα και κοσμήματα, και τα πρόσταζαν, βάζοντάς τα να κάνουν διάφορες δουλειές γι'αυτούς – αναλόγως και τη φύση του πνεύματος πάντα.

Από πού τα ήξερε όλα τούτα; Από το μυστηριώδες παρελθόν του, αναμφίβολα. Αλλά από πού;

Η οργή του μεγάλωσε καθώς αυτές οι σκέψεις περνούσαν απ'το μυαλό του ενόσω χτυπιόταν με τον αόρατο δαίμονα.

Ο Αθανάσιος είπε: «Αρκετά. Πάρτ' τον πίσω.»

Και η Ευδοκία'λι τράβηξε ξανά το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους μέσα στον θαλασσίτη του δαχτυλιδιού της, με τη θέλησή της και μόνο. Το πνεύμα βρισκόταν πλήρως υπό την κυριαρχία της.

Ο Αθανάσιος γονάτισε στο ένα γόνατο, ατενίζοντας τον μαυρόδερμο άντρα από κάτω του, ο οποίος βαριανάσαινε από την πάλη με τον άυλο δαίμονα. «Μπορούμε να συζητήσουμε πολιτισμένα για λίγο;»

«Τι σκατά θέλεις;» μούγκρισε ο Γεώργιος.

«Μου λένε ότι σε λένε Γεώργιο. Έχουν δίκιο;»

«Ναι.»

«Πώς είναι δυνατόν ένας εξωδιαστασιακός νάχει όνομα Υπερυδάτιο;»

«Δεν είν' αυτό το πραγματικό μου όνομα.»

«Ποιο είναι το πραγματικό σου όνομα, μάστορα;»

«Δε θυμάμαι. Το πλοίο μου καταποντίστηκε, έχασα τη μνήμη μου. Προσπαθώ να μάθω τι συνέβη. Ίσως νάχεις ακούσει κάτι, αφού είσαι ο Άρχοντας της Κιρ—»

«Τίποτα δεν ξέρω.»

«Μη μου λες ψέματα!» βρυχήθηκε ο Γεώργιος.

Ο Αθανάσιος γέλασε. «Δε σου λέω ψέματα. Έχω ακούσει για το πλοίο που αναζητάς· σε παρακολουθώ εδώ και καιρό. Αλλά ακόμα κι αν σου έλεγα ψέματα, τι θα έκανες; Θα έβγαινες από εκεί για να με δείρεις; Είμαι ο Αθανάσιος Ζερδέκης, ο Κύριος της Κιρβιάδας,» φώναξε, «και κάνω και λέω ό,τι γουστάρω! Με καταλαβαίνεις;»

Τα μάτια του Γεώργιου τον ατένιζαν στραφταλίζοντας – σαν όλοι οι δαίμονες του Λοκράθου νάναι μέσα τους, σκέφτηκε ο Αθανάσιος. Ούτε στιγμή δεν νομίζω πως έχει βλεφαρίσει ο καριόλης! Τι είναι; Ερπετοειδής;

«Είσαι στην πόλη μου!» φώναξε ο Αθανάσιος. «Με καταλαβαίνεις;»

«Το έχω καταλάβει...»

«Ο ανιψιός μου, ο Δημήτριος, λέει πως σε γνώρισε στον δρόμο...»

«Και λοιπόν;»

«Αληθεύει;»

«Ναι.»

«Γιατί είσαι τόσο δυνατός; Η δύναμή σου δεν είναι φυσιολογική. Κα νένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν θα μπορούσε να σπάσει αυτές τις αλυσίδες!»

Ο Γεώργιος δεν ήξερε αν θα ήταν συνετό να του πει για το δηλητήριο της Έχιδνας. Ο Αθανάσιος δεν φαινόταν να το γνωρίζει· ο Δημήτριος δεν πρέπει να του το είχε αναφέρει. Και ίσως ο τζογαδόρος νάχε κάποιο λόγο γι' αυτό. «Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε. «Έτσι είμαι.»

«Μη μου λες μαλακίες! Γιατί είσαι τόσο δυνατός;»

«Δεν ξέρω!» γρύλισε ο Γεώργιος. «Βγάλε με τώρα από τούτη την τρύπα, και θα φύγω απ' τη γαμημένη πόλη σου! Δεν έχω τίποτα να κάνω εδώ! Ψάχνω να μάθω για το χαμένο πλοίο μου, και κανείς δεν φαίνεται να ξέρει τίποτα στην Κιρβιάδα!»

Ο Αθανάσιος γελούσε ξανά. «Ποιος νομίζεις ότι είσαι; Κανείς δεν δίνει διαταγές στον Κύριο της Κιρβιάδας!»

«Δεν ήταν διαταγή...»

«Χτύπησες τους φρουρούς της πόλης μου! Έναν, μάλιστα, τον σκότωσες, μου λένε· κι άλλοι δύο είναι βαριά τραυματισμένοι. Τους σπάθιζες. Ξέρεις πού καταλήγουν όσοι πούστηδες τα κάνουν αυτά; Ξέρεις;»

Ο Γεώργιος δεν μίλησε, αλλά το βλέμμα του ήταν ασάλευτο καθώς ατένιζε τον Κύριο της Κιρβιάδας από πάνω του.

Ακόμα δεν έχει θλεφαρίσει ο καταραμένος, σκέφτηκε ο Αθανάσιος, και φώναξε: «Στις Κρεμάστρες του Ανέμου καταλήγουν! Για να τους βλέπουν οι άλλοι και να τους έχουν για παράδειγμα προς αποφυγή!»

«Βγάλε με αποδώ, και θα φύγω,» γρύλισε ο Γεώργιος, προσπαθώντας να τιθασεύσει την οργή του. «Και δώσε μου τα πράγματά μου. Δώσε μου το σπαθί μου!» Για κάποιο λόγο δεν αισθανόταν πως μπορούσε να εγκαταλείψει εδώ το Φιλί της Έχιδνας. Γιατί; αναρωτήθηκε φευγαλέα. Επειδή οι ιερωμένοι της Έχιδνας το είχαν ευλογήσει και το είχαν χαράξει; Αισθανόταν κάτι εξαιτίας αυτού; Τώρα, μόνο ένα ήταν το βέβαιο πως ένιωθε: οργή.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης εξακολουθούσε να είναι γονατισμένος στο ένα γόνατο από πάνω του, και συλλογισμένος. Σκεφτόταν πώς θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί αυτό τον τρομερά δυνατό μαυρόδερμο άντρα. Κανονικά, βέβαια, θα έπρεπε να τον στείλει στις Κρεμάστρες. Μα ο Γεώργιος, αναμφίβολα, δεν ήταν ένας κανονικός άνθρωπος· οπότε, τίποτα το «κανονικό» δεν μπορούσε να ισχύει γι'αυτόν. Ο Αθανάσιος σκέφτηκε: Φαντάσου αν ο καριόλης πολεμούσε για εμένα... Φαντάσου! Και ένα αχνό μειδίαμα διαγράφηκε στο λευκόδερμο πρόσωπό του.

«Δε μπορεί να μην υπάρξει τιμωρία για σένα,» είπε. «Θα νομίσουν όλοι ότι κάνω χάρες σε τυχαίους περαστικούς. Κι αυτό θα ήταν κακό για εμένα. Θα χαλούσε την καλή μου φήμη, όπως καταλαβαίνεις.»

«Δεν έχεις καλή φήμη, απ'ότι έχω καταλάβει,» μούγκρισε ο Γεώργιος, στενεύοντας τα μάτια.

Το μειδίαμα του Αθανάσιου πλάτυνε. «Μην τσαντίζεις τον θεό που είναι στα πρόθυρα να σε ευνοήσει.»

«Ούτε θεός είσαι.»

«Για σένα, τώρα, είμαι ο μοναδικός θεός σου!» φώναξε ο Αθανάσιος. «Αν πω Πέθανε, είσαι νεκρός! Αν πω Ζήσε, είσαι ζωντανός... Θες να ζήσεις;»

«Θέλω να φύγω αποδώ.»

Ο Αθανάσιος γέλασε. «Μη βιάζεσαι τόσο. Πρέπει, αν μη τι άλλο, να με αποζημιώσεις. Τόσες ζημιές έχεις κάνει μες στην πόλη μου. Δεν έχεις κανένα σεβασμό για τον Νόμο μας εδώ;»

Ο Γεώργιος δεν μίλησε· κοίταζε όμως τα κάγκελα από πάνω του σαν να ξανασκεφτόταν να πηδήσει και ν'αρχίσει να τα τραβά για να τα σπάσει.

«Θα σε δοκιμάσουμε,» του είπε ο Αθανάσιος, «για να δούμε πόσο δυνατός είσαι τελικά. Και αυτή, συγχρόνως, θα είναι και η τιμωρία σου. Η δοκιμασία σου θα είναι και η τιμωρία σου! Κι άμα τη βγάλεις καθαρή, θα έχεις τρομερή τύχη, καριόλη. Θα δουλέψεις για εμένα, τον Κύριο της Κιρβιάδας, τον Αθανάσιο Ζερδέκη! Θα παίρνεις λεφτά και λάφυρα. Θα έχεις εξοπλισμούς και γυναίκες. Θα τρως καλά, θα γαμάς καλά, και θα σε φοβούνται. Θα σε φοβούνται γιατί θα είσαι άνθρωπος του Κυρίου της Κιρβιάδας, του Αθανάσιου Ζερδέκη! Με καταλαβαίνεις;»

«Σου είπα – θέλω να φύγω αποδώ!» φώναξε ο Γεώργιος, βηματίζοντας τώρα ανήσυχα μες στο κελί του, σαν ενεργειακό ρεύμα να μην άφηνε το σώμα του να ηρεμήσει. «Να φύγω!»

Ο Αθανάσιος γέλασε. «Ας μην παραλογιζόμαστε κιόλας! Δεν μπορείς να φύγεις. Προσευχήσου, τουλάχιστον, να μείνεις ζωντανός.» Και σηκώθηκε όρθιος, απομακρύνθηκε απ'το κελί.

«Φρουρείτε τον καλά,» πρόσταξε τους φύλακες. «Αν πηδήσει κι αρπάξει τα κάγκελα, ρίξτε του με ενεργειακά όπλα μέχρι να πέσει κάτω ξερός.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

Και ο Αθανάσιος Ζερδέκης έφυγε από τους Βόθρους, ακολουθούμενος από την Ευδοκία'λι.

Ο Γεώργιος κραύγαζε σαν θηρίο μέσα στον λάκκο, κλοτσώντας και γρονθοκοπώντας τους τοίχους που ήταν από συμπαγείς πέτρες και

δεν έδειχναν να φοβούνται τα χτυπήματα του Φιλημένου της Έχιδνας.

Οι κραυγές του αντηχούσαν μες στον διάδρομο όπου τώρα βάδιζαν ο Άρχοντας της Κιρβιάδας και η μάγισσά του, και ο πρώτος είπε στη δεύτερη: «Δεν τον είδα καθόλου να βλεφαρίζει τον είδες εσύ;»

«Όχι.»

«Δεν ήταν, λοιπόν, η ιδέα μου... Τι συμβαίνει μαζί του;»

«Δεν ξέρω, αλλά σίγουρα κάτι το ασυνήθιστο.»

# 4

Τους διηγούμαι την επίθεση των κουρσάρων – των Τρομερών Καπνών – εναντίον των Φτερών των Ωκεανών. Τους λέω πώς βύθισαν το σκάφος με τον γίγαντά τους από καπνό. Και τους λέω και για τη μαυρόδερμη πειρατίνα που συνάντησα προτού βυθιστούμε, ενώ μαχόμασταν πάνω στο κατάστρωμα.

«Είναι αλήθεια, λοιπόν...» μουρμουρίζει η Διονυσία. «Αυτός ο γίγαντας από καπνό υπάρχει...»

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Τι νόμιζες, αδελφή μου – ότι ήθελα να σας παραμυθιάσω;»

Και όταν ακούει για τη μαυρόδερμη πειρατίνα: «Αυτή είναι η γυναίκα που είδα... που σε είδα να μιλάς μαζί της και να ξιφομαχείς μαζί της...»

Νεύω καταφατικά, αν και ξέρω ότι τα μάτια του δεν με βλέπουν. «Ναι, αυτή είναι. Και το γεγονός ότι λες πως θα την ξανασυναντήσω μου δίνει ελπίδες· γιατί το θεωρώ πολύ πιθανό – βέβαιο, ίσως – ότι γνωρίζει ποιος είμαι, και από πού έρχομαι.»

«Την τραυμάτισες όσο ξιφομαχούσατε;» με ρωτά η Διονυσία. «Ήταν και το δικό της αίμα χρώματος μπλε;»

Συνοφρυώνομαι, προσπαθώντας να θυμηθώ. «Δε νομίζω,» λέω. «Δε νομίζω ότι την τραυμάτισα. Ούτε ότι είδα το αίμα της.»

«Αν και το δικό της αίμα είναι μπλε, τότε ίσως κι αυτή να έρχεται από τη Μοργκιάνη. Όπως σου έχω πει–»

«Ναι, το θυμάμαι. Το θυμάμαι από παλιά.» Πράγμα που κι εγώ τής έχω ξαναπει. Όταν η Διονυσία πρωτοείδε το μπλε αίμα μου, υπέθεσε αμέσως ότι πιθανώς να είμαι από τη διάσταση της Μοργκιάνης, γιατί εκεί όλοι οι μαυρόδερμοι έχουν σκούρο-μπλε αίμα, ενώ σε άλλες διαστάσεις αυτό δεν είναι απαραίτητο: κάποιων το αίμα είναι κόκκινο, όπως των υπόλοιπων ανθρώπων. Κι αυτών που είναι μπλε, μάλλον είναι μπλε επειδή κατάγονται από τη Μοργκιάνη, ακόμα κι αν οι ίδιοι

έχουν γεννηθεί αλλού, ή ακόμα κι αν οι γονείς τους έχουν γεννηθεί αλλού.

Όλα αυτά, όμως, τα γνώριζα προτού μου τα πει η Διονυσία. Κάπως, τα γνώριζα. Από το μυστηριώδες παρελθόν μου. Αλλά το συνειδητοποίησα μόνο όταν η Διονυσία μου τα ανέφερε· πιο πριν, δεν είχαν περάσει απ'το νου μου, όπως δεν σκέφτεσαι κάτι που το θεωρείς δεδομένο.

Τώρα, της λέω: «Ό,τι κι αν είναι αυτή η γυναίκα, με ξέρει. Και πρέπει να την ξαναβρώ.»

«Μα αν είναι μαζί με τους Τρομερούς Καπνούς...»

«Τότε, θα πρέπει να ξαναβρώ τους Τρομερούς Καπνούς.»

«Επικίνδυνο.»

«Όλη μου η ζωή είναι επικίνδυνη, Διονυσία. Αλλά θα μάθω ποιος είμαι – ό,τι κι αν χρειαστεί να κάνω. Θα μάθω!»

Ο Αρσένιος λέει: «Θα της ξαναμιλήσεις,» με βεβαιότητα.

«Έχεις δει τίποτα περισσότερο μ'αυτή τη γυναίκα;» τον ρωτάω.

Κουνά το κεφάλι. «Όχι... δε νομίζω...»

«Αν θυμηθείς κάτι...»

«Θα είσαι ο πρώτος που θα το μάθει, Οφιομαχητή.» Και μετά ρωτά: «Πώς γλιτώσατε αφού σας βύθισε ο γίγαντας του καπνού; Κολυμπήσατε ως την Κεντρυδάτια;»

«Όχι ακριβώς»· και τους διηγούμαι για τη Φυσαλίδα και για τη διάσωσή μας από το Μικρό Σύμπαν. «Αν το Μικρό Σύμπαν είχε έρθει πιο νωρίς, τότε θα είχα έρθει κι εγώ πιο νωρίς εδώ για να σου φέρω το αντίδοτο, Αρσένιε. Αλλά δυστυχώς...»

Το ξερό γέλιο του ακούγεται ξανά. «Ατυχίες συμβαίνουν, Οφιομαχητή,» λέει ειρωνικά. «Ατυχίες συμβαίνουν.» Κι ανάβει πάλι ένα πουράκι με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Ύστερα τραβά άλλο ένα από το πακέτο στην τσέπη του πουκαμίσου του και το στρέφει προς εμένα. «Ή, περίπου προς εμένα τουλάχιστον.

Το παίρνω απ'τα δάχτυλά του. «Ευχαριστώ.»

Απλώνει το χέρι του με τον αναπτήρα, δημιουργώντας φλόγα. Την πλησιάζω με την άκρη του πούρου και το ανάβω. Φυσάω καπνό.

«Κανένας σας δεν θάπρεπε να καπνίζει,» μας λέει η Διονυσία, σαν να είναι η μαμά μας. Η ίδια ποτέ δεν καπνίζει.

«Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορώ να διανυκτερεύσω εδώ απόψε;» τη ρωτάω, χαριτολογώντας.

Και ο Αρσένιος γελά ξερά.

Η Διονυσία μειδιά πλατιά, και το χαμόγελό της μου λέει να μη λέω ανοησίες.

Με οδηγεί, σύντομα, στον ξενώνα του σπιτιού της, όπου δεν είναι η πρώτη φορά που διανυκτερεύω. Είναι ένα μικρό δωμάτιο στο επάνω πάτωμα της μονοκατοικίας, λίγο μεγαλύτερο από συνηθισμένη καμπίνα επιβατηγού πλοίου και επιπλωμένο παρόμοια. Το παράθυρό του είναι φτιαγμένο σαν φινιστρίνι, αλλά κι αυτό μεγαλύτερο.

Αφήνω την Ευθαλία να ξετυλιχτεί από τον πήχη μου και να απλωθεί στο κρεβάτι. Βγάζω τα περισσότερα ρούχα μου και ξαπλώνω. Φυσικά, δεν κοιμάμαι, αλλά το σώμα μου χρειάζεται κάποια ξεκούραση. Η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφυρίζει μες στο μυαλό μου, καταλαγιαζοντας το δηλητήριο της Έχιδνας στο αίμα μου.

Ποια είναι αυτή η μαυρόδερμη γυναίκα; αναρωτιέμαι. Πώς κατέληξε με τους Τρομερούς Καπνούς; Και από πού με ξέρει; Πού μ'έχει ξαναδεί; Εδώ, ή στη Μοργκιάνη;

Είμαι όντως από τη Μοργκιάνη; Το έχω αναρωτηθεί και παλιότερα. Είμαι από τη Μοργκιάνη; Αυτή τη διάσταση όπου (ακόμα κάτι που γνωρίζω από το παρελθόν μου – κάπως) οι περισσότεροι άνθρωποι είναι μαυρόδερμοι, ο ήλιος είναι ένας και ασθενικός, ετοιμοθάνατος σχεδόν, και υπάρχουν δύο φεγγάρια;

Είμαι από τη Μοργκιάνη; Δεν θυμάμαι τίποτα πολύ συγκεκριμένο από εκεί· αλλά την ξέρω. Είμαι σίγουρος πως έχω γνώσεις για τη συγκεκριμένη διάσταση. Από το παρελθόν μου. Όπως και για την Υπερυδάτια έχω γνώσεις. Και για άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Θα μπορούσα να κατάγομαι από οποιαδήποτε απ'αυτές, νομίζω. Δεν έχω καμία ανάμνηση της προσωπικής μου ιστορίας.

Στο μυαλό μου έρχονται, επίσης, εκείνοι οι παράξενοι καριόληδες που μου επιτέθηκαν στους Στενότοπους, έξω από τη Σιρκόβη της Μικρυδάτιας. Κι αυτοί φαινόταν να με γνωρίζουν. Ο αρχηγός τους μου είπε ότι ήθελαν εμένα. Είναι από το παρελθόν μου; Δεν ήταν μαυρόδερμοι, πάντως. Για ντόπιοι έμοιαζαν· για Υπερυδάτιοι.

Όμως κάτι πρέπει να ξέρουν για εμένα, όπως και νάχει. Αλλά εκείνη η κατάμαυρη πειρατίνα με τα μενεξεδιά μαλλιά κεντρίζει το μυαλό μου περισσότερο. Θέλω να μάθω ποια είναι, και ποιος νομίζει ότι είμαι εγώ.

Οι ώρες μέχρι την αυγή μοιάζουν ατελείωτες. Το δηλητήριο της Έχιδνας βράζει μέσα μου. Η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφυρίζει και σφυρίζει και σφυρίζει.

Τι θα έλεγε ο Γέρος του Ανέμου για όλα τούτα; Άφησε τον εαυτό σου να ταξιδέψει εκεί όπου φυσά ο άνεμος, κατά πάσα πιθανότητα. Ναι, αυτό θα έλεγε. Και ο άνεμος φυσά προς τη μεριά της μαυρόδερμης πειρατίνας με τα μενεξεδιά μαλλιά. Προς τους Τρομερούς Καπνούς. Αναμφίβολα, προς τα εκεί φυσά ο άνεμος...

Το φως του Πρώτου Ήλιου γλιστρά μέσα από το στρογγυλό παράθυρο του ξενώνα, και ανοίγω τα μάτια μου. Σηκώνομαι από το κρεβάτι ενώ συγχρόνως ακούω την Ευθαλία να μπαίνει από την πόρτα, που επίτηδες είχα αφήσει χαραγμένη. Το σέρνει το σώμα της πιο αργά απ'ό,τι συνήθως. Χαμογελάω αχνά. Η Διονυσία θα πρέπει ν'ανησυχεί για ένα λιγότερο ποντίκι στο σπίτι της.

Ετοιμάζομαι και βγαίνω από τον ξενώνα – με την Ευθαλία τώρα απλωμένη στους ώμους μου, τυλιγμένη γύρω από την πίσω μεριά του λαιμού μου. Καθώς κατεβαίνω στο ισόγειο της μονοκατοικίας, στα ρουθούνια μου έρχονται γαργαλιστικές μυρωδιές.

Πλησιάζω την κουζίνα. Βλέπω τη Διονυσία μέσα, να έχει μόλις τελειώσει να φτιάχνει πρωινό. Γεμίζει δύο κούπες με καφέ από την καφετιέρα. «Σ'άκουσα που κατέβαινες,» μου λέει.

«Δεν έπρεπε να μπεις σε τόσο κόπο.»

«Πεινάω κι εγώ, ξέρεις; δεν έφαγα τίποτα χτες βράδυ. Κάθισε.»

Σηκώνω την Ευθαλία από τους ώμους μου και την ακουμπώ πάνω σε μια καρέκλα. Βγάζω την κάπα μου και τη ρίχνω στην πλάτη της ίδιας καρέκλας. Κάθομαι σε μια άλλη, παραδίπλα. «Ο αδελφός σου;»

«Δε θάχει ξυπνήσει ακόμα. Και καλύτερα να ξεκουραστεί, ούτως ή άλλως.»

«Εσύ δεν πηγαίνεις στο νοσοκομείο πια;» τη ρωτάω καθώς πίνω μια γουλιά καφέ. Λένε πως δεν κάνει καλό στα νεύρα, αλλά εμένα δεν με επηρεάζει ούτε θετικά ούτε αρνητικά. Με τόση ένταση μέσα μου από

το δηλητήριο της Έχιδνας, τι να με ενοχλήσει ο καφές; Είναι αμελητέος.

«Είναι πολύ νωρίς ακόμα,» αποκρίνεται η Διονυσία. «Αλλά, εξάλλου, αυτές τις μέρες μένω στο σπίτι συνέχεια – εξαιτίας του Αρσένιου – και με καλούν μόνο αν με χρειαστούν για κάτι έκτακτο. Τους είπα να μειώσουν τον μισθό μου προσωρινά, αν θέλουν· δεν μπορώ να εγκαταλείψω τον αδελφό μου. Αλλά δεν δέχτηκαν· απάντησαν ότι θα πληρώνομαι κανονικά.»

«Το ξέρουν ότι είσαι καλή στη δουλειά σου, Διονυσία.»

«Μακάρι να μπορούσα να είχα κάνει περισσότερα και για εκείνον,» αναστενάζει.

«Τι άλλο να έκανες; Έκανες ό,τι μπορούσες. Και ήσουν τυχερή που βρισκόμουν εδώ όταν ο Αρσένιος επέστρεψε δηλητηριασμένος... αν και, τελικά, άργησα.»

«Μας είπες χτες ότι μπορείς να τον οδηγήσεις σε κάποιον ιερέα της Έχιδνας...»

«Ναι, έχω έναν υπόψη μου. Θέλω να δω τι έχει να πει για τον Διπλογενή επάνω στο χέρι του. Αλλά, πέρα απ'αυτό, δε νομίζω ότι θα μπορεί να κάνει τίποτα συγκεκριμένο για να τον βοηθήσει.»

«Η όρασή του υπάρχει πιθανότητα να επιστρέψει από μόνη της;»

«Δεν έχω ιδέα. Ίσως και να γίνει, ίσως όχι. Δεν έχω ακούσει για παρόμοια περίπτωση. Αναρωτιέμαι, μάλιστα, αν αυτό το φίδι που τον τσίμπησε ήταν κάτι περισσότερο...»

«Δηλαδή;»

«Κάτι περισσότερο από μια συνηθισμένη κερασφόρος οχιά. Κάποιο ιδιαίτερο είδος, ίσως. Ή αν... αν κάτι άλλο συνέβαινε εκεί, πάνω σ'αυτή τη γιγαντοχελώνα. Κάποια επίδραση.»

«Της Έχιδνας;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Δεν το ξέρουμε πως ήταν η Χελώνα του Θησαυρού. Ίσως να ήταν κάτι άλλο.»

«Τι; Ο Αρσένιος είπε ότι είδε εκείνα τα σημάδια πάνω στα φυτά...»

«Σημάδια επάνω στα φυτά μπορεί να υπάρχουν για διάφορους λόγους. Δεν βρήκε πουθενά κανέναν θησαυρό, βρήκε;»

«Αν δεν ήταν η Χελώνα του Θησαυρού, τι μπορεί να ήταν, Γεώργιε;»

«Έχεις ακούσει τον μύθο για τη Χελώνα του Χαμένου Τεμένους;»

«Τη γιγαντοχελώνα με το τέμενος της Έχιδνας στη ράχη της; Αυτή λένε πως είναι πιο πιθανό να είναι παραμύθι απ'ό,τι η Χελώνα του Θησαυρού!»

Νεύω. «Ούτε εγώ την έχω συναντήσει. Αλλά ίσως ο αδελφός σου να τη συνάντησε.»

«Μα δεν είδε κανένα τέμενος επάνω της.»

«Ούτε και κανέναν θησαυρό, όμως. Μπορεί απλά να μην το εντόπισε μες στη βλάστηση. Τέλος πάντων. Εγώ λέω σαχλαμάρες τώρα· ο Άνθιμος θα μπορεί να πει κάτι πιο σοβαρό, σίγουρα.»

«Ο Άνθιμος; Ο ιερέας της Έχιδνας που λες ότι θα οδηγήσεις τον Αρσένιο;»

«Ναι.»

Τελειώνουμε το πρωινό – αν και δεν τρώω πολύ, ομολογουμένως· ούτε η Διονυσία – και, χαιρετώντας την, φεύγω από το σπίτι της. Υπόσχομαι ότι θα επιστρέψω σύντομα. Για την ώρα πρέπει να πάω στον Στεριανό Γίγαντα. «Αν με χρειαστείς,» της λέω, καθώς κάθομαι καβάλα στο υδατόχημα έξω από τον κήπο της, «κάλεσέ με στον πομπό μου.» Δεν χάλασε όταν πέσαμε στο νερό· είναι αδιάβροχος.

«Εντάξει,» αποκρίνεται, στεκόμενη στο κατώφλι της πρασινομέταλλης πόρτας, με τον Φωνακλά πλάι της, χαϊδεύοντας το κεφάλι του ασυναίσθητα με το αριστερό της χέρι, λυγίζοντας τ'αφτιά του.

Βάζω τους τροχούς του δίκυκλου σε κίνηση και φεύγω, έχοντας τώρα την Ευθαλία τυλιγμένη, ως συνήθως, γύρω από τον πήχη μου, κάτω από το μανίκι μου. Βγάζω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου και καλώ τον Σωτήριο Εριβάλιο. Μου έχει δώσει, αυτή τη φορά, τον κώδικά του.

«Μάλιστα;» ακούω τη φωνή του· δεν μοιάζει αγουροξυπνημένος.

«Καλημέρα, Υποπλοίαρχε. Ο Γεώργιος είμαι. Μπορώ να σου επιστρέψω τώρα το υδατόχημα αν θέλεις.»

«Δεν είναι ανάγκη από τόσο νωρίς, Γεώργιε· θα μείνουμε σήμερα όλη την ημέρα στη Μεγάπολη, λέει ο Καπετάνιος. Μπορείς να μου το φέρεις το μεσημέρι;»

«Ναι, φυσικά.»

«Ωραία. Θα τα πούμε τότε. Καλή σου ημέρα.»

«Και σ'έσένα, Υποπλοίαρχε,» αποκρίνομαι καθώς κλείνω τον πομπό και τον κρύβω σε μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας μου.

Δε θα χρειαστεί να πάμε στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι, λοιπόν, και ούτε θα χρειαστεί να χρησιμοποιήσουμε τις συγκοινωνίες της Μεγάπολης. Στρίβω δυτικά. Διασχίζω τους απότομους δρόμους των Λοφότοπων και μπαίνω στην Παλαιόκτιστη, όπου υπάρχουν πολλά τμήματα του Αρχαίου Τείχους, και οι δρόμοι δεν είναι τόσο απότομοι. Την αφήνω πίσω μου και περνάω από τη Συνδρομή, οδηγώντας τώρα κοντά στις ράγες του σιδηρόδρομου. Ένα μεγάλο τρένο περνά από δίπλα μου καθώς μπαίνω στον Ενδότοπο, που είναι γεμάτος καμάρες ανάμεσα από τις πολυκατοικίες του. Τον διασχίζω και φτάνω στον Ευθύγραμμο, όπου βρίσκεται το ξενοδοχείο «Ο Στεριανός Γίγαντας», στα όρια Ευθύγραμμου με Ψηλά Σαγόνια. Είναι ένα πολύ ψηλό οικοδόμημα – ένας πύργος από πέτρα, μέταλλο, και κρύσταλλο, που φυτά κρέμονται από τα μπαλκόνια του.

Βάζω το υδατόχημα στο γκαράζ του ξενοδοχείου και πηγαίνω στη ρεσεψιόν. Ζητάω να καλέσουν το δωμάτιο του κύριου Δημήτριου Ζερδέκη. Η γυναίκα που κάθεται πίσω απ'το γραφείο πατάει ένα πλήκτρο πάνω στον επικοινωνιακό δίαυλο και πιάνει το ακουστικό φέρνοντάς το στο αφτί της. «Καλημέρα σας, κύριε Ζερδέκη,» λέει. «Κάποιος κύριος Γεώργιος είναι εδώ και σας ζητά.» (...) «Μάλιστα· θα του το πω. Καλή σας ημέρα.» Κατεβάζει το ακουστικό και μου λέει: «Θα έρθει κάτω, κύριε. Μπορείτε να τον περιμένετε.» Δείχνει τα καθίσματα της ρεσεψιόν.

Την ευχαριστώ και κάθομαι. Βλέπω κάποιον να έρχεται για να παραδώσει τα κλειδιά του δωματίου του και να φεύγει. Βλέπω δυο γυναίκες να μπαίνουν από την είσοδο και να πλησιάζουν τη γυναίκα πίσω από το γραφείο για να μιλήσουν μαζί της. Κανένα δεκάλεπτο περνά προτού ο Δημήτριος κατεβεί τελικά στη ρεσεψιόν.

«Συγνώμη που άργησα,» μου λέει καθώς σηκώνομαι από τη θέση μου για να τον συναντήσω, «αλλά τώρα μόλις ξύπνησα. Δεν περίμενα ότι θα ερχόσουν τόσο νωρίς. Θα έπρεπε όμως. Άλλωστε, δεν κοιμάσαι,» χαμογελά. «Εξακολουθείς να μην κοιμάσαι, έτσι;»

«Δύσκολα κόβονται οι κακές συνήθειες.»

Ο Δημήτριος γελά. «Μου φαίνεσαι αλλαγμένος, πάντως. Πολύ αλλαγμένος.»

«Εννοείς ότι δεν έχω δείρει κανέναν ακόμα;»

Χαμογελά πλατιά, δείχνοντας δόντια.

«Μη με βάζεις σε πειρασμό,» τον πειράζω, κι εκείνος γελά ξανά.

«Έχεις αλλάξει,» επιμένει. «Και μ'αρέσει αυτό. Φοβόμουν ότι δεν θα σε ξανάβλεπα, και τις φήμες για τον Οφιομαχητή δεν ήξερα αν έπρεπε να τις πιστέψω. Μου έλεγαν, ωστόσο, ότι είσαι ακόμα ζωντανός, και το θεωρούσα καλό.»

«Ο θεός σου μάλλον όχι, όμως.»

«Να είσαι σίγουρος,» συμφωνεί καθώς το χαμόγελο χάνεται από το πρόσωπό του. «Ακόμα είσαι επικηρυγμένος στην Κιρβιάδα, σε προειδοποιώ.»

«Το ξέρω.»

«Θα μου πεις τα πάντα, έτσι;»

«Τα πάντα;»

«Τις περιπέτειές σου από τότε ως τώρα.»

Γελάω. «Θα χρειαστεί πολλή ώρα γι'αυτό. Πολλές μέρες, μάλλον.»

«Πάμε να καθίσουμε έξω, να πιούμε καφέ. Έχει μια καφετέρια ανατολικά από εδώ, στον Ενδότοπο, που—»

«Ο Ευστάθιος και η Ιωάννα είπαν ότι θα μας συναντήσουν στον Στεριανό Γίγαντα—»

«Ναι αλλά αποκλείεται να εννοούσαν από τόσο νωρίς! Επιπλέον, δεν μπορείς να τους καλέσεις και να τους πεις πού είμαστε;»

«Μπορώ.» Ο Ευστάθιος μού έχει δώσει τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του σπιτιού του· και η Ιωάννα του δικού της.

«Κανένα πρόβλημα, λοιπόν. Πάμε στην καφετέρια που σου λέω—»

«Η Κρυσταλλία δεν είν' εδώ;»

«Το παρατήρησες κι εσύ, ε;»

«Νόμιζα ότι θα μένατε μαζί... Ή έχει σπίτι στη Μεγάπολη;»

«Βλέπεις; αυτό είναι το πρόβλημά μου,» λέει ο Δημήτριος και κατευθύνεται προς την έξοδο του Στεριανού Γίγαντα.

Τον ακολουθώ και βγαίνουμε, στρίβουμε προς το γκαράζ του ξενοδοχείου. «Το ότι έχει σπίτι στη Μεγάπολη;»

Μπαίνουμε στο γκαράζ. «Το ότι δεν ξέρω τι θέλει, τελικά, από εμένα αυτή η κοπέλα!» μου εκμυστηρεύεται καθώς βαδίζουμε προς ένα γυαλιστερό, γκρίζο, τετράκυκλο όχημα. «Όπως καταλαβαίνεις» – μου ρίχνει ένα λοξό βλέμμα – «δεν είμαι τελείως αλτρουιστής.» Χαμογελά. «Απλά δεν είν’ αυτός ο τύπος μου.» Σταματά πλάι στο όχημα, βγάζει ένα κλειδί από μια τσέπη του, και ξεκλειδώνει την πόρτα του οδηγού – ξεκλειδώνοντας έτσι, αυτομάτως, και τις άλλες τρεις. «Περίμενα μια μικρή... αποζημίωση για τη βοήθεια που της πρόσφερα. Και δεν έμοιαζε απόμακρη· δεν έμοιαζε ενοχλημένη από εμένα, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ. Δεν είμαι βιαστής κιόλας, για όνομα του Αστερίωνα!» Ανοίγει την πόρτα του οδηγού και μπαίνει, καθίζοντας μπροστά στο τιμόνι.

Κάνοντας τον γύρο του οχήματος, ανοίγω την αντικρινή πόρτα και κάθομαι στη θέση του συνοδηγού. Τα καθίσματα είναι μαύρα και μαλακά. Το εσωτερικό του τετράκυκλου μυρίζει όμορφα εξαιτίας κάποιου αρώματος χώρου. Η κονσόλα του μοιάζει τελευταίας τεχνολογίας. Δεν πρέπει νάναι και πολύ φτηνό όχημα.

«Για την ακρίβεια,» συνεχίζει ο Δημήτριος, «εκείνη πρότεινε να πάμε στο Μικρό Σύμπαν αφότου είχαμε κάνει παρέα μερικές μέρες εδώ, στη Μεγάπολη.» Ενεργοποιεί τη μηχανή, πατώντας έναν συνδυασμό πλήκτρων στο κέντρο του τιμονιού. «Αλλά– Μα την Έχιδνα, φίλε μου! Τι είν’ αυτό;» αναφωνεί, κοιτάζοντας το φίδι που έχει μόλις βγάλει το κεφάλι του από την άκρη τουμανικιού μου και τον ατενίζει με αβλεφάριστα μάτια, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα του.

«Η Ευθαλία.»

«Έχει και όνομα;»

«Εσύ δεν έχεις;»

«Υποθέτω είναι φιλικό ερπετό, έτσι;»

«Είναι.»

«Δεν είναι δηλητηριώδες;»

«Είναι.»

«Εντάξει– Α. Τι; Εννοείς πως είναι δηλητηριώδες;»

«Ναι, αλλά μην ανησυχείς· δε δαγκώνει τους φίλους μου.»

«Και πώς το γνωρίζει ότι είμαι φίλος σου;»

«Το νιώθει.»

«Ελπίζω να ξέρεις τι λες...»

Έχει αρχίσει να με τσαντίζει, και μάλλον το βλέπει στην έκφρασή μου. «Καλά, τέλος πάντων,» μου λέει. «Πάμε.» Και ξεκινά τους τροχούς του οχήματος, οδηγώντας το προς την έξοδο του γκαράζ του Στεριανού Γίγαντα. «Όπως σου εξηγούσα, αυτή η κοπέλα είναι περίεργη. Ήταν φιλική εδώ, στη Μεγάπολη – έως και πολύ φιλική, μπορώ να σου πω – και εκείνη πρότεινε να ταξιδέψουμε μες στο Μικρό Σύμπαν.» Οδηγεί στους δρόμους του Ευθύγραμμου καθώς μιλά. «Αλλά ακόμα κι εκεί είχαμε διαφορετικές καμπίνες. Όπως καταλαβαίνεις, δεν έχουμε κοιμηθεί ποτέ μαζί... και ούτε τίποτ' άλλο σχετικό – δεν αναφέρομαι στον ύπνο αποκλειστικά. Δε θα με ενοχλούσε αυτό· δεν είμαι και τόσο ιδιότροπος, φίλε μου. Αναρωτιέμαι, ώρες-ώρες, αν είναι λεσβία. Λες νάναι λεσβία;» Με λοξοκοιτάζει.

«Πού να ξέρω; Μέχρι στιγμής δεν έχω προσέξει οι λεσβίες να έχουν κανένα συγκεκριμένο σημάδι στο πρόσωπό τους,» λέω αγέλαστα.

Ο Δημήτριος γελά. «Είναι πολύ παράξενη. Δεν μπορώ να συμπεράνω τι θέλει από εμένα.»

«Ίσως να σε βλέπει φιλικά.»

«Ναι αλλά εγώ δεν τη βλέπω μόνο φιλικά.»

«Δικό σου πρόβλημα.»

«Και λες να μην το έχει καταλάβει; Δηλαδή, το ότι δεν τη βλέπω μόνο φιλικά.»

«Δεν ξέρω. Χτες βράδυ τη γνώρισα.»

«Πώς σου φάνηκε, όμως; Σου φάνηκε να μου δείχνει... συμπάθεια;»

«Συμπάθεια, αναμφίβολα, σου δείχνει.»

«Αλλά τίποτα περισσότερο, ε;»

«Δεν είδα κάτι περισσότερο.»

Μορφάζει καθώς οδηγεί, διασχίζοντας τον Ευθύγραμμο προς τα ανατολικά. «Πολύ φοβάμαι ότι χάνω τον χρόνο μου μαζί της.»

«Κάποιοι δεν θα το θεωρούσαν χαμένο χρόνο να συναναστρέφονται την Κρυσταλλία, ακόμα κι αν δεν κοιμούνται μαζί της.»

«Και νομίζεις ότι νομίζει πως είμαι ένας απ'αυτούς;»

Ανασηκώνω τους ώμους αντί να μιλήσω.

«Τέλος πάντων,» λέει ο Δημήτριος.

Βγάζω τον πομπό μου και καλώ τον Ευστάθιο.

«Μάλιστα;» ακούω τη φωνή μιας γυναίκας από τη συσκευή. Έχω καλέσει λάθος κώδικα; Ο Καπετάνιος δεν μου είπε ότι μένει μαζί με κάποια...

«Καλημέρα,» χαιρετώ. «Θα μπορούσα να μιλήσω με τον κύριο Ευστάθιο Λιρκάδιο; Ονομάζομαι Γεώργιος – θα καταλάβει.»

«Μισό λεπτό.» Δεν κάλεσα λάθος κώδικα, λοιπόν...

Μετά από λίγο, ο Ευστάθιος μού μιλά και δεν μοιάζει αγουροξυπνημένος.

«Συγγνώμη αν σε ανησύχησα, Καπετάνιε,» του λέω.

«Δε μ'ανησύχησες, Γεώργιε. Τι συμβαίνει;»

Του εξηγώ ότι πηγαίνουμε σε μια καφετέρια στον Ενδότοπο. «Πώς τη λένε;» ρωτάω τον Δημήτριο.

«Νωχελικοί Χρόνοι.»

«Τ'άκουσες, Καπετάνιε;»

«Το άκουσα.»

Ο Δημήτριος μάς λέει επίσης σε ποιον δρόμο βρίσκεται η καφετέρια.

«Το άκουσες κι αυτό;» ρωτάω τον Ευστάθιο.

«Το άκουσα.»

«Θα ειδοποιήσεις και την Ιωάννα;»

«Ναι. Θα τα πούμε εκεί, Γεώργιε.» Με χαιρετά και κλείνει.

Κρύβω πάλι τον πομπό μου. «Δε θα την καλέσεις;»

«Ποια; Την Κρυσταλλία λες;»

«Προφανώς.»

«Είναι πολύ νωρίς, δεν είναι;»

«Τι σου είπε; Δε θέλει να σε δει σήμερα;»

«Μου είπε, βασικά, ότι θέλει να δει εσένα.»

«Για συγκεκριμένο λόγο;»

«Γενικά, απ'ό,τι κατάλαβα. Είσαι ο Οφιομαχητής...»

Δεν κάνω κανένα σχόλιο.

Βγαίνουμε από τον Ευθύγραμμο και μπαίνουμε στον Ενδότοπο, κάτω από τις καμάρες ανάμεσα στις πολυκατοικίες. Οι Νωχελικοί Χρόνοι βρίσκονται σε μια απ'αυτές τις καμάρες: μια καφετέρια-μπαρ που παίζει αργή μουσική και είναι ολόκληρη – πάτωμα, ταβάνι, τοίχοι – επενδυμένη με ξύλο. Στους τοίχους κρέμονται υφαντές ταπετσαρίες. Από την Ιχθυδάτια, μάλλον· μόνο εκεί φτιάχνουν κάτι τέτοιες ταπε-

τσαρίες, με τους τοπικούς αργαλειούς. Βρίσκουμε εύκολα ένα τραπέζι και καθόμαστε. Το τετράκυκλο όχημα το έχουμε αφήσει σ'έναν πλευρικό δρόμο, παραδίπλα.

Ο Δημήτριος παραγγέλνει δυο κούπες Σάρντλιο καφέ από τη σερβιτόρα. «Και είναι πραγματικός Σάρντλιος καφές,» μου τονίζει. «Από τη Σάρντλι – όχι σαν κάτι ψευτοκαφέδες που λένε μόνο ότι είναι από τη Σάρντλι.»

«Το είχες και μες στο Μικρό Σύμπαν αυτό το όχημα;» τον ρωτάω, αλλάζοντας θέμα.

Χαμογελά. «Σ'αρέσει;»

«Ωραίο είναι.»

«Με τον ιδρώτα μου το αγόρασα.»

«Παίζοντας;»

«Φυσικά.»

«Το είχες και στο υποβρύχιο;» ξαναρωτάω.

«Εννοείται· δεν θα το άφηνα ποτέ μακριά μου. Όπως θα είδες, το Μικρό Σύμπαν έχει χώρο για ολόκληρα φορτηγά, όχι μόνο για ένα τετράκυκλο σαν το δικό μου.»

Οι καφέδες μας σύντομα έρχονται και είναι όντως Σάρντλιοι. Το καταλαβαίνεις από τη γεύση. Σε καμιά άλλη διάσταση δεν βγαίνει τέτοιος καφές.

Ο Δημήτριος μού προσφέρει τσιγάρο μάρκας Δελφίνι.

«Ευχαριστώ,» λέω καθώς το ανάβω.

Ανάβει κι εκείνος ένα.

Συζητάμε ενώ πίνουμε Σάρντλιο καφέ και καπνίζουμε Δελφίνια. Του λέω για κάποιες από τις περιπέτειές μου στην Υπερυδάτια. Κυρίως για όσα έγιναν, πριν από πέντε χρόνια, στην Κιρβιάδα και κοντά στην Κιρβιάδα τα οποία ο ίδιος δεν γνώριζε.

Αλλά ορισμένα πράγματα θέλω κι εγώ να τα μάθω. «Εσύ με πρόδωσες στον θείο σου;»

«Για όνομα του Αστερίωνα! Φυσικά και όχι.»

«Μου είπε ότι μιλήσατε.»

«Ναι αλλά δεν του αποκάλυψα τίποτα σπουδαίο. Βασικά, με το ζόρι με τράβηξε στο Οχυρό. Ήρθαν οι καριόληδες του – εκείνος ο λεχρίτης, ο Μάρκος, το δεξί του χέρι – και με πήραν με το έτσι-θέλω. Διέκοψαν

ένα παιχνίδι που έπαιζα – και νικούσα. Αλλά αυτή με την οποία έπαιζα με αποζημίωσε αργότερα,» χαμογέλα, «οπότε τελικά δεν–»

«Τι του είπες για εμένα;» Αισθάνομαι την οργή μου να έχει φουντώσει, και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κρατά υπό έλεγχο.

«Τίποτα δεν του είπα, όπως σου εξήγησα. Αλλά, βέβαια, δεν μπορούσα και να μην του πω απολύτως τίποτα. Είναι ο Κύριος της Κιρβιάδας–»

Τα μάτια μου στενεύουν.

«Μην το κάνεις θέμα τώρα. Δε φταίω εγώ για κάτι!»

«Δεν είπα ότι φταις. Τι του είπες για εμένα;»

«Μόνο ότι σε συνάντησα στον δρόμο, αν θυμάμαι καλά. Δεν ανέφερα το παραμικρό για τον Ναό της Έχιδνας όπου βρέθηκες. Ούτε για το όραμά σου με την Έχιδνα. Ούτε, γενικά, για το ποιος είσαι. Ούτε καν ότι είσαι πιο δυνατός από άλλους ανθρώπους–»

«Το κατάλαβε κι από μόνος του αυτό.»

«Ναι, προφανώς.»

«Σίγουρα, όμως, δεν του είπες ότι δεν με επηρεάζουν τα δηλητήρια...»

«Για νάμαι ειλικρινής, νομίζω πως το είχα ξεχάσει ότι μου το είχες αναφέρει – ότι σου είχαν πει οι ιερείς πως τους Φιλημένους δεν τους πιάνουν τα δηλητήρια και τα λοιπά.» Πίνει καφέ σαν νάχει ξεραθεί το στόμα του.

«Θα είναι ακόμα απορημένος, λοιπόν...» μουρμουρίζω.

Ο Δημήτριος γελά. «Φυσικά και είναι. Και σε θέλει νεκρό. Με πάθος.»

Δύο άνθρωποι έρχονται προς το μέρος μας, διακόπτοντάς μας. Ο Ευστάθιος και η Ιωάννα. Έξω από την καφετέρια έχει αρχίσει να βρέχει. Αστραπές και βροντές πάνω από τη Μεγάπολη. Η Ιωάννα έχει μόλις απενεργοποιήσει το ενεργειακό αλεξιβρόχιό της. «Καλημέρα σας, κύριοι,» λέει.

«Καλώς τους,» αποκρίνεται ο Δημήτριος. «Καθίστε. Κερνάω.»

«Όχι ξανά,» διαφωνεί ο Ευστάθιος καθώς κάθονται· έχει πάλι ένα ξυλαράκι στην άκρη του στόματός του και το δαγκώνει νευρικά. «Μας κέρασες χτες στο Κομμένο Πλοκάμι. Μπορεί το πλοίο μας να βυθίστηκε αλλά δεν είμαστε και τελείως χρεοκοπημένοι.» Γνέφει στη σερβιτόρα και εκείνη έρχεται.

«Πάρτε Σάρντλιο καφέ,» συμβουλεύει ο Δημήτριος. «Είναι άψογος.» Ούτε διαφημιστής του μαγαζιού να ήταν.

Ο Ευστάθιος και η Ιωάννα παραγγέλλουν Σάρντλιους καφέδες και σύντομα τους έχουν. Ο Δημήτριος ρωτά τον Καπετάνιο τι θα κάνει τώρα. Θ'αγοράσει καινούργιο σκάφος;

«Δεν έχω λεφτά για ν'αγοράσω καινούργιο σκάφος. Δε σας το είπα ήδη; Πριν από λίγο μίλησα τηλεπικοινωνιακά με τον μάγο μου και του εξήγησα ότι δεν θα χρειάζομαι πλέον τις υπηρεσίες του. Ο άνθρωπος νόμιζε ότι ήμασταν όλοι νεκροί.»

«Είχες μάγο εδώ, στη Μεγάπολη; Για να κουμαντάρει τη μηχανή του πλοίου;» λέει ο Δημήτριος.

Ο Ευστάθιος βγάζει το ξυλαράκι από την άκρη του στόματός του και πίνει μια γουλιά Σάρντλιο καφέ. «Ναι. Και, φυσικά, το αισθάνθηκε όταν η μηχανή έπαψε να λειτουργεί.»

«Του είπες τι συνέβη; Με τους Τρομερούς Καπνούς και τα λοιπά;»

«Φυσικά.»

«Οι Εκλεκτοί της Μεγάπολης πρέπει να κάνουν κάτι γι'αυτούς τους κακούργους,» λέει ο Δημήτριος. «Δε μπορεί να τ'αφήσουν έτσι το θέμα. Πρέπει να τους ψάξουν. Ούτε ο κακός θεός μου δεν είναι τόσο επικίνδυνος.»

«Ποιος είναι ο κακός θεός σου;» τον ρωτά η Ιωάννα.

«Ο Κύριος της Κιρβιάδας.» Μέχρι στιγμής είχε αποφύγει να το αναφέρει στις προηγούμενες κουβέντες.

«Ο Άρχοντάς της;»

Ο Δημήτριος νεύει.

«Δεν είχαμε ποτέ πολλά πάρε-δώσε με τα λιμάνια της Κιρβιάδας,» μας λέει ο Ευστάθιος. «Αν και τα έχουμε επισκεφτεί μερικές φορές.» Στρέφει το βλέμμα του σ'εμένα, αλλάζοντας θέμα: «Εσύ συνεχίζεις να θες ν'αναζητήσεις τους Τρομερούς Καπνούς;»

«Τίποτα δεν άλλαξε, Καπετάνιε. Πρέπει να βρω εκείνη τη γυναίκα.»

«Έχεις καμιά ιδέα από πού να ξεκινήσεις;»

«Σ'ενδιαφέρει για συγκεκριμένο λόγο;»

«Περίεργια μόνο.»

«Σκέφτομαι να ταξιδέψω στην Ιχθυδάτια. Οι επιθέσεις τους φαίνονται να ξεκίνησαν από εκεί, και έχω κάποιους γνωστούς στα λιμάνια της. Μπορεί να καταφέρω να πάρω πληροφορίες.»

«Σου εύχομαι καλή τύχη, Γεώργιε. Σου χρωστάμε πολλά. Τη ζωή μας, ουσιαστικά. Μακάρι να μπορούσα να κάνω κάτι περισσότερο για σένα, αλλά τώρα ούτε πλοίο δεν—»

«Ούτε που να το συζητάς, Καπετάνιε.»

«Αν οποιαδήποτε στιγμή χρειαστείς τη βοήθειά μου—»

«—ή τη δική μου,» προσθέτει η Ιωάννα.

Και ο Ευστάθιος νεύει. «Έλα να μας βρεις.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Δημήτριου κουδουνίζει, κι εκείνος τον βγάζει από το πανωφόρι του (το οποίο έχει κρεμάσει στην πλάτη της καρέκλας του) και τον φέρνει στ'αφτί του. Δεν ακούω ποιος του μιλά. «Καλημέρα.» (...) «Ναι, μαζί μου είναι.» (...) «Δεν το ήξερα ότι ήθελες τόσο πολύ να...» (...) «Στους Νωχελικούς Χρόνους είμαστε.» (...) «Όχι, δεν φεύγουμε· σε περιμένουμε.» Και κλείνει τον πομπό του. «Η Κρυσταλλία,» μου λέει. «Θύμωσε που δεν την ειδοποίησα ότι ήρθες να με συναντήσεις.»

Έρχεται στην καφετέρια ύστερα από κανένα τέταρτο, ενώ το ηχοσύστημα παίζει *Σκισμένα Δίχτυα και Πονηρές Ωκεανίδες*, του συγκροτήματος Γενναίοι Μεγαλοψαράδες. Είναι στολισμένη αστραφτερά, όπως και την προηγούμενη φορά, με πολλά κοσμήματα επάνω της: στα δάχτυλα, στους καρπούς, στο πέτο, στον λαιμό, στα αφτιά, στη ζώνη. Πάω στοίχημα ότι και στα πόδια έχει κοσμήματα, κρυμμένα κάτω απ'το φαρδύ μοδάτο παντελόνι και τα μποτάκια της. Φορά μια ακριβή κάπα με γούνα γύρω απ'τον λαιμό, κι έχει την κουκούλα σηκωμένη. Δεν την κατεβάζει ακόμα κι όταν κάθεται ανάμεσά μας. Προφανώς δεν θέλει να την αναγνωρίσουν· και είναι πολλοί που πιθανώς να αναγνώριζαν αμέσως την Κρυσταλλία.

«Θα παραγγείλεις έναν καφέ για εμένα;» λέει στον Δημήτριο, πιάνοντας το χέρι του.

«Φυσικά,» αποκρίνεται εκείνος, κι αναλαμβάνει την παραγγελία.

Η Κρυσταλλία στρέφει τα μάτια της επάνω μου, και γυαλίζουν, καταπράσινα. «Οφιομαχητή,» μου λέει, «δε θα φύγεις αμέσως από τη

Μεγάλη Πόλη, έτσι;» Πολλοί λένε τη Μεγάπολη και Μεγάλη Πόλη, φιλικά, για να δείξουν ότι την ξέρουν καλά, ότι τη θεωρούν δική τους.

«Αναλόγως τι εννοείς,» αποκρίνομαι. «Όχι σήμερα, πάντως.»

Μοιάζει απογοητευμένη. «Δηλαδή, μπορεί να φύγεις αύριο;»

«Δεν αποκλείεται. Αν και μάλλον όχι.»

«Πόσες μέρες σκέφτεσαι να καθίσεις;» με ρωτά, επίμονα.

«Γιατί θες να ξέρεις;»

Γελά. «Είμαι πολύ περίεργη, ε;»

«Συνήθως όταν μου κάνουν τέτοιες ερωτήσεις κάτι θέλουν από εμένα...» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου, καταλαγιάζοντας το δηλητήριο της Έχιδνας.

«Σε έξι μέρες θα γίνει ένα πάρτι εδώ – μεγάλο πάρτι, όπου θα είναι πολλοί μεγάλοι και γνωστοί άνθρωποι – ανάμεσά τους κι εγώ. Θα ήθελα να σε καλέσω.»

«Ποιο πάρτι;» ρωτά ο Δημήτριος. «Δε μου το είπες εμένα...»

Ο καφές της έχει μόλις έρθει, και πίνει μια γουλιά. «Χτες το έμαθα.»

«Μες στη νύχτα;»

«Πήγα στο σπίτι μου και βρήκα την πρόσκληση να με περιμένει.»

Της λέω: «Δεν ξέρω αν θα είμαι εδώ σε έξι ημέρες. Μάλλον δεν θα είμαι.»

Με κοιτάζει δυσανεστημένα. «Κρίμα!... Τότε... τότε ίσως θα έπρεπε να σου πω τώρα τι σκέφτομαι.»

«Πες μου.» Είμαι πολύ περίεργος.

Η Κρυσταλλία χαμογελά, χαριτωμένα, σχεδόν σαν κοριτσάκι που έχει σκαρφιστεί κάποια ζαβολιά. «Σκέφτομαι να κάνω μια μουσικοταινία όπου θα παρουσιάζεσαι κι εσύ. Είμαι σίγουρη πως η ατζέντισσά μου θα ξετρελαθεί με την ιδέα!» γελά. Και πιο σοβαρά: «Μάλλον θα το πούμε ‘Τραγουδώντας με τον Οφιομαχητή’, ή κάτι τέτοιο. Θα είναι άψογο... Και θα πληρωθείς, φυσικά. Εννοείται αυτό.»

«Δε νομίζω,» της λέω.

«Τι;» Φαίνεται να της μοιάζει αδιανόητο ότι δεν είμαι ενθουσιασμένος.

«Δε μ’ενδιαφέρει τέτοιο πράγμα,» εξηγώ.

«Μα, σου λέω: θα πληρωθείς, όχι—»

«Και πάλι, δε μ'ενδιαφέρει. Επιπλέον, τώρα δεν έχω τον χρόνο ούτε  
τως ή άλλως. Πρέπει ν'αναζητήσω τους Τρομερούς Καπνούς.»

Μορφάζει σουφρώνοντας τα χείλη. Πίνει μια γουλιά Σάρντλιο καφέ.  
«Δεν υπάρχει τρόπος ν'αλλάξεις γνώμη;»

«Κανέναν τρόπος,» τη διαβεβαιώνω.

Η Κρυσταλλία κοιτάζει τον Δημήτριο, σαν να περιμένει κάποια βοή-  
θεια από εκείνον· αλλά ο τζογαδόρος μένει σιωπηλός, καπνίζοντας  
ακόμα ένα Δελφίνι.

Το επόμενο πρωί, ο Τηλεοπτικός Σταθμός Κιρβιάδας (ο μοναδικός τηλεοπτικός σταθμός στην πόλη, πλήρως ελεγχόμενος από τον Άρχοντα) έβγαλε ανακοίνωση ότι το απόγευμα μεγάλος αγώνας θα γινόταν στην Αρένα της πόλης: Ένας μαύρος εξωδιαστασιακός «μαχητής της οργής» – ένας άνθρωπος με υπεράνθρωπη δύναμη! – θα αγωνιζόταν για τη ζωή του, προσφέροντας ανεπανάληπτο θέαμα. Εισιτήριο, μόνο 5:11 οκτάποδες.

Την ίδια ανακοίνωση έβγαλαν και αρκετοί ραδιοφωνικοί σταθμοί, και οι άνθρωποι του Άρχοντα κόλλησαν αφίσες σε όλους τους κεντρικούς δρόμους, τις κεντρικές διασταυρώσεις, και τα κεντρικά στέκια, μέσα και έξω από την Παλιά Πόλη.

Ο Δημήτριος, φυσικά, το άκουσε, και δεν του άρεσε καθόλου. Ένας μαύρος εξωδιαστασιακός «μαχητής της οργής»; Ένας άνθρωπος με υπεράνθρωπη δύναμη; Μα τον Αστερίωνα και την Έχιδνα, δεν μπορεί παρά να ήταν ένας. Δεν υπήρχε άλλος. Αποκλείεται να υπήρχε.

Ο κακός θεός είχε, λοιπόν, αιχμαλωτίσει τον Γεώργιο. Και του είχε πει να προσέχει, σκέφτηκε ο Δημήτριος. Έπρεπε να είχε φύγει από την Κιρβιάδα, γαμώτο! Έπρεπε να είχε φύγει όσο είχε καιρό! Τα παιχνίδια του θείου ήταν θανάσιμα...

«Δημήτριε, αυτός που λένε πως θα πολεμήσει στην Αρένα σήμερα, είναι μήπως ο μαυρόδερμος τύπος που συνάντησες στον δρόμο;» ρώτησε ο Ιάκωβος, όταν συναντήθηκαν σ'ένα μπαρ που το πρωί πρόσφερε καφέδες.

«Ίσως.»

«Ίσως; Ή είσαι σίγουρος;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Αλλά ίσως.»

«Ε, να πάμε, τότε, να τον δούμε! Θα γίνει χαμός στην Αρένα, απ'ό,τι καταλαβαίνω. Θα βάζουν και στοιχήματα»· του έκλεισε το μάτι. «Κι

εσύ τον ξέρεις καλά αυτό τον μαχητή της οργής, έτσι δεν είναι; Μπορείς να βοηθήσεις, ε; Ε;»

Ο Δημήτριος σκέφτηκε, πίνοντας μια γουλιά απ'τον καφέ του: Αμφιβάλλω αν ο κακός θεός θα βρει κανέναν μονομάχο ικανό να νικήσει τον Γεώργιο... Σίγουρα, ήταν ευκαιρία για κέρδη. Στην αρχή, τουλάχιστον. Προτού όλοι καταλάβουν πόσο πραγματικά δυνατός ήταν ο Γεώργιος.

Ο Τηλεοπτικός Σταθμός Κιρβιάδας και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί συνέχισαν να ανακοινώνουν τον αγώνα που θα έδινε ο «μαχητής της οργής» το απόγευμα στην Αρένα. Συνέχισαν όλη την ημέρα. Και οι φήμες είχαν φουντώσει μέσα στην Παλιά Πόλη και έξω από την Παλιά Πόλη. Ακόμα και στα περίχωρα της Κιρβιάδας, πέρα από τα εξωτερικά τείχη. Ο κόσμος μιλούσε, το μετέδιδε. Ήταν περίεργοι γι'αυτόν τον «μαχητή της οργής» με την τρομερή δύναμη. Και ορισμένοι έλεγαν πως τον ήξεραν, πως τον είχαν συναντήσει, προτού τον πιάσει η Φρουρά στο Σπίτι των Κυμάτων, και ο τύπος, ναι, ήταν σίγουρα μαυρόδερμος και εξωδιαστασιακός, και είχε όντως εξωφρενική δύναμη. Τους είχε τσακίσει όλους μες στην τραπεζαρία του πανδοχείου· παραλίγο να τσακίσει και τη Φρουρά. Ο Άρχοντας πρέπει να έθελε να τον κρεμάσει από τ'αρχίδια ύστερα από τέτοια που είχε κάνει. Σαν να τον είχε δαγκώσει η Έχιδνα πολέμουσε, ο δαιμονισμένος! Θαύμα ήταν που δεν κρεμόταν ήδη από τις Κρεμάστρες του Ανέμου. Μάλλον ο Άρχοντας είχε υπόψη του τίποτα ακόμα χειρότερο για δαύτον. Τρομερά πράγματα θα γίνονταν σήμερα στην Αρένα!

Ο Γεώργιος εξακολουθούσε να βρίσκεται μέσα σ'έναν από τους Βόθρους – ένα από κελιά του Οχυρού του Άρχοντα που ήταν σαν λάκκοι – δεν τον είχαν βγάλει καθόλου από εκεί, και τρεις φρουροί ήταν διαρκώς πάνω από τα κάγκελα που έκλειναν την τρύπα στο έδαφος, έχοντας στα χέρια τους ενεργειακά πιστόλια, έτοιμοι να του ρίξουν αν χρειαζόταν. Και είχε όντως χρειαστεί. Μες στη νύχτα, ο Φιλημένος είχε βγάλει τρομερές κραυγές και είχε, τελικά, πηδήσει, είχε πιαστεί από τα κάγκελα από πάνω του, και είχε αρχίσει να τα τραβά. Οι ενεργειακές ριπές με το ζόρι είχαν καταφέρει να τον ρίξουν πάλι στο βάθος του Βόθρου. Από τι ήταν φτιαγμένος, ο καριόλης; αναρωτιόνταν οι φρουροί. Απ'τις πέτρες του Αστερίωνα;

Σήμερα το πρωί, οι φρουροί, κατόπιν διαταγής του Άρχοντα, άνοιξαν στα γρήγορα και ελάχιστα το κιγκλίδωμα κι έριξαν φαγητό και νερό στον τρελό μες στον Βόθρο. Το φαγητό ήταν σ'ένα χάρτινο σακουλάκι, χωρίς πιρούνι ή κουτάλι – ας το έτρωγε με τα χέρια. Και το νερό ήταν σ'ένα πλαστικό ποτήρι με καπάκι, για να μη χυθεί κατά την πτώση.

«Φωνάξτε τον Άρχοντά σας!» γρύλισε ο Γεώργιος από τον λάκκο.  
«Φωνάξτε τον να έρθει εδώ! ΤΩΡΑ!»

Τον αγνόησαν φυσικά. Και απομακρύνθηκαν.

Η Αρένα της Κιρβιάδας βρισκόταν ακριβώς κάτω από το Οχυρό του Άρχοντα και δυτικά του. Σχημάτιζε ημικύκλιο περίπου, καθώς από τη μια μεριά ακουμπούσε πάνω στο ύψωμα όπου στεκόταν το Οχυρό κι από την άλλη μεριά ακουμπούσε πάνω στα εσωτερικά τείχη που χώριζαν την Παλιά Πόλη από την καινούργια Κιρβιάδα. Οι κερκίδες της ήταν πολλές και έφταναν ψηλά, ώστε να χωράνε όσο το δυνατόν περισσότερους θεατές. Διάφοροι αγώνες γίνονταν εδώ. Όχι όλοι τους μονομαχίες· κάποιοι ήταν απλά αθλήματα. Και ούτε όλες οι μονομαχίες ήταν μέχρι θανάτου. Ο Αθανάσιος Ζερδέκης χρησιμοποιούσε την Αρένα στο μέγιστο, για να κρατά τον κόσμο ικανοποιημένο και να μαζεύει οκτάποδες στο θησαυροφυλάκιό του. Ήταν, αναμφίβολα, καλή πηγή εσόδων – μετά από τη λεηλασία στους ωκεανούς της Υπερυδάτιας.

Σήμερα, η Αρένα είχε ανοίξει τις πύλες της για το κοινό δύο ώρες πριν από τον αγώνα του «μαχητή της οργής», και οι άνθρωποι του Άρχοντα έκοβαν εισιτήρια και άφηναν τον κόσμο να μπαίνει για να πιάσει θέση στις κερκίδες. Όταν τους έδιναν έξι οκτάποδες, ποτέ δεν επέστρεφαν το ένα πλοκάμι που, σύμφωνα με την τιμή (5:11 οκτάποδες), όφειλαν να επιστρέψουν· και κανείς δεν διαμαρτυρόταν. Εκτός από ελάχιστους, οι οποίοι έτρωγαν φάπες και οι άνθρωποι του Άρχοντα τούς έλεγαν: «Άμα θες τράβα αλλού· δεν έχουμε ψιλά. Τι νομίζεις ότι είν' εδώ; Ότι με ψιλά συναλλάσσεται ο Κύριος της Κιρβιάδας;» ή κάτι παρόμοιο. Μόνο ένας έφυγε· οι υπόλοιποι ζήτησαν συγγνώμη και μπήκαν στην Αρένα με το εισιτήριό τους. (Τα επιπλέον λεφτά που συγκεντρώθηκαν έτσι δεν ήταν και τελείως αμελητέα στο σύνολό τους για τον Άρχοντα, παρότι κατά τα άλλα «δεν συναλλάσσόταν με ψι-

λά». Τα έδωσε, τελικά, ως φιλοδώρημα στους ανθρώπους του που είχαν αναλάβει την Αρένα εκείνο το απόγευμα.)

Ο Δημήτριος και ο Ιάκωβος ήρθαν επίσης στην Αρένα για να παρακολουθήσουν τον αγώνα του «μαχητή της οργής». Μπήκαν πριν από μια ώρα περίπου, έχοντας ήδη αγοράσει πρόχειρο φαγητό και ποτό από έξω, γιατί, όπως πολύ καλά ήξεραν, ό,τι πουλιόταν μέσα στην Αρένα πουλιόταν σχεδόν στη διπλάσια τιμή.

Τα ραδιόφωνα μιλούσαν για τρομερή προσέλευση στην Αρένα σήμερα. Και ο Τηλεοπτικός Σταθμός Κιρβιάδας έδειχνε σκηνές από τα πλήθη στις πύλες. Όλ' αυτά έκαναν ακόμα περισσότερους να έρχονται. Οι κερκίδες είχαν γεμίσει, αλλά οι άνθρωποι του Άρχοντα εξακολουθούσαν να κόβουν εισιτήρια, προτρέποντας τον κόσμο να βολευτεί όπου έβρισκε. Τα πουλούσαν τώρα 5:6 μόνο – «της φτήνιας», έλεγαν, «της φτήνιας, ρε ψάρια!» Αλλά όταν τους έδιναν έξι οκτάποδες, πάλι δεν είχαν ρέστα φυσικά. «Ο Άρχοντας δεν συναλλάσσεται με ψιλά· μη λες μαλακίες!»

Αντιστρόφως, οι τιμές των φαγητών και των ποτών μέσα στην Αρένα αυξάνονταν όσο το πλήθος μεγάλωνε στις κερκίδες της.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης ήρθε και κάθισε στον θρόνο του στο Βάθρο του Άρχοντα, στη μια άκρη της Αρένας, ένα τέταρτο προτού ξεκινήσει ο αγώνας. Μαζί του ήταν η σύζυγός του, η Καπετάνισσα Φωτεινή Ζερδέκη, που δεν είχε τον τίτλο καπετάνισσα μόνο επειδή ήταν γυναίκα του Κύριου της Κιρβιάδας. Ήταν όντως καπετάνισσα, και το τρομερό πλοίο *Τα Δόντια των Θαλασμών* βρισκόταν υπό τις διαταγές της, φέρνοντας κατά περιόδους μεγάλο πλιάτσικο στην πόλη.

Τα δύο από τα τρία παιδιά του Αθανάσιου ήταν επίσης εδώ: ο μεγάλος του γιος, Λουκάς, και η κόρη του, Ευφροσύνη – ο πρώτος είκοσιπέντε χρονών, η δεύτερη είκοσι. Ο Λουκάς δεν ήταν παιδί της Φωτεινής – ήταν παιδί της παλιάς γυναίκας του Αθανάσιου, η οποία τον είχε προδώσει και ήταν νεκρή εξαιτίας αυτού – αλλά και τα ετεροθαλή αδέρφια του και η Φωτεινή τον έβλεπαν σαν να ήταν παιδί της.

Πίσω από τον Άρχοντα και την οικογένειά του στεκόταν η μάγισσα Ευδοκία'λι και τρεις καπετάνιοι του.

Ο αγώνας σε λίγο θα άρχιζε.

Κανείς δεν είχε ακόμα πει τίποτα στον Φιλημένο που ήταν κλεισμένος στον Βόθρο. Τώρα, όμως, οι φρουροί άνοιξαν την καγκελωτή καταπακτή της φυλακής του και τον πρόσταξαν, με αγριοφωνές, ν'ανεβεί. Ήταν μια ντουζίνα και κρατούσαν όλοι ενεργειακά πιστόλια, στεκόμενοι γύρω-γύρω, σημαδεύοντάς τον.

Τα μάτια του Γεώργιου στένεψαν ατενίζοντάς τους. Ένωθε το δηλητήριο της Έχιδνας να βράζει εντός του. Ήθελε να τους τσακίσει τα κόκαλα. Να τους σπάσει τα κεφάλια. Να τους τινάξει από εδώ ως τη θάλασσα για να τους φάνε τα οδοντόψαρα!

Θα ήταν, όμως, ηλίθιο να τους ορμήσει τώρα. Τρίζοντας τα δόντια, πήδησε, πιάστηκε από την άκρη του λάκκου, και ανέβηκε, ενώ οι φρουροί έκαναν πίσω. Σημαδεύοντάς τον με τα ενεργοβόλα. Πάντα σημαδεύοντάς τον.

«Προχώρα, ρε!» του φώναξε ένας λοχίας. «Προς τα κει! Προς τα κει!» Έδειχνε με το χέρι του που δεν κρατούσε πιστόλι.

«Εσύ θα πεθάνεις τελευταίος,» του γρύλισε ο Γεώργιος, κι έφτυσε καταπάνω του.

Οι φρουροί πήδησαν πίσω, σαν το σάλιο του να ήταν δηλητηριώδες.

Ο Γεώργιος πέρασε ανάμεσά τους. Διέσχισε διαδρόμους ενώ οι φρουροί τον ακολουθούσαν κι ενώ έβλεπε κι άλλους να παρουσιάζονται γύρω του, από ανοίγματα και πόρτες, σημαδεύοντάς τον κι αυτοί με ενεργοβόλα ή έχοντας δόρατα στραμμένα προς τη μεριά του... καθοδηγώντας τον. Πού με πηγαίνουν;

Όταν έφτασε σ'ένα δωμάτιο χωρίς καμιά διακόσμηση, τον πρόσταξαν να γδυθεί από τη μέση κι επάνω και να βγάλει και τις μπότες του. Ο Γεώργιος δεν έβλεπε τίποτα εφιαλτικά μηχανήματα τριγύρω, επομένως δεν μπορεί να ήταν θάλαμος βασανιστηρίων αυτό το μέρος, συμπεράνε. Τι σκατά ήταν; Είχαν αποφασίσει να του βρουν πιο ευρύχωρη φυλακή;

«Πού είναι ο Άρχοντάς σας;» ρώτησε.

«Γδύσου, ρε! Γδύσου!»

Ο Γεώργιος γδύθηκε, και πέταξε ρούχα και μπότες καταπάνω τους, τρομάζοντάς τους.

Μια πύλη σηκώθηκε, τρίζοντας. Απέξω ήταν απόγευμα.

Απέξω βρισκόταν ο κεντρικός χώρος της Αρένας, γεμάτος άμμο και πέτρες, με τις κερκίδες ολόγυρά του και το Βάθρο του Άρχοντα αντίκρυ.

Οι φρουροί ώθησαν τον Γεώργιο να βγει, σπρώχνοντάς τον με τις αιχμές δοράτων, σηματοδύνοντάς τον με τις κάννες ενεργοβόλων. «Προχώρα, ρε! Προχώρα!»

Ο Φιλημένος προχώρησε, με το γυμνωμένο σώμα του κατάμαυρο σαν τη νύχτα που πλησίαζε στην Κιρβιάδα, και κανείς απ'όσους τον έβλεπαν δεν αμφέβαλλε ότι ήταν εξωδιαστασιακός. Εκτός από ελάχιστους που υποψιάζονταν πως ίσως να ήταν Υπερυδάτιος με εξωδιαστασιακό αίμα. Σε κανέναν, όμως, δεν έμοιαζε τόσο σωματώδης ώστε να θεωρείται ότι είχε «υπεράνθρωπη δύναμη». Ήταν αλήθεια, άραγε, ή διαφήμιση του Άρχοντα για τον αγώνα;

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης σηκώθηκε από τον θρόνο του και ύψωσε το χέρι. Σιγή απλώθηκε στις κερκίδες.

Και ο Κύριος της Κιρβιάδας μίλησε μέσω τηλεβόα: «Σας φέρνω σήμερα έναν μαχητή της οργής που παρόμοιό του δεν έχετε ξαναδεί! Και θα πολεμήσει μέχρι θανάτου για εσάς! Θα αντιμετωπίσει έναν Ανάποδο Σκαρφαλωτή, και ή θα νικήσει ή θα πεθάνει!»

Το πλήθος στις κερκίδες έβγαλε ενθουσιώδεις κραυγές. Ήξεραν τι ήταν οι Ανάποδοι Σκαρφαλωτές.

Ο Γεώργιος δεν ήξερε, αλλά καταλάβαινε πού βρισκόταν και τι συνέβαινε. Είχε ακούσει για την Αρένα της Κιρβιάδας όσο περιπλανιόταν στους δρόμους της πόλης. Θέλει θέαμα, λοιπόν, ο γαμιόλης; σκέφτηκε. Και ύψωσε τη φωνή του, αντικρίζοντας τον Άρχοντα της Κιρβιάδας πάνω στο Βάθρο του:

«ΖΕΡΔΕΚΗ! Δώσε μου το σπαθί μου! Δώσε μου πίσω το σπαθί που οι λακές σου μου πήραν! ΔΩΣΕ ΜΟΥ ΠΙΣΩ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΜΟΥ, ΖΕΡΔΕΚΗ!»

Μουρμουρητά ακούστηκαν από τις κερκίδες. Ο κόσμος είχε σοκαριστεί. Κανείς δεν μιλούσε έτσι στον Κύριο της Κιρβιάδας. Ούτε καν οι μελλοθάνατοι όπως αυτός ο εξωδιαστασιακός τύπος – που, φυσικά, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο Σκαρφαλωτής θα τον έκανε κομμάτια. Το θέμα ήταν πόσο γρήγορα θα τον έκανε κομμάτια. Και εκεί θα ποντάρονταν τα στοιχήματα απόψε.

Η Φωτεινή, παρατηρώντας διασκεδασμένη το θέαμα, είπε στον Αθανάσιο, ακόμα καθισμένη στον δικό της θρόνο, με τα μακριά της πόδια σταυρωμένα στο γόνατο και το σαγόνι της ακουμπισμένο στη γροθιά της: «Τον έριξες εκεί μέσα να πολεμήσει Σκαρφαλωτή χωρίς ούτε καν το σπαθί του;» Τη φωνή της, ασφαλώς, μόνο όσοι ήταν κοντά της μπορούσαν να την ακούσουν.

Ο Αθανάσιος στράφηκε να την κοιτάξει, κατεβάζοντας τον τηλεβόα του. «Είναι αφύσικα δυνατός, σου είπα.»

«Ακόμα κι έτσι, αγάπη μου. Ο αγώνας θα τελειώσει πολύ γρήγορα άμα είναι άοπλος. Δε θάχουμε καλό θέαμα.»

Ο Αθανάσιος το αμφέβαλλε. Ωστόσο, τα λόγια της τον έβαλαν σε σκέψεις. Γιατί όχι; κατέληξε καθώς μια ιδέα ήρθε στο μυαλό του. Και μειδίασε.

«ΖΕΡΔΕΚΗ!» αντήχησε πάλι η φωνή του «μαχητή της οργής» από κάτω. «ΔΩΣΕ ΜΟΥ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΠΟΥ ΕΚΛΕΨΕΣ, ΜΠΑΣΤΑΡΔΕ ΤΟΥ ΛΟΚΡΑΘΟΥ! ΔΩΣΕ ΜΟΥ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΜΟΥ!»

Τα μουρμουρητά στις κερκίδες είχαν ενταθεί.

Τα μάτια του Αθανάσιου είχαν στενέψει, η οργή ήταν έκδηλη στην όψη του. Αυτός ο πούστης δεν γνωρίζει φόβο! σκέφτηκε ο Κύριος της Κιρβιάδας.

Η Φωτεινή γελούσε πίσω απ'τη γροθιά της.

«Μη γελάς, καριόλα. Θα σε δέσω,» της είπε ο Αθανάσιος.

«Γιατί δεν τον έχεις στείλει ακόμα στις Κρεμάστρες του Ανέμου, μπαμπά;» ρώτησε η Ευφροσύνη.

«Όλα στην ώρα τους, παιδί μου,» αποκρίθηκε ο Αθανάσιος. «Τώρα θα μας διασκεδάσει.» Και έδωσε διαταγές στον Μάρκο, το δεξί του χέρι, που στεκόταν παραδίπλα μαζί με μερικούς άλλους φρουρούς.

Ο Μάρκος έγενε καταφατικά. Είπε: «Θα γίνει αμέσως, Άρχοντά μου!» Κι έφυγε από το Βάθρο.

Ο Αθανάσιος στράφηκε στον Γεώργιο, ατενίζοντάς τον προς τα κάτω. «Θέλεις το σπαθί σου;» φώναξε χωρίς να χρησιμοποιεί τον τηλεβόα τώρα. «Θα το έχεις! Αν μπορείς να το φτάσεις!»

Ύστερα ύψωσε ξανά τον τηλεβόα στο στόμα του: «Ας ξεκινήσει ο αγώνας! Ας βγει ο Σκαρφαλωτής!»

Ενθουσιώδεις κραυγές από το πλήθος.

Ο Δημήτριος, καθισμένος στις κερκίδες πλάι στον ξάδελφό του, αναρωτήθηκε αν ακόμα κι ο Φιλημένος από την Έχιδνα φίλος του θα μπορούσε να νικήσει ένα τέτοιο πλάσμα.

Ο Ιάκωβος τού είπε: «Ο μαυρόδερμος είναι σκυλοπνιγμένος. Γάμα τον.»

Ο Δημήτριος τον λοξοκοίταξε αγέλαστα. «Πας στοίχημα;»

«Για το πόσο γρήγορα θα πεθάνει;»

«Για το αν θα πεθάνει.»

Ο Ιάκωβος, ξεσπώντας σε στιγμιαίο γέλιο, έφτυσε το Αίμα της Έχιδνας που έκανε να πιει από το μπουκάλι του.

Μια πύλη άνοιξε κάτω από το Βάθρο του Άρχοντα, αντίκρυ στον Γεώργιο. Μια πύλη από βαρύ ξύλο και βαρύ μέταλλο. Σηκώθηκε τρίζοντας και μουγκρίζοντας.

Και από μέσα της βγήκε ένα πλάσμα που οι περισσότεροι άνθρωποι θα θεωρούσαν τερατόμορφο. Αλλά ήταν φυσικό θηρίο της Υπερυδάτιας. Θύμιζε χταπόδι, αλλά δεν ήταν μαλάκιο. Ήταν αμφίβιο. Είχε έξι πλοκαμόποδα που στο τέλος του καθενός υπήρχαν τρία μεγάλα γαμψά νύχια τα οποία ανοιγόκλειναν σαν δαγκάνες και μπορούσαν να πιαστούν οπουδήποτε. Το δέρμα του ήταν τραχύ και σκληρό. Κεφάλι δεν είχε, και στο κεντρικότερο σημείο του σχετικά σφαιρικού σώματός του – στην «από κάτω» μεριά, θα μπορούσε να πει κανείς, αν αυτό το ον είχε από κάτω και από πάνω μεριά – υπήρχε ένα στρογγυλό στόμα γεμάτο αιχμηρά δόντια σαν μαχαίρια.

Ένας Ανάποδος Σκαρφαλωτής. Ένα θηρίο που κάποιοι θεωρούσαν δαίμονα του Λοκράθου, συγγενή του Λοκράθου, ή, τουλάχιστον, πλάσμα του Λοκράθου.

Κατά κανόνα, οι Ανάποδοι Σκαρφαλωτές κατοικούσαν κάτω από τις πλωτές ηπειρονήσους, μέσα στο νερό. Γαντζώνονταν στην ανάποδη γεωγραφία εύκολα με τα νυχάτα πλοκαμόποδα τους, και συχνά ανέβαιναν και στις πλευρές των ηπειρονήσων. Κάπου-κάπου, δε, έφταναν και στην επάνω μεριά τους, κι επιτίθονταν σε ψαράδες, χωριά, λιμάνια, τυχαίους ταξιδιώτες, ζώα. Οτιδήποτε μπορούσαν να καταβροχθίσουν μ' αυτό το γεμάτο επικίνδυνα δόντια στόμα τους· και συνεχώς έμοιαζαν πεινασμένοι.

Ήταν πολύ δύσκολο να τους αντιμετωπίσεις. Όχι μόνο επειδή είχαν εξαιρετικά σκληρό δέρμα, αλλά κι επειδή δεν ήταν απλό να χτυπήσεις τα ζωτικά τους όργανα, εκεί όπου βρίσκονταν στο κέντρο του σώματός τους, ανάμεσα από τα έξι πλοκαμόποδα.

Ο Γεώργιος δεν γνώριζε τίποτα από αυτά καθώς αντίκριζε το τέρας να βγαίνει από την πύλη, αλλά η όψη του δεν του άρεσε καθόλου, ούτε ο ευέλικτος τρόπος με τον οποίο κινιόταν. Κινείται σαν φυσικός κυνηγός, σκέφτηκε αυθόρμητα, μην ξέροντας από πού ακριβώς είχε έρθει αυτή η σκέψη, μην έχοντας ιδέα πώς γνώριζε τον τρόπο με τον οποίο κινούνταν οι φυσικοί κυνηγοί.

Το πλήθος στις κερκίδες φώναζε και κραύγαζε. Και πολλοί στοιχημάτιζαν. Στοιχημάτιζαν πόσο γρήγορα θα σκοτωνόταν ο μαυρόδεσμος άντρας.

Ο Δημήτριος έβαλε στοίχημα με τον ξάδελφό του ότι ο Γεώργιος θα ζούσε.

«Είσαι τρελός!» γέλασε ο Ιάκωβος. «Αλλά δικά σου είναι τα λεφτά. Όπως γουστάρεις.»

Και ο Δημήτριος στοιχημάτισε και με άλλους. Και κανείς τους δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν τόσο ηλίθιος ώστε να νομίζει πως ο μαχητής της οργής θα νικούσε τον Σκαρφαλωτή.

Ο τζογαδόρος παρατήρησε ότι ανάμεσα σ'αυτούς που στοιχημάτισαν εναντίον του ήταν και η Ευφροσύνη η Νυκτερινή, με την οποία έπαιζε χαρτιά – και τη νικούσε – όταν ο Μάρκος τούς είχε διακόψει για να τον πάει στον κακό θείο. Τώρα, σκέφτηκε ο Δημήτριος, θα της πάρω τα λεφτά που μου χρωστά, η καταραμένη! Αν και η ίδια, βέβαια, δεν φαινόταν να το πιστεύει αυτό. Τον κοίταζε χαμογελώντας, σαν να νόμιζε ότι ο Δημήτριος είχε χάσει τα λογικά του.

Καθώς οι θεατές έβαζαν στοιχήματα, ένα ψηλό βαρούλκο ορθώθηκε πάνω απ'τον αγωνιστικό χώρο της Αρένας και κατέβηκε προς αυτόν. Από τον γάντζο της αλυσίδας του κρεμόταν κάτι που γυάλιζε στο απογευματινό φως των δίδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας. Κάτι μακρύ και μεταλλικό.

Ένα ξίφος.

Το οποίο ο Γεώργιος αναγνώρισε αμέσως. Κάπως, παρά την απόσταση που τον χώριζε απ'αυτό, το αναγνώρισε. Ήταν, φυσικά, το Φιλί της Έχιδνας.

Το βαρούλκο σταμάτησε να κατεβάζει το σπαθί στο ύψος περίπου δύο μέτρων από το αμμόδες έδαφος της Αρένας, ανάμεσα στον Γεώργιο και στον Ανάποδο Σκαρφαλωτή.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης φώναξε, από την άκρη του Βάθρου του Άρχοντα: «Πάρε το ξίφος σου, μαχητή της οργής! Πάρε το ξίφος σου! Αν μπορείς!» Και γέλασε.

Το πλήθος είχε ξεσπάσει σε ακόμα περισσότερες φωνές ολόγυρα.

Τα αβλεφάριστα μάτια του Φιλημένου στένεψαν.

Ο Σκαρφαλωτής ερχόταν καταπάνω του, διασχίζοντας αρκετά γρήγορα την απόσταση που τους χώριζε. Και ο Γεώργιος αναρωτήθηκε αν θα προλάβαινε να τρέξει, να πηδήσει, και ν'αρπάξει το Φιλί της Έχιδνας προτού το τέρας αρπάξει εκείνον.

Σίγουρα άξιζε να προσπαθήσει. Και δεν υπήρχε χρόνος για δισταγμό:

Έτρεξε προς την κρεμασμένη λεπίδα που στραφτάλιζε.

Ο Σκαρφαλωτής αύξησε απότομα την ταχύτητά του – και πήδησε.

Ο Γεώργιος δεν περίμενε ότι αυτό το πλάσμα – που ήταν, στο μέγεθος, λίγο μεγαλύτερο από άνθρωπο – θα μπορούσε να πηδήσει έτσι. Σαν αιλουροειδές, μα την Έχιδνα!

Πήδησε κι εκείνος, προσπαθώντας απεγνωσμένα να φτάσει το Φιλί–

Ένα από τα πλοκαμόποδα τον χτύπησε, σκίζοντας το μαύρο δέρμα του στήθους του με γαμψά νύχια, ρίχνοντάς τον κάτω, στην άμμο και τις πέτρες της Αρένας. Και κρατώντας τον κάτω.

Ο Γεώργιος είδε το εφιαλτικό στόμα ν'ανοιγοκλείνει από πάνω του, βγάζοντας ένα σύριγμα που θα μπορούσες να παρομοιάσεις μόνο με κάτι ανάμεσα στο φύσημα του ανέμου και στο τρίψιμο πέτρας πάνω σε πέτρα. Τα δόντια του τέρατος κροτάλισαν.

Ο Γεώργιος άρπαξε, και με τα δύο χέρια, το πλοκαμόποδο που τον κρατούσε κάτω, και το παραμέρισε σπρώχνοντάς το απότομα. Κύλησε στην άμμο και βρέθηκε μερικά μέτρα μακριά του Σκαρφαλωτή. Σηκώθηκε στο ένα γόνατο.

Το πλήθος στις κερκίδες ούρλιαζε, ξεσηκωμένο· γιατί όλοι περίμεναν ότι ο αγώνας είχε τελειώσει προτού καν αρχίσει.

Ο Σκαρφαλωτής τινάχτηκε προς τον Φιλημένο, συρίζοντας αγριεμένα, εξοργισμένος ίσως που το θήραμά του του είχε ξεγλιστρήσει τόσο εύκολα.

Ο Γεώργιος πήδησε μακριά, προσπαθώντας να πάρει απόσταση. Προσπαθώντας να σκεφτεί έναν τρόπο ν'αντιμετωπίσει αυτό τον ζωντανό, εξαπλόκαμο, νυχάτο εφιάλτη. Το γαμημένο τέρας δεν είχε ούτε καν κεφάλι για να χτυπήσεις!

Δύο πλοκαμόποδα ήρθαν προς τον Φιλημένο, με τα τρία μεγάλα νύχια στο πέρας τους, τα οποία σχημάτιζαν τρίγωνο, να ανοιγοκλείνουν – κλακ-κλακ-κλακ – για να τον αδράξουν.

Αλλά ο Γεώργιος τα άδραξε πρώτος. Ή, μάλλον, όχι τα ίδια τα νύχια: τα πλοκάμια, ακριβώς εκεί όπου ξεκινούσαν τα νύχια. Τα έπιασε – ένα με κάθε χέρι – και τα κράτησε γερά. Ασκώντας όλη του τη δύναμη και την οργή επάνω τους.

Και ο Ανάποδος Σκαρφαλωτής συνάντησε ένα τρομερό εμπόδιο. Σύριξε δαιμονισμένα, κροταλίζοντας τα δόντια του.

Οι θεατές στις κερκίδες δεν μπορούσαν να πιστέψουν αυτό που έβλεπαν. Κανένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν ήταν δυνατόν να πιάσει έτσι έναν Σκαρφαλωτή και να τον κρατήσει! Κανένας! Δεν ήταν, τελικά, διαφημιστικό ψέμα που ο Κύριος της Κιρβιάδας έλεγε πως ο μαχητής της οργής ήταν ένας άνθρωπος με υπεράνθρωπη δύναμη...

Ο Γεώργιος έτριξε τα δόντια, νιώθοντας σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει ολόκληρη θύελλα – και, συγχρόνως, καταλάβαινε ότι είχε λίγο, πολύ λίγο χρόνο στη διάθεσή του: γιατί σύντομα το τέρας θα θυμόταν ότι διέθετε άλλα τέσσερα πλοκάμια με επικίνδυνα νύχια στο πέρας, ενώ ο Γεώργιος είχε μόνο δύο χέρια.

Έβγαλε μια θηριώδη κραυγή από τον λαιμό του και – ξαφνιάζοντας κι ο ίδιος τον εαυτό του – τίναξε τον Σκαρφαλωτή πίσω. Τον έκανε να κουτρουβαλήσει σαν γιγάντια, ζωντανή μπάλα πάνω στην άμμο και τις πέτρες της Αρένας.

Το πλήθος τώρα δεν φώναζε, δεν κινιόταν. Είχαν όλοι τους κοκαλώσει. Σιγή είχε απλωθεί.

Και η επόμενη κραυγή του μαχητή της οργής αντήχησε πολύ δυνατή στην Αρένα, καθώς ο Γεώργιος έτρεχε ξανά προς το Φιλί της Έχιδνας– και πηδούσε–

–και το χέρι του έκλεισε, όχι πάνω στη λαβή του σπαθιού, ούτε πάνω στη λεπίδα του, αλλά πάνω στην αλυσίδα του βαρούλκου.

Μετά, αφού κρεμόταν από εκεί, ο Γεώργιος έπιασε τη λαβή του Φιλίου της Έχιδνας, παίρνοντας το από τον γάντζο. Κι αμέσως έβαλε τη λεπίδα στα δόντια του και, με τα δύο χέρια, άρχισε να σκαρφαλώνει.

Με προφανή σκοπό να βγει από την Αρένα.

«ΡΙΣΤΕ ΤΟΥ!» κραύγασε ο Αθανάσιος Ζερδέκης, δείχνοντάς τον, ενώ τώρα και η Φωτεινή είχε σηκωθεί όρθια δίπλα του, ξαφνιασμένη από αυτά που έβλεπε να κάνει ο μαυρόδερμος ξένος. Πώς ήταν δυνατόν ο άνθρωπος να μπορεί να αντιμετωπίσει έτσι έναν Ανάποδο Σκαρφαλωτή; Τι ήταν; Παιδί των Θεών;

Οι φρουροί της Αρένας ύψωσαν ενεργοβόλα τουφέκια και πάτησαν σκανδάλες. Αστραφτερές ριπές εκτοξεύτηκαν από διάφορες μεριές, έχοντας όλες ως στόχο τον Γεώργιο που σκαρφάλωνε την αλυσίδα και πάραυτα άρχισε να κουνιέται καθώς ήταν πιασμένος επάνω της, να την κάνει πέρα-δώθε σαν εκκρεμές, για να είναι πιο δύσκολο να τον σημαδέψουν. Και αρκετές ενεργειακές ριπές, όντως, αστόχησαν, περνώντας ξυστά, ή όχι και τόσο ξυστά, από γύρω του. Μία, όμως, βρήκε τον Γεώργιο στο αριστερό πόδι, μια άλλη στα δεξιά πλευρά, μια άλλη στο χέρι...

Και ο Φιλημένος εξακολουθούσε να κρατιέται!

«ΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΚΑΤΩ!» ούρλιαξε ο Κύριος της Κιρβιάδας, κοπανώντας τη γροθιά του στην κουπαστή του Βάθρου, μη μπορώντας να πιστέψει ότι αυτός ο καριόλης ακόμα άντεχε.

Οι ενεργειακές έπεφταν βροχή–

Ο Γεώργιος άφησε την αλυσίδα οικειοθελώς, καταλαβαίνοντας ότι θα ήταν χειρότερα, πολύ χειρότερα, αν δεν την άφηνε οικειοθελώς. Το τέρας τον περίμενε από κάτω, κουνώντας τα πλοκάμια του.

Ο Γεώργιος έπεσε καταπάνω του, στρέφοντας το Φιλί της Έχιδνας εναντίον του, κρατώντας το τώρα με τα δύο χέρια.

Σαν καρφί του ουρανού έμοιαζε ο μαχητής της οργής στους θεατές καθώς κατερχόταν προς τον Ανάποδο Σκαρφαλωτή. Ένα καρφί με κατάμαυρη κεφαλή κι αστραφτερή αιχμή.

Το Φιλί της Έχιδνας τρύπησε το σκληρό δέρμα του δαίμονα του Λοκράθου, χώθηκε μες στο σώμα του, βαθιά.

Ο Σκαρφαλωτής τσύριξε, από πόνο δίχως αμφιβολία, τινάζοντας τα πλοκάμια του πέρα-δώθε, ανοιγοκλείνοντας τα θανάσιμα τρίγωνα των νυχιών του – κλακ-κλακ-κλακ-κλακ – ξέφρενος.

Ο Γεώργιος, βρισκόμενος στη ράχη του τέρατος (αν υποτεθεί ότι είχε ράχη), ακόμα κλονισμένος από τις ενεργειακές ριπές που είχε δεχτεί, κρατήθηκε γερά από το μανίκι του μπηγμένου ξίφους του, όχι επειδή δεν ήθελε να πέσει πάνω από τον Σκαρφαλωτή αλλά επειδή δεν ήθελε να πέσει αφήνοντας εκεί το Φιλί της Έχιδνας. Είχε την υποψία ότι θα του χρειαζόταν. Δε νόμιζε ότι αυτό το χτύπημα ήταν αρκετό για να σκοτώσει το τέρας.

«Πάρτε το βαρούλκο μακριά!» πρόσταξε ο Αθανάσιος Ζερδέκης. «Απομακρύνετε το βαρούλκο, λέω!»

Και το βαρούλκο άρχισε να απομακρύνεται από τον αγωνιστικό χώρο της Αρένας. Αλλά ο Γεώργιος δεν το έβλεπε, καθώς κρατούσε γερά το μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας και προσπαθούσε να τραβήξει τη λεπίδα από το σώμα του τέρατος. Τρίζοντας τα δόντια. Το όπλο είχε σφηνώσει εκεί μέσα. Αλλά σύντομα τινάχτηκε έξω, εκτοξεύοντας αίματα – και ο Γεώργιος τινάχτηκε μαζί του. Έπεσε στην άμμο, κύλησε, σηκώθηκε όρθιος, με λυγισμένα γόνατα και το ξίφος του υψωμένο πάνω από τον ώμο, με το ένα χέρι.

Ο Ανάποδος Σκαρφαλωτής στράφηκε να τον αντικρίσει, ενώ αίμα κυλούσε από την επάνω μεριά του σώματός του προς την κάτω, περιβάλλοντας το εφιαλτικό στόμα του, στάζοντας στην άμμο της Αρένας, μουλιάζοντάς την.

Το πλήθος ήταν σιωπηλό. Σοκαρισμένο.

Δίπλα στον Δημήτριο, ο Ιάκωβος μουρμούρισε: «Ρε πούστη, είμαστε σοβαροί;...»

Και ο Δημήτριος χαμογέλασε. Σας ξέσκισα όλους, καριόληδες! σκέφτηκε. Ο Φιλημένος θα νικήσει! Θα νικήσει!

Ο Ανάποδος Σκαρφαλωτής όρμησε καταπάνω στον Γεώργιο, και στους θεατές έμοιαζε το ίδιο γρήγορος και τρομερός όπως πριν· αλλά ο Γεώργιος καταλάβαινε – το διέκρινε – ότι το πλάσμα είχε χάσει την αρχική του ταχύτητα και δύναμη. Ήταν ένας λαβωμένος κυνηγός.

Ένας κυνηγός που άρχιζε να χάνει τον τίτλο του κυνηγού.

Γιατί εγώ τώρα είμαι ο κυνηγός, σκέφτηκε ο Γεώργιος, περιμένοντας το τέρας με το Φιλί της Έχιδνας υψωμένο.

Ο Σκαρφαλωτής άπλωσε πλοκαμόποδα προς τον Φιλημένο, ανοιγοκλείνοντας τα νύχια του, για να τον γραπώσει. Εκείνος σπάθισε το τέρας – σπάζοντας ένα νύχι – κι ακόμα ένα – τραυματίζοντας ένα πλοκάμι.

Κόβοντας ένα πλοκάμι.

Το μέλος έπεσε, μες στα αίματα, στην άμμο της Αρένας.

Και ο Σκαρφαλωτής έκανε πίσω, συρίζοντας.

Το πλήθος στις κερκίδες κραύγαζε, τώρα, και ούρλιαζε, και χοροπηδούσε. Είχαν ξεχάσει ότι είχαν βάλει στοιχήματα για το πόσο γρήγορα θα πέθαινε ο μαυρόδερμος μαχητής. Αλλά, ούτως ή άλλως, όλοι θα έχαναν το στοίχημα, όπως φαινόταν. Γιατί ο μαυρόδερμος μαχητής, μάλλον, δεν θα πέθαινε σήμερα.

Όλοι θα έχαναν το στοίχημα. Εκτός από έναν, που χαμογελούσε μοχθηρά.

Ο Δημήτριος Ζερδέκης.

Ο οποίος, τώρα, έχοντας κι αυτός σηκωθεί όρθιος, άναψε ένα Δελφίνι και ρούφηξε καπνό, ήρεμα.

Ο Γεώργιος, αυτή τη φορά, όρμησε πρώτος στον Ανάποδο Σκαρφαλωτή, κραδαίνοντας το ματωμένο Φιλί της Έχιδνας, βγάζοντας τρομερές κραυγές, άναρθρες, θηριώδεις, εκτονώνοντας την οργή που τον γέμιζε.

Το ξίφος έκοψε το πέρας ενός πλοκαμόποδου στη μέση, χωρίζοντας τα νύχια του· έσπασε το νύχι ενός άλλου πλοκαμόποδου· τραυμάτισε ένα τρίτο πλοκάμι. Αίματα τινάζονταν.

Τα νύχια ενός πλοκαμόποδου χτύπησαν τον Γεώργιο στον δεξή ώμο, με μεγάλη δύναμη. Και τώρα το αίμα που τινάχτηκε δεν ήταν κόκκινο όπως του Σκαρφαλωτή αλλά σκούρο-μπλε. Ο Φιλημένος έ-

χασε την ισορροπία του κι έπεσε στην άμμο, κύλησε ακούσια, ενώ το Φιλί της Έχιδνας είχε φύγει ξαφνικά απ'τη γροθιά του.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης, παρακολουθώντας με τα χέρια του ακουμπισμένα στην κουπαστή του Βάθρου, σκέφτηκε: Μπλε αίμα... Από τη Μοργκιάνη πρέπει νάναι ο καριόλης... Από τη Μοργκιάνη...

«Τι είναι αυτός ο άνθρωπος, αγάπη μου;» ρώτησε η Φωτεινή, στεκόμενη δίπλα του. «Δε μπορεί να είναι κανονικός άνθρωπος.»

«Θα γίνει δικός μου άνθρωπος, αν ζήσει,» αποκρίθηκε ο Κύριος της Κιρβιάδας.

Ο Ανάποδος Σκαρφαλωτής ερχόταν ξανά καταπάνω στον Γεώργιο, αιμορραγώντας από διάφορα τραύματα αλλά ακόμα αξιόμαχος. Ο Φιλημένος ένιωθε όλο το δεξί του χέρι, από τον ώμο και κάτω, μουνδιασμένο, όμως σηκώθηκε όρθιος.

Ένα πλοκαμόποδο τον πλησίασε – ένα πλοκαμόποδο που το ένα του νύχι ήταν σπασμένο, αλλά τα άλλα δύο ήταν ικανά να τρυπήσουν την κοιλιά ανθρώπου και να τον σκοτώσουν βγάζοντας έξω τα εντόσθιά του. Ο Γεώργιος άρπαξε το ένα νύχι με το αριστερό του χέρι, σταματώντας το πλοκάμι.

Ακόμα ένα πλοκάμι ήρθε καταπάνω του.

Ο Γεώργιος το κλότσησε, με δύναμη, κάνοντάς το ν'αποτραβηχτεί. Και πήδησε προς τα εκεί όπου, με τις άκριες των ματιών του, έβλεπε το γυάλισμα της ματωμένης λεπίδας του Φιλιού της Έχιδνας. Αισθανόταν σχεδόν σαν το σπαθί να τον καλούσε (εξαιτίας της ευλογίας των ιερών; αναρωτήθηκε φευγαλέα). Έπεσε κάτω, κύλησε, άδραξε τη λαβή του όπλου, και σηκώθηκε στα πόδια του. Με τα γόνατα λυγισμένα. Με το Φιλί υψωμένο πάνω απ'τον δεξή, τραυματισμένο ώμο, έτοιμο να καρφώσει.

«Τι είν' αυτός ο πούστης, ρε;» είπε ο Ιάκωβος, δίπλα στον Δημήτριο.

«Σφαγέας Ανάποδων Σκαρφαλωτών,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος, τραβώντας ακόμα μια τζούρα απ'το Δελφίни του, χαμογελώντας σαν δαίμονας της Σιλοάρνης. «Τους κυνηγά και τους πουλά όσο-όσο.»

«Ναι, μαλάκα, κάνε πλάκα...» μούγκρισε ο Ιάκωβος, τσαντισμένος που θα έχανε τόσα λεφτά.

Ο Ανάποδος Σκαρφαλωτής όρμησε ξανά καταπάνω στον Φιλημένο, απλώνοντας τα πλοκάμια του–

–και έχασε ακόμα ένα καθώς το Φιλί της Έχιδνας διέγραψε ένα αιματηρό, αστραφτερό ημικύκλιο στον αέρα.

Ο Σκαρφαλωτής σύριξε από πόνο.

Ο Γεώργιος πήδησε, αλλά όχι προς τα πίσω: προς τα εμπρός: προς το τρομερό στόμα του τέρατος, σαν να είχε αποφασίσει να αυτοκτονήσει.

Όμως ποτέ δεν έφτασε ως τα δόντια. Το Φιλί της Έχιδνας ήταν ανάμεσα σ’εκείνον και το στόμα του Σκαρφαλωτή. Και καρφώθηκε κάτω από το στόμα, με κλίση προς τα πάνω, σκίζοντας σκληρό πετσί, τρυπώντας βαθιά, βαθιά. Το αίμα τινάχτηκε σαν πίδακας, λούζοντας τον Γεώργιο, καλύπτοντας το μαύρο δέρμα του, μουλιάζοντας τα πράσινα μαλλιά του που είχαν μακρύνει αρκετά από τότε που τον είχαν βρει οι ιερείς στις ανατολικές ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων.

Ο Σκαρφαλωτής έκανε μια τελευταία προσπάθεια να νικήσει. Επιχείρησε να στρέψει τα νύχια των πλοκαμιών του προς τα μέσα, προς τον εαυτό του – και προς τον μαχητή της οργής. Μα αυτή ήταν μια κίνηση που δεν μπορούσε να κάνει και πολύ καλά. Η μορφολογία του δεν ήταν τέτοια που του επέτρεπε να γραπώνει θηράματα τα οποία βρίσκονταν τόσο κοντά στο σφαιρικό του σώμα.

Και τώρα πέθαινε. Τα ζωτικά του όργανα είχαν τρυπηθεί πέρα για πέρα από ένα μέτρο ατσάλι ευλογημένο από ιερείς της Έχιδνας, γεμάτο μυστηριακά χαράγματα απ’την αιχμή ως το μανίκι.

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε το τέρας να χάνει τη δύναμή του, και συνέχισε να κρατά το Φιλί μέσα του, στρίβοντάς το, πιέζοντάς το, προκαλώντας όσο το δυνατόν περισσότερη ζημιά στο εσωτερικό του εχθρού του.

Ο Ανάποδος Σκαρφαλωτής έπαψε να κινείται. Σωριάστηκε σαν άψυχη, ψεύτικη κούκλα μπροστά στον Φιλημένο. Κι οι δυο τους ήταν λουσιμένοι στο αίμα.

Ενώ το πλήθος έκανε σαν τρελό στις κερκίδες, ο Γεώργιος τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας έξω από το τέρας. Στράφηκε προς το Βάθρο του Άρχοντα και, υψώνοντας το ματωμένο σπαθί, έδειξε τον Κύριο της Κιρβιάδας, προχωρώντας. Κραυγάζοντας:

«ΣΟΥ ΕΙΠΑ, ΖΕΡΔΕΚΗ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΦΥΓΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΣΟΥ! ΘΑ Μ'ΑΦΗΣΕΙΣ ΝΑ ΦΥΓΩ, Ή ΘΑ ΣΚΟΤΩΣΩ ΟΛΟΥΣ ΣΟΥ ΤΟΥΣ ΦΡΟΥΡΟΥΣ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΒΓΩ ΑΠΟΔΩ;»

«Ρίξτε τον κάτω ξερό!» πρόσταξε ο Αθανάσιος: και ενεργειακές ριπές έπεσαν βροχή γι'ακόμα μια φορά.

Αλλά τώρα δεν ήταν τόσο εύκολο να χτυπήσουν τον Φιλημένο. Τώρα δεν κρεμόταν από αλυσίδα, ούτε ήταν κάπως αλλιώς περιορισμένος. Έτρεχε μες στην ανοιχτή Αρένα και κυλιόταν, κι απέφευγε τις ριπές. Κι ακόμα κι αν κάποιες τον πετύχαιναν δεν έμοιαζε να τον καταπονούν.

«Από τι είναι φτιαγμένος;» απόρησε η Φωτεινή. «Από τις πέτρες του Αστερίωνα;»

Οι άνθρωποι του Άρχοντα φαινόταν να εξαντλούν τις μπαταρίες των όπλων τους χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Ο Αθανάσιος χτύπησε τη γροθιά του στην κουπαστή του Βάθρου, οργισμένος. «Μπείτε μέσα και πιάστε τον!» γρύλισε, μιλώντας στον Μάρκο. «Στείλε τους μέσα να τον πιάσουν! Τώρα!» ούρλιαξε.

«Αμέσως, Άρχοντά μου!»

Ο Αθανάσιος στράφηκε στην Ευδοκία'λι. «Μάγισσα!»

«Άρχοντά μου...»

«Στείλε τον δαίμονά σου.»

«Όπως θέλεις.»

Η Φωτεινή τη λοξοκοίταζε. Δεν της άρεσε αυτή η καριόλα. Ούτε της άρεσε το γεγονός ότι ο Αθανάσιος την καβαλούσε όποτε είχε την όρεξη.

Γύρω-γύρω από τον αγωνιστικό χώρο της Αρένας, μικρότερες και μεγαλύτερες πύλες άνοιξαν και άντρες και γυναίκες βγήκαν, πάνοπλοι, έτοιμοι να πιάσουν τον μαχητή της οργής. Ορισμένοι κρατούσαν σπαθιά, ορισμένοι ραβδιά, ορισμένοι ενεργειακά πιστόλια ή ενεργειακά ρόπαλα. Ορισμένοι κρατούσαν δίχτυα για να τον τυλίξουν. Τρεις φορούσαν οργανικές στολές ενδυνάμωσης – και ο ένας απ'αυτούς ήταν ο ίδιος ο Μάρκος.

Η Ευδοκία'λι στάθηκε στην άκρη του Βάθρου. «Μόλις έρθει πιο κοντά,» είπε στον Αθανάσιο. «Δεν μπορώ να στείλω το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους τόσο μακριά.» Κι έτριψε, με τον αντίχειρά της, τον

θαλασσίτη πάνω στο δαχτυλίδι της, όπου ήταν φυλακισμένη η πνευματική οντότητα.

Οι μαχητές του Άρχοντα όρμησαν στον Φιλημένο από γύρω, προσπαθώντας να τον αιχμαλωτίσουν ξανά. Το Φιλί της Έχιδνας άρχισε να τους μακελεύει αλύπητα, ενώ τα χέρια και τα πόδια του μαυρόδερμου άντρα τούς χτυπούσαν σαν φυσικές δυνάμεις, τινάζοντάς τους αποδώ κι αποκέι. Ένα δίκτυ έπεσε καταπάνω του, για να τον τυλίξει, και το λεπίδι του Φιλιού το έσκισε στα δύο. Ένας από αυτούς με τις οργανικές στολές επιχείρησε να τον αρπάξει από πίσω και κατέληξε στο έδαφος, κουλουριασμένος, ύστερα από τρομερά χτυπήματα και μια σπαθιά στα πλευρά. Ο άλλος που φορούσε οργανική στολή τινάχτηκε τότε προς τον Γεώργιο, κλοτσώντας τον στη ράχη, και εκείνος παραπάτησε κι έπεσε. Και ο Μάρκος βρέθηκε από πάνω του, επίσης ντυμένος με οργανική στολή κι έχοντας ενεργειακό μαστίγιο στο χέρι. Το ύψωσε, με τη μακριά αλυσιδωτή ουρά του να στραφταλίζει από την ενέργεια που τη διέτρεχε, και το κατέβασε πάνω στον Φιλημένο. Εκείνος κραύγασε. Σήκωσε το χέρι του— Το ενεργειακό μαστίγιο τον χτύπησε ξανά, τραντάζοντάς τον βίαια. Αλλά το χέρι του ήταν ακόμα σηκωμένο, και άρπαξε το πόδι του Μάρκου απ'τον αστράγαλο, τον τράβηξε απότομα, τον πέταξε στην αιμοποτισμένη άμμο.

Ο Γεώργιος προσπάθησε να σηκωθεί, όμως πάλι του ορμούσαν από γύρω. Το Φιλί της Έχιδνας χώθηκε στα εντόσθια μιας γυναίκας, η γροθιά του έσπασε το γόνατο ενός άντρα. Αλλά τα χτυπήματα που έρχονταν καταπάνω του ήταν τόσα πολλά που, τελικά, ούτε ένας Φιλημένος δεν μπορούσε να τα αντέξει.

Σωριάστηκε στην άμμο, ακίνητος.

Το πλήθος στις κερκίδες ήταν σιωπηλό καθ'όλη τη διάρκεια αυτού του τελευταίου «αγώνα». Δεν σκέφτηκαν καν να βάλουν στοιχήματα για το αν ο μαχητής της οργής θα ξέφευγε από τους μαχητές του Άρχοντα της Κιρβιάδας.

Ο Δημήτριος, όμως, είχε ήδη αρχίσει να μαζεύει οχτάρια από τα δικά του στοιχήματα. Και ήταν ο μόνος που έβγαλε λεφτά εκείνο το απόγευμα.

Επάνω στο Βάθρο του Άρχοντα, η Φωτεινή ρώτησε τον Αθανάσιο:  
«Τι θα κάνεις μαζί του;»

«Σου είπα: θα τον κάνω δικό μου άνθρωπο. Φαντάζεσαι τι θα γίνει  
όταν μάθει να πολεμά για εμένα;»

# 5

Δεν είναι ακόμα μεσημέρι όταν φεύγουμε από τους Νωχελικούς Χρόνους, αλλά πλησιάζει. Και έχει σταματήσει να βρέχει· ήταν μια ξαφνική μπόρα. Ο Δημήτριος με πηγαίνει με το τετράκυκλο όχημά του πίσω στον Στεριανό Γίγαντα, για να πάρω το πλωτό δίκυκλο που μου έχει δανείσει ο Σωτήριος Εριβάλιος. Η Κρυσταλλία δεν είναι μαζί μας, όμως έχει υποσχεθεί στον Δημήτριο ότι θα τον συναντήσει αργότερα. Αν το ενδιαφέρον της δεν είναι ερωτικό, όπως φοβάται ο ίδιος, τότε κι εγώ αναρωτιέμαι τι μπορεί να θέλει από αυτόν. Κάτι συγκεκριμένο, ή απλά χρειάζεται έναν φίλο; Είναι λογικό να υποθέσεις ότι η Κρυσταλλία – η γνωστή Κρυσταλλία – δεν έχει φίλους; Παράλογο είναι, νομίζω. Προσπαθεί, λοιπόν, να ξεπληρώσει το χρέος της προς τον Δημήτριο; Να τον ευχαριστήσει επειδή τη βοήθησε να μην ηττηθεί σ'ένα παιχνίδι τζόγου; Αν είναι έτσι, δεν θεωρεί ότι έχει ακόμα ξεπληρώσει το χρέος της; Παράλογο κι αυτό, μου φαίνεται. Επομένως, ή το ενδιαφέρον της είναι όντως ερωτικό – και ο Δημήτριος κάνει λάθος που φοβάται ότι χάνει τον χρόνο του μαζί της – ή έχει κάτι άλλο κατά νου για τον τζογαδόρο από την Κιρβιάδα.

Κι αν ισχύει το δεύτερο, τότε αναρωτιέμαι τι θα μπορούσε να είναι.

Σίγουρα, πάντως, δεν πρόκειται να του προτείνει να συμμετάσχει σε μουσικοταινία, όπως πρότεινε σ'εμένα· γιατί θα το είχε κάνει ήδη.

Καθώς ο Δημήτριος βάζει το όχημά του στο γκαράζ του Στεριανού Γίγαντα, του λέω: «Να την προσέχεις την τραγουδίστρια.»

Μου ρίχνει ένα λοξό βλέμμα, συνοφρυωμένος, ενώ κατευθύνει το τετράκυκλο αργά προς ένα άδειο σημείο για να το σταθμεύσει. «Την Κρυσταλλία; Γιατί; Ξέρεις κάτι που δεν ξέρω;»

«Ίσως να μην είναι τόσο αθώα όσο μοιάζει.»

«Δε μου μοιάζει 'αθώα' ακριβώς. Απλά, σου είπα τι με προβληματίζει μ'αυτήν... Δυσκολεύομαι να καταλάβω τι, σε τελική ανάλυση–»

«–θέλει από εσένα,» τον διακόπτω. «Ναι, γι’αυτό σου λέω να την προσέχεις. Δεν ξέρω τι μπορεί να ζητά, αν το ενδιαφέρον της δεν είναι ερωτικό. Σίγουρα αποκλείεται να της λείπει η φιλική παρέα. Ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζω. Ίσως και να είμαι υπερβολικά καχύποπτος...» Ανασηκώνω τους ώμους. Έχω δει πολλά στην Υπερυδάτια αυτά τα πέντε χρόνια που βρίσκομαι εδώ, και είμαι όντως αρκετά καχύποπτος συνήθως.

Ο Δημήτριος σταθμεύει το όχημα και σβήνει τη μηχανή. «Τι άλλο να θέλει από εμένα; Δεν είμαι κανένας σπουδαίος, Γεώργιε.»

«Δεν ξέρω· απλώς λέω. Έχεις γνωρίσει κανέναν φίλο της; Κανέναν γνωστό της;»

Ο Δημήτριος κουνά το κεφάλι. «Όχι. Αλλά δεν τη συναναστρέφομαι και τόσο πολύ καιρό.»

«Στο καζίνο που τη γνώρισες ήταν μόνη;»

«Ναι.»

«Και έκτοτε πάντα μόνη τη βλέπεις, έτσι;»

«Ναι,» παραδέχεται ο Δημήτριος, και η όψη του φαίνεται νάχει αρχίσει να γίνεται πιο υποψιασμένη από πριν. «Και καταλαβαίνω τώρα τι εννοείς... αλλά... Ναι, μοιάζει λίγο με κομπίνα, ίσως. Όμως τι κομπίνα θα μπορούσε να είναι; Σε τελική ανάλυση, αν όντως γουστάρει ξαπλωτή φάση, δεν θα ήθελε να είναι κανένας άλλος κοντά μας όταν συναντιόμαστε, σωστά;»

«Σωστά. Όμως δεν είσαι σίγουρος ότι γουστάρει ‘ξαπλωτή φάση’.»

Ο Δημήτριος συνοφρυώνεται, συλλογισμένος.

«Και τι στα μαλλιά της Έχιδνας έκανε μόνη στο καζίνο; Δεν είναι τζογαδόρος· η ίδια μάς το είπε. Και έχανε λεφτά όταν τη συνάντησες–»

«Νόμιζα ότι μπλόφαρε. Δε μπορούσα να το πιστέψω πόσο χάλια έπαιζε.»

«Σου φάνηκε πιωμένη;»

«Όχι. Νηφάλια ήταν, και πολύ σοβαρή.»

«Τι έκανε, επομένως, εκεί, Δημήτριο; Είχε πάει στο καζίνο για να χάσει λεφτά; Επειδή έχει πολλά και τη βαραίνουν; Που σίγουρα έχει πολλά λεφτά, αλλά δεν είναι εκεί το θέμα.»

Ο Δημήτριος μορφάζει, αναστενάζοντας. «Ναι, είναι λιγάκι παράξενο, όντως... Αλλά οι άνθρωποι κάνουν και παράξενα πράγματα χωρίς ιδιαίτερο λόγο. Έτσι, από χάδι της Σιλοάρνης.»

«Σε ποιο καζίνο ήταν η Κρυσταλλία;»

«Στο Μακρινό Σημάδι—»

«Στον Καλοβάτη, δυτικά του Άνω Δυτικού Λιμανιού.»

«Ναι. Το ξέρεις;»

«Δεν έχω παίξει ποτέ εκεί. Ούτε καν το έχω επισκεφτεί. Αλλά, ναι, κατά τα άλλα το ξέρω. Είναι φημισμένο καζίνο. Δεν το θεωρώ λογικό, όμως, ότι η Κρυσταλλία η γνωστή θα πήγαινε εκεί ολομόναχη χωρίς να ξέρει να παίζει.» Ανασηκώνω τους ώμους. «Μπορεί και να έγινε. Δεν το αποκλείω κιόλας. Απλά σου λέω νάχεις το νου σου. Ίσως να θέλει από σένα κάτι που δεν το υποπτεύεσαι.»

«Σαν τι, γαμώτο;»

«Κάτι που δεν το υποπτεύεσαι,» τονίζω. «Τέλος πάντων· εγώ τώρα πρέπει να πηγαίνω, για να επιστρέψω το υδατόχημα στον Εριβάλιο και να επισκεφτώ πάλι τη Διονυσία.»

«Τι θα κάνεις με τον αδελφό της; Υπάρχει κάποια θεραπεία;»

«Σου είπα, δεν ξέρω καμιά θεραπεία για την περίπτωσή του.» Ανοίγω την πόρτα πλάι μου και βγαίνω.

Ο Δημήτριος ανοίγει τη δική του πόρτα και μ'ακολουθεί.

Πλησιάζουμε το πλωτό δίκυκλο και το καθαλάω.

«Θα σε ξαναδώ,» με ρωτά, «ή τώρα θα φύγεις για να ψάξεις γ'αυτούς τους Τρομερούς Καπνούς;»

«Αποκλείεται να φύγω από τη Μεγάπολη αμέσως. Η αναζήτησή μου θα ξεκινήσει από εδώ. Επομένως...»

Ο Δημήτριος με χτυπά φιλικά στον ώμο, μειδιώντας. «Έχουμε ακόμα πολλά να πούμε!»

Γελάω κοφτά. «Ανέκαθεν ήσουν πολύ περιέργος.»

«Κι εσύ θα ήσουν, αν είχες ακούσει τόσα για τον Οφιομαχητή που κάποτε γνώρισες τυχαία και σου έσωσε τη ζωή.»

«Παραλίγο να βάλω τη ζωή σου σε κίνδυνο επίσης,» του θυμίζω.

«Αν δεν ήσουν όμως εσύ, πιθανώς να με είχαν αρπάξει οι Πολυπλόκαμοι της Οστρακόπολης· κι αυτό ήταν κάτι που πραγματικά ήθελα να αποφύγω.»

Ενεργοποιώ τη μηχανή του υδατοχήματος. «Θα τα ξαναπούμε,» του λέω, και βγαίνω από το γκαράζ του Στεριανού Γίγαντα, κατευθυνόμενος νότια μέσα στον Ευθύγραμμα.

Μπαίνω στα Ψηλά Σαγόνια, τη συνοικία που είναι χτισμένη στις όχθες της Άνω Σιαγόνας και του ποταμού Έλνου προτού αυτός χωριστεί σε Άνω και Κάτω Σιαγόνα. Πηγαίνω σε μια αποθήκη ενέργειας εκεί και αγοράζω μια ενεργειακή φιάλη. Η ποσότητα ενέργειας στο υδατόχημα είναι στο 67% ακόμα· δεν φοβάμαι ότι θα ξεμείνω, αλλά υποσχέθηκα στον Σωτήριο ότι θα του αγοράσω μια φιάλη, και, παρότι εκείνος διαφώνησε, σκοπεύω να κρατήσω την υπόσχεσή μου. Και ο Εριβάλιος και ο Καπετάνιος του Μικρού Σύμπαντος μου πρόσφεραν περισσότερα απ'όσα όφειλαν ενώ είμαι ουσιαστικά άγνωστος γι'αυτούς. Ο μυθικός Οφιομαχητής δεν έχει σχέση με τον πραγματικό Οφιομαχητή. Κι επειδή έχεις ακούσει τους μύθους για κάποιον περίεργο, αυτό δεν σημαίνει πως είναι ξαφνικά και φίλος σου. Ο Ισίδωρος Ορνάκιος και το πλήρωμά του είναι, αναμφίβολα, πολύ φιλόξενοι άνθρωποι. Αξιοσημείωτο, όχι μόνο στην Υπερυδάτια μα οπουδήποτε στο Γνωστό Σύμπαν. Και είμαι σίγουρος γι'αυτό. Κάπως – από τις σκιώδεις γνώσεις του αινιγματικού παρελθόντος μου – είμαι σίγουρος γι'αυτό, σαν να το ξέρω πολύ καλά.

Έχω ταξιδέψει σε πολλές διαστάσεις; αναρωτιέμαι. Και δεν είναι η πρώτη φορά που το έχω αναρωτηθεί. Όχι, δεν είναι η πρώτη φορά...

Αν εκείνη η μαυρόδερμη πειρατίνα, όμως, με γνωρίζει.... Μπορεί να είναι τυχαίο που και το δικό της δέρμα είναι κατάμαυρο σαν τη νύχτα, όπως το δικό μου; Είμαι, τελικά, από τη Μοργκιάνη ή όχι;

Οδηγώ το υδατόχημα προς τα νοτιοανατολικά τώρα. Φτάνω εκεί όπου η Άνω Σιαγόνα χύνεται στον Κόλπο της Μεγάπολης, και ρίχνω το πλωτό δίκυκλο στη θάλασσα. Οι πλωτήρες του ανοίγουν, η προπέλες του περιστρέφονται. Εξακολουθώ να κατευθύνομαι νοτιοανατολικά, διασχίζοντας τον κόλπο, αποφεύγοντας μεγάλα και μικρά σκάφη (η κίνηση είναι πολλή στα λιμάνια της Μεγάπολης τέτοια ώρα), βλέποντας κι άλλα δύο υδατοχήματα (ένα δίκυκλο σαν το δικό μου, ένα τετράκυκλο), περνώντας κοντά από τις προβλήτες του Βαθύ Λιμανιού και κάτω από τη γέφυρα που ενώνει τη Νήσο Όλντη με το Βαθύ Λιμάνι. Φτάνω στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι. Ανεβαίνω στους

δρόμους του από μια ράμπα κατασκευασμένη για υδατοχήματα. Πηγαίνω στην προβλήτα όπου είχε αράξει χτες το Αιχμηρό Δελφίни, και πάλι εκεί το βρίσκω αραγμένο.

Ο Σωτήριος Εριβάλιος κάθεται έξω από το σκάφος, καπνίζοντας. Μόνος.

Σταματώ τους τροχούς μου μπροστά του. «Ελπίζω να μην άργησα, Υποπλοίαρχε,» λέω κατεβαίνοντας από τη σέλα.

«Πριν από ένα τέταρτο ήρθα.» Σηκώνεται από τη δέστρα όπου καθόταν.

Του δίνω την ενεργειακή φιάλη που αγόρασα. «Όπως σου υποσχέθηκα...»

«Κανονικά έπρεπε να τσακωθούμε τώρα, αλλά αφού επιμένεις...» Την παίρνει και την κρατά κάτω απ'την αριστερή μασχάλη. «Με τον Καπετάνιο θα τσακωνόσουν, να είσαι σίγουρος. Όταν προσφέρει κάτι δεν ζητά ανταλλάγματα. Αν θέλει ανταλλάγματα τα ζητά από πριν.»

«Δώσε του τους χαιρετισμούς μου, και τις ευχαριστίες μου γ'ακόμα μια φορά.»

Νεύει, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. «Θα το κάνω.» Και λέει: «Νομίζει, επίσης, ότι είναι παράτολμο ν'αναζητήσεις τους Τρομερούς Καπνούς μόνος σου. Του είπα για τη μαυρόδερμη γυναίκα που συνάντησες, και τα λοιπά. Ελπίζω να μη σε πειράζει.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Υποπλοίαρχε. Δεν είναι κάτι που θα ήθελα να μείνει κρυφό, ούτως ή άλλως. Πες στον Καπετάνιο ότι έχω κάνει και πιο παράτολμα πράγματα στη ζωή μου. Εσείς θα φύγετε τώρα απ'τη Μεγάπολη;»

«Ο Καπετάνιος βρήκε κάποιες δουλειές να τον περιμένουν εδώ, οπότε θα μείνουμε σήμερα τουλάχιστον. Ίσως και αύριο.»

«Μάλιστα...» Και τον ρωτάω: «Ξέρεις τι σχέση έχει η Κρυσταλλία με τη σύζυγο του Καπετάνιου;»

«Εννοείς πέρα από το ότι είναι αδελφή της;»

«Ναι. Είναι καλές οι σχέσεις τους; Συναντιούνται συχνά;»

«Γιατί ρωτάς, Γεώργιε;» Με κοιτάζει υπολογιστικά.

«Απλώς επειδή... Για να είμαι ειλικρινής, αναρωτιέμαι τι μπορεί να έκανε η Κρυσταλλία μόνη της στο Μακρινό Σημάδι – το καζίνο όπου τη συνάντησε ο Δημήτριος. Ήταν τελείως μόνη.»

«Και λοιπόν;»

«Τα πηγαίνουν καλά με τη Γεωργία, ή όχι;»

«Δε γνωρίζω λεπτομέρειες, αλλά ξέρω ότι έχουν επαφή όταν τύχει να σταματήσουμε στη Μεγάπολη. Υπάρχει κάποιος πιο συγκεκριμένος λόγος που ρωτάς;»

«Περίεργος είμαι· τίποτα περισσότερο. Σήμερα η Κρυσταλλία μου πρότεινε να συμμετάσχω σε μια μουσικοταινία της, και μου φάνηκε... παράξενο.»

«Τραγουδίστρια είναι, κι εσύ είσαι πασίγνωστος. Ο μύθος σου, τουλάχιστον, είναι αρκετά ακουστός. Πού βλέπεις το παράξενο;»

«Ναι, μάλλον έχεις δίκιο.» Του δίνω το χέρι μου. «Σε χαιρετώ, Υποπλοίαρχε, αν δεν ξανασυναντηθούμε όσο θα είστε στη Μεγάπολη.»

Ο Σωτήριος ανταλλάσσει μια χειραψία μαζί μου. «Να προσέχεις, Οφιομαχητή. Αυτοί οι Τρομεροί Καπνοί σίγουρα δεν είναι συνηθισμένη υπόθεση.» Ανεβαίνει στο δίκυκλο και το βάζει μέσα στο Αιχμηρό Δελφίνι.

Φεύγω από την προβλήτα και, χρησιμοποιώντας τις συγκοινωνίες της Μεγάπολης (που είναι από τις καλύτερες που μπορείς να βρεις στην Υπερυδάτια, αν όχι οι καλύτερες), φτάνω σύντομα στο σπίτι της Διονυσίας στους Λοφότοπους. Και δεν τη βρίσκω μόνη εκεί: η μητέρα της είναι στο σαλόνι, την οποία δεν έχει τύχει να ξανασυναντήσω. Η Διονυσία με συστήνει στην κυρία Ζωή κι εκείνη με χαιρετά σφίγγοντας το χέρι μου ανάμεσα στα δύο δικά της. Δε μοιάζει και πολύ στην κόρη της. Κατά πρώτον, είναι γαλανόδερμη και κάποτε τα μαλλιά της πρέπει να ήταν μαύρα, απ'ό,τι φαίνεται. Μάλλον, και η Διονυσία και ο αδελφός της πήραν από τον πατέρα τους. Ο οποίος πού είναι τώρα; αναρωτιέμαι, αλλά δεν ρωτάω.

«Χαίρω πολύ, κυρία Ζωή.» Πρέπει να είναι τουλάχιστον εβδομήντα χρονών, αν και καλοστεκούμενη. Στρογγυλοπρόσωπη, με τα γκριζα μαλλιά της δεμένα κότσο, ντυμένη μ'ένα μακρύ, βαθυγάλαζο, πτυχωτό φόρεμα.

«Σ'ευχαριστώ πολύ γι'αυτό που έκανες.»

«Τίποτα δεν κατάφερα να κάνω τελικά. Μακάρι να είχα επιστρέψει πιο γρήγορα.»

«Η προσπάθειά σου μετράει στα μάτια των θεών. Η Διονυσία μου έχει πει πολλά για εσένα.»

«Περισσότερα καλά πράγματα απ'ό,τι θα έπρεπε, είμαι σίγουρος.»

Η κυρία Ζωή χαμογελά. «Μάλλον όχι.» Και ύστερα λέει στην κόρη της πως τώρα είναι ώρα να πηγαίνει.

«Κάθισε κι άλλο,» την προτρέπει η Διονυσία. «Ίσως αργότερα να θέλει να σου μιλήσει.»

Η Ζωή κουνά το κεφάλι. «Όχι. Απλά τον ανησυχώ. Θα του μιλήσω άλλη φορά.» Τη φιλά στο μάγουλο. «Μου φτάνει που είναι ζωντανός και, κατά τα άλλα, καλά, ακόμα κι αν δεν έχει το φως του. Ίσως αυτό να επανέλθει. Ίσως να είναι από το σοκ. Δεν υπάρχει μια πιθανότητα;» Η ερώτηση δεν μοιάζει ρητορική· η Διονυσία, άλλωστε, είναι του τάγματος των Βιοσκόπων.

Και τώρα γνέφει καταφατικά. «Ναι, ίσως,» λέει αδύναμα.

Η μητέρα της τη φιλά ξανά, με χαιρετά, και φεύγει από το σπίτι, παίρνοντας το παλτό, το καπέλο, και το μπαστούνι της από την κρεμάστρα.

Η Διονυσία αναστενάζει βαριά, καταφανώς στεναχωρημένη.

«Ο αδελφός σου δεν ήθελε να τη δει...» λέω, και δεν είναι ερώτηση.

«Τι να του πεις;» Βαδίζει προς την κουζίνα.

Αφήνω την κάπα μου στην κρεμάστρα και την ακολουθώ, ενώ νιώθω την Ευθαλία να βγάζει το κεφάλι της από την άκρη του μανικιού μου.

«Ελπίζω να μην έχεις φάει έξω,» μου λέει η Διονυσία. Η κουζίνα είναι γεμάτη γαργαλιστικές μυρωδιές.

«Όχι, δεν έχω φάει έξω,» αποκρίνομαι και κάθομαι στο τραπέζι. Η Ευθαλία γλιστρά έξω απ'το μανίκι μου, πέφτοντας στο πάτωμα. Η Διονυσία γνωρίζει για την παρουσία της και το ξέρω πως δεν υπάρχει περίπτωση να τρομάξει.

Βάζει τώρα φαγητό στα πιάτα. Βραστό λογχόψαρο, με χόρτα από τα Τρισάλμυρα Δάση μάλλον: τα αναγνωρίζω από τη μυρωδιά. Και σούπα, επίσης – από το λογχόψαρο και άλλα, μικρότερα ψάρια. Τα φέρνει στο τραπέζι.

«Τι είπατε με τον φίλο σου;» με ρωτά–

Θόρυβοι από τη στριφτή εσωτερική σκάλα του σπιτιού. Σαν κάποιος να κατεβαίνει.

«Αρσένιε!» φωνάζει η Διονυσία, και τρέχει προς τα εκεί.

Την ακολουθώ δίχως δισταγμό.

Το ξερό γέλιο του αδελφού της ακούγεται από πάνω μας, καθώς ο Αρσένιος έχει ήδη φτάσει στα μέσα της σκάλας. «Δεν είμαι τόσο άχρηστος, αδελφή μου... Τα μάτια μου έχασα, όχι και τα πόδια μου, ούτε την αφή μου· και θυμάμαι αρκετά καλά το σπίτι σου.» Τον βλέπουμε να κατεβαίνει και τα υπόλοιπα σκαλοπάτια, βαδίζοντας με προσοχή. Στο δεξί του χέρι είναι ένα ραβδί· με το αριστερό αγγίζει τον τοίχο.

«Έκανες φαγητό και δεν με κάλεσες, Διονυσία; Ποιος άλλος είναι εδώ; Ο Οφιομαχητής ξανά;»

«Εγώ είμαι, Αρσένιε,» του λέω.

«Δεν έχεις άλλη δουλειά να κάνεις απ'το να έρχεσαι εδώ;»

«Αρσένιε!» πετάγεται η Διονυσία. «Δεν—»

«Δουλειές υπάρχουν και, μάλιστα, πολλές,» τη διακόπτω, μιλώντας στον αδελφό της, αγνοώντας την αγένειά του – σβήνοντας την οργή της Έχιδνας με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Δε θα μείνω για πολύ ακόμα στη Μεγάπολη.»

«Πού θα βρεις χειρότερα, Οφιομαχητή;»

«Θα μπορούσα να σκεφτώ πολλά χειρότερα μέρη...» Ένα εκ των οποίων, η Κιρβιάδα αναμφίβολα. Οι μέρες που πέρασα εκεί πριν από πέντε χρόνια έχουν έρθει ξανά στο μυαλό μου, πολύ έντονα, λόγω της συνάντησής μου με τον Δημήτριο.

Η Διονυσία πιάνει το χέρι του Αρσένιου. «Έλα· πάμε να φας τίποτα. Από χτες—»

Εκείνος τραβά πίσω το χέρι του. «Μπορώ ν'ακολουθήσω και μόνος μου τις μυρωδιές της κουζίνας, αδελφή μου!» λέει απότομα, και βαδίζει.

Παραμερίζω για να τον αφήσω να περάσει. Και δεν πηγαίνει και πολύ άσχημα. Ερευνά το έδαφος μπροστά του με το μαστούνη και περπατά. Αρκετά τολμηρός. Αν και, μάλλον, η απόγνωση και η πικρία του τον κάνουν έτσι. Δεν έχει σημασία, όμως, σε τελική ανάλυση.

Επιστρέφουμε στην κουζίνα ακολουθώντας τα βήματα του τυφλού αδελφού της Διονυσίας, και τώρα εκείνη τον πλησιάζει ξανά για να

τον καθοδηγήσει σε μια καρέκλα. Αυτή τη φορά, ο Αρσένιος δεν φέρνει αντίρρηση· καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί να τα κάνει ακόμα όλα μόνος του.

«Για πόσο θα είσαι μαζί μας, Οφιομαχητή;» ρωτά.

«Για μερικές μέρες, υποθέτω,» αποκρίνομαι καθώς έχω κι εγώ καθίσει. «Δυο, τρεις μέρες. Θέλω να μιλήσω σε κάποιο κόσμο στα λιμάνια της Μεγάπολης για τους Τρομερούς Καπνούς, να δω τι ξέρουν. Αν και δεν νομίζω ότι θα ανακαλύψω κάτι έτσι. Το μυαλό μου πηγαίνει προς άλλη κατεύθυνση...»

Η Διονυσία σερβίρει φαγητό και στον Αρσένιο.

«Λογχόψαρο, ε;» λέει εκείνος.

«Ναι,» του απαντά.

«Δε θα με δηλητηριάσεις, έτσι, αδελφή μου;»

Η όψη της αγριεύει, αλλά δεν του μιλά. Κάθεται στην καρέκλα της και τρώει μια μικρή κουταλιά από τη σούπα της.

«Ο Οφιομαχητής αποδώ» – ο Αρσένιος δείχνει, με το κουτάλι του, προς μια μεριά που δεν κάθομαι – «ίσως νάχει ανοσία στα δηλητήρια, αλλά εγώ... Αληθεύει, Οφιομαχητή, δεν αληθεύει; Ή η αδελφή μου μου έχει πει ψέματα; Έχεις ανοσία στα δηλητήρια, σωστά;»

«Σωστά,» τον διαβεβαιώνω καθώς τρώω βραστό λογχόψαρο, και οφείλω να παραδεχτώ, γι'ακόμα μια φορά, πως η Διονυσία, εκτός από πολύ ικανή μάγισσα, είναι και πολύ ικανή μαγείρισσα – και το δεύτερο μοιάζει, κάπου-κάπου, σημαντικότερο από το πρώτο.

Ο Αρσένιος δοκιμάζει τη σούπα του, με προσοχή. «Μμμ...» κάνει, φανερά ευχαριστημένος.

«Δηλητηριασμένη ή όχι;» του λέει, καυστικά, η Διονυσία.

«Θα το ανακαλύψουμε,» απαντά, στον ίδιο τόνο. Και με ρωτά (κοιτώντας προς λάθος κατεύθυνση): «Τι είπες ότι έχεις στο μυαλό σου για τους Καπνούς, Οφιομαχητή;»

«Αναρωτιέμαι αν οι επιθέσεις που έχουν κάνει μέχρι στιγμής είναι τυχαίες.»

«Τι εννοείς; Μπορεί να είχαν κάποιο λόγο που κούρσεψαν το σκάφος του Γερσίκιου; Δε μου φάνηκε ότι είχε προηγούμενα μαζί τους. Το ίδιο ξαφνιασμένος μ'εμάς ήταν όταν τους αντικρίσαμε – εκτός αν τόκρυβε, το κάθαρμα...»

«Δεν εννοώ αυτό,» εξηγώ, καθώς βγάζω με το χέρι τα κόκαλα από τη σάρκα του λογχόψαρου. «Οι πειρατές δεν επιτίθενται σ'όποιο πλοίο τύχει να βρουν στ'ανοιχτά. Τουλάχιστον, όχι όλοι οι πειρατές. Αυτό το κάνουν μόνο οι πιο απεγνωσμένοι. Οι επαγγελματίες» – χρησιμοποιώντας το πιρούνι, βάζω λίγη από την καθαρισμένη σάρκα του ψαριού στο στόμα μου, μασώντας – «έχουν παρατηρητές στα λιμάνια. Ανθρώπους που ξέρουν περίπου τι μεταφέρει κάθε σκάφος και πού κατευθύνεται, και ενημερώνουν τους πειρατές ανάλογα. Με το αζημίωτο, φυσικά. Το γνωρίζω από προσωπική πείρα, γιατί κάποτε ήμουν τέτοιος–»

«Παρατηρητής;»

«Πειρατικό μάτι, όπως το λένε. Και μετά ήμουν κι ο ίδιος πειρατής και είχα κάποια πειρατικά μάτια σε λιμάνια.»

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Διονυσία, φιλοξενείς στο σπίτι σου κακοποιούς...»

Η Διονυσία μορφάζει, αναποδογυρίζοντας τα μάτια, αλλά δεν μιλά· συνεχίζει το φαγητό της, μοιάζοντας να το απολαμβάνει παρά τη στεναχώρια της για τον αδελφό της.

«Νομίζω πως σε είδα, Οφιομαχητή,» λέει ο Αρσένιος. «Σε είδα πάνω σ'ένα κουρσάρικο, να το κουμαντάρεις. Ήσουν καπετάνιος του.»

Συνοφρυώνομαι. «Δεν είναι ψέμα...»

«Και σε είδα ν'αντικρίζεις κι έναν άλλο... έναν... Πειρατής πρέπει να ήταν κι αυτός. Πρασινόδερμος και μεγαλόσωμος, μυώδης· φαινόταν δυνατός· και κρατούσε ένα μεγάλο τσεκούρι.»

«Ο Ευγένιος ο Μεγαλοφονιάς,» μουγκρίζω. «Τον ξέρω.»

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Δεν ακούγεσαι σαν να τον συμπαθείς...»

«Ούτ' εκείνος συμπαθεί εμένα, σε διαβεβαιώνω. Την επόμενη φορά που θα συναντηθούμε, ή εγώ θα σκοτώσω αυτόν ή αυτός εμένα.»

«Μην πεθάνεις έτσι· η Διονυσία θα στεναχωρηθεί–»

«Αρκετά με τις σαχλαμάρες σου!» του λέει η αδελφή του.

Ο Αρσένιος γελά κοφτά, αλλά δεν αποκρίνεται. Τρώει ακόμα μια κουταλιά από τη σούπα του.

Με ρωτά: «Νομίζεις, λοιπόν, ότι θα μπορούσες να βρεις τα πειρατικά μάτια των Τρομερών Καπνών;»

«Και από αυτά να οδηγηθώ στους ίδιους.»

«Χμμμ.» Δοκιμάζει να καθαρίσει ένα από τα μικρότερα ψάρια στο πιάτο του· το έχει εντοπίσει με την αφή.

«Ο φίλος σου – αυτός ο Άνθιμος Γερσίκιος – νομίζεις ότι είναι ζωντανός τώρα;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Αν επιβίωσε από κείνη την καταιγίδα. Που δεν το θεωρώ και πολύ πιθανό – και στα σκοτάδια του Αβυσσαίου νάχει πάει, ο καταραμένος! Αυτός φταίει για ό,τι έγινε. Αυτός φταίει για τη Νεκταρία!... Ο καταραμένος!...»

«Σου είχε πει ότι νόμιζε πως κάποιοι ίσως να τον παρακολουθούσαν, προτού εκπλεύσετε από Αμμόπολη;»

«Δε θυμάμαι κάτι τέτοιο,» μορφάζει ο Αρσένιος. «Γιατί δεν ρωτάς τον καπετάνιο του δικού σου πλοίου αν νόμιζε πως κάποιοι τον παρακολουθούσαν στη Σιρκόβη;»

«Γιατί είμαι βέβαιος πως αν το νόμιζε θα μου το είχε πει ως τώρα. Όμως σκοπεύω σύντομα να τον ρωτήσω. Εκείνο που αυτή τη στιγμή αναρωτιέμαι, όμως, είναι αν ο Άνθιμος Γερσίκιος είναι ζωντανός...»

«Για να μιλήσεις και σ'αυτόν;»

«Ναι. Ξέρεις πού θα μπορούσα να τον βρω, αν όντως επέζησε από την καταιγίδα; Στην Αμμόπολη μένει;»

«Όχι, αλλά την επισκέπτεται συχνά.»

«Πού μένει;»

«Στη Ριλιάδα.»

Στη Ριλιάδα... Το πρώτο σκάφος που κούρσεψαν οι Τρομεροί Καπνοί – το πρώτο σκάφος για το οποίο ξέρει ο Ισίδωρος Ορνάκιος, τουλάχιστον – κατευθυνόταν προς Ριλιάδα ερχόμενο από Ιλφόννη Ι-χθυδάτιας...

«Πού ακριβώς στη Ριλιάδα;»

«Δε θυμάμαι τη διεύθυνση,» μου λέει ο Αρσένιος. «Δε θυμάμαι αν καν μου την έχει αναφέρει, και δεν έχω ποτέ πάει στο σπίτι του. Αλλά νομίζω πως είναι κάπου στα Σκαλώματα. Συνήθως, τον συναντούσα στο μπαρ 'Ο Εξάπλους'.»

«Το ξέρω αυτό το μπαρ.»

«Σκέφτεσαι να πας να τον αναζητήσεις;»

«Ναι, και όχι μόνο αυτόν.»

«Ποιον άλλο;» Διακρίνω κάτι περισσότερο από γενικό ενδιαφέρον στον τόνο της φωνής του και στην έκφραση του προσώπου του. Έχει δει κάτι;

«Το πρώτο πλοίο που ξέρουμε ότι κουρσεύτηκε από τους Τρομερούς Καπνούς ερχόταν προς Ριλιάδα έχοντας εκπλεύσει από την Ιλφόνη της Ιχθυδάτιας. Η καπετάνισσά του, απ'ό,τι άκουσα, παραδόθηκε ύστερα από το πρώτο χτύπημα του τσεκουριού του γίγαντα του καπνού—»

«Ύστερα από το πρώτο χτύπημα αυτού του καταραμένου τσεκουριού το σκάφος της θάχε κοπεί στα δύο, όπως το πλοίο του Γερσίκιου!»

«Μάλλον όχι, στη δική της περίπτωση. Και ούτε το δικό μας πλοίο κόπηκε στα δύο από το πρώτο χτύπημα.»

«Το ήξερα!» μουγκρίζει ο Αρσένιος. «Το σκάφος του ήταν της πλάκας. Αυτός φταίει για όλα! Αυτός!»

«Η καπετάνισσα,» συνεχίζω, «δεν σκοτώθηκε. Οι πειρατές την άφησαν να φύγει, μαζί με το πλήρωμά της, μέσα σε βάρκες.»

«Μάλιστα...»

«Θ'αναζητήσω να μάθω περισσότερα γι'αυτήν, και θα τη βρω. Επίσης, θα ψάξω πληροφορίες για την περίπτωση του σκάφους που έπλεε από Κυρτόπολη Ιχθυδάτιας προς Σκιάπολη.»

«Τέσσερις περιπτώσεις είναι;»

Νεύω καθώς τρώω λογχόψαρο. «Τέσσερις. Μαζί με τη δική μας.»

«Και θα πας τώρα στη Ριλιάδα;» με ρωτά, τρώγοντας σούπα.

«Όχι ακόμα. Σου είπα πως θέλω να μιλήσω σε κάποιους ανθρώπους στα λιμάνια της Μεγάπολης.»

«Θα έρθω μαζί σου.»

«Στα λιμάνια—;»

«Όταν φύγεις από τη Μεγάπολη.»

«Μην του δίνεις σημασία,» παρεμβαίνει η Διονυσία, μιλώντας σ'εμένα.

«Δε θα ορίζεις τώρα εσύ τη ζωή μου, Διονυσία!» διαμαρτύρεται, άγρια, ο Αρσένιος.

«Μα δεν μπορείς να—»

«Αυτό ήθελες πάντα! Να ορίζεις τη ζωή μου. Αλλά δεν θα ορίζεις τη ζωή μου!»

«Δεν είναι δυνατόν να πας μαζί με τον Γεώργιο, γαμώτο!»

«Γιατί όχι; Τι καλύτερο έχω να κάνω εδώ; Είμαι ένας τυφλός – δεν μπορώ να κάνω τίποτα!»

«Μην—»

«Μη μου λες ανοησίες, αδελφή μου!»

«Απλά θα τον επιβαρύνεις, ανόητε! Νομίζεις ότι σε θέλει μαζί του;» Και κοιτάζει προς τη μεριά μου σαν να ζητά να επιβεβαιώσω τα λόγια της.

Αλλά διστάζω. Και όχι επειδή δεν θέλω να δυσареστήσω τον Αρσένιο. Νομίζω ότι πολύ πιθανόν να μου φανεί χρήσιμος. Εξακολουθεί να βλέπει οράματα, προφητικά ίσως, σαν ένα μέρος του μυαλού του να μην έχει ξυπνήσει ακόμα και να συνεχίζει να ονειρεύεται.

«Ο Οφιομαχητής μάλλον δεν το πιστεύει αυτό,» λέει ξερά ο Αρσένιος στη Διονυσία.

Κι εγώ προσθέτω, ήπια: «Δε θα ήταν βάρος.»

Η Διονυσία μοιάζει προβληματισμένη. Πολύ προβληματισμένη. Κοιτάζοντας το άδειο πιάτο της τελειωμένης σούπας της.

«Τότε, είμαστε σύμφωνοι, Οφιομαχητή, έτσι;» ρωτά ο Αρσένιος.

«Αν θέλεις να έρθεις μαζί μου, έλα. Αλλά αναρωτιέμαι γιατί να θέλεις κάτι τέτοιο...»

«Νομίζεις ότι μόνο εσύ ψάχνεις για τους Τρομερούς Καπνούς; Σκότωσαν τη Νεκταρία, σου είπα, ή το έχεις ξεχάσει; Κι εγώ τούς ψάχνω!»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου κουδουνίζει τότε. Κουδουνίζει από την κάπα μου που κρέμεται στην κρεμάστρα, έξω από την κουζίνα, στο χολ του σπιτιού. «Συγνώμη,» λέω, και σηκώνομαι από την καρέκλα μου, πηγαίνοντας εκεί.

Πάνω τον πομπό και τον ανοίγω, φέρνοντάς τον στ'αφτί μου. «Μάλιστα;»

«Γεώργιε. Ελπίζω να μη σ'ανησυχώ τέτοια ώρα.»

Ο Ευστάθιος είναι. «Δεν υπάρχει πρόβλημα, Καπετάνιε.»

«Πρέπει να σου μιλήσω. Και όχι μόνο εγώ. Δηλαδή, κυρίως κάποιος άλλος είναι που θέλει να σου μιλήσει. Αλλά όχι τώρα. Θα ήταν καλά να συνηγορήσουμε κατά τις εφτά;»

Περίεργα μου τα λέει... «Ποιος άλλος, Καπετάνιε; Και για τι θέμα; Τι συμβαίνει;»

«Θα τον δεις όταν τον συναντήσεις. Δε θέλει να αναφέρω τίποτα περισσότερο τηλεπικοινωνιακά· είναι... αρκετά παρανοϊκός άνθρωπος,» γελά κοφτά ο Ευστάθιος. «Τέλος πάντων. Το θέμα είναι... Αφορά τους Τρομερούς Καπνούς. Δεν το ήξερε πως σε ενδιαφέρουν, αλλά του το είπα. Φαντάστηκα ότι θα ήθελες να του το πω.»

«Δεν καταλαβαίνω και πολλά, έτσι όπως μου τα λες· όμως, ναι, ό,τι έχει σχέση με τους Καπνούς με ενδιαφέρει, να είσαι σίγουρος. Είπες ότι θες να συναντηθούμε στις εφτά;»

«Ναι. Σε βολεύει;»

«Με βολεύει. Πού;»

«Στον Ψηλόγερο, στην Πλατεία Ισθανδάκη. Τη γνωρίζεις;»

«Θα τα πούμε εκεί, Καπετάνιε.»

Πήραν τον λιπόθυμο «μαχητή της οργής» από την αιμοποτισμένη άμμο της Αρένας και τον μετέφεραν ξανά στο εσωτερικό του Οχυρού του Άρχοντα, όπου τον πέταξαν σ'έναν από τους Βόθρους και κλείδωσαν την καγκελωτή καταπακτή από πάνω του. Τέσσερις φρουροί έμειναν για να τον φυλάνε.

Όταν ο Γεώργιος ξύπνησε, δεν άργησε να συνειδητοποιήσει πού βρισκόταν και, τυλιγμένος από την οργή της Έχιδνας, άρχισε να κραυγάζει και να χτυπά τους τοίχους του υπόγειου κελιού με χέρια και πόδια. Ο θόρυβος που έκανε ήταν τρομαχτικός: οι φρουροί από πάνω κινούνταν ανήσυχα, νιώθοντας κρύο ιδρώτα να τους λούζει παρότι κανείς τους δεν ήταν άβγαλτο τσουτσέκι. Είχαν όλοι τους – και οι τρεις άντρες και η γυναίκα – μια κάποια εμπειρία, και είχαν αντικρίσει αρκετά άσχημα θεάματα στη ζωή τους.

Όταν όμως είδαν τα χέρια του μαυρόδερμου ξένου πιασμένα στα κάγκελα της καταπακτής, να προσπαθούν να τα λυγίσουν, τρόμαξαν κι οι τέσσερις. Μούδιασαν προς στιγμή. Ύστερα, κοπάνησαν τα δάχτυλα του φυλακισμένου με τα σιδερένια ραβδιά τους, ξανά και ξανά και ξανά, αναγκάζοντάς τον τελικά ν'αφήσει τα κάγκελα και να πέσει στο βάθος του Βόθρου. Και είχε, ο καταραμένος, καταφέρει να τα λυγίσει λίγο! παρατήρησαν. Λίγο, όμως. Το άνοιγμα δεν ήταν ούτε κατά διάνοια αρκετό για να περάσει άνθρωπος· μονάχα γάτα, ίσως.

«Να ειδοποιήσουμε τον Άρχοντα,» πρότεινε η γυναίκα.

Αλλά δεν υπήρχε λόγος. Ο Αθανάσιος Ζερδέκης είχε ήδη ειδοποιηθεί από άλλους που είχαν ακούσει τις κραυγές και τα χτυπήματα του Φιλημένου και είχαν τρέξει να το πουν στον Κύριο της Κιρβιάδας. Ο θόρυβος που έκανε ο Γεώργιος ήταν τρομερός: οι ίδιες οι πέτρες του Οχυρού αντηχούσαν μες στη νύχτα.

Ο Αθανάσιος βρισκόταν στο υπνοδωμάτιό του όταν τον ειδοποίησαν· ερωτοτροπούσε με τη γυναίκα του, και τον διέκοψαν καλώντας

τον μέσω του επικοινωνιακού διαύλου. Αλλά δεν ενοχλήθηκε· τον ενδιέφερε η περίπτωση του παράξενου άντρα.

Η Φωτεινή, ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, με το γαλανόδερμο σώμα της ολόγυμνο εκτός από ένα ζευγάρι μπότες, είπε: «Ο άνθρωπος είναι προφανώς τρελός.» Είχε κι εκείνη ακούσει τη φωνή από το μεγάλο του επικοινωνιακού δίαυλου. «Αποκλείεται να τον κάνεις ποτέ δικό σου, αγάπη μου.»

«Θα το δούμε αυτό,» αποκρίθηκε ο Αθανάσιος, πλησιάζοντας πάλι το κρεβάτι, γυμνός κι εκείνος αλλά με το πουλί του τώρα μισοπεσμένο.

Η Φωτεινή πιάστηκε γύρω από τη μέση του, μειδιώντας. «Τι έχεις κατά νου;» Το καταλάβαινε όταν ο Αθανάσιος είχε κάποιο σχέδιο στο μυαλό του, από εκείνη την έκφραση στο πρόσωπό του, κι εκείνη τη γυαλάδα στα μάτια του.

Τα χείλη της άγγιξαν το όργανό του, το τύλιξαν.

Ο Αθανάσιος μούγκρισε, έμπλεξε τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού μες στα μακριά πράσινα μαλλιά της. «Θα μάθεις αύριο,» της είπε. «Τώρα θα... μμμμμχχχ... τον αφήσω να ηρεμήσει λίγο – μες στο Βόθρο...»

Η Φωτεινή γέλασε καθώς απομάκρυνε το κεφάλι της. «Να ηρεμήσει; Αυτός;» Ξάπλωσε ανάσκελα στο κρεβάτι.

Ο Αθανάσιος την καβάλησε, αρπάζοντας τα πόδια της. «Κάποια στιγμή πρέπει να λογικευτεί!» γρύλισε. «Να καταλάβει ποιος είναι ο αφέντης του!»

Η Φωτεινή είχε πιαστεί από τους ώμους του, μουγκρίζοντας ηδονικά – και δεν το έκανε ψέματα.

Όταν ξημέρωσε, δεν αντηχούσαν πλέον τρομαχτικοί θόρυβοι από τα υπόγεια του Οχυρού του Άρχοντα. Ο Γεώργιος είχε εκτονώσει την οργή του και καθόταν σε μια γωνία του κελιού. Τα χέρια του ήταν πληγιασμένα από τα χτυπήματα που είχε ρίξει στις πέτρες ολόγυρά του – και κάποιες από αυτές είχαν σπάσει λίγο. Το κατάμαυρο σώμα του ήταν γεμάτο γαλανά και μπλε σημάδια, από τη μάχη στην Αρένα. Γαλανισμοί, όπως λέγονταν οι «μελανιές» επάνω στους μαυρόδερμους κατοίκους της Μοργκιάνης. Και αυτό ο Γεώργιος το ήξερε: κάπως,

από το μυστηριώδες παρελθόν του, το ήξερε. Τι να σήμαινε, άραγε; Ότι ήταν Μοργκιανός;

Το τραύμα στον δεξή του ώμο – αυτό που του είχε προκαλέσει το τέρας της Αρένας με τα νύχια του – είχε πάψει να αιμορραγεί μπλε αίμα πλέον, αν και κανείς δεν το είχε περιποιηθεί. Το ίδιο και το άλλο τραύμα του, στο στήθος – το οποίο είχε επίσης προκληθεί από τα νύχια του τέρατος, και το οποίο ήταν σαφώς πιο ελαφρύ. Ο Γεώργιος τώρα αισθανόταν κάποιον πόνο από αυτά: πιο πριν, είχε ξεχάσει τον πόνο· η οργή της Έχιδνας τον είχε παρασύρει μακριά από το μυαλό του.

Καθισμένος στο βάθος του κελιού, κοίταζε την καγκελωτή καταπακτή και αναρωτιόταν πώς θα μπορούσε να τη φτάσει και να σπάσει τα κάγκελα χωρίς να τον χτυπήσουν οι φρουροί από πάνω. Διότι, αν συνέχιζαν να τον κοπανάνε μ'εκείνα τα μεταλλικά ραβδιά, θα του έσπαγαν τα δάχτυλα, κι αυτό θα καθυστέρουσε ακόμα περισσότερο την απόδρασή του... Χρειαζόταν ένα σχέδιο. Προσπαθούσε να καταπολεμήσει την οργή του, να την καταπνίξει, για να σκεφτεί ένα σχέδιο...

Ο Κύριος της Κιρβιάδας ήρθε πάνω από τον Βόθρο ενώ ο Φιλημένος ακόμα σκεφτόταν.

«Γεώργιε!» φώναξε.

Ο Φιλημένος τον ατένιζε με μάτια που δεν βλεφάριζαν καθόλου.

Γιατί τα μάτια αυτού του καριόλη δεν βλεφαρίζουν; αναρωτήθηκε, γ'ακόμα μια φορά, ο Αθανάσιος. «Είσαι ξακουστός μονομάχος τώρα. Το πλήθος σε λατρεύει. Απέδειξες την αξία σου σ'όλη την Κιρβιάδα!»

«Να πας να γαμηθείς εσύ κι όλη η Κιρβιάδα – θέλω να φύγω από εδώ, σου είπα, Ζερδέκη!» γρύλισε ο Γεώργιος, και τινάχτηκε όρθιος.

«Γιατί βιάζεσαι τόσο; Πού νομίζεις ότι έχεις να πας; Δεν θυμάσαι τίποτα από το παρελθόν σου, ανόητε! Όπου κι αν πας, είσαι τελειωμένος!» τόνισε ο Αθανάσιος.

Η Ευδοκία'λι στεκόταν πλάι του, και ο αντίχειράς της χάιδευε τον θαλασσίτη πάνω στο δαχτυλίδι της, έτοιμη να εξαπολύσει το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους αν χρειαζόταν.

«Δικό μου πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Άφησε με να φύγω!»

«Θα σε αφήσω να δουλέψεις για εμένα–»

«Δεν έχω καμιά δουλειά να κάνω για σένα, Ζερδέκη!»

«Θα πολεμάς για εμένα! Και η δόξα σου θα είναι τεράστια, όπως και στην Αρένα!»

«Δεν αναζητώ δόξα! Θέλω να μάθω ποιος είμαι!»

«Είσαι άνθρωπός μου! Αυτό είσαι. Είσαι άνθρωπος του Αθανάσιου Ζερδέκη, Κύριου της Κιρβιάδας! Θα πολεμάς για εμένα και θα έχεις ό,τι θέλεις – εξοπλισμούς, φαγητά, ποτά, γυναίκες – και όλοι θα σε τρέμουν!»

Ο Γεώργιος κοπάνησε τη γροθιά του στις πέτρες του κελιού – κάνοντάς τες να τρίζουν – κραυγάζοντας σαν θηρίο.

Η Φωτεινή ίσως νάχει δίκιο, σκέφτηκε ο Αθανάσιος. Μπορεί νάναι τρελός. Αλλά δεν είναι τελείως παράλογος. Αν είχε χάσει τελείως το μυαλό του, δεν θα μπορούσε να νικήσει τον Ανάποδο Σκαρφαλωτή έτσι όπως τον νίκησε, ανεξάρτητα τού πόσο δυνατός είναι. «Άκουσέ με!» του φώναξε «Με ακούς;»

Ο Γεώργιος δεν αποκρίθηκε, αλλά τα μάτια του ατένιζαν τον Κύριο της Κιρβιάδας γυαλίζοντας, χωρίς να βλεφαρίζουν ούτε στιγμή.

Σαν ερπετοειδής, ο δαιμονισμένος! παρατήρησε ο Αθανάσιος. Τι είναι; Φίδι; «Άκουσέ με,» επανέλαβε: «Ή θα γίνεις άνθρωπός μου – πολεμιστής μου που όλοι θα σε τρέμουν – ή θα πεθάνεις. Με καταλαβαίνεις; Σκότωσες φρουρούς της πόλης μου. Θα έπρεπε ήδη να ήσουν νεκρός. Θεώρησε πως είσαι νεκρός. Ένας νεκρός που μόνο εγώ μπορώ να φέρω πίσω στον κόσμο των ζωντανών! Κι αυτό επειδή μας απέδειξες την αξία σου στην Αρένα.»

Ο Γεώργιος εξακολούθησε να είναι σιωπηλός. Αναρωτιόταν αν θα μπορούσε, ίσως, να κοροϊδέψει κάπως τον Άρχοντα της Κιρβιάδας ώστε να δραπετεύσει. «Τι θες να κάνω;» μούγκρισε τελικά.

Ο Αθανάσιος χαμογέλασε. Σκέφτεται ότι μπορεί να με εξαπατήσει, συλλογίστηκε. Σίγουρα, αυτό σκέφτεται! Και φανέρωσε το όπλο που κρατούσε κρυμμένο πίσω από την πλάτη του. Το βελονοβόλο που είχε πάρει από τα πράγματα του μαυρόδερμου άντρα.

«Πρέπει να σου αρέσουν τα δηλητήρια,» είπε. «Βρήκα πολλά στον ένα σάκο σου.»

«Τον έκλεψες απ'το δωμάτιό μου...»

«Τον ‘έκλεψα’;» ρουθούνισε ο Αθανάσιος, γελώντας. «Οι φρουροί τον πήραν απ’το δωμάτιό σου. Λες η πανδοχέας του Σπιτιού των Κυμάτων να κρατούσε εκεί τα πράγματα ενός νεκρού;» Και ρώτησε: «Σου αρέσουν τα δηλητήρια, έτσι; Ασχολείσαι μ’αυτά;»

Ο Γεώργιος δεν του απάντησε.

«Ή τα έκλεψες;» συνέχισε ο Αθανάσιος.

Σιωπή πάλι μέσα από τον Βόθρο.

«Δεν έχει σημασία,» είπε ο Άρχοντας της Κιρβιάδας. Έστρεψε το βελονοβόλο προς τον Γεώργιο και πάτησε τη σκανδάλη.

Η βελόνα καρφώθηκε στον αριστερό του ώμο.

Ο Γεώργιος την έπιασε με το δεξί χέρι και την τράβηξε έξω. «Θα κάνεις πολλή ώρα μέχρι να με σκοτώσεις με βελόνες,» μούγκρισε.

Ο Κύριος της Κιρβιάδας γέλασε. Ύστερα είπε: «Αν σε ήθελα νεκρό θα ήσουν νεκρός! Μέσα σ’αυτή τη βελόνα ήταν ένα δηλητήριο, που τώρα είναι στο αίμα σου. Αλλά δεν είναι κανένα από τα δηλητήρια που είχες μέσα στις προηγούμενες βελόνες του όπλου. Αυτή η βελόνα είναι καινούργια – δική μου. Όμως το δηλητήριο είναι ένα από τα δικά σου – απ’αυτά που έχεις στον σάκο σου. Το λένε Απροσδόκητο Κάλεσμα του Αβυσσαίου.»

Τα μάτια του Γεώργιου στένεψαν. Ήξερε, φυσικά, τι έκανε το συγκεκριμένο δηλητήριο· του είχε πει εκείνη η βοτανολόγος στην Οστρακόπολη.

«Και αναμφίβολα γνωρίζεις ότι σε σκοτώνει ύστερα από καμιά μέρα – απρόσμενα. Χωρίς την παραμικρή προειδοποίηση, η καρδιά σου παύει να λειτουργεί,» είπε ο Αθανάσιος. «Υπάρχει μόνο ένα αντίδοτο γι’αυτό το δηλητήριο. Εσύ δεν το έχεις, αλλά εγώ το έχω. Και όσο είσαι άνθρωπός μου, θα σ’το δίνω. Ή, μάλλον, εν μέρει μόνο. Θα παίρνεις αρκετό αντίδοτο ώστε να μένεις ζωντανός για μια μέρα ακόμα. Μια μέρα ακόμα που θα την αφιερώνεις σ’εμένα – όπως και όλες σου τις ημέρες από εδώ και στο εξής! Θα είσαι άνθρωπος του Κυρίου της Κιρβιάδας, και θα καταλάβεις σύντομα πόσο μεγάλη αξία έχει αυτό! Θα έχεις ό,τι μπορεί να θελήσεις, και θα σε φοβούνται. Θα είσαι ο πιο τρομερός πολεμιστής μου.»

Ο Γεώργιος σκέφτηκε: Μόλις μου έδωσες το κλειδί που ζητούσα... Πέταξε κάτω τη βελόνα κι έτριψε το μικρό τραύμα που το αιχμηρό βλήμα είχε προκαλέσει στον αριστερό του ώμο.

«Είμαστε σύμφωνοι, Γεώργιε;» ρώτησε ο Αθανάσιος Ζερδέκης.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φιλημένος.

Ο Κύριος της Κιρβιάδας χαμογέλασε. «Τελικά, δεν είσαι τόσο τρελός όσο θες να δείχνεις.» Γονάτισε στο ένα γόνατο πάνω από τον Βόθρο. «Μη νομίζεις, όμως, ότι δεν ξέρω τι σκέφτεσαι, άνθρωπε με τα μάτια που δεν βλεφαρίζουν. Ξέρω τι περνά απ'το μυαλό σου! Σκέφτεσαι ότι θα βρεις τρόπο να κλέψεις το αντίδοτο και να φύγεις. Είσαι ακόμα ανόητος όπως πριν. Θ'ανακαλύψεις, όμως, ότι σε συμφέρει να βρίσκεσαι στο πλευρό μου και να πολεμάς για εμένα. Σε συμφέρει. Το όνομα του Αθανάσιου Ζερδέκη είναι μεγάλο σ'ολάκερη την Κεντρυδάτια! Σ'ολάκερη την Υπερυδάτια!»

Ύστερα, σηκώθηκε όρθιος και έφυγε έξω από τον Βόθρο μαζί με την Ευδοκία'λι.

Ο Γεώργιος έμεινε μόνος ξανά. Αλλά όχι για πολύ. Οι φρουροί άνοιξαν την καγκελωτή καταπακτή και τον πρόσταξαν, όχι και τόσο κομπάζ, ν'ανεβεί. Εκείνος πήδησε, πιάστηκε από τις άκριες του ανοίγματος, και σκαρφάλωσε πάνω.

«Ο Άρχοντας,» του είπε ένας λοχίας, «μας ζήτησε να σ'οδηγήσουμε σ'ένα δωμάτιο γι'ανθρώπους. Αλλ' αν κάνεις να μας χιμήσεις θα σε χτυπήσουμε. Καταλαβαίνεις; Θα σε χτυπήσουμε.»

Τα αβλεφάριστα μάτια του Φιλημένου τον ατένισαν. «Βγάλε το σκασμό.»

Η όψη του λοχία αγρίεψε, όμως δεν είπε άλλη κουβέντα στον Γεώργιο. Άρχισε να βαδίζει, κι εκείνος τον ακολούθησε. Γύρω τους ήταν μια ντουζίνα φρουροί, οπλισμένοι με ενεργειακά όπλα και βαλλίστρες. Ένας ανάμεσά τους, μάλιστα, φορούσε οργανική στολή ενδυνάμωσης.

Ο Γεώργιος δεν έκανε καμιά προσπάθεια να δραπετεύσει, παρότι αισθανόταν την οργή της Έχιδνας δυνατή εντός του. Τη δάμασε όπως θα δάμαζε ένα θηρίο... όπως θα δάμαζε ένα θηρίο... ένα θηρίο... Γιατί αυτό δεν του ήταν άγνωστο; Ήξερε πώς να δαμάζει θηρία; Τι παράξενες, σκιώδεις αναμνήσεις ήταν τούτες από το άγνωστο παρελθόν του;

Όπως και νάχε, ο Γεώργιος δεν θα προσπαθούσε τώρα να δραπετεύσει, γιατί ήταν βέβαιος πως μάλλον θα τον έπιαναν ξανά· δεν γνώριζε τόσο καλά το εσωτερικό του Οχυρού του Άρχοντα ώστε να τους ξεφύγει. Δεν το γνώριζε καθόλου. Και ίσως τώρα ο Ζερδέκης να πρόσταζε να τον σκοτώσουν. Ο Γεώργιος αποφάσισε, επομένως, να περιμένει προς το παρόν, και να παρατηρεί. Η κατάλληλη στιγμή θα ερχόταν. Δε μπορεί ν'αργούσε. Ο Ζερδέκης νομίζει ότι το δηλητήριό του με καθιστά δούλο του. Θα γίνει απρόσεχτος, σύντομα...

Τον οδήγησαν σ'ένα δωμάτιο που δεν θύμιζε καθόλου φυλακή. Ήταν ευρύχωρο και είχε ένα παράθυρο στον τοίχο, ανοιχτό, χωρίς κάγκελα, από το οποίο έμπαινε άπλετο το φως των δίδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας. Σε μια άκρη του δωματίου ήταν ένα κρεβάτι, ξύλινο και λαξευτό. Στο πάτωμα απλωνόταν ένα χαλί με όμορφα καλλιτεχνικά σχήματα – καμπύλες και σπείρες. Αντίκρυ στο κρεβάτι ήταν ένας τηλεοπτικός δέκτης. Πλάι στο κρεβάτι ήταν ένα κομοδίνο με ρολόι επάνω, ραδιόφωνο, επικοινωνιακό δίαυλο, δύο πακέτα τσιγάρα, κι έναν ενεργειακό αναπτήρα. Στον τοίχο κοντά στο κρεβάτι κρεμόταν μια ταπετσαρία που απεικόνιζε, με τρόπο σουρεαλιστικό, ένα θαλάσσιο ταξίδι με καράβια, φανταστικές ηπειρονήσους, γιγαντοχελώνες, δελφίνια, χταπόδια, μια αναμμένη ναυτική πίπα στην επάνω αριστερή γωνία, μια πυξίδα στην κάτω δεξιά, και έναν ήλιο στην κάτω αριστερή και στην επάνω δεξιά γωνία. Η ταπετσαρία ήταν από τις φημισμένες υφαντές ταπετσαρίες της Ιχθυδάτιας, αλλά ο Γεώργιος δεν το ήξερε αυτό· ή, αν το ήξερε από το αινιγματικό παρελθόν του, τώρα δεν το θυμόταν.

Στο κέντρο του δωματίου βρισκόταν ένα μικρό τραπέζι με τρεις καρέκλες. Τα πόδια του ήταν λαξεμένα σαν πλοκάμια χταποδιού· και, γενικά, έμοιαζε με χταπόδι που σ'αφήνει ν'ακουμπήσεις πράγματα στην πλάτη του. Τώρα εκεί ήταν ακουμπισμένα μόνο ένα τασάκι, μια καράφα με νερό, και δυο ποτήρια.

Ο λοχίας είπε: «Εδώ θα μένεις τώρα. Αλλά θα είσαι υπό παρακολούθηση!» Και έκλεισε την πόρτα μόλις ο Φιλημένος πέρασε το κατώφλι.

Πίσω του, ο Γεώργιος δεν άκουσε καμιά κλειδαριά να κλειδώνει ούτε κανέναν σύρτη να τραβιέται. Είχε, όμως, την αίσθηση ότι το μέρος δεν ήταν αφύλαχτο. Καθόλου αφύλαχτο.

Σε μια γωνία ήταν μια στενή πόρτα. Την άνοιξε και μέσα είδε μια μικρή τουαλέτα με ντους. Είχε μονάχα έναν φεγγίτη. Ο Γεώργιος έβγαλε τα ρούχα του και στάθηκε κάτω από το ντους, αφήνοντας το κρύο νερό να καλμάρει τα νεύρα του – όσο ήταν αυτό εφικτό για έναν Φιλημένο από την Έχιδνα.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης καθόταν σ'ένα από τα προσωπικά του δωμάτια μέσα στο Οχυρό και, μαζί με τη Φωτεινή, παρακολουθούσε τον παράξενο μαυρόδερμο άντρα μέσα από μια οθόνη. Η οθόνη έπαιρνε σήμα από τον μικρό τηλεοπτικό πομπό που ήταν κρυμμένος στον τοίχο του δωματίου του Γεώργιου, πίσω από την ταπετσαρία. Το ψυχρό γυάλινο μάτι έβλεπε μέσα από μια τρύπα της ταπετσαρίας την οποία ήταν πολύ δύσκολο να προσέξεις.

Επίσης, το παράθυρο και η εξώπορτα του δωματίου ήταν παγιδευμένα. Ο Αθανάσιος είχε προστάξει να βάλουν αισθητήρες εκεί, έτσι ώστε μόλις κάποιος περνούσε αμέσως να δίνεται σήμα. Εκτός αυτού, έξω από το δωμάτιο είχε τοποθετήσει έξι φρουρός. Έξι. Για την ώρα. Μέχρι να δει πώς θα αντιδρούσε ο Γεώργιος. Μετά, σκεφτόταν να τους κάνει τέσσερις.

Επί του παρόντος, είδε τον μαυρόδερμο άντρα να βγαίνει από το μπάνιο γυμνός, με το νερό να γυαλίζει πάνω στο σώμα του.

«Ενδιαφέρον θέαμα...» σχολίασε η Φωτεινή, υπομειδώντας.

«Θέλεις να τον πηδήξεις;»

«Μόνο όταν είναι... σωστά εκπαιδευμένος.»

«Θα πρέπει να περιμένεις, τότε.»

Ύστερα από κάποια ώρα, ο Κύριος της Κιρβιάδας πρόσταξε να φέρουν στον Γεώργιο φαγητό και ποτό. Να του τα φέρει μια όμορφη, νεαρή υπηρέτρια.

Η λευκόδερμη κοπέλα μπήκε στο δωμάτιο τρέμοντας. Με το ζόρι κρατούσε τον δίσκο σταθερό στα χέρια της.

Ο Γεώργιος καθόταν εκείνη την ώρα σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού και, έχοντας ανοιχτό τον τηλεοπτικό δέκτη, παρακολουθούσε αυτά που έδειχνε ο Τηλεοπτικός Σταθμός Κιρβιάδας: επανάληψη του αγώνα του «μαχητή της οργής» στην Αρένα. Τον είχαν αποθηκεύσει σε οπτικοακουστική πλακέτα και τον πρόβαλλαν τώρα, για

πρώτη φορά, στις οθόνες. Για να τον δεις χτες, ζωντανά, έπρεπε να πας ο ίδιος στην Αρένα, φυσικά, και να πληρώσεις.

Η υπηρέτρια άφησε τον δίσκο στο τραπέζι σιωπηλά κι έφυγε γρήγορα. Ο Γεώργιος ούτε της μίλησε ούτε την πείραξε με κανέναν τρόπο, αν και μέσα του αισθανόταν την οργή της Έχιδνας να βράζει και είχε την τάση να αρπάξει την κοπέλα και να τη χτυπήσει. Αναρωτήθηκε ως πότε θα μπορούσε να κρατά την οργή του υπό έλεγχο. Θα κατάφερνε να την κρατά ώσπου να του παρουσιαστεί κάποια ευκαιρία για να δραπετεύσει;

Έστρεψε το βλέμμα του στο φαγητό του. Πεινούσε, διαπίστωσε. Κι άρχισε να τρώει ενώ ο τηλεοπτικός δέκτης ήταν ακόμα ανοιχτός, δείχνοντας τον παρελθοντικό του εαυτό να αντιμετωπίζει τον Ανάποδο Σκαρφαλωτή. Ανάποδο Σκαρφαλωτή, είχε αποκαλέσει εκείνο το τερατώδες πλάσμα ο αόρατος ομιλητής μέσα από την οθόνη, και ο Γεώργιος νόμιζε ότι κάποτε είχε ξανακούσει αυτό το όνομα· αλλά δεν θυμόταν πού.

Το φαγητό που του είχε φέρει η γαλανόδερμη κοπέλα ήταν μια πιατέλα τηγανητά καλαμαράκια, ένα πιάτο πράσινη σαλάτα, κι ένα μπουλχαβιάρι, συνοδευμένα μ'ένα μπουκάλι κρασί.

Ο Γεώργιος έτρωγε καθώς έβλεπε τώρα τον αγώνα στην οθόνη να τελειώνει. Δεν τελείωνε, όμως, όπως στην πραγματικότητα. Ο Γεώργιος δεν είδε τον εαυτό του να δείχνει τον Άρχοντα της Κιρβιάδας με το Φιλί της Έχιδνας και να του ζητά να τον αφήσει να φύγει από την πόλη. Είδε τον εαυτό του να υψώνει το σπαθί και να στέκεται εκεί, με τη λεπίδα ψηλά, να αστράφτει με σχεδόν εξωπραγματικό τρόπο. Και ούτε, μετά, είδε τον εαυτό του να μάχεται εναντίον των ανθρώπων του Ζερδέκη· τον είδε να θηκαρώνει το σπαθί στην πλάτη του (παρότι, στην πραγματικότητα, δεν είχε θηκάρι εκεί· και ούτε είχε και στην οθόνη πριν από κανένα λεπτό) και να μπαίνει σε μια από τις πύλες της Αρένας ενώ το πλήθος ζητωκραύγαζε.

Κάποιος μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών είχε σκαλίσει τα οπτικά δεδομένα με τα ξόρκια του! σκέφτηκε ο Γεώργιος, και, μη μπορώντας να συγκρατήσει την οργή του, κοπάνησε τη γροθιά του στο τραπέζι. Όλα τα σκεύη έτριξαν, και το μπουκάλι με το κρασί έπεσε στο πλάι, κύλησε, και βρέθηκε στο πάτωμα – χωρίς να σπάσει αλλά

χύνοντας το περιεχόμενό του στο χαλί, καθώς το πώμα ήταν ανοιγμένο: ο Γεώργιος είχε ήδη βάλει κρασί στο ποτήρι του και πιεί δυο γουλιές.

Τώρα άρπαξε το τραπέζι, καθώς σηκωνόταν όρθιος, και με μια κραυγή το πέταξε στον τοίχο. Κλότσησε τις καρέκλες, στέλνοντάς τες αποδώ κι αποκεί. Οι δύο από τις τρεις έσπασαν.

Ο Γεώργιος στάθηκε ακίνητος, παλεύοντας να καταπολεμήσει την οργή του. Φέρνοντας στο μυαλό του όσα τού είχε πει ο Νεκτάριος, ο Πρωθιερέας του Ναού της Έχιδνας στις ανατολικές ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης τον παρακολουθούσε από τον τηλεοπτικό πομπό που ήταν κρυμμένος πίσω από την ταπετσαρία, και τώρα η Φωτεινή δεν ήταν μαζί του. Σκέφτηκε: Τι τον έπιασε έτσι ξαφνικά; Δεν μπορεί να είναι με τα καλά του. Σίγουρα, δεν μπορεί να είναι με τα καλά του!

Επιπλέον, όλη αυτή την ώρα που τον παρακολουθούσε, ο Αθανάσιος δεν νόμιζε ότι τον είχε δει να βλεφαρίζει ούτε μία φορά. Δεν αισθανόταν ο άνθρωπος την ανάγκη ν'ανοιγοκλείσει τα μάτια του; Τι σκατά ήταν;

Τη νύχτα, πρόσταξε να στείλουν μια πόρνη στο δωμάτιο του Γεώργιου, περίεργος να δει τι θα γινόταν. Και, φυσικά, παρακολουθούσε καθώς εκείνη χτυπούσε την πόρτα κι έμπαινε.

Μαζί με τον Αθανάσιο ήταν τώρα και η Φωτεινή, καθισμένη στα γόνατά του, ελαφρά ντυμένη, περίεργη κι αυτή να δει τι θα γινόταν. Στο ένα της χέρι κρατούσε ένα πλατύ ποτήρι κρασί με χαμηλό πόδι.

«Αυτός ο τύπος πρέπει να γαμάει σαν ανεμοστρόβιλος,» υπέθεσε.

«Εσύ να έχεις το μυαλό σου μόνο σ'εμένα, ανώμαλη,» της είπε ο Αθανάσιος, σφίγγοντας τον γλουτό της με το δεξί του χέρι.

«Δεν μου κάνεις, όμως, την ίδια χάρη.»

«Το μυαλό μου ποτέ δεν είναι μακριά σου, καρδιά μου.»

«Αλλά το πουλί σου είναι.»

«Βιολογικά, είναι προσαρτημένο στο σώμα μου, καριόλα. Δεν μπορεί νάναι πάντα μαζί σου.»

Μέσα στην οθόνη, εν τω μεταξύ, έβλεπαν την πόρνη να πλησιάζει τον Γεώργιο και να ρίχνει τα ρούχα της στο πάτωμα. Ήχος δεν ακουγόταν· ο τηλεοπτικός πομπός μετέδιδε μόνο εικόνα.

«Καταλαβαίνεις τι εννοώ· μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις! Ξέρω για τη μάγισσα – και το ξέρεις πως ξέρω.»

«Μην τα θες όλα δικά σου, γυναίκα!» Τη χτύπησε στον μηρό, τσουχτερά. «Μην τα θες όλα δικά σου!»

Στην αρχή, ο Γεώργιος φάνηκε να κάνει ό,τι θα ξεκινούσε να κάνει ο οποιοσδήποτε άντρας με μια γυναίκα. Αν μη τι άλλο ήταν πιο ευγενικός μαζί της απ'ότι ο Αθανάσιος και η Φωτεινή θα περίμεναν. Σύντομα, όμως, η συμπεριφορά του άλλαξε. Απότομα. Απρόσμενα. Άρχισε να χτυπά την πόρνη· τα χέρια του μελάνιασαν το γαλανόδερμο σώμα της, και την πέταξε έξω απ'το δωμάτιο, γυμνή, ανοίγοντας την πόρτα και ξαφνιάζοντας τους φρουρούς στον διάδρομο. Ύστερα άρπαξε τα ρούχα της από το πάτωμα και τα έσκισε τραβώντας τα. Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο, ανοίγοντάς το, αφήνοντας τον νυχτερινό αέρα να τον χτυπήσει, παρότι ήταν φθινοπωρινός και ψυχρός, ακουμπώντας τα χέρια του στο περβάζι.

«Τι μανία της Έχιδνας τον έπιασε, αγάπη μου;» απόρησε η Φωτεινή, νιώθοντας μουδιασμένη.

«Δε θες πια να τον πηδήξεις;»

«Σίγουρα είναι κίναιδος...»

«Θες να στείλω έναν άντρα εκεί μέσα, για να το διαπιστώσουμε;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, δε νομίζω ότι...» Ήπια μια γουλιά κρασί.

Ο Αθανάσιος μούγκρισε καταφατικά. «Ούτε εγώ νομίζω ότι.» Της πήρε το ποτήρι από το χέρι και τελείωσε το κρασί μονοκοπανιά.

«Σ'το είπα ότι είναι τρελός. Δε μπορείς να τον κουμαντάρεις.»

«Θα δούμε.»

Ολόκληρη τη νύχτα – αφού έκανε έρωτα με τη γυναίκα του – ο Κύριος της Κιρβιάδας παρατηρούσε τον Φιλημένο από τον κρυφό τηλεοπτικό πομπό, και ούτε στιγμή δεν τον είδε να κοιμάται. Ούτε στιγμή, μάλιστα, δεν νόμιζε πως είδε τα μάτια του να βλεφαρίζουν! Ο μαυρόδερμος άντρας περιφερόταν στο δωμάτιο σαν φυλακισμένο θηρίο.

Μια καθόταν, μια σηκωνόταν· και, κάπου-κάπου, κοπανούσε τους τοίχους.

Τα ξημερώματα ο Αθανάσιος Ζερδέκης έστειλε έναν υπηρέτη να του δώσει το αντίδοτο για το Απροσδόκητο Κάλεσμα του Αβυσσαίου, και παρακολουθούσε ξανά, αναρωτούμενος αν ο Γεώργιος θα τον έδερνε κι αυτόν.

Αλλά ο Γεώργιος δεν τον έδειρε. Δέχτηκε την ένεση στο αριστερό χέρι και άφησε τον υπηρέτη να φύγει χωρίς να του μιλήσει καθόλου.

Τουλάχιστον, σκέφτηκε ο Αθανάσιος, έχει αρκετή σύνεση ώστε να θέλει να μείνει ζωντανός, παρά τη γενική παραφροσύνη του. Επομένως, μπορεί αναμφίβολα να μου φανεί χρήσιμος.

# 6

Εφτά η ώρα το απόγευμα. Μέσα στον χειμώνα είναι σκοτεινά. Στην Πλατεία Ισβανδάκη τα δημόσια φώτα είναι αναμμένα. Οχήματα κυλάνε, πεζοί βαδίζουν. Έχει αρκετά καταστήματα εδώ. Έφτασα μέσω συγκοινωνίας, φεύγοντας από το σπίτι της Διονυσίας, η οποία ακόμα είναι τσαντισμένη που ο αδελφός της θέλει να έρθει μαζί μου κι εγώ δεν φέρνω αντίρρηση. Πιστεύει ότι ο Αρσένιος δρα απερίσκεπτα, ανόητα· ότι δεν ξέρει τι κάνει. Αλλά δεν νομίζω ότι είναι ακριβώς έτσι. Πραγματικά, φαίνεται να αποζητά εκδίκηση για τον θάνατο της Νεκταρίας. Φαίνεται να τον ενδιαφέρει η υπόθεση των Τρομερών Καπνών όπως κι εμένα· αλλά για διαφορετικούς λόγους.

Κοιτάζω τώρα μέσα στην Πλατεία Ισβανδάκη καθώς βαδίζω πάνω στο πλακόστρωτό της, ανάμεσα στα χαμηλά δέντρα. Ψάχνω τον Ευστάθιο ενώ, συγχρόνως, είμαι και επιφυλακτικός, γιατί πολύ περίεργος μου έμοιαζε έτσι όπως μου μίλησε μέσω του πομπού μου. Αλλά είναι δυνατόν να είναι παγίδα; Για ποιο λόγο ο Καπετάνιος να κάνει κάτι τέτοιο; Η μοναδική περίπτωση που μπορώ να σκεφτώ είναι αν κάποιος εχθρός μου τον έχει αιχμαλωτίσει ώστε να με παρασύρει σε ενέδρα. Και έχω αρκετούς εχθρούς στην Υπερυδάτια· τους έκανα από τότε που βρέθηκα εδώ, Φιλημένος και εξαγριωμένος, ως τώρα, που είμαι λιγάκι πιο σώφρων και το ίδιο Φιλημένος. Όμως νομίζω πως απόψε γίνομαι αχρείαστα παρανοϊκός. Δεν μπορεί να είναι παγίδα. Μοιάζει εξωφρενικό.

Ωστόσο, έχω την Ευθαλία κρυμμένη μες στο μανίκι μου, έτοιμος να την πετάξω καταπάνω στον πρώτο που θα κάνει την ανοησία να με πλησιάσει εχθρικά ή να στρέψει τηλέμαχο όπλο εναντίον μου. Η Ευθαλία είναι άψογη για τέτοια... οπλική χρήση. Νομίζω, μάλιστα, πως της αρέσει· το διασκεδάζει. Και παλιότερα την έχω εκτοξεύσει επάνω σε άτυχους που δέχτηκαν το δάγκωμά της στο χέρι, στο μάγουλο, στον λαιμό. Είναι του είδους των ταχύγλωττων εχιδνών. (Με μικρό

έψιλον, φυσικά, η έχιδνα είναι το φίδι οχιά, όχι η Έχιδνα η ισχυρότερη θεά της Υπερυδάτιας.) Και δεν ξέρω γιατί τις λένε ταχύγλωττες· ούτε και κανένας άλλος που έχω ρωτήσει. Όμως τα βιβλία Υπερυδάτιας ζωολογίας έτσι τις γράφουν... Το δηλητήριό τους είναι αρκετά ισχυρό· θολώνει αμέσως τις αισθήσεις – την όραση, την ακοή – και σε κάνει ευάλωτο. Μέχρι να το αποτινάξει ο οργανισμός χρειάζεται περίπου δύο ημέρες, κατά τις οποίες συχνά-πυκνά ζαλίζεσαι και ξερνάς. Καθόλου ευχάριστη εμπειρία. Αλλά οι εχθροί μου έχουν συνήθως την τύχη να μην τη γνωρίσουν γιατί σύντομα σκοτώνονται από το Φιλί της Έχιδνας αφότου οι αισθήσεις τους έχουν θολώσει.

Τώρα, το Φιλί είναι κρυμμένο κάτω από την κάπα μου, και το δεξί μου χέρι ακουμπά πάνω στη λαβή του. Η Ευθαλία είναι τυλιγμένη στον αριστερό μου πήχη.

Τα μάτια μου ψάχνουν για τον Ευστάθιο.

Τον βλέπω να μου γνέφει με το χέρι υψωμένο. Πλάι του στέκονται η Ιωάννα κι ένας άντρας με κάπα και κουκούλα. Δεν μπορώ να διακρίνω το πρόσωπό του αλλά έχω την εντύπωση πως κάτι μού θυμίζει. Γνωστός μου; Από πού; Κάποιος παλιός εχθρός; Η γροθιά μου σφίγγει τη λαβή του Φιλιού της Έχιδνας.

Αλλά ο Ευστάθιος και η Ιωάννα μού μοιάζουν χαλαροί. Δεν μπορεί να ναι παγίδα...

Πλησιάζω. Έχω κι εγώ την κουκούλα της κάπας μου σηκωμένη, από πριν, για καλό και για κακό· γιατί το κατάμαυρο δέρμα μου και τα μακριά πράσινα μαλλιά μου αμέσως με σημαδεύουν μες στους δρόμους. Αλλά ο Καπετάνιος φαίνεται πως δεν είχε ιδιαίτερο πρόβλημα να μ'αναγνωρίσει.

«Τι συμβαίνει εδώ, Ευστάθιε;» ρωτάω.

«Μην ανησυχείς,» μου απαντά η Ιωάννα αντί για εκείνον. «Τα πράγματα είναι πιο αθώα απ'ό,τι ο Ευστάθιος σ'έκανε να νομίσεις.»

«Το εύχομαι. Μίλησε, όμως, για τους Τρομερούς Καπνούς...»

«Το θέμα μας είναι όντως οι Τρομεροί Καπνοί,» με διαβεβαιώνει ο Ευστάθιος.

Στρέφω το βλέμμα μου στον κουκουλοφόρο με την κάπα, και τώρα, κοιτάζοντάς τον από κοντά, διακρίνοντας το σκιασμένο πρόσωπό του μέσα από την κουκούλα, τον αναγνωρίζω. «Εσύ...»

«Καλησπέρα, Οφιομαχητή,» με χαιρετά ο Μελέτιος'σαρ.

«Τι κάνεις εδώ;»

«Θα μάθεις σύντομα.» Και προς όλους μας: «Ελάτε μαζί μου.» Στρέφει την πλάτη του και βαδίζει.

Ρίχνω ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Ευστάθιο και στην Ιωάννα, οι οποίοι μου γνέφουν σαν να θέλουν να πουν ότι δεν τρέχει τίποτα, και μετά ακολουθούν τον μάγο.

Τους ακολουθώ κι εγώ. «Τι κάνει αυτός εδώ;» ρωτάω.

«Δεν είναι εκείνο που νομίζεις,» μου λέει η Ιωάννα – «ό,τι κι αν νομίζεις.»

«Εξαρχής είχα καταλάβει ότι κάτι έκρυβε!»

«Σας παρακαλώ,» λέει ο Μελέτιος χωρίς να γυρίσει να μας κοιτάξει, «όχι τέτοιες κουβέντες μες στον δρόμο. Σύντομα θα δοθούν εξηγήσεις, Γεώργιε.»

Μας οδηγεί σε μια πολυκατοικία ανάμεσα σε καταστήματα. Ξεκλειδώνει την είσοδο και περνάμε στο εσωτερικό του οικοδομήματος. Μπαίνουμε στον ανελκυστήρα και ανεβαίνουμε στον πρώτο όροφο. Ο Μελέτιος'σαρ διασχίζει τον διάδρομο, φτάνει μπροστά σε μια ξύλινη πόρτα, και την ξεκλειδώνει κι αυτήν. Τον ακολουθούμε μέσα σ'ένα διαμέρισμα πρόχειρα επιπλωμένο και διακοσμημένο. Δεν πρέπει να κατοικεί κανείς εδώ. Τα παντζούρια είναι κλειστά. Ο Μελέτιος πατά διακόπτες στους τοίχους για ν'ανάψει φώτα. Στο σαλόνι πατά ακόμα έναν διακόπτη – δίπλα στον διακόπτη του φωτός – ο οποίος δεν καταλαβαίνω τι κάνει. Ακούω, όμως, έναν συριστικό ήχο προς στιγμή και μετά παρατηρώ ότι αυτός ο διακόπτης συνδέεται, εξωτερικά, με λεπτά καλώδια πιασμένα στους τοίχους σαν αναρριχώμενα φυτά.

«Τι...;»

Ο Μελέτιος κατεβάζει την κουκούλα του. «Μέτρο ασφαλείας, Οφιομαχητή,» μου λέει. «Για τυχόν ωτακουστές. Κάνει παρεμβολές.»

«Γιατί να θέλουν να μας κρυφακούσουν;»

«Ποιος ξέρει; Τα πάντα είναι πιθανά.» Ο Μελέτιος βγάζει την κάπα του και τη ρίχνει πάνω σε μια καρέκλα του τραπεζιού, στην οποία μετά κάθεται και μας προσκαλεί κι εμάς να καθίσουμε στις άλλες καρέκλες.

Το κάνουμε – η Ιωάννα βγάζοντας την καπαρντίνα της, μένοντας μ’ένα μακρύ, πτυχωτό, πράσινο φόρεμα με φαρδιά μανίκια· ο Ευστάθιος βγάζοντας το πέτσινο πανωφόρι του, κάτω από το οποίο φορά ένα γκριζο πουκάμισο. Εγώ δεν βγάζω την κάπα μου, και νιώθω την Ευθαλία να σαλεύει νευρικά μέσα στο μανίκι μου.

«Γιατί τόση μυστικότητα;» ρωτάω. «Υπάρχει περίπτωση οι Τρομεροί Καπνοί να μας παρακολουθούν εδώ, μες στη Μεγάπολη; Και πώς να μας ξέρουν; Πώς μπορεί να–;»

«Δεν είναι οι Τρομεροί Καπνοί που μ’απασχολούν,» με διαβεβαιώνει ο Μελέτιος. «Υπάρχουν διάφοροι στη Μεγάπολη που κατασκοπεύουν για διάφορους λόγους. Και προτιμώ να μην ξέρουν τίποτα για εμένα.»

«Γιατί; Τι είσαι; Πράκτορας;»

«Δεν ήταν και τόσο δύσκολο να το μαντέψεις, Οφιομαχητή. Μπορείς να μαντέψεις, όμως, και για ποιον δουλεύω;»

«Όχι.»

«Για τον κύριο Γεράσιμο Ευκάλνιο.»

«Τον Εκλεκτό;»

«Τον Εκλεκτό,» με διαβεβαιώνει ο Μελέτιος.

Η Μεγάπολη έχει πάντα τρεις Εκλεκτούς που τη διοικούν. Και ονομάζονται έτσι επειδή οι πολίτες της τους εκλεγούν ψηφίζοντας.

«Είμαι αδελφός του,» συνεχίζει ο Μελέτιος. «Αλλά ελάχιστοι το ξέρουν αυτό, και προτιμώ να μείνει έτσι.»

«Τον βοηθάς σε κατασκοπευτικές δουλειές;»

«Εγώ αναλαμβάνω όλα τα πιο... σκιερά θέματα, μπορείς να πεις.»

«Και θεωρούνται οι Τρομεροί Καπνοί ‘σκιερό θέμα’;»

«Για την ώρα, καλό θα ήταν να μη μαθευτεί ευρέως ότι τους ψάχνουμε.»

«Τους ψάχνετε;»

«Εσείς τους ψάχνετε, για την ακρίβεια.»

Συνοφρυώνομαι.

«Μίλησα πιο πριν με τον Ευστάθιο και την Ιωάννα,» εξηγεί ο Μελέτιος·σαρ. «Τους είπα ότι ο κύριος Ευκάλνιος είναι πρόθυμος να δώσει καινούργιο πλοίο στον Καπετάνιο, αρκεί ο Καπετάνιος να δεχτεί να χρησιμοποιήσει το πλοίο αυτό για να αναζητήσει τους Τρομερούς Καπνούς. Και ακόμα δεν έχω λάβει απάντηση...» Κοιτάζει τον Ευστάθιο,

ο οποίος μένει σιωπηλός, μασώντας το ξυλαράκι στην άκρη του στόματός του. Συλλογισμένος, ίσως. «Με πληροφόρησε, όμως,» ο Μελέτιος στρέφει τώρα το βλέμμα του σ'εμένα ξανά, «ότι η υπόθεση των Καπνών ενδιαφέρει και τον Οφιομαχητή, επειδή ανάμεσά τους συνάντησε μια γυναίκα – μια κατάμαυρη γυναίκα – που φαίνεται να τον αναγνώρισε...»

Νεύω καταφατικά. «Ναι,» λέω. «Και θα τη βρω ξανά. Οπωσδήποτε.»

«Μπορούμε να συνεργαστούμε, επομένως,» συμπεραίνει ο Μελέτιος'σαρ. «Εσύ θέλεις αυτή τη γυναίκα, εμείς θέλουμε τους Τρομερούς Καπνούς. Και θα πληρωθείς αν μας βοηθήσεις· ο Γεράσιμος με διαβεβαίωσε γι'αυτό.»

«Δεν έχω πρόβλημα να συνεργαστούμε,» αποκρίνομαι. «Υποθέτω πως βοηθώντας ο ένας τον άλλο θα φτάσουμε κι οι δύο πιο γρήγορα στους στόχους μας.»

«Ακριβώς,» νεύει ο Μελέτιος. Και στρέφεται στον Ευστάθιο. «Εσύ τι λες, Καπετάνιε; Ο κύριος Ευκάλνιος είναι πρόθυμος να σου δώσει και εκδίκηση για ό,τι συνέβη και ένα καινούργιο πλοίο. Τι άλλο μπορεί να ζητάς;»

«Να μη με εξαναγκάζει κάποιος για το τι θα κάνω στο άμεσο μέλλον μου;» λέει ο Ευστάθιος.

«Κανείς δεν σε εξαναγκάζει να κάνεις τίποτα. Αν όμως δεχτείς την προσφορά του Γεράσιμου, θα πρέπει και να πληρώσεις. Δεν το θεωρείς αρκετά δίκαιο; Σου δίνει ολόκληρο πλοίο – με πλήρωμα και όλα. Θες να το πάρεις τελείως δωρεάν;»

«Δεν είπα κάτι τέτοιο,» αποκρίνεται ο Ευστάθιος. «Απλώς σκέφτομαι την... προσφορά του Εκλεκτού.»

«Μου υποσχέθηκες ότι θα είχες αποφασίσει ως το απόγευμα. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Ο Γεράσιμος θέλει να ξεκινήσουμε να ψάχνουμε για τους Καπνούς όσο το δυνατόν πιο γρήγορα· τους θεωρεί πολύ επικίνδυνους. Και ούτε ο Οφιομαχητής» – με λοξοκοιτάζει, φευγαλέα – «μου φαίνεται πως μπορεί να περιμένει.»

«Ναι,» λέει ο Ευστάθιος, βγάζοντας το ξυλαράκι από το στόμα του, «τα είπαμε ήδη... Και το έχω σκεφτεί. Έχω αποφασίσει.»

Ο Μελέτιος υψώνει ένα του φρύδι ερωτηματικά.

«Δέχομαι την προσφορά του Εκλεκτού,» δηλώνει ο Ευστάθιος Λιρκάδιος. «Θα πάρω το πλοίο του και θα κυνηγήσω τους Τρομερούς Καπνούς.»

Η Ιωάννα δεν μιλά, αλλά δεν φαίνεται να διαφωνεί. Προφανώς το έχουν συζητήσει ήδη οι δυο τους.

«Στη γυναίκα μου δεν αρέσει,» συνεχίζει ο Ευστάθιος, «αλλά θα το κάνω.»

«Ελπίζω να μην της μίλησες για εμένα,» λέει ο Μελέτιος, στενεύοντας τα μάτια.

«Δε χρειάζεται να φοβάσαι γι' αυτό. Της είπα μόνο ότι ένας άνθρωπος του Εκλεκτού με πλησίασε, και ότι η αποστολή μας απαιτεί μυστικότητα. Η γυναίκα μου ξέρει να κρατά μυστικά.»

«Καλώς,» αποκρίνεται ο Μελέτιος.

«Έχεις κανένα στοιχείο;» τον ρωτάω.

«Στοιχείο;»

«Για τους Τρομερούς Καπνούς. Έχεις καμιά ιδέα από πού θα έπρεπε να ξεκινήσουμε;»

«Δυστυχώς δεν ξέρω τίποτα περισσότερο απ'ό,τι εσείς, Οφιομαχητή.»

«Να κάνω μια άλλη ερώτηση;»

«Ασφαλώς.»

«Γιατί ο Εκλεκτός προτιμά να στείλει εμάς να βρούμε τους Καπνούς αντί για δικούς του ανθρώπους; Κάποιους μισθοφόρους, πιθανώς;»

«Γιατί να μην στείλει εσάς, Γεώργιε; Εσύ έχεις καλό λόγο να θες να βρεις τους κουρσάρους, και ο Καπετάνιος έχει καλό λόγο να ζητά εκδίκηση από αυτούς. Νομίζεις πως οποιοιδήποτε άλλοι άνθρωποι θα ήταν καλύτεροι για τούτη τη δουλειά;

»Επιπλέον, δεν θα πάτε τελείως μόνοι,» προσθέτει.

«Θα έρθεις κι εσύ μαζί μας.» Δεν κάνω ερώτηση τώρα.

«Φυσικά,» το επιβεβαιώνει ο Μελέτιος'σαρ.

«Θα ρυθμίζεις και την ενεργειακή ροή του πλοίου μας;»

«Φυσικά και όχι. Θα έχω άλλες δουλειές να κάνω, πολύ πιο σημαντικές. Τη ρύθμιση των μηχανών του πλοίου θα την αναλάβουν τρεις μάγοι που βρίσκονται στη δούλεψη του Γεράσιμου. Και θα είναι εδώ,

στη Μεγάπολη, όχι μαζί μας, κάνοντας Μαγγανεία Απομακρυσμένης Κινήσεως.»

«Τρεις μάγοι; Θα είναι τόσο μεγάλο το πλοίο που—;»

«Όχι. Ένα μέτριο σκάφος θα είναι. Όμως θέλουμε οι μηχανές του να δουλεύουν μέρα-νύχτα, γιατί μπορεί να χρειαστεί να πλεύσουμε ανά πάσα στιγμή, και γρήγορα, όχι με τα πανιά ή τα κουπιά.»

«Μάλιστα,» λέω.

«Από πού σκεφτόσουν να ξεκινήσεις την αναζήτησή σου;» με ρωτά ο Μελέτιος.

«Από εδώ. Θα μιλούσα σε κάποιους ανθρώπους ελπίζοντας να μάθω τίποτα χρήσιμο. Και μετά σκεφτόμουν να πάω στη Ριλιάδα.»

«Στη Ριλιάδα; Επειδή το πρώτο πλοίο που κουρσεύτηκε από τους Καπνούς κατευθυνόταν προς τα εκεί;»

«Και όχι μόνο.»

Με κοιτάζει ερωτηματικά.

Να του πω για τον Αρσένιο; Λογικά, πρέπει να το μάθει, αφού θα συνεργαστούμε. Δεν μπορώ να το αποφύγω.

Του μιλάω για την περίπτωση του αδελφού της Διονυσίας: Για την επίθεση από τους Τρομερούς Καπνούς, για τη μυστηριώδη γιγαντοχελώνα, για το τσίμπημα της κερασφόρου οχιάς, για τον Διπλογενή στο χέρι του, για τα οράματα. Για το ότι με είδε να ξιφομαχώ με μια μαυρόδερμη γυναίκα, καθώς επίσης και να μιλάω μαζί της.

Ο Μελέτιος'σαρ με κοιτάζει με ενδιαφέρον. «Αυτός ο άνθρωπος μπορεί να μας φανεί χρήσιμος. Ίσως με τα οράματά του να μας οδηγήσει στους Καπνούς!»

«Το φανταζόμουν πως θα το σκεφτόσουν αυτό,» λέω. «Και μάλλον θα σε χαροποιήσει το ότι θέλει να έρθει μαζί μας.»

«Μα δεν ξέρει—!»

«Ξέρει ότι εγώ θα αναζητήσω τους Τρομερούς Καπνούς· και το μεσημέρι μού είπε ότι είναι πρόθυμος να με ακολουθήσει. Ζητά κι αυτός εκδίκηση για μια φίλη του που σκοτώθηκε. Νεκταρία την έλεγαν.» Και εξηγώ πώς πέθανε, γιατί ως τώρα δεν είχα αναφέρει καθόλου το όνομά της.

«Τον θέλω μαζί μας, Οφιομαχητή,» λέει ο Μελέτιος. «Τον θέλω οπωσδήποτε μαζί μας.»

«Μη νομίζεις, όμως, ότι όλα του τα οράματα είναι και σωστά,» τον προειδοποιώ.

«Τι εννοείς;»

«Το φαρμάκι της κερασφόρου οχιάς σου προκαλεί παραισθήσεις. Δεν είναι αληθινά τα πάντα που βλέπεις. Απλώς ορισμένα μπορεί να είναι.»

«Σε είδε, όμως, να συναντάς τη μαυρόδερμη πειρατίνα!»

«Πράγματι. Αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Δεν σημαίνει ότι και όλα τα υπόλοιπα που βλέπει είναι προφητικά ή σωστά. Επιπλέον, η περίπτωσή του είναι ιδιαίτερη, όπως σου είπα. Δεν έχω ξανακούσει για κανέναν που συνεχίζει να βλέπει οράματα αφότου ήταν τόσο τυχερός ώστε να ζησει από το δηλητήριο κερασφόρου οχιάς. Είναι σαν ένα μέρος του μυαλού του να κοιμάται ακόμα, και να ονειρεύεται.»

«Όπως και νάχει,» λέει ο Μελέτιος, «θα μας φανεί χρήσιμος.» Και ρωτά: «Σκέφτεσαι, λοιπόν, να ξεκινήσεις την αναζήτησή σου από τη Ριλιάδα; Ψάχνοντας γι'αυτόν τον Άνθιμο Γερσίκιο;»

«Και για την καπετάνισσα του Παλιού Χορευτή η οποία, μαζί με το πλήρωμά της, επέζησε ύστερα από την επίθεση των Τρομερών Καπνών. Σκόπευα, όμως, να μάθω το όνομά της από εδώ, από τη Μεγάπολη, προτού πάω στη Ριλιάδα.»

«Αυτό,» με διαβεβαιώνει ο Μελέτιος, «δεν θα είναι καθόλου δύσκολο να το πληροφορηθούμε.» Αναμφίβολα, έχει πολλές διασυνδέσεις στην πόλη.

«Συμφωνείς, λοιπόν, να ξεκινήσουμε την αναζήτηση από τη Ριλιάδα;»

«Δεν έχω καμιά καλύτερη ιδέα, Οφιομαχητή.»

«Καλώς,» λέω. Και στρέφομαι στον Ευστάθιο, ρωτώντας τον μήπως είχε προσέξει κανέναν να τον παρακολουθεί όσο βρισκόταν στο λιμάνι της Σιρκόβης – κανέναν που θα μπορούσε να είχε ειδοποιήσει τους Καπνούς για την ώρα της αναχώρησής του.

Ο Καπετάνιος κουνά το κεφάλι αρνητικά καθώς δαγκώνει το ξυλάρακι στην άκρη του στόματός του. «Όχι... Δε νομίζω.»

Η Ιωάννα λέει: «Τέτοιους ανθρώπους συνήθως δεν είναι εύκολο να τους παρατηρήσεις, Γεώργιε.»

«Ναι,» συμφωνώ, «πράγματι, δεν είναι καθόλου εύκολο.» Το ξέρω από προσωπική πείρα. «Όμως έπρεπε να σας ρωτήσω. Όπως σκοπεύω να ρωτήσω και τον Γερσίκιο, αν τον βρω ζωντανό· κι αυτή την καπετάνισσα του Παλιού Χορευτή. Από κάπου χρειάζεται να κάνουμε την αρχή.»

## -6

Το πρωί, ήρθε πάλι ο ίδιος υπηρέτης για να του δώσει το αντίδοτο για το Απροσδόκητο Κάλεσμα του Αβυσσαίου. Ο Γεώργιος δέχτηκε χωρίς διαμαρτυρία την ένεση στο αριστερό χέρι, αλλά μετά άρπαξε τον υπηρέτη με το δεξί από τη μπροστινή μεριά της μπλούζας του. «Πες στον Άρχοντά σου ότι θέλω τα πράγματά μου,» του παράγγειλε. «Όλα μου τα πράγματα. Με καταλαβαίνεις;» Τον τράνταξε, ενώ ο άντρας τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. «Πες του ότι θέλω όλα μου τα πράγματα. Να μου τα φέρει εδώ!»

Ο υπηρέτης υποσχέθηκε πως θα το έλεγε στον Κύριο της Κιρβιάδας, θα το έλεγε αμέσως – αμέσως. Και ο Γεώργιος τον ελευθέρωσε, αφήνοντάς τον να φύγει γρήγορα απ'το δωμάτιο.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης δεν παρακολουθούσε εκείνη την ώρα μέσω του κρυμμένου τηλεοπτικού πομπού πίσω από την ταπετσαρία, αλλά σύντομα έμαθε για το αίτημα του φιλοξενούμενού του. Ζητούσε, λοιπόν, όλα του τα πράγματα... Και τα όπλα του μαζί, μάλλον. Ας τον δοκιμάσουμε, σκέφτηκε, και πρόσταξε να του τα δώσουν. Να μην παραλείψουν τίποτα. Ο Αθανάσιος είχε την περιέργεια να δει αν ο Γεώργιος θα επιχειρούσε να δραπετεύσει. Είπε στον Μάρκο να διπλασιάσει τους φρουρούς έξω από το δωμάτιο του μαυρόδερμου ξένου, στον διάδρομο, καθώς επίσης κι αυτούς που παρατηρούσαν το παράθυρό του.

«Να βάλω δώδεκα φρουρούς στον διάδρομο, Άρχοντά μου;»

«Ναι. Δώδεκα.»

Και ο Μάρκος το έκανε: φρόντισε οι φρουροί να διπλασιαστούν προτού τα πράγματα του Γεώργιου μεταφερθούν στο δωμάτιό του από τον ίδιο υπηρέτη που είχε πάει για να του δώσει το αντίδοτο.

Ο άντρας μπήκε τώρα στο δωμάτιο αρκετά φοβισμένος. Είχε αισθανθεί τη δύναμη του μαυρόδερμου ξένου και είχε τρομάξει· ήταν, πραγματικά, τόσο δυνατός όσο δέκα άνθρωποι μαζί! «Τα πράγματά

σου...» Στο ένα χέρι ο υπηρέτης κρατούσε το σπαθί και το ηχητικό τουφέκι· στο άλλο, τους δύο σάκους και την κάπα.

Ο Γεώργιος δεν του φέρθηκε απότομα αυτή τη φορά. «Άφησέ τα στο τραπέζι,» πρόσταξε καθώς στεκόταν μπροστά στο παράθυρο κοιτάζοντας έξω.

Το τραπέζι ήταν πάλι όρθιο, αλλά οι δύο από τις τρεις καρέκλες δεν μπορούσαν να σταθούν· τα πόδια τους είχαν σπάσει από τη χτεσινή οργή του Φιλημένου.

Ο υπηρέτης ακούμπησε τα πράγματα πάνω στο τραπέζι και έφυγε ολοταχώς.

Ο Γεώργιος έπιασε το Φιλί της Έχιδνας και το τράβηξε απ'το θηκάρι, κοίταξε τη χαραγμένη λεπίδα του να στραφταλίζει στο φθινοπωρινό φως των ήλιων που έμπαινε απ'το παράθυρο. Τη θηκάρωσε ξανά. Άνοιξε τους σάκους και έψαξε τα πράγματα, καθώς κι αυτά στις εσωτερικές τσέπες της κάπας του. Τα πάντα ήταν όπως τα είχε αφήσει. Ακόμα και το βελονοβόλο του του είχε επιστρέψει ο Ζερδέκης. Ωραία, σκέφτηκε ο Γεώργιος, και τοποθέτησε τους σάκους πλάι στο κρεβάτι. Το Φιλί της Έχιδνας το κρέμασε στη ζώνη του. Το ηχητικό τουφέκι το άφησε στο τραπέζι. Την κάπα στην πλάτη της μοναδικής όρθιας καρέκλας.

Ο Αθανάσιος τον παρακολουθούσε μέσα από τον κρυμμένο τηλεοπτικό πομπό και παρατήρησε ότι ο φιλοξενούμενός του δεν έκανε καμιά σπασμωδική ενέργεια. Αν σκοπεύει να δραπετεύσει, συλλογίστηκε, μάλλον έχει κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο κατά νου. Μπορεί να μοιάζει παρορμητικός αλλά δεν νομίζω ότι είναι. Όχι πραγματικά. Απλά... απλά είναι σαν ο άνθρωπος να μη μπορεί να ελέγξει την οργή του... Είναι τρελός;

Ο Κύριος της Κιρβιάδας πρόσταξε να του φέρουν τον ανιψιό του, τον γιο αυτής της καριόλας της Ασπασίας, τον Δημήτριο – που του έμοιαζε περισσότερο απ'ό,τι τα παιδιά του, κι αυτό τον θύμωνε. Θα τον είχε καθαρίσει τον γελοίο τζογαδόρο, αλλά ήταν Ζερδέκης, ο καταραμένος, κι έναν Ζερδέκη δεν τον καθαρίζεις έτσι, σαν νάναι κανένας ψωριάρης γάτος του λιμανιού.

Ο Δημήτριος δεν άργησε να έρθει στο Οχυρό του Άρχοντα, συνοδευόμενος πάλι από τον Μάρκο. Ο Αθανάσιος τον συνάντησε στην

ίδια αίθουσα όπου τον είχε συναντήσει και την προηγούμενη φορά – την οποία ονόμαζε Δωμάτιο των Θησαυρών, και την είχε γεμάτη με διάφορα λάφυρα από λεηλασίες στις ανοιχτές θάλασσες – ένας χώρος που έδειχνε ξεκάθαρα, νόμιζε ο Αθανάσιος, το μεγαλείο τού να είσαι Ζερδέκης.

«Ο φίλος σου είναι τρελός,» είπε στον Δημήτριο.

«Δεν ξέρω. Ίσως,» αποκρίθηκε εκείνος, καθισμένος αντίκρυ στον θείο του. «Θα σου πρότεινα να τον αφήσεις να φύγει. Γιατί τον κρατάς ακόμα;»

«Σκότωσε φρουρούς της Κιρβιάδας,» τόνισε ο Αθανάσιος. «Νομίζεις ότι αυτό θα επιτρέψω να περάσει έτσι; Κανονικά, θάπρεπε ν'αεριζόταν τώρα στις Κρεμάστρες του Ανέμου!»

«Το θέαμα που πρόσφερε στην Αρένα ήταν καλό, όμως,» παρατήρησε ο Δημήτριος, και ήπια μια γουλιά από το Αίμα της Έχιδνας που του είχε φέρει μια υπηρέτρια προτού αποχωρήσει.

«Και σου επέφερε κέρδη, απ'ό,τι έμαθα.»

Ο Δημήτριος μειδίασε. «Ποτέ δεν βάζω τυχαία στοιχήματα, θείε.»

«Μοιάζεις στη μάνα σου.»

Ο Δημήτριος δεν είπε τίποτα γι'αυτό, γιατί νόμιζε πως δεν ήταν θετικό σχόλιο ακριβώς. Ο κακός θείος δεν τα πήγαινε καλά με τη μητέρα του. Και ούτε κι εκείνος τα πήγαινε και τόσο καλά μαζί της, αλλά αυτό ήταν ένα άλλο θέμα βέβαια...

«Τι ξέρεις για τον Γεώργιο;» ρώτησε ο Αθανάσιος.

«Σου είπα τα πάντα που ξέρω γι'αυτόν. Μη λέμε τα ίδια.»

«Φερόταν σαν τρελός και όταν συνταξιδεύατε; Χτες βράδυ τού έστειλα μια πόρνη στο δωμάτιό του και παραλίγο να τη σκοτώσει! Τον είδα να ρημάζει το τραπέζι και τις καρέκλες. Κι όλη νύχτα ο καταραμένος δεν κοιμήθηκε· έκανε πέρα-δώθε. Και ποτέ δεν βλεφαρίζει!»

«Είναι περίεργος,» είπε ο Δημήτριος, ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Περίεργος; Δεν είναι μόνο 'περίεργος'. Είναι παράφρων! Είναι κάτι περισσότερο από παράφρων.»

«Ίσως.»

«Τι μου κρύβεις, ανιψιέ;»

«Τίποτα δεν θα έκρυβα ποτέ από τον Κύριο της Κιρβιάδας, και το ξέρεις, θείε. Τον γνώρισα στον δρόμο τον τύπο· δεν ξέρω λεπτομέρειες γι' αυτόν.»

Ο Αθανάσιος τον ατένιζε με στενεμένα μάτια. Δε σε πιστεύω, σκέφτηκε. Όχι απόλυτα. Αλλά τι μπορεί να κρύβεις, ρε γαμημένο τσουτσέκι; Τι;

Ο Δημήτριος, νιώθοντας το διαπεραστικό γκρίζο βλέμμα του κακού θείου σαν μαχαίρια επάνω του, αποφάσισε ν' αλλάξει θέμα. «Τον έχεις σε κανονικό δωμάτιο; Όχι στους Βόθρους;»

«Πού ξέρεις εσύ πού τον έχω;»

Πάντοτε καχύποπτος ο θείος. Με τους πάντες. Για τα πάντα, παρατήρησε ο Δημήτριος. «Είπες ότι ρήμαξε ένα τραπέζι και κάτι καρέκλες. Τέτοια έπιπλα δεν χωράνε μες στους Βόθρους. Ή κάνω λάθος; –Όχι πως θα ήθελα να τους γνωρίζω από κοντά, δηλαδή,» χαμογέλασε αστειευόμενος.

Τα γκρίζα μάτια του Αθανάσιου Ζερδέκη έμοιαζαν τώρα λιγότερο με μαχαίρια. «Είναι φιλοξενούμενός μου για την ώρα. Θα μάθει να με υπηρετεί. Θα γίνει πολεμιστής μου.»

Ο Δημήτριος παραλίγο να πνιγεί καθώς έκανε να πει ακόμα μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας. «Δεν τον είδες πώς αντιδρά; Νομίζεις ότι θα σε υπηρετήσει, μα την Έχιδνα;»

«Θα τον κάνω να με υπηρετήσει! Ως πολεμιστής μου, θα ήταν πολύ χρήσιμος.»

«Αναμφίβολα, θείε. Όμως δεν νομίζω ότι θα αποδειχτεί συνεργάσιμος. Για να καταλάβεις... δεν θα έβαζα ποτέ στοίχημα ότι θα καταφέρεις να τον... δαμάσεις.»

Ο Αθανάσιος χαμογέλασε ψυχρά. «Είσαι πρόθυμος να βάλεις όντως στοίχημα;»

Δε μ' αρέσει αυτό... σκέφτηκε ο Δημήτριος. «Τι του έχεις κάνει;»

Το ψυχρό μειδίαμα παρέμεινε στο πρόσωπο του Αθανάσιου. «Από εμένα εξαρτάται η ζωή του.»

«Αυτό δεν—»

«Τον έχω δηλητηριάσει με Απροσδόκητο Κάλεσμα του Αβυσσαίου. Ξέρεις τι είναι αυτό;»

Ο Δημήτριος ήταν συνοφρυωμένος τώρα. «Όχι.»

Ο Αθανάσιος τού είπε τι ήταν, και του εξήγησε ότι κάθε μέρα έδινε λίγο από το αντίδοτο στον Γεώργιο για να τον κρατά στη ζωή. «Αν μια μέρα δεν πάρει το αντίδοτο, είναι νεκρός. Και το ξέρει.»

«Χμμ.» Ο Δημήτριος έτριψε το χείλος του συλλογισμένα πάνω στο χείλος του ποτηριού με το Αίμα της Έχιδνας.

«Πας στοίχημα, λοιπόν, ανιψιέ;»

Ο Δημήτριος χαμογέλασε. «Εκατό οχτάρια.»

«Διακόσια.»

«Είσαι πιο πλούσιος από εμένα, θείε—»

«Διακόσια.»

Τα μάτια του Δημήτριου στένεψαν. «Διακόσια,» συμφώνησε.

«Ότι δεν θα με υπηρετήσεις;»

Ο Δημήτριος ένευσε.

«Ότι θα πεθάνει;»

«Απλώς ότι δεν θα σε υπηρετήσει.»

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης γέλασε. «Δεν είσαι τόσο καλός τζογαδόρος όσο καλή απατεώνισσα είναι η μάνα σου.»

Ο Δημήτριος δεν το σχολίασε αυτό.

Η μέρα πέρασε χωρίς ο Φιλημένος να προσπαθήσει να δραπετεύσει από το Οχυρό του Άρχοντα. Τα όπλα του δεν τα χρησιμοποίησε εναντίον των υπηρετών που του έφεραν φαγητό, και ούτε έκανε άλλες ζημιές στο δωμάτιο. Άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη, ψάχνοντας για κανένα κανάλι πέρα από τον Τηλεοπτικό Σταθμό Κιρβιάδας (που ήταν απόλυτα ελεγχόμενος από τον Αθανάσιο Ζερδέκη), μα δεν κατάφερε να εντοπίσει ούτε ένα. Άνοιξε το ραδιόφωνο και άκουσε τι έλεγαν σε μερικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς της περιοχής. Έριξε μια ματιά σε κάτι περιοδικά που ήταν στο ράφι στην κάτω μεριά του κομοδίνου: πορνογραφικά τα περισσότερα, αν και ένα ήταν για ψάρεμα, ένα άλλο για κυνήγι, κι ένα τρίτο για εξοπλισμούς και όπλα. Όλα τους παλιά – τριών μηνών, τουλάχιστον. Το μεσημέρι, όμως, μαζί με το γεύμα του, ο υπηρέτης τού έφερε και μια πρόσφατη εφημερίδα, η οποία, ανάμεσα στα άλλα, σχολίαζε και τη νίκη του «μαχητή της οργής» στην Αρένα, καθώς και τον ίδιο τον «μαχητή της οργής». Ήταν η Φωνή της Κιρβιάδας – πλήρως ελεγχόμενη από τον Αθανάσιο Ζερδέκη, όπως ήξερε ο Γεώργιος από τις μέρες που τριγύριζε ελεύθερος σε τούτη την

πόλη. Εκτός από αυτήν κυκλοφορούσαν κι άλλες τρεις εφημερίδες στην Κιρβιάδα, και η μία μάλιστα έλεγαν πως τυπωνόταν σ'ένα μέρος το οποίο ούτε ο Άρχοντας δεν ήξερε πού βρισκόταν. Ο Γεώργιος δεν ήταν βέβαιος αν αυτό το τελευταίο αλήθευε, αλλά μπορεί και να αλήθευε, γιατί είχε διαβάσει στη συγκεκριμένη εφημερίδα, τον Ανήμερο Κιρβιάδας, και αρνητικούς σχολιασμούς για τον Άρχοντα και την πολιτική του.

Το απόγευμα, η πόρτα του δωματίου του άνοιξε απροειδοποίητα και ο Γεώργιος είδε να στέκεται εκεί ένας γαλανόδερμος άντρας με ξυρισμένο κεφάλι και μαύρο μούσι, ντυμένος με στολή που πρέπει να ήταν οργανική. Ο Γεώργιος τον αναγνώρισε: ήταν εκείνος που στην Αρένα τον είχε χτυπήσει με το ενεργειακό μαστίγιο.

Αλλά ο Φιλημένος δεν ήξερε τίποτ' άλλο γι'αυτόν. Δεν ήξερε ότι ήταν ο Μάρκος, το δεξί χέρι του Κύριου της Κιρβιάδας.

«Έλα μαζί μας,» του είπε τώρα ο Μάρκος. «Ο Άρχοντας θέλει να σου μιλήσει.»

Ο Γεώργιος δεν έφερε αντίρρηση. Αν και αισθανόταν την οργή της Έχιδνας να βράζει μέσα του, προσπάθησε να την καταπολεμήσει, βάζοντας τις μπότες του και βαδίζοντας προς την ανοιχτή πόρτα–

«Το σπαθί σου άφησέ το μέσα,» πρόσταξε ο Μάρκος δείχνοντας το Φιλί της Έχιδνας που κρεμόταν από τη ζώνη του Φιλημένου.

«Όχι.»

«Είπα: άφησέ το μέσα.»

Ο Γεώργιος το τράβηξε απότομα, στρέφοντας τη λεπίδα προς τον Μάρκο. «Έλα να το πάρεις αν το θέλεις!» φώναξε.

Ο Μάρκος τον ατένιζε άγρια, μα δεν κινήθηκε από τη θέση του. Οι φρουροί πίσω του σημάδευαν τον Φιλημένο με ενεργειακά πιστόλια, έτοιμοι να του ρίξουν.

Ο Μάρκος τράβηξε τελικά τον πομπό από τη ζώνη του και κάλεσε τον Αθανάσιο Ζερδέκη. Του είπε ποια ήταν η κατάσταση, κι εκείνος, παρακολουθώντας τη σκηνή μέσα από τον κρυμμένο τηλεοπτικό πομπό του δωματίου, ξέροντας ήδη τι συνέβαινε, αν και μη μπορώντας ν'ακούσει τι έλεγαν ο Γεώργιος και ο Μάρκος, αποκρίθηκε: «Ας το κρατήσει το σπαθί του αφού το θέλει. Αν κάνει όμως να το χρησιμοποιήσει, χτυπήστε τον σαν σκυλί.»

Κι έτσι ο Γεώργιος οδηγήθηκε στη Θαυμαστή Αίθουσα του Οχυρού του Άρχοντα, η οποία ήταν στολισμένη με διάφορους θησαυρούς από λεηλασίες αλλά όχι και πνιγμένη από τέτοια αντικείμενα όπως το Δωμάτιο των Θησαυρών. Υπήρχε άπλετος χώρος για να καθίσουν και να σταθούν πολλοί άνθρωποι. Ένα μακρύ τραπέζι ήταν σε μια μεριά, το οποίο φαινόταν αρκετά μεγάλο για να δειπνίσει εκεί ολόκληρο πλήρωμα κουρσάρικου σκάφους. Σε μια άλλη μεριά κρεμόταν μια γιγαντοοθόνη τελευταίας τεχνολογίας. Δεξιά κι αριστερά της έστεκαν ψηλά ηχεία, εντυπωσιακά.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης καθόταν σ'έναν ξύλινο, λαξευτό θρόνο, πάνω σ'ένα βάθρο. Τριγύρω στέκονταν φρουροί, με τα όπλα τους στα χέρια. Η Ευδοκία'λι ήταν μισοκρυμμένη πίσω από τον Θρόνο του Άρχοντα, έτοιμη να εξαπολύσει το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους αν χρειαζόταν. Η Φωτεινή καθόταν σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, με τα μποτοφορεμένα πόδια της επάνω στο τραπέζι, σταυρωμένα στον αστράγαλο, ένα ποτήρι κρασί στο ένα χέρι, κι ένα ενεργειακό πιστόλι στο άλλο.

«Τι νομίζεις για τη φιλοξενία του Άρχοντα της Κιρβιάδας, Μαχητή της Οργής;» ρώτησε ο Αθανάσιος, αντικρίζοντας τον Γεώργιο ο οποίος στεκόταν μπροστά του σε απόσταση πέντε μέτρων – και ο Μάρκος κι οι άλλοι φρουροί στέκονταν πίσω από τον Φιλημένο. Ο πρώτος κρατούσε πάλι το ενεργειακό μαστίγιο, αλλά χωρίς να το έχει ενεργοποιημένο: η μακριά, αλυσιδωτή ουρά του δεν στραφτάλιζε.

«Αυτή η φυλακή είναι λίγο καλύτερη από την προηγούμενη,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

Ο Κύριος της Κιρβιάδας γέλασε. «Έτσι μιλά ο άνθρωπος που θα έπρεπε να ήταν νεκρός!» φώναξε, μοιάζοντας να απευθύνεται περισσότερο στους υπόλοιπους παρά στον Γεώργιο. Ύστερα είπε, συγκεκριμένα σ'αυτόν: «Καταλαβαίνεις πόσο σ'έχουν ευνοήσει οι θεοί της Υπερυδάτιας, ξένε;»

Ο Φιλημένος έμεινε ακίνητος, και αμίλητος.

«Σου έδωσα την ευκαιρία ν'αποδείξεις την αξία σου στην Αρένα, και το έκανες! Και τώρα τρως μέσα στο Οχυρό του Άρχοντα της Κιρβιάδας! Σου έχω στείλει φαγητά και ποτά, σου έχω στείλει γυναίκες· σου έχω δώσει μηχανήματα και έντυπα· σου έχω επιστρέψει τα πράγματά

σου – ακόμα και τα όπλα σου – όπως ζήτησες. Καταλαβαίνεις πόσο σ'έχουν ευνοήσει οι θεοί της Υπερυδάτιας, γαμιόλη;»

«Με δηλητηρίασες, επίσης,» του θύμισε ο Γεώργιος.

Ο Αθανάσιος γέλασε ξανά. «Ένα... μέτρο ασφαλείας· γιατί έχω την εντύπωση ότι δυσκολεύεσαι να κρατήσεις τα νεύρα σου.»

Ο Φιλημένος δεν το σχολίασε αυτό, αλλά το χέρι του έσφιγγε δυνατά τη λαβή του σπαθιού που ήταν θηκαρωμένο στη ζώνη του.

«Είσαι πρόθυμος να πολεμήσεις για εμένα, ώστε ν'αποκτήσεις ακόμα περισσότερα;» τον ρώτησε ο Αθανάσιος Ζερδέκης.

«Ίσως.»

«Ίσως...» Ο Αθανάσιος γέλασε. «Τον ακούτε;» φώναξε. «'Ίσως,' λέει! Ίσως! ΙΣΩΣ!»

«Είναι απαράδεκτος, Άρχοντά μου,» είπε ο Μάρκος.

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Αθανάσιος Ζερδέκης. «Απαράδεκτος.»

«Δεν είπα ότι δεν θα πολεμήσω για σένα,» διευκρίνισε ο Φιλημένος.

«Άρχισε να γίνεται πιο ομιλητικός!» παρατήρησε ο Κύριος της Κιρβιάδας.

«Εξαρτάται από το τι θα μου ζητήσεις...»

«Οτιδήποτε μπορώ να σου ζητήσω! Οτιδήποτε! Είμαι ο Άρχοντάς σου! Είμαι ο λόγος που είσαι ακόμα ζωντανός!» Σηκώθηκε από τον θρόνο του. «Ό,τι και να σου ζητήσω θα τρέξεις να το κάνεις. Ή όχι;»

«Πες μου τι θέλεις από εμένα.»

«Σύντομα, ίσως να θέλω να πας μαζί με κάποιους ανθρώπους μου για μια συγκεκριμένη δουλειά. Κι αυτή η δουλειά θα απαιτεί να πολεμήσεις – να πολεμήσεις όπως στην Αρένα, σαν μαχητής της οργής!»

«Θα το κάνω.»

«Γίνεσαι ολοένα και πιο λογικός.» Ο Αθανάσιος κάθισε στον θρόνο του, παρατηρώντας τον Γεώργιο. Ή ίσως, πρόσθεσε νοερά, νομίζει ότι θα μπορούσες να δραπετεύσεις. Αλλά αν κάνεις να φύγεις το Απροσδόκητο Κάλεσμα του Αβυσσαίου θα σε προλάβει, αν όχι οι άνθρωποί μου. «Θέλεις κάτι άλλο από εμένα σήμερα; Θέλεις να σου στείλω κάτι, ή κάποιον, στο δωμάτιό σου;»

«Όχι.»

«Έχεις τίποτα περισσότερο να μου πεις, Γεώργιε;»

«Όχι.» Τα μάτια του δεν είχαν βλεφαρίσει καθόλου. Ούτε στιγμή.

# 7

Επιστρέφω στο σπίτι της Διονυσίας (χρησιμοποιώντας ξανά τις συγκοινωνίες της Μεγάπολης) και συναντώ τον Αρσένιο, ο οποίος τώρα δεν βρίσκεται στο δωμάτιό του αλλά στο σαλόνι, καθισμένος στον έναν από τους δύο σοφάδες. Η Διονυσία κάθεται στον άλλο σοφά, με μια κούπα τσάι στα χέρια και τα πόδια της σταυρωμένα κάτω από τη μακριά ρόμπα της. Τους λέω για τη συνομιλία μου με έναν άνθρωπο ενός Εκλεκτού της Μεγάπολης – δεν αναφέρω ούτε το όνομα του Μελέτιου ούτε του Γεράσιμου Ευκάλνιου – και ότι σύντομα θα αποπλεύσουμε μαζί με τον Ευστάθιο και την κυρά Ιωάννα για να αναζητήσουμε τους Τρομερούς Καπνούς. Εξηγώ πως ο άνθρωπος του Εκλεκτού θα ήθελε κι ο Αρσένιος να έρθει, αν φυσικά το επιθυμεί.

«Σου είπα ότι όπου πας εκεί θα πάω κι εγώ, Οφιομαχητή, δεν σ'το είπα;»

Η Διονυσία τού ρίχνει ένα ενοχλημένο βλέμμα, και μετά κοιτάζει εμένα, επικριτικά. «Δε μπορείς να τον πάρεις μαζί σου, Γεώργιε!»

«Ούτε εσύ μπορείς να ελέγχεις τη ζωή μου, Διονυσία!» παρεμβαίνει ο Αρσένιος. «Δική μου είναι η απόφαση, και δίκη μου μόνο.»

Η Διονυσία αναστενάζει. «Μας υποσχέθηκες ότι θα μας οδηγήσεις σ'αυτό τον ιερέα, τον Άνθιμο,» μου θυμίζει.

«Άνθιμος;» κάνει ο Αρσένιος. «Ίδιο όνομα με τον φίλο μου τον Γερσίκιο;»

«Ναι,» απαντώ, «και θα σας οδηγήσω εκεί. Δεν το έχω ξεχάσει.»

«Πού μένει;» ρωτά η Διονυσία.

«Δεν υπάρχει λόγος να επισκεφτούμε ιερείς, Οφιομαχητή,» παρεμβαίνει ο Αρσένιος, επίτηδες ίσως, για να θυμώσει την αδελφή του. «Χαμένος χρόνος! Η αναζήτηση για τους Τρομερούς Καπνούς είναι πιο σημαντική.»

Για κάποιο λόγο, δεν φαίνεται να φοβάται παρότι είναι τυφλός. Ίσως το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς να έκαψε και όλο τον φόβο από μέσα του, μην αφήνοντας τίποτα από αυτόν.

«Ο ιερέας πιθανώς να μπορεί να σε βοηθήσει!» λέει η Διονυσία στον Αρσένιο. «Μην είσαι ανόητος!»

«Μου έδωσες εσύ όση βοήθεια χρειαζόμουν, αδελφή μου,» της αποκρίνεται, και γελά ξερά. Και βλέπω τη θλίψη στα μάτια της και στο πρόσωπό της· κατηγορεί τον εαυτό της ξανά παρότι το ξέρει πως δεν φταίει εκείνη για ό,τι έγινε. «Τώρα,» συνεχίζει ο Αρσένιος, «εγώ θα βοηθήσω τον Οφιομαχητή.»

«Η Διονυσία έχει δίκιο,» του λέω. «Θα ήταν καλό να επισκεφτείς τον Άνθιμο. Γνωρίζει πολλά, έχει δει πολλά. Ίσως να έχει δει και κάποιον που έχει επιβιώσει από δάγκωμα κερασφόρου οχιάς και έχει βρεθεί στη δική σου κατάσταση.»

«Τυφλός;»

«Και βλέποντας οράματα ακόμα και ξύπνος. Δε σ'ενδιαφέρει να μάθεις;»

«Μπορεί,» λέει επίμονα ο Αρσένιος. «Θα το σκεφτώ. Θα το σκεφτώ.» Έχοντας ακουμπισμένα τα χέρια του στο όρθιο ραβδί του καθώς είναι καθισμένος στον σοφά, σαν να του χρειάζεται για να στηρίζεται εκεί. Τα μάτια του ατενίζουν τον πίνακα ανάμεσα από τα αγάλματα του Αστερίωνα και του Ζέφυρου χωρίς να τον βλέπουν.

«Μην τον ακούς,» μου λέει η Διονυσία. «Θα πάμε στον Άνθιμο. Αύριο.»

«Δεν θα ορίζεις εσύ τη ζωή μου, Διονυσία!» φωνάζει ο Αρσένιος, μοιάζοντας εξοργισμένος ξαφνικά. Σηκώνεται όρθιος. «Θα πάμε όποτε νομίζω εγώ. Και αν ποτέ το νομίσω!» Βαδίζει, έχοντας το ραβδί του απλωμένο μπροστά του, πηγαίνοντας προς την έξοδο του σαλονιού.

Η Διονυσία σηκώνεται για να τον βοηθήσει.

«Μείνε μακριά μου!» της λέει εκείνος, ακούγοντάς την μάλλον: και βλέπω ξανά την πληγωμένη όψη στο πρόσωπό της.

Τον προειδοποιεί: «Αν δεν πάμε αύριο στον Άνθιμο, ίσως ο Γεώργιος να φύγει με το πλοίο του Ευστάθιου—»

«Τότε θα είμαι κι εγώ μαζί του!» αποκρίνεται ο Αρσένιος, και βγαίνει απ'το σαλόνι, βαδίζοντας αρκετά καλά για άνθρωπος που πρόσφατα τυφλώθηκε, οφείλω να παρατηρήσω.

Η Διονυσία δεν τον ακολουθεί, αλλά στέκεται και τον κοιτάζει να ανεβαίνει τη στριφτή σκάλα. Και μετά αφουγκράζεται τα βήματά του, πρώτα στα ξύλινα σκαλοπάτια και έπειτα στο επάνω πάτωμα, μέχρι να φτάσει στο δωμάτιό του.

Τότε η Διονυσία έρχεται και κάθεται πάλι στον σοφά όπου καθόταν και πριν. Εγώ είμαι καθισμένος σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού και την αντικρίζω.

«Με συγχωρείς,» της λέω, «αλλά αν θέλει να έρθει...»

«Δεν είναι δικό σου το φταίξιμο, Γεώργιε. Δικό του είναι. Όμως δεν έπρεπε να είχες πει τίποτα γι'αυτόν στον πράκτορα του Εκλεκτού.»

«Ναι, ίσως...» Πίνω μια γουλιά από το κρασί μου.

«Νομίζεις πραγματικά ότι μπορεί να σας βοηθήσει να βρείτε τους Καπνούς με τα οράματά του;»

«Δεν αποκλείεται. Με είδε να συναντώ τη μαυρόδερμη πειρατίνα, επομένως αυτά που βλέπει δεν είναι όλα παραισθήσεις.»

Η Διονυσία αναστενάζει ξανά, πλέκοντας τα χέρια της επάνω στα σταυρωμένα γόνατά της. Νευρική. «Ίσως να έρθω κι εγώ,» λέει τελικά. «Δε μπορώ να τον εγκαταλείψω. Φοβάμαι γι'αυτόν. Και... και είναι πιθανό να έχει τυφλωθεί εξαιτίας μου.»

«Αποκλείεται να συμβαίνει αυτό, και το ξ--»

«Όχι,» με διακόπτει, «δεν αποκλείεται.»

«Αν δεν είχες κάνει εκείνη τη μαγγανεία επάνω του, τώρα θα ήταν νεκρός, γιατί εγώ θα είχα αργήσει να έρθω με το αντίδοτο.»

«Ίσως όμως και να μην ήταν νεκρός!»

«Κατά πάσα πιθανότητα θα ήταν. Ελάχιστοι επιβιώνουν από--»

«Κι αν ήταν ένας από τους ελάχιστους;»

«Σταματά να βασανίζεις έτσι τον εαυτό σου!» της λέω, νιώθοντας την οργή της Έχιδνας να φουντώνει εντός μου σαν πυρκαγιά. «Έκανες ό,τι καλύτερο μπορούσες. Αυτό είναι αρκετό. Τα πολλά 'αν' δεν έχουν νόημα. Σε τελική ανάλυση, αν κι εγώ δεν είχα βρει πλοίο εκείνη τη νύχτα στη Σιρκόβη αλλά την επόμενη ημέρα, μάλλον δεν θα είχα

συναντήσει τους Τρομερούς Καπνούς, θα είχα έρθει εγκαίρως, και θα είχα σώσει τον αδελφό σου.»

«Ναι,» μου λέει, «έχεις δίκιο... Αυτό είναι αλήθεια... αλλά και πάλι...» Πιάνει την κούπα με το τσάι της από τον βραχίονα του σοφά και πίνει μια γουλιά.

«Δε χρειάζεται νάρθεις μαζί μας,» της λέω. «Θα ταξιδέψουμε μακριά. Δεν ξέρουμε ποτέ θα επιστρέψουμε.»

«Και προτείνεις ν'αφήσω τον Αρσένιο μόνο του σ'ένα τέτοιο ταξίδι;»

«Δε θα είναι μόνος—»

«Αλλά ούτε εγώ θα είμαι μαζί του. Και είναι τυφλός, Γεώργιε! Δε μπορώ να τον εγκαταλείψω. Θα έρθω. Και μη μου πεις ότι ο πράκτορας του Εκλεκτού – όποιος κι αν είναι – δεν θα το ήθελε αυτό. Θα του μιλήσω προσωπικά αν χρειάζεται!»

«Δεν πιστεύω να έχει πρόβλημα,» αποκρίνομαι. Αλλά ίσως ο Αρσένιος να έχει πρόβλημα, προσθέτω νοερά. Θα νομίζει ξανά ότι προσπαθείς να «ορίζεις τη ζωή του»...

Η Διονυσία ρωτά: «Πότε θα αποπλεύσουμε; Προλαβαίνουμε να πάμε στον Άνθιμο, έτσι;»

«Προλαβαίνουμε,» τη διαβεβαιώνω. «Δε θα φύγουμε αμέσως. Ο πράκτορας του Εκλεκτού θέλει πρώτα να πάρει όσες πληροφορίες μπορεί από εδώ· κι αυτό σημαίνει ότι, μάλλον, εγώ δεν θα χρειαστεί να τριγυρίσω και τόσο στα λιμάνια της Μεγάπολης όσο υπολόγιζα. Αν και θα το κάνω, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να μάθεις. Ίσως ν'ακούσω κάτι που ο άνθρωπος του Εκλεκτού δεν θ'ακούσει.»

«Γιατί δεν μου λες τα ονόματά τους;»

«Είναι άτομο που προτιμά να διατηρεί μια κάποια μυστικότητα. Αλλά, αφού θα έρθεις μαζί μας, θα τον συναντήσεις σύντομα η ίδια. Θα του μιλήσω για σένα από πριν, φυσικά· πρέπει να τον ειδοποιήσω προτού ανεβείς στο πλοίο μας.»

«Να του πεις ότι, αν δεν έρθω εγώ, ούτε ο αδελφός μου θα έρθει.»

Ύστερα, τρώμε όση ψαρόσουπα έχει απομείνει από το μεσημέρι και, τελικά, πηγαίνουμε για ύπνο. Εγώ, φυσικά, δεν κοιμάμαι αλλά ξεκουράζομαι ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου. Στο μυαλό μου είναι, κυρίως, εκείνη η μαυρόδερμη πειρατίνα. Την ξέρω; Την έχω ξαναδεί κάπου; Παλεύω με το μυαλό μου, με τις ξεχα-

σμένες αναμνήσεις μου. Αλλά, ως συνήθως, τίποτα δεν θυμάμαι. Είναι σαν να έχω αποκοπεί τελείως από το παρελθόν μου. Ορισμένες φορές νομίζω πως δεν έχω καμιά σχέση με τον άνθρωπο που κάποτε ήμουν – όποιος κι αν ήταν αυτός. Νομίζω πως γεννήθηκα μέσα από τη θάλασσα, όταν με βρήκαν οι ιερείς της Έχιδνας στις ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων.

Το μόνο που θυμάμαι από τη ζωή του παλιού εαυτού μου είναι εκείνη η καταιγίδα, και το πλοίο του να καταποντίζεται, και η Φυσαλίδα μέσα στην οποία βρέθηκε, και η Έχιδνα να έρχεται και να τον αρπάζει και να τον φιλά...

...και τότε γεννήθηκα.

Αλλά αυτή η μαυρόδερμη γυναίκα ξέρει τον παλιό εαυτό μου. Και θέλω να μάθω ποιος ήταν. Από πού τον ξέρει; Από την Υπερυδάτια, ή από τη Μοργκιάνη; Ή από άλλη διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος;

Το πρωί έρχεται, τελικά, και ρωτάω τον Αρσένιο αν θα ήθελε να τον οδηγήσω τώρα στον Άνθιμο. Βρισκόμαστε στην κουζίνα, παίρνοντας πρωινό που έχει ετοιμάσει η Διονυσία: καφέδες και τηγανίτες.

«Όχι,» λέει ο Αρσένιος. «Δε χρειάζεται να με δουν ιερείς της Έχιδνας.»

Η όψη της Διονυσίας φανερώνει τη δυσaráσκειά της.

«Σκέψου το,» του προτείνω, «και όποτε θελήσεις μου το λες.»

«Δε θα ξεκινήσουμε την αναζήτησή μας για τους Καπνούς;» Μοιάζει να βιάζεται να φύγει από το σπίτι της αδελφής του. Σαν να νομίζει ότι μπορεί έτσι, τόσο απλά, να ξεφύγει από ό,τι του συνέβη. Σαν να νομίζει ότι αυτή η αναζήτηση θα αλλάξει τη ζωή του.

«Όχι ακόμα,» του λέω. «Ο άνθρωπος του Εκλεκτού χρειάζεται να συγκεντρώσει κάποιες πληροφορίες πρώτα. Κι εγώ το ίδιο. Θα βαδίσω λίγο στα λιμάνια σήμερα, αφού δεν θέλεις να πάμε στον Άνθιμο.»

«Πού ακριβώς μένει αυτός ο Άνθιμος;» ρωτά η Διονυσία.

«Στις Ακτές των Βράχων, στον Ναό της Έχιδνας εκεί.»

Η Διονυσία νεύει. «Το περίμενα πως ή εκεί θα ήταν ή στον Υψηλό Ναό της Έχιδνας στις όχθες του ποταμού Έλνου.»

«Ο Άνθιμος,» λέω στον Αρσένιο γι'ακόμα μια φορά, «ξέρει πολλά. Εκείνος θα ήταν Αρχιερέας της Έχιδνας στην Κεντρυδάτια αν δεν εί-

χαν προκύψει κάποια δυσάρεστα επεισόδια που έδωσαν, τελικά, το αξίωμα στην τωρινή Αρχιερέια.»

Ο αδελφός της Διονυσίας δεν φαίνεται να δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτό. Οπότε, σύντομα τους χαιρετώ και φεύγω από το σπίτι της. Είμαι σίγουρος πως όταν ο Αρσένιος σκεφτεί πιο λογικά θα θελήσει να μιλήσει με τον Άνθιμο· αλλά ελπίζω ως τότε να μην έχουμε αποπλεύσει από τη Μεγάπολη.

Πηγαίνω σε μια στάση δημόσιων επιβατηγών στους Λοφότοπους και ανεβαίνω στο όχημα που δεν αργεί να έρθει. Χρησιμοποιώντας τις συγκοινωνίες, περνάω από τον Ψηλόγερο και τη Διχτυωτή και φτάνω στο Κάτω Ανατολικό Λιμάνι. Επισκέπτομαι έναν γνωστό μου εκεί που δουλειά του είναι να πιάνει καβούρια στις Ακτές των Βράχων. Τώρα, όμως, δεν δουλεύει· συνήθως πηγαίνει βράδια για κυνήγι, και τα πρωινά κάθεται στο Καπηλειό του Βαρετού, πίνει οινοειδείς εκκρίσεις τρίουρης σουπιάς ή ρετσίνα Τρισάλμυρων Δασών, και ακούει όλα τα νέα και τις φήμες. Μιλά με τους πάντες εκτός από τα βατράχια του Λοκράθου. Τον συναντώ στη συνηθισμένη του θέση, μ' ένα ποτήρι ρετσίνα από κοντά και τα μεγάλα πόδια του ξυπόλυτα όπως πάντα· δεν θυμάμαι να τον έχω δει ποτέ ποδεμένο. Είναι καφετόδερμος και έχει μαλλιά σγουρά, μαύρα, και μακριά μέχρι τη μέση σχεδόν. Τα μούσια του, εξίσου πλούσια, του φτάνουν ως το στήθος. Το πρόσωπό του το χάνεις εκεί μέσα. Αλλά τα σπινθηροβόλα μάτια του ποτέ.

Καταχαίρεται που με βλέπει· πετάγεται όρθιος και με χτυπά στην πλάτη και χαμογελά και σφυρίζει στους φίλους του ότι ο σωτήρας του είν' εδώ, ήρθε, ο Οφιομαχητής! και προτείνει να με κεράσει ρετσίνα Τρισάλμυρων Δασών, ή οινοειδείς εκκρίσεις τρίουρης σουπιάς, ή ό,τι άλλο γουστάρω βρε αδερφέ. Τον ευχαριστώ και αρνούμαι· του λέω ότι είναι νωρίς για εμένα.

«Έλα τώρα! Οι ήλιοι έχουνε βγει· άρα δεν είναι νωρίς!»

«Έχω δουλειές, Ευσέβιε. Άλλη φορά ίσως.»

«Κρίμας. Έχουν φέρει καλό πράμα τούτες τις μέρες.» Πίνει μια γουλιά απ' τη ρετσίνα του.

Τον ρωτάω τι ξέρει για τους Τρομερούς Καπνούς. Μου λέει ότι τους έχει ακούσει αλλά νομίζει πως όλα είναι παραμύθια – γίγαντας από καπνό που κουβαλά και γιγάντιο τσεκούρι από καπνό – φανερές

μπούρδες! Τον πληροφορώ ότι δεν είναι μπούρδες: τον έχω δει κι εγώ αυτό τον γίγαντα. Τα μάτια του γουρλώνουν, ζητά να μάθει κι άλλα. Του μιλάω, εν συντομία, για την επίθεση των Καπνών εναντίον μας, και τον προτρέπω να μου πει τι ξέρει για τις άλλες περιπτώσεις. Ποια ήταν αυτή η καπετάνισσα του Παλιού Χορευτή, κατά πρώτον;

«Δεν ξέρω, δεν τόχω ακούσει,» παραδέχεται. Αλλά μου αναφέρει μια ακόμα περίπτωση που ο Ισίδωρος Ορνάκιος δεν γνώριζε: για ένα σκάφος που λένε ότι κουρσεύτηκε ανοιχτά του Πλοκαμιού των Ναυαγίων, στα βόρεια της Κεντρυδάτιας· το διέλυσε ο γίγαντας του καπνού, υποτίθεται, τόκοψε φέτες. Τον ρωτάω πότε έγινε αυτό – πριν απ’την επίθεση κατά του Παλιού Χορευτή (που είναι η πρώτη επίθεση των Καπνών, απ’ό,τι ξέρω); Μου απαντά ότι δεν είναι σίγουρος. Τάχει μπλέξει· δε γνωρίζει ποια επίθεση έγινε πρώτα και ποια μετά. «Γιατί, όμως, σ’ενδιαφέρει εσένανε για τους Τρομερούς Καπνούς, Γεώργιε;»

«Είναι μια... προσωπική υπόθεση.»

«Και δε θες να μοιραστείς την ιστορία σου με τον Ευσέβιο τον Καβουροσφάχτη;»

«Όταν έχω περισσότερο χρόνο, ίσως. Θα τα ξαναπούμε.»

«Όποτε θες· είσαι ο σωτήρας μου.»

Ανταλλάσσουμε μια δυνατή χειραψία και φεύγω από το Καπηλειό του Βαρετού. Παίρνω τις συγκοινωνίες ξανά, κατευθύνομαι προς τα βόρεια. Το μεσημέρι δεν είναι και τόσο μακριά, ύστερα από τις κουβέντες με τον Ευσέβιο. Βγάζω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου, όσο είμαι καθισμένος μέσα σ’ένα μακρύ επιβατηγό, και καλώ τον Δημήτριο, να δω τι γίνεται. Το σήμα μου δεν φτάνει. Είναι απενεργοποιημένος ο πομπός του;

Θυμάμαι όσα τού είχα πει για την Κρυσταλλία. Αυτή η τύπισσα μού φαίνεται παράξενη. Ή, τουλάχιστον, η συνάντησή της με τον Δημήτριο μού φαίνεται παράξενη. Λες ο τζογαδόρος νάχει μπλέξει πουθενά;

Θα καλούσα τον Στεριανό Γίγαντα, μα δεν ξέρω τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του ξενοδοχείου· επομένως, αποφασίζω να πάω προς τα εκεί. Εξάλλου, στον δρόμο μου είναι, περίπου. Ο επόμενος γνωστός που θα επισκεφτώ βρίσκεται στα Ψηλά Σαγόνια.

Φτάνω στον Ευθύγραμμο και μπροστά στον πύργο από πέτρα, μέταλλο, και κρύσταλλα που είναι ο Στεριανός Γίγαντας. Περνάω την είσοδό του και πλησιάζω τη γυναίκα στη ρεσεψιόν, της ζητάω να καλέσει το δωμάτιο του Δημήτριου. Εκείνη πατά ένα πλήκτρο πάνω στον δίαυλό της και περιμένει. «Δε νομίζω ότι είναι εδώ, κύριε,» μου λέει.

«Λείπει; Είστε σίγουρη;»

«Δε θυμάμαι να τον είδα καθόλου από το πρωί, και το βράδυ δεν είχα βάρδια εγώ. Τι να σας πω; Ίσως να λείπει από χτες βράδυ.»

Αισθάνομαι μια τρομερή οργή να φουντώνει, ανεξήγητα και παράλογα, μέσα μου. Τη δαμάζω με πεπειραμένη ευκολία. Ευχαριστώ τη γυναίκα της ρεσεψιόν και επιστρέφω στην είσοδο του ξενοδοχείου, βγαίνοντας. Προβληματισμένος σχετικά με τον Δημήτριο. Λες να έχει πάει κάπου με την Κρυσταλλία; Αλλά γιατί νάχει απενεργοποιημένο τον πομπό τ-;

Ένα φορτηγάκι έρχεται προς το μέρος μου. Από τα δεξιά. Γρήγορα.

Πετάγομαι στο πλάι, ενστικτωδώς.

Και η ενεργειακή ριπή αστοχεί το κεφάλι μου για μερικά εκατοστά, χτυπώντας τον τοίχο πίσω μου, πέντε μέτρα απόσταση από τον Στεριανό Γίγαντα.

Οι τέσσερις μεταλλικοί τροχοί του μικρού φορτηγού σταματούν απότομα, ουρλιάζοντας. Η πλαϊνή, συρόμενη πόρτα του είναι ανοιχτή, και δυο άντρες με κουκούλα στο κεφάλι και μαντήλι στο πρόσωπο στέκονται εκεί, έχοντας πιστόλια υψωμένα. Πετάγομαι ξανά, πέφτω στο πλακόστρωτο του πεζόδρομου, κυλιέμαι... ενώ τρεις ενεργειακές ριπές αστοχούν πίσω μου. Σταματώ να κυλιέμαι, σηκώνομαι στο ένα γόνατο, έχοντας ήδη τραβήξει το βελονοβόλο μέσα από την κάπα μου.

Αλλά το φορτηγάκι κινείται τώρα, οι μεταλλικοί τροχοί του στριφογυρίζουν ξέφρενα, και η συρόμενη πλαϊνή πόρτα του κλείνει. Το όχημα φεύγει ολοταχώς, στρίβοντας σ'έναν δρόμο του Ευθύγραμμου.

Τινάζομαι όρθιος και το κυνηγάω, νιώθοντας την οργή μου να με φλογίζει και να με ωθεί. Βλέπω το πίσω παράθυρο του φορτηγού ν'ανοίγει και κάποιον να υψώνει πιστόλι, να με σημαδεύει-

(σκύβω)

–και να μου ρίχνει. Μια λεπτή δέσμη φωτός εκτοξεύεται από την κάννη, χτυπώντας με στη δεξιά κνήμη αν δεν κάνω λάθος. Αλλά ίσως και να κάνω, γιατί δεν αισθάνομαι τίποτα. Τίποτα απολύτως. Κάτι δεν πρέπει να πήγε καλά μ’αυτό το όπλο: μάλλον δυσλειτουργήσε για κάποιο λόγο. Διότι δεν έχω ξαναδεί κανένα όπλο που να εκτοξεύει τέτοια δέσμη. Ή μήπως...;

Το πίσω παράθυρο του φορτηγού κλείνει καθώς συνεχίζω να τους κυνηγάω ακάθεκτος. Αλλά ούτε ένας Φιλημένος δεν μπορεί να προλάβει ένα όχημα που τρέχει μέσα σε δρόμους που δεν έχουν κυκλοφοριακό πρόβλημα.

Ποιοι ήταν αυτοί οι άθλιοι; αναρωτιέμαι καθώς έχω σταματήσει σε μια γωνία, βαριανασαίνοντας, νιώθοντας την Ευθαλία να κινείται νευρικά πάνω στον πήχη μου, κάτω απ’το μανίκι μου, νιώθοντας την οργή μου να με πλημμυρίζει – θέλω να τους πιάσω και να τους διαλύσω. **ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΛΥΣΩ!**

Φέρνω στο νου μου το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου· τ’αφήνω να σφυρίξει μέσα μου, ν’απομακρύνει το δηλητήριο της Έχιδνας.

Ποιοι μπορεί να ήταν αυτοί οι καριόληδες;

Κάποιοι που με ήξεραν, προφανώς. Αποκλείεται να περίμεναν έναν τυχαίο άνθρωπο να βγει από τον Στεριανό Γίγαντα για να τον ληστέψουν. Δεν υπάρχουν τέτοιου είδους ληστές μες στη Μεγάπολη. Αυτά είναι για την ύπαιθρο, τις ερημιές, και άλλες, πολύ πιο άγριες πόλεις.

Και τι μου θυμίζουν αυτοί οι καριόληδες; Τι μου θυμίζουν;

Α ναι! Φυσικά! Τους άλλους καριόληδες. Εκείνους στους Στενότοπους. Εκείνους που, σίγουρα, με παρακολουθούσαν από τη Σιρκόβη. Η εμφάνισή τους ήταν το ίδιο παράξενη και απρόσμενη. Και προσπαθούσαν κι αυτοί να με αιχμαλωτίσουν. Γιατί, ναι, αποκλείεται τώρα να με ήθελαν νεκρό. Αν με ήθελαν νεκρό, θα επιχειρούσαν κατά πρώτον να με πατήσουν με το όχημά τους· και τέτοιο πράγμα δεν έκαναν. Ούτε κρατούσαν πυροβόλα όπλα (τα οποία, παρότι δυσλειτουργούν μία στις τρεις, όταν λειτουργήσουν μπορούν να αποδειχτούν θανατηφόρα) ή βαλλίστρες. Προσπάθησαν να με αναισθητοποιήσουν με ενεργοβόλα· και, βλέποντας πως δεν τα κατάφεραν αμέσως, την κοπάνησαν.

Έχοντας κατά νου να ξαναπροσπαθήσουν αργότερα, ίσως;

Ποιοι είναι, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου;

Μπορεί να είναι οι ίδιοι που παρουσιάστηκαν και στη Σιρκόβη; Ή, αν όχι, τι σχέση έχουν μεταξύ τους; Και πώς ήξεραν ότι τώρα βρίσκομαι στη Μεγάπολη; Πώς είναι δυνατόν κάτι τέτοιο;

Βαδίζω, φεύγοντας από εκείνη τη γωνία, κατευθυνόμενος νότια μέσα στον Ευθύγραμμο, προς τα Ψηλά Σαγόνια. Προσπαθώντας να καλμάρω την οργή μου με το περπάτημα. Το έχω ξανακάνει και παλιότερα, πολλές φορές. Πιάνει. Έπιανε ακόμα και προτού γνωρίσω τον Γέρο του Ανέμου.

Τι θα έλεγε ο Γέρος του Ανέμου τώρα;

Άφησε τον εαυτό σου να ταξιδέψει εκεί όπου φυσά ο άνεμος, Οφιομαχητή. Εκεί όπου φυσά ο άνεμος... Φυσικά. Τι άλλο;

Αλλά πού σκατά φυσά ο άνεμος τώρα; Έχω την αίσθηση ότι κολυμπάω μέσα στα ξεράσματα του Λοκράθου!

Πώς μπορεί να ήξεραν αυτοί οι καριόληδες ότι είμαι εδώ; Πρέπει κάπως να έμαθαν, στη Σιρκόβη, ότι μπάρκαρα σε πλοίο που κατευθυνόταν προς Μεγάπολη· δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Και πώς μπορεί να το πληροφορήθηκαν αυτό; Από την Ιουλία; Αποκλείεται οικειοθελώς να τους το είπε! Την απείλησαν; Μα τα φαρμακερά μαλλιά της Έχιδνας, την έβαλα σε μπελάδες; Η οργή μου φουντώνει ξανά. Νιώθω την ξαφνική παρόρμηση να πάρω πλοίο, τώρα, και να πάω στη Σιρκόβη. Αλλά, όχι, θα ήταν ανόητο. Επιπλέον, υπάρχει κι άλλη εξήγηση για το πώς μπορεί να με βρήκαν αυτοί οι μπάσταρδοι. Μπορεί απλά να με παρακολουθούσαν καθώς κατευθυνόμουν προς την προβλήτα όπου ήταν αραγμένα τα Φτερά των Ωκεανών· και μετά δεν θα ήταν δύσκολο να πληροφορηθούν πού πήγαιναν τα Φτερά.

Επομένως, έφυγαν κι αυτοί από τη Σιρκόβη και ήρθαν εδώ, στη Μεγάπολη. Κυνηγώντας με.

Και πάλι, όμως, κάτι δεν δένει... Η Μεγάπολη δεν λέγεται τυχαία Μεγάπολη· είναι όντως μεγάλη; είναι πελώρια. Δεν μπορείς τόσο εύκολα να βρεις κάποιον, ειδικά αν δεν έρθει με το πλοίο που περιμένεις ότι θα έρθει. Και έτσι όπως ήρθα εγώ θα ήταν αδύνατον να με εντοπίσουν. Ακόμα και οι πράκτορες των Εκλεκτών θα δυσκολεύονταν.

Αλλά αυτοί οι καριόληδες – όποιοι κι αν είναι – με βρήκαν.

Και μου επιτέθηκαν καθώς έβγαινα από τον Στεριανό Γίγαντα.

Καθώς έβγαινα απ'το ξενοδοχείο του Δημήτριου Ζερδέκη...

...ο οποίος σήμερα μοιάζει νάχει εξαφανιστεί.

Ο Δημήτριος είναι που με πρόδωσε; Δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Γιατί, εκτός των άλλων, τι σχέση μπορεί νάχει μ'αυτούς τους τύπους οι οποίοι, την προηγούμενη φορά, μου επιτέθηκαν μες στους Στενότοπους της Μικρυδάτιας; Τι σχέση μπορεί να έχει ο Δημήτριος Ζερδέκης με τη Μικρυδάτια;

Και πού σκατά είναι, τώρα;

Καθώς πλησιάζω βαδίζοντας τα σύνορα των Ψηλών Σαγονιών, αγοράζω μια Αντάρα από ένα περίπτερο, ανοίγω το κουτάκι, και πίνω μια μεγάλη γουλιά από το αναψυκτικό. Τραβάω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου από μια εσωτερική τσέπη της κάπας μου, για να καλέσω τον Δημήτριο ξανά· αλλά σταματάω.

Τι ήταν εκείνο το όπλο με το οποίο μου έριξαν καθώς τους κυνηγούσα; Κοιτάζω κάτω, τη δεξιά μου κνήμη. Δε βλέπω τίποτα ασυνήθιστο εκεί. Το παντελόνι δεν είναι τρυπημένο· ούτε καν καψαλισμένο. Αυτή η λεπτή δέσμη φωτός είναι σαν ποτέ να μην το χτύπησε.

Κάτι, όμως, μου θυμίζει. Ξέρω τι είναι το συγκεκριμένο όπλο. Ξέρω... από το αινιγματικό παρελθόν μου, που μου δίνει πολλές ανύποπτες πληροφορίες κάθε τόσο. Αλλά τώρα δεν έρχεται στο μυαλό μου εκείνο που θέλω.

Τι είναι αυτό το όπλο, γαμώτο;

Σηκώνω το μπατζάκι του παντελονιού μου. Δε βλέπω κανένα σημάδι πάνω στο κατάμαυρο δέρμα μου. Τίποτα. Σαν τίποτα να μη με χτύπησε.

Λες όντως να δυσλειτουργήσε το πιστόλι τελικά; Αλλιώς, τι μπορεί να ήταν; Κάτι που εκτοξεύει άκακο φως; Δε μου φαίνεται και πολύ πιθανό.

Κατεβάζω πάλι το μπατζάκι μου και, συνεχίζοντας να βαδίζω, καλώ τον Δημήτριο. Δεν τον βρίσκω. Πάλι απενεργοποιημένος μοιάζει νά-ναι ο πομπός του.

Δεν είναι δυνατόν να μ'έχει προδώσει. Δεν μπορώ να το πιστέψω, μα τα μαλλιά της Έχιδνας! Ακόμα κι αν υποθέσω ότι ήθελε να με προδώσει, πώς να σχετίζεται με τους καριόληδες που με κυνηγούσαν στη Σιρκόβη;

Εκτός αν δεν είναι οι ίδιοι. Αν αυτοί είναι άλλοι.

Αν όμως συμβαίνει κάτι τέτοιο, τότε οι μέθοδοί τους είναι παράλογα παρόμοιες για ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα ανάμεσα στις δύο επιθέσεις...

Αφήνοντας πίσω μου τον Ευθύγραμμο, μπαίνω στα Ψηλά Σαγόνια. Βαδίζω στους δρόμους τους, για να καλμάρω την οργή μου, ενώ μες στο μυαλό μου σφυρίζει η Πάροδος του Πράου Ανέμου. Πλησιάζω τις όχθες της Άνω Σιαγόνας και το μαγαζί του γνωστού που σκοπεύω να επισκεφτώ. Αλλά, προτού φτάσω εκεί, επιχειρώ γι'ακόμα μια φορά να καλέσω τον Δημήτριο. Ποτέ δεν ξέρεις...

Και όντως! Τώρα απαντά.

«Έλα, Γεώργιε! Καλημέρα-»

«Πού στα γαμημένα δόντια του Λοκράθου είσαι;» γρυλίζω.

Ο Δημήτριος γελά. «Ηρέμησε, φίλε μου! Είχαμε πει να συναντηθούμε κάπου και δεν το θυμάμαι;»

«Σε καλούσα στον πομπό σου-»

«Είχε κλείσει. Δεν ξέρω πώς ακριβώς· κάτι πρέπει να πάτησα χτες βράδυ. Με θέλεις για τίποτα συγκεκριμένο;»

«Δεν είσαι στο ξενοδοχείο...»

«Πήγες εκεί να μ'αναζητήσεις, ε;»

«Ναι.» Και περιμένω με πολύ ενδιαφέρον ν'ακούσω τι θα πει...

«Πέρασα τη νύχτα εκεί που ήλπιζα,» μου λέει. «Με την Κρυσταλλία. Τελικά, άδικα την υποπτευόσουν. Είναι εντάξει. Απλά ήθελε να το παίξει δύσκολη. Ξέρεις, διάσημο πρόσωπο, δεν μπορούσε να μην το παίξει δύσκολη, θα ήταν-»

«Μου επιτέθηκαν έξω απ'τον Στεριανό Γίγαντα.»

«Τι πράγμα!» Μου ακούγεται αληθινά ξαφνιασμένος.

«Πήγα μέσα, να ζητήσω να καλέσουν το δωμάτιό σου. Δεν ήσουν εκεί και έφυγα. Αλλά καθώς απομακρυνόμουν απ'το ξενοδοχείο – μόλις που είχα βγει – μου επιτέθηκαν μέσα από ένα φορτηγάκι. Μου έριξαν με ενεργειακά πιστόλια-»

«Μα τα μαλλιά της Έχιδνας! Γιατί;» Εξακολουθεί να μου ακούγεται αληθινά ξαφνιασμένος.

«Δεν είμαι σίγουρος, αλλά αναρωτιέμαι πώς είναι δυνατόν να ήξεραν ότι θα ήμουν στον Στεριανό Γίγαντα-»

«Δε μπορεί να υποθέτεις ότι εγώ τούς είχα στήσει εκεί!» Δεν είναι χαζός. Είναι ανιψιός του Κύριου της Κιρβιάδας, άλλωστε. «Αν νομίζεις τέτοιο πράγμα—»

«Δεν νομίζω τέτοιο πράγμα,» τον διαβεβαιώνω. «Όμως είναι παράξενο. Γιατί να μου επιτεθούν εκεί; Σήμερα έχω διασχίσει τη μισητή Μεγάπολη με τις συγκοινωνίες. Θα μπορούσαν να μου είχαν επιτεθεί οπουδήποτε, όταν έβγαينا από το ένα επιβατηγό όχημα για να βαδίσω λίγο μέχρι να πάρω το άλλο.»

«Προφανώς τους βόλεψε περισσότερο να σου επιτεθούν έξω απ'το ξενοδοχείο, Γεώργιε, επειδή σταμάτησες και τους έδωσες χρόνο.»

«Δεν αποκλείεται,» παραδέχομαι, οφείλοντας να ομολογήσω ότι αυτό που λέει έχει κάποια λογική. Μπορεί να με παρακολουθούσαν από πριν.

«Ποιοι ήταν; Έχεις καμιά υποψία;»

«Μια... πολύ γενική υποψία.»

«Πες μου. Ίσως να μπορώ να βοηθήσω.»

«Δεν το νομίζω. Αλλά θα σου πω. Αργότερα. Έχω δουλειές τώρα.»

«Να με ξανακαλέσεις. Θέλω να σε δω.»

«Θα σε ξανακαλέσω,» υπόσχομαι. «Και νάχεις το νου σου κι εσύ. Δε μ'αρέσει που το λέω αυτό, αλλά αν έχουν καταλάβει ότι είσαι γνωστός μου, ίσως για κάποιο λόγο να γίνεις στόχος τους.»

«Ποιοι είναι, Γεώργιε, μα τους θεούς;»

«Δεν ξέρω. Αλλά έχω μια πολύ γενική υποψία, όπως σου είπα. Ίσως να είναι κάποιοι που συνάντησα έξω από τη Σιρκόβη.»

«Στη Μικρυδάτια;»

«Ναι.»

«Αδύνατον!»

«Κι όμως.»

«Μα—»

«Θα τα πούμε άλλη στιγμή. Πρέπει να πάω κάπου τώρα.»

Ο Δημήτριος με χαιρετά και η τηλεπικοινωνία μας τερματίζεται.

Πηγαίνω στις όχθες της Άνω Σιαγόνας, στο μαγαζί του Νικόλαου Σιριανόκη, που νοικιάζει βάρκες για μικρά ταξίδια στον ποταμό Έλνο και μέσα στον Κόλπο της Μεγάπολης. Τις δίνει σε ανθρώπους που ξέρει και σε όσους έχουν ταυτότητα πολίτη Μεγάπολης. Περνάνε πολ-

λοί από το κατάστημά του, και ακούει πολλά. Τον συναντώ και στεκόμαστε κοντά σε μια προβλήτα· τον ρωτάω κι αυτόν για τους Τρομερούς Καπνούς και για την καπετάνισσα του Παλιού Χορευτή: ξέρει το όνομά της; Ο Νικόλαος κουνά το κεφάλι· όχι, δεν το ξέρει. Αλλά έχει ακούσει για τους Τρομερούς Καπνούς. Όμως αυτά που μου λέει δεν είναι τίποτα το καινούργιο.

«Γιατί τους αναζητάς;» με ρωτά, όπως με ρώτησε κι ο Ευσέβιος ο Καβουροσφάχτης.

«Έχω μια δουλειά μαζί τους.»

«Να προσέχεις.»

«Το έχω κι αυτό υπόψη.» Και μια ξαφνική σκέψη έρχεται στο μυαλό μου. «Δε μου λες – μήπως πέρασε κανείς και με ζητούσε, τελευταία; Μέσα στις τελευταίες ημέρες;»

Ο Νικόλαος κουνά το κεφάλι. «Όχι. Γιατί; Θα έπρεπε;»

«Πιο πριν από τις τελευταίες ημέρες;»

«Ούτε. Θα έπρεπε να σε είχε ζητήσει κάποιος;»

«Κανονικά, όχι. Απλώς... είχα μια γενική υποψία.» Σκεφτόμουν, φυσικά, τους παράξενους καριόληδες που μοιάζει να με κυνηγάνε από τη Σιρκόβη ως εδώ. «Τέλος πάντων. Σ'ευχαριστώ, Νικόλαε.»

«Τίποτα. Χρειάζεσαι καμιά βάρκα;» Σ'εμένα δίνει βάρκες παρότι δεν έχω ταυτότητα πολίτη της Μεγάπολης.

Τώρα, όμως, δεν χρειάζομαι σκάφος· οι συγκοινωνίες μου είναι αρκετές. Τον χαιρετάω και φεύγω από το μαγαζί του.

Οι συγκοινωνίες της Μεγάπολης δεν περιορίζονται στους δρόμους της. Πηγαίνω λίγο παρακάτω στις όχθες της Άνω Σιαγόνας και φτάνω σε μια αποβάθρα-σταθμό. Εκεί στέκονται κι άλλοι τρεις – δυο γυναίκες κι ένας άντρας. Σύντομα, μια δημόσια λέμβος έρχεται, μακριά κι αστραφτερή κάτω από το φως των ήλιων, όλο κρύσταλλα και λευκοβαμμένα μέταλλα. Στα πλευρά της γράφει ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΜΕΓΑΠΟΛΗΣ, και είναι τόσο μεγάλη όσο ένα δημόσιο επιβατηγό όχημα. Δεν χρειάζεται μάγο για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή στις μηχανές της· μόνο τα μεγαλύτερα σκάφη το έχουν ανάγκη αυτό.

Ανεβαίνω στη δημόσια λέμβο και πλέουμε προς τα ανατολικά, βγαίνοντας από τις εκβολές της Άνω Σιαγόνας και μπαίνοντας στον Κόλπο της Μεγάπολης.

Είναι μεσημέρι πλέον, για τα καλά, και κανονικά θα επέστρεφα στο σπίτι της Διονυσίας. Τώρα, όμως, διστάζω. Αναρωτιέμαι μήπως οι καριόληδες με παρακολουθούν ακόμα με κάποιο τρόπο. Αν ο Δημήτριος έχει δίκιο, αν δεν με περίμεναν στον Στεριανό Γίγαντα αλλά με κατασκόπευαν από πριν, τότε ίσως και τώρα να με κατασκοπεύουν. Και επιστρέφοντας στης Διονυσίας θα τους οδηγήσω εκεί. Πράγμα που δεν θέλω να κάνω.

Αλλά μπορεί και να το έχω ήδη κάνει. Γιατί, αν με κατασκόπευαν από χτες– Όχι, όμως· δεν ωφελεί ν'αρχίσω να σκέφτομαι έτσι. Ας πούμε ότι χτες δεν με είχαν εντοπίσει. Αυτό σημαίνει ότι σήμερα πρέπει να αποφύγω να τους οδηγήσω στης Διονυσίας. Σημαίνει ότι, γενικά, πρέπει να τους κάνω να με χάσουν.

Και ο Κόλπος της Μεγάπολης είναι φίλος μου.

Κατεβαίνω από τη δημόσια λέμβο στην πρώτη στάση που κάνει στο Βαθύ Λιμάνι. Βαδίζω λίγο, έχοντας το νου μου για ανθρώπους που μπορεί να με παρακολουθούν. Διακριτικά, κοιτάζω πάνω απ'τον ώμο μου κάπου-κάπου. Δεν εντοπίζω κανέναν, όμως πιθανώς και να κάνω λάθος. Επομένως, το σχέδιό μου συνεχίζεται όπως είχα αποφασίσει.

Πλησιάζω μια έρημη προβλήτα, κάθομαι στην άκρη της, και πέφτω στο νερό. Βουλιάζω κάτω από την επιφάνεια, και δεν ξαναβγάζω επάνω το κεφάλι μου. Χρησιμοποιώ τις υδατοτρόπους ιδιότητές μου για να κινηθώ υποβρυχίως, με ταχύτητα, προς τα ανατολικά.

Ας μ'ακολουθήσουν τώρα αν μπορούν, οι καταραμένοι δαίμονες του Λοκράθου!

Οι αποστάσεις μέσα στον Κόλπο της Μεγάπολης δεν είναι μικρές. Από την ανατολή ως τη δύση, ο κόλπος είναι πάνω από έντεκα χιλιόμετρα. Κι από τον βορρά ως τον νότο, το ίδιο περίπου. Ωστόσο, μια τέτοια απόσταση δεν έχω πρόβλημα να τη διανύσω χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπους ιδιότητές μου, ειδικά αν είμαι μόνος. Και κινούμαι αρκετά γρήγορα. Αλλά στα μέσα της διαδρομής περίπου, όταν έχω περάσει κάτω από τη γέφυρα που ενώνει τη Νήσο Όλντη με το Βαθύ Λιμάνι, βγάζω το κεφάλι μου στην επιφάνεια, ίσα-ίσα, για να πάρω αέρα. Μετά βυθίζομαι ξανά και συνεχίζω την πορεία μου. Φτάνω στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι χωρίς να έχω κουραστεί. Πιάνομαι από την άκρη μιας προβλήτας που βλέπω να είναι έρημη και ανεβαίνω.

Με την κουκούλα της κάπας μου στο κεφάλι, χάνομαι μες στους δρόμους. Αποκλείεται τώρα να εξακολουθούν να βρίσκονται στο κατόπι μου, ακόμα κι αν πριν με παρακολουθούσαν.

Το κρύο του χειμώνα δεν μ'ενοχλεί και τόσο, παρότι είμαι βρεγμένος. Γενικά, το κρύο με ενοχλεί ελάχιστα. Όμως καλό θα ήταν ν'αλλάξω ρούχα, σύντομα. Όταν φτάσω στο σπίτι της Διονυσίας.

Μπαίνοντας στον Ψηλόγερο, κάνω νόημα σ'ένα ιδιωτικό επιβατηγό όχημα και η οδηγός του το σταματά μπροστά μου – ένα μακρύ τετράκυκλο, αλλά ούτε κατά διάνοια τόσο μεγάλο όσο τα δημόσια επιβατηγά.

«Πού πας;»

«Στους Λοφότοπους.» Και λέω έναν δρόμο κοντά στο σπίτι της Διονυσίας – για καλό και για κακό κρύβοντας τη διεύθυνσή της.

«Έλα.» Και με ρωτά, καθώς κάθομαι δίπλα της: «Τι έπαθες; Στο λιμάνι έπεσες;»

«Ναι, σκόνταψα.»

Χαμογελά. «Σοβαρά;» Βάζει τους τροχούς σε κίνηση και φεύγουμε, στρίβοντας σε μια γωνία, περνώντας δίπλα από ένα φορτηγό γεμάτο κατεψυγμένα ψάρια.

«Σοβαρά.»

Με λοξοκοιτάζει ενόσω οδηγεί. «Δεν είσαι αποδώ, ε; Απ'την Υπερυδάτια, εννοώ. Είσαι ξένος, ε;»

«Όχι, από εδώ είμαι,» της λέω – χωρίς να ξέρω αν λέω ψέματα ή όχι. Ίσως και να είμαι Υπερυδάτιος, τελικά. Αν και μου φαίνεται δύσκολο.

«Σοβαρά;» Πρέπει της αρέσει αυτή η λέξη. «Έτσι κατάμαυρος; Με το συμπάθιο κιόλας – όχι πως έχω πρόβλημα με το χρώμα του καθενός.»

«Η μάνα μου ήταν απ'τη Μοργκιάνη.»

«Α, έτσι εξηγείται. Δεν πήρες τίποτα απ'τον πατέρα σου, ε;»

«Ελάχιστα πράγματα.»

Η Ευθαλία βγάζει το κεφάλι της απ'την άκρη του μανικιού μου, αλλά γρήγορα το σπρώχνω ξανά μέσα με το άλλο μου χέρι – και ευτυχώς η οδηγός δεν το προσέχει.

Με πηγαίνει στους Λοφότοπους, στον ανηφορικό δρόμο που της ζήτησα, και σταματά. Την πληρώνω και βγαίνω.

«Πήγαινε ν'αλλάξεις, θα κρυολογήσεις έτσι βρεγμένος,» μου λέει.

«Το έχω στο πρόγραμμα.»

Φεύγει.

Φεύγω κι εγώ, πηγαίνοντας στο σπίτι της Διονυσίας.

Εκεί όλα είναι καλά, απ'ότι φαίνεται· κανείς δεν τους έχει ενοχλήσει. Και προτιμώ να μην τους αναφέρω το περιστατικό έξω από τον Στεριανό Γίγαντα για να μην τους ανησυχήσω.

Η Διονυσία, φυσικά, με ρωτά τι έγινε και είμαι έτσι βρεγμένος, και αναγκάζομαι να της πω ένα άκακο ψέμα: ότι έμπλεξα σ'έναν καβγά στο Βαθύ Λιμάνι· τίποτα το σοβαρό· τίποτα που τράβηξε την προσοχή της Χωροφυλακής.

Αφού βγάζω τα ρούχα μου, αφήνοντάς τα να στεγνώσουν, φοράω μια ρόμπα που μου έχει δώσει η Διονυσία και πηγαίνω να γευματίσω μαζί της και με τον Αρσένιο. Τον ρωτάω αν θα ήθελε, το απόγευμα, να επισκεφτούμε τις Ακτές των Βράχων για να συναντήσει τον Άνθιμο. Και τον βλέπω προβληματισμένο αυτή τη φορά.

Η Διονυσία δεν μιλά καθώς τυλίγει ζυμαρικά γύρω απ'το πιρούνι της, σαν να φοβάται πως μπορεί να πει κάτι που θα τα χαλάσει όλα.

Ο Αρσένιος απαντά: «Εντάξει, ας πάμε. Όχι πως θεωρώ ότι υπάρχει κανένας καλός λόγος, Οφιομαχητή, αλλά απλά για να ησυχάσει πια η αδελφή μου. Από το πρωί, από τότε που έφυγες, τρεις φορές μού το έχει πει.»

Η Διονυσία μορφάζει ενοχλημένα, αλλά εξακολουθεί να είναι σιωπηλή.

Ο Άνθιμος είμαι σίγουρος ότι θα βρει την περίπτωση του Αρσένιου πολύ ενδιαφέρουσα, και δεν θα προσπαθήσει να τον εκμεταλλευτεί με κανέναν τρόπο.

Ο Άρχοντας της Κιρβιάδας ήθελε την επικυριαρχία της Βιλάρνης. Θα προτιμούσε φυσικά να έχει την απόλυτη κυριαρχία, αλλά αυτό καταλάβαινε πως επί του παρόντος δεν ήταν εφικτό· επομένως, έπρεπε να αρκεστεί με την επικυριαρχία. Δεν το έβρισκε, όμως, εύκολο να πείσει το Συμβούλιο της Βιλάρνης να τον αποδεχτεί ως επικυρίαρχο. Δεν νόμιζαν ότι πραγματικά χρειαζόνταν την προστασία της Κιρβιάδας.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης σκόπευε να τους κάνει ν'αλλάξουν γνώμη. Να τους κάνει να κατανοήσουν βαθιά ότι χρειαζόνταν την προστασία του· και, μάλιστα, πολύ. Είχε ήδη επιχειρήσει να τους δείξει πόσο αφύλαχτοι ήταν, οργανώνοντας διάφορα σαμποτάζ εναντίον των δραστηριοτήτων τους.

Τώρα, όμως, σχεδίαζε κάτι ακόμα πιο σοβαρό από επιδρομές ληστών εναντίον κονβόι οχημάτων. Τώρα σχεδίαζε μια επίθεση στα ορυχεία της Βιλάρνης. Τα ορυχεία ενέργειας, όπου η ενέργεια έβγαινε σε υγρή αλλά και αέρια μορφή, και μάγοι του τάγματος των Γαιοδιφών την επεξεργάζονταν με μηχανήματα και ξόρκια ώστε να την εμφιαλώνουν σωστά για να μπορεί να πουληθεί. Αυτά δεν ήταν τα μοναδικά ορυχεία της Βιλάρνης – είχε και ορυχεία μετάλλων – αλλά ήταν, ίσως, τα σημαντικότερα. Γιατί, ποιος δεν ήθελε ενέργεια;

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης δεν σκόπευε να κάνει μόνο ζημιές εκεί· σκόπευε να κλέψει και όσες ενεργειακές φιάλες μπορούσε. Ποτέ δεν αποδεικνύονταν περιττές.

Την επίθεση δεν θα την αναλάμβαναν ληστές αποκλειστικά, αλλά και δικοί του άνθρωποι που, φυσικά, δεν θα είχαν επάνω τους το έμβλημα της Κιρβιάδας. Θα καθοδηγούσαν τους ληστές ώστε η δουλειά να προχωρήσει ομαλά και να μη γίνουν μαλακίες. Επιπλέον, οι ληστές δεν μπορούσαν από μόνοι τους να κάνουν επιτυχημένη επίθεση στα ορυχεία ενέργειας της Βιλάρνης. Ήταν πολύ καλά φυλαγμένα – και για καλό λόγο.

Μαζί με τους ανθρώπους που θα καθοδηγούσαν τους ληστές, ο Αθανάσιος θα έστελνε και τον Γεώργιο, τον Μαχητή της Οργής. Δεν πίστευε ότι ο μαυρόδερμος ξένος θα τον πρόδιδε. Δεν θα μπορούσε να τον προδώσει. Είχε το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, όπως κάθε θηρίο. Χρειαζόταν το αντίδοτο για το Απροσδόκητο Κάλεσμα του Αβυσσαίου, καθημερινά. Και κάθε πρωί ένας άνθρωπος του Αθανάσιου θα του έκανε την ένεση, για να κρατά τον Αβυσσαίο μακριά. Αλλά αυτός ο συγκεκριμένος άνθρωπος δεν θα είχε παρά μόνο μια μικρή δόση του αντιδότη επάνω του, και δεν θα ήξερε ποιος είχε το υπόλοιπο αντίδοτο· οπότε, αν ο Γεώργιος τον άρπαζε, δεν θα μπορούσε να τον αναγκάσει να του φανερώσει τίποτα. Ο Αθανάσιος δεν θα άφηνε τον μαυρόδερμο ξένο να ξεφύγει τόσο εύκολα. Θα τον έκανε, από «μαχητή της οργής», μαχητή της Κιρβιάδας.

Ο ανόητος ανιψιός του θα έχανε το στοίχημα που είχαν βάλει!

«Μου φαίνεσαι ευχαριστημένος,» παρατήρησε η Φωτεινή, έχοντας μόλις μπει στα προσωπικά τους δωμάτια μέσα στο Οχυρό του Άρχοντα και βγάζοντας τις μπότες της. «Τι σκέφτεσαι; Εμένα;»

«Όχι, αγάπη μου.»

«Πάντα κακότροπος και λεχρίτης,» είπε η Φωτεινή, υπομειδώντας.

«Νόμιζα ότι θα απέπλεες για πλιάτσικο σήμερα...»

«Βιάζεσαι να με διώξεις; Για να πηδιέσαι ξέγνοιαστα μ'αυτή την πουτανομάγισσα;» Τον πλησίασε εκεί όπου στεκόταν, κοντά σ'ένα παράθυρο, μ'ένα ποτήρι Αίμα της Έχιδνας στο χέρι, αγναντεύοντας την Κιρβιάδα και τη θάλασσα.

«Θα πας για πλιάτσικο, ή όχι;»

«Αύριο.»

«Ωραία.» Πέρασε το χέρι του πίσω απ'τον λαιμό της και τη φίλησε στα χείλη, ηχηρά. «Ωραία. Η γυναίκα του Αθανάσιου Ζερδέκη θα φέρει πλούτη στην πόλη ξανά!»

«Και θα τα κρατήσει όλα για τον εαυτό της, γαμιόλη,» του είπε, άγρια.

Ο Αθανάσιος γέλασε. «Πάμε να μπανίσουμε λίγο τον φιλοξενούμενό μας;» πρότεινε.

«Μη μου πεις ότι του έχεις στείλει πάλι καμιά γυναίκα...»

«Θα του στείλω μόνο άμα τη ζητήσει. Δε γουστάρω να του τις στέλνω αρτιμελείς και να μου τις επιστρέφει ανάπηρες.» Βάδισε προς το γραφείο του.

Η Φωτεινή τον ακολούθησε.

Ο Γεώργιος ήταν στο δωμάτιό του, όπως έδειχνε η οθόνη επάνω στο γραφείο, και έκανε πέρα-δώθε, ξυπόλυτος, σαν φυλακισμένο θηρίο. Σαν να προσπαθούσε να εκτονώσει κάποια τρομερή υπερένταση.

«Ο άνθρωπος δεν κοιμάται ποτέ,» είπε ο Αθανάσιος. «Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί. Και ούτε κανένας άλλος μπορεί να καταλάβει.»

«Ένας Βιοσκόπος ίσως να—»

«Έβαλα και Βιοσκόπο να τον ελέγξει με τη μαγεία του χτες βράδυ που δεν ήσουν εδώ.» (Είχε πάει στο πλοίο της, τα Δόντια των Θαλασσών, για να ετοιμάσει κάποια πράγματα.) «Δε βρήκε τίποτα το ασυνήθιστο. Τίποτα απολύτως.»

«Οι ιερείς της Έχιδνας, τότε, μπορεί να ξέρουν κάτι...»

Ο Αθανάσιος ρουθούνησε απαξιωτικά. «Σιγά μην ξέρουν! Ο άνθρωπος είναι καταφανώς από άλλη διάσταση. Ίσως από κάποια διάσταση όπου όλοι είναι έτσι – υπερβολικά δυνατοί και υπερβολικά... άυπνοι.»

Η Φωτεινή γέλασε κοφτά. «Το πιστεύεις αυτό;»

«Όχι, αλλά λέω.»

Και αργότερα μέσα στην ημέρα, ενώ οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας έγερναν προς τη δύση, ο Κύριος της Κιρβιάδας πρόσταξε να φέρουν τον φιλοξενούμενό του αντίκρυ του. Έτσι, ο Γεώργιος βρέθηκε – συνοδευόμενος, φυσικά – για δεύτερη φορά μέσα στη Θαυμαστή Αίθουσα του Οχυρού του Άρχοντα, έχοντας ξανά το Φιλί της Έχιδνας θηκαρωμένο στη ζώνη του. Κανείς δεν του είχε ζητήσει να το αφήσει πίσω τώρα. Τον φυλούσαν σαν ακτογέρακες, όμως· ήταν έτοιμοι να τον χτυπήσουν με ενεργειακά όπλα αν έκανε την παραμικρή κίνηση εναντίον τους, ή αν επιχειρούσε να δραπετεύσει. Ο Μάρκος ήταν ντυμένος με την οργανική στολή ενδυνάμωσης, και στο χέρι του βαστούσε το ενεργειακό του μαστίγιο, απενεργοποιημένο.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης καθόταν στον Θρόνο του Άρχοντα, με μια κούπα κρασί στο χέρι. «Γεώργιε!» χαιρέτησε, καθώς το απογευματινό φως των ήλιων έμπαινε απ'τα ψηλά παράθυρα της Θαυμαστής Αίθουσας· τα τεχνητά φώτα δεν ήταν ακόμα αναμμένα, και σκιές α-

πλώνονταν πολλές και βαθιές στο μεγάλο δωμάτιο που ήταν στολισμένο με θησαυρούς από λεηλασίες του Αθανάσιου και των καπεταναίων του. «Πώς σου φαίνεται η φιλοξενία μου;»

«Γι' αυτό μ' έφερες εδώ;» μούγκρισε ο Φιλημένος. «Θα μπορούσες να βάλεις κι έναν υπηρέτη σου να με ρωτήσει.»

«Προτιμώ να σ' αντικρίζω ο ίδιος. Πώς σου φαίνεται η φιλοξενία μου, Γεώργιε;»

«Δηλητηριώδης. Αλλά καλύτερη από την προηγούμενη.»

«Χαίρομαι που έχεις... βολευτεί,» είπε ο Αθανάσιος, παρατηρώντας τον. «Την προηγούμενη φορά που βρισκόσουν εδώ, στη Θαυμαστή Αίθουσα, σε ρώτησα αν θα ήσουν πρόθυμος να πολεμήσεις για εμένα, και έδωσες θετική απάντηση. Είπες ότι θα πολεμήσεις. Ισχύει ακόμα;»

«Ισχύει.» Τα μάτια του Φιλημένου δεν βλεφάρizαν· το σώμα του έδινε την εντύπωση συσπειρωμένου ελατηρίου, έτοιμο να ξετυλιχτεί και να καρφώσει κάποιον με την άκρη του. Ωστόσο στεκόταν ευθυτενής και ακίνητος, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του.

Δεν είναι καν πολύ μυώδης, σκέφτηκε ο Αθανάσιος. Η διάπλάσή του δεν δικαιολογεί τέτοια υπερφυσική δύναμη... Τέλος πάντων.

«Με την αυγή,» είπε στον φιλοξενούμενό του, «θα φύγεις από το Οχυρό μαζί με κάποιους ανθρώπους μου. Θα κατευθυνθείτε προς τα ανατολικά, θα συναντήσετε κάποιους άλλους, και σύντομα θα κάνετε μια επίθεση σ' έναν στόχο. Το αντίδοτο θα σου το δίνει κάθε μέρα ένας από τους ανθρώπους μου, ως συνήθως. Αλλά δεν θα έχει επάνω του τίποτα παραπάνω από αυτή τη μία δόση, έχει υπόψη σου. Ούτε θα γνωρίζει ποιος έχει περισσότερες δόσεις.

»Όταν επιστρέψεις από τούτη την αποστολή, η κατάστασή σου εδώ θ' αλλάξει. Έχεις να κερδίσεις πολλά πολεμώντας για εμένα, όπως θα διαπιστώσεις.»

Ο Γεώργιος δεν μίλησε. Τα αβλεφάρizτα μάτια του παρατηρούσαν.

«Έχεις τίποτα να μου πεις; Κάτι να με ρωτήσεις;»

«Όχι.»

Ο Αθανάσιος όφειλε να παραδεχτεί ότι η σιωπή του ήταν... ύποπτη. Είχε κάτι ύπουλο στο μυαλό του; Νόμιζε πραγματικά ότι μπορούσε να ξεφύγει; Νόμιζε ότι μπορούσε να ξεφύγει και να μείνει ζωντανός; Ήταν ανόητος – ηλίθιος! – βλάκας! – αν το νόμιζε αυτό! Το Απροσδόκη-

το Κάλεσμα του Αβυσσαίου θα τον σκότωνε. Όσο καλός κι αν ήταν με τα δηλητήρια, όσες γνώσεις κι αν είχε σχετικά μ'αυτά (και ίσως, όντως, να είχε αρκετές γνώσεις αφού κουβαλούσε τόσα μες στον σάκο του), αποκλείεται να προλάβαινε να βρει αντίδοτο για τον εαυτό του. Και σίγουρα όχι εκεί όπου θα βρισκόταν σύντομα μαζί με τον Μάρκο και τους άλλους ανθρώπους του Αθανάσιου.

«Πολύ καλά,» είπε ο Κύριος της Κιρβιάδας στον φιλοξενούμενό του. «Ξεκουράσου απόψε, και με την αυγή θα ξεκινήσετε.»

Οι φρουροί οδήγησαν πάλι τον Γεώργιο στο δωμάτιό του και έκλεισαν την πόρτα πίσω του χωρίς να την αμπαρώσουν ή να την κλειδώσουν.

Εκείνος κάθισε στη μοναδική καρέκλα που είχε παραμείνει άθικτη ύστερα από την οργή του και περίμενε. Έκλεισε τα μάτια του και περίμενε. Ενώ μέσα του πάλευε με το δηλητήριο της Έχιδνας. Πάλευε να καταπολεμήσει τον παράλογο θυμό: την τάση που είχε ν'αρχίσει να χτυπά τα πάντα γύρω του, να τα διαλύσει. Σύντομα, είπε στον εαυτό του, αμίλητα. Σύντομα θα είμαι έξω από εδώ. Ο Άρχοντας της Κιρβιάδας τού είχε, από μέρες, δώσει το κλειδί που θα τον ελευθέρωνε...

Οι ήλιοι της Υπερυδάτιας έδυσαν πίσω από τον ατέρμονο ωκεανό. Το λευκό φεγγάρι κρεμόταν τώρα μοναχικά στον σκοτεινό ουρανό της. Και ο Φιλημένος περιφερόταν μες στο δωμάτιό του, πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, πέρα-δώθε. Είχε βγάλει τις μπότες του και αφήσει το Φιλί της Έχιδνας πάνω στο κρεβάτι. Σε κάποια στιγμή πήγε εκεί κι ο ίδιος και ξάπλωσε, αν και ακόμα αισθανόταν το σώμα του τρομερά τσιτωμένο. Κάθε νεύρο του φλεγόταν. Οι σκέψεις του γυρόφερναν.

Το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου ήρθε από την ανατολή, από τη μεριά των Τόπων των Παλιών Ερπετών, πίσω από τα τείχη της Κιρβιάδας, και ο Μάρκος άνοιξε την πόρτα του δωματίου του Γεώργιου βρίσκοντας τον ακόμα ξαπλωμένο.

«Σήκω πάνω,» του είπε. «Ωρα να φύγουμε.»

«Δεν ξέρεις να χτυπάς;» αποκρίθηκε ο Φιλημένος χωρίς να αλλάξει θέση.

«Κουνήσου!» μούγκρισε ο Μάρκος, κι απομακρύνθηκε απ'το κατώφλι.

Ο Γεώργιος αισθανόταν την παρόρμηση να πεταχτεί επάνω και να του ορμήσει, αλλά την καταπολέμησε. Με δυσκολία. Μετά, είπε στον εαυτό του. Μετά. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φόρεσε τις μπότες του, ζώστηκε το σπαθί του, έβαλε την κάπα του, και πήρε τους σάκους του και το ηχητικό τουφέκι στην πλάτη.

«Πού είναι αυτός που μου φέρνει το αντίδοτο;» ρώτησε καθώς έβγαινε από το δωμάτιο και στεκόταν ανάμεσα στους φρουρούς.

«Θα έρθει,» απάντησε ο Μάρκος. «Προχώρα τώρα. Και όχι εξυπνάδες. Ο Άρχοντας σου κάνει μεγάλη τιμή που σε στέλνει μαζί μας. Ο αγώνας που θα δώσουμε είναι σημαντικός για την πόλη. Θα γίνεις πλούσιος και σπουδαίος.»

Να πας να γαμηθείς, σκέφτηκε ο Γεώργιος, αλλά έμεινε σιωπηλός.

Τον οδήγησαν στον περίβολο του Οχυρού, όπου περίμεναν τρία φορτηγά – δύο εξάτροχα κι ένα οκτάτροχο – μεγάλα και βαριά, με πελώριους μεταλλικούς τροχούς που έμοιαζαν με όπλα και ήταν όπλα. Στο κέντρο τους είχαν θέση για καρφί, το οποίο τώρα δεν ήταν τοποθετημένο εκεί, για λόγους ασφαλείας.

Γύρω από τα φορτηγά στέκονταν διάφοροι άνθρωποι του Άρχοντα, οπλισμένοι και ντυμένοι με πανοπλίες πολλών ειδών. Κανείς δεν είχε επάνω του το έμβλημα της Κιρβιάδας, παρατήρησε ο Γεώργιος.

«Εκεί μέσα,» του είπε ο Μάρκος, δείχνοντας το οκτάτροχο φορτηγό. Ο Γεώργιος ανέβηκε από μια πλευρική πόρτα, για να δει στο εσωτερικό του κι άλλους μαχητές του Άρχοντα. Όλοι τους τον κοίταζαν με περιέργεια, και κάποιοι με δέος ίσως. Αναμφίβολα τον είχαν δει και στην Αρένα, σκεφτόταν ο Γεώργιος. Οι πάντες στην Κιρβιάδα πρέπει πλέον να τον είχαν δει στην Αρένα. Ο Τηλεοπτικός Σταθμός είχε δείξει εκείνο τον αγώνα τρεις φορές ήδη – αν και πάντα αλλοιωμένο προς το τέλος.

Μια γυναίκα – με σπαθί θηκαρωμένο στην πλάτη, ξιφίδιο και πιστόλι στη μέση, ντυμένη με φολιδωτό θώρακα και μανίκια και μπατζάκια από σκληρό, επεξεργασμένο πετσί – πλησίασε τον Γεώργιο. Ήταν λευκόδερμη, με κοντά ξανθά μαλλιά, και στο δεξί χέρι κρατούσε μια σύριγγα.

«Εσύ πρέπει να είσαι ο Γεώργιος,» είπε επιφυλακτικά, αν και σίγουρα τον αναγνώριζε όπως κι οι άλλοι.

«Και ποια είσαι εσύ;» τη ρώτησε ο Φιλημένος.

«Ανθέμια με λένε, και σου φέρνω το αντιδοτο.» Ύψωσε τη σύριγγα. Εξακολουθούσε να τον κοιτάζει με επιφύλαξη. Πρέπει νάχε ακούσει διάφορα γι'αυτόν.

Ο Γεώργιος σήκωσε το μανίκι του, τέντωσε το χέρι.

Η γυναίκα το έπιασε με το ένα δικό της χέρι, για να το κρατήσει σταθερό, και με το άλλο χέρι τού έκανε την ένεση, γρήγορα και πεπειραμένα. Δεν πρέπει να ήταν η πρώτη φορά που χρησιμοποιούσε σύριγγα, σκέφτηκε ο Γεώργιος.

Του χαμογέλασε. «Όλα εντάξει.»

Ο Φιλημένος δεν χαμογέλασε.

«Μπορείς να καθίσεις.» Του έδειξε μια θέση, έναν πάγκο, όπου ήταν καθισμένοι κι άλλοι μαχητές του Άρχοντα.

Ο Γεώργιος πήγε εκεί και κάθισε καθώς οι υπόλοιποι αμέσως του έκαναν χώρο και τα μουρμουρητά αναμεταξύ τους έπαυαν.

Ο Μάρκος στεκόταν στην πόρτα του φορτηγού και επέβλεπε, ντυμένος με την οργανική στολή ενδυνάμωσης. Η γυναίκα που είχε κάνει την ένεση στον Φιλημένο τού έριξε ένα βλέμμα κι έγνεψε: όλα καλά. Ο Μάρκος τής έκλεισε το μάτι, κι εκείνη πήγε και κάθισε αντίκρυ στον Γεώργιο.

Τα τρία φορτηγά ξεκίνησαν. Οι μεγάλοι μεταλλικοί τροχοί τους κύλησαν πάνω στο έδαφος του περιβόλου του Οχυρού του Άρχοντα, πέρασαν από την πύλη, και βγήκαν στους δρόμους της Παλιάς Πόλης της Κιρβιάδας.

Ο Φιλημένος καθόταν και παρατηρούσε τον χώρο και τους υπόλοιπους μέσα στο οκτάτροχο όχημα, με μάτια που δεν βλεφάριζαν ούτε στιγμή. Τους είχε φρικόρει όλους. Αισθάνονταν τις τρίχες τους ορθωμένες. Νόμιζαν πως είχαν κάτι το... αφύσικο μαζί τους. Σε ορισμένους τα μάτια του θύμιζαν μάτια ερπετοειδών. Αλλά σίγουρα δεν ήταν ερπετοειδής. Ήταν άνθρωπος – τουλάχιστον, φαινόταν για άνθρωπος – αν και κατάμαυρος στο δέρμα όπως κανείς δεν ήταν κατάμαυρος μες στο οκτάτροχο όχημα.

Τα τρία φορτηγά κατευθύνθηκαν βόρεια, περνώντας από την Ακροπύλη των εσωτερικών τειχών της Κιρβιάδας, κάτω από την Ακρόπολη που δέσποζε πάνω από τα υπόλοιπα οικοδομήματα. Συνέχισαν

να κυλάνε προς τα βόρεια, φτάνοντας στη Βόρεια Πύλη και περνώντας κι από αυτήν, βγαίνοντας τώρα από τα εξωτερικά τείχη της πόλης. Βγαίνοντας από την Κιρβιάδα και διασχίζοντας τα περικόρη της. Στρίβοντας, σύντομα, προς τα ανατολικά. Πλησιάζοντας τους Τόπους των Παλιών Ερπετών.

Δεν άργησαν να φτάσουν εκεί – πεδινά μέρη, κυρίως, με λόφους και μικρά δάση διάσπαρτα. Παρότι έμοιαζαν άκακες περιοχές, η μορφολογία τους δημιουργούσε πολλές πιθανές κρυψώνες, όπως είχε διαπιστώσει ο Γεώργιος όταν είχε ταξιδέψει εδώ μαζί με τον Δημήτριο. Ληστές και άποδες ερπετοειδείς καιροφυλακτούσαν στους Τόπους των Παλιών Ερπετών. Τα χωριά που ήταν σκορπισμένα σε τούτα τα μέρη δεν ήταν φιλικά και οι κάτοικοί τους ήταν άξεστοι και πάντοτε ετοιμοπόλεμοι και επιφυλακτικοί.

Μονάχα χωματόδρομοι υπήρχαν, ακανόνιστα, στους Τόπους των Παλιών Ερπετών, κι αυτοί όχι πολλοί. Ήταν στενοί και άχρηστοι για τα τρία φορτηγά με τους μαχητές του Κύριου της Κιρβιάδας. Τα μεγάλα οχήματα απλά τους αγνοούσαν και ταξίδευαν σαν οι δρόμοι να μην ήταν εκεί, διασχίζοντας τους πεδινούς τόπους, αποφεύγοντας τα μικρά, μπλεγμένα δάση και τους δύσβατους λόφους. Δεν πήγαιναν γρήγορα· οι οδηγοί τους δεν φαινόταν να βιάζονται.

Ο Γεώργιος κοίταζε έξω από ένα παράθυρο, έχοντας τώρα σηκωθεί όρθιος, μη μπορώντας άλλο να κάθεται. Τα νεύρα του φλέγονταν. Αν κανείς του μιλούσε, ήταν έτοιμος να τον μπατσίσει, ή να τον δαγκώσει. Όμως κανένας δεν του μίλησε. Κι όταν κάποιοι έριξαν ερωτηματικά βλέμματα στον Μάρκο, εκείνος τούς έγνεψε να μην κάνουν τίποτα. Ο Γεώργιος δεν είδε την κίνησή του αυτή, ούτε έδινε σημασία στους υπόλοιπους τώρα· κοίταζε μόνο έξω.

Αναρωτιόταν πότε θα ήταν η κατάλληλη στιγμή για να δράσει. Σίγουρα, όχι τώρα. Δε νόμιζε ότι μπορούσε να αντιμετωπίσει όλους όσους βρίσκονταν γύρω του. Θα τον σκότωναν ή θα τον αναισθητοποιούσαν αν επιχειρούσε να φύγει.

Τα φορτηγά σταμάτησαν ανάμεσα σε μια λοφοσειρά κι ένα δάσος: στον κρυφό τόπο που σχημάτιζαν μεταξύ τους και όπου μπορούσε να φτάσει ακολουθώντας ένα άνοιγμα στους λόφους, όχι και τόσο φαρδύ αλλά ούτε και τόσο στενό ώστε να μη χωράνε τα μεγάλα οχή-

ματα. Μόλις και μετά βίας πέρασαν, όμως· οι πλευρές τους τρίβονταν πάνω σε βράχους, χώματα, και ρίζες δέντρων που προεξείχαν ή κρέμονταν από τις πλαγιές. Μέταλλα ακούγονταν να τρίζουν. Ένα τζάμι παραλίγο να σπάσει στο οκτάτροχο φορτηγό όπου βρισκόταν ο Γεώργιος.

Στον κρυφό τόπο ανάμεσα στους λόφους και στο δάσος, τους περίμενε μια μεγάλη ομάδα οπλισμένων ανθρώπων με οχήματα και άλογα.

Ο Γεώργιος νόμιζε ότι τους αναγνώριζε. Πρέπει να ήταν οι ληστές που είχαν επιτεθεί στο κονβόι το οποίο κατευθυνόταν από Βιλάρνη προς Οστρακόπολη. Οι ληστές που είχαν επιτεθεί και στο επιβατηγό όχημα μέσα στο οποίο βρίσκονταν εκείνος και ο Δημήτριος. Θα τον αναγνώριζαν κι αυτοί, άραγε; αναρωτήθηκε. Μάλλον όχι. Κατά πρώτον, οι περισσότεροι από όσους τον είχαν δει ήταν νεκροί – αν όχι όλοι. Κατά δεύτερον, βρισκόταν τώρα ανάμεσα στους πολεμιστές του Άρχοντα της Κιρβιάδας· τον κάλυπταν με την παρουσία τους. Το μόνο που μπορεί να τον πρόδιδε ήταν, ίσως, το κατάμαυρο δέρμα του... Πρέπει να προσέχω. Καλύτερα οι ληστές να μην τον αναγνώριζαν.

Ο Μάρκος σηκώθηκε από τη θέση του και άνοιξε την πόρτα του φορτηγού απ'την οποία είχε μπει πιο πριν ο Γεώργιος. Πήδησε έξω, και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν. Ο Φιλημένος ανάμεσά τους, φυσικά. Θα ήταν ύποπτο αν έμενε πίσω, σκέφτηκε. Ίσως, μάλιστα, να μην τον άφηναν να μείνει πίσω. Παρατήρησε ότι κάποιοι τον κοίταζαν πολύ προσεχτικά τώρα που τα μεγάλα οχήματα είχαν σταματήσει. Και η Ξανθιά, λευκόδερμη γυναίκα που του είχε κάνει την ένεση – η Ανθέμια – ήταν μία απ'αυτούς.

Ένας από τους ληστές ξεχώρισε μέσα από τους υπόλοιπους, καβάλα σ'ένα ψηλό μαύρο άτι. Ήταν γεροδεμένος και καφετόδερμος, με μακριά σκούρα-μπλε μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, φουντωτή. Φορούσε πανοπλία από δέρματα και μέταλλα. Στην πλάτη του κρεμόταν ένα πελώριο τουφέκι· με μικρό κανόνι έμοιαζε. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένας πολεμικός έλεγκας. Από τη σέλα του αλόγου του, τόξο και φαρέτρα γεμάτη βέλη. Τα μάτια του κρύβονταν πίσω από ένα ζευγάρι γαλάζια γυαλιά. Επάνω στα χέρια του στραφτάλιζαν μεγάλα περι-

κάρπια, επάργυρα μάλλον, αλλά πιθανώς όχι μόνο διακοσμητικά – μέρος της πανοπλίας του.

«Καλώς τους παλικαράδες της Κιρβιάδας!» χαιρέτησε. «Ποιος κάνει κουμάντο εδώ;»

«Εγώ,» δήλωσε ο Μάρκος.

Και ο καφετόδερμος άντρας ένευσε. «Αναμενόμενο. Τι γίνεται, Μάρκε; Όλα καλά;»

«Είναι έτοιμοι οι δικοί σου;»

Ο ληστής γέλασε. «Ούτε βαρετές κουβέντες ούτε τίποτα μ'έσένα, ε, άνθρωπέ μου; Ο Ζερδέκης μάλλον ξέρει γιατί σ'έχει διαλεγμένο!»

«Είναι έτοιμοι οι δικοί σου, Γεννάδιε;» επανέλαβε ο Μάρκος, επίμονα.

«Έτοιμοι είναι, φυσικά! Τι νομίζεις ότι κάνουμε δω; Κυνηγάμε φιδανθρώπους;»

Μερικά μουρμουρητά και κοφτά γέλια ακούστηκαν από τους ληστές.

«Ποιος είν' αυτός;» ψιθύρισε ο Γεώργιος στην Ανθέμια.

«Ο Γενναίος Γεννάδιος.»

«Αρχηγός τους;»

Η γυναίκα μούγκρισε καταφατικά, ενώ ο Γενναίος Γεννάδιος ρωτούσε τον Μάρκο: «Πότε θα ξεκινήσουμε, το λοιπόν; Τώρα; Σε μια ώρα; Σε τρεις; Σε έξι;»

«Μη βιάζεσαι!» του είπε ο Μάρκος, κοφτά, απότομα. «Δεν πάμε σε γλέντι. Η επίθεση θα είναι δύσκολη υπόθεση, και όλα πρέπει να γίνουν σωστά, αλλιώς θάχουμε σοβαρές απώλειες, και ο Άρχοντας θα δυσανεστηθεί.»

«Αν έχουμε σοβαρές απώλειες, κι εγώ θα δυσανεστηθώ!» είπε ο Γεννάδιος, με σκοτεινή όψη στο πρόσωπό του.

Δίπλα του, βαδίζοντας αργά, ήρθε και στάθηκε μια γυναίκα. Προς στιγμή, ο Γεώργιος νόμιζε πως την είχε ξαναδεί, αλλά μετά σκέφτηκε ότι μάλλον έκανε λάθος.

Όμως έκανε λάθος ότι έκανε λάθος.

Την είχε ξαναδεί.

Ήταν η Ευθαλία η Όμορφη. Και τον είχε καρφώσει στην αριστερή ωμοπλάτη, πριν από μέρες, καθώς προσπαθούσε να σκαρφλώσει

πάνω στο επιβατηγό όχημα προτού ο Γεώργιος την πετάξει κάτω κοπανώντας την καταπρόσωπο με το πιστόλι του.

Είχε δέρμα λευκό-ροζ, μακριά μαύρα μαλλιά, και μια άσχημη ουλή στην αριστερή μεριά του προσώπου. Ήταν γυναίκα του Γενναίου Γεννάδιου, κι εκείνη δεν είχε ξεχάσει τον μαυρόδερμο παράφρονα που οδηγούσε το επιβατηγό όχημα ανάμεσα στην Οστρακόπολη και τη Βιλάρνη. Όμως δεν τον είχε προσέξει ακόμα ανάμεσα στους μαχητές του Άρχοντα της Κιρβιάδας. Τα σώματά τους τον κάλυπταν, και η Ευθαλία δεν έψαχνε για κανένα συγκεκριμένο άτομο μες στο πλήθος τους.

«Θα ξεκινήσουμε τώρα, λοιπόν, ή αργότερα, Μάρκε;» ρώτησε ξανά ο Γεννάδιος.

«Θα ξεκινήσουμε μόλις έχει πέσει η νύχτα,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Η επίθεση θα γίνει απόψε, δηλαδή;» Ο Γεννάδιος κατέβηκε από τη σέλα του αλόγου του, ζυγώνοντας τον Μάρκο. Και η Ευθαλία η Όμορφη τον ακολούθησε, καθώς κι άλλοι δυο ληστές που ήταν από τους πιο κοντινούς του συντρόφους.

«Μπορεί,» είπε ο Μάρκος. «Ή μπορεί και όχι.»

«Προσπαθείς να κρύψεις πληροφορίες από μένα, ρε μαλάκα;» μούγκρισε ο Γεννάδιος. «Άμα δεν εμπιστεύεσαι τους συμ—»

«Σε εμπιστεύομαι, Γεννάδιε. Το πρόβλημα δεν είναι ότι φοβάμαι πως η πληροφορία μπορεί να διαρρεύσει. Το πρόβλημα είναι πως πραγματικά δεν ξέρω αν όντως θα επιτεθούμε απόψε. Απόψε, όμως, σίγουρα θα πλησιάσουμε τα ορυχεία, και θα ρίξουμε μια ματιά. Προσεχτικά, πολύ προσεχτικά.»

Ο Γεώργιος ήταν αρκετά κοντά για να μπορεί να τους ακούει. Σε ποια ορυχεία αναφέρονται; αναρωτήθηκε. Ο Ζερδέκης δεν του είχε πει τίποτα για ορυχεία.

«Αν περιμένουμε, ίσως να μας μπανίσουν,» προειδοποίησε ο Γεννάδιος. «Τα φυλάνε καλά τα μέρη τους αυτοί. Σαν ουρανοκόφτες τα φυλάνε!»

«Γι' αυτό σου λέω ότι θα είμαστε προσεχτικοί. Δε θα πλησιάσουμε μαζικά στην αρχή. Θα στείλουμε ανιχνευτές. Κι έχω και μια μάγισσα μαζί μου που μπορεί να μας βοηθήσει.»

Η Ευδοκία'λι ήρθε κοντά στον Μάρκο.

Ο Γεώργιος δεν γνώριζε πώς την έλεγαν αλλά αναγνώρισε αμέσως τη μάγισσα του Αθανάσιου Ζερδέκη. Δεν την είχε δει ως τώρα· πρέπει να ήταν μέσα σε κάποιο από τα άλλα δύο φορτηγά.

«Ευδοκία,» χαιρέτησε ο Γεννάδιος, μειδιώντας καθώς έβγαζε τα γυαλιά του. «Έλεγα πως δεν ξεμύτιζες πια απ'τα λημέρια του καινούργιου αφέντη σου.»

«Δεν είσαι καλά πληροφορημένος,» απάντησε εκείνη. «Και δεν έχω 'αφέντες'. Μόνο φίλους.»

Η Ευθαλία τη λοξοκοίταζε σαν να μην της άρεσε καθόλου.

Ο Γεώργιος αναρωτήθηκε αν η μάγισσα – αυτή η Ευδοκία – θα δυσκόλευε την απόδρασή του. Αν έστελνε τον δαίμονά της ξανά καταπάνω του.... Ήταν πνεύμα· δεν μπορούσε να τον χτυπήσει με τα χέρια του. Ούτε καν με το Φιλί της Έχιδνας, υποπτευόταν... εκτός αν... Λες οι ευλογίες των ιερέων να έκαναν το όπλο χρήσιμο εναντίον του δαιμονικού πνεύματος; Ο Γεώργιος ευχόταν να μη χρειαζόταν να το ανακαλύψει.

# 8

Ὡς το απόγευμα ο Αρσένιος δεν έχει αλλάξει γνώμη (αν και φοβόμουν ότι ίσως να άλλαζε, έτσι ασταθείς όπως μοιάζει ύστερα από τις ταιπωρίες του), οπότε είναι ώρα να επισκεφτούμε τον Άνθιμο. Η Διονυσία μάς λέει να περιμένουμε εδώ· θα πάει να φέρει το όχημά της από το γκαράζ όπου το αφήνει.

«Η αδελφή μου έπρεπε να είχε κάνει γκαράζ στο σπίτι της,» μου λέει ο Αρσένιος καθώς είναι καθισμένος σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού του σαλονιού ακουμπώντας τα χέρια του πάνω στο ραβδί του. «Δε συμφέρει να πληρώνεις τόσα λεφτά για να σου κρατάνε το όχημα αλλού – ούτε καν με τον μήνα.» Και ρωτά, ύστερα από μια στιγμή: «Δε μ'ακούς, Οφιομαχητή;»

«Σ'ακούω.» Στέκομαι μπροστά στο παράθυρο του σαλονιού ανάμεσα στα αγάλματα της Έχιδνας και του Ζέφυρου, πλάι στο ηχοσύστημα. Κοιτάζω έξω. Και το μυαλό μου είναι στους παράξενους τύπους που μου επιτέθηκαν κοντά στον Στεριανό Γίγαντα. Πρέπει να ήταν οι ίδιοι που μου είχαν επιτεθεί και στη Μικρυδάτια, γιατί κι αυτοί προσπαθούσαν να με αιχμαλωτίσουν.

Αλλά πώς με βρίσκουν, οι δαίμονες του Λοκράθου; Πώς;

Αισθάνομαι την οργή της Έχιδνας να βράζει δυνατή μέσα μου. Κλείνω τα μάτια κι αφήνω την Πάροδο του Πράου Ανέμου να σφυρίζει.

Η Διονυσία δεν αργεί να έρθει. Ο πομπός μου κουδουνίζει δύο φορές – το συμφωνημένο σύνθημα ότι μας περιμένει έξω από τη μονοκατοικία. «Έλα,» λέω στον Αρσένιο, «πάμε.» Και δεν επιχειρώ να τον βοηθήσω γιατί το ξέρω πως θα παρεξηγηθεί.

Τον βλέπω να σηκώνεται σταθερά στα πόδια του και να βαδίζει κρατώντας το ραβδί ελαφρώς τεντωμένο μπροστά του, θαρραλέος όπως οι απεγνωσμένοι που θεωρούν ότι δεν έχουν τίποτα να χάσουν. Προχωρώ πριν από αυτόν για να μπορεί ν'ακολουθήσει, με την ακοή, τα βήματά μου: και όντως έρχεται σωστά προς το χολ και την έξοδο

του σπιτιού. Ανοίγω και βγαίνω στον κήπο· περιμένω και τον Αρσένιο να βγει και, μετά, κλείνω.

Η Ευθαλία είναι πίσω από τον λαιμό του, απλωμένη στους ώμους του. Προηγουμένως, την είχε ακούσει να σφυρίζει και είχε ρωτήσει τι ήταν αυτό. Του απάντησα, και μου ζήτησε να την πάρει κοντά του. «Αφού λες ότι δεν δαγκώνει τους φίλους σου, ούτε εμένα θα δαγκώσει, Οφιομαχητή, έτσι;» είπε με την τραχιά, ξερή φωνή του – την αλλαγμένη φωνή του ύστερα από το δάγκωμα της κερασφόρου οχιάς. «Ας το ανακαλύψουμε,» του αποκρίθηκα, και έτεινα προς τη μεριά του το χέρι μου όπου ήταν τυλιγμένη η Ευθαλία. «Δος μου το χέρι σου,» ζήτησα, κι εκείνος μού το έδωσε. Έσφιξα τον καρπό του, κι ο Αρσένιος τον δικό μου: και περιμένα να δω τι θα γίνει.

Η Ευθαλία σύρθηκε πάνω στον πήχη μου και πήγε στον πήχη του Αρσένιου χωρίς καθυστέρηση. «Τη νιώθω, Οφιομαχητή. Ανεβαίνει, ε;» Και, σε λίγο, ενώ ο Αρσένιος καθόταν στο σαλόνι και περιμέναμε την επιστροφή της αδελφής του, η Ευθαλία ανέβηκε από το χέρι του στους ώμους του· κι από τότε είναι εκεί, κοιτάζοντάς με κάπου-κάπου δίπλα από τον λαιμό του δηλητηριασμένου φίλου μου, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της, συρίζοντας. «Νομίζω ότι με συμπαθεί, Οφιομαχητή. Μου τραγουδά...»

Ο Αρσένιος βαδίζει τώρα πάνω στο θαλασσολίθινο μονοπάτι του κήπου, κατευθυνόμενος προς την πρασινομέταλλη πόρτα. Ο Φωνακλάς τού γαβγίζει – σπάνιο γι'αυτόν, που είναι γενικά σιωπηλός: φωνακλάς μόνο ειρωνικά. Ο Αρσένιος τον αγνοεί.

Φτάνω στην πρασινομέταλλη πόρτα του κήπου πρώτος· την ανοίγω και βγαίνουμε. Το όχημα της Διονυσίας είναι απέξω: ένα συμπαγές τρίκυκλο που οι δύο πίσω τροχοί του είναι λίγο μεγαλύτεροι από τον μπροστινό. Βαμμένο πράσινο, φρεσκοπλυμένο, με τζάμια που γυαλίζουν. Όχημα πόλης, αναμφίβολα· δεν κάνει για την ύπαιθρο. Αλλά εκεί όπου θα πάμε δεν νομίζω ότι θάχει πρόβλημα. Υπάρχουν δρόμοι ως τον Ναό της Έχιδνας στις Ακτές των Βράχων.

Η Διονυσία στέκεται έξω απ'το όχημά της, σαν να νομίζει ότι μπορεί να χρειαστούμε βοήθεια για να μπούμε. «Ελάτε,» λέει. «Ελάτε,» κι ανοίγει τη μία από τις δύο πλευρικές πόρτες, που σηκώνονται σαν

φτερούγες από μέταλλο και γυαλί. «Πρόσεχε το κεφάλι σου, Αρσένιε· σκύψε.»

«Δεν υπολόγιζα να μπω σε όχημα χωρίς να σκύψω, αδελφή μου.» Το μπαστούνι του αγγίζει τη μία πίσω ρόδα του τρίκυκλου, ερευνητικά. Ύστερα πάει προς την ανοιχτή πόρτα.

«Τι είν' αυτό στους ώμους σου; Η Ευθαλία;» Και στρέφει το βλέμμα της σ'εμένα.

«Φαίνεται να τον συμπαθεί,» της αποκρίνομαι.

«Οι πάντες με συμπαθούν εμένα, Οφιομαχητή,» λέει ο Αρσένιος, ξερά· «είμαι πολύ συμπαθητικός. Πολύ,» μπαίνει στο όχημα σκύβοντας, «συμπαθητικός,» τραβώντας μέσα το ραβδί του.

Η Διονυσία κλείνει την πόρτα.

«Με κλειδώνεις καλά, αδελφή μου, για να μη σου φύγω;»

Η Διονυσία αναστενάζει και αναποδογυρίζει τα μάτια, φανερά κουρασμένη μαζί του – από τα λόγια του, όχι από οτιδήποτε άλλο, είμαι σίγουρος.

«Είναι πολύ ταραγμένος απ'ό,τι του συνέβη,» της ψιθυρίζω στ'αφτί. «Δεν τα εννοεί όσα λέει.»

«Ίσως. Αλλά δεν έπρεπε να του δώσεις το φίδι. Μπορεί να τον δαγκώσει.»

«Αφού δεν τον έχει δαγκώσει ως τώρα, δεν υπάρχει κίνδυνος. Και πραγματικά νομίζω ότι τον συμπαθεί.» Δεν λέω ψέματα. Είναι η πρώτη φορά που αφήνω την Ευθαλία μαζί με κάποιον άλλο και μένει, αδιαμαρτύρητα, τόση ώρα όχι απλά κοντά του αλλά πιασμένη επάνω του σαν να ήμουν εγώ!

Η Διονυσία κάνει τον γύρο του οχήματος και ανοίγει την άλλη πόρτα, κάθεται στη θέση του οδηγού – τη μοναδική μπροστινή θέση. Εγώ, μπαίνοντας από την ίδια πόρτα, κάθομαι πίσω, πλάι στον Αρσένιο, και κλείνω.

Η Διονυσία ενεργοποιεί τη μηχανή και στρίβει το τιμόνι. Ξεκινάμε, διασχίζοντας τους Λοφότοπους προς τα νότια.

«Ξέρεις τον δρόμο για τον Ναό;» τη ρωτάω.

«Περίπου,» μου λέει. «Δεν έχω ξαναπάει.»

«Θα σε καθοδηγήσω, μην ανησυχείς. Για την ώρα, πάμε στη δημοσιά.»

Η Διονυσία οδηγεί νότια και ανατολικά μέσα στη Μεγάπολη.

Τείνω το χέρι μου προς την Ευθαλία, μήπως θέλει να επιστρέψει σ'εμένα· αλλά δεν επιστρέφει. Μένει στους ώμους του Αρσένιου, παιχνιδίζοντας χαρωπά τη γλώσσα της, σφυρίζοντάς μου. Παράξενο... Κατεβάζω πάλι το χέρι μου. Ο Αρσένιος δεν φαίνεται νάχει καταλάβει τίποτα· κοιτάζει ευθεία, αντικρίζοντας μονάχα σκοτάδι. Αλλά τι εικόνες να περνάνε μπροστά από τα πνευματικά του μάτια, άραγε; Βλέπει ακόμα και τώρα οράματα; Δεν μου έχει εξηγήσει, μέχρι στιγμής, αν τα βλέπει συνέχεια ή μονάχα ορισμένες ώρες.

Τέλος πάντων.

Η Διονυσία περνά κάτω από το Ανατολικό Οχυρό και πιάνουμε τη δημοσιά, πλατιά και λιθόστρωτη κάτω από τους τροχούς μας, αφήνοντας τη Μεγάπολη πίσω μας. Είμαστε στα περίχωρά της τώρα – αγροί και σκόρπιες οικίες. Διάφορα άλλα οχήματα πάνε και έρχονται προς τη Μεγάλη Πόλη, καθώς και οδοιπόροι και καβαλάρηδες. Έχει πολλή κίνηση εδώ, πάντα. Και το Ανατολικό Οχυρό δεσπόζει στην περιοχή, παρακολουθώντας κάθε κίνηση. Έχω ακούσει ότι έχουν υπερεξελιγμένα τηλεσκόπια εκεί μέσα, και ότι τους βοηθάνε και μάγοι για να ανιχνεύουν διάφορα ύποπτα πράγματα. Η Μεγάπολη μπορεί να είναι απεριτείχιστη μα δεν είναι καθόλου αφύλαχτη. Ληστές ή πειρατές δεν τολμούν να πλησιάσουν· όχι για πλιάτσικο, τουλάχιστον.

«Θα στρίψεις δεξιά, στα οκτώ χιλιόμετρα περίπου,» λέω στη Διονυσία, «σ'έναν μικρότερο δρόμο που βγαίνει από τη δημοσιά.»

«Εκεί που είναι η πινακίδα που γράφει 'Προς Ακτές Βράχων και Ιερό Ναό Έχιδνας', έτσι;»

«Ακριβώς.»

«Το ξέρω το σημείο. Αν και ποτέ δεν έχω στρίψει εκεί.»

Όταν φτάνουμε στην πινακίδα, οι σκιές έχουν πληθύνει και βαθύνει, καθώς ο Πρώτος Ήλιος έχει ήδη χαθεί στη δύση και τώρα βουλιάζει κι ο Δεύτερος. Είναι χειμώνας και σκοτενιάζει νωρίς. Η Διονυσία στρίβει δεξιά, αφήνοντας τη δημοσιά, ανάβοντας τον μεγάλο προβολέα στη μπροστινή μεριά του τρίκυκλού της. «Εσύ τώρα με καθοδηγείς, Γεώργιε,» μου λέει.

«Ναι,» αποκρίνομαι, κι αρχίζω να της δείχνω πού να πάει καθώς ο δρόμος από κάτω μας σύντομα παύει να είναι λιθόστρωτος και πολ-

λοί χωματόδρομοι ανοίγονται προς διάφορες κατευθύνσεις. Ορισμένοι μοιάζουν μόνο για ζώα· ή, τουλάχιστον, όχι για οχήματα πόλης σαν το τρίκυκλο της Διονυσίας. Το σκοτάδι πυκνώνει· ο προβολέας μας γίνεται απαραίτητος.

Οι περιοχές αποδώ και πέρα θεωρούνται Ακτές των Βράχων, αν και δεν είναι όλες πλάι στη θάλασσα. Αγροί απλώνονται σ'ετούτα τα μέρη, και βοσκοτόπια, κάποιοι λόφοι, κάποια μικρά δάση. Και όσο πιο ανατολικά και βόρεια πηγαίνεις τόσο περισσότερους μεγάλους βράχους συναντάς. Μερικοί απ'αυτούς είναι πραγματικά θεόρατοι, και ορισμένοι μοιάζουν να έχουν εφιαλτικές μορφές, είτε τους βλέπεις μες στη νύχτα είτε την ημέρα. Οι άνεμοι του Ζέφυρου και οι γλώσσες της Έχιδνας – τα κύματα των θαλασσών – τους έχουν λαξέψει.

Ο αέρας σφυρίζει μ'έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο εδώ, ανάμεσα από τις γιγάντιες πέτρες· ιερείς του Ζέφυρου έρχονται για να τον αφουγκραστούν. Κάποιοι σκαρφαλώνουν κι επάνω στους βράχους και κάθονται εκεί, επί μέρες ολόκληρες, προσευχόμενοι, διαλογιζόμενοι. Ο Γέρος του Ανέμου σίγουρα τους καταλαβαίνει· εμένα και μόνο η σκέψη με τρελαίνει. Μπορεί να έχω το δηλητήριο μέσα μου υπό έλεγχο πλέον, αλλά όχι και τόσο πολύ.

Διασχίζουμε δρόμους γεμάτους χώματα και πέτρες, που κάνουν το τρίκυκλο της Διονυσίας να τρίζει και να αναπηδά, ενώ γύρω μας, κι από πάνω μας, ορθώνονται σκοτεινοί βράχοι με παράξενα σχήματα, και κάπου-κάπου ακούμε τον άνεμο να ουρλιάζει σαν να θέλει κάτι να μας μαρτυρήσει. Ακτογέρακες κάνουν τις φωλιές τους στις κορυφές αυτών των βράχων, και τώρα επιστρέφουν εκεί, φτεροκοπώντας, κρώζοντας, για να περάσουν τη νύχτα. Βλέπω έναν να κρατά στο ράμφος του ένα μεγάλο ψάρι, κι έναν άλλο να κρατά στα νύχια του ένα μικρό ζώο – κάποιο τρωκτικό, μάλλον. Οι ακτογέρακες – γνωστοί ανεπίσημα και ως γλαρογέρακες – κυνηγάνε και στην ξηρά και στη θάλασσα, αλλά πάντα κοντά σε ακτές.

Οι περιοχές που μας περιβάλλουν δεν είναι ακατοίκητες· υπάρχουν χωριά και οικισμοί, καθώς και κάποιοι ερημίτες. Και σε σημεία βλέπουμε πινακίδες στο φως του προβολέα του οχήματός μας. Μία απ'αυτές γράφει ΠΡΟΣ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΕΧΙΔΝΑΣ. «Είμαστε μακριά ακόμα;» ρωτά η Διονυσία.

«Πλησιάζουμε,» της λέω.

«Πόσο μακριά είναι από τη Μεγάπολη;»

«Αν υπολογίσεις την απόσταση από τις ακτές, γύρω στα εικοσιπέντε χιλιόμετρα. Αλλά, ερχόμενος από εδώ, περισσότερα σίγουρα, με τόσες στροφές.»

Οι πελώριοι βράχοι είναι τώρα πυκνοί ολόγυρά μας – σκοτεινοί γίγαντες – σαν να βρισκόμαστε μέσα σε ονειρικό δάσος από πέτρα. Οι δρόμοι μάς οδηγούν σ'ένα ανηφορικό μέρος και, μετά, σ'ένα μέρος όπου οι ογκόλιθοι ανοίγονται μπροστά μας μοιάζοντας να σχηματίζουν ένα ξέφωτο μέσα στο πέτρινο δάσος, μια λεκάνη, η οποία βρίσκεται στις ακτές της Κεντρυδάτιας όπου τα κύματα μαστιγώνουν τα βράχια και ο άνεμος σφυρίζει ελεύθερα, ανεμπόδιστος από ψηλές πέτρες. Εκεί ο δρόμος που ακολουθούμε τελειώνει αντίκρυ σ'ένα οικοδόμημα που κανείς στην Υπερυδάτια δεν θα μπορούσε να μην αναγνωρίσει. Είναι, καταφανώς, ένας ναός της Έχιδνας. Ο εξώναός του μπαίνει στη θάλασσα – πλατφόρμες από θαλασσόλιθο, με αναμμένα πύραυνα επάνω καθώς και αγάλματα της Φαρμακερής Κυράς. Και πίσω από τον εξώναο είναι το οίκημα του κυρίως Ναού, λαξεμένο σαν πελώριο κεφάλι φιδιού. Η κεντρική είσοδός του είναι το στόμα του φιδιού, φυσικά, και τα δόντια μοιάζουν αρκετά απειλητικά. Τα μάτια του λάμπουν από τον εσωτερικό φωτισμό του Ναού. Και φώτα φαίνονται επίσης κι από άλλα παράθυρα του ιερού οικήματος. Έξω από την είσοδό του, επί του παρόντος, στέκονται μερικοί άνθρωποι. Οι δύο είναι ναοφύλακες. Οι υπόλοιποι είναι ένας ιερέας, μια δόκιμη, και κάποιοι που είχαν έρθει μάλλον για να επισκεφτούν τον Ναό και τώρα φαίνεται να φεύγουν. Έχουν ένα τετράκυκλο όχημα σταθμευμένο εκεί κοντά – καλό για ύπαιθρο, όχι όπως της Διονυσίας. Όλα αυτά τα βλέπουμε καθαρά στο φως της μεγάλης ενεργειακής λάμπας πάνω από το στόμα του φιδιού – την είσοδο του Ναού. Τουλάχιστον, εγώ και η Διονυσία τα βλέπουμε· ο Αρσένιος, ασφαλώς, δεν βλέπει τίποτα.

Η Διονυσία σταματά το τρίκυκλό της κοντά στο τετράκυκλο, και βγαίνουμε. Δεν είναι αργά ακόμα, αλλά έχει νυχτώσει για τα καλά: οι ήλιοι έχουν κρυφτεί, μονάχα το λευκό φεγγάρι είναι στους ουρανούς.

Πλησιάζουμε την είσοδο του Ναού, καθώς οι άλλοι επισκέπτες επιστρέφουν στο τετράκυκλό τους. Ο ιερέας, που στέκεται πλάι στη δό-

κιμη, μας κοιτάζει συνοφρυωμένος. Δεν πρέπει να μ'έχει αναγνωρίσει γιατί φοράω την κουκούλα της κάπας μου· τη φορούσα σ'όλη τη διαδρομή, επειδή τα τζάμια του οχήματος της Διονυσίας δεν είναι φιμέ και ακόμα φοβάμαι μη βάλω σε μπελάδες εκείνη και τον αδελφό της εξαιτίας αυτών που με παρακολουθούν.

«Καλωσορίσατε στον Ιερό Ναό,» μας χαιρετά ο ιερέας, ντυμένος με πράσινο χιτώνα και έχοντας το πρόσωπό του βαμμένο με τη μάσκα της ιεροσύνης, όπως όλοι τους. «Τι θα θέλατε;» Δεν ακούγεται επιφυλακτικός. Δεν σκέφτεται ότι μπορεί να είμαστε ληστές ή κακούργοι, είμαι σίγουρος – και όχι λόγω της καλής φύλαξης του Ναού. Αν και κάθε ναός της Έχιδνας έχει ναοφύλακες για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης, δεν κινδυνεύουν από άρπαγες, κλέφτες, και φονιάδες. Παρότι βρίσκονται, κατά κανόνα, σε απομονωμένες περιοχές, σε μοναχικές όχθες και ακτές της Υπερυδάτιας, δεν απειλούνται από ανθρώπους. Διότι όλοι οι Υπερυδάτιοι φοβούνται να πειράξουν τους ναούς της Φαρμακερής Κυράς. Ξέρουν πως κατάρα θα πέσει επάνω τους αν το πράξουν. Κι αυτό δεν είναι μόνο προκατάληψη, νομίζω. Έχω ακούσει άσχημα πράγματα να συμβαίνουν ακόμα και σε όσους έχουν καταστρέψει ένα απλό τέμενος της Έχιδνας. Συνήθως πεθαίνουν, πολύ σύντομα, από τσιμπήματα ερπετών· ή παράξενες ασθένειες τούς πιάνουν οι οποίες θυμίζουν δηλητηριάσεις του σώματος ή του μυαλού.

Δεν είναι τυχαίο που η θρησκεία της Έχιδνας θεωρείται η ισχυρότερη στην Υπερυδάτια, παρότι οι ιερωμένοι της σπάνια επιδιώκουν να έχουν πολιτική εξουσία όπως οι ιερωμένοι μεγάλων θρησκειών σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος.

«Καλησπέρα, Αργύριε,» χαιρετάω, κατεβάζοντας την κουκούλα μου.

Τα μάτια του ιερέα γουρλώνουν προς στιγμή. «Γεώργιε! Τι σε φέρνει εδώ;»

«Ένας φίλος μου.» Αγγίζω τον ώμο του Αρσένιου πάνω από την ουρά της Ευθαλίας, η οποία μένει ακίνητη. «Χρειαζόμαστε τις γνώσεις του Πρωθιερέα.»

«Θα τον ειδοποιήσουμε αμέσως,» λέει ο Αργύριος. «Ελάτε. Είστε καλοδεχούμενοι στον Ναό.»

Μαζί με τη δόκιμη μάς οδηγεί μέσα στο στόμα του φιδιού, στον σηκό, ο οποίος είναι γεμάτος σκιές καθώς τα αναμμένα πύραυλα (δεν υπάρχουν ενεργειακά φώτα εδώ) δεν επαρκούν για να τον φωτίζουν πλήρως. Στο κέντρο του στέκει ένα μεγάλο άγαλμα της Έχιδνας. Οι τοίχοι του είναι καλυμμένοι με ιερές απεικονίσεις. Ένας δόκιμος σκαλίζει, μ'ένα μεταλλικό σκάλευθρο, το περιεχόμενο ενός πυραύλου.

Ο Αργύριος μάς γνώφει να περιμένουμε, και χάνεται στις σκιές. Η δόκιμη μένει πίσω, μήπως θέλουμε κάτι. Τα χέρια της είναι ενωμένα μπροστά της, κρυμμένα μες στα μανίκια του πράσινου χιτώνα της που μοιάζει μ'αυτό των ιερέων. Το πρόσωπό της όμως δεν είναι βαμμένο με τη μάσκα της ιεροσύνης.

Η Διονυσία μου ψιθυρίζει: «Δε μας είπες ότι είναι Πρωθιερέας...»

«Δεν το σκέφτηκα εκείνη τη στιγμή,» αποκρίνομαι.

Η Ευθαλία συρίζει χαμηλόφωνα, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της· μοιάζει στα όρια του ύπνου επάνω στους ώμους του Αρσένιου, και απόλυτα ικανοποιημένη εκεί που βρίσκεται.

Ο Άνθιμος δεν αργεί να ξεπροβάλει μέσα από τις σκιές του μεγάλου σηκού, σαν σκιά κι ο ίδιος που παίρνει υλική μορφή για να μας υποδεχτεί. Είναι ψηλός και λιγνός, με μακριά γκρίζα μούσια και κοντοκουρεμένα γκρίζα μαλλιά, ντυμένος με πράσινο χιτώνα και έχοντας στα χέρια του περασμένα δαχτυλίδια και βραχιόλια που φανερώνουν τη θέση του μέσα στον Ναό. Το πρόσωπό του είναι βαμμένο πράσινο, με μαύρη μπογιά γύρω από τα μάτια – η μάσκα της ιεροσύνης.

«Καλωσόρισες στον Ναό μας, Γεώργιε,» χαιρετά. «Η παρουσία σου μας τιμά γι'ακόμα μια φορά.»

«Η δική σας φιλοξενία τιμά εμένα, Πρωθιερότατε,» αποκρίνομαι. «Έρθα να ζητήσω τη βοήθειά σας – όχι για εμένα αλλά για έναν φίλο μου.» Αγγίζω πάλι τον ώμο του Αρσένιου.

Ο Άνθιμος τον κοιτάζει και μοιάζει αμέσως να καταλαβαίνει ότι είναι τυφλός· το βλέπω από τη γυαλάδα στα μάτια του. «Πώς θα μπορούσα να βοηθήσω;»

«Πρέπει ν'ακούσετε την ιστορία του, πρώτα,» εξηγώ. «Και μετά... θέλουμε απλώς τη συμβουλή σας. Τις γνώσεις σας.»

Ο Άνθιμος γνώφει καταφατικά. «Ελάτε μαζί μου, Γεώργιε,» λέει, και στρέφεται, βαδίζοντας προς τις σκιές.

Τον ακολουθούμε και φτάνουμε σε μια μισάνοιχτη πόρτα στα άκρα του σηκού, την οποία ο Άνθιμος ανοίγει και συνεχίζει να μας οδηγεί, τώρα μέσα στον ενδόναο, όπου δεν μπαίνουν τυχαίοι, και όπου ο Αρσένιος και η Διονυσία αποκλείεται να έμπαιναν αν δεν ήμουν εγώ μαζί τους. Ο Άνθιμος μάς πηγαίνει στην Εστία του ενδόναου, μια αρκετά μεγάλη αίθουσα – αν και, φυσικά, ούτε κατά διάνοια τόσο μεγάλη όσο ο σηκός – επιπλωμένη με λαξευτά καθίσματα και τραπέζι, και έχοντας ένα πλατύ, ψηλό τζάκι στη γωνία, αναμμένο επί του παρόντος: οι φλόγες του χορεύουν και μουγκρίζουν.

Ο Αργύριος είναι καθισμένος εδώ, σε μια πολυθρόνα· και σε μια άλλη πολυθρόνα, πλάι στο τζάκι, κάθεται μια ιέρεια με μακριά, μαύρα, σγουρά μαλλιά και πολύ μεγάλα νύχια στο αριστερό χέρι (κατά το συνήθιο ορισμένων ιερειών της Έχιδνας). Το όνομά της είναι Ισμήνη.

«Θα σας πείραζε ν'ακούσουν την ιστορία και οι αδελφοί μου;» ρωτά ο Άνθιμος.

«Πόσοι... αδελφοί σου είναι εδώ;» ζητά να μάθει ο Αρσένιος.

Και βλέπω την Ισμήνη να συνοφρυώνεται – καταλαβαίνοντας, μάλλον, ότι είναι τυφλός.

Απαντώ εγώ στον Αρσένιο, προλαβαίνοντας τον Άνθιμο: «Ένας ιερέας – αυτός που μας υποδέχτηκε στην είσοδο – και μια ιέρεια. Τους γνωρίζω και τους δύο. Μπορείς να μιλήσεις μπροστά τους· δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Έστω,» λέει ο Αρσένιος, και τον οδηγώ σε μια καρέκλα για να καθίσει. Εγώ και η Διονυσία καθόμαστε δεξιά κι αριστερά του, σε δυο άλλες καρέκλες.

Ο Άνθιμος προστάζει μια δόκιμη να μας φέρει κάτι να πούμε, και σύντομα έχουμε στα χέρια μας τα ποτά που ζητάμε – Αίμα της Έχιδνας κι οι τρεις.

«Σας ακούω, λοιπόν,» λέει ο Άνθιμος, καθώς κάθεται αντίκρυ μας σε μια πολυθρόνα και η δόκιμη έχει φύγει κλείνοντας την πόρτα της Εστίας.

Ο Αρσένιος αφηγείται την ιστορία του: ότι απέπλευσε από την Αμμόπολη, έπεσε θύμα των Τρομερών Καπνών, και κατέληξε στη ράχη της Χελώνας του Θησαυρού όπου μια κερασφόρος οχιά τον τσίμπησε. Τα υπόλοιπα τα αφηγούμαι εγώ, και ρωτάω τον Άνθιμο:

«Γνωρίζετε τι μπορεί να σημαίνει ο Διπλογενής Όφρις επάνω στο χέρι του, Ιερότατε; Γνωρίζετε γιατί μπορεί να εμφανίστηκε εκεί όπου τον δάγκωσε η οχιά;»

«Είναι μια πολύ σπάνια περίπτωση, αναμφίβολα,» απαντά ο Άνθιμος. «Δεν έχω δει ποτέ ξανά τίποτα παρόμοιο· δεν έχει τύχει. Αλλά έχω διαβάσει στα ιερά βιβλία ότι ο Διπλογενής Όφρις – γνωστός και ως Διπλός Καταβροχθιστής – μπορεί να εμφανιστεί όταν σε δαγκώσει ερπετό σε μέρος ιερό της Μεγάλης Κυράς.»

«Δεν ήμουν σε ναό, πάντως...» λέει ο Αρσένιος, γελώντας κοφτά, ξερά.

«Ή έτσι νομίζεις,» τονίζει αυστηρά ο Άνθιμος.

«Τότε μπορούσα να δω, ιερέα.»

«Είναι ακόμα πολύ ταραγμένος από—» αρχίζει η Διονυσία, μιλώντας στον Άνθιμο, αλλά εκείνος τής γνέφει με το χέρι να πάψει. Δε μοιάζει προσβεβλημένος.

«Δεν θεωρώ πως βρισκόσουν στη ράχη της Χελώνας του Θησαυρού, Αρσένιε,» λέει. «Κάπου αλλού ήσουν. Ίσως στη ράχη της Χελώνας του Χαμένου Τεμένους.»

«Δεν είδα κανένα τέμενος, αλλά είδα τα σημάδια επάνω στα φυτά – τα μαύρα και κόκκινα στίγματα που—»

«Και ποιος σου είπε ότι αυτά τα σημάδια εμφανίζονται μόνο επάνω στα φυτά της ράχης της Χελώνας του Θησαυρού;»

«Μα...» κομπιάζει ο Αρσένιος, «είναι γνωστό! Είναι... Το λένε.»

«Ό,τι ‘λένε’ δεν αληθεύει κιόλας,» τονίζει ο Άνθιμος. Βγάζει μια πίπα από τον χιτώνα του και τη γεμίζει με καπνό. «Δε νομίζω ότι ήσουν στη ράχη της Χελώνας του Θησαυρού. Ήσουν, σίγουρα, σε κάποιο πολύ πιο ιερό μέρος. Ένα μέρος της Μεγάλης Κυράς. Ίσως στη ράχη της Χελώνας του Χαμένου Τεμένους—»

«Δεν είδα κανένα τέμενος!» επαναλαμβάνει ο Αρσένιος.

«Μπορεί απλά να μην το βρήκες.» Ο Άνθιμος ανάβει την πίπα του, τραβά καπνό, τον βγάζει απ’τα ρουθούνια. «Αυτό που σου συνέβη δεν είναι τίποτα το συνηθισμένο. Η Μεγάλη Κυρά σ’έχει αγγίξει, είναι καταφανές. Σ’έχει αγγίξει σχεδόν όπως τον Γεώργιο. Το σημάδι στο χέρι σου δείχνει ότι είσαι μέρος ενός ατέρμονου κύκλου αναγέννησης και καταστροφής.»

«Και λοιπόν; Τι... τι είδους αναγέννηση και καταστροφή; Δε βλέπω καμ—»

«Γιατί εξακολουθεί να βλέπει οράματα, Ιερότατε;» ρωτάω τον Άνθιμο. «Συνήθως, όταν κάποιος είναι τόσο τυχερός ώστε να αποτινάξει το δηλητήριο της κερασφόρου οχιάς—»

«—σταματά να έχει παραισθήσεις. Ναι. Αλλά, όπως είπα, αυτή η περίπτωση, Γεώργιε, δεν είναι συνηθισμένη. Ο Αρσένιος δεν κοιτάζει προς τα έξω επειδή κοιτάζει προς τα μέσα. Εν μέρει, ακόμα κοιμάται και ονειρεύεται.»

«Δεν αισθάνομαι σαν να κοιμάμαι,» ρουθουνίζει ο ίδιος.

Η Διονυσία ρωτά: «Θα του περάσει αυτή η κατάσταση;»

Ο Άνθιμος μοιάζει σκεπτικός για λίγο, καθώς ρουφά και φυσά καπνό. Ύστερα αποκρίνεται: «Τα ιερά βιβλία λένε πως η κατάσταση αυτή περνά μόνο όταν ο κύκλος του Διπλογενή/Διπλού Καταβροχθιστή έχει σπάσει.»

«Σπάσει; Δηλαδή, τι πρέπει να κάνουμε;»

«Τίποτα. Είναι κάτι που συμβαίνει από μόνο του. Ο Γεώργιος ανέφερε ότι είσαι μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων· έχεις ψάξει αν ο αδελφός σου έχει βλάβες στο οπτικό νεύρο;»

«Ναι. Δεν έχει βλάβες.»

«Τι είναι, λοιπόν;»

«Υποθέτω πως πρόκειται για κάτι το νευρολογικό.»

«Ένα μέρος του μυαλού του έχει καταληφθεί από τη Μεγάλη Κυρά,» λέει ο Άνθιμος: «το μέρος που ονειρεύεται ακόμα.»

«Μη μιλάτε σαν να είμαι απών, αν γίνεται,» σχολιάζει ειρωνικά ο Αρσένιος.

«Μας ακούς, δεν μας ακούς;» του λέει ο Άνθιμος. «Δεν λέω τίποτα που δεν θα ήθελα να ξέρεις.»

«Υπάρχουν και πράγματα που δεν θα ήθελες να ξέρω;»

«Όχι,» αποκρίνεται ο Άνθιμος, καπνίζοντας ήρεμα καθώς τον παρατηρεί. Και μετά από λίγο, ρωτά: «Τι αισθάνεσαι; Τι νιώθεις μέσα σου, Αρσένιε;»

Σιγή απλώνεται για μερικές στιγμές στην Εστία, και έχω την εντύπωση ότι οι πάντες – ακόμα κι εγώ – κρατάνε την αναπνοή τους για κάποιο λόγο, σαν να περιμένουν κάτι το πολύ σημαντικό. Στην πραγ-

ματικότητα, όμως, ούτε εγώ ούτε κανείς άλλος (νομίζω) κρατά την αναπνοή του.

Ο Αρσένιος απαντά τελικά: «Μίσος.»

Ο Άνθιμος νεύει. «Όπως είπα, η περίπτωση σου δεν διαφέρει και τόσο από του Οφιομαχητή. Σ'έχει αγγίξει η Μεγάλη Κυρά, αν και με διαφορετικό τρόπο.»

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Ανοησίες!» αναφωνεί. «Ένα φίδι απλά με τσίμπησε – αυτό είναι όλο! Μπορείς να με βοηθήσεις να ανακτήσω την όρασή μου, ή δεν μπορείς;»

Η Διονυσία κάνει αμέσως να μιλήσει αλλά, ξανά, ο Άνθιμος τη σταματά γνέφοντάς της. «Κανείς δεν μπορεί να σε βοηθήσει να ανακτήσεις την όρασή σου,» λέει στον Αρσένιο. «Δεν έχεις κάποια σωματική βλάβη. Είναι η επίδραση της Μεγάλης Κυράς επάνω στο μυαλό σου που σε αποτρέπει απ'το να δεις· κι αυτό θα πάψει όταν ο κύκλος έχει σπάσει.»

«Τι πρέπει να κάνω για να σπάσω τον... κύκλο;»

«Μονάχα εσύ μπορείς να το ανακαλύψεις.»

Ύστερα, δεν συζητάμε πολλά άλλα πράγματα με τον Άνθιμο, και η μοναδική συμβουλή που έχει να δώσει στον Αρσένιο είναι ν'ακολουθήσει το ένστικτό του και να μην πιστεύει όλα τα οράματα που βλέπει: ορισμένα θα είναι σίγουρα παραισθήσεις. Όπως το περίμενα, δεν προσπαθεί να τον ξεγελάσει ή να τον εκμεταλλευτεί. Άλλος πρωθιερέας, αλλού στην Υπερυδάτια, ίσως να του ζητούσε να μείνει στον Ναό, ώστε να τον χρησιμοποιήσει για δικό του όφελος· αλλά όχι ο Άνθιμος.

Δεν έχουμε άλλες ερωτήσεις να του κάνουμε. Ούτε καν η Διονυσία δεν έχει να κάνει άλλες ερωτήσεις· μοιάζει να μην ξέρει τι ακριβώς να ρωτήσει· με τα ιερά μυστήρια δεν τα πηγαίνει και τόσο καλά: προτιμά τα πράγματα που μπορεί να καταλάβει με τη μαγεία της και με επισημονικές μεθόδους.

Όμως ο Άνθιμος έχει να κάνει κάποιες ερωτήσεις σ'εμάς. Ερωτήσεις σχετικά με τους Τρομερούς Καπνούς. Στην αρχή, ρωτά τον Αρσένιο γι'αυτούς – διάφορες λεπτομέρειες για την επίθεση εναντίον του σκάφους του Γερσίκιου. Αλλά μετά, μαθαίνοντας ότι κι εγώ έχω συναντήσει τους εν λόγω κουρσάρους, κάνει ερωτήσεις και σ'εμένα.

«Γιατί ενδιαφέρεστε, Ιερότατε;»

«Από περιέργεια, κυρίως. Έχω ξανακούσει γι' αυτούς.»

«Γνωρίζετε για κάποια περίπτωση που δεν γνωρίζω εγώ;» Του έχω αναφέρει ήδη τις περιπτώσεις που γνωρίζω.

Ο Άνθιμος κουνά το κεφάλι, έχοντας πλέον σβήσει την πίπα του. «Για μία μόνο περίπτωση ήξερα προτού μου μιλήσεις εσύ, Γεώργιε. Για τον Παλιό Χορευτή, που ερχόταν προς Ριλιάδα έχοντας αποπλεύσει από Ιλφόνη Ιχθυδάτιας. Δυστυχώς, δεν μπορώ να σε βοηθήσω.» Του έχω αναφέρει, επίσης, ότι ψάχνω κι εγώ τους Τρομερούς Καπνούς, και τον λόγο για τον οποίο τους ψάχνω.

Όταν τελικά φεύγουμε από τον Ναό της Έχιδνας είναι δέκα η ώρα το βράδυ. Ο Άνθιμος μάς πρότεινε να διανυκτερεύσουμε εκεί – υπάρχει ξενώνας στον ενδόναο για ειδικές περιπτώσεις – αλλά αρνηθήκαμε. Η Μεγάπολη, άλλωστε, δεν είναι μακριά, και δεν πρόκειται να χάσουμε τον δρόμο. Χαιρετάω τον Άνθιμο, η Διονυσία τον ευχαριστεί, ο Αρσένιος λέει απλώς «Καλό βράδυ», και βγαίνουμε από τον Ναό, πλησιάζοντας το σταθμευμένο όχημά μας. Το άλλο όχημα που ήταν εδώ – το τετράκυκλο – έχει προ πολλού φύγει.

Η Διονυσία ανοίγει τις πόρτες του τρίκυκλου σαν φτερούγες. Μπαίνουμε – εκείνη μπροστά, εμείς πίσω. Η Ευθαλία είναι ακόμα ξαπλωμένη στους ώμους του Αρσένιου· φαίνεται να μισοκοιμάται τώρα. Δεν έχει κάνει καμιά κίνηση να επιστρέψει σ'εμένα. Παράξενο... Παράξενο... Την έχω αφήσει σε τόσα ιερά μέρη της Έχιδνας, για να δω μήπως θέλει να μείνει εκεί, και πάντα επέστρεφε σ'εμένα. Τι βρίσκει στον Αρσένιο;

Ίσως θα έπρεπε να το είχα αναφέρει κι αυτό στον Άνθιμο, αλλά τώρα είναι αργά. Δεν το θεωρώ απαραίτητο να πω στη Διονυσία, που έχει μόλις βάλει τους τροχούς μας σε κίνηση, να γυρίσουμε στον Ναό. Ο προβολέας του οχήματός μας σκίζει τα σκοτάδια των Ακτών των Βράχων καθώς απομακρυνόμαστε. Το τοπίο είναι σιωπηλό γύρω μας, και, φυσικά, πολύ βραχύδες.

«Θυμάσαι τη διαδρομή;» ρωτάω.

«Όχι,» απαντά η Διονυσία. «Ελπίζω να τη θυμάσαι εσύ.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» τη διαβεβαιώνω, και την καθοδηγώ ξανά.

Περνάμε ανάμεσα από θεόρατους βράχους, που ορισμένοι μοιάζουν με εφιαλτικούς γίγαντες.

Μια μορφή τινάζεται ξαφνικά, σκοτεινή μες στη νύχτα, και δεν μπορεί να είναι πουλί – είναι πολύ μεγάλη για πουλί. Αλλά πηδά ψηλά, αξιοσημείωτα ψηλά–

–και καταλήγει πάνω στη μπροστινή μεριά του οχήματός μας! Ο άγνωστος κρατά τσεκούρι στο ένα χέρι και το κατεβάζει στο τζάμι του τρίκυκλου–

ΚΡΑΚ!

Η Διονυσία ουρλιάζει, σκύβοντας για να μη χτυπηθεί από τα γυαλιά, και το όχημα φεύγει απ'την πορεία του – προς τ'αριστερά – καταπάνω στους βράχους–

Περίμεναν να πέσει η νύχτα για να φύγουν από τους Τόπους των Παλιών Ερπετών. Εν τω μεταξύ κάθονταν στο κρυφό μέρος ανάμεσα στο δάσος και τη λοφοσειρά. Ο Γεώργιος είχε την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη στο κεφάλι μην τύχει και τον αναγνωρίσει κανένας από τους ληστές – αν και το θεωρούσε λιγάκι απίθανο, γιατί οι περισσότεροι που είχαν επιχειρήσει να εισβάλουν σ’εκείνο το επιβατηγό ανάμεσα στην Οστρακόπολη και τη Βιλάρνη ήταν νεκροί, σωστά; Δεν έβλαπτε, όμως, να είναι προσεχτικός, και δεν ήθελε τώρα να γίνουν λάθη. Ίσως αυτή να ήταν η μοναδική ευκαιρία που θα είχε για να δραπετεύσει – τώρα, που ακόμα ο Άρχοντας της Κιρβιάδας νόμιζε ότι το δηλητήριο του μπορούσε να παγιδέψει έναν Φιλημένο της Έχιδνας. Ο ανόητος!

Ο Γεώργιος παραξενεύτηκε προς στιγμή που σκεφτόταν πλέον τον εαυτό του ως Φιλημένο της Έχιδνας, και που το θεωρούσε αυτό ως κάτι το θετικό. Ποιος είμαι, όμως, αν όχι εκείνο που μου είπαν οι ιερείς; Ότι κι αν ήμουν παλιά, σήμερα ποιος είμαι; Σίγουρα όχι ο ίδιος άνθρωπος...

Αυτό βέβαια δεν σήμαινε ότι θα έπαυε να ψάχνει να μάθει πώς είχε καταλήξει εδώ.

Ήταν καθισμένος τώρα έξω από το οκτάτροχο φορτηγό, κοντά στην πίσω άκρη του, πάνω σε μια πέτρα, και οι περισσότεροι από τους ανθρώπους του Άρχοντα της Κιρβιάδας δεν τον πλησίαζαν. Τον φοβόνταν. Σκέφτονταν ότι ήταν επικίνδυνος: ένας από εκείνους τους τρελούς που καλύτερα να τους βλέπεις μόνο στην Αρένα, από μακριά. Κάποιοι άλλοι, όμως, τον παρατηρούσαν πολύ προσεχτικά, και δεν στέκονταν και τόσο μακριά του. Τέτοιες ήταν οι εντολές τους από τον ίδιο τον Αθανάσιο Ζερδέκη. Τους είχε πει: «Αν κάτι πάει στραβά εξαιτίας του Μαχητή της Οργής θα σας θεωρήσω προσωπικά υπεύθυνους, και θα ευχηθείτε η Έχιδνα να σας είχε δαγκώσει.» Η Ανθέμια ήταν μία

απ'αυτούς, και ήξερε πως ο Κύριος της Κιρβιάδας δεν έκανε απειλές που δεν ήταν πρόθυμος να πραγματοποιήσει. Τα μάτια της ήταν τώρα στραμμένα στον Μαχητή της Οργής καθώς εκείνος έβγαζε από το εσωτερικό της κάπας του ένα βελονοβόλο και μερικά βλήματα-βελόνες. Τον είδε να ανοίγει τον έναν από τους δύο σάκους του, να παίρνει από μέσα φιαλίδια, και να γεμίζει τις βελόνες με το περιεχόμενό τους. Δηλητήρια, κατάλαβε αμέσως η Ανθέμια· κι αναρωτήθηκε γιατί ο Άρχοντας τού είχε επιτρέψει νάχει δηλητήρια μαζί του, έτσι επικίνδυνος όπως ήταν.

Τον πλησίασε. «Όλα εντάξει;»

Ο Γεώργιος την κοίταξε με αβλεφάριστα μάτια μέσα απ'την κουκούλα του, καθώς γέμιζε ακόμα μια βελόνα με ένα από τα δηλητήρια του Αναξιμένη. Αγκαλιά Μουδιάστρας ονομαζόταν αυτό, όπως του είχε πει εκείνη η βοτανολόγος στην Οστρακόπολη. Ο Γεώργιος δεν είχε ξεχάσει κανένα από τα ονόματα των δηλητηρίων, ούτε τις ιδιότητές τους: τα θυμόταν όλα, πολύ καλά. Τώρα, ήθελε να έχει το βελονοβόλο του έτοιμο· πιθανώς να του χρειαζόταν σύντομα.

Αναρωτήθηκε αν αυτό που έκανε είχε φανεί ύποπτο στην Ανθέμια. «Γιατί ρωτάς;» Η απότομη φωνή του ήχησε σαν γρύλισμα.

«Απλώς... γενικά.» Η Ανθέμια είχε ακούσει για την οργή του, και δεν ήθελε να τη στρέψει εναντίον της. Έλεγαν ότι ο άνθρωπος ήταν τρελός – και αφύσικα δυνατός. Το τελευταίο το είχε αποδείξει και στην Αρένα, άλλωστε – σκοτώνοντας έναν Ανάποδο Σκαρφαλωτή, μα τα φαρμακερά μαλλιά της Έχιδνας και τα σιδερένια χέρια του Αστερίωνα! «Αν θέλεις κάτι, πες μου.»

«Σ'έχει βάλει να με παρακολουθείς και να με φρουρείς,» είπε ο Γεώργιος, γεμίζοντας μια ακόμα βελόνα με Αγκαλιά Μουδιάστρας.

«Όχι, δεν—»

«Μη μου λες μαλακίες! Εσύ κι αυτοί οι καριόληδες προς τα κει και προς τα κει» – έδειξε με το βλέμμα του – «έχετε τα μάτια σας καρφωμένα επάνω μου συνέχεια. Σας έχει προστάξει να με παρακολουθείτε και να με φρουρείτε. Αλλά μην ανησυχείτε, δεν πρόκειται να πάω πουθενά.»

«Δεν ανησυχούμε. Το βλέπουμε, εξάλλου, ότι είσαι εντάξει και πρόθυμος να πολεμήσεις μαζί μας.»

«Πού πηγαίνουμε;» τη ρώτησε. «Για ποια ορυχεία έλεγε ο Μάρκος;»

«Τα ορυχεία της Βιλάρνης, φυσικά. Τα ορυχεία ενέργειας.»

Μάλιστα... σκέφτηκε ο Γεώργιος, ενθουμούμενος τι του είχε πει ο Δημήτριος γι'αυτά. Γέμισε την τελευταία βελόνα με δηλητήριο, και τις έβαλε όλες, μία-μία, μέσα στο βελονοβόλο, οπλίζοντάς το. «Θα τα καταλάβουμε;»

«Όχι. Απλώς θα τα χτυπήσουμε και θα φύγουμε. Δεν έχουμε αρκετές δυνάμεις για να τα κυριεύσουμε και να τα κρατήσουμε. Και δεν είναι αυτό που θέλει ο Άρχοντας, ούτως ή άλλως.»

Ο Γεώργιος θυμήθηκε που ο Δημήτριος τού είχε πει ότι ο κακός θεός επιδίωκε ν'αποκτήσει την επικυριαρχία της Βιλάρνης, για να την ελέγχει. «Δεν πρέπει νάναι πολύ δύσκολο.»

«Αντιθέτως. Θα είναι δύσκολο. Τα φυλάει πολύ καλά τα ορυχεία της η Βιλάρνη.»

«Θα είμαι μαζί σας. Θα τους τσακίσουμε,» της είπε.

Η Ανθέμια μειδίασε. Ίσως τελικά να τον συμπαθήσω αυτό τον τύπο, σκέφτηκε – αν και είναι, οπωσδήποτε, παλαβός! «Ο Μάρκος θα το οργανώσει καλά· είμαι σίγουρη.»

Θα τον σφάξω σαν σκύλο, τον γαμημένο, αν τύχει να πέσει στα χέρια μου απόψε, συλλογίστηκε ο Γεώργιος. Γιατί σκόπευε να δραπετεύσει μόλις νύχτωνε, λίγο προτού αναχωρήσουν. Δε νόμιζε ότι θα μπορούσε να κρατήσει την οργή του περισσότερο υπό έλεγχο.

Έκρυψε το βελονοβόλο μες στην κάπα του. Και περίμενε.

Οι ληστές ήταν καταυλισμένοι κοντά στους μαχητές του Άρχοντα της Κιρβιάδας. Ο Γενναίος Γεννάδιος καθόταν μπροστά από μια σκηνή και μιλούσε με τον Μάρκο και τη μάγισσα του Ζερδέκη· ο Γεώργιος μπορούσε να τους δει από εδώ όπου βρισκόταν. Σχεδίαζαν, υπέθετε. Σχεδίαζαν πώς θα χτυπήσουν τα ορυχεία ενέργειας της Βιλάρνης.

Ήταν μεσημέρι πλέον, και κάποιοι άρχισαν να μοιράζουν φαγητά και ποτά στους υπόλοιπους. Η Ανθέμια έφερε ένα πιάτο κι ένα ποτήρι στον Γεώργιο: το πρώτο περιείχε ψητό κοτόπουλο και πράσινα φασόλια, το δεύτερο νερωμένο απόκρασο. Η ίδια είχε μαζί της ένα παρόμοιο γεύμα για τον εαυτό της, και κάθισε κοντά του αφού πρώτα είπε «Να καθίσω;» κι εκείνος ανασήκωσε τους ώμους και της απάντησε «Κάτσε».

«Από πού είσαι;» ρώτησε η Ανθέμια ύστερα από λίγο. «Λένε πως είσαι εξωδιασασιακός.»

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε την οργή του να φουντώνει. Ήπια μια μεγάλη γουλιά απόκρασο (παρότι το θεωρούσε άθλιο ποτό) για να την καταπολεμήσει. Αλλά δεν τα κατάφερε. Τσάκισε το πλαστικό ποτήρι μες στη γροθιά του, τινάζοντάς το κάτω. «Ίσως και να είμαι!» είπε απότομα.

Η Ανθέμια τον κοίταξε με επιφύλαξη προς στιγμή, και δεν έκανε άλλες ερωτήσεις.

Ο Γεώργιος τη ρώτησε αν είχε ακούσει για ένα πλοίο που είχε χαθεί βόρεια του Πλοκαμιού των Ναυαγίων ίσως, όταν έγινε μια τρομερή καταιγίδα. Ένα πλοίο που ερχόταν από άλλη διάσταση.

«Από ποια διάσταση;»

«Δεν ξέρω. Αλλά θέλω να μάθω.»

«Δεν τόχω ακούσει.» Είχε όμως ακούσει ότι ο Μαχητής της Οργής έψαχνε για ένα τέτοιο πλοίο από παλιά – από προτού η Φρουρά της Κιρβιάδας τον συλλάβει. Ρωτούσε για ένα τέτοιο πλοίο στα λιμάνια. Γιατί, άραγε; Προτίμησε να μη ζητήσει να μάθει...

Οι πάντες έτρωγαν τώρα και μιλούσαν αναμεταξύ τους. Σε λίγο, όταν είχαν τελειώσει το φαγητό, κάθισαν ήρεμα, τυλιγμένοι στις κάπες τους μες στο φθινόπωρο, ενώ μερικοί συνέχιζαν να κουβεντιάζουν. Ορισμένοι κάπνιζαν. Ο Γεώργιος, έχοντας κι εκείνος τελειώσει το φαγητό του, παρατήρησε ότι όλοι ήταν χαλαρωμένοι· ακόμα κι αυτοί που δουλειά τους ήταν να τον προσέχουν. Αναρωτήθηκε αν ίσως έπρεπε τώρα να φύγει. Το ακούραστο σώμα του τον ωθούσε· τα τσιτωμένα νεύρα του τον παρακινούσαν. Αλλά ήξερε πως, αν το έκανε αυτό, δεν θα είχε την κάλυψη του σκοταδιού: και η κάλυψη του σκοταδιού πιθανώς να αποδεικνυόταν απαραίτητη, γιατί ήταν βέβαιος ότι θα τον κυνηγούσαν.

Η Ανθέμια συνέχιζε να είναι καθισμένη κοντά του, χαλαρή κι εκείνη πλέον, τυλιγμένη στην κάπα της και μισοκοιμισμένη.

Ο Γεώργιος δεν ένιωθε καμιά τάση να κοιμηθεί – όπως πάντα, άλλωστε. Τα μάτια του τους παρατηρούσαν όλους χωρίς να βλεφαρίζουν. Προς στιγμή είδε τη μάγισσα του Ζερδέκη – αυτή την Ευδοκία –

να περνά από κοντά του (αλλά όχι και πολύ κοντά) και να τον κοιτάζει. Λες να υποπτευόταν κάτι; αναρωτήθηκε.

Οι ήλιοι άρχισαν να γέρνουν προς τα δυτικά, και οι σκιές πύκνωσαν στον κρυφό τόπο ανάμεσα στη λοφοσειρά και στο δάσος. Απόμακρα κρωξίματα πουλιών αντηχούσαν. Η νύχτα πλησίαζε. Αρκετοί είχαν σηκωθεί και βηματίζουν, περιμένοντας να ξεκινήσουν. Η Ανθέμια είχε πλησιάσει δυο μαχητές του Άρχοντα και μιλούσε μαζί τους.

Ο Γεώργιος σηκώθηκε επίσης από τη θέση του. Τον κοίταζαν ακόμα – τους έβλεπε ότι τον κοίταζαν – μα κανείς δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία στην κίνησή του. Δεν υπολόγιζαν ότι θα επιχειρούσε να δραπετεύσει. Δεν μπορεί να το υπολόγιζαν. Η οργή του έβραζε μέσα του, ζητούσε κάπου να ξεσπάσει. Το χέρι του έσφιξε δυνατά το μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας που κρεμόταν από τη ζώνη του.

Λίγη ακόμα ώρα πέρασε, και το σκοτάδι αυξήθηκε, ελάχιστο φως απέμενε στην πλάση, από τις τελευταίες ακτίνες του Δεύτερου Ήλιου. Ο Μάρκος ζύγωσε τους μαχητές του Άρχοντα φωνάζοντας ότι είχε έρθει η στιγμή να ξεκινήσουν. «Στα οχήματα! Στα οχήματα, όλοι!»

Συγχρόνως, οι ληστές του Γενναίου Γεννάδιου σηκώνονταν από τις θέσεις τους κι ανέβαιναν κι εκείνοι στα οχήματά τους. Τα άλογά τους τα έβαζαν σ'ένα μεγάλο φορτηγό.

Ο Γεώργιος ήξερε ότι τώρα ήταν η ώρα να δραπετεύσει. Βάδισε προς τα άκρα του πλήθους των μαχητών του Ζερδέκη–

Η Ανθέμια τον πλησίασε γρήγορα. «Έλα! Πού–;»

Τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο· την άρπαξε και τη σήκωσε στον αέρα, πάνω απ'το κεφάλι του, πετώντας την καταπάνω σε δύο από τους άλλους μαχητές που τον φυλούσαν και που είχαν κι αυτοί πλησιάσει αν και στέκονταν μερικά βήματα πιο μακριά. Η Ανθέμια τούς ήρθε κατακέφαλα και, ξαφνιασμένοι, σωριάστηκαν όλοι στη γη.

Ο Γεώργιος γύρισε κι έτρεξε προς το δάσος. Πίσω του άκουγε φωνές, κραυγές. Μια ενεργειακή ριπή έτριξε, περνώντας από δίπλα του, αστοχώντας τον για μερικά εκατοστά. Μετά όμως ήταν βέβαιος πως βρισκόταν πέρα απ'την εμβέλεια των ενεργοβόλων (τα οποία δεν έβαλλαν μακριά, εκτός αν ήταν ενεργειακά κανόνια, όπως ήξερε από το μυστηριώδες παρελθόν του), και είχε μπει ανάμεσα στα δέντρα του δάσους.

Τα σκοτάδια και η βλάβστηση τον κατάπιαν.

Πίσω του, οι μαχητές του Ζερδέκη έτρεχαν να τον πιάσουν αλλά δεν μπορούσαν πια να τον δουν. Είχε εξαφανιστεί, ο καταραμένος!

«Ανάψτε φώτα, ρε ζώα!» τους φώναξε ο Μάρκος. «Ανάψτε φώτα, γαμώ την πουτάνα μου!» Και δυνατοί φακοί άναψαν, διαλύοντας τα σκοτάδια του δάσους.

«Δε φαίνεται πουθενά, Μάρκε,» είπε ένας απ'αυτούς που αποστολή τους ήταν να φυλάνε τον Μαχητή της Οργής.

«Ο Άρχοντας θα σας βγάλει τα μάτια και θα σας κόψει τα–»

«Αποκεί είναι!» Η Ευδοκία'λι έδειξε. Είχε μόλις υποτονθορύσει ένα Ξόρκι Ανεμικής Ακοής – το οποίο έφερνε στ'αφτιά της μακρινούς ήχους, εστιάζοντας την ακοή της στον άνεμο με τρόπο υπερφυσικό – και είχε ακούσει κάποιον να τρέχει προς εκείνη την κατεύθυνση.

Ο Μάρκος, καταλαβαίνοντας ότι η μάγισσα τον είχε εντοπίσει με τη μαγεία της, πρόσταξε αμέσως να πάνε προς τα εκεί – γρήγορα! ΤΩΡΑ! Και οι μαχητές του Άρχοντα της Κιρβιάδας έτρεξαν, έχοντας στα χέρια τους όπλα. «Και μην τον σκοτώσετε!» φώναξε ο Μάρκος. «Πιάστε τον! Πιάστε τον! Ο Άρχοντας τον θέλει ΖΩΝΤΑΝΟ!»

Η Ευδοκία'λι έτρεξε μαζί τους, εξαπολύοντας το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους από τον θαλασσίτη στο δαχτυλίδι της, αφήνοντάς το να απομακρυνθεί από τη φυλακή του όσο ήταν δυνατόν να απομακρυνθεί, ενώ είχε στο μυαλό της τον Γεώργιο για να μεταφέρει στην πνευματική οντότητα την εικόνα του – να ξέρει ο δαίμονας ποιον έπρεπε να αναζητήσει, ποιον έπρεπε να χτυπήσει. Η παρουσία του Χνουδωτού Χταποδιού ήταν αόρατη· μόνο η μάγισσα το αντιλαμβανόταν.

Ο Γεώργιος τούς άκουγε να έρχονται, και καταλάβαινε ότι δεν ήταν και πολύ μακριά του. Στην αρχή, το σκοτάδι του δάσους τον είχε βοηθήσει, αλλά τώρα έβλεπε δυνατούς φακούς πίσω του, στο βάθος, και το σκοτάδι του δάσους μπροστά του είχε πάψει να τον βοηθά. Του έστηνε παγίδες! Οι ρίζες μπλέκονταν στα πόδια του, τα κλαδιά τον μαστίγωναν ανελέητα, χτυπώντας το σώμα του και το πρόσωπό του. Ωστόσο, είχε την αίσθηση πως τα σκοτεινά δάση δεν του ήταν ένας τόπος άγνωστος· ήξερε πώς να κινείται μέσα τους. Για κάποιο λόγο, ήξερε. Και τώρα αυτή η γνώση αποδεικνυόταν χρήσιμη. Αλλιώς, θα είχε ήδη σκοντάψει και πέσει.

Τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας, σπαθίζοντας γρήγορα και δυνατά, σπάζοντας κλαδιά στο πέρασμά του, αν και καταλάβαινε πως έτσι άφηνε ευδιάκριτα ίχνη πίσω του. Η τέχνη της ιχνηλασίας δεν του ήταν άγνωστη. Καθόλου άγνωστη. Αλλά δεν είχε χρόνο για ν' αναρωτηθεί για τίποτα από αυτά. Ούτε καν για να εξοργιστεί. Είχε στρέψει όλη του την οργή στο να τρέχει. Έπρεπε να τους ξεφύγει!

Πίσω του, ο Μάρκος φώναξε: «Μαχητή της Οργής! Το δηλητήριο θα σε σκοτώσει, βλάκα! Γύρνα πίσω – το δηλητήριο θα σε σκοτώσει! Μόνο εμείς έχουμε το αντίδοτο! Γύρνα πίσω – θα πεθάνεις απ' το δηλητήριο!»

Οι ανόητοι, σκέφτηκε ο Γεώργιος, ακόμα νόμιζαν ότι το δηλητήριο τους μπορούσε να τον βλάψει! Νόμιζαν ότι ήταν τρελός και γι' αυτό είχε αρχίσει να τρέχει!

Αλλά τον πλησίαζαν γρήγορα, οι διάολοι· τους έβλεπε στο κατόπι του. Έβλεπε τα δυνατά φώτα τους και τις σκοτεινές μορφές τους.

Ξαφνικά, το δάσος τελείωσε μπροστά του!

Τη μια στιγμή ήταν μες στην πυκνή βλάστηση, την άλλη είχε πεταχτεί έξω.

Στους Τόπους των Παλιών Ερπετών τα δάση δεν ήταν μεγάλα, αλλά μικρά και διάσπαρτα.

Ο Φιλημένος είχε βρεθεί τώρα ακάλυπτος. Και έτρεξε προς τα εκεί όπου διέκρινε κάτι μαύρους όγκους – υψώματα – επάνω στους οποίους υπήρχαν μερικά δέντρα. Ο υπόλοιπος χώρος ήταν πεδινός και επίπεδος.

Οι μαχητές του Άρχοντα της Κιρβιάδας βγήκαν επίσης από το δάσος, ξέπνοοι, φωτίζοντας με τους φακούς τους, κρατώντας τα όπλα τους έτοιμα.

«Νάτος!» φώναξε ο Μάρκος, βλέποντας τη φιγούρα που έτρεχε προς τα υψώματα με την κάπα της ν' ανεμίζει. «Νάτος!» Και δυναμώνοντας τη φωνή του: «ΕΛΑ ΠΙΣΩ, ΓΕΩΡΓΙΕ, ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ ΑΠ' ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ!»

Ο Μαχητής της Οργής, όμως, όπως και πριν, ή δεν τον άκουσε ή δεν του έδωσε σημασία, καθώς ο Μάρκος και οι υπόλοιποι τον καταδίωκαν. Και η Ευδοκία'λι έτρεχε μαζί τους, σαν θηρίο της ερημιάς. Το

Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους ακόμα δεν μπορούσε να φτάσει τον Γεώργιο, ακόμα δεν ήταν αρκετά κοντά του.

«Δε γίνεται να τρέχει για πάντα, Μάρκε· θα κουραστεί· δε γίνεται να τρέχει για πάντα,» είπε λαχανιασμένα ένας από τους μαχητές που δουλειά τους ήταν να φυλάνε τον Γεώργιο.

«Ρίξτε του, ρε!» πρόσταξε ο Μάρκος. «Με τα ενεργειακά – ρίξτε του!»

Και του έριξαν, εξαπολύοντας αστραφτερές ριπές μες στη νύχτα. Ο Μαχητής της Οργής βρισκόταν στα όρια της εμβέλειας των όπλων τους, μα ο Μάρκος νόμιζε ότι άξιζε τον κόπο ναβάλουν. Έστω και μία βολή να τον πετύχαινε θα τον καθυστερούσε, τον πούστη! Μία.

Ο Γεώργιος άκουσε τους τριγμούς της ενέργειας πίσω του, είδε τις λάμπεις με τις άκριες των ματιών του, και κατάλαβε αμέσως τι γινόταν χωρίς η φωνή του Μάρκου νάχει φτάσει στ'αφτιά του και χωρίς να χρειαστεί να κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο του. Οι γαμιόληδες τού έριχναν με ενεργοβόλα. Αλλά εκείνα τα υψώματα δεν ήταν μακριά· τα πλησίαζε τώρα... τα πλησίαζε...

Το αριστερό του πόδι τραντάχτηκε και ο Γεώργιος έτριξε τα δόντια. Μια από τις ριπές τον είχε χτυπήσει, χαμηλά, στην κνήμη. Παραπάτησε, μα δεν έπεσε. Καθυστέρησε μόνο μερικά δευτερόλεπτα, έχασε μόνο λίγη ταχύτητα – και συνέχισε να τρέχει σαν θηρίο, ενώ ενεργειακές ριπές έτριζαν και στραφτάλιζαν γύρω του.

Οι διώκτες του τον έβλεπαν χωρίς να απορούν από τις δυνάμεις του, γιατί τον είχαν ξαναδεί – στην Αρένα αν όχι αλλού. Γνώριζαν πόσο ανθεκτικός ήταν.

Η Ευδοκία'λι αισθανόταν την ανυπομονησία του Χνουδωτού Χταποδιού να φτάσει τον Γεώργιο, και τώρα δεν βρισκόταν μακριά του. Το δαιμονικό πνεύμα τον έβλεπε και τον μύριζε· μύριζε την ψυχή του. Η Ευδοκία μπορούσε να το ελευθερώσει τελειώς από τον θαλασσίτη του δαχτυλιδιού της, όχι απλά να το ξαμολά σαν σκυλί με λουρί, αλλά δεν το έκανε γιατί ήταν βέβαιη – το διαισθανόταν – πως τότε το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους θα έφευγε και, μάλλον, δεν θα προλάβαινε να το ξαναπιάσει για να το υποτάξει στη θέλησή της.

Ο Γεώργιος έφτασε στα υψώματα χωρίς άλλη ριπή να τον πετύχει, και νόμιζε πως η ενεργειακή καταιγίδα είχε κοπάσει γύρω του. Οι μπαταρίες τους ξοδεύονται, σκέφτηκε. Μπροστά του τώρα ήταν μια

απότομη πλαγιά, κάθετη, τελείως κάθετη, αλλά με πολλά πιασίματα και πατήματα: ρίζες, βράχους, τρύπες, μαλακό χώμα. Ο Γεώργιος άρχισε να σκαρφαλώνει όσο πιο γρήγορα μπορούσε, χρησιμοποιώντας όλη την υπερφυσική του δύναμη, γρυλίζοντας από την οργή του.

Οι ενεργειακές ριπές εξακολουθούσαν να πέφτουν. Μία αστόχησε, κι ακόμα μία, κι ακόμα μία· χτυπούσαν την πλαγιά. Αλλά η επόμενη χτύπησε τον δεξή ώμο του Γεώργιου, εκεί όπου τον είχαν τραυματίσει και τα νύχια του Ανάποδου Σκαρφαλωτή. Το τραύμα είχε προ πολλού κλείσει, βέβαια, μα δεν είχε θεραπευτεί τελείως· δεν είχαν περάσει αρκετές μέρες ακόμα. Ο Γεώργιος κραύγασε, κι αισθάνθηκε ολόκληρο το δεξί του χέρι να μουδιάζει· όμως, με οργή και μόνο – με οργή – συνέχισε να το κινεί και να ανεβαίνει, νιώθοντας τα νεύρα του να φλέγονται. Όταν τους έπιανε στα χέρια του αυτούς τους καριόληδες θα τους τσάκιζε μέχρι τον τελευταίο! Θα τους λιάνιζε! Θα έλιωνε τα κόκαλά τους!

Καθώς ο Μαχητής της Οργής έφτανε στην κορυφή της πλαγιάς – σκαρφαλώνοντας με τρόπο που έκανε τους διώκτες του να απορούν και να τρομάζουν – οι μαχητές του Άρχοντα της Κιρβιάδας έφταναν κάτω από την πλαγιά, με τις μπαταρίες των ενεργοβόλων τους τελειωμένες. Προσπαθούσαν να τις αλλάξουν τώρα, να βάλουν καινούργιες τις οποίες τραβούσαν από θήκες πάνω στις ζώνες τους ή στις δερμάτινες ταινίες που περνούσαν μπροστά από το στήθος τους.

«Γύρνα πίσω, Γεώργιε!» κραύγασε ο Μάρκος. «Θα πεθάνεις, ρε μαλάκα – το δηλητήριο θα σε σκοτώσει! Μόνο εμείς έχουμε τ'αντίδοτο! Γύρνα πίσω! Είσαι νεκρός αλλιώς, ρε, είσαι νεκρός!»

Ο Μαχητής της Οργής στράφηκε και τον αντίκρισε από την κορυφή της πλαγιάς· και τράβηξε το σπαθί του που άστραψε στο κατάλευκο φως του φεγγαριού. «Έλα εδώ, Μάρκε, να στείλω το κεφάλι σου στον Άρχοντά σου για δώρο!» αποκρίθηκε.

«Ρίξτε τον ΚΑΤΩ!» βρυχήθηκε ο Μάρκος δείχνοντάς τον με την κάννη του ενεργειακού πιστολιού του και πατώντας τη σκανδάλη.

Ο Γεώργιος τινάχτηκε πίσω, και η ενεργειακή ριπή αστόχησε. Και οι διώκτες του δεν τον έβλεπαν πλέον.

Αλλά το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους τον έφτασε. Η πνευματική οντότητα δεν χρειαζόταν να σκαρφαλώσει. Υπό μια έννοια, πετούσε

– αν και δεν ήταν πτήση αυτό που πραγματικά έκανε· ουσιαστικά, μετακινιόταν σε άλλο επίπεδο ύπαρξης.

Η Ευδοκία'λι χαμογέλασε. «Τον έχουμε!» είπε. «Ανεβείτε απ'άλλη μεριά των υψωμάτων. Δε μπορεί όλες οι μεριές νάναι τόσο απότομες. Κουνηθείτε! Βρείτε πιο ομαλή πλαγιά!»

«Κάντε ό,τι σας λέει!» πρόσταξε ο Μάρκος. «Αλλά όχι όλοι. Εσύ, εσύ, εσύ, εσύ, κι εσύ – σκαρφαλώστε τούτη δω την πλαγιά – τώρα! Κουνηθείτε!»

Οι υπόλοιποι, εν τω μεταξύ, σκορπίζονταν δεξιά κι αριστερά, αναζητώντας πιο βατό μέρος για να φτάσουν στην κορυφή των υψωμάτων.

Ο Γεώργιος, ήδη στην κορυφή και κρυμμένος από τα μάτια τους, αισθάνθηκε κάτι να πέφτει επάνω του προτού προλάβει ν'απομακρυνθεί πολύ. Αλλά δεν ήταν καμιά υλική παρουσία· το καταλάβαινε αυτό, παρότι ένιωθε σαν ο εχθρός του να προσπαθούσε να τον πνίξει, και σαν να ήταν τριχωτός. Οι τρίχες νόμιζε πως έμπαιναν στη μύτη και στο στόμα του: τον έκαναν να βήχει. Και στις άκριες των ματιών και μπροστά από τα μάτια του έβλεπε αλλόκοτες σκιές να τρεμοπαίζουν.

Όλ' αυτά δεν του ήταν πρωτόγνωρα. Ο καταραμένος δαίμονας της μάγισσας του Ζερδέκη! Γρυλίζοντας, ο Γεώργιος πάλεψε να τον αποτινάξει, γιατί το πνεύμα δεν τον άφηνε να τρέξει, τον παρακώλυε στις κινήσεις του, αν και μάλλον δεν μπορούσε να τον σκοτώσει – ή έτσι, τουλάχιστον, νόμιζε ο Γεώργιος.

Το πρόβλημά του ήταν πως εκείνος ήταν υλικός, αλλά ο εχθρός του όχι. Τα χτυπήματά του δεν μπορούσαν να πειράξουν τον δαίμονα. Το Φιλί της Έχιδνας, όμως; Οι ευλογίες των ιερέων της Έχιδνας επάνω στη χαραγμένη λεπίδα;

Ο Γεώργιος το ανέμισε απεγνωσμένα γύρω του, γρυλίζοντας Πέθανε, γαμημένο παράσιτο! ΠΕΘΑΝΕ! και άκουσε ένα ξαφνικό σύριγμα να διαπερνά τ'αφτιά του – ένα σύριγμα που ήταν βέβαιος ότι δεν προερχόταν από τον υλικό κόσμο. Και η τριχωτή παρουσία αποτραβήχτηκε από πάνω του. Αλλά ο Γεώργιος νόμιζε ότι μπορούσε να διαισθανθεί προς τα πού βρισκόταν. Κραυγάζοντας άναρθρα σπάθισε προς

τ'αριστερά, ξανά και ξανά, διαγράφοντας ημικύκλια στον αέρα σαν παράφρονες που προσπαθεί να σκοτώσει το Τίποτα.

Η Ευδοκία'λι, που βρισκόταν κάτω από το απότομο ύψωμα, πέρα από το πεδίο όρασης του Γεώργιου, ούρλιαξε, νιώθοντας πως κάτι χτυπούσε το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους, κάτι που μπορούσε να το βλάψει με κάποιο τρόπο, να του προκαλέσει πόνο τουλάχιστον. Και ό,τι προκαλούσε πόνο στον δαίμονά της προκαλούσε πόνο και σ'εκείνη, γιατί, ως μάγισσα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, ήταν συνδεδεμένη ψυχικά μαζί του. Δεν μπορούσε αλλιώς να υπάρξει τέτοιος δεσμός και τέτοιος έλεγχος ανάμεσα σε άνθρωπο και πνευματική οντότητα.

«Τι συμβαίνει, μάγισσα;» απόρησε ο Μάρκος, κοιτάζοντάς την συνοφρυωμένος. «Τι...;»

Το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους τράπηκε σε άτακτη φυγή, επιστρέφοντας στο δαχτυλίδι της σαν πέτρα από σφεντόνα, σαν κυνηγημένο ζώο που έτρεχε να κρυφτεί στη φωλιά του. Αόρατο για όλους, όμως· μόνο η Ευδοκία'λι το αντιλαμβανόταν.

Ο Μαχητής της Οργής φάνηκε ξαφνικά στην κορυφή του υψώματος. «Στείλ' το ξανά αυτό το τέρας, μάγισσα,» φώναξε, «και θάρθω να σε σκοτώσω με τα χέρια μου!» Στη μια του γροθιά κρατούσε μια πέτρα, την οποία πέταξε καταπάνω σ'αυτούς που σκαρφάλωναν την πλαγιά. Πέτυχε έναν στο πρόσωπο, σπάζοντας το σαγόνι του, ρίχνοντάς τον κάτω. Έπιασε ακόμα μια πέτρα και την πέταξε κι αυτήν, χτυπώντας έναν στο κράνος και σπάζοντάς του το κεφάλι. Σαν από καταπέλτη έρχονταν οι πέτρες!

Οι άλλοι, ουρλιάζοντας, τρομοκρατημένοι, πήδησαν κάτω από μόνοι τους. Ο ένας κραύγασε πονεμένα, τσακίζοντας το πόδι του.

Ο Γεώργιος άρπαξε μια πέτρα και την εκτόξευσε προς την Ευδοκία'λι, η οποία απομακρύνθηκε τρέχοντας και το βλήμα χτύπησε τη γη.

Ο Μάρκος ύψωσε το πιστόλι του και πάτησε τη σκανδάλη, αλλά αστόχησε καθώς ο Γεώργιος έσκυβε για να μαζέψει άλλη μια πέτρα. «Έχει έρθει το τέλος σου, καριόλη!» του φώναξε ο Μάρκος. «Ούτ' ο Άρχοντας δεν θα διαφωνήσει τώρα άμα σε καθαρίσουμε! Κι αν δε σε σφάζουμε εμείς, το δηλητήριο θα σε κάψει, μαλάκα!»

«Κανένα δηλητήριο δεν μπορεί να με πειράξει!» του είπε ο Γεώργιος, έτοιμος να πετάξει την πέτρα καταπάνω του. Αλλά δεν το έκανε, γιατί τότε είδε, από το βάθος, κάτι που δεν του άρεσε καθόλου. Οχήματα έρχονταν. Είχαν βγει από εκείνο το στενό άνοιγμα της λοφοσειράς η οποία έκρυβε το μέρος ανάμεσα σ'αυτήν και το δάσος. Οχήματα έρχονταν μεταφέροντας τους υπόλοιπους μαχητές του Ζερδέκη, και πρέπει να ήταν και οχήματα των ληστών μαζί τους.

Επιπλέον, αναρωτήθηκε ο Γεώργιος, πού ήταν τώρα οι άλλοι μαχητές του Μάρκου; Μάλλον έψαχναν εναλλακτικά σημεία για να σκαρφαλώσουν το ύψωμα.

«Θα σε βρω στο τέλος, Μάρκε!» φώναξε ο Γεώργιος. «Στο τέλος! Να με περιμένεις!» Και πέταξε την πέτρα καταπάνω του, την ίδια στιγμή που εκείνος εξαπέλυε μια ενεργειακή ριπή. Κανένα βλήμα δεν βρήκε τον στόχο του, καθώς ο Γεώργιος στρεφόταν κι έτρεχε από την άλλη.

Καταλάβαινε ότι αυτό που είχε κάνει ήταν ανοησία. Δεν έπρεπε να είχε γυρίσει για να τους απειλήσει και να τους χτυπήσει. Η οργή του τον είχε ωθήσει, το δηλητήριο της Έχιδνας που έκαιγε μέσα του. Ήταν ανοησία!

Και τώρα, ενώ έτρεχε προς την αντίθετη μεριά από εκεί όπου βρισκόταν ο Μάρκος, είδε από τα δεξιά οπλισμένους μαχητές να τον ζυγώνουν. Κάποιοι από τους γαμιόληδες του Αρχιπούστη της Κιρβιάδας είχαν καταφέρει ν'ανεβούν στα υψώματα από πιο ομαλό σημείο. Ακόμα μια ανοησία μου! σκέφτηκε ο Γεώργιος. Θα έπρεπε κι εκείνος να είχε κάνει τον γύρο ψάχνοντας για πιο ομαλό σημείο· έτσι όπως είχε σκαρφαλώσει την απότομη, κάθετη πλαγιά, απλά είχε δώσει χρόνο στους εχθρούς να πλησιάσουν και να του ρίξουν με τα ενεργοβόλα τους.

Τώρα, αρκετοί απ'αυτούς έτρεχαν καταπάνω του κραδαίνοντας όπλα.

«Ελάτε να πεθάνετε!» γρύλισε ο Γεώργιος, και σπάθισε έναν κόβοντάς του το χέρι. Απέκρουσε το ρόπαλο ενός άλλου και τον έσπρωξε πάνω σε δύο συμμαχητές του. Χτύπησε μια γυναίκα στο κεφάλι με το Φιλί της Έχιδνας, διαλύοντας το κράνος της και το κρανίο της. Το λεπίδι του διασταυρώθηκε με το λεπίδι ενός άντρα, και το δεύτερο έ-

σπασε, και ο Γεώργιος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον. Σπάθισε έναν στα πλευρά, τινάζοντας αίματα στον αέρα.

Και έτρεξε, έτρεξε σαν Ζέφυρου άνεμος, αφήνοντάς τους πίσω του. Μπορεί να ήταν υπερφυσικά δυνατός, αλλά κι εκείνοι ήταν υπέρμετρα πολλοί· και έρχονταν ολοένα και περισσότεροι από το ίδιο σημείο όπου είχαν ανεβεί ετούτοι, ή από αλλού. Δεν ήταν εφικτό να τους αντιμετωπίσει όλους μαζί και να νικήσει· το καταλάβαινε.

Και τα οχήματα, επίσης, δεν μπορεί να ήταν μακριά· δεν τα έβλεπε από εδώ μα το καταλάβαινε κι αυτό.

Έτσι, έτρεχε τώρα. Έτρεχε σαν κυνηγημένο θηρίο, με μοναδικούς σύμμαχους την Έχιδνα και το Φιλί της. Η λεπίδα του ήταν ματωμένη και γυάλιζε κάτω από το λευκό φως του φεγγαριού της Υπερυδάτιας.

Τα υψώματα έδιναν τη θέση τους σε πεδινό τόπο πολύ σύντομα· ήταν, όπως διαπίστωσε ο Γεώργιος, όντως τεράστια ανοησία που είχε σκαρφλώσει εκείνη την απότομη πλαγιά αντί να πάει από γύρο. Στο βάθος του πεδινού τόπου, τώρα, έβλεπε ένα σκοτάδι – κάποιο δάσος, μάλλον – κι εκεί ήταν ο καινούργιος προορισμός του. Εκεί όπου ίσως μπορούσε να κρυφτεί, ή τουλάχιστον νάχει κάποιο μαχητικό πλεονέκτημα εναντίον τόσων πολλών γαμιόληδων του Αρχιγαμιόλη της Κιρβιάδας.

Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, είδε ανθρώπους να τον κυνηγάνε – σκοτεινές μορφές μες στο φεγγαρόφωτο – αλλά και φώτα από την άλλη μεριά, από πιο μακριά μα πλησιάζοντας γρήγορα: τα οχήματα που έρχονταν από το κρυφό μέρος ανάμεσα απ'τη λοφοσειρά και το δάσος.

Ο Γεώργιος προσπάθησε να επιταχύνει, να τρέξει ακόμα πιο σβέλτα, γιατί φοβόταν πως ίσως να τον προλάβαιναν. Έστρεψε τώρα το βλέμμα του μπροστά του.

Το σκοτεινό δάσος βρισκόταν κοντά... ολοένα και πιο κοντά... ολοένα και πιο κοντά...

Πίσω του άκουγε τα μουγκρητά μηχανών. Κοίταξε πάλι πάνω απ'τον ώμο του, κι αισθάνθηκε την οργή του να φουντώνει. Τα οχήματα τον πλησίαζαν! Απείχαν πλέον λιγότερο από πεντακόσια μέτρα από εκείνον!

Αλλά και το δάσος δεν μπορεί να ήταν πιο μακριά από εκατό μέτρα.

Ο Γεώργιος έτριξε τα δόντια, λαχανιασμένος, νιώθοντας τον ιδρώτα να κυλά ποτάμι επάνω του, νιώθοντας τα ρούχα του να κολλάνε στο πετσί του, μην καταλαβαίνοντας τίποτα από την παγωνιά της φθινοπωρινής βραδιάς.

Τα οχήματα πλησίαζαν σαν μηχανές θανάτου. Οι προβολείς τους έπεσαν γύρω από τον Γεώργιο.

Μ'ένα τελευταίο πήδημα βρέθηκε μες στην πυκνή βλάστηση του δάσους, και συνέχισε να τρέχει και να πηδά, σπαθίζοντας συγχρόνως για να διαλύει κλαδιά που παρουσιάζονταν στον δρόμο του σαν δαίμονες της πλάσης, στοιχειακά της Υπερυδάτιας, τελώνια του Αστερίωνα.

Τα ενεργειακά φώτα έπαψαν να τον λούζουν· τα οχήματα είχαν σταματήσει, δεν μπορούσαν να περάσουν τη βλάστηση – εκτός αν σκόπευαν να γκρεμίσουν ολόκληρους κορμούς με το πέρασμά τους.

Πίσω του, όμως, ο Γεώργιος άκουγε τώρα φωνές ανθρώπων. Τον κυνηγούσαν όπως και πριν – με τα πόδια. Και κρατούσαν αναμμένους φακούς· τους είδε κοιτάζοντας προς στιγμή πάνω απ'τον ώμο του.

Συνέχισε να τρέχει. Θα κουράζονταν πριν από εκείνον, οι γαμιόληδες. Θα κουράζονταν πριν από εκείνον, ήταν σίγουρος. Αυτοί οι πούστηδες δεν είχαν το δηλητήριο της Έχιδνας μέσα τους.

Αλλά το δάσος, όπως όλα τα δάση στους Τόπους των Παλιών Ερπετών, δεν ήταν και πολύ μεγάλο. Ο Γεώργιος έφτασε σύντομα στις παρυφές του–

–και σταμάτησε–

–ενώ, συγχρόνως, αντίκρυ του δύο μεγάλα φορτηγά σταματούσαν επίσης – ένα οκτάτροχο κι ένα εξάτροχο. Δύο από τα οχήματα του Ζερδέκη.

Κι από μέσα τους μαχητές πετάγονταν οπλισμένοι.

Είχαν ακολουθήσει την ίδια στρατηγική ξανά: είχαν πάει από γύρω. Και τους είχε ωφελήσει.

Όρμησαν καταπάνω στον Γεώργιο, κρατώντας όπλα και ασπίδες, κρατώντας δίχτυα. Το Φιλί της Έχιδνας άστραψε, ξανά και ξανά και ξανά – σωριάζοντας ανθρώπους στη γη, τραυματισμένους, ακρωτηριασμένους, νεκρούς.

«Παραδώσου, Γεώργιε!» αντήχησε από κάπου η φωνή του Μάρκου. «Παραδώσου – δεν μπορείς να τα βάλεις με όλους μας! Και το δηλητήριο θα σε σκοτώσει, βλάκα, και το ξέρεις, άμα φύγεις από εμάς!»

Ο Γεώργιος δεν είχε τώρα αρκετή αναπνοή μέσα του για ν'απαντήσει σ'αυτόν τον άθλιο κόπανο του Ζερδέκη· κρατούσε την αναπνοή του για να μάχεται. Και σώριαζε τον έναν αντίπαλο κατόπιν του άλλου.

Έριξαν ένα δίχτυ καταπάνω του και το έσκισε στα δύο με το Φιλί της Έχιδνας, χωρίς δυσκολία.

Τράβηξε το βελονοβόλο κι άρχισε να βάλλει, αποδώ κι αποκεί, βλέποντας ανθρώπους να πέφτουν κάτω ουρλιάζοντας από τα δηλητήρια που εισέβαλλαν στον οργανισμό τους, βλέποντας άλλους να σκοιντάφτουν μουδιασμένοι ή παράλυτοι.

Ένας μαχητής του Άρχοντα της Κιρβιάδας ήρθε προς τον Γεώργιο φορώντας οργανική στολή ενδυνάμωσης και βαστώντας πελώριο τσεκούρι υψωμένο με το ένα χέρι μόνο. Τα μάτια του γυάλιζαν φονικά. Ο Γεώργιος συσπειρώθηκε για να τον λιανίσει–

Ένα βέλος βρέθηκε, ξαφνικά, καρφωμένο στο πρόσωπο του άντρα, ο οποίος σωριάστηκε με μια κραυγή και το τσεκούρι έφυγε απ'το χέρι του.

Βέλος;

Ο Γεώργιος στράφηκε και είδε μια τοξότρια να έχει ξεπροβάλλει από το δάσος. Γυναίκα από τη μέση κι επάνω, φίδι από τη μέση και κάτω. Μακριά μπλε μαλλιά στο φεγγαρόφωτο. Ντυμένη με τομάρια ζώων. Και την αναγνώριζε! Ήταν η ερπετοειδής την οποία είχε βοηθήσει να φύγει από την Κιρβιάδα.

Τράβηξε ακόμα ένα βέλος απ'τη φαρέτρα της και το εξαπέλυσε καταπάνω σε μια πολεμίστρια του Ζερδέκη, πετυχαίνοντας την στον μηρό, ρίχνοντάς την κάτω.

Κι αυτό δεν ήταν το μοναδικό βέλος που τώρα εκτοξεύτηκε· κι άλλα εκτοξεύονταν από τις παρυφές του δάσους. Κι άλλοι ερπετοειδείς τοξότες ήταν εδώ.

Θηριόφεις.

Και δεν έριχναν μόνο βέλη: έριχναν και ακόντια με καλοακονισμένες ξύλινες αιχμές ή πέτρινες αιχμές.

Οι μαχητές της Κιρβιάδας και οι ληστές που τους βοηθούσαν ξαφνιάστηκαν. Ερπετοειδείς! φώναζαν. Φιδάνθρωποι! Φίδια! Θηριόφεις! Οι Θηριόφεις!

Ο Γεώργιος σπάθισε έναν ληστή στο πόδι καθώς αυτός γύριζε να φύγει, κόβοντάς το από τον μηρό.

Και οι ερπετοειδείς δεν ήταν τώρα όλοι μακριά από τους μαχητές της Κιρβιάδας και τους ληστές· ορισμένοι είχαν πλησιάσει κιόλας, χτυπώντας τους με όπλα που οι περισσότεροι θα χαρακτήριζαν βαρβαρικά: ακανθωτά ρόπαλα, πέτρινα πελέκια, δόρατα με ξύλινες αιχμές, αλυσίδες. Και συγχρόνως χρησιμοποιούσαν τις ουρές τους για βοήθεια: τύλιγαν τα πόδια των εχθρών τους και τους έκαναν ευάλωτους προτού τους χτυπήσουν με όπλα· ή τους τύλιγαν και τους έπνιγαν με τα χέρια τους, μπήγοντας στον λαιμό τους μακριά νύχια: ορισμένοι, μάλιστα, τους δάγκωναν στον λαιμό ή στο πρόσωπο, τους κατακρεουργούσαν με τα ίδια τους τα δόντια. Οι Θηριόφεις ήταν άγριοι, δεν ήταν μύθος η αγριότητά τους.

Ένας απ'αυτούς ύψωσε πιστόλι (πιστόλι! – που έμοιαζε με παραφωνία ανάμεσα στους υπόλοιπους βαρβαρικούς οπλισμούς τους, παρατήρησε ο Γεώργιος – κλεμμένο από κάπου, προφανώς) και πάτησε τη σκανδάλη. Τίποτα δεν έγινε. Την πάτησε άλλες τρεις φορές και, τελικά, το όπλο πυροβόλησε κι ένας μαχητής του Ζερδέκη έπεσε.

Ο Γεώργιος κοίταζε χωρίς να κινείται· δεν υπήρχε λόγος για εκείνον να μάχεται πλέον, και του χρειαζόταν να πάρει μερικές βαθιές ανάσες. Το αίμα έρρεε πάνω στην κατεβασμένη λεπίδα του Φιλιού της Έχιδνας, στάζοντας στο κορεσμένο έδαφος.

Οι μαχητές της Κιρβιάδας και οι ληστές είχαν πανικοβληθεί· υποχωρούσαν στα οχήματά τους. Αλλά μέχρι τότε θα ήταν τόσο ξαφνιασμένοι και τόσο τρομαγμένοι; αναρωτήθηκε ο Γεώργιος. Πρόλαβε δεν πρόλαβε να κάνει τούτη τη σκέψη και είδε την ερπετοειδή που είχε βοηθήσει στην Κιρβιάδα να του γνέφει. Να του γνέφει να την ακολουθήσει στο σκοτεινό δάσος.

Και ο Γεώργιος, μειδώντας, την ακολούθησε.

Χάθηκε μες στη νύχτα και στη βλάστηση, μαζί με τους Θηριόφεις των Τόπων των Παλιών Ερπετών.

# 9

Το όχημά μας χτυπά πάνω σ'έναν από τους θεόρατους βράχους, τα μέταλλά του τρίζουν· αλλά αυτός που έσπασε με το τσεκούρι του το τζάμι μας έχει ήδη τυναχτεί μακριά, έχει φύγει από τη μπροστινή μεριά του τρίκυκλου, κάνοντας ένα εξωφρενικό πήδημα.

Δεν μπορεί παρά να φορά οργανική στολή άλματος.

Αυτοί πάλι, γαμώτο! Αυτοί! Ποιοι άλλοι;

«Καλυφθείτε μέσα!» φωνάζω κι ανοίγω την πόρτα δεξιά μου, σαν φτερούγα στο πλάι του τρίκυκλου, βγαίνοντας ενώ ταυτόχρονα ξεθηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας μ'ένα έντονο χςςςς που, για κάποιο λόγο, μου θυμίζει τις φωνές των Θηριόφρων πριν από τόσα χρόνια.

Τριγύρω βλέπω, μέσα από το σκοτάδι της νύχτας, φιγούρες να ξεπροβάλλουν στο φεγγαρόφωτο ανάμεσα από τους μεγάλους βράχους αλλά και επάνω σ'αυτούς. Δύο κάνουν εξωφρενικά άλματα, από έναν βράχο σ'έναν άλλο.

«Παραδόσου, Οφιομαχητή!» μου φωνάζει κάποιος. «Παραδόσου, και ούτε εσύ θα πάθεις κακό ούτε αυτοί μες στο όχημα! Παραδόσου!»

Κι έρχονται καταπάνω μου, με ρόπαλα και με δίχτυα.

Δύο ενεργειακές ριπές εκτοξεύονται. Η μία με αστοχεί καθώς κάνω στο πλάι· η άλλη χτυπά στη λεπίδα του Φιλιού κι εξοστρακίζεται. Βγάζοντας, με το άλλο χέρι, το βελονοβόλο από την κάπα μου τους ρίχνω.

Η πρώτη βελόνα καρφώνει έναν άντρα που με πλησιάζει με ρόπαλο το οποίο στραφταλίζει, ενεργειακά φορτισμένο – και μένει ακίνητος, κοκαλωμένος, από την επίδραση του Λευκού Αγάλματος. Η δεύτερη βελόνα τρυπά έναν άλλο ο οποίος πέφτει κάτω ουρλιάζοντας καθώς το αίμα του καίγεται από τις Ενδότερες Φλόγες.

Σπαθίζω έναν τρίτο στον λαιμό, κι έναν τέταρτο στην κοιλιά, έχοντας τώρα ορμήσει ανάμεσά τους. Η οργή της Έχιδνας μ'έχει κυριεύσει, μ'έχει κάνει τέρας. Και ευχαρίστως της το επιτρέπω, μην επιχει-

ρώντας να χρησιμοποιήσω καμιά από τις τεχνικές του Γέρου του Ανέμου. Τώρα, αυτό το τέρας είναι χρήσιμο. Εκτός των άλλων, φοβάμαι και για τη Διονυσία και τον Αρσένιο. Τούτοι οι ανώμαλοι ίσως να τους βλάψουν εξαιτίας μου, ή ίσως να προσπαθήσουν να με εκβιάσουν μέσω αυτών. Δε μπορώ να τους αφήσω να φτάσουν στο όχημα!

«Μην είσαι ανόητος, Οφιομαχητή! Δε γίνεται να μας ξεφύγεις εδώ!» φωνάζει κάποιος – ο ίδιος με πριν. «Παραδόσου!»

Αποκρούω το ρόπαλο ενός, κόβοντάς το στα δύο με το Φιλί της Έχιδνας, και τον κλοτσάω στην κοιλιά, στέλνοντάς τον πάνω σ'έναν άλλο. Σκίζω ένα δίχτυ που προσπαθεί να με παγιδέψει, και μετά η λεπίδα μου μπήγεται στα εντόσθια μιας γυναίκας και ξαναβγαίνει γρήγορα για να χτυπήσει έναν άντρα στο μάτι, ο οποίος ουρλιάζει τώρα κρατώντας το πρόσωπό του.

Κάποιος πηδά ψηλά, εξωφρενικά ψηλά, και πέφτοντας έρχεται καταπάνω μου με σιδερένιο ρόπαλο. Τα πόδια του με χτυπάνε στον δεξή ώμο και με στέλνουν κάτω, να κυλήσω στη γη. Ένας άλλος προσπαθεί να με κλοτσήσει, και το Φιλί της Έχιδνας καρφώνεται στα αχамνά του και πηγαίνει προς τα πάνω, σκίζοντας υπογάστριο και κοιλιά. Ο άντρας καταρρέει ουρλιάζοντας, πεθαίνοντας, καθώς αίματα, ούρα, και κόπρανα τινάζονται. Σηκώνομαι στο ένα γόνατο, ανεμίζοντας το Φιλί γύρω μου, κραυγάζοντας. Απομακρύνονται, τρομαγμένοι.

«Παραδόσου, Οφιομαχητή, αλλιώς κι οι δύο θα πεθάνουν! Μ'ακούς; Κι οι δύο θα πεθάνουν!»

Στρέφομαι και βλέπω κάποιον να στέκεται πάνω στη μικρή οροφή του τρίκυκλου της Διονυσίας, έχοντας υψωμένο ένα δόρυ, με την αιχμή προς τα κάτω, ενώ γύρω από το όχημα στέκονται κι άλλοι, άπαντες με λεπίδες στα χέρια.

«Αν τους πειράξετε, είστε όλοι νεκροί!» κραυγάζω, δείχνοντας με το Φιλί της Έχιδνας αυτόν που μίλησε. Οι υπόλοιποι διστάζουν να με πλησιάσουν, αλλά βλέπω κάννες να με σημαδεύουν. Ρίχνω με το βελονοβόλο μου, ξαφνικά, σε μια γυναίκα που κρατά πιστόλι. Τρεκλίζει, πέφτοντας στη γη. Αγκαλιά Μουδιάστρας.

«Κι αυτοί το ίδιο νεκροί θα είναι!» με απειλεί ο άντρας που στέκεται στην οροφή του τρίκυκλου, και νομίζω – το διακρίνω μες στο φεγγα-

ρόφωτο – ότι φορά μικρή μάσκα που σκεπάζει την επάνω μεριά του προσώπου του έχοντας κάποιο σύμβολο στο μέτωπο. Είναι εκείνος που είδα και στους Στενότοπους; Εκείνος ο αρχηγός τους;

Τρέχω προς το όχημα, φωνάζοντας: «Αρσένιε – η Ευθαλία είναι όπλο!» ελπίζοντας ότι ο αδελφός της Διονυσίας θα καταλάβει.

Η ίδια η Διονυσία υψώνει ένα ηχητικό πιστόλι και ρίχνει από την ανοιχτή πόρτα του οχήματος. Ένας απ'αυτούς που βρίσκονται γύρω του πέφτει.

«Πιάστε τους!» προστάζει ο αρχηγός με τη μάσκα, και προσπαθούν ν'αρπάξουν τη Διονυσία και τον Αρσένιο, να τους βγάλουν από το όχημα. Ένας όμως τινάζεται πίσω, παραπατώντας, μουγκρίζοντας· η Ευθαλία είναι πιασμένη στον πήχη του, τα δόντια της μπηγμένα στη σάρκα του. Το δηλητηρίό της έχει θολώσει τις αισθήσεις του.

Η Διονυσία ουρλιάζει, και φαίνεται να χτυπά ακόμα έναν με το ηχητικό πιστόλι της.

Σπαθίζω έναν στα πλευρά, τινάζοντάς τον πέρα. Σπαθίζω μια γυναίκα, σωριάζοντάς την. Μια ενεργειακή ριπή με βρίσκει στη ράχη, τραντάζοντάς με, κάνοντάς με να παραπατήσω, μα όχι και να πέσω. Και το Φιλί της Έχιδνας κινείται ξανά, χτυπώντας έναν εχθρό στο κεφάλι, σπάζοντας το κρανίο του.

Αυτός που ήταν στην οροφή του οχήματος έχει τώρα πηδήσει μακριά καθώς με βλέπει να ζυγώνω.

Η Ευθαλία τινάζεται από το χέρι του άντρα που δάγκωσε, έρχεται στο δικό μου χέρι που είναι απλωμένο προς το μέρος της (καθώς έχω ξαναβάλει το βελονοβόλο μέσα σε μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας μου). Την πετάω καταπάνω σε μια γυναίκα· τα δόντια της Ευθαλίας μπηγνουν στο μάγουλό της και παραπατά, ζαλισμένη. Το Φιλί της Έχιδνας σκοτώνει τον προηγούμενο που τσίμπησε η Ευθαλία.

Ακούω τη Διονυσία να ουρλιάζει δυνατά, να φωνάζει βοήθεια. Στρέφομαι και βλέπω ότι κάποιος την έχει αρπάξει απ'τα μαλλιά, τραβώντας την έξω απ'το όχημα· το ηχητικό όπλο έχει πέσει απ'το χέρι της. Υψώνει το γόνατό της και τραβά ένα ξιφίδιο από τη μπότα της – δεν είχε βγει, φυσικά, άοπλη από τη Μεγάπολη· δεν είναι να τριγυρίζεις άοπλος έξω από τις πόλεις, σε οποιαδήποτε ηπειρόνησο, α-

κόμα κι αν έχεις τον Οφιομαχητή μαζί σου. Κακοποιοί κυκλοφορούν στις ερημιές, και μπορεί να φανείς άτυχος και να τους συναντήσεις.

Η Διονυσία, όμως, δεν προλαβαίνει τώρα να χρησιμοποιήσει το ξιφίδιό της για να καρφώσει αυτόν που στέκεται πίσω της κρατώντας την από τα μαλλιά, γιατί ένας άλλος βάζει την αιχμή του σπαθιού του μπροστά στον λαιμό της και κάτι τής γρυλίζει το οποίο δεν ακούω.

«Παραδόσου, Οφιομαχητή!» φωνάζει πάλι εκείνος ο καριόλης με τη μάσκα, που τώρα στέκεται πάνω σ'έναν βράχο πιο ψηλό από εμένα. «Παραδόσου γιατί θα την καθαρίσουμε – δεν είναι τίποτα για εμάς! Ρίξε το όπλο σου κάτω και παραδόσου!»

Η Ευθαλία έχει έρθει ξανά στο χέρι μου, και την εκτοξεύω καταπάνω στον άντρα που απειλεί τη Διονυσία με το σπαθί του. Τα δόντια της οχιάς μπήγονται στον βραχίονά του, κι εκείνος κραυγάζει, ξαφνιασμένος, και μετά είναι καταφανές ότι οι αισθήσεις του έχουν θολώσει. Η Διονυσία καρφώνει αυτόν πίσω της με το ξιφίδιό της και του ξεφεύγει, τρέχοντας.

Κάποιοι άλλοι προσπαθούν πάλι να την πιάσουν, αλλά τινάζομαι ανάμεσά τους, σπαθίζοντας με το Φιλί, σωριάζοντας έναν, απομακρύνοντας τους υπόλοιπους.

«Φίδια, Οφιομαχητή;» φωνάζει ο αρχηγός με τη μάσκα. «Μπορούμε κι εμείς να παίξουμε τέτοιο παιχνίδι αφού επιμένεις!» Και πηδά από τον βράχο κρατώντας έναν σάκο στα χέρια του, τον οποίο ανοίγει καθώς, με το υπερφυσικό άλμα του, περνά από πάνω μας.

Μέσα από τον σάκο βατράχια τινάζονται – βατράχια! – κοάζοντας δαιμονισμένα. Ολόκληρο γαμημένο σύννεφο από βατράχια! Πέφτουν στα κεφάλια μας, στους ώμους μας–

Η Διονυσία ουρλιάζει.

Έχουν μια παράξενη, οξεία οσμή – την αναγνωρίζω! Φαρμακοβάτραχοι. Μόνο παλαβοί λάτρεις του Λοκράθου θα διανοούνταν να τους έχουν έτσι μαζί τους, σε σάκο!

Λάτρεις του Λοκράθου;

Η Διονυσία διπλώνεται, βήχοντας, δακρυσμένη.

Η οσμή των φαρμακοβατράχων είναι δηλητηριώδης. Είναι πολύ επικίνδυνοι: μπορούν ν'αποδειχτούν ακόμα και θανατηφόροι αν βρεθείς για αρκετή ώρα εκτεθειμένος στην παρουσία τους.

Εμένα, φυσικά, το δηλητήριό τους δεν με επηρεάζει, αλλά έτσι όπως έπεσαν – ολόκληρο σύννεφο από δαύτους! – μ'έχουν ξαφνιασει, και οι μαχητές του μασκοφόρου αρχηγού έρχονται καταπάνω μου, κοπανώντας με με ρόπαλα και μαστίγια.

Ένα από τα τελευταία τυλίγεται γύρω από το δεξί μου πόδι, ένα άλλο με χτυπά στον ώμο, ενώ αποκρούω ένα ρόπαλο με το Φιλί της Έχιδνας και το σπάω. Αυτός που κρατά το μαστίγιο που έχει τυλιχτεί επάνω μου το τραβά για να με ρίξει, κι ένα ρόπαλο με κοπανά στη ράχη. Χάνω την ισορροπία μου, αλλά πέφτοντας σπαθίζω και κόβω το μαστίγιο. Μια γυναίκα πηδά επάνω μου, και με τα δύο γόνατα, προσπαθώντας να παγιδέψει το χέρι μου – αυτό που κρατά το Φιλί της Έχιδνας – κάτω, στη γη. Και τα καταφέρνει. Αλλά έχω ακόμα το άλλο μου χέρι ελεύθερο. Τη γρονθοκοπώ στα πλευρά κι αισθάνομαι τα κόκαλά της να σπάνε, παρότι είναι ντυμένη με πέτσινο θώρακα. Κραυγάζει, διπλώνεται. Ένας άλλος έρχεται από δίπλα· γραπώνω τον αστράγαλό του και τον ρίχνω κάτω. Ελευθερώνω το δεξί μου χέρι από τα γόνατα της γυναίκας αλλά αναγκάζομαι ν'αφήσω τη λαβή του Φιλιού της Έχιδνας. Καθώς ορθώνομαι, αρπάζω τη γυναίκα και τη σηκώνω στον αέρα, πάνω απ'το κεφάλι μου. Την πετάω καταπάνω σε δύο απ'τους συντρόφους της, και πέφτουν κι οι τρεις.

Ένα ρόπαλο έρχεται εναντίον μου· το γραπώνω με το ένα χέρι και το παίρνω απ'τον χειριστή του· τον κοπανάω στο μέτωπο μ'αυτό, σωριάζοντάς τον. Πιάνω το Φιλί της Έχιδνας από κάτω.

Πού είναι η Διονυσία;

«Παραδόσου, Οφιομαχητή, αλλιώς κι οι δύο θα πεθάνουν! Κι οι δύο!» ακούω τη φωνή του μασκοφόρου, και βλέπω ότι κρατάνε τώρα και τη Διονυσία και τον Αρσένιο. Η πρώτη είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση ύστερα από την επίδραση των φαρμακοβατράχων, και ο δεύτερος είναι τυφλός – δεν μπορεί να αμυνθεί.

Πώς μας βρήκαν εδώ πέρα, οι καριόληδες; Πώς μας βρήκαν στις Ακτές των Βράχων; Πώς είναι δυνατόν; Συνέβη εκείνο που ήθελα ν'αποφύγω – έβαλα σε κίνδυνο τη Διονυσία και τον αδελφό της!

Στέκομαι ακίνητος ενώ οι εχθροί συγκεντρώνονται γύρω μου. Πρέπει να έχουν μείνει, περίπου, οι μισοί όρθιοι, υπολογίζω· αλλά δεν εί-

ναι λίγοι. Πάνω από μια ντουζίνα, σίγουρα. Μόνο κάποιος σαν εμένα θα διανοείτο ποτέ να τα βάλει μαζί τους.

«Θα τους σκοτώσουμε και τους δύο!» απειλεί ο μασκοφόρος. «Παραδόσου!»

«Άφησέ τους να μας σκοτώσουν, Γεώργιε!» φωνάζει η ξερή φωνή του Αρσένιου. «Να δούμε τι έχει να μας δείξει ο Αβυσσαίος! –Ααα!» Ένας άντρας τον γρονθοκοπεί κατακέφαλα.

«Τι θέλετε από εμένα;» γρυλίζω. «Είστε οι ίδιοι που μου επιτέθηκαν και στη Μικρυδάτια, δεν είστε;»

«Όπως σου είπα και τότε, Οφιομαχητή, εσένα θέλουμε. Εσένα,» αποκρίνεται ο μασκοφόρος. «Έλα μαζί μας.»

«Γιατί;»

«Θα μάθεις σύντομα.»

«Αν ήταν κάτι καλό θα το είχατε ζητήσει ευγενικά εξαρχής...»

Ο μασκοφόρος γελά κοφτά. «Ίσως... Ρίξε κάτω το σπαθί σου! Κι άφησέ τους να σου δέσουν τα χέρια. Αλλιώς θα πεθάνουν!» Δείχνει τη Διονυσία και τον Αρσένιο μ'ένα σπαθί. «Δε θα προλάβεις να τους σώσεις και τους δύο, Οφιομαχητή. Ούτε εσύ δεν θα προλάβεις να τους σώσεις και τους δύο.»

Πρέπει να υπάρχει κάποιος τρόπος... Πρέπει να υπάρχει!

Αισθάνομαι την Ευθαλία να σκαρφαλώνει πάνω στο δεξί μου πόδι, να τυλίγεται δυνατά κάτω από το γόνατό μου. Περιμένοντας.

Η Διονυσία είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση από την επίδραση των φαρμακοβατράχων· το βλέπω.

Πώς να τους πάρω απ'τα χέρια αυτών των καριόληδων;

«Αν παραδοθώ θα τους αφήσετε να φύγουν!» λέω δείχνοντας τον αρχηγό με το Φιλί της Έχιδνας.

«Όχι αμέσως. Θέλουμε να ξέρουμε ότι θα είσαι... συνεργάσιμος.»

Το περίμενα.

«Ποιος μου εγγυάται, τότε, πως θα μείνουν ζωντανοί;»

«Ο Λοκράθος φυσικά!» αποκρίνεται ο μασκοφόρος, και ξεσπά σε γέλιο.

Τρίζω τα δόντια, νιώθοντας την οργή της Έχιδνας ν'απειλεί να με καταλάβει πλήρως, να με βάλει να επιτεθώ αγνοώντας για τη ζωή των φίλων μου. Αλλά δεν μπορώ να το κάνω αυτό – δεν μπορώ! Το

Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου... σφυρίζει... σφυρίζει...

«Είστε λάτρες του Λοκράθου;» μουγκρίζω. «Τι είσαι; Ιερέας του;»

«Νόμιζα ότι, κάπως, το ήξερες ήδη, Οφιομαχητή,» λέει ο μασκοφόρος.

«Πώς να το ξέρω, καταραμένε;»

«Στους Στενότοπους μάς αποκάλεσες ‘βατράχια του Λοκράθου’!»

Τώρα είναι η σειρά μου να γελάσω, αν και ξερά. «Τυχαία βρισιά ήταν! Πες μου τι θέλετε από εμένα και μπορεί, τελικά, να τα βρούμε μεταξύ μας. Δε χρειάζεται να κρατάτε αιχμαλώτους τη Διονυσία και τον Αρσένιο· εκείνη είναι του τάγματος των Βιοσκόπων και δουλεύει σε νοσοκομείο της Μεγάπολης, κι εκείνος είναι τυφλός όπως θα μπορείτε να δείτε.»

«Δε μας ενδιαφέρει ποιοι είναι, Οφιομαχητή. Μόνο εσύ μάς ενδιαφέρεις. Ρίξε το σπαθί σου, άφησέ μας να δέσουμε τα χέρια σου, και έλα μαζί μας.»

«Και θα ελευθερώσετε τη Διονυσία και τον Αρσένιο;»

«Θα έρθουν κι αυτοί μαζί μας, για παρέα. Κι ευχαριστούμε που μας είπες ότι είναι μάγισσα· θα την προσέχουμε περισσότερο!»

Γαμώτο· δεν το ήξεραν...

Αν ήμουν μόνος, θα πολεμούσα και μάλλον θα τους ξέφευγα ανάμεσα στους μεγάλους βράχους· αλλά τώρα δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Δεν βλέπω να υπάρχει άλλη λύση... Θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας και λέω: «Θα έρθω μαζί σας. Όμως, αν κάποιος πλησιάσει για να μου δέσει τα χέρια, θα του σπάσω τα δικά του!»

Κανείς δεν πλησιάζει.

Ο μασκοφόρος μοιάζει σκεπτικός προς στιγμή. Ύστερα αποκρίνεται: «Σύμφωνοι, Οφιομαχητή! Αλλά να ξέρεις πως αν επιχειρήσεις να μας ξεφύγεις οι φίλοι σου θα το μετανιώσουν.»

Μόλις οι ερπετοειδείς εξαφανίστηκαν μες στα σκοτάδια του δάσους, οι μαχητές του Άρχοντα της Κιρβιάδας και οι ληστές άρχισαν να ανασυγκροτούνται γύρω από τα οχήματά τους.

Ο Μάρκος είχε δει τον Γεώργιο να φεύγει μαζί με τους φιδανθρώπους, να πηγαίνει οικειοθελώς μαζί τους όπως φαινόταν, και δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ήταν σαν να τους περίμενε, ο καταραμένος! Σαν να ήταν γνωστός τους. Σαν να ήταν σύμμαχοί του.

«Ακολουθήστε τους!» πρόσταξε ο Μάρκος. «Μην τους αφήνετε να φύγουν! Ο άνθρωπος μας είναι μαζί τους – κι αυτό τον άνθρωπο ο Άρχοντας της Κιρβιάδας τον θέλει!

»Κυνηγήστε τους!» δείχνοντας το σκοτεινό δάσος με το σπαθί του.

Αλλά κανείς δεν κινήθηκε για να υπακούσει.

«Κούφοι είστε, γαμιόληδες; Ή δειλοί;» φώναξε ο Μάρκος, οργισμένος. «Βάρβαροι είναι! Σας ξάφνιασαν τόσο που έχετε χεστεί επάνω σας; Τα όπλα τους δεν μπορούν να συγκριθούν με τα δικά σας! Κυνηγήστε τους!»

«Μα είναι Θηριόφεις, Μάρκε!» είπε μια μισθοφόρος. «Είναι οι Θηριόφεις των Τόπων των Παλιών Ερπετών!»

«Και λοιπόν; Κάτι βάρβαροι ερπετοειδείς είναι! Και έχουν τον άνθρωπό μας μαζί τους – τον άνθρωπο που θέλει ο Άρχοντας! Κουνηθείτε! Κυνηγήστε τους!»

«Η γυναίκα μιλά σωστά, Μάρκε. Είναι μαλακία να τους κυνηγήσετε· κι αν το κάνετε, οι δικοί μου, τουλάχιστον, δεν πρόκειται να σας ακολουθήσουν, σ'το λέω!»

Ο Μάρκος στράφηκε για ν'αντικρίσει τον καφετόδερμο άντρα που είχε μιλήσει καθισμένος στη σέλα ενός μεγάλου δίκυκλου που η μηχανή του μούγκριζε σαν οργισμένο θηρίο και οι μεταλλικοί, ατρακτοειδείς τροχοί του έμοιαζαν με φονικά εργαλεία. «Τόσο γενναίος είναι ο Γενναίος Γεννάδιος, τελικά; Φοβάται βάρβαρους φιδανθρώπους;»

«Ο Γενναίος Γεννάδιος δεν είναι μαλάκας, μαλάκα,» αποκρίθηκε ο αρχηγός των ληστών. «Όποιος τα βάζει άσκοπα με τους Θηριόφεις το μετανιώνει: τούτοι είναι οι τόποι τους και, πίστεψέ με, τους ξέρουν καλύτερα από σένα κι ακόμα κι από μένα.

»Και δεν καταλαβαίνω τι το σημαντικό έχει αυτός ο άνθρωπος που κυνηγάτε. Τι είναι; Κάποιος προδότης; Τι έκανε;»

«Δεν τον είδες πώς πολεμούσε;» Ο Μάρκος τον ατένιζε άγρια. «Δεν είναι φυσιολογικός άνθρωπος, ο καταραμένος! Και ο Άρχοντας τον θέλει να τον έχει στον στρατό του—»

«Αλλά σας ξέφυγε. Σαν θηρίο που δεν μπορείς να το κρατήσεις ούτε μ'αλυσίδες ούτε με λουριά!» Ο Γεννάδιος γέλασε.

«Εγώ δεν γελάω...» μούγκρισε ο Μάρκος. «Ο Άρχοντας τον θέλει αυτό τον άνθρωπο!»

«Πρόβλημα του Άρχοντα, όχι δικό μου—»

«Ο Άρχοντας σε υποστηρίζει, αχάριστε κλέφτη! Νομίζεις ότι ακόμα θα ήσουν εδώ άμα δεν σε υποστήριζε;» φώναξε ο Μάρκος δείχνοντας τώρα τον Γεννάδιο με το σπαθί του· και οι μαχητές του Άρχοντα της Κιρβιάδας, βλέποντας πώς εξελισσόταν το πράγμα, ετοιμάζονταν να πολεμήσουν τους ληστές ίσως.

«Δεν είναι, όμως, δουλειά μου να κυνηγάω έναν παλαβό που έτρεξε κει μέσα μαζί με τους Θηριόφεις,» αποκρίθηκε ο Γεννάδιος, διπλωματικά.

«Τον έχω ξαναδεί, νομίζω, Γεννάδιε,» είπε η γυναίκα που είχε έρθει πλάι του, βαδίζοντας.

Ο αρχηγός των ληστών στράφηκε να κοιτάξει την Ευθαλία την Όμορφη. «Πού;»

«Αυτός ήταν που οδηγούσε κείνο το εξάτροχο επιβατηγό όταν επιτεθήκαμε στο κονβόι που πήγαινε από Βιλάρνη προς Οστρακόπολη.»

«Το επιβατηγό που σας ξεγλίστρησε;»

«Ναι. Και μέσα του αυτός ο καριόλης πολεμούσε σαν οφιοδαίμονας της Έχιδνας!»

Ο Μάρκος γέλασε. «Αποκλείεται νάναι ο ίδιος άνθρωπος! Ο Γεώργιος βρισκόταν στην Κιρβιάδα, και πολέμησε και μες στην Αρένα του Άρχοντα.»

«Έχει όμως κατάμαυρο δέρμα, όπως αυτός που είδα να οδηγεί το επιβατηγό,» αποκρίθηκε η Ευθαλία, «και έχει και πράσινα μαλλιά επίσης. Δε μπορεί νάναι σύμπτωση. Αυτός είναι!»

Ο Μάρκος κούνησε το ξυρισμένο του κεφάλι. «Αποκλείεται, γαμώτο! Αλλά, όπως και νάχει, πρέπει να τον κυνηγήσουμε – ο Άρχοντας τον θέλει.»

«Εμείς,» δήλωσε ο Γενναίος Γεννάδιος, «δεν πρόκειται να μπούμε σ’αυτό το δάσος με τόσους Θηριόφεις κρυμμένους εκεί μέσα. Εσείς, άμα θέτε, πηγαίντε – και δώστε τους χαιρετισμούς μου στον Αβυσσαίο όταν φτάσετε στην αγκαλιά του!»

«Λόγια δειλών!» γρύλισε ο Μάρκος. Και φώναξε στους ανθρώπους του, δείχνοντας το δάσος: «Ακολουθήστε τους και φέρτε πίσω τον Μαχητή της Οργής! Είναι κάτι βάρβαροι φιδάνθρωποι, μόνο – τα όπλα σας είναι ανώτερα! Δεν τους είδατε με τι πολεμούσαν; Με ξύλα και πέτρες! Λιανίστε τους και πιάστε τον Μαχητή της Οργής για τον Άρχοντα! Πεντακόσια οχτάρια σ’εκείνους που θα μου τον φέρουν!»

Η τελευταία υπόσχεση του δεξιού χεριού του Κυρίου της Κιρβιάδας, αλλά και τα λόγια του σχετικά με ανώτερους και κατώτερους εξοπλισμούς, έκαναν αρκετούς να αναθαρρήσουν και να βαδίσουν προς το δάσος ανάβοντας δυνατούς φακούς.

Οι υπόλοιποι – εκτός από τους ληστές του Γενναίου Γεννάδιου – τους μιμήθηκαν.

Μπήκαν ανάμεσα στα δέντρα διώχνοντας τα πυκνά σκοτάδια με τα ενεργειακά τους φώτα, και ο Μάρκος τούς ακολούθησε, ντυμένος με την οργανική στολή ενδυνάμωσης κι έχοντας το σπαθί του στο ένα χέρι και μια ασπίδα στο άλλο. Η Ευδοκία’λι βάδιζε πίσω του.

Αλλά δεν μπορούσαν να βρουν τους ερπετοειδείς πουθενά μες στη βλάστηση. Δεν μπορούσαν ούτε καν να βρουν τα ίχνη τους στο χώμα. Ήταν σαν να κυνηγούσαν τελώνια του Αστερίωνα!

Οι Θηριόφεις, όμως, μικρή σχέση είχαν με τον Αστερίωνα, τον θεό του εδάφους, της δύναμης, του πολέμου, των βράχων. Θεωρούσαν τους εαυτούς τους παιδιά της Έχιδνας και μόνο. Και τώρα είχαν ακολουθήσει δρόμους που άλλοι δεν γνώριζαν στους Τόπους των Παλιών Ερπετών. Υποχωρώντας μες στη βλάστηση είχαν οδηγήσει τον Γεώργιο σε μονοπάτια που τον είχαν ξαφνιάσει, ενώ πίσω του μερικοί ερ-

πετοειδείς που δεν έβλεπε έσβηναν επιδέξια τα ίχνη όλων τους με τις ουρές τους – γρήγορες κινήσεις που ανακάτευαν το χώμα και τη βλάστηση.

Το δάσος δεν ήταν μεγάλο, όπως όλα τα δάση σε τούτους τους τόπους· σύντομα έφτασαν σε μια άκρη του και βγήκαν, και από εκείνο το σημείο κατέβηκαν σ'ένα μέρος που ήταν γούβα στο πεδινό έδαφος και τους έκρυβε από μάτια που μπορεί να τους κοίταζαν από μακριά. Ειδικά μες στη νύχτα ήταν ουσιαστικά αόρατοι. Οι ερπετοειδείς κινούνταν σκυμμένοι, γλιστρώντας πάνω στη γη σαν κανονικά φίδια, χωρίς να μειώνεται η ταχύτητά τους: τα σώματά τους ήταν από τη μέση και κάτω ουρά και μόνο, και οι ουρές αυτές ήταν γρήγορες και δυνατές, και δεν είχε διαφορά αν οι κάτοχοί τους προχωρούσαν όρθιοι ή μη – το ίδιο έκανε. Τον Γεώργιο τον είχαν βάλει κι αυτόν να ξαπλώσει, αλλά όχι για να συρθεί, καταλαβαίνοντας ότι στα τέσσερα δεν θα μπορούσε ποτέ να αναπτύξει τη δική τους ταχύτητα· τον μετέφεραν, λοιπόν: Τρεις ερπετοειδείς είχαν σχηματίσει με τις πλάτες τους κάτι σαν ανάκλιντρο γι'αυτόν: ένα ζωντανό κάθισμα που προχωρούσε επάνω σε τρεις επιδέξιες ουρές. Ο Γεώργιος, ξαπλωμένος εκεί, έμοιαζε με μυθικός βασιληάς των ερπετοειδών. Το Φιλί της Έχιδνας ήταν τώρα θηκαρωμένο στη ζώνη του, και το βελονοβόλο κρυμμένο σε μια από τις πολλές τσέπες της κάπας του.

Και δεν μπορούσε παρά να θαυμάζει τον τρόπο με τον οποίο κινούνταν αυτοί οι βάρβαροι άποδες ερπετοειδείς σε τούτους τους τόπους. Ήταν σαν άγρια φαντάσματα της Έχιδνας! Και ο Γεώργιος αισθανόταν μια ανεξήγητη συγγένεια μαζί τους, όπως και με κάθε ερπετό.

Τον πήραν μακριά από εκείνο το δάσος, πολύ μακριά, περνώντας μέσα από πεδινά μέρη, και μέσα από λόφους, και μέσα από άλλα δάση, πάντα από τα πιο κρυφά σημεία. Τον οδήγησαν σ'ένα μέρος που έμοιαζε με σπίτι γι'αυτούς...

Οι άνθρωποι του Άρχοντα της Κιρβιάδας, ψάχνοντας μες στη σκοτεινή βλάστηση, φωτίζοντάς την με τους φακούς τους, δεν μπορούσαν να βρουν τίποτα. Κανένα ίχνος των βάρβαρων ερπετοειδών ή του Μαχητή της Οργής.

«Γιατί δεν τον εντοπίζεις πάλι, μάγισσα;» ρώτησε ο Μάρκος την Ευδοκία'λι.

«Προσπάθησα, αλλά δεν γίνεται.» Είχε χρησιμοποιήσει το Ξόρκι Ανεμικής Ακοής, φυσικά, ελπίζοντας ότι θα άκουγε τις κινήσεις του Γεώργιου και των απόδων ερπετοειδών, μα τίποτα τέτοιο δεν είχε ακούσει, αν και τ'αφτιά της είχαν πιάσει διάφορους ήχους του δάσους που, αν μη τι άλλο, την είχαν μπερδέψει. Ο άνεμος δεν πρέπει να την ευνοούσε, σκέφτηκε. Ή ίσως να είχαν απομακρυνθεί από εδώ και να βρίσκονταν ήδη πέρα από τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της. «Ίσως νάχουν βγει από το δάσος, Μάρκε. Ίσως να είναι κάπου έξω απ'αυτό.»

Ο Μάρκος πρόσταξε και τους μαχητές του να βγουν, και να ψάξουν για τους ερπετοειδείς και τον Μαχητή της Οργής με κιάλια. Αν ήταν στους πεδινούς τόπους τριγύρω, σκεφτόταν, πρέπει οπωσδήποτε να τους εντόπιζαν έτσι, παρότι νύχτα. Δεν υπήρχαν κρυψώνες εδώ!

Αλλά δεν τους εντόπισαν, δεν τους είδαν πουθενά. Ήταν, πραγματικά, σαν να είχαν εξαφανιστεί. Σαν να τους είχε καταπιεί το σκοτάδι.

Η Ευδοκία'λι έκανε ξανά Ξόρκι Ανεμικής Ακοής, ελπίζοντας ότι ίσως τώρα να έφτανε στ'αφτιά της κάποια χρήσιμη πληροφορία· όμως, και πάλι, τίποτα. Τίποτα. Ή οι Θηριόφεις και ο Μαχητής της Οργής είχαν απομακρυνθεί πολύ γρήγορα από εδώ, ή πήγαιναν έτσι που ο αποψινός άνεμος ευνοούσε αυτούς και όχι εκείνη. Πράγμα που δεν αποκλειόταν καθόλου, νόμιζε η Ευδοκία, γιατί οι Θηριόφεις ήταν σαν ζώα, και πολλά ζώα ξέρουν να ταξιδεύουν με τέτοιο τρόπο ώστε ο άνεμος να κρύβει την οσμή τους και τους ήχους τους.

«Τι θα γίνει, γαμώτο;» ρώτησε ο Γενναίος Γεννάδιος, πλησιάζοντας τον Μάρκο καβάλα στο δίκυκλό του, με την Ευθαλία την Όμορφη τώρα καθισμένη πίσω του σαν κακομούτσουνο δαιμονικό των άγριων τόπων. «Δε θα πάμε τελικά στα ορυχεία απόψε; Αναβάλλεται η υπόθεση;»

Ο Μάρκος κάρφωσε στο έδαφος το σπαθί του, και με την οργανική στολή ενδυνάμωσης που φορούσε έστειλε τη λεπίδα πολύ βαθιά μες στο χώμα, μοιάζοντας προς στιγμή με τον Γεώργιο έτσι οργισμένος. «Ναι,» αποκρίθηκε γρυλίζοντας, «αναβάλλεται. Ο Άρχοντας πρέπει να μάθει γι'αυτό.»

«Για το ότι ξέφυγε αυτός ο... Μαχητής της Οργής;» μόρφασε ο Γεννάδιος.

«Σου είπα ότι τον θέλει. Και σκόπευε να τον βάλει να πολεμήσει μαζί μας στα ορυχεία – θα τον χρειαζόμασταν, πίστεψέ με, ανόητε! Η φύλαξή τους είναι καλή.»

«Μας χαλάς τα σχέδια, Μάρκε...»

«Δεν το ήξερα ότι είχατε και ‘σχέδια’, Γεννάδιε. Τα σχέδιά σας πρέπει να είναι μόνο τα σχέδια του Άρχοντα της Κιρβιάδας!» Και, τραβώντας ξανά το σπαθί του από τη γη, με την ίδια ευκολία που το είχε καρφώσει, βάδισε προς τα εκεί όπου ήταν σταθμευμένα τα μεγάλα φορτηγά από την Κιρβιάδα.

Η Ευδοκία’λι τον ακολούθησε, καθώς και πολλοί από τους μαχητές του.

Ο Γενναίος Γεννάδιος και η Ευθαλία η Όμορφη επέστρεψαν στους ληστές τους, οι οποίοι σύντομα έλεγαν αναμεταξύ τους ότι ο Μαχητής της Οργής είχε εξαφανιστεί μες στους Τόπους των Παλιών Ερπετών μαζί με τους Θηριόφεις. Μαζί με τους Θηριόφεις, μα τα φαρμακερά μαλλιά της Έχιδνας! Ο Οφιομαχητής... ο Οφιομαχητής...

Και το καινούργιο όνομα δεν άργησε να μεταφερθεί κι ανάμεσα στους μαχητές του Άρχοντα της Κιρβιάδας.

Ο Μαχητής της Οργής ήταν σύμμαχος των βάρβαρων ερπετοειδών – των τρομερών Θηριόφρων. Ο Οφιομαχητής... Ίσως κι αυτός να ήταν φίδι, τελικά. Δεν είχαν δει τα μάτια του; Ποτέ δεν βλεφάριζε – ποτέ! Όπως οι ερπετοειδείς. Τρελός, αφύσικος, και με αίμα φιδιών μες στις φλέβες του!

Ο Μάρκος, ακούγοντάς τα αυτά να σφυρίζουν σαν άνεμος από τους μαχητές του, αναρωτιόταν αν μήπως είχαν δίκιο. Ο Γεώργιος σίγουρα δεν ήταν φυσιολογικός άνθρωπος, και η εμφάνιση των Θηριόφρων ήταν πολύ παράξενη και τελείως απροσδόκητη. Γιατί να θέλουν να τον βοηθήσουν; Πρώτη φορά είχε ακούσει αυτοί οι άγριοι φιδάνθρωποι να βοηθούν τον οποιονδήποτε. Συνήθως σκότωναν και άφηναν βέργες καρφωμένες στα μάτια των θυμάτων τους ενώ τους έκοβαν και τις γλώσσες· δεν βοηθούσαν. Τι παραφροσύνη ήταν τούτη, μα την Έχιδνα!

Ο Μάρκος αποφάσισε, ύστερα από μερικές κουβέντες με τους υπαρχηγούς του και την Ευδοκία’λι, ότι το καλύτερο που τώρα μπορούσαν να κάνουν ήταν να επιστρέψουν στην Κιρβιάδα· γιατί δεν ή-

ταν καθόλου βέβαιο ότι ο Άρχοντας θα ήθελε να επιτεθούν στα ορυχεία ενέργειας της Βιλάρνης χωρίς τον Μαχητή της Οργής. Είχε πει ότι βασιζόταν στην παρουσία του: μπορούσε να κάνει τρομερές ζημιές στους φρουρούς εκεί. Ο άνθρωπος πολεμούσε σαν δέκα!

«Στα οχήματα!» πρόσταξε ο Μάρκος, μεγαλόφωνα, τους μισθοφόρους. «Στα οχήματα! Πάμε πίσω στην Κιρβιάδα!»

«Τι θα γίνει με την επίθεση στα ορυχεία;» τον ρώτησε ο Γενναίος Γεννάδιος, πλησιάζοντας.

«Θα σε ενημερώσουμε όταν πρέπει να ενημερωθείς,» αποκρίθηκε εκείνος, κι ανέβηκε στο οκτάτροχο φορτηγό.

Τα τρία μεγάλα οχήματα ταξίδεψαν μες στη νύχτα, προς τα νότια και τα δυτικά, διασχίζοντας τους Τόπους των Παλιών Ερπετών, διαλύοντας τα σκοτάδια τους με τους προβολείς τους. Και ύστερα από καμιά ώρα έφτασαν στην Κιρβιάδα. Η πόλη δεν ήταν μακριά. Μπήκαν από τη Βόρεια Πύλη, από την οποία είχαν βγει το πρωί, πέρασαν κάτω από την Ακροπύλη και την Ακρόπολη μπαίνοντας στην Παλιά Πόλη, και σύντομα ήταν μέσα στον περίβολο του Οχυρού του Άρχοντα.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης είχε μόλις κοιμηθεί, και ξαφνιαστήκε όταν τον ξύπνησαν για να του αναφέρουν ότι ο Μάρκος είχε γυρίσει φέρνοντας άσχημα νέα.

«Τι άσχημα νέα;» ρώτησε τον υπηρέτη, μιλώντας του μέσω ενός επικοινωνιακού διαύλου δίπλα από το κρεβάτι του. Κοιμόταν μόνος· η Φωτεινή είχε φύγει από το πρωί, είχε πάει για πλιάτσικο πάνω στα Δόντια των Θαλασσών, να φέρει πλούτη στην Κιρβιάδα.

«Μας είπε, Άρχοντά μου, ότι θα μιλήσει μαζί σας γι'αυτά.»

«Κατεβαίνω.»

Ο Αθανάσιος ντύθηκε και κατέβηκε στη Θαυμαστή Αίθουσα, όπου ο Μάρκος τον περίμενε μαζί με την Ευδοκία'λι και μερικούς ακόμα από τους ανθρώπους του Άρχοντα της Κιρβιάδας.

«Μα τα δόντια της Έχιδνας! Τι κάνετε εδώ; Δε θάπρεπε να ήσασταν στα ορυχεία τώρα;»

«Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Μάρκος, «συνέβη κάτι... απροσδόκητο.»

Τα γκρίζα, διαπεραστικά μάτια του Αθανάσιου στένεψαν. «Δε μ'αρέσουν τα 'απροσδόκητα' πράγματα, Μάρκε.»

«Δε μπορούσαμε να πάμε στα ορυχεία της Βιλάρνης χωρίς τον Μαχητή της Οργής· δεν ξέραμε αν θέλατε, Άρχο—»

«Τι; Τι εννοείς ‘χωρίς τον Μαχητή της Οργής’!;» φώναξε ο Αθανάσιος.

«Μας... ξέφυγε, Άρχοντά μου. Οι άχρηστοι τον άφησαν να ξεφύγει! Οι άθλιοι!»

«Μα, θα πεθάνει μόνος του! Είναι δηλητηριασμένος, ηλίθιε!» Άρπαξε τον Μάρκο, με το ένα χέρι, από τον γιακά. «Δε σου είπα ότι—;»

«Το θυμάμαι, Άρχοντά μου, το ξέρω – κι εκείνος το ήξερε – αλλά έφυγε – έφυγε! Χτύπησε τους μαχητές μας και έφυγε. Ούτε ο δαίμονας της μάγισσας δεν μπορούσε να τον σταματήσει!»

Ο Αθανάσιος άφησε τον Μάρκο κι έστρεψε το βλέμμα του στην Ευδοκία’λι.

Η οποία είπε: «Είναι αλήθεια. Δεν ξέρω τι έκανε. Δεν τον έβλεπα εκείνη την ώρα· ήταν πάνω σ’ένα ύψωμα κι εμείς ήμασταν από κάτω· αλλά αισθάνθηκα ότι... κάτι χτύπησε το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσους. Το χτύπησε και το τρομοκράτησε. Ακόμα τρομοκρατημένο είναι.» Ο αντίχειράς της έτριψε νευρικά τον θαλασσίτη πάνω στο δαχτυλίδι της. Δεν έλεγε ψέματα: εξακολουθούσε να αισθάνεται τον φόβο και τον πόνο της πνευματικής οντότητας που είχε δεμένη στη θέλησή της.

«Θες να μου πεις τώρα ότι ο Γεώργιος είναι και γαμημένος μάγος;» γρύλισε ο Αθανάσιος.

«Δεν ξέρω τι είναι, Άρχοντά μου, αλλά κάτι έδιωξε το Χνουδωτό Χταπόδι, κάτι που μπορούσε να χτυπήσει πνευματικά όντα, κάτι πέρα από τον κόσμο της ύλης.»

«Και έγιναν και πιο παράξενα πράγματα...» πρόσθεσε ο Μάρκος.

Το βλέμμα του Ζερδέκη αγρίεψε καθώς στρεφόταν επάνω του. «Τι πιο παράξενα πράγματα;»

«Τον κυνηγούσαμε, και θα τον είχαμε πιάσει, φυσικά. Τον είχαμε κυκλώσει· δεν μπορούσε να πάει μακριά· ξέρετε πώς είναι οι Τόποι των Πα—»

«Λέγε τι έγινε, Μάρκε!»

«Οι Θηριόφεις, Άρχοντά μου. Τον πήραν μαζί τους. Βγήκαν ξαφνικά μέσ' από τη βλάστηση ενός κατασκότεινου δάσους και μας επιτέθηκαν.»

«Οι Θηριόφεις... Οι βάρβαροι φιδάνθρωποι! Αφήσατε κάτι άγρια φίδια να σας κλέψουν τον μαχητή της Αρένας μου!»

«Δεν τον 'έκλεψαν' ακριβώς, Άρχοντά μου—»

«Τώρα δεν είπες ότι—;»

«Τους ακολούθησε.»

«Τι;»

«Πήγε μαζί τους, οικειοθελώς.»

«Τολμάς να λες μαλακίες στον Κύριο της Κιρβιάδας, Μάρκε;» φώναξε ο Αθανάσιος Ζερδέκης, με τα διαπεραστικά μάτια του να φέρνουν στο μυαλό αιχμηρές λόγχες.

«Δεν είναι ψέματα,» τον διαβεβαίωσε η Ευδοκία'λι. «Όλοι μας το είδαμε. Πήγε μαζί τους οικειοθελώς. Ήταν σαν να τους περίμενε, μα την Έχιδνα!»

«Να περίμενε τους Θηριόφεις...» Η δυσπιστία ήταν έκδηλη στη φωνή του.

«Ναι. Ή, αν όχι, εκείνοι τουλάχιστον περίμεναν αυτόν... κάπως. Δεν ξέρω πώς.»

«Προσπαθείτε να με τρελάνετε απόψε!» γρύλισε ο Αθανάσιος.

«Είναι η αλήθεια, Άρχοντά μου,» επέμεινε η Ευδοκία'λι. «Κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει μ'αυτό τον άνθρωπο. Κάτι πιο παράξενο απ'το ότι είναι αφύσικα δυνατός. Οι μισθοφόροι και οι ληστές άρχισαν να τον αποκαλούν 'Οφιομαχητή'.»

«Σύντομα θα είναι νεκρός αν δεν του δώσουμε το αντίδοτο,» είπε ο Αθανάσιος Ζερδέκης. «Και δεν τον θέλω νεκρό!» φώναξε. «Τον θέλω να πολεμά για εμένα! Θα τον ξαναβρώ και θα τον φέρω εδώ!»

Μέσα σε λιγότερο από μισή ώρα, δύο ελικόπτερα απογειώθηκαν από τον Αερολιμένα της Κιρβιάδας πετώντας προς τα βορειοανατολικά, πάνω από τους Τόπους των Παλιών Ερπετών. Πετώντας χαμηλά και φωτίζοντας κάτω με δυνατούς προβολείς, σκορπίζοντας τα σκοτάδια. Στο εσωτερικό του ενός αεροσκάφους, εκτός από τον πιλότο και μερικούς μαχητές, βρίσκονταν ο Αθανάσιος Ζερδέκης και η Ευδο-

κία'λι. Μέσα στο άλλο ελικόπτερο ήταν ο Μάρκος και ο Λουκάς – ο μεγάλος γιος του Άρχοντα της Κιρβιάδας.

Τα τρία φορτηγά επέστρεφαν επίσης στους Τόπους των Παλιών Ερπετών, γεμάτα μαχητές· αλλά τα ελικόπτερα έφτασαν, φυσικά, πρώτα.

Και ο Αθανάσιος ζητούσε να του πουν πού ακριβώς είχαν χάσει τον Γεώργιο και τους Θηριόφεις, ώστε να ξεκινήσουν την αναζήτησή τους από εκεί. Η Ευδοκία και ο Μάρκος (τηλεπικοινωνιακά ο δεύτερος) τού απάντησαν όσο καλύτερα μπορούσαν, και σύντομα βρήκαν εκείνο το σκοτεινό δάσος όπου είχε γίνει η συμπλοκή με τους Θηριόφεις και πετούσαν ολόγυρά του, φωτίζοντας, ψάχνοντας.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης φώναζε μέσω μεγαφώνου, κάνοντας τη φωνή του ν'αντηχεί στις πεδιάδες και στα δάση και στους λόφους: «Γεώργιε! Ξέρεις ποιος είμαι – ο Κύριος της Κιρβιάδας! Βγες απ'όπου κι αν κρύβεσαι, για το δικό σου καλό! Όταν έρθει το πρωί, το δηλητήριο θα σε σκοτώσει – και μόνο εγώ έχω το αντίδοτο! Μόνο εγώ μπορώ να σε σώσω! Βγες έξω, Γεώργιε, και θα θεωρήσω το επεισόδιο λήξαν. Θα θεωρήσω πως τίποτα δεν συνέβη. Βγες έξω, αλλιώς θα πεθάνεις από το δηλητήριο όταν ξημερώσει!»

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης φώναζε κάθε τόσο, και ως την αυγή τα ελικόπτερα και τα φορτηγά και οι πεζοί μαχητές έψαχναν.

Αλλά ούτε Θηριόφεις είδαν ούτε Οφιομαχητή.

«Ο ανόητος!» γρύλισε ο Κύριος της Κιρβιάδας. «Σε λίγο θα πεθάνει.»

# 10

Μας οδηγούν μέσα σε μονοπάτια των Ακτών των Βράχων που ούτε εγώ δεν ξέρω. Κανένας, ίσως, δεν υπάρχει που να ξέρει όλα τα μονοπάτια στις Ακτές των Βράχων – κάθε στριφτό, στενό δρόμο που σχηματίζεται ανάμεσα από τις πελώριες πέτρες. Και το σκοτάδι της νύχτας κάνει τα πράγματα ακόμα πιο μπερδεμένα.

Τα σιχαμερά βατράχια του Λοκράθου, όμως, προφανώς γνωρίζουν πού μας πηγαίνουν· δεν βαδίζουν τυχαία. Τα χέρια μου δεν τους έχω αφήσει να τα δέσουν, αλλά προχωρούν γύρω μου σημαδεύοντάς με με κάννες ενεργειακών πιστολιών, παρατηρώντας την κάθε μου κίνηση. Τα χέρια της Διονυσίας, ωστόσο, τα έχουν δεμένα, και το στόμα της φιμωμένο. Εγώ φταίω γι' αυτό το τελευταίο· αν δεν τους είχα πει πως είναι μάγισσα, μάλλον το στόμα της θα ήταν ελεύθερο. Τώρα φοβούνται μην κάνει κανένα ξόρκι για να δραπετεύσουμε. Αλλ' αυτό είναι ανόητο, νομίζω· η Διονυσία δεν ξέρει τέτοιου είδους ξόρκια: όλα της τα ξόρκια και οι μαγγανείες έχουν να κάνουν με τους βιολογικούς οργανισμούς και τις λειτουργίες τους. Είναι μαγείες που αναλύουν, εντοπίζουν, και βοηθάνε. Δεν είναι μαγείες που προκαλούν προβλήματα. Απ'ότι γνωρίζω, τουλάχιστον: και δεν είμαι μάγος, ούτε έχω πολλές γνώσεις περί μαγείας.

Έχω, όμως, αρκετές γνώσεις – από το μυστηριώδες παρελθόν μου – ώστε να ξέρω πως τα ξόρκια των μάγων δεν μπορούν να ανιχνεύσουν κάποιον που βρίσκεται πολύ μακριά. Πρέπει, κατά πρώτον, να έχουν δει την όψη του – σε φωτογραφία, το λιγότερο – και να είναι σε μια λογική απόσταση απ'αυτόν, η οποία δεν νομίζω ότι μπορεί να υπερβαίνει τα δύο χιλιόμετρα – το πολύ. Πώς, επομένως, με βρήκαν αυτοί οι καριόληδες εδώ, στις Ακτές των Βράχων; Γιατί η μόνη εξήγηση που μπορώ να σκεφτώ είναι η χρήση μαγείας – ότι κάποιος μάγος τους με εντόπισε. Αλλά, σύμφωνα μ'όσα ξέρω, αυτό είναι αδύνατον! Τελευταία φορά τούς είχα συναντήσει στα όρια Ευθύγραμμου με Ψηλά Σα-

γόνια, έξω από τον Στεριανό Γίγαντα, κι εκείνες οι γειτονιές απέχουν – σίγουρα – παραπάνω από δέκα χιλιόμετρα από τους Λοφότοπους όπου είναι το σπίτι της Διονυσίας. Δεν μπορεί μάγος να με ανίχνευσε; η απόσταση ήταν πολύ μεγάλη, ακόμα κι αν υποθέσεις ότι είχε φωτογραφία με το πρόσωπό μου. Τι έκανε, λοιπόν; Χρησιμοποιούσε κάποιο ξόρκι συνεχόμενα ενώ ένα όχημα τον περιέφερε μέσα σ'ολάκερη τη Μεγάπολη, ελπίζοντας να με βρουν; Δεν αποκλείεται, μα το θεωρώ απίθανο· γιατί, έτσι, ο μάγος γρήγορα θα κούραζε το μυαλό του, και θα έπρεπε να φανούν πολύ τυχεροί για να με εντοπίσουν στο σπίτι της Διονυσίας μέσα σε τόσο λίγο χρόνο.

Επιπλέον, όταν φεύγαμε από εκεί, το απόγευμα, δεν νομίζω ότι κανένα όχημα μάς ακολουθούσε ενώ βγαίναμε από τη Μεγάπολη και μπαίναμε στις Ακτές των Βράχων. Θα το είχα πάρει είδηση. Αυτά τα μέρη δεν έχουν κίνηση, και μες στη νύχτα τα φώτα του θα φαίνονταν. Αποκλείεται να μην είχε φώτα αναμμένα σε τέτοιες περιοχές; θα κουτουλούσε σε πέτρες, ακόμα κι αν ακολουθούσε τα δικά μας φώτα.

Επομένως, αυτοί οι λεχρίτες του Λοκράθου δεν μας κατασκόπευαν από τη Μεγάπολη. Κάπως – κάπως – ήξεραν ότι βρισκόμασταν στον Ναό της Έχιδνας και ότι φεύγαμε από εκεί, και ήρθαν και μας έστησαν ενέδρα. Αλλά πώς μπορεί να το ήξεραν αυτό; Κάποιος άνθρωπος τους μέσα στον Ναό; Μοιάζει εξωφρενικό. Κατάσκοπος του Λοκράθου μέσα σε ναό της Έχιδνας; Αδιανόητο! Όποιος έχει την τύχει να είναι σε ναό της Έχιδνας δεν ονειρεύεται τη γλοιώδη παρουσία του Λοκράθου. Επιπλέον, ποιοι μας είδαν στον Ναό; Δύο ιερείς και μία ιέρεια, και δύο δόκιμοι και δύο ναοφύλακες, αν δεν κάνω λάθος. Ποιες είναι οι πιθανότητες αυτοί να είναι κατάσκοποι του Λοκράθου; Μηδέν τοις εκατό, θα έλεγα, υπό κανονικές συνθήκες.

Πώς, λοιπόν, τα ελεεινά βατράχια γνώριζαν ότι φεύγαμε εκείνη την ώρα από τον Ναό;

Αισθάνομαι σαν να ξέρω. Σαν, κάπως, να ξέρω την απάντηση. Σαν να βρίσκεται στα άκρα της σκέψης μου, της νόησής μου, και να με χλευάζει με τη σκιώδη παρουσία της. Όπως και το χαμένο παρελθόν μου!

Η οργή της Έχιδνας φουντώνει άγρια μέσα μου, φλεγόμενη. Δε θα μπορούσα να τραβήξω τώρα – τώρα! – το Φιλί και να τους σφάξω ό-

λους αυτούς σαν σιχαμένα, παραφουσκωμένα βατράχια-; Όχι! σφυρίζει το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Όχι! Η Διονυσία και ο Αρσένιος κινδυνεύουν άμεσα. Οι πιστοί του Λοκράθου δεν θα διστάσουν να τους σκοτώσουν ή να τους κακοποιήσουν. Και έχουν ακόμα και τα χέρια του Αρσένιου δεμένα – ακόμα και τα χέρια του Αρσένιου, που είναι τυφλός! Τον τραβάνε από το σχοινί που ενώνει τους καρπούς του, ενώ εκείνος γελά ξερά και κάνει καυστικά σχόλια για το είδος τους σαν να μην τον νοιάζει καθόλου αν θα μας καθαρίσουν όλους. Αλλά, βέβαια, αυτό είναι ακριβώς ό,τι θα περίμενες από τον Αρσένιο. Η Διονυσία τον αγριοκοιτάζει κάπου-κάπου, μα δεν μπορεί να πει τίποτα με το στόμα της φιμωμένο.

Ο αρχηγός των λεχριτών του Λοκράθου (ιερέας πιθανώς – το σύμβολο στο μέτωπο της μάσκας του πρέπει νάναι σύμβολο του Λοκράθου, αν και δεν μπορώ να το δω τώρα καθόλου καλά μες στα σκοτάδια) βαδίζει πρώτος, στην κορυφή της συνοδίας μας.

«Ε, παραφουσκωμένο αρχιβατράχι του Λοκράθου!» του λέω. «Ποιος σου είπε πού να μας βρεις;»

Ο αρχηγός στρέφει το κεφάλι για να με κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο του. «Αν μιλούσε άλλος έτσι, Οφιομαχητή, θάχε τώρα γνωρίσει μια λεπίδα στ'άντερα!»

«Ευτυχώς που δεν είμαι άλλος, αρχιβατράχι. Ποιος σου είπε πού να μας βρεις; Κανείς δεν ήξερε ότι θα πηγαίναμε στον Ναό απόψε!» Ούτε εγώ δεν το ήξερα· δεν ήμουν βέβαιος ότι ο Αρσένιος θ'αποφάσιζε να επισκεφτεί τον Άνθιμο.

«Δε χρειαζόταν κανένας να μου το πει, φίδι. Έχουμε τρόπους να μαθαίνουμε πράγματα – πολλούς τρόπους.»

«Γυρίνοι που το παίζουν μυστηριώδεις!» γελά ξερά ο Αρσένιος.

«Κάντε τον να σκάσει πια!» γρυλίζει ο αρχηγός, κι ένας από τους ακόλουθούς του γρονθοκοπεί τον Αρσένιο στο στομάχι, διπλώνοντάς τον, καθώς ένας άλλος τον τραβά από το σχοινί στα χέρια του αναγκάζοντάς τον να συνεχίσει να βαδίζει.

«Τώρα τα βατράχια πηδάνε αρκετά ψηλά ώστε να χτυπάνε και τυφλούς ανθρώπους;» μουγκρίζω, και θα τους είχα χιμήσει για να τους λιανίσω αν δεν κρατούσαν έτσι τους φίλους μου. Θα τους είχα χιμή-

σει! Το δηλητήριο της Έχιδνας μαίνεται μέσα μου. Το χέρι μου σφίγγει το μανίκι του θηκαρωμένου Φιλίου.

Ο αρχηγός δεν μου μιλά, ούτε κανείς άλλος. Συνεχίζουν να μας οδηγούν ανάμεσα στους ψηλούς βράχους, μες στη νύχτα

«Τι θέλεις από εμένα; Θα μου πεις, επιτέλους;» τον ρωτάω.

«Θα μάθεις όταν είναι να μάθεις,» αποκρίνεται χωρίς να στραφεί αυτή τη φορά να με κοιτάξει.

Δε μπορεί να είναι τίποτα το καλό. Όχι πως εξαρχής πίστευα ότι μπορεί να ήταν τίποτα το καλό.

Αλλά για ποιο λόγο να με θέλουν αιχμάλωτο, οι ανώμαλοι; Οι εχθροί μου θα με ήθελαν νεκρό, όχι αιχμάλωτο. Ακόμα κι ο Αθανάσιος Ζερδέκης, ο Άρχοντας της Κιρβιάδας, αν είχε τώρα την ευκαιρία να με αιχμαλωτίσει είμαι βέβαιος ότι δεν θα το έκανε· απλά θα με σκότωνε, επιτόπου.

Σκοπεύουν, μήπως, να με δώσουν σε κάποιον από τους εχθρούς μου ώστε εκείνος να με αποτελειώσει; Αλλά ποιος μπορεί να είναι τόσο... μελοδραματικός; Σαν από ταινία ή από μυθιστόρημα. Ο κακός που θέλει να ξέρεις ότι αυτός είναι που σε σκοτώνει κι όχι κανένα τυχαίο τσουτσέκι... Ελάχιστοι άνθρωποι είναι τόσο φρενοβλαβείς στην πραγματικότητα. Αν κάποιος έστελνε μισθοφόρους εναντίον μου, θα ήταν δολοφόνοι που θα με καθάριζαν με την πρώτη ευκαιρία. Δε θα περίμεναν να με πιάσουν και μετά να με σκοτώσουν. Θα ήταν ασύμφορο. Πολύ μπελαλίδικο. Ειδικά με κάποιον σαν εμένα.

Ή τρελοί είναι αυτοί οι βάτραχοι του Λοκράθου, ή κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει εδώ...

Μου έχουν κινήσει την περιέργεια. Θα μπορούσαν να έχουν σχέση με το χαμένο παρελθόν μου; Σχετιζόμουν με τέτοια σιχαμερά βατράχια της λάσπης προτού χάσω τη μνήμη μου; Για κάποιο λόγο, δεν μπορώ να το πιστέψω. Δε νομίζω ότι η Έχιδνα θα μου έδινε το φιλί της αν ήμουν τέτοιος. Η Έχιδνα και ο Λοκράθος δεν κοιμούνται στην ίδια ακτή, όπως λένε.

Ο μασκοφόρος αρχηγός και οι γυρίνοι του μας οδηγούν σε μια ακρογιαλιά που ανοίγεται, αρκετά απότομη, ανάμεσα από θεόρατους βράχους που την κοιτάζουν σαν γιγάντια δαιμονικά της νύχτας. Εκεί, στο νερό της θάλασσας, είναι αραγμένο ένα υδατόχημα. Ένα φορτη-

γό με μεγάλους πλωτήρες και δύο προπέλες. Μια ράμπα ενώνει το άνοιγμα στο πλάι του με την κορυφή ενός πλατύ βράχου που φυτρώνει από τα πλευρά της ηπειρονήσου.

Οι γυρίνοι ωθούν μέσα στο υδατόχημα τη Διονυσία και τον Αρσένιο, και μετά εμένα. Ο αρχηγός μπαίνει τελευταίος. Το εσωτερικό του φορτηγού είναι αρκετά ευρύχωρο, και εδώ μάς περιμένουν μερικοί ακόμα οπλισμένοι άνθρωποι, καθώς και μια γυναίκα ντυμένη καταφανώς σαν ιέρεια του Λοκράθου κι έχοντας έναν χοντρό, άσχημο βάτραχο καθισμένο στον ώμο της – ένα πρασινόμαυρο πλάσμα με κόκκινες κηλίδες που θυμίζουν φριχτά σπυριά, και μάτια μεγάλα και κιτρινάρικα. Αισθάνομαι την Ευθαλία (που ακόμα είναι τυλιγμένη γύρω από την κνήμη μου και κανείς δεν φαίνεται να την έχει προσέξει) να σαλεύει λιγάκι, σαν να είδε αυτό το άθλιο βατράχι και να τρόμαζε.

Η ιέρεια είναι τουλάχιστον πενήντα-πέντε χρονών, με πρόσωπο γαλανόδερμο και ρυτιδωμένο, μαλλιά μακριά, μαύρα/μπλε, βαμμένα πιθανώς, μαζεμένα και φτιαγμένα ως Κόμη Βατράχου πάνω απ'το κεφάλι της.

«Τον φέρατε...» μουρμουρίζει, ατενίζοντάς με σαν να είμαι κάτι το αξιοπερίεργο. «Ο Φιλημένος της Έχιδνας... Το Φίδι-με-τη-Μορφή-Ανθρώπου...»

«Δε θα τα είχαμε καταφέρει χωρίς τη βοήθειά σου, Όλγα,» αποκρίνεται ο μασκοφόρος αρχηγός και, πιάνοντας το χέρι της, το φιλά. Ο βάτραχος στον ώμο της κοάζει, σαν για να εγκρίνει ή να διαμαρτυρηθεί.

Κάποιος σηκώνει τη ράμπα του πλωτού φορτηγού, κλείνοντάς την σαν πόρτα.

«Και οι υπόλοιποι άνθρωποί μου;» ρώτα η ιέρεια, συνοφρυωμένη. «Τους σκότωσε;»

«Το ήξερες ότι δεν θα ήταν εύκολο να τον πιάσουμε, Όλγα,» λέει ο μασκοφόρος αρχηγός.

Τα μάτια της με κοιτάζουν στενεμένα.

«Αλλά η δόξα του Λοκράθου θα είναι μεγάλη!» συνεχίζει ο μασκοφόρος αρχηγός.

«Κι οι άλλοι δύο;» Δείχνει τη Διονυσία και τον Αρσένιο με μια σχεδόν αδιάφορη κίνηση του χεριού της.

«Μια εγγύηση ότι δεν θα μας επιτεθεί. Είναι φίλοι του.»

«Την ξέρω αυτήν. Δουλεύει στο Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου. Την έχω ξαναδεί.»

«Ο Οφιομαχητής είπε ότι είναι του τάγματος των Βιοσκόπων.»

«Ναι, είναι Βιοσκόπος. Δεν το γνώριζα, όμως, ότι είναι και φίλη του Φιλημένου...»

«Αφήστε τη Διονυσία να φύγει,» τους λέω. «Τώρα με έχετε· δεν μπορώ να σας ξεφύγω.»

Ο μασκοφόρος αρχηγός γελά, και παρατηρώ ότι όντως το σύμβολο στο μέτωπο της μάσκας του είναι σύμβολο του Λοκράθου, τώρα που το βλέπω καθαρά στο ενεργειακό φως. «Καλή προσπάθεια, Οφιομαχητή! Αλλά, όχι, δεν θα την αφήσουμε.» Και φωνάζει: «Οδηγέ! Ξεκίνα!»

Οι μηχανές του υδατοχήματος ενεργοποιούνται, οι προπέλες του μουγκρίζουν, και κινούμαστε πάνω στη θάλασσα, κοντά στις ακτές, αλλά όχι και πολύ κοντά, γιατί οι πέτρες των Ακτών των Βράχων είναι επικίνδυνες.

«Πού είμαστε, Οφιομαχητή;» με ρωτά ο Αρσένιος. «Σε σκάφος;»

«Ναι.»

«Ότι χρειαζόμασταν,» σχολιάζει ξερά. «Νυχτερινή βαρκάδα παρέα με γυρίνους της λάσπης.»

«Ο τυφλός είναι βλάσφημος!» παρατηρεί η Όλγα.

«Ποια είναι αυτή η βαθρακίνα που μιλά;» λέει ο Αρσένιος, και μια γυναίκα τον χαστουκίζει δυνατά, κάνοντάς το πρόσωπό του να γυρίσει στο πλάι.

Η Διονυσία μουγκρίζει πίσω από το φίμωτρό της, σαν για να τον προειδοποιήσει να κρατά το στόμα του κλειστό.

«Πού πηγαίνουμε;» ρωτάω. «Πίσω στη Μεγάπολη;»

«Όχι ακριβώς,» απαντά ο μασκοφόρος αρχηγός.

Και δεν λέει τίποτ' άλλο καθώς κατευθυνόμαστε δυτικά αν δεν κάνω λάθος – προς Μεγάπολη. Αναρωτιέμαι για τα προηγούμενα λόγια του σ' αυτή την έρεια. Της είπε ότι η δόξα του Λοκράθου θα είναι μεγάλη. Εξαιτίας της αιχμαλωσίας μου. Αλλά γιατί; Προσπαθούν να χτυπήσουν τη θρησκεία της Έχιδνας; Και βλέπουν την αιχμαλωσία μου ως συμβολική; Διότι, αν όχι συμβολική, τι άλλο μπορεί να είναι; Δεν

είμαι ιερέας· δεν έχω καμιά ουσιαστική επιρροή μέσα στο Ιερατείο της Έχιδνας, παρότι ξέρω αρκετούς ιερείς και έχω φίλους ανάμεσά τους.

Δε μπορεί να είναι αυτό. Κάτι άλλο συμβαίνει...

Το υδατόχημα αφήνει πίσω του τις Ακτές των Βράχων. Τώρα πλέει κοντά στις ακτές αμέσως ανατολικά της Μεγάπολης, οι οποίες δεν είναι γεμάτες ψηλές πέτρες, ούτε και επικίνδυνες. Ορισμένες είναι, μάλιστα, πολύ αμμουδερές και συγκεντρώνουν λουόμενους τα καλοκαίρια ή όποτε κάνει καλό καιρό. Όχι όπως απόψε, δηλαδή, μες στη χειμερινή νύχτα. Τώρα οι αμμουδιές είναι άδειες, και το υδατόχημά μας βγαίνει σε μία από αυτές, κυλώντας επάνω στους μεταλλικούς τροχούς του που βουλιάζουν μες στη μουλιασμένη άμμο και τα βότσαλα.

Κατευθυνόμαστε βόρεια, εγκαταλείποντας την ακρογιαλιά, και δεν αργούμε να δούμε ένα προσγειωμένο αεροσκάφος σ'έναν έρημο, σκοτεινό τόπο ο οποίος απέχει, αν δεν λαθεύω, γύρω στα δύο, τρία χιλιόμετρα από τα τελευταία φώτα των κατοικημένων περιχώρων της Μεγάπολης. Ίσως αυτό το κομμάτι γης να μην ανήκει σε κανέναν, ή ίσως να ανήκει σε κάποιον αλλά να είναι από καιρό παρατημένο.

Το αεροσκάφος δεν είναι μεγάλο μα ούτε και πολύ μικρό: περίπου στο μέγεθος του πλωτού φορτηγού που μας πηγαίνει σε αυτό. Είναι βαμμένο μαύρο και έχει δύο μεταλλικά φτερά που, στο πέρας τους, κυρτώνουν προς τα πίσω και προς τα κάτω. Η μουσούδα του είναι αξιοσημείωτα αιχμηρή. Μοιάζει αρκετά αεροδυναμικό. Και σίγουρα είναι από εκείνα τα αεροπλάνα που δεν χρειάζονται αεροδιάδρομο για να προσγειωθούν και να απογειωθούν· στέκεται πάνω σε τρία μεταλλικά πόδια, δεν έχει ρόδες.

Μια πόρτα του είναι ανοιχτή και δύο άτομα περιμένουν απέξω: ο άντρας έχει τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος, η γυναίκα καπνίζει.

Το φορτηγό μας σταματά μπροστά τους, και οι γυρίνοι του μασκοφόρου αρχηγού ωθούν τη Διονυσία (η οποία ακόμα φαίνεται να υποφέρει από το άγγιγμα των φαρμακοβατράχων) και τον Αρσένιο να βγουν. Ύστερα, όταν αυτοί είναι έξω και υπό την απειλή όπλων, ωθούν κι εμένα να βγω. Δεν φέρνω αντίρρηση. Δεν έχω βρει ακόμα τρόπο για να πάρω τους φίλους μου από τα χέρια τους και να απομα-

κρυνθώ μαζί τους, και το πράγμα τώρα φαίνεται να δυσκολεύει περισσότερο· γιατί, προφανώς, θα ανεβούμε στο αεροσκάφος.

Ο μασκοφόρος αρχηγός κατεβαίνει τελευταίος από το υδατόχημα, αλλά η Όλγα, η ιέρεια του Λοκράθου, δεν κατεβαίνει. Στέκεται στην πόρτα του, κι εκείνος τη χαιρετά δια χειραψίας και φιλά το χέρι της ξανά και την ευχαριστεί για τη βοήθειά της. «Μας έδωσες τη νίκη,» της λέει.

Σε ποια νίκη αναφέρεται; Έχω την εντύπωση ότι δεν μιλά για τη νίκη ενάντια σ'εμένα αλλά ενάντια σε κάποιον, ή κάτι, άλλο.

«Δε μπορούσα να κάνω τίποτα λιγότερο για έναν αδελφό του Κυρίου μας,» αποκρίνεται η Όλγα, και ξέρω ότι λέγοντας «του Κυρίου μας» εννοεί τον Λοκράθο. Αυτός είναι ο τρόπος που οι ιερείς του αναφέρονται ο ένας στον άλλο: *αδελφός του Κυρίου μας, αδελφή του Κυρίου μας, αδελφία του Κυρίου μας...*

Οι καταραμένοι γυρίνοι μάς ωθούν να ανεβούμε στο αεροσκάφος, ενώ η γυναίκα και ο άντρας που περίμεναν μπροστά από την πόρτα του έχουν ήδη μπει μέσα. Μπαίνουμε κι εμείς· τι άλλη επιλογή έχουμε;

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει... Τι θα έλεγε ο Γέρος του Ανέμου τώρα; Άφησε τον εαυτό σου να οδηγηθεί εκεί όπου φυσά ο άνεμος... Ναι, σωστά. Όπως πάντα. Αλλά πού ακριβώς φυσά ο άνεμος όταν πετάς μαζί με βατράχια;

Στο εσωτερικό του αεροσκάφους παρατηρώ ότι υπάρχει κέντρο ισχύος, όπου είναι καθισμένος ο άντρας που είδαμε να στέκεται έξω μαζί με τη γυναίκα που κάπνιζε. Μάγος, λοιπόν, ο οποίος τώρα, αγγίζοντας τους αισθητήρες πάνω στο κάθισμα, μοιάζει αυτοσυγκεντρωμένος. Κάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως. Και για να χρειάζεται αυτό το όχι και τόσο μεγάλο αεροπλάνο Μαγγανεία Κινήσεως σημαίνει πως δεν είναι ένα απλό αεροσκάφος. Πρέπει ή να είναι μεταβαλλόμενο ή να έχει αιθερικές ιδιότητες, να μπορεί να πετάξει στον Αιθέρα – γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου. Και η Υπερυδάτια έρχεται σε επαφή με τον Αιθέρα στα πολύ ψηλά στρώματα του ουρανού της. Σκοπεύουν, λοιπόν, τα βατράχια να μας πάνε, μέσω Αιθέρα, σε άλλη διάσταση; Είναι δυνατόν;

Είναι, τελικά, από το παρελθόν μου αυτοί οι καριόληδες;

Δεν το νομίζω. Μου φαίνεται δύσκολο. Πολύ δύσκολο. Τι σχέση μπορεί να είχα εγώ ποτέ με λάτρεις του Λοκράθου;

Ο μασκοφόρος αρχηγός ανεβαίνει τελευταίος στο αεροσκάφος και ένας γυρίνος κλείνει την πόρτα πίσω του. Στη θέση του πιλότου βλέπω πως κάθεται η γυναίκα που μας περίμενε – αυτή που κάπνιζε.

«Είμαστε έτοιμοι;» ρωτά δίχως να στραφεί να μας κοιτάξει.

«Ναι,» της λέει ο μασκοφόρος αρχηγός. «Πετάμε.»

Οι μηχανές του αεροπλάνου ενεργοποιούνται, ουρλιάζοντας, και το σκάφος υψώνεται κάθετα από το έδαφος προτού αρχίσει να πετά οριζόντια και γρήγορα. Από το παράθυρο βλέπω ότι αφήνουμε τις ακτές της Κεντρυδάτιας πίσω μας· ταξιδεύουμε πάνω από τη θάλασσα. Αλλά δεν υψωνόμαστε άλλο: επομένως, δεν μπορεί να κατευθυνόμαστε προς κάποιο σημείο μετάβασης για Αιθέρα. Πρέπει να μας πηγαίνουν σε άλλη ηπειρόνησο ή σε κανένα πλοίο. Αλλά αυτό το τελευταίο μου μοιάζει μάλλον απίθανο–

«Πού είμαστε, Οφιομαχητή;» ρωτά ο Αρσένιος. «Μ'ακούς; Είσαι εδώ;»

«Εδώ είμαι,» του λέω. «Σε αεροπλάνο είμαστε.»

«Αεροπλάνο; Μαζί μ'αυτά τα κωλοβατράχια;»

«Ναι.»

«Πού μας πηγαίνετε;» ρωτά ο Αρσένιος. «Ε; Πού μας πηγαίνετε;»

«Στην Ιχθυδάτια πάμε,» αποκρίνεται ο μασκοφόρος αρχηγός – μία από τις ελάχιστες πληροφορίες που μας έχει δώσει ως τώρα. Μάλλον επειδή, ούτως ή άλλως, θα το ανακαλύψουμε και μόνοι μας σε λίγο...

«Γιατί;»

Ο αρχηγός δεν του απαντά.

«Γιατί, βατράχι; Γιατί;»

Ένας γυρίνος τον γρονθοκοπεί στην κοιλιά ξανά, και ο Αρσένιος διπλώνεται.

Η Διονυσία μουγκρίζει πίσω από το φίμωτρό της. Το λευκόδερμο πρόσωπό της έχει πετάξει κοκκινίλες αποδώ κι αποκεί, εξανθήματα, από την επίδραση των φαρμακοβατράχων.

«Μην τον χτυπάτε!» τους λέω.

«Αν δεν θέλει να τον χτυπάμε,» αποκρίνεται ο μασκοφόρος αρχηγός, «ας κρατά το στόμα του κλειστό. Δεν είναι εδώ για να μιλά.»

Το αεροπλάνο μας πετά πάνω από τον ατέρμονο ωκεανό της Υπερυδάτιας.

«Είναι μακριά η Ιχθυοδάτια από την Κεντροδάτια απόψε;» ρωτάω.

«Όσο μακριά κι αν είναι, θα φτάσουμε, Οφιομαχητή μην το αμφιβάλλεις,» μου λέει ο μασκοφόρος αρχηγός, μιλώντας σαν άνθρωπος αποφασισμένος. Αποφασισμένος. Αλλά γιατί; Τι ακριβώς θέλει από εμένα; Τι εννοούσε όταν είπε στην Όλγα Μας έδωσες τη νίκη;

Στρέφεται και ρωτά την πιλότο: «Σε πόση ώρα θα είμαστε στην Ιχθυοδάτια, Μάρθα;»

«Γύρω στις τρεις ώρες, υπολογίζω.» Πάλι, δεν γυρίζει να μας κοιτάξει.

Τρεις ώρες; Ενώ πετάμε με γρήγορο αεροπλάνο; Αυτό σημαίνει ότι η Ιχθυοδάτια είναι μακριά απόψε.

«Καθίστε,» μας λέει ο μασκοφόρος αρχηγός. «Μη στέκεστε.»

«Δεν κουράζομαι εύκολα,» τον διαβεβαιώνω, και μένω όρθιος· αλλά τον Αρσένιο και τη Διονυσία τούς ωθούν να καθίσουν.

Ο αρχηγός γέλα. «Ναι, το ξέρουμε...» Και με παρατηρεί.

«Πώς σε λένε;» τον ρωτάω.

«Γιατί σ'ενδιαφέρει το όνομά μου;»

«Γιατί να μη μ'ενδιαφέρει. Είσαι αρχηγός αυτών των γυρίνων, προφανώς, και κάτι θέλεις από εμένα.»

«Δαμιανός λέγομαι.»

«Και είσαι ιερέας του Βατράχου, ε;»

Ο Δαμιανός βγάζει τη μικρή μάσκα του, κι αντικρίζω το πρόσωπό του ολόκληρο. Είναι λευκόδερμος, όπως είχα ήδη προσέξει, και τα μαλλιά του είναι καστανά και πλούσια, αν και όχι πολύ μακριά: πέφτουν περίπου ως τους ώμους. Η μύτη του είναι μεγάλη και γαμψή. Θα ήταν, ίσως, όμορφος αν δεν είχε αυτή τη μύτη. Τα μάτια του είναι πράσινα, παρατηρώ τώρα που δεν κρύβονται πλέον μες στις σκιές της μάσκας. «Έχω την τιμή,» μου λέει, «να είμαι κληρικός του Μεγάλου Λοκράθου.»

«Και τι δουλειά έχεις μαζί μου; Δε θυμάμαι νάχω ποτέ πειράξει τους πιστούς του Λοκράθου στην Ιχθυοδάτια... εκτός ίσως από μία φορά μόνο.»

«Μία φορά;» Με κοιτάζει με ενδιαφέρον.

«Αν δεν ξέρεις γι' αυτό το περιστατικό, τότε δεν μπορεί να με κυνηγάς εξαιτίας του.»

«Τι έκανες στους πιστούς;»

Ήμουν πειρατής, τότε, και είχαν προσπαθήσει να με κλέψουν. Το μετάνιωσαν. «Θες ν' ανταλλάξουμε πληροφορίες; Πες μου γιατί είμαι μαζί σου μέσα σε τούτο το αεροπλάνο. Πού πηγαίνουμε και τι θέλεις από εμένα.»

«Θα μάθεις σύντομα τι θέλω από εσένα—»

«Αυτή δεν είναι απάντηση, βατράχι. Οπότε, ούτε εσύ θα λάβεις καμιά απάντηση.»

«Όπως νομίζεις!» συρίζει θυμωμένα ο Δαμιανός. «Ούτως ή άλλως δε μας νοιάζει ό,τι συναναστροφές κι αν είχε τύχει να έχεις με κάποιους πιστούς παλιότερα.»

Δεν τους νοιάζει λοιπόν... Απορώ, τότε, τι στις γλοιώδεις πατούσες του Λοκράθου θέλουν από εμένα!

Η κουβέντα μας δεν συνεχίζεται αποκεί και πέρα. Ησυχία επικρατεί μες στο αεροσκάφος· μόνο τις μηχανές του ακούμε να βουίζουν. Ύστερα από δυο ώρες πτήσης συναντάμε μια καταιγίδα, την οποία η πιλότος μας προσπερνά με αρκετή δεξιότητα. Φτάνουμε στην Ιχθυόδαττα μέσα στη βαθιά νύχτα. Τη βλέπω από το παράθυρο δίπλα μου. Βλέπω την Ουρά του Ιχθύος και τα φώτα των Τριών Πόλεων της Ουράς. Αλλά δεν περνάμε από εκεί· η πιλότος μας κάνει τον γύρο της Ουράς και των πόλεων της. Φοβάται μη μας εντοπίσει κάποιος εκεί; Πετάμε τώρα προς τα νότια, κατά μήκος των Ακτών των Ωραίων – επίσης γνωστές και ως Ωραίες Ακτές – που το όνομά τους είναι παραφθορά των Ουραίων Δασότοπων που απλώνονται ως εκεί. Κάποιοι κάποτε μπέρδεψαν το ωραίος με το ουραίος, ίσως· ή απλά ήθελαν να κάνουν πλάκα.

Στρίβουμε ανατολικά στο τέλος των Ωραίων Ακτών, δεν μπαίνουμε στον Κόλπο της Ουράς στο βάθος του οποίου βρίσκεται η Κυρτόπολη, και πετάμε τώρα πλάι στις Βόρειες Ακτές, αλλά όχι για πολύ. Σύντομα στρίβουμε πάλι, νότια, πετώντας πάνω από την ενδοχώρα, πάνω από τη Μουλιασμένη Γη, τους βαλτότοπους που απλώνονται από τη Ράχη του Ιχθύος ως τις Βόρειες Ακτές.

«Πλησιάζουμε στο βατραχόσπιτό σας;» λέω στον Δαμιανό, καθώς εκείνος βάζει πάλι τη μάσκα του.

«Κάνε καμιά ανοησία, φίδι,» με απειλεί, «και οι φίλοι σου θα μεταβιώσουν πικρά.»

Δεν αποκρίνομαι, γιατί αν ήταν ν'αποκριθώ η απόκρισή μου δεν θα γινόταν με λόγια αλλά με πράξεις. Το χέρι μου σφίγγει το μανίκι του Φιλίου της Έχιδνας. Μες στο μυαλό μου σφυρίζει, εδώ και ώρα, η Πάροδος του Πράου Ανέμου.

Περνάμε πάνω από τη Μουλιασμένη Γη και φτάνουμε εκεί όπου αυτή συναντά τους βόρειους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος. Το αεροσκάφος μας έχει κόψει ταχύτητα, άρα κάπου εδώ θα προσγειωθούμε. Κοιτάζω κάτω από το παράθυρο, και καταφέρνω μες στο φεγγαρόφωτο να διακρίνω έναν τόπο που δεν είναι τόσο μουλιασμένος όσο οι άλλοι σε τούτα τα μέρη. Ένα από εκείνα τα σημεία στους βάλτους τα οποία βρίσκονται πιο ψηλά, και είναι πιο στεγνά και πιο στέρα. Οι προβολείς του αεροπλάνου μας φωτίζουν αυτό το σημείο τώρα, και η πιλότος μάς κατεβάζει εκεί, κάθετα.

«Προσγειωθήκαμε;» ρωτά ο Αρσένιος.

«Ναι,» του λέω.

Ένας γυρίνος ανοίγει την πόρτα του αεροπλάνου, κι ένας άλλος προστάζει τη Διονυσία και τον Αρσένιο: «Προχωράτε!» ενώ τους σπρώχνουν για να σηκωθούν και να περπατήσουν. Το πρόσωπό της είναι ακόμα κοκκινισμένο από την επίδραση των φαρμακοβατράχων, και εδώ και ώρα ακούω την αναπνοή της βαριά. Το καταραμένο δηλητηριό τους πρέπει νάχει ενοχλήσει και το αναπνευστικό της. Οι λεχρίτες του Λοκράθου, φυσικά, δεν τις έβγαλαν το φίμωτρο καθόλου κατά τη διάρκεια της πτήσης, φοβούμενοι οι ανώμαλοι μην κάνει κάνα ξόρκι και καταρρίψει κάπως το αεροσκάφος. Γαμώ τις βατραχομάνες τους!

Ο Αρσένιος και η Διονυσία βγαίνουν από το αεροπλάνο, και μετά οι γυρίνοι με ωθούν κι εμένα να βγω. Υπακούω, αν και είμαι τσιτωμένος, έτοιμος να χιμήσω σε κάποιον, να τον σκοτώσω!

Υπομονή, λέω στον εαυτό μου ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου. Υπομονή. Η ευκαιρία θα παρουσιαστεί.

Ο άνεμος θα τη φέρει στα πόδια σου, όπως θα έλεγε κι ο Γέρος του Ανέμου. Νομίζεις ότι μπορείς να σταματήσεις να κινείσαι, Γεώργιε; με είχε ρωτήσει. Πες μου! Μπορείς να σταματήσεις να κινείσαι;

—Εννοείς, επειδή μ'έχει φιλήσει η Έχιδνα...

—Όχι, ανόητε, δεν εννοώ αυτό! Δεν μιλάω μόνο για εσένα συγκεκριμένα· μιλάω για τον καθένα. Μπορεί ο καθένας να σταματήσει να κινείται;

—Φυσικά και μπορεί.

—Χα! Έτσι νομίζεις, ε; Όσο ο άνεμος κινείται, ποτέ τίποτα δεν σταματά να κινείται. Μείνε σ'ένα μέρος, νομίζοντας ότι είσαι ακίνητος, και σύντομα θα καταλάβεις ότι κινείσαι. Κινείσαι!

Ο Δαμιανός μάς ακολουθεί έξω από το σκάφος μαζί με τους υπόλοιπους ανθρώπους του. Ακόμα κι ο μάγος και η πιλότος βγαίνουν. Η τελευταία κλείνει την πόρτα και την κλειδώνει, και ο μάγος αγγίζει το πλάι του αεροπλάνου, και με τα δύο χέρια, και μурμουρίζει λόγια έχοντας τα μάτια του κλειστά. Κάποια μαγγανεία, προφανώς. Κάτι για να προστατέψει το σκάφος από κλοπή, υποθέτω.

«Αυτός ο καταραμένος είναι που μας βρήκε στον Ναό της Έχιδνας;» ρωτάω τον Δαμιανό.

«Φυσικά,» αποκρίνεται εκείνος, λιγάκι αδιάφορα, απρόσεχτα ίσως.

«Με τι τρόπο;» Οι μάγοι δεν μπορούν να σε ανιχνεύσουν σε τόσο μεγάλες αποστάσεις.

Ο Δαμιανός γελά, υπομειδιώντας κάτω από τη μάσκα του. «Ίσως να μην έχεις ακούσει ποτέ για ένα όπλο που λέγεται σημαδευτής, Οφιομαχητή...»

Σημαδευτής; Σημαδευτής; Αυτό είναι! Φυσικά! Γι'αυτό αισθανόμουν σαν κάτι να περιφερόταν γύρω από τη σκέψη μου, γύρω απ'το μυαλό μου, χλευάζοντάς με.

Σημαδευτής. Ξέρω τι είναι. Το ξέρω από το χαμένο παρελθόν μου. Είναι ένα όπλο – τουφέκι, πολλές φορές, αλλά μπορεί να είναι και πιστόλι – το οποίο εκτοξεύει μια λεπτή δέσμη φωτός που αφήνει ένα σημάδι επάνω στον στόχο. Αυτό το σημάδι δεν φαίνεται με γυμνό μάτι, αλλά οι μάγοι έχουν τη δυνατότητα να το ανιχνεύσουν με κάποιο ξόρκι. Και η συγκεκριμένη ανίχνευση μπορεί να γίνει και από μεγάλες αποστάσεις.

Θυμάμαι τώρα ότι, καθώς εκείνοι οι καριόληδες έξω από τον Στεριανό Γίγαντα έφευγαν, μου έριξαν μ'ένα πιστόλι το οποίο εκτόξευσε μια λεπτή δέσμη φωτός που με πέτυχε στη δεξιά κνήμη. Αλλά όταν κοίταξα εκεί δεν είδα τίποτα, κανένα τραύμα, κανένα σημάδι. Ούτε καν το παντελόνι μου δεν είχε πάθει κάτι.

Σημαδευτής...

Το βλέμμα μου πρέπει να λέει στον Δαμιανό ότι έχω καταλάβει. «Γνωρίζεις λοιπόν, Οφιομαχητή...»

«Θα το μετανιώσεις που έμπλεξες τη Διονυσία και τον Αρσένιο σ'αυτή την ιστορία, βατράχι, ό,τι κι αν θέλεις τελικά από εμένα,» του υπόσχομαι.

«Οι... λογαριασμοί μας σύντομα θα κλείσουν,» μου αποκρίνεται μόνο.

Και μετά δεν μιλάμε άλλο· περιμένουμε τον μάγο να τελειώσει τη μαγγανεία του. Όταν παίρνει τα χέρια του από το αεροσκάφος, αρχίζουμε να βαδίζουμε προς τους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος, όπου και γρήγορα φτάνουμε. Οι γυρίνοι κρατάνε φακούς, φωτίζοντας τον δρόμο μας. Το έδαφος γίνεται ολοένα και πιο στέρεο κάτω από τα πόδια μας – πέτρα και χώμα που δεν είναι μουλιασμένο. Ένας ψυχρός άνεμος μουρμουρίζει και σφυρίζει, ερχόμενος από τις ψηλές βουνοκορφές. Η κάπα μου ανεμίζει γύρω από το σώμα μου, τα μαλλιά μου αναδύονται γύρω απ'το κεφάλι μου. Το χέρι μου ακουμπά πάνω στη λαβή του θηκαρωμένου Φιλιού της Έχιδνας.

Πλησιάζουμε ένα μέρος ανάμεσα σε μεγάλους βράχους, ένα κοίλωμα στο βάθος του οποίου οι φακοί μας αποκαλύπτουν μια δίφυλλη μεταλλική πόρτα. Πηγαίνουμε κοντά της. Ο Δαμιανός βγάζει ένα ενεργειακό κλειδί από τα ρούχα του και το περνά μέσα στη θυρίδα της πόρτας. Ένα φωτάκι ανάβει δυνατά, και μηχανισμοί ακούγονται να μπαίνουν σε λειτουργία – σαν κλειδαριές που κλείνουν.

Η πόρτα δεν ανοίγει.

«Τι...;» μουγκρίζει ο Δαμιανός. Και βάζει ξανά το ενεργειακό κλειδί στη θυρίδα.

Τίποτα δεν γίνεται τώρα.

«Κάποιος πρέπει νάχει αλλάξει κάτι στη μνήμη του μηχανισμού,» λέει ο μάγος που έκανε τη Μαγγανεία Κινήσεως μέσα στο αεροπλάνο

– ένας γαλανόδερμος τύπος με κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά και μουστάκι.

«Γιατί, μα τον Μεγάλο Λοκράθο;» αναφωνεί ο Δαμιανός, και από τη φωνή του καταλαβαίνω ότι πρέπει νάχει ανησυχήσει. Χτυπά την πόρτα με τη γροθιά του. «Ο Δαμιανός Τιρνάμιος είμαι! Ανοίξτε μου!» Κανείς δεν του απαντά. Εκείνος χτυπά πάλι. «Ο Κληρικός Δαμιανός Τιρνάμιος είμαι! Πού είστε, μα τον Μεγάλο Λοκράθο; Έχω έρθει με τον Οφιομαχητή μαζί μου – ανοίξτε!» Χτυπά με τη γροθιά του, ξανά και ξανά. Ο μεταλλικός θόρυβος αντηχεί ανάμεσα στους ψηλούς βράχους.

«Κάτι κακό έχει συμβεί εδώ, Δαμιανέ,» λέει μια γυναίκα – μία από τους γυρίνους – λευκόδερμη, ξανθιά, με σπαστά μακριά μαλλιά, συγκρατημένα με κοκάλινη χτένα.

«Καλωσορίσατε, βατράχια!» αντηχεί μια φωνή από πίσω μας, κι αμέσως στρεφόμαστε και βλέπουμε έξι ανθρώπους να στέκονται στην αρχή του κοιλώματος ανάμεσα στους ψηλούς βράχους – ή, μάλλον, όχι· όχι έξι άνθρωπους: ο ένας είναι ερπετοειδής. Παρότι δεν βλέπω καλά την όψη του μέσα από την κουκούλα του, το διαισθάνομαι· διαισθάνομαι μια συγγένεια μαζί του.

Όλοι τους κρατούν βαλλίστρες και μας σημαδεύουν.

Αυτός που φώναξε δεν είναι ο ερπετοειδής, και συνεχίζει: «Στείλτε τους χαιρετισμούς μας στον Αβυσσαίο!»

Και μας ρίχνουν με τις βαλλίστρες.

Οι Θηριόφεις πήγαν τον Γεώργιο βαθιά μέσα στους Τόπους των Παλιών Ερπετών: κι εκείνος δεν ήξερε πώς ακριβώς μπορούσε να το δικαιολογήσει στο μυαλό του αυτό το βαθιά. Σίγουρα, δεν ήταν δασότοπος εδώ, ούτε βάλτος, ούτε καν ορεινή περιοχή. Κανονικά, δεν θα έπρεπε να μπορείς να πεις ότι πήγες σε βαθιά μέρη σε τούτους τους τόπους. Κι όμως, τώρα, ο Γεώργιος αδυνατούσε να χαρακτηρίσει αλλιώς τις περιοχές όπου τον οδηγούσαν οι ερπετοειδείς μεταφέροντάς τον στις πλάτες τους.

Τρεις από αυτούς είχαν σχηματίσει κάτι σαν ανάκλιντρο για εκείνον – ένα ζωντανό ανάκλιντρο που σερνόταν γρήγορα επάνω σε μακριές ουρές. Αλλά όταν νόμιζαν ότι βρίσκονταν μακριά από τους μαχητές του Άρχοντα της Κιρβιάδας και τους ληστές σταμάτησαν και έκαναν νόημα στον Γεώργιο να κατεβεί ενώ έβγαζαν συρίγματα στην παράξενη γλώσσα τους. Εκείνος κατέβηκε από τις πλάτες τους χωρίς καθυστέρηση και συνέχισε να τους ακολουθεί βαδίζοντας... βαθιά, ολοένα και πιο βαθιά, μέσα στους Τόπους των Παλιών Ερπετών. Έχοντας την αίσθηση ότι ταξίδευε σε μονοπάτια που ελάχιστοι γνώριζαν. Μόνο τα ζώα, ίσως. Τα ζώα και οι τοπικοί ερπετοειδείς. Δίποδα όντα πρέπει να είχαν αιώνες να πατήσουν εδώ, νόμιζε ο Γεώργιος. Αλλά δεν αισθανόταν φοβισμένος, ούτε αμήχανος. Ένωθε μια ανεξήγητη οικειότητα με τους ερπετοειδείς. Κι αυτό δεν οφειλόταν στο γεγονός ότι έμοιαζε να του φέρονται σαν να ήταν κάποιου είδους άρχοντας γ'αυτούς – ή κάτι το ιδιαίτερο, τουλάχιστον.

Ο σαμάνος – εκείνος που τον είχε προσεγγίσει παλιότερα, τότε που ο Γεώργιος τούς είχε συναντήσει μαζί με τον Δημήτριο – γύρισε και τον κοίταξε, σε κάποια στιγμή, και έγενεψε προς το μέρος του. Αυτός πρέπει να ήταν που με βρήκε, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Κάπως, με τους κρυστάλλους του – κοιτάζοντας μέσα τους – με βρήκε· και ήρθαν να με βοηθήσουν.

«Σ'ευχαριστώ,» του είπε ο Γεώργιος.

Και ο σαμάνος έγγεψε ξανά, σαν να κατάλαβε. Αλλά δεν μπορεί να είχε κατανοήσει τα ίδια τα λόγια· οι Θηριόφεις δεν μιλούσαν τις γλώσσες των ανθρώπων. Πρέπει, όμως, να είχε κατανοήσει την ουσία της σύντομης φράσης του Γεώργιου. Ο Γεώργιος το έβλεπε στα φιδίσια μάτια του. Το έβλεπε στην έκφραση του φιδίσιου προσώπου του.

Έβγαλε τον κρύσταλλο που ακόμα είχε στον σάκο του (ο Αθανάσιος Ζερδέκης δεν του τον είχε πάρει) και τον έτεινε, με το ένα χέρι, προς τον σαμάνο για να του τον επιστρέψει.

Αλλά εκείνος, χειρονομώντας, του απάντησε να συνεχίσει να τον έχει μαζί του – ήταν δώρο – οπότε ο Γεώργιος τον έριξε πάλι στον σάκο του. Τι νομίζουν ότι είμαι; αναρωτήθηκε. Αισθάνονται κι εκείνοι αυτή τη... συγγένεια μαζί μου;

Αλλά δεν μπορεί να ήταν μόνο αυτό. Ήταν κάτι περισσότερο. Σίγουρα. Τον έβλεπαν σαν κάτι το εξαιρετικό. Στην πρώτη τους συνάντηση, όταν και ο Δημήτριος ήταν εκεί, είχαν υποκλιθεί μπροστά στον Γεώργιο· και το ίδιο υποκλινόταν και η ερπετοειδής που είχε σώσει μέσα στην Κιρβιάδα. Δεν υποκλίνεσαι στους συγγενείς σου. Υποκλίνεσαι στους άρχοντές σου. Στους βασιλείς–

Και ο Γεώργιος νόμιζε ξαφνικά ότι κάτι γνώριζε για βασιλείς... Κάτι από το λησμονημένο παρελθόν του;... Τι; Τι; Τι! Δεν μπορούσε να θυμηθεί· ήταν μονάχα μια φευγαλέα εντύπωση. Η οργή του φούντωσε. Έτριξε τα δόντια, σφίγγοντας τις γροθιές του, γρονθοκοπώντας φευγαλέα τον κορμό ενός χαμόδεντρου δίπλα απ'το οποίο περνούσε.

Οι Θηριόφεις σιγοτραγουδούσαν, εν τω μεταξύ, καθώς ταξίδευαν μες στους Τόπους των Παλιών Ερπετών. Τουλάχιστον, το συνεχόμενο, ρυθμικό χςςςς, σςςςςς-χ, χχςςςς, σςςςςς που έκαναν με τραγούδι έμοιαζε στον Γεώργιο.

Σε κάποια στιγμή άκουσε ελικόπτερα να πετάνε στον νυχτερινό ουρανό, και υψώνοντας το βλέμμα του είδε δύο. Περιφέρονταν πάνω από τους τόπους και φώτιζαν με προβολείς, και μια μεγεθυσμένη φωνή άρχισε ν'αντηχεί κάθε τόσο. Ο Αθανάσιος Ζερδέκης, ο Άρχοντας της Κιρβιάδας, ζητούσε από τον Γεώργιο να παρουσιαστεί – να παρουσιαστεί προτού το δηλητήριο τον σκοτώσει. Ακόμα νομίζει ότι το καταραμένο δηλητηρήριό του μπορεί να με βλάψει... σκέφτηκε ο Γεώρ-

γιος. Και δεν φοβόταν ότι τα ελικόπτερα της Κιρβιάδας ίσως να τον έβρισκαν· οι Θηριόφεις ήξεραν πού πήγαιναν. Τους είχε εμπιστοσύνη.

Και όχι άδικα, όπως αποδείχτηκε. Ύστερα από λίγη ώρα αφότου ο Ζερδέκης είχε αρχίσει να φωνάζει μέσω μεγαφώνου, οι ερπετοειδείς οδήγησαν τον Γεώργιο σ'ένα μέρος κρυμμένο ανάμεσα σε λόφους και πυκνή βλάστηση. Ένα μέρος που βρισκόταν πραγματικά βαθιά, σε κοίλωμα του εδάφους, καλυμμένο από μεγάλους βράχους και αιθαλή δέντρα. Ο άνεμος σφύριζε σαν φωνές τελώνιων καθώς περνούσε από εδώ.

Το φεγγαρόφωτο δεν έφτανε σ'αυτό το μέρος, αλλά φωτιές ήταν αναμμένες μέσα σε πέτρινα πύραυλα, και στη ρόδινη ακτινοβολία τους ο Γεώργιος είδε ερείπια. Αρχέγονα οικοδομήματα που έμοιαζαν με τμήματα του φυσικού χώρου· έμοιαζαν να ξεπροβάλλουν από τις πλαγιές των λόφων, από το έδαφος, μέσα από τα παλιά δέντρα που θύμιζαν στρυφνούς γέροντες. Η τεχνοτροπία ήταν ασυνήθιστη, παρατήρησε ο Γεώργιος· δεν θύμιζε καθόλου αυτή των σύγχρονων οικημάτων της Υπερυδάτιας, ήταν σίγουρος, αν και κανένα οίκημα εδώ δεν ήταν ουσιαστικά ολόκληρο· μονάχα κομμάτια, απομεινάρια, είχαν διατηρηθεί μέσα στους αιώνες.

Αλλά οι Θηριόφεις, καταφανώς, κατοικούσαν εδώ. Αυτό ήταν το λημέρι τους, η φωλιά τους, το σπίτι τους στους Τόπους των Παλιών Ερπετών. Μια λησμονημένη πόλη, την οποία ο Γεώργιος άρχισε να σκέφτεται ως η Πόλη των Παλιών Ερπετών. Και όχι μόνο επειδή ερπετοειδείς κατοικούσαν σε τούτο το μέρος. Επάνω στους τοίχους και στις κολόνες έβλεπε λαξεύματα με ερπετά, τα οποία του θύμιζαν τις απεικονίσεις που είχε δει στον Ναό της Έχιδνας στις ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων, αλλά λίγο μονάχα. Γιατί υπήρχαν έντονες διαφορές. Στο καλλιτεχνικό ύφος, στον τρόπο αναπαράστασης, στη θεματολογία – έμοιαζαν να προσπαθούν να δείξουν διαφορετικά πράγματα. Ωστόσο, είδε κι εδώ, αρκετές φορές, να απεικονίζεται μια γυναίκα-φίδι έχοντας εξέχουσα θέση. Η Έχιδνα, αναμφίβολα – όπως κι αν την αποκαλούσαν αυτοί οι άγριοι άποδες ερπετοειδείς.

Οι κάτοικοι της Πόλης των Παλιών Ερπετών τον κοίταζαν από ανοίγματα των σπιτιών τους και ανάμεσα από τα σπίτια: φιδίσια όψεις, γυναικείες και αντρικές, και παιδικές. Ο Γεώργιος είδε μικρούς

Θηριόφεις που σέρνονταν πάνω στις ουρές τους, ατενίζοντάς τον με μάτια ορθάνοιχτα. Οι φωνές των ερπετοειδών αντηχούσαν μες στην πόλη – χχχχχχχχ, σςςςςςςς, σςςςςςςς, σςςςςςςς, αχχχχχχχχ – και ο Γεώργιος τούς έβλεπε να λυγίζουν τα ευέλικτα σώματά τους και να υποκλίνονται αντίκρυ του, να τον χαιρετίζουν.

Ο σαμάνος και μερικοί άλλοι – ανάμεσα στους οποίους και η γυναίκα που ο Γεώργιος είχε σώσει στην Κιρβιάδα – τον οδήγησαν μέσα σ’ένα από τα αρχέγονα, ερειπωμένα οικοδομήματα, σε μια αίθουσα που έμοιαζε με κοινό χώρο ή χώρο συνεστίασης. Καλάθια με φαγητά βρίσκονταν εδώ, καθώς και διάφορα πλεχτά και υφαντά αντικείμενα, αναμμένα πύραυλα και δοχεία από πέτρα και πηλό, και τρία αγάλματα που δεν μπορεί να ήταν αρχέγονα αλλά δημιουργήματα των Θηριόφρων, πολύ πιο άκομψα φτιαγμένα από τα λαξεύματα της αρχαίας πόλης. Ωστόσο προσπαθούσαν να κάνουν τέχνη, κι αυτό σήμαινε ότι δεν ήταν τελείως βάρβαροι, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Το ένα άγαλμα απεικόνιζε μια όμορφη ερπετοειδή με πλεχτό στεφάνι στα μαλλιά, ραβδί στο χέρι, περιδέραιο στον λαιμό, και περίτεχνο στηθόδεσμο να σκεπάζει τα στητά στήθη της. Το άλλο άγαλμα απεικόνιζε ένα ελάφι μ’ένα φίδι τυλιγμένο γύρω απ’τον λαιμό του· αλλά τα δύο ζώα έμοιαζαν να είναι φίλοι, για κάποιο λόγο. Το τρίτο άγαλμα απεικόνιζε έναν ερπετοειδή μαχητή που ακουμπούσε τα χέρια του στη λαβή ενός μεγάλου, ανεστραμμένου, δίστομου πέλεκυ, ενώ τα μαλλιά του χύνονταν πλούσια και μακριά στους ώμους και στην πλάτη του, και το σώμα του ήταν υπερβολικά μυώδες. Κάποιος μυθικός ήρωας των Θηριόφρων;

Ο σαμάνος και οι άλλοι πέρασαν τον Γεώργιο από τούτη την αίθουσα και από έναν διάδρομο που από τον δεξή τοίχο ξεπρόβαλλαν ρίζες και μικρά φυτά· τον οδήγησαν σε μια άλλη αίθουσα, κρυμμένη πίσω από μια κουρτίνα φτιαγμένη από τομάρι ζώου. Η αίθουσα αυτή ήταν περίπου όσο η προηγούμενη στο μέγεθος αλλά γεμάτη με πράγματα που ο Γεώργιος θα μπορούσε μόνο να αποκαλέσει θησαυρούς. Σωροί από γυαλιστερούς λίθους, κοσμήματα, όπλα, ρούχα, και κάποια έργα τέχνης που αποκλείεται να τα είχαν φτιάξει οι Θηριόφεις και πρέπει να ήταν αρχαία. Στο βάθος της αίθουσας έστεκε ένας θρόνος επάνω σε βάθρο, ο οποίος, σίγουρα, ήταν επίσης αρχαίος, όχι κατασκευάσμα

των Θηριόφρων. Ήταν πέτρινος και λαξευμένος έτσι που έμοιαζε να σχηματίζεται ολόκληρος από πλεγμένα σώματα φιδιών που μάτια και νύχια ξεχώριζαν ανάμεσά τους. Δίπλα σ' αυτό τον θρόνο – τον Θρόνο των Όφρων, όπως άρχισε αμέσως να τον σκέφτεται ο Γεώργιος – ορθωνόταν ένα άγαλμα το οποίο ήταν κατασκευάσμα των Θηριόφρων· φαινόταν από το άκομψο φτιάξιμό του, αν και ομολογουμένως ο καλλιτέχνης πρέπει να είχε κάνει αξιοσημείωτη προσπάθεια για να το φτιάξει όσο το δυνατόν πιο καλό και μεγαλειώδες.

Το άγαλμα αυτό απεικόνιζε έναν άντρα. Έναν άνθρωπο.

Δεν ήταν ερπετοειδής. Ούτε καν δίποδος ερπετοειδής.

Ήταν ένας άντρας που ακουμπούσε τα χέρια του στη λαβή ενός μακρύ ξίφους, ανεστραμμένου (όπως εκείνος ο μεγαλόσωμος ερπετοειδής στην προηγούμενη αίθουσα ακουμπούσε τα χέρια του στη λαβή του ανεστραμμένου πέλεκυ). Στο κεφάλι του φορούσε ένα μεγάλο κράνος λαξευμένο σαν κεφάλι φιδιού. Το πρόσωπο του άντρα φαινόταν μέσα από το ανοιχτό στόμα του φιδιού. Και τα μάτια του φιδιού ήταν δύο λίθοι που γυάλιζαν στο φως των δαυλών που κρατούσαν οι ερπετοειδείς που είχαν συνοδέψει τον Γεώργιο ως εδώ.

Τώρα οι Θηριόφρων απλώθηκαν δεξιά κι αριστερά του Θρόνου των Όφρων, λυγίζοντας τα σώματά τους, κάνοντας υπόκλιση.

Και ο σαμάνος τους έδειξε προς τον θρόνο, προφανώς προσκαλώντας τον Γεώργιο να καθίσει εκεί.

Περιμένουν έναν βασιλιά, σκέφτηκε εκείνος. Έναν άνθρωπο βασιλιά, για κάποιο λόγο, μα την Έχιδνα! Αλλά ύστερα συλλογίστηκε ότι δεν ήταν ακριβώς άνθρωπος, όχι πλέον, όχι αφότου τον είχε φιλήσει η Έχιδνα – αν όλα δεν ήταν παιχνίδια του μυαλού του κάτω από τη θάλασσα...

Ο Γεώργιος κούνησε το κεφάλι. «Δεν είμαι ο βασιλιάς σας,» τους είπε. «Σας ευχαριστώ για τη βοήθειά που μου προσφέρατε – σας είμαι ευγνώμων – αλλά δεν είμαι ο βασιλιάς σας.» Δεν πλησίασε τον Θρόνο των Όφρων.

Οι ερπετοειδείς, όμως, συνέχισαν να υποκλίνονται και ο σαμάνος να δείχνει προς το πέτρινο κάθισμα και να γνέφει.

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε ξαφνική οργή να τον πλημμυρίζει. «Σας λέω,» φώναξε – «δεν είμαι ο βασιλιάς που περιμένετε! Ένας ναυαγός εί-

μαι, εξωδιαστασιακός! Βάλτε άλλον να καθίσει στον καταραμένο θρόνο σας!» Τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας και, με μια κραυγή, το εκτόξευσε καταπάνω στον Θρόνο των Όφεων.

Η λεπίδα καρφώθηκε στην πλάτη, τρυπώντας την αρχέγονη πέτρα!

Και οι Θηριόφεις λύγισαν τα ευλύγιστα κορμιά τους ως το έδαφος, κι έμειναν ακίνητοι και σιωπηλοί μπροστά στην οργή του.

Ακόμα νομίζουν ότι είμαι ο μυθικός μονάρχης τους! σκέφτηκε ο Γεώργιος και πλησίασε τώρα τον θρόνο αλλά μόνο για να τραβήξει πίσω το Φιλί της Έχιδνας, αφήνοντας μια μικρή οριζόντια σχισμάδα στην πέτρινη πλάτη του, σχεδόν αόρατη.

Στράφηκε στους πρηνείς ερπετοειδείς και γρύλισε: «Σηκωθείτε πάνω! Επάνω! Τώρα!» ωθώντας έναν με το μποτοφορεμένο πόδι του, γνέφοντάς τους επίμονα. «Επάνω! Επάνω, γαμώτο! Επάνω! Όρθιοι!»

Και, ο ένας μετά τον άλλο, σηκώθηκαν τελικά.

Ο Γεώργιος έγνεψε με το κεφάλι. «Ναι, έτσι.» Και προς τον σαμάνο, ηθακρώνοντας το σπαθί του: «Σας ευχαριστώ.» Έβαλε το χέρι του στο στήθος, κάνοντας εκείνος τώρα μια σύντομη, κοφτή υπόκλιση. «Σας ευχαριστώ που με βοηθήσατε. Αλλά» – έγνεψε αρνητικά προς τον Θρόνο των Όφεων, με το χέρι του – «δεν μπορώ να καθίσω εκεί.» Έγνεψε αρνητικά προς το άγαλμα του άντρα δίπλα στον θρόνο. «Δεν είμαι αυτός ο τύπος. Κάποιος άλλος είναι. Όχι εγώ. Όχι εγώ.» Και βάδισε προς την έξοδο της αίθουσας του θρόνου, περνώντας ανάμεσα από τους θησαυρούς των Θηριόφεων.

Οι ερπετοειδείς τον ακολούθησαν, συρίζοντας, προσπαθώντας να επικοινωνήσουν μαζί του στη βαρβαρική γλώσσα τους. Αλλά ο Γεώργιος δεν καταλάβαινε τι ήθελαν να του πουν. Παραμέρισε την κουρτίνα από τομάρι ζώου και βγήκε από την αίθουσα, διέσχισε τον διάδρομο, και επέστρεψε στην προηγούμενη αίθουσα η οποία έμοιαζε με δημόσιος χώρος και στην οποία τώρα βρίσκονταν περισσότεροι ερπετοειδείς από πριν. Όλοι τους υποκλίθηκαν αντίκρυ του.

Ο Γεώργιος σταμάτησε. «Σηκωθείτε πάνω!» φώναξε. «Δεν είμαι ο βασιλιάς σας! Σηκωθείτε πάνω!»

Ο σαμάνος και οι άλλοι που τον είχαν ακολουθήσει ως εδώ άρχισαν να μιλάνε στους υπόλοιπους στη σφυριχτή γλώσσα τους, και σύντομα όλοι είχαν πάλι ορθωθεί. Και τώρα έφερναν στον Γεώργιο πλεχτά

πιάτα γεμάτα φαγητά και πήλινες κούπες με ποτά, για να διαλέξει ό,τι επιθυμούσε, ενώ τον ωθούσαν να καθίσει επάνω σε μεγάλα μαξιλάρια. Ο Γεώργιος κάθισε και πήρε ένα πλεχτό πιάτο με ψητό κρέας και μια κούπα που περιείχε κάτι που μύριζε σαν χυμός βατόμουρων.

Δοκίμασε το ποτό. Δεν ήταν κακό. Κάτι ανάμεσα σε κρασί και χυμό βατόμουρων.

Δοκίμασε το φαγητό. Και διαπίστωσε ότι ήταν καλύτερα μαγειρεμένο απ'ό,τι θα περίμενες από βαρβάρους. Ευχόταν μόνο να μην ήταν κρέας ανθρώπου...

Οι Θηριόφεις φαίνονταν ικανοποιημένοι και πιο ήρεμοι τώρα που τον έβλεπαν κι εκείνον ικανοποιημένο, να τρώει χωρίς να φωνάζει, χωρίς να διαμαρτύρεται, μοιάζοντας νάχει βολευτεί. Ακόμα νομίζουν ότι είμαι ο μυθικός μονάρχης τους· ακόμα το νομίζουν, οι ανώμαλοι... Τι θα κάνω μ'αυτούς; Δε μπορώ να μείνω εδώ... Ελπίζω να μη γίνουν επιθετικοί όταν καταλάβουν ότι σκοπεύω να φύγω.

Οι ερπετοειδείς κάθισαν μαζί του μέσα στη μεγάλη αίθουσα: καμιά τριανταριά από αυτούς τουλάχιστον, άντρες και γυναίκες. Τρεις άρχισαν σύντομα να παίζουν ένα μουσικό όργανο που ήταν πνευστό και έγχορδο συγχρόνως και ο Γεώργιος θα μάθαινε αργότερα στη ζωή του ότι το χρησιμοποιούσαν αρκετές άγριες φυλές απόδων – αλλά και δίποδων – ερπετοειδών και ονομαζόταν λύραυλος. Τουλάχιστον, έτσι το ονόμαζαν οι άνθρωποι, και οι ερπετοειδείς που μιλούσαν γλώσσες ανθρώπων δεν διαφωνούσαν μ'αυτή την ονομασία. Τώρα, δύο όμορφες γυναίκες με πράσινο δέρμα, μακριά ως τη μέση μαύρα μαλλιά, γυμνά στήθη, ευκίνητες και ευλύγιστες ουρές, και περιδέραια, βραχιόλια, περικάρπια, και ζώνες από κόκαλα (ανθρώπων;) ξεκίνησαν να χορεύουν στο ρυθμό της μουσικής που έπαιζαν οι τρεις άντρες με τους λυραύλους. Και ακόμα κι ο Γεώργιος, που ήταν από άλλο είδος, όφειλε να παραδεχτεί ότι ο χορός τους ήταν σαγηνευτικός. Ερωτικός και, συγχρόνως, υπνωτικός. Τις κοίταζες και νόμιζες ότι βρισκόσουν μέσα σε όνειρο με τον τρόπο που κινούσαν τα φιδίσια κορμιά τους, τα οποία σε ορισμένα σημεία καλύπτονταν από φολίδες όπως τα σώματα όλων των ερπετοειδών: στα πλευρά, στους ώμους, στην επάνω μεριά των χεριών, στη ράχη, και (φυσικά) στην ουρά. Ορισμένοι ερπετοειδείς είχαν φολίδες ακόμα και στα μάγουλα, προέκταση

αυτών στους ώμους τους καθώς ανέβαιναν στα πλάγια του λαιμού τους· αλλά όχι αυτές οι δύο όμορφες γυναίκες. Οι λαιμοί τους ήταν μακρείς και καθαροί από φολίδες· το ίδιο και τα μάγουλά τους.

Ο σαμάνος, που είχε φολίδες και στα μάγουλα και στα πλάγια του λαιμού, πλησίασε τον Γεώργιο και κάτι τού είπε. Με ερώτηση έμοιαζε. Εκείνος δεν ήξερε τι ν'απαντήσει. Με ρωτά αν όλα είναι εντάξει; Δάγκωσε ακόμα ένα κομμάτι από το κρέας του και είπε: «Όλα εντάξει. Πολύ όμορφα.»

Ο σαμάνος χαμογέλασε, και ο Γεώργιος σκέφτηκε: Μάλλον αυτό ήταν. Αν και αποκλείεται ο ερπετοειδής να είχε καταλάβει τα λόγια του.

Σε λίγο, του έφεραν ένα μεγάλο πλεχτό καλάθι με φθινοπωρινούς καρπούς, και έφαγε κι απ'αυτούς ενώ έπινε ακόμα μια κούπα γεμάτη μ'εκείνο το ποτό που έμοιαζε με κρασί και χυμό βατόμουρων συγχρόνως.

Εκτός από τους ενήλικες ερπετοειδείς, μέσα στην αίθουσα ήταν και μερικά παιδιά, παρατήρησε ο Γεώργιος, τα οποία τον ατένιζαν σαν να έβλεπαν ζωντανό μύθο. Ο καταραμένος βασιληάς τους... Πήγαινε στοίχημα ότι αυτά τα παιδιά ίσως να μην είχαν δει, ως τώρα, κανέναν με δύο πόδια· ίσως να ήταν ο πρώτος δίποδος που αντίκριζαν. Ίσως να είχαν συνηθίσει να βλέπουν μόνο ανθρώπους με ουρές ερπετών.

Ένα κοριτσάκι τον πλησίασε προσφέροντάς του ένα πράγμα φτιαγμένο από ξύλα και κόκαλα – κάποιου είδους χειροτέχνημα. Μια μεγαλύτερη γυναίκα αμέσως σύρθηκε πίσω από το κοριτσάκι και το άρπαξε, αγκαλιάζοντάς το, για να το τραβήξει μακριά, ενώ έβγαζε συρίγματα προς τον Γεώργιο και υποκλινόταν. Μάλλον νόμιζε ότι η μικρή μπορεί να τον ενοχλούσε. Αλλά εκείνος έκανε νόημα πως δεν υπήρχε πρόβλημα, και πήρε το χειροτέχνημα από το χέρι της φιδοκόρης. «Ευχαριστώ,» της είπε βάζοντας το δικό του χέρι στο στήθος του και κλίνοντάς ελαφρώς τον κορμό.

Και σε λίγο, καθώς κοίταζε το αντικείμενο, μπορούσε μόνο να υποθέσει ότι ήταν κάτι σαν άστρο. Το κέντρο του ήταν ξύλινο, οι άκριές του κοκάλινες. Ανθρώπινα κόκαλα; Δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί. Μπα, όχι. Κόκαλα πουλιών ήταν. Τα αναγνώριζε, από παλιά κυνήγια. Παλιά κυνήγια; Γνώσεις απ'το μυστηριώδες παρελθόν του...

Οι Θηριόφεις τον φιλοξένησαν στην πόλη τους, φυσικά, εκείνη τη νύχτα. Όταν είχε χορτάσει, τον οδήγησαν σ'ένα δωμάτιο μέσα στα αρχέγονα ερείπια το οποίο ήταν μόνο για εκείνον και για κανέναν άλλο. Τα λαξεύματα στους τοίχους του ήταν αναπαραστάσεις παράξενων ερπετών και ανθρώπων-ερπετών· και σ'ένα σημείο απεικονιζόταν και κάποιος καθισμένος σε θρόνο, κάποιος με δύο πόδια σίγουρα, ο οποίος φορούσε στο κεφάλι του ένα κράνος που θύμιζε πελώριο κεφάλι φιδιού. Ο μυθικός βασιληάς τους. Από εδώ πρέπει να είχε εμπνευστεί ο καλλιτέχνης για να φτιάξει εκείνο το άγαλμα στην αίθουσα του θρόνου.

Μέσα στο δωμάτιο υπήρχε ένα κρεβάτι χωρίς πόδια: ένας ξύλινος σκελετός που συγκρατούσε μέσα του ένα πλεχτό στρώμα γεμάτο μαλακά πράγματα – ξερά χόρτα ίσως. Παραδίπλα ήταν ένα ξύλινο μπαούλο και ένα πήλινο πύραυνο, αναμμένο. Ο χώρος ήταν ζεστός από τη φωτιά του. Σε μια γωνία του δωματίου υπήρχε ένα άνοιγμα που οδηγούσε σ'ένα στενό μέρος με τρύπα στο έδαφος, όπως έδειξε ο σαμάνος στον Γεώργιο φωτίζοντάς το με τον δαυλό του. Η τρύπα αυτή πρέπει να πήγαινε πολύ βαθιά, αλλά δεν μπορούσε να χωρέσει τίποτα μεγαλύτερο από ένα ποντίκι. Το μέρος ήταν τουαλέτα, προφανώς. Είχε υπονόμους, άραγε, τούτη η αρχέγονη, ξεχασμένη πόλη; Οι Θηριόφεις, πάντως, είχαν γι'ακόμα μια φορά εντυπωσιάσει τον Γεώργιο. Οι βάρβαροι σπάνια σκέφτονται πού ακριβώς θα κάνουν τις βασικές τους ανάγκες. Οι πολύ βάρβαροι, τουλάχιστον. Οι Θηριόφεις δεν ήταν πολύ βάρβαροι, απλώς είχαν τη δική τους νοοτροπία, και δεν ήταν φίλοι των ανθρώπων. Ίσως επειδή ούτε οι άνθρωποι τούς ήθελαν ποτέ για φίλους, σκέφτηκε ο Γεώργιος ενθυμούμενος την ερπετοειδή που ήταν κλεισμένη σ'εκείνο το τροχοφόρο κλουβί στους δρόμους της Κιρβιάδας...

Ο σαμάνος και οι υπόλοιποι αποχώρησαν αφήνοντάς τον να ξεκουραστεί. Η είσοδος του δωματίου έκλεινε με μια δερμάτινη κουρτίνα. Ο Γεώργιος δεν είχε δει πουθενά ξύλινες πόρτες εδώ πέρα. Τα ερείπια ήταν, φυσικά, πολύ αρχαία για να έχει απομείνει τίποτα το ξύλινο από την εποχή τους, και οι Θηριόφεις ήταν πολύ βάρβαροι για τέτοιες κατασκευές.

Ο Γεώργιος έβγαλε τα περισσότερα ρούχα του και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Μπορεί να μην κοιμόταν, να μην κοιμόταν ποτέ, ούτε για μερικά λεπτά, αλλά αισθανόταν πως η ξεκούραση έκανε καλό στο σώμα του. Και τώρα θα χρειαζόταν να είναι ξεκούραστος αν σκόπευε να φύγει από την Πόλη των Παλιών Ερπετών. Να ταξιδέψει...

...και να πάει πού; αναρωτήθηκε καθώς κοίταζε τις λαξευτές απεικονίσεις στο ταβάνι, στο φως του πυραύνου. Στην Κιρβιάδα σίγουρα δεν μπορούσε να επιστρέψει. Έπρεπε να απομακρυνθεί από τούτες τις περιοχές, γιατί ο Αθανάσιος Ζερδέκης ήταν δυνατός εδώ και πιθανώς να τον έβρισκε.

Να κατευθυνόταν νότια, στη Νιρλόβη, όπου ένας ναυτικός στην Κιρβιάδα τού είχε πει ότι ίσως να πήγαινε το πλοίο του που είχε χαθεί στην καταιγίδα; Ο Γεώργιος δεν ήταν καθόλου σίγουρος ότι μπορούσε να πάρει αυτή την πληροφορία σοβαρά. Επιπλέον, για να πάει στη Νιρλόβη, θα έπρεπε να περάσει από την Κιρβιάδα· δεν υπήρχε άλλος δρόμος. Εκτός αν κατέβαινε ακόμα πιο νότια, φτάνοντας στις νότιες ακτές της Κεντρυδάτιας, και μετά ανέβαινε στη Νιρλόβη περνώντας μέσα από τα Βρεγμένα Δάση. Ναι, θυμόταν τον βασικό χάρτη αρκετά καλά.

Αλλά δεν ήξερε αν έπρεπε να ταξιδέψει έτσι...

Για την ώρα, πάντως, θα απομακρυνόταν από την Κιρβιάδα· δεν γινόταν αλλιώς. Θα κατευθυνόταν ανατολικά. Προς Βιλάρνη. Εκεί, ο Ζερδέκης δεν μπορεί να είχε καμιά επιρροή. Εκεί αποκλείεται να μπορούσε να τον φτάσει.

Η νύχτα πέρασε αργά, και ο Γεώργιος σηκώθηκε πολλές φορές από το κρεβάτι του κάνοντας πέρα-δώθε μες στο δωμάτιο. Παραμέρισε τη δερμάτινη κουρτίνα του παραθύρου και κοίταξε έξω, βλέποντας μόνο πυκνά σκοτάδια, βράχους, δέντρα, και αρχέγονα ερείπια. Βγήκε από την είσοδο του δωματίου και έκανε μια μικρή βόλτα στους διαδρόμους και κοντά σε άλλα δωμάτια. Σε ορισμένα απ'αυτά κοιμόνταν ερπετοειδείς. Οι φρουροί που τον είδαν υποκλίθηκαν, συρίζοντας. Ο Γεώργιος επέστρεψε στο δωμάτιό του.

Και την επόμενη μέρα την πέρασε στην Πόλη των Παλιών Ερπετών, δεν έφυγε αμέσως. Ο σαμάνος, η γυναίκα που είχε βοηθήσει στην Κιρβιάδα, κι άλλοι δύο Θηριόφεις τον ξενάγησαν, μοιάζοντας να νομί-

ζουν ότι θα έμενε μόνιμα εδώ. Και ο Γεώργιος είδε ότι η αρχαία πόλη ήταν αρκετά λαβυρινθώδης και αρκετά μεγαλειώδης, γεμάτη όμορφα έργα τέχνης, παράξενη αρχιτεκτονική, κρυφούς θαλάμους, σήραγγες και διαδρόμους, δωμάτια πίσω από δωμάτια. Ποιοι κατοικούσαν εδώ πριν από χιλιετίες; αναρωτήθηκε. Άνθρωποι, ή ερπετοειδείς; Μπορεί να ονομάζονταν τυχαία αυτές οι περιοχές Τόποι των Παλιών Ερπετών; Ο Δημήτριος τού είχε πει ότι θρυλείτο πως οι ερπετοειδείς είχαν κάποτε ολόκληρη επικράτεια εδώ· έτσι δεν είχε πει; Αυτή η πόλη, μάλλον, ήταν το κέντρο της επικράτειάς τους.

Μια πόλη γεμάτη ανθρώπους-ερπετά που λάτρευαν την Έχιδνα... Αλλά γιατί, τότε, περίμεναν τον ερχομό ενός ανθρώπινου μονάρχη; Ποιος ήταν ο άντρας στον θρόνο με το κράνος σαν κεφάλι φιδιού; Ο Γεώργιος τον αντίκρισε και σ'άλλες απεικονίσεις μες στα ερείπια, αν και, ομολογουμένως, όχι σε πολλές. Πρέπει να ήταν κάποιος δίποδος ερπετοειδής, όποιος κι αν ήταν, κατέληξε· δεν μπορεί να ήταν άνθρωπος. Οι Θηριόφρεις κάποιο λάθος είχαν κάνει...

Ο Γεώργιος είδε και το προσωπικό δωμάτιο του σαμάνου, το οποίο ήταν γεμάτο παράξενα αντικείμενα από ξύλο, πέτρα, και κόκαλο, εργαλεία, αλοιφές, ελιξίρια, βοτάνια, τυλιγμένες περγαμηνές, μελανοδοχεία και πένες από φτερά πουλιών. Και υπήρχαν και κρύσταλλοι εδώ οι οποίοι θύμιζαν στον Γεώργιο αυτόν που ο σαμάνος τού είχε δωρίσει – τον κρύσταλλο μέσα στον οποίο είχε κοιτάξει και ο οποίος είχε προσπαθήσει να κλέψει το μυαλό του.

Τι θα γινόταν, άραγε, αν τώρα ξανακοίταζε επίμονα στα βάθη του; Θα άλλαζε κάτι; Δεν αισθανόταν πως ήθελε ν'ανακαλύψει. Αυτοί οι κρύσταλλοι ήταν μόνο για ερπετοειδείς, όχι γι'ανθρώπους, σίγουρα. Ακόμα και για ανθρώπους σαν εκείνον, Φιλημένους από την Έχιδνα.

Ο σαμάνος είχε, επίσης, τρία παιδιά. Τουλάχιστον, έτσι υπέθεσε ο Γεώργιος βλέποντας τα δύο αγόρια και το κορίτσι γύρω του, ενώ εκείνος έμοιαζε να προσπαθεί να τα συστήσει στον βασιλιά των μύθων. Τα ονόματά τους δεν μπορούσε ο Γεώργιος να τα καταλάβει: ήταν συρίγματα, μα τους θεούς! Εκτός αν αυτά δεν ήταν ονόματα... Τέλος πάντων.

Τη γυναίκα του σαμάνου δεν την είδε. Ο σαμάνος δεν του τη σύστησε. Ή ίσως να μην είχε μόνο μία γυναίκα, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Ήταν άγριοι, άλλωστε. Παντρεύονταν;

Τα παιδιά τους έβγαιναν μέσα από αβγά, όπως σύντομα είδε όταν ο σαμάνος τον οδήγησε σ'έναν θάλαμο γεμάτο με τέτοια. Κανένα δεν φαινόταν να έχει σκάσει πρόσφατα. Μάλλον έσκαγαν την άνοιξη, όπως των περισσότερων ερπετών. Αλλά οι άποδες ερπετοειδείς δεν φαινόταν να έχουν πρόβλημα να είναι δραστήριοι ακόμα και τώρα, μες στο φθινόπωρο.

Ο Γεώργιος αναρωτήθηκε αν και οι δίποδοι ερπετοειδείς έκαναν αβγά. Οι ιερείς στον Ναό της Έχιδνας δεν του είχαν πει τέτοιες λεπτομέρειες για τους... ιερούς οφιομόρφους.

Η αίθουσα με τα αβγά φρουρείτο συνεχώς από έξι βαριά εξοπλισμένους ερπετοειδείς, ντυμένους με σκληρά τομάρια ζώων, κοκάλινα κράνη, και κοκάλινα περικάρπια και περιβραχιόνια. Κρατούσαν δόρατα με πέτρινες αιχμές, και είχαν πέτρινα μαχαίρια στις ζώνες. Ακόμα και πιστόλια είχαν δύο από αυτούς – κλεμμένα από ανθρώπους, προφανώς. Οι Θηριόφεις φαινόταν να παίρνουν πολύ σοβαρά τη φύλαξη των αβγών τους.

Ο Γεώργιος γευμάτισε, το μεσημέρι, στην Πόλη των Παλιών Ερπετών, και άκουσε πάλι τη μουσική τους και είδε τις σαγηνευτικές χορεύτριές τους να λικνίζουν τα μακριά, φιδίσια σώματά τους. Ένιωθε μια οικειότητα κοντά στους ερπετοειδείς παρότι το είδος τους ήταν καταφανώς διαφορετικό από το δικό του, Φιλημένος ή μη.

Το απόγευμα έψαξε στις πλαγιές των λόφων για φυτά από τα οποία μπορούσαν να φτιαχτούν δηλητήρια σαν αυτά που είχε στον σάκο που του είχε δώσει ο Αναξιμένης. Ο σαμάνος (που δεν ήταν ο μοναδικός σαμάνος των Θηριόφειων αλλά αυτός πλησίαζε κυρίως τον Γεώργιο) τον είδε και προθυμοποιήθηκε να τον βοηθήσει. Κατάφεραν να συνεννοηθούν, με νοήματα, καθώς ο Γεώργιος άνοιξε τον σάκο του Αναξιμένη δείχνοντας στον σαμάνο τα δηλητήρια.

Όταν νύχτωσε, προσπάθησε – με νοήματα ξανά – να πει στον σαμάνο ότι αύριο θα έφευγε από την Πόλη των Παλιών Ερπετών, αλλά δεν ήταν καθόλου σίγουρος ότι εκείνος τον κατάλαβε. Πέρασε τη νύχτα στο ίδιο δωμάτιο όπως και την προηγούμενη, χωρίς να κλείσει

μάτι, και αισθανόταν νευρικός, τσιτωμένος. Προς τα πού να ταξίδευε; Προς τα πού; Πού μπορεί να μάθαινε για το παρελθόν του; Πού μπορεί να μάθαινε ποιος ήταν; Από πού είχε έρθει, τουλάχιστον!

Στη Βιλάρνη... Η Βιλάρνη ήταν ο μόνος λογικός προορισμός τώρα. Ο Γεώργιος άνοιξε έναν χάρτη που είχε αγοράσει από την Κιρβιάδα. Ναι, από τη Βιλάρνη θα μπορούσε να ταξιδέψει, μετά, σε πολλά άλλα μέρη. Ήταν σημαντική πόλη, όπως είχε πει κι ο Δημήτριος· ο Κύριος της Κιρβιάδας δεν θα ήθελε την επικυριαρχία της αλλιώς. Στη Βιλάρνη έφτανε και ο σιδηρόδρομος από τα ανατολικά. Μέχρι εκεί παραπέρα δεν πήγαινε.

Ναι, στη Βιλάρνη θα κατευθυνόταν ο Γεώργιος. Μακριά από τον Αρχικαριόλη της Κιρβιάδας.

Κρίμα που δεν θα κατάφερνε ν'αποχαιρετήσει τον Δημήτριο. Ο τζογαδόρος τον είχε βοηθήσει όπως μπορούσε. Ίσως να τον ξαναδώ στο μέλλον, σκέφτηκε, αν και του φαινόταν δύσκολο. Δεν το έβλεπε πιθανό να επιστρέψει ποτέ ξανά στην πόλη του Αθανάσιου Ζερδέκη. Στις λάσπες του Λοκράθου αυτός και όλοι όσοι τον υποστήριζαν!

Με το ξημέρωμα, ο Γεώργιος βγήκε από το δωμάτιο του και από τα ερείπια της Πόλης των Παλιών Ερπετών. Οι φρουροί τον κοίταζαν με περιέργεια, και συρίγματα άρχισαν ν'αντηχούν. Ο Γεώργιος στάθηκε στις παρυφές της αρχέγονης πόλης και περίμενε. Δεν μπορώ να τους εγκαταλείψω χωρίς να τους χαιρετήσω τουλάχιστον.

Ο σαμάνος και η γυναίκα που είχε σώσει στην Κιρβιάδα, καθώς και μερικοί άλλοι, ήρθαν σύντομα κοντά του, μιλώντας του στη συριστική γλώσσα τους, προσπαθώντας μάλλον να τον ρωτήσουν αν κάτι δεν πήγαινε καλά, αν κάτι συνέβαινε, αν κάτι τον είχε δυσαρεστήσει. Οι όψεις τους ήταν έκδηλα ανήσυχες. Και ο Γεώργιος νόμιζε πως, επιπλέον, μπορούσε να αισθανθεί την ανησυχία τους.

«Πρέπει να φύγω,» τους είπε. «Δε γίνεται να μείνω εδώ. Σας ευχαριστώ για όλα· αλλά, με συγχωρείτε, πρέπει να φύγω.» Χειρονομούσε καθώς μιλούσε, προσπαθώντας να τους κάνει να καταλάβουν. Ελπίζοντας πως δεν θα τον παρεξηγούσαν. «Δεν είμαι ο βασιληάς που περιμένετε. Ίσως κάποιος άλλος να είναι. Αλλά, αν ξαναβρεθώ σε τούτα τα μέρη, θα έρθω πάλι στην πόλη σας – αν καταφέρω να βρω τον

δρόμο ή αν συναντήσω κάποιους από εσάς. Τώρα, όμως... πρέπει να πηγαίνω.»

Και έδωσε το χέρι του στον σαμάνο.

Ο οποίος δεν φάνηκε να καταλαβαίνει τι όφειλε να κάνει. Λύγισε το σώμα του και υποκλίθηκε.

Και οι υπόλοιποι ερπετοειδείς υποκλίθηκαν επίσης.

Ο Γεώργιος χαμογέλασε. «Σηκωθείτε! Δεν είμαι ο βασιληάς σας! Σηκωθείτε!» Και τους περίμενε μέχρι να ορθωθούν, έχοντας κατεβάσει το χέρι του.

Ύστερα, το ύψωσε ξανά, για να τους αποχαιρετήσει, στράφηκε από την άλλη, και βάδισε πέρα από τα άκρα της Πόλης των Παλιών Ερπετών.

Κάποιοι Θηριόφεις τον συνόδεψαν στο ταξίδι του ολόκληρη εκείνη την ημέρα, μη θέλοντας να τον αφήσουν μόνο. Ο σαμάνος και η γυναίκα που είχε βοηθήσει στην Κιρβιάδα ήταν ανάμεσά τους.

# 11

Τινάζομαι αμέσως κι αρπάζω με το ένα χέρι τη Διονυσία, με το άλλο τον Αρσένιο· τους τραβάω κάτω, στο έδαφος, μαζί μου, με όλη μου την υπερφυσική δύναμη, ενώ ξαφνιασμένες φωνές και κραυγές αντηχούν ολόγυρά μας και τα βλήματά από τις βαλλίστρες σφυρίζουν προτού καρφωθούν σε σώματα και περισσότερες κραυγές αντηχήσουν.

Βλέπω ακόλουθους του Λοκράθου να πέφτουν, με βέλη μπηγμένα επάνω τους· αλλά οι υπόλοιποι δεν αργούν να συνέλθουν από το αρχικό ξάφνιασμα και να αντεπιτεθούν, στρέφοντας προς τους εχθρούς τους τα ενεργειακά πιστόλια που είχαν για να απειλούν εμένα, και ρίχνοντας, ενώ συγχρόνως ξεθηκαρώνουν αγχέμαχα όπλα και ορμάνε. Έχουν ένα βασικό πλεονέκτημα έτσι όπως φαίνεται η κατάσταση: είναι υπερδιπλάσιοι από τους εχθρούς τους – εκτός αν κι άλλοι εχθροί κρύβονται πίσω από αυτούς που βλέπουμε.

Βέβαια, έχουν κι ένα βασικό πρόβλημα: Εμένα.

Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας καθώς σηκώνομαι στο ένα γόνατο.

«Προσέχετε τον Οφιομαχητή!» φωνάζει ο Δαμιανός ξεθηκαρώνοντας ένα σπαθί που η λεπίδα του αμέσως γεμίζει ενεργειακό ρεύμα που σπινθηρίζει και τρίζει. «Τον Οφιομαχητή!»

Ένας στρέφει το ρόπαλό του εναντίον μου – και το Φιλί της Έχιδνας τού κλέβει το χέρι από τον καρπό. Πέφτει κάτω, ουρλιάζοντας. Το Φιλί της Έχιδνας χτυπά έναν άλλο στο γόνατο, διαλύοντάς το, και ο άντρας σωριάζεται, ενώ εγώ σηκώνομαι τραβώντας με το ελεύθερο χέρι μου τη Διονυσία ώστε να σηκωθεί κι εκείνη. Και φωνάζω: «Αρσένιε, σήκω! Σήκω!» και τον βλέπω όντως να κάνει προσπάθεια να σηκωθεί παρότι οι καρποί του εξακολουθούν να είναι δεμένοι. Η Διονυσία μουγκρίζει πίσω από το φίμωτρό της.

Πολλοί από τους καταραμένους γυρίνους του Δαμιανού έχουν πέσει από την πρώτη βολή των βαλλιστροφόρων, αλλά και από τη δεύτερη

που ακολούθησε (οι βαλλίστρες τους είναι διπλές)· όσοι, όμως, εξακολουθούν να στέκονται όρθιοι έχουν ορμήσει στους έξι εχθρούς τους (ανάμεσα στους οποίους είναι κι ένας ερπετοειδής: το διαισθάνομαι). Χτυπιούνται με αγχέμαχα όπλα τώρα.

Μια πολύ καλή ευκαιρία για να πάρω τη Διονυσία και τον Αρσένιο μακριά από εδώ.

Αν ήμουν μόνος, θα έμενα να σφάξω μερικά βατράχια και να μάθω τι στις λάσπες του Λοκράθου συμβαίνει· όμως, μ'αυτούς τους δύο μαζί μου, δεν μπορώ να το ρισκάρω. Δεν μπορώ να βάλω σε ακόμα περισσότερο κίνδυνο τις ζωές τους. Ήδη τις έχω βάλει σε περισσότερο κίνδυνο απ'ό,τι έπρεπε.

Κρατώντας τη Διονυσία με το ένα χέρι, τη σηκώνω στον ώμο μου σαν σακί. Το ξέρω ότι δεν είναι ευγενικό αλλά, μα την Εχίδνα, δεν έχουμε χρόνο για ευγένειες! Χρειάζεται κι ο Αρσένιος την καθοδήγησή μου. Το ελεύθερο χέρι μου – αυτό που πριν από μια στιγμή κρατούσε τη Διονυσία – αρπάζει το μπράτσο του Αρσένιου, και του λέω «Έλα μαζί μου» καθώς τον τραβάω κι εκείνος πρόθυμα με ακολουθεί, σκοντάφτοντας, χωρίς να πέσει, στον άντρα που ουρλιάζει κρατώντας το κατεστραμμένο του γόνατο.

Μια λεπίδα ξαφνικά μπροστά μου – τυλιγμένη από στραφταλίζουσες ενέργειες!

«Δεν έχεις να πας πουθενά, Οφιομαχητή!» συρίζει ο Δαμιανός.

Τα σπαθιά μας διασταυρώνονται. Αισθάνομαι την ενέργεια που περνά επιθετικά από το όπλο του κληρικού να έρχεται καταπάνω μου, τραντάζοντας το χέρι μου. Μα δεν αφήνω το Φιλί της Έχιδνας.

«Είσαι τυχερός απόψε, βατράχι!» γρυλίζω. «Ίσως να ζήσεις άμα δε σε σκοτώσουν οι άλλοι σου εχθροί!» Και τον σπρώχνω, καθώς τα ξίφη μας είναι διασταυρωμένα, τινάζοντάς τον πίσω, πάνω στους μεγάλους βράχους γύρω από τη μεταλλική πόρτα που δεν άνοιγε όπως θα έπρεπε. Ο Δαμιανός παραπατά αλλά δεν χάνει το σπαθί του. Η ξανθιά, λευκόδερμη γυναίκα με την κοκάλινη χτένα – εκείνη που είχε μιλήσει λίγο προτού παρουσιαστούν οι βαλλιστροφόροι – είναι ξαφνικά δίπλα του, με πιστόλι στο χέρι (πυροβόλο, νομίζω). Καθώς επίσης κι ο μάγος.

Δεν έχω χρόνο ν'ασχοληθώ μ'αυτούς. Τρέχω προς την έξοδο του κοιλώματος, με τη Διονυσία στον ώμο μου και τραβώντας τον Αρσένιο μαζί μου, ο οποίος λέει: «Τι σκατά γίνεται, Οφιομαχητή; Τι σκατά γίνεται, μα τα μαλλιά της Έχιδνας; Τι γίνεται, τι γίνεται;» Δε μπορεί να δει τίποτα, φυσικά· μονάχα εμένα έχει για να τον καθοδηγώ μες στο σκοτεινό χάος που σκεπάζει τα μάτια του.

«Ακολουθή με,» του λέω μόνο, καθώς τώρα βρισκόμαστε ανάμεσα στους μαχόμενους – ανάμεσα στους καταραμένους γυρίνους και τους εχθρούς τους. Και τα κωλοβατράχια μοιάζουν να νικάνε. Ναι, έχουν χάσει πολλούς από τον αριθμό τους, αλλά ήταν περισσότεροι εξαρχής, οι γαμιόληδες, και οι αντίμαχοί τους τελικά ήταν μόνο έξι: δεν κρύβονταν άλλοι πίσω από τους βαλλιστροφόρους.

Σπαθίζω μια βατραχίνα στον ώμο, σωριάζοντάς την αιμόφυρτη: και μετά είμαι μακριά από τη συμπλοκή, εξακολουθώντας να τραβάω τον Αρσένιο μαζί μου. Η Διονυσία μουγκρίζει πάνω στον ώμο μου, πίσω από το φίμωτρό της.

Τρέχω, ελπίζοντας κι ο τυφλός φίλος μου να μπορεί να τρέξει με την ίδια ταχύτητα.

Δεν με απογοητεύει. Τα μάτια του δεν βλέπουν, αλλά τ'αφτιά του ακούνε, το μυαλό του καταλαβαίνει, η ψυχή του αισθάνεται: αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο και την ευκαιρία που έχει παρουσιαστεί – την οποία αν δεν αδράξουμε τώρα, αμέσως, ίσως να παραμείνουμε αιχμάλωτοι των ακόλουθων του Λοκράθου.

Αφήνουμε τους πρόποδες των βουνών πίσω μας και μπαίνουμε στους βάλτους της Μουλιασμένης Γης. Οδηγώ τον Αρσένιο λίγο πιο αργά τώρα μέσα στα νερά και στη βλάστηση, προσέχοντας και χρησιμοποιώντας κάθε τόσο τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου για να υποβοηθάω το πέρασμά μας – παραμερίζοντας στάσιμα νερά, κάνοντας βουρκώδη εδάφη να μην είναι και τόσο βουρκώδη εκεί όπου για μια στιγμή πατάμε, να στηρίζουν τα πόδια μας καλύτερα. Δεν έχω σωστή επαφή με το νερό μέσα από τις μπότες μου, και δεν μπορώ να το επηρεάσω όπως κανονικά, όμως μπορώ να ασκήσω κάποια επίδραση επάνω του.

Κάποτε σταματώ να τρέχω, και συγκρατώ με το χέρι μου και τον Αρσένιο ώστε κι εκείνος να σταματήσει.

«...Τις;» ρωτά, λαχανιασμένος.

«Μέχρι εδώ,» του λέω.

«Μας... έχασαν;»

«Από ώρα.»

Η νύχτα που απλώνεται γύρω μας είναι σιωπηλή· μονάχα ο άνεμος ακούγεται περνώντας μέσα από τη χαμηλή βλάστηση της Μουλιασμένης Γης, καθώς και η φωνή κανενός νυκτόβιου όντος, το φτερούγισμα κανενός νυχτοπουλιού των ελών.

Και τα μουγκρίσματα της Διονυσίας.

Την είχα σχεδόν ξεχάσει. Την κατεβάζω τώρα από τον ώμο μου, βάζοντάς την να καθίσει σ'έναν βράχο γεμάτο μούσκλια. Βγάζω το φίμωτρο απ'το στόμα της, κι εκείνη βήχει και βήχει, μη μπορώντας ακόμα να μιλήσει. Τραβάω ένα ξιφίδιο και κόβω τα δεσμά των χεριών της. Ύστερα κόβω και τα δεσμά των χεριών του Αρσένιου.

Ο οποίος με ρωτά: «Πού είμαστε, Οφιομαχητή;»

«Στη Μουλιασμένη Γη.»

«Μουλιασμένη Γη;»

«Μια περιοχή της Ιχθυδάτιας, στις Βόρειες Ακτές. Εκεί μάς πήγαν τα βατράχια με το αεροπλάνο τους.»

«Και τι έγινε πιο πριν; Σαν... σαν μάχη ακουγόταν...»

«Μάχη ήταν,» τον διαβεβαιώνω. «Κάποιοι παρουσιάστηκαν. Έξι. Με βαλλίστρες. Κι αυτοί πρέπει να ήταν που είχαν μπλοκάρει την είσοδο που προσπαθούσε ν'ανοίξει ο Δαμιανός.»

«Ποια είσοδο;»

Του εξηγώ τι συνέβη όταν ο κληρικός έκανε να βάλει το ενεργειακό κλειδί στη θυρίδα. «Κάποιοι,» λέω, «μάλλον έχουν καταλάβει το άντρο τους – ή ό,τι κι αν βρίσκεται πίσω από εκείνη την πόρτα.»

«Γιατί δεν μείναμε εκεί; Οι εχθροί των βατράχων ίσως νάναι φίλοι μας.»

«Ίσως,» λέω. «Ή ίσως όχι. Δε μπορούσα να ρισκάρω τις ζωές σας, Αρσένιε.» Και παίρνω την Ευθαλία στο χέρι μου, σηκώνοντάς την από την κνήμη μου, αφήνοντάς την να τυλιχτεί γύρω από τον πήχη μου. «Έπρεπε να σας πάρω μακριά αποκεί. Αλλιώς, μην έχεις καμιά αμφιβολία, θα έμενα να χαιρετίσω τον Δαμιανό όπως του αξίζει.»

«Γιατί σε θέλουν, Γεώργιε; Τους ξέρεις από παλιά;»

«Δεν κατάλαβες απ'όσα λέγαμε ότι δεν έχω ιδέα ποιοι είναι; Αυτή όμως δεν είναι η πρώτη φορά που τους συναντώ... και συγγνώμη που σας έβαλα σε τέτοιο κίνδυνο. Έπρεπε, το λιγότερο, να σας είχα προειδοποιήσει. Αλλά δεν νόμιζα ότι θα μ'έβρισκαν, δεν....»

«Τι εννοείς;» με ρωτά η Διονυσία, έχοντας ξαναβρεί τη μιλιά της, εξακολουθώντας νάναι καθισμένη στον μαλακό βράχο. «Τι εννοείς, έπρεπε να μας είχες προειδοποιήσει;» Ακόμα ακούγεται ν'αναπνέει με κάποια δυσκολία – το καταραμένο δηλητήριο των φαρμακοβατράχων!

«Τους είχα συναντήσει και στη Μικρυδάτια – στους Στενότοπους έξω από τη Σιρκόβη,» της λέω. «Και μετά, μέσα στη Μεγάπολη, έξω απ'τον Στεριανό Γίγαντα.» Και διηγούμαι ακριβώς τι είχε συμβεί και στις δύο περιπτώσεις.

«Δε μπορούσες να ξέρεις ότι θα σε ξανάβρισκαν–»

«Κι όμως, μπορούσα. Μπορούσα, γαμώτο! Εκείνη η ακτίνα φωτός που με χτύπησε έξω από τον Στεριανό Γίγαντα προερχόταν από σημαδευτή. Ίσως να μην είναι και το πιο κοινό όπλο, μα γνωρίζω για την ύπαρξή του – από το μυστηριώδες παρελθόν μου, και όχι μόνο. Έχει τύχει να ξανακούσω για τέτοιο πράγμα όσο είμαι στην Υπερυδάτια, αν και, ομολογουμένως, δεν είχα την ατυχία να με χτυπήσει. Γι'αυτό κιόλας δεν ήρθε αμέσως στο μυαλό μου τι ήταν εκείνη η ακτίνα. Απλά... απόρησα. Αναρωτήθηκα μήπως το όπλο δυσλειτουργήσε κάπως. Δεν του έδωσα τη σημασία που όφειλα...» Έχω ήδη εξηγήσει στη Διονυσία και τον αδελφό της, σε περίπτωση που δεν το γνωρίζουν, τι είναι ο σημαδευτής και πώς οι μάγοι σε εντοπίζουν αφότου έχεις σημαδευτεί.

Ο Αρσένιος τώρα λέει: «Αν το σημάδι εξακολουθεί νάναι επάνω σου, ίσως να μπορούν να σε ξαναβρούν, Γεώργιε.»

«Ναι,» παραδέχομαι, «ίσως.»

«Δε νομίζω όμως ότι το σημάδι μένει για πάντα επάνω σου,» συνεχίζει ο Αρσένιος. «Τα χρησιμοποιούν αυτά τα όπλα οι κυνηγοί επικηρυγμένων, κι έχω ακούσει πως αν δεν βρουν σύντομα τον σημαδεμένο τον χάνουν πάλι. Αλλά δεν είμαι σίγουρος πόσο σύντομα είναι αυτό το 'σύντομα'.»

«Αναλόγως την περίπτωση. Εξαρτάται από το όπλο, από το πώς είναι φτιαγμένο.»

«Το μεσημέρι είπες ότι σε χτύπησε ο σημαδευτής, έτσι;»

«Ναι.»

«Επομένως, έχει περάσει μισή μέρα ως τώρα...»

«Δεν είμαι σίγουρος αν αυτός είναι αρκετός χρόνος για νάχει σβήσει το σημάδι,» του λέω.

Ο Αρσένιος ρωτά: «Διονυσία, μπορείς με τη μαγεία σου να δεις αν έχει ακόμα το σημάδι επάνω του;» ενώ τα τυφλά μάτια του δεν κοιτάζουν την αδελφή του.

Η Διονυσία μορφάζει συλλογισμένα μες στο σκοτάδι των νυχτερινών ελών, και στο φεγγαρόφωτο μπορώ να δω ότι το λευκόδερμο πρόσωπό της εξακολουθεί να είναι γεμάτο κοκκινίλες από το δηλητήριο των φαρμακοβατράχων. «Αν αυτό το σημάδι είναι στο πνευματικό επίπεδο... αν δεν είναι ουσιαστικά επάνω στο σώμα σου, Γεώργιε... δεν νομίζω να μπορώ να το ανιχνεύσω. Αλλά θα κάνω μια προσπάθεια. Έλα κοντά μου.»

Την πλησιάζω καθώς είναι καθισμένη.

«Πού ακριβώς σε χτύπησε η ακτίνα;» με ρωτά.

«Στη δεξιά κνήμη.»

Τα χέρια της πιάνονται πάνω στο παντελόνι μου, χαμηλά, στο δεξί μπατζάκι· τα μάτια της εστιάζονται εκεί· και τα χείλη της μουρμουρίζουν λόγια ακατανόητα για εμένα, στη γλώσσα της μαγείας. Μετά από λίγο, μου λέει: «Δε βρίσκω τίποτα. Αλλά, κατά πάσα πιθανότητα, δεν ψάχνω με τον σωστό τρόπο. Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως Ξένων Σωμάτων και Ουσιών δεν νομίζω ότι είναι φτιαγμένο για να μπορεί να εντοπίσει ένα τέτοιο πνευματικό σημάδι. Αν κάποιος δηλητήριο ή παράσιτο ήταν μέσα σου, θα το εντόπιζε· αλλά αυτό... είναι κάτι άλλο.»

«Τέλος πάντων,» λέω. «Ακόμα κι αν το σημάδι τους εξακολουθεί νά·ναι επάνω μου, δε νομίζω νάρθουν να με κυνηγήσουν αμέσως. Θα καταλαβαίνουν πως τώρα δεν έχουν ελπίδες να με πιάσουν. Οι εχθροί τους σκότωσαν αρκετούς από αυτούς. Δεν ξέρω πόσοι ακριβώς βάρταχοι έχουν απομείνει, μα δεν μπορεί νάναι πολλοί. Πέντ' έξι, υποθέτω. Αν θέλουν, ας πλησιάσουν!»

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Ναι,» συμφωνεί. «Ας πλησιάσουν...»

«Μην τους υποτιμάτε,» μας προειδοποιεί η Διονυσία. «Είδατε τι έκαναν. Και ίσως νάχουν συμμάχους κάπου εδώ κοντά.»

«Δε το νομίζω,» λέω. «Αν είχαν συμμάχους κάπου κοντά, αυτοί οι έξι δεν θα μπορούσαν να—»

«Δεν εννοώ τόσο κοντά. Εννοώ κάπου στην ευρύτερη περιοχή. Κάπου αλλού στους πρόποδες των βουνών.»

«Ίσως,» παραδέχομαι. «Αλλά δεν είναι βέβαιο. Και, ούτως ή άλλως, ώσπου να φτάσουν σ'αυτούς θ'αργήσουν. Δεν πρόκειται να προλάβουν να πάνε, να πάρουν βοήθεια, και να επιστρέψουν για να με κυνηγήσουν. Ώς τότε το σημάδι τους θάχει σβήσει, μάλλον.»

«Κατά κανόνα, πόσο διαρκούν αυτά τα σημάδια, Οφιομαχητή;» ρωτά ο Αρσένιος.

«Καμιά μέρα, ή λιγότερο.»

«Δηλαδή, μπορεί νάχουν χρόνο ως το μεσημέρι...»

«Ναι, μπορεί. Ή όχι. Τέλος πάντων,» λέω. «Έχω την περιέργεια να δω τι συμβαίνει τώρα έξω από τη μεταλλική πόρτα που δεν μπορούσε ν'ανοίξει ο Δαμιανός...» Και κοιτάζω προς τα νότια, προς τους σκοτεινούς όγκους της Ράχης του Ιχθύος.

«Τι θες να πεις;» κάνει η Διονυσία. «Ότι σκέφτεσαι να... να επιστρέψεις;»

«Ναι, αλλά όχι μαζί σας. Εσείς θα—»

«Όχι, Γεώργιε!» Τινάζεται όρθια. «Είναι πολύ επικίνδυνο!»

«Ανάμεσα στους έξι εχθρούς των βατράχων βρισκόταν κι ένας ερπετοειδής,» λέω. «Είμαι περίεργος να μάθω ποιοι είναι.»

«Ερπετοειδής;» απορεί ο Αρσένιος. «Τον είδες; Είσαι σίγουρος;»

«Τον διαισθάνθηκα περισσότερο παρά τον είδα,» εξηγώ. «Νιώθω τη συγγενειά μου μαζί τους, όπως και με όλα τα ερπετά της Υπερυδάτιας.»

«Και το γεγονός ότι είχαν ερπετοειδή ανάμεσά τους τι μπορεί να σημαίνει;»

«Οτιδήποτε... αν και όχι τίποτα το συνηθισμένο. Είναι σπάνια περίπτωση, πολύ σπάνια.»

«Μην πας,» μου λέει η Διονυσία. «Είναι επικίνδυνο. Κι αν δεν γυρίσεις, τι θα κάνουμε εμείς; Θα πεθάνουμε εδώ. Δεν ξέρω πώς να μας

οδηγήσω σε πολιτισμένο μέρος! Δεν ξέρω πώς να επιστρέψουμε στη Μεγάπολη!»

Τα λόγια της με βάζουν σε σκέψεις. Έχει δίκιο. Έχει όντως δίκιο...

Ο Αρσένιος με ρωτά: «Τι νομίζεις ότι έγινε μ'αυτή τη μεταλλική πόρτα; Οι εχθροί των βατράχων την κλείδωσαν και τους έστησαν ενέδρα, περιμένοντάς τους να έρθουν;»

«Είναι πιθανό.»

«Μα, πώς να ήξεραν ότι θα έρχονταν απόψε;»

«Πράγματι· δεν μπορούσαν να το ξέρουν. Υποθέτω πως είχαν καταλάβει εδώ και κάποιο καιρό το λημέρι των βατράχων και είχαν αφήσει μερικούς φρουρούς – αυτούς τους έξι – σε περίπτωση που έρχονταν κι άλλοι. Ίσως, μάλιστα, να περίμεναν τον ίδιο τον Δαμιανό.»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι πίσω από τη μεταλλική πόρτα είναι κάποιο άντρο των πιστών του Λοκράθου; Κάποιος ναός τους;»

«Δεν το θεωρείς πιθανό εσύ;»

«Και ήταν κι άλλοι εκεί, αλλά οι εχθροί τους τους σκότωσαν;»

«Μάλλον.»

«Ακούγεται λογικό,» μουρμουρίζει ο Αρσένιος. «Όμως ξέρεις τι σκέφτομαι τώρα;»

«Τι;»

«Δεν έχει σχέση, βέβαια, με το λημέρι των βατράχων, αλλά... Πώς σε βρήκαν από τη Μικρυδάτια, Γεώργιε; Ακόμα κι αν σε είχαν χτυπήσει και στους Στενότοπους με σημαδευτή–»

«Δεν με είχαν χτυπήσει με σημαδευτή· είμαι σίγουρος.»

«Άρα, πώς σε βρήκαν; Ποιος ήξερε ότι είχες έρθει στη Μεγάπολη τότε που ήρθες; Κατά πρώτον, υποθέτω πως έμαθαν κάπως – από χαφιέδες του λιμανιού ίσως – ότι επιβίβαστηκες στο πλοίο του Ευστάθιου Λιρκάδιου και ότι το πλοίο αυτό κατευθυνόταν προς Μεγάπολη...»

«Ναι.»

«Μετά, όμως, συναντήσατε τους Τρομερούς Καπνούς, βυθιστήκατε, και περάσατε μερικές μέρες μέσα σ'εκείνη τη Φυσαλίδα. Επομένως, αν τα βατράχια σε περίμεναν στη Μεγάπολη κάποια στιγμή σύντομα, δεν θα σε βρήκαν εκεί...»

«Σωστά.»

«Και έπειτα έφτασες στη Μεγάλη Πόλη μέσω του Μικρού Σύμπα-  
ντος. Αυτό δεν μπορούσαν να το είχαν προβλέψει. Και πώς να ήξεραν  
ότι θα πήγαινες στον Στεριανό Γίγαντα εκείνη την ώρα που πήγες; Δεν  
είναι εύκολο να εντοπίσεις έναν άνθρωπο μέσα σ'ολάκερη τη Μεγά-  
πολη, Γεώργιε – εκτός αν, για παράδειγμα, ξέρεις σε ποιο λιμάνι της  
θα έρθει...»

«Το γνωρίζω πολύ καλά.»

«Τι συμπέρασμα βγάζεις, λοιπόν;»

«Δυσκολεύομαι να βγάλω συμπέρασμα ακόμα.»

«Κάποιος σε πρόδωσε, Οφιομαχητή. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.  
Κάποιος που νομίζεις ότι είναι φίλος σου σε πουύλησε στα βατράχια  
του Λοκράθου.»

Ποιος, όμως; Δε μπορώ να σκεφτώ κανέναν. Εκτός... Αλλά όχι, ούτε  
αυτός. Γιατί να το κάνει; Κι επιπλέον, ποια σχέση μπορεί να έχει ο Δη-  
μήτριος Ζερδέκης με τους ακόλουθους του Λοκράθου;

Ας τους πάρουμε όλους με τη σειρά. Με ποιους είχα συναναστροφή  
στη Μεγάπολη; Τους εξής θυμάμαι τώρα:

Τον Ευστάθιο Λιρκάδιο και την κυρά Ιωάννα – αυτοί αποκλείεται να  
με πρόδωσαν στα βατράχια.

Τη Διονυσία και τον Αρσένιο – που κι αυτοί αποκλείεται να με πρό-  
δωσαν.

Τον Σωτήριο Εριβάλιο – που ούτε αυτός νομίζω ότι θα το έκανε. Τι  
λόγο να είχε;

Τον Μελέτιο'σαρ. Γιατί να με προδώσει στα βατράχια, αφού ήθελε  
να με στείλει να βρω τους Τρομερούς Καπνούς;

Τον Ευσέβιο τον Καβουροσφάχτη... ο οποίος ξέρει πολλούς στο Κά-  
τω Ανατολικό Λιμάνι, και ίσως θα μπορούσε να με προδώσει αν δεν με  
θεωρούσε σωτήρα του.

Τον Νικόλαο Σιριανόκη που νοικιάζει βάρκες στις όχθες της Άνω  
Σιαγόνας... αλλά αυτόν τον συνάντησα αφότου τα βατράχια μού επι-  
τέθηκαν έξω από τον Στεριανό Γίγαντα.

Την Κρυσταλλία, που η όλη της συμπεριφορά και συναναστροφή με  
τον Δημήτριο μοιάζει να κρύβει, ίσως, κάτι το ύποπτο· αλλά τι δου-  
λειά μπορεί να έχει με τα βατράχια; και γιατί να θέλει να με προδώσει;

Και τον Δημήτριο... τον Δημήτριο... που μου επιτέθηκαν έξω απ'το ξενοδοχείο του όταν είχα πάει εκεί για να τον βρω επειδή δεν τον έβρισκα στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του... Δε μπορώ όμως να πιστέψω ότι θα με πρόδιδε. Εδώ δεν με πρόδωσε στον θείο του τότε, στην Κιρβιάδα· του έκρυψε πολλά για εμένα. Επιπλέον, ποιες είναι οι πιθανότητες να γνωρίζεται με τα βατράχια; Μικρές. Ελάχιστες. Η σύμπτωση θα ήταν εξωφρενική.

Δε μπορώ να βασιστώ σε εξωφρενικές συμπτώσεις για να δώσω εξήγηση.

«Γιατί δεν μιλάς, Οφιομαχητή;» ρωτά ο Αρσένιος. «Έχεις κάποιον στο μυαλό σου;»

«Όχι,» αποκρίνομαι. «Κανέναν.»

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Νομίζω πως μας λες ψέματα, φίλε μου—»

«Αρσένιε!» συρίζει η Διονυσία.

«Δεν είναι ψέμα,» του αποκρίνομαι. «Απλά είμαι... προβληματισμένος. Δε νομίζω ότι κανείς θα με πρόδιδε στους ακόλουθους του Λοκράθου. Δεν το θεωρώ καν πιθανό ότι μπορεί να τους ήξερε.»

«Εκείνος ο πράκτορας του Εκλεκτού;» λέει ο Αρσένιος.

«Γιατί να με πουλήσει στους βατράχους, Αρσένιε; Ήθελε να με στείλει να βρω τους Τρομερούς Καπνούς, μα την Έχιδνα! Θα ήταν τελειώς παράλογο.»

«Χμμ... Θα ήταν, όντως,» παραδέχεται ο αδελφός της Διονυσίας.

«Τέλος πάντων,» λέω. «Πρέπει να σας πάω σε κάποιο ασφαλές μέρος—»

«Ασφαλές μέρος;» γελά κοφτά, ξερά, ο Αρσένιος. «Εδώ; Μεσ στη Μουλιασμένη Γη; Κοντά στους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος; Δεν τα ξέρω τούτα τα εδάφη, μα δε νομίζω ότι υπάρχουν 'ασφαλή μέρη' εδώ.»

«Ούτε όμως οι περιοχές είναι και πολύ επικίνδυνες. Αν εξαιρέσεις τα βατράχια, ίσως.» Και δεν εννοώ τα κανονικά βατράχια, φυσικά.

«Η Ιρνάφη είναι κοντά στη Μουλιασμένη Γη,» λέει ο Αρσένιος, «από τα ανατολικά. Κι από τα δυτικά είναι η Μελκάρνια. Αλλά, αν είμαστε δίπλα στους πρόποδες της Ράχης, και οι δύο πόλεις πρέπει ν'απέχουν τουλάχιστον πενήντα χιλιόμετρα από τη θέση μας· κι ανάμεσα σ'εμάς κι αυτές βρίσκονται όλο έλη.»

«Είμαστε στην ανατολική μεριά της Μουλιασμένης Γης,» του λέω, «αν δεν κάνω λάθος απ'αυτά που έβλεπα απ'το παράθυρο του αεροπλάνου. Επομένως, η Ιρνάφη δεν είναι και τόσο μακριά μας. Αν, μάλιστα, καταφέρναμε να διασχίσουμε τη Ράχη προς τα νοτιοανατολικά θα φτάναμε στη Σκιάπολη, μέσα στο Στόμα του Ιχθύος.»

«Και νομίζεις ότι μπορούμε να διασχίσουμε τη Ράχη;»

«Υπάρχει ένα πέρασμα που χρησιμοποιούν όσοι θέλουν να πάνε από τη Σκιάπολη στην Ιρνάφη, ή αντιστρόφως.»

«Γνωρίζεις πολλά για τα πέντε χρόνια που βρίσκεσαι στη διάστασή μας, Οφιομαχητή...» παρατηρεί ο Αρσένιος. «Πιο πολλά από μένα, που βρίσκομαι εδώ από τη γέννησή μου, τριάντα και δύο χρόνια – όχι πως δείχνω για τόσο μεγάλος, το ξέρω,» γελά ξερά.

Η Διονυσία αναστενάζει, και αναπνέει με κάποια δυσκολία απ'το δηλητήριο των φαρμακοβατράχων. «Πού θα πάμε, Γεώργιε;»

«Για αρχή...» λέω προβληματισμένα. «Για αρχή, εξακολουθώ να έχω την περιέργεια να μάθω τι έγινε έξω από εκείνη τη μεταλλική πόρτα. Αλλά θα πρέπει να έρθετε μαζί μου. Δε θα πλησιάσετε, όμως· θα μείνετε πίσω, κρυμμένοι.»

Η Διονυσία δεν φέρνει αντίρρηση. «Όπως νομίζεις. Αλλά αν οι ακόλουθοι του Λοκράθου είναι ακόμα εκεί, μην τους επιτεθείς, σε παρακαλώ.»

«Δε νομίζω ότι θα είναι εκεί. Υποθέτω πως, αν ο μάγος τους επέζησε – που μάλλον θα επέζησε, στο σημείο όπου στεκόταν – θα πήραν το αεροπλάνο και θα έφυγαν.»

«Φοβισμένοι ότι θάρθουν κι άλλοι να τους επιτεθούν, ε;» ρωτά ο Αρσένιος.

«Μάλλον.» Και προς τη Διονυσία: «Μπορείς να βαδίσεις;»

«Μπορώ.»

Κοιτάζω τριγύρω. Βρίσκω, στο φεγγαρόφωτο, ένα καλάμι που μ'αρέσει: μέτριο στο πάχος, αρκετά μακρύ, δυνατό. Το κόβω με το Φιλί της Έχιδνας και το δίνω στον Αρσένιο. «Κράτα το. Και τη φίλη μου, επίσης.» Βάζω την Ευθαλία να τυλιχτεί στον καρπό του.

«Μου είχε λείψει,» λέει ο Αρσένιος. «Νόμιζα ότι την είχαμε χάσει πίσω στην Κεντρυδάτια.»

«Θα μας εγκαταλείψει μόνο όταν εκείνη θέλει να μας εγκαταλείψει.»  
Κα ρωτάω τη Διονυσία: «Θες κι εσύ ραβδί;»

Γνέφει καταφατικά.

Κόβω δύο ακόμα καλάμια και της δίνω το ένα. Το άλλο το κρατάω για τον εαυτό μου. Μπορεί κι εμένα να μου χρειαστεί.

Βαδίζω πρώτος και με ακολουθούν. Η Διονυσία τώρα καθοδηγεί τον αδελφό της.

Στο ένα χέρι κρατάω το ραβδί, στο άλλο το βελονοβόλο μου. Αλλά σύντομα το πετάω το καλάμι και τραβάω το Φιλί της Έχιδνας. Καλύτερα να έχω το σπαθί μου έτοιμο σε περίπτωση ανάγκης. Ο χρόνος που κάνεις για να ξεθηκαρώσεις ένα όπλο μπορεί να αποδειχτεί μοιραίος ορισμένες φορές.

Προσπαθώ να θυμηθώ τη διαδρομή που έκανα για να φτάσω ως εδώ. Ευτυχώς οι βάλτοι της Μουλιασμένης Γης δεν είναι και τόσο μπερδεμένοι. Στο μεγαλύτερό τους μέρος είναι ανοιχτά έλη, πεδιάδες με ασταθές έδαφος. Σε κάποια σημεία, όπως εδώ, έχουν χαμηλή βλάστηση· και αλλού έχουν πιο ψηλή και πιο πυκνή βλάστηση. Είναι ολόκληρο οικοσύστημα. Οι πειρατές τούς χρησιμοποιούν πολλές φορές για διάφορους λόγους. Ακόμα και θησαυρούς θάβουν σε σημεία που είναι πιο σταθερά, για να τους βρουν αργότερα.

Καθώς βαδίζουμε μες στη Μουλιασμένη Γη, χρησιμοποιώ λιγάκι και τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου για να υποβοηθήσω το πέρασμά μας, όπως και πριν – παραμερίζοντας νερά, κάνοντας βουρκώδη εδάφη λίγο πιο στέρεα. Και δεν αργούμε να φτάσουμε στους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος.

Στο φεγγαρόφωτο διακρίνω το μέρος όπου έγινε η συμπλοκή. Σκοτεινά πτώματα κείτονται στις πέτρες. Δε βλέπω κανέναν ζωντανό εκεί κοντά. Αλλά λέω στη Διονυσία να μείνει πίσω μαζί με τον αδελφό της, να κρυφτούν σ'εκείνους τους θάμνους. Δεν φέρνουν αντίρρηση, και εγώ, με το Φιλί στο ένα χέρι και το βελονοβόλο στο άλλο, πηγαίνω προς το κοίλωμα στο βάθος του οποίου είναι η μεταλλική πόρτα. Βαδίζω σκυμμένος, για καλό και για κακό, όπως βαδίζουν οι κουρσάροι όταν σκοπεύουν να κάνουν νυχτερινή επιδρομή στην ξηρά και θέλουν να ξαφνιάσουν τα θύματά τους.

Εξακολουθώ να μη βλέπω κανέναν ζωντανό εδώ γύρω. Ναι, όπως είχα υποθέσει, τα βατράχια πρέπει νάχουν φύγει. Το ίδιο και οι εχθροί τους.

Πλησιάζω το κοίλωμα· κοιτάζω στο βάθος του και βλέπω μονάχα σκοτάδι. Κανείς δεν είναι εκεί. Στρέφω το βλέμμα μου στα πτώματα, στις όψεις τους που φαίνονται στο λευκό φως του φεγγαριού της Υπερυδάτιας. Γυρίνοι... γυρίνοι... άνθρωποι του Δαμιανού, όλοι τους... Αυτός, όμως, όχι. Αυτός πρέπει νάναι από τους εχθρούς τους. Ο μοναδικός που κατάφεραν να σκοτώσουν, μάλλον. Γονατίζω δίπλα του. Δεν είναι ο ερπετοειδής· είναι ένας γαλανόδερμος άντρας με σγουρά μαλλιά. Στο στήθος του είναι καρφωμένο ένα σπαθί. Στο χέρι του σφίγγει ακόμα το δικό του σπαθί. Στη ζώνη του είναι ένα πιστόλι, πυροβόλο. Στον μηρό του είναι δεμένη μια φαρέτρα με βέλη βαλλίστρας. Τη βαλλίστρα του πρέπει να την πέταξε κάτω, κάπου εδώ γύρω, όταν η κοντινή μάχη ξέσπασε.

Δε βλέπω να έχει επάνω του κάτι το ιδιαίτερο, όπως κάποιο έμβλημα για παράδειγμα. Μισθοφόρος; Ίσως... αν και δεν το νομίζω, για κάποιο λόγο.

Σηκώνομαι όρθιος και μπαίνω στο κοίλωμα, κρύβοντας το βελονοβόλο μες στην κάπα μου και παίρνοντας τον αδιάβροχο φακό από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της, τον οποίο και ανάβω. Φωτίζει τη δίφυλλη, μεταλλική πόρτα στο βάθος. Ακόμα κλειστή, φυσιικά.

Την πλησιάζω. Θα μπορούσα να την ανοίξω; Δε βλάπτει να προσπαθήσω. Θέλω να μάθω τι κρύβεται πίσω της. Σίγουρα είναι άντρο των βατράχων, ναός του Λοκράθου πιθανώς, αλλά τώρα έχουν καταλάβει το μέρος κάποιοι άλλοι. Ίσως να υπάρχουν στοιχεία εκεί μέσα τα οποία μπορούν να μου δώσουν εξηγήσεις, πληροφορίες.

Θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας, βάζω τον φακό στα δόντια μου, βγάζω τις μπότες μου και πατάω γερά στη γη με τα ξυπόλυτα πόδια μου. Πολύ γερά. Θα μου χρειαστεί. Τα χέρια μου ακουμπούν τη μεταλλική πόρτα: η μία παλάμη πάνω στο ένα της φύλλο, η άλλη πάνω στο άλλο.

Και σπρώχνω.

Σπρώχνω...

Δεν είναι εύκολο να την ανοίξω. Είναι πολύ δυνατή πόρτα. Όχι ακριβώς σαν πύλη οχυρού – την οποία σίγουρα δεν θα μπορούσα να ανοίξω – όμως ενισχυμένη, ικανή να αντισταθεί σε πολλά.

Μουγκρίζω, προσπαθώντας να έχω κατά νου ότι δεν πρέπει να λύσω τον φακό που κρατάω με τα δόντια μου.

Ακούω τα μέταλλα της πόρτας να τρίζουν, να διαμαρτύρονται...

Καλύτερα αυτός ο φακός να φύγει από τα δόντια μου. Τον σβήνω και τον κρύβω ξανά μες στην κάπα μου.

Σπρώχνω πάλι την πόρτα. Πιο δυνατά τώρα. Γρυλίζοντας σαν θηρίο. Ασκώντας όλη μου την οργή επάνω της, ξεχνώντας κάθε διδαχή του Γέρου του Ανέμου. Η δηλητηριώδης δύναμη της Έχιδνας, που με φορτίζει, ξεσπά μέσα από εμένα σαν θύελλα. Ιδρώτας με λούζει.

Μέταλλα τρίζουν, τρίζουν... Νιώθω την αντίσταση να ελαττώνεται. Νιώθω την πόρτα να κινείται. Να λυγίζει...

...να λυγίζει...

...να λυγίζει–

–ΚΡΑΑΑΚ – ΜΠΑΝΓΚ-ΝΤΑΝΓΚ!

Παραπατάω, χάνοντας την ισορροπία μου, πέφτοντας στα τέσσερα καθώς περνάω το κατώφλι, ξέπνοος, κάθιδρος.

Μια τέλεια στιγμή για να με σκοτώσουν, αν με περιμένουν από πίσω...

Αλλά κανείς δεν με περιμένει. Εκτός απ'το σκοτάδι.

Βαριανασαίνοντας σηκώνομαι στα ξυπόλυτα πόδια μου. Ανάβω ξανά τον φακό, ενώ τραβάω το Φιλί της Έχιδνας με χέρι που τρέμει, που ξέρω ότι δεν είναι ικανό να πολεμήσει τώρα αμέσως.

Το φως μου αποκαλύπτει έναν θάλαμο που δεν μπορεί παρά να είναι φυλάκιο. Εδώ, κανονικά, θα βρίσκονταν οι θυρωροί αυτού του μέρους. Αλλά τώρα κανείς δεν είναι εδώ.

Βλέπω έναν διακόπτη παραδίπλα και τον πατάω. Ενεργειακό φως ανάβει στο ταβάνι. Καλώδια σκαρφαλώνουν στους πέτρινους τοίχους. Ένα τραπέζι είναι στον χώρο, μερικά ξύλινα καθίσματα, δύο ντουλάπες. Τις ανοίγω. Τίποτα το ιδιαίτερο μέσα. Μερικά παλιά ρούχα και άλλα πράγματα που μου είναι αδιάφορα.

Περιμένω λίγο για να συνέλθω από το σπασίμο της πόρτας. Φοράω πάλι τις μπότες μου. Μετά, προχωρώ πιο βαθιά μες στο άντρο των

βατράχων του Λοκράθου, με το Φιλί της Έχιδνας στο ένα χέρι και τον φακό μου στο άλλο, πατώντας διακόπτες στους τοίχους κι ανάβοντας φώτα.

Το μέρος σίγουρα είναι έρημο, εγκαταλειμμένο. Αλλά όχι από παλιά. Πρόσφατα, μόνο. Αναμενόμενα.

Τουλάχιστον, οι εχθροί των βατράχων έχουν απομακρύνει τα πτώματα, δεν τα έχουν αφήσει εδώ. Στους τοίχους, όμως, και στο πάτωμα υπάρχουν κηλίδες από αίματα. Έγιναν συμπλοκές. Άγριες συμπλοκές.

Παράξενο που δεν είδα κηλίδες και στο φυλάκιο στην αρχή. Από πού μπήκαν οι εισβολείς;

Φτάνω σ'έναν χώρο που μου φανερώνει πως τούτο το μέρος, εκτός από άντρο πιθανώς, είναι αναμφίβολα και ναός του Λοκράθου. Ή, τουλάχιστον, ήταν.

Η αίθουσα είναι στρογγυλή και στηρίζεται σε λιγνούς κίονες, λαξεμένους με μορφές βατράχων και σαλαμανδρών. Παρόμοιες μορφές είναι λαξεμένες στα τοιχώματα. Και στο κέντρο βρίσκεται μια λίμνη... γεμάτη νεκρούς βατράχους και σαλαμάνδρες. Τα πτώματά επιπλέουν. Τα ιερά ζώα του Λοκράθου... σφαγμένα βίαια.

Και το είδωλό του κατεστραμμένο. Πέρα από τη λίμνη, στο βάθος της αίθουσας. Σπασμένο στα τέσσερα. Το χοντρό ανθρωποειδές διαλυμένο. Και στον τοίχο πίσω του, πάνω από τα λαξεύματα, ένα σύμβολο είναι ζωγραφισμένο με μαύρη μπογιά.

Ένας κύκλος που σχηματίζεται από δύο φίδια που το ένα καταπίνει την ουρά του άλλου.

Ο Διπλογενής Όφις. Ο Διπλός Καταβροχθιστής.

Μάλιστα... Αυτοί λοιπόν.

Γιατί, αν όχι αυτοί, ποιοι άλλοι; Ποιοι άλλοι εκτός από τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου μπορεί να έκαναν τέτοιο πράγμα;

Τα ελικόπτερα και τα οχήματα επέστρεψαν στην Κιρβιάδα όταν ξημέρωσε, εγκαταλείποντας την αναζήτηση για τον «μαχητή της οργής» της Αρένας· και ο Αθανάσιος Ζερδέκης ήταν βέβαιος ότι ο Γεώργιος σύντομα θα πέθαινε. Το δηλητήριο μέσα του θα τον σκότωνε. Αποκλείεται να προλάβαινε να βρει αντίδοτο, όσο τυχερός ή ικανός κι αν ήταν. Ωστόσο, κάτι προβλημάτιζε τον Αθανάσιο. Δεν θεωρούσε τον μαχητή της οργής τρελό – όχι τελείως τρελό, τουλάχιστον. Δεν νόμιζε ότι θα έφευγε έτσι αν, κάπως, δεν είχε την πεποίθηση ότι θα γλίστωνε ζωντανός. Επομένως, ο Άρχοντας της Κιρβιάδας, έχοντας επιστρέψει στο Οχυρό του, πρόσταξε τους ανθρώπους του να συνεχίσουν την αναζήτηση για τον Γεώργιο ολόκληρη εκείνη την ημέρα.

Τα νέα δεν άργησαν ν'απλωθούν μέσα στην Κιρβιάδα. Οι μισθοφόροι που είχαν κυνηγήσει τον Γεώργιο, αναπόφευκτα, άρχισαν να μιλούν για όσα είχαν δει. Και πολλοί τον αποκαλούσαν Οφιομαχητή τώρα. Οφιομαχητή, επειδή προφανώς ήταν φίλος των Θηριόφρων: οι φιδάνθρωποι είχαν εμφανιστεί για να τον βοηθήσουν, και μετά είχαν εξαφανιστεί μαζί του. Τους είχαν καταπιεί όλους οι Τόποι των Παλιών Ερπετών! Ο «μαχητής της οργής» ίσως να είχε αίμα ερπετοειδών εντός του. Ίσως, εκτός των άλλων, γι' αυτό να ήταν τόσο δυνατός. Και ποτέ δεν βλεφάριζε – ποτέ! Ήταν αλήθεια· όσοι βρίσκονταν στο ίδιο φορτηγό μαζί του, προτού αρχίσει να τρέχει για να φύγει, δεν τον είχαν δει ούτε μια φορά ν'ανοιγοκλείνει τα μάτια. Ωστόσο, αρκετοί δεν τους πίστευαν όταν το άκουγαν αυτό· δεν θεωρούσαν ότι μπορεί να αλήθευε. Ακόμα μια παραφουσκωμένη φήμη, σκέφτονταν. Κανείς, όμως, δεν μπορούσε να αμφισβητήσει την τρομερή δύναμη του «μαχητή της οργής» τον οποίο είχαν δει να μάχεται στην Αρένα σκοτώνοντας έναν Ανάποδο Σκαρφαλωτή, μα τα σιδερένια χέρια του Αστερίωνα! Ούτε ήταν εύκολο να αμφισβητήσουν ότι οι Θηριόφεις – ή κάποιοι ερπετοειδείς, τουλάχιστον (αλλά ποιοι άλλοι ερπετοειδείς υ-

πήρχαν στους Τόπους των Παλιών Ερπετών;) – είχαν εμφανιστεί για να τον βοηθήσουν· πάρα πολλοί το είχαν δει αυτό, για να μπορεί να αμφισβητηθεί. Δεν έμοιαζε με μια δικαιολογία για να καλύψουν οι μαχητές του Άρχοντα την αποτυχία τους.

Οι ιερωμένοι στον Ναό της Έχιδνας βόρεια της Κιρβιάδας, στις ακτές των Τόπων των Παλιών Ερπετών, στο Ακρωτήριο του Φιδιού, όταν τελικά έμαθαν γι' αυτόν τον Γεώργιο, τον «μαχητή της οργής», τον Οφιομαχητή – τον Οφιομαχητή – παραξενεύτηκαν πολύ. Αν είχε τέτοια τρομερή δύναμη, όπως λεγόταν... κι αν τα μάτια του όντως δεν βλεφάριζαν... κι αν οι Θηριόφεις τον σέβονταν.... Αλλά, μα τη Μεγάλη Κυρά, ήταν μαυρόδερμος! Εξωδιαστασιακός!...

Προτού όμως μάθουν για τον Γεώργιο οι ιερείς της Έχιδνας, είχε πληροφορηθεί για την απόδρασή του ο Δημήτριος Ζερδέκης. Και δεν μπόρεσε παρά να ξεσπάσει σε γέλιο. Το ήξερα! σκέφτηκε, ικανοποιημένος. Το ήξερα! Είχε κερδίσει ακόμα ένα στοίχημα.

Πήγε να επισκεφτεί τον κακό θείο στο Οχυρό του Άρχοντα. Ζήτησε πρόσβαση από τους φρουρούς, ζήτησε να μιλήσει στον Αθανάσιο Ζερδέκη. Εκείνοι τον ρώτησαν τι δουλειά είχε μαζί του· τον περίμενε ο Κύριος της Κιρβιάδας;

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος, υπομειδώντας. «Με περιμένει. Σίγουρα με περιμένει.»

«Τέτοιο θράσος θα έπρεπε να το τιμωρήσω, ανιψιέ!» είπε ο Αθανάσιος Ζερδέκης όταν, μετά από λίγο, συνάντησε τον Δημήτριο στο καθιστικό των προσωπικών του δωματίων. «Κανείς δεν λέει ότι ο Κύριος της Κιρβιάδας τον περιμένει εκτός αν όντως ο Κύριος της Κιρβιάδας τον περιμένει!»

Ο Δημήτριος δεν είχε καθίσει ακόμα· είχε μόλις μπει στο καθιστικό, αντικρίζοντας τον κακό θείο καθισμένο σε μια ψηλή πολυθρόνα, πίσω από την οποία ήταν ένας βαλσαμωμένος ουρανοκόφτης με γυαλιστερούς λίθους στα μάτια. «Μα με περιμένεις, θείε, δεν με περιμένεις;»

Τα γκρίζα μάτια του Αθανάσιου στένεψαν, διαπερνώντας τον ανιψιό του σαν αιχμηρά μαχαίρια. «Γιατί να σε περιμένω, Δημήτριο;»

«Για να με πληρώσεις, φυσικά!» χαμογέλασε εκείνος.

«Δε μ' αρέσουν τ' αστεία σου, Δημήτριο...»

«Ξέχασες το στοίχημά μας, θείε; Το στοίχημα που έχασες;»

«Δε θυμάμαι να έχασα κανένα στοίχημα,» αποκρίθηκε ο Αθανάσιος Ζερδέκης, σταυρώνοντας τα χέρια του μπροστά του.

Ο Δημήτριος κάθισε σε μια ξύλινη καρέκλα που έτριξε από κάτω του – επειδή ήταν παλιό λάφυρο από κουρσάρικη επιδρομή, όχι επειδή ο τζογαδόρος ήταν βαρύς. «Έλα τώρα, θείε! Είχαμε στοιχηματίσει διακόσια οχτάρια ότι ο Γεώργιος δεν θα σε υπηρετούσε τελικά· και ο Γεώργιος, πράγματι, δεν σε υπηρέτησε.»

«Ο Γεώργιος είναι νεκρός, Δημήτριάε.»

«Νεκρός; Άλλα λένε οι δρόμοι. Άλλα λέει ακόμα κι ο ραδιοφωνικός σταθμ–»

«Δεν έχει σημασία τι λένε – είναι νεκρός! Είχε μες στις φλέβες του το Απροσδόκητο Κάλεσμα του Αβυσσαίου όταν δραπέτευσε, αλλά στο χέρι του δεν είχε το αντίδοτο για το δηλητήριο. Είναι νεκρός, ο ανόητος!» φώναξε ο Αθανάσιος Ζερδέκης. «Όμως δεν πειράζει· ήταν τρελός, ούτως ή άλλως.»

«Γιατί, τότε, εξακολουθείς να ψάχνεις γι' αυτόν; Κυκλοφορούν άνθρωποί σου στους Τόπους των Παλιών Ερπετών· δεν αληθεύει;»

Το βλέμμα του Αθανάσιου ήταν δολοφονικό. «Θέλω να βρω το πτώμα του. Για να το κρεμάσω από τα τείχη του Οχυρού. Για να βλέπουν όλοι τι παθαίνει όποιος αποδεικνύεται αχάριστος ύστερα απ' όσα τού έχει προσφέρει ο Κύριος της Κιρβιάδας!»

«Όπως και νάχει,» είπε ο Δημήτριος, ψύχραιμα – ψύχραιμα σαν τζογαδόρος που κρύβεται πίσω από τον νικηφόρο συνδυασμό τραπουλόχαρτων στο χέρι του – «το στοίχημα το κέρδισα. Ο Γεώργιος, ο Οφιομαχητής» – του άρεσε αυτό το παρωνύμιο που του είχαν δώσει οι δρόμοι της Κιρβιάδας: Οφιομαχητής· ακουγόταν περίεργο και μυθικό συγχρόνως – «δεν σε υπηρέτησε.»

«Είναι νεκρός, είπαμε!»

«Το στοίχημά μας δεν αφορούσε τη ζωή ή τον θάνατό του· μόνο αν θα σε υπηρετούσε ή όχι. Και δεν σε υπηρέτησε, θείε. Νίκησα. Μου χρωστάς διακόσιους οκτάποδες.»

Ο Αθανάσιος εξακολουθούσε να τον ατενίζει δολοφονικά. «Δεν είμαστε στην Αρένα, ανιψιέ...»

«Θέλεις να ειπωθεί ότι ο Άρχοντας της Κιρβιάδας δεν κρατά τον λόγο του; Εγώ ούτε που θα διανοούμουν μια τέτοια περίπτωση!»

«Δεν εκτιμώ τους εκβιασμούς...»

«Ούτε που θα διανοούμουν, επίσης, να εκβιάσω τον θείο μου.» Κι αυτό δεν ήταν τελείως ψέμα, όφειλε να παραδεχτεί σιωπηλά ο Δημήτριος.

«Έχεις αρχίσει να μοιάζεις ολοένα και περισσότερο στη μητέρα σου.»

«Το εκλαμβάνω αυτό ως φιλοφρόνηση.»

«Κακώς.»

«Κακώς ή καλώς, κάποιος μού χρωστά διακόσια οχτάρια...» είπε, σχεδόν αδιάφορα, ο Δημήτριος.

«Δεν έχω ψιλά επάνω μου αυτή τη στιγμή.»

«Καλή προσπάθεια, θείε. Ούτε η μητέρα μου δεν θα το σκεφτόταν...»

«Έχω ακούσει ότι φυσά δυνατός αέρας στις Κρεμάστρες του Ανέμου τελευταία...»

«Τέτοιος κακός αέρας δεν επηρεάζει τους Ζερδέκηδες, μα τους θεούς, θείε!»

«Μη με βάζεις σε πειρασμό...»

«Με διακόσια οχτάρια, ούτε πειρασμός ούτε τίποτα, το υπόσχομαι!»

«Δεν ξέρουμε ακόμα ότι ο μαχητής της οργής δεν θα με υπηρετήσει,» είπε ήρεμα ο Αθανάσιος, και σηκώθηκε από την πολυθρόνα για να γεμίσει ένα ποτήρι με Αίμα της Έχιδνας για τον εαυτό του από την κάβα στη γωνία. Δεν πρόσφερε ποτό στον ανιψιό του.

«Δεν το ξέρουμε; Μα μόλις είπες ότι είναι νεκρός! Θεωρείς ότι οι νεκροί σε-;»

«Ίσως τελικά να μην είναι νεκρός, και οι άνθρωποί μου να τον βρουν και να τον ξαναφέρουν εδώ.»

«Χμμ.» Ο Δημήτριος τράβηξε τσιγάρο μέσα από το γιλέκο του· το άναψε με τον ενεργειακό του αναπτήρα, τον οποίο εν συνεχεία έκλεισε μ'ένα απότομο, θυμωμένο κλακ! Ρούφηξε καπνό, τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια. «Και μέχρι τότε θα συνεχιστεί αυτή η... αναζήτηση;»

Ο Αθανάσιος ήπια μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας, όρθιος αντίκρυ στον ανιψιό του. «Θα δείξει.»

«Δε θα περίμενε κανείς υπεκφυγές από τον Άρχοντα της Κιρβιάδας...»

«Οι τζογαδόροι αρέσκονται να παίζουν με την τύχη τους;»

«Διαρκώς και ασταμάτητα.»

«Πρόσχε τα καπρίτσια της Σιλοάρνης, ανιψιέ...»

«Αν δεν έχεις εδώ τον Γεώργιο ως αύριο το πρωί, θεωρώ πως κέρδισα το στοίχημα,» δήλωσε ο Δημήτριος, και σηκώθηκε απ'την καρέκλα του, με το τσιγάρο στο χέρι. «Μη μου πεις ότι θα συνεχίσεις να τον αναζητάς περισσότερο;»

«Θα τα ξαναπούμε,» αποκρίθηκε μόνο ο Αθανάσιος.

«Να σε ρωτήσω κάτι, προτού φύγω;»

«Αν δεν είναι πολύ προσωπικό.» Τον ατένιζε διαπεραστικά μ'αυτά τα γκρίζα μάτια.

«Νομίζεις ότι βρήκε κάποιο τρόπο να αντιμετωπίσει το δηλητήριο;»

«Το θεωρώ... απίθανο,» απάντησε ο Αθανάσιος. «Ωστόσο, μέχρι στιγμής, αν και αρκετά παράφρων, μου είχε φανεί κατά βάθος λογικός. Καταλάβαινε ότι το δηλητήριο θα τον σκότωνε· δεν μπορεί να μην το καταλάβαινε. Στο σάκο του το βρήκαμε, άλλωστε!»

«Δεν έχεις καμιά πληροφορία ότι ίσως να έκλειψε το αντίδοτο από τους μαχητές σου...» Δεν ήταν ερώτηση. Όχι ακριβώς.

«Δεν ήξερε ποιος κρατούσε το αντίδοτο. Και δεν ήταν η γυναίκα που του το είχε δώσει την τελευταία φορά. Επίτηδες το είχα κανονίσει έτσι.»

«Μάλιστα... Θα τα ξαναπούμε, λοιπόν, θείε,» χαιρέτησε ο Δημήτριος, και έφυγε από το Οχυρό του Άρχοντα.

Στους Τόπους των Παλιών Ερπετών, η αναζήτηση για τον Οφιομαχητή συνεχίστηκε ως τη νύχτα, χωρίς κανείς να βρει το παραμικρό σημάδι του. Και οι ερωτήσεις που έκαναν σε ντόπιους – σε ανθρώπους μικρών χωριών και οικισμών της περιοχής – δεν βοήθησαν καθόλου. Κανείς δεν είχε δει τον μαυρόδερμο ξένο με τα πράσινα μαλλιά. Ούτε τους Θηριόφεις είχαν δει πρόσφατα – και ούτε ήθελαν να τους δουν, μα την Έχιδνα! Σε πολλά χωριά, μάλιστα, κρεμούσαν κάτι παράξενα φυλαχτάρια στις παρυφές – ιερά πράγματα της Φαρμακερής Κυράς, υποτίθεται, που κάποιοι έλεγαν πως τα είχαν φέρει απ'το

Ναό της στο Ακρωτήριο του Φιδιού – για να κρατάνε μακριά τους Θηριόφεις.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης δεν ξαφνιάστηκε καθόλου όταν, μες στη βαθιά νύχτα, έμαθε για την αποτυχία των ανθρώπων του να βρουν τον Γεώργιο. Κάτι πολύ παράξενο συνέβαινε με τούτο τον άνθρωπο, σκεφτόταν. Αλλά τι; Κατά πρώτον, πρέπει να ήταν εξωδιαστασιακός· το δέρμα του αυτό υποδήλωνε. Πώς, όμως, τότε ήταν σύμμαχος ερπετοειδών; Και μάλιστα των Θηριόφρων, μα την Έχιδνα! Οι Θηριόφεις δεν είχαν ανθρώπους για φίλους. Ήταν άγριοι. Τους έτρωγαν τους ανθρώπους, σύμφωνα με κάποιες φήμες, δεν τους βοηθούσαν!

Τι σκατά συνέβαινε εδώ;

Και ούτε η Ευδοκία'λι είχε να δώσει καμιά εξήγηση. «Δε ξέρω τι γίνεται μ'αυτόν,» είπε. «Δε μπορώ να υποθέσω τίποτα.» Είχε μόλις επιστρέψει από τους Τόπους των Παλιών Ερπετών, με τους υπόλοιπους, και τώρα βρισκόταν, μαζί με τον Αθανάσιο, στο καθιστικό των δωματίων του μέσα στο Οχυρό του Άρχοντα. «Αλλά κανονικά το Χνουδωτό Χταπόδι του Δάσου δεν θα έπρεπε να τον φοβάται.»

«Την άλλη φορά, που τον είχαμε μες στον Βόθρο, ο δαίμονάς σου δεν τον είχε φοβηθεί.»

«Ναι,» ένευσε η Ευδοκία πίνοντας μια γουλιά νερωμένο κρασί.

«Τι το διαφορετικό είχε τότε;»

«Δεν ξέρω. Δε μπορώ να καταλάβω. Όταν έδιωξε το Χνουδωτό Χταπόδι δεν είδα τι ακριβώς έκανε· δεν είχα οπτική επαφή μαζί του. Απλά αισθανόμουν ό,τι αισθανόταν το Χνουδωτό Χτ–»

«Μπορεί να είναι μάγος, δηλαδή;»

«Το... το αποκλ... Ή μάλλον... η μόνη περίπτωση που μπορώ να σκεφτώ είναι ότι ίσως να είναι ανεκπαίδευτος μάγος. Να έχει το Χάρισμα αλλά να μην έχει εκπαιδευτεί από κανένα από τα μαγικά τάγματα. Σαμάνος, που λένε.»

«Χμ...» Ο Αθανάσιος είχε ξανακούσει για τέτοιους σαμάνους· ήταν απρόβλεπτοι. «Έχεις καμιά άλλη ένδειξη που να το υποστηρίζει αυτό;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Ευδοκία'λι, και, βγάζοντας τις μπότες της, κάθισε στην πολυθρόνα πίσω από την οποία ορθωνόταν ο βαλσαμωμένος ουρανοκόφτης.

«Η τρομερή του δύναμη;»

«Αυτή δεν μπορεί να σχετίζεται με τις μαγικές του ικανότητες – όποιες κι αν είναι.»

«Γιατί όχι; Εσείς οι μάγοι κάνετε κάτι εξωφρενικά πράγματα!»

«Έχεις ακούσει ποτέ μάγος να κάνει τον εαυτό του τόσο δυνατό;»

«Όχι, αλλά...»

«Ούτε εγώ.»

«Αλλά αν είναι σαμάνος;»

«Ακόμα και σαμάνος να είναι... Ακόμα κι αν... Κοίτα, ναι, με τους σαμάνους ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις. Όμως» – ήπια κρασί – «τον έχεις δει να κάνει τίποτα περίεργο για να αποκτήσει την τρομερή του δύναμη; Δε μοιάζει να καλεί τις κρυφές δυνάμεις του σύμπαντος με κάποιον τρόπο για να ενισχύσουν το σώμα του. Είναι συνέχεια δυνατός. Δεν τον έχουμε δει ποτέ να μην είναι δυνατός.»

«Αν ήταν σαμάνος θα τον βλέπαμε;»

«Λογικά, ναι.»

«Και τα μάτια του δεν βλεφαρίζουν...» μουρμούρισε ο Αθανάσιος σαν να μονολογούσε, βηματίζοντας μες στο καθιστικό.

«Θα μπορούσες να μιλήσεις στους ιερείς της Έχιδνας.»

«Γιατί;»

«Οι πάντες τον αποκαλούν ‘Οφιομαχητή’ πλέον. Και ο άνθρωπος έχει, προφανώς, φιλίες με τους Θηριόφεις – πράγμα αδιανόητο. Ίσως οι ιερείς της Έχιδνας να μπορούν να δώσουν κάποια εξήγηση. Αν όχι αυτοί, τότε ποιος; Μάγος δεν νομίζω ότι θα καταφέρει να καταλάβει τι συμβαίνει μαζί του.»

«Ναι. Έβαλα και Βιοσκόπο να τον ελέγξει, όπως ξέρεις. Δε βρήκε τίποτα το ασυνήθιστο επάνω του, μου είπε.»

«Και δε σε παραξενεύει αυτό;»

«Φυσικά και με παραξενεύει. Πολύ. Περίμενα ότι θα έβρισκε κάτι που θα δικαιολογούσε κάπως την αφύσικη δύναμή του.»

Η Ευδοκία’λι τελείωσε το κρασί στο ποτήρι της. «Ρώτα τους ιερείς της Έχιδνας,» επέμεινε.

Την άλλη μέρα, όμως, προτού ο Αθανάσιος προλάβει ν’αποφασίσει αν τελικά θα πήγαινε στον Ναό τους (γιατί αυτούς ακόμα κι ο Κύριος της Κιρβιάδας δεν μπορούσε να τους καλέσει για να έρθουν με το έτσι

θέλω), ο ανιψιός του επισκέφτηκε ξανά το Οχυρό για να τον συναντήσει. Κι εκείνος τον δέχτηκε για να ξεμπερδεύει πλέον μαζί του. Σαν ενοχλητικό ποντίκι ήταν, ο καταραμένος τζογαδόρος! σκεφτόταν ο Αθανάσιος. Από αυτά τα ποντίκια που γλιστράνε λαθραία μες στο σκάφος σου και σου ροκανίζουν τις προμήθειες, τα πούστικα δαιμονικά!

«Καλημέρα, θείε.»

«Να πας να γαμηθείς,» του είπε ο Αθανάσιος συζητητικά. «Πρέπει συνέχεια να με ενοχλείς;» Βρίσκονταν στο καθιστικό των δωματίων του πάλι.

«Με διακόσια οχτάρια, υπόσχομαι να—»

«Πάρε» – του πέταξε κάτι τυλιγμένο – «τα λεφτά σου και πάρε και δρόμο μαζί. Αρκετά μ'εσένα!»

Ο Δημήτριος έπιασε το χάρτινο ρολό στον αέρα, ανάμεσα στις ενωμένες χούφτες του. Δεν ήταν από εκείνα τα ρολά που χρησιμοποιούν στις τουαλέτες, παρατήρησε. Αποτελείτο από χαρτονομίσματα. Οκτάποδες. Κι ένα κορδόνι τα συγκρατούσε.

Ο Δημήτριος έβγαλε το κορδόνι κι άρχισε να μετρά τα λεφτά.

«Νομίζεις ότι ο Κύριος της Κιρβιάδας θα σε έκλεβε;» ρώτησε ο Αθανάσιος.

«Άνθρωποι είμαστε,» είπε αδιάφορα ο Δημήτριος, «λάθη γίνονται.»

«Μαλακίες. Πάρ' τα και φύγε.»

Ο Δημήτριος τέλειωσε με την καταμέτρηση. Στην αρχή ήταν μερικά χοντρά χαρτονομίσματα, αλλά όσο προχωρούσε έβλεπε ολοένα και πιο ψιλά για κάποιο λόγο, ανάκατα με μερικά χοντρότερα. Σχεδόν σαν κάποιος να ήθελε να τον μπερδέψει.

«Αυτά είναι εκατόν-ενενήντα,» παρατήρησε.

«Αρχίδι...» Ο Αθανάσιος έβγαλε ένα χαρτονομίσμα των δέκα οκταπόδων από την κωλότσεπή του και το έτεινε προς τον τζογαδόρο.

Εκείνος το πήρε χαμογελώντας. «Ελπίζω να μην είναι πλαστά...»

«Φύγε απ'το σπίτι μου προτού εσύ γίνεις πλαστός, ανιψιέ.»

«Όπως νομίζεις. Καλή σου ημέρα, θείε.»

«Το δάγκωμα της Έχιδνας νάχεις στα κωλομέρια σου.»

Ο τζογαδόρος, ικανοποιημένος μ'αυτή την εξέλιξη των πραγμάτων, αποχώρησε από το καθιστικό και από το Οχυρό του Άρχοντα της Κιρβιάδας.

# 12

Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου... Ξέρω πόσο καταστροφικοί μπορούν να είναι. Γιατί, όμως, τώρα να επιτεθούν σ'έναν ναό του Λοκράθου; Έναν κρυφό ναό, μάλιστα, κατά πάσα πιθανότητα.

Θα μπορούσαν να είχαν έρθει εδώ για εμένα; Εξωφρενικό. Πώς να γνώριζαν ότι τα βατράχια θα μ'έφερναν μαζί τους; Επιπλέον, από τα λίγα που είπε εκείνος ο τύπος που μας είχε στήσει ενέδρα (Καλωσορίσατε, βατράχια! και Στείλτε τους χαιρετισμούς μας στον Αβυσσαίο! – όχι και καμιά σπουδαία συζήτηση) δεν νομίζω ότι περίμενε να συναντήσει εμένα. Το μόνο που πρέπει να περίμενε, μάλλον, ήταν να σκοτώσει ακόλουθους του Λοκράθου.

Κανονικά, ήταν ανοησία που αυτός και οι σύντροφοί του είχαν επιτεθεί, ακόμα κι από ενέδρα με βαλλίστρες στα χέρια. Ήταν μόνο έξι ενώ οι βάτραχοι πάνω από διπλάσιοι. Όμως τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι πολύ φανατικοί, και πολύ δυνατοί μέσα στον φανατισμό τους.

Και τώρα είχαν βγει από τούτο τον ναό από κάπου αλλού, όχι από την κεντρική πόρτα... Από πού;

Επίσης, από πού εισέβαλαν για να επιτεθούν εδώ μέσα; Στο φυλάκιο μετά την είσοδο δεν υπάρχουν λεκέδες από αίματα στους τοίχους και στο πάτωμα, όπως σε άλλα μέρη.

Αφήνοντας εκείνη τη στρογγυλή αίθουσα – τον κατεστραμμένο σηκό του Ναού του Λοκράθου – περιπλανιέμαι μες στο άντρο των βατράχων, βρίσκοντας μικρότερα δωμάτια και διαδρόμους. Κηλίδες από αίμα στους τοίχους, σπασμένα αντικείμενα και σπασμένα όπλα στο πάτωμα. Τους νεκρούς τούς έχουν μαζέψει, παντού· τους έχουν εξαφανίσει. Το μέρος είναι γενικά λεηλατημένο· δεν βλέπω τίποτα το πολύτιμο, τίποτα που θα αφήναν πίσω σωστοί λεηλάτες.

Σύντομα, ανακαλύπτω από πού εισέβαλαν τα Τέκνα. Ο τοίχος ενός κοιτώνα είναι γκρεμισμένος. Ολόκληρη τρύπα είναι ανοιγμένη και,

φωτίζοντας μέσα της με τον φακό μου, βλέπω μια σήραγγα. Πρέπει να έγινε με λιθομορφωτή – εκείνο το μηχάνημα που υγροποιεί τις πέτρες και τους δίνει άλλο σχήμα. Χρησιμοποιείται συνήθως για να ανοίγει σήραγγες. Κι ετούτη εδώ η σήραγγα, έτσι όπως βλέπω τις πλευρές της, μου λέει πως με λιθομορφωτή δημιουργήθηκε: τα πετρώματα είναι σαν να έχουν λιώσει και στερεοποιηθεί ξανά – σαν να έχουν βγει από τον πίνακα εκκεντρικού καλλιτέχνη.

Οι λιθομορφωτές είναι πολύ αποτελεσματικά εργαλεία, αλλά και πολύ ακριβά. Ακόμα και σε ορυχεία δεν τους χρησιμοποιούν και τόσο συχνά, γιατί καταναλώνουν πολλή ενέργεια και χρειάζονται τακτικά επισκευές.

Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου πρέπει νάχουν πλουτίσει τελευταία...

Δεν ακολουθώ τη σήραγγα ακόμα. Ερευνώ κι άλλο το άντρο-ναό των βατράχων, ψάχνοντας για καμιά άλλη έξοδο. Ψάχνοντας για το μέρος απ'το οποίο βγήκαν εκείνοι οι έξι προκειμένου να μας επιτεθούν ενώ στεκόμασταν έξω από την κλειστή, δίφυλλη μεταλλική πόρτα. Γιατί αποκλείεται να περίμεναν στους πρόποδες των βουνών από το πρωί. Εκείνο που συνέβη νομίζω πως είναι το εξής: Τα Τέκνα εισέβαλαν στον Ναό του Λοκράθου, σκότωσαν τους πάντες, και μετά άφησαν μερικά μέλη τους εδώ – ανάμεσα στα οποία και έναν ερπετοειδή – ως φύλακες, μήπως κι άλλα βατράχια έρθουν. Ή ίσως να περίμεναν κάποιο συγκεκριμένο βατράχι. Τον Δαμιανό, για παράδειγμα.

Έχει ξεκινήσει πόλεμος στην Ιχθυδάτια, ανάμεσα στους ακόλουθους του Λοκράθου και στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου;

Η μόνη άλλη πιθανή έξοδος που βρίσκω είναι μια μεταλλική πόρτα παρόμοια με την προηγούμενη. Αλλά αυτή δεν ανοίγει με ενεργειακό κλειδί. Έχει μια κανονικότητα κλειδαριά. Κλειστή τώρα. Και δεν ξέρω πού μπορεί να βρίσκεται το κλειδί.

Από τη θέση αυτής της πόρτας, υποθέτω πως βγάζει σε κάποια σήραγγα μέσα στα βουνά. Είναι αντίκρυ της πρώτης μεταλλικής πόρτας: στην άλλη άκρη του άντρου, με τον σηκό και κάμποσα δωμάτια και μικρούς διαδρόμους ανάμεσά τους.

Θα μπορούσα να τη σπάσω κι αυτήν, αλλά αισθάνομαι το σώμα μου ακόμα κουρασμένο. Επιπλέον, δεν νομίζω ότι τα Τέκνα βγήκαν από

εδώ για να έρθουν να μας επιτεθούν με τις βαλλίστρες. Αν είχαν βγει από εδώ, μάλλον δεν θα έμπαιναν στον κόπο να κλειδώσουν πίσω τους.

Επιστρέφω στην αρχή της σήραγγας που έχει σκαφτεί με λιθομορφωτή.

Από εδώ πρέπει να βγήκαν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου για να μας επιτεθούν. Αλλά δεν γύρισαν εδώ όταν διαλύθηκε η συμπλοκή με τους βατράχους. Μάλλον επειδή φοβόνταν ότι μπορεί να έρχονταν περισσότερα βατράχια.

Μπαίνω στη σήραγγα με προσοχή, έχοντας το Φιλί της Έχιδνας στο ένα χέρι και τον φακό μου στο άλλο. Προχωρώ και φωτίζω, βαδίζοντας όσο πιο αθόρυβα μπορώ. Η σήραγγα πηγαίνει ευθεία, δεν έχει διακλαδώσεις. Στρίβει μόνο λίγο παρακάτω. Αφουγκράζομαι καθώς προχωρώ, αλλά δεν ακούω τίποτα το ύποπτο.

Φεγγαρόφωτο στο βάθος. Σβήνω τον φακό μου· δεν χρειάζεται πλέον. Έχω φτάσει στην άλλη μεριά του περάσματος. Βγαίνω σκυμμένος, έτοιμος να χρησιμοποιήσω το Φιλί της Έχιδνας, ενώ τώρα στο άλλο μου χέρι κρατάω το βελονοβόλο.

Αλλά μες στη νύχτα, επάνω στην ορεινή πλαγιά, δεν διακρίνω ψυχή. Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, σίγουρα, από εδώ ήρθαν για να εισβάλουν στον Ναό του Λοκράθου, και σίγουρα από εδώ βγήκαν για να μας επιτεθούν με τις βαλλίστρες. Τώρα, όμως, το μέρος είναι έρημο.

Και καλύτερα να επιστρέψω στη Διονυσία και τον Αρσένιο· αρκετά τούς έχω αφήσει μόνους. Πολύ περισσότερο απ'ό,τι θα έπρεπε, ίσως.

Δεν ξαναμπαίνω στη σήραγγα· προσπαθώ να κατεβώ από την πλαγιά, για να δω πώς κατέβηκαν και τα Τέκνα. Δεν δυσκολεύομαι να βρω τον δρόμο που μάλλον ακολούθησαν. Αν και δεν ψάχνω για ίχνη· δεν υπάρχει χρόνος τώρα γι'αυτό, και δεν έχει και κανένα νόημα, νομίζω.

Η πλαγιά με οδηγεί σ'ένα μέρος πάνω από το κοίλωμα μέσα στο οποίο βρίσκεται η μεταλλική πόρτα που άνοιξα με τη βία. Κατεβαίνω λίγο ακόμα και φτάνω στην αρχή του κοιλώματος, ακριβώς εκεί απ'όπου μας έριξαν με τις βαλλίστρες.

Πλησιάζω τον νεκρό που σίγουρα δεν είναι ακόλουθος του Λοκρά-  
θου. Κρύβω το βελονοβόλο μες στην κάπα μου, θηκαρώνω το Φιλί  
της Έχιδνας, και, καθώς γονατίζω δίπλα στο πτώμα, τραβάω το ξιφί-  
διο από τη μπότα μου. Ξεκαρφώνω το σπαθί που είναι μπηγμένο  
στον θώρακα του νεκρού και το πετάω παραδίπλα. Ύστερα, χρησι-  
μοποιώντας το ξιφίδιο, του σκίζω τα ρούχα. Αποκαλύπτω το ματω-  
μένο στήθος του, αλλά δεν βλέπω μόνο αίματα εκεί: Επάνω στο γα-  
λανό δέρμα υπάρχει μια μεγάλη δερματοστιξία, από το στέρνο ως την  
κοιλιά. Ένας κύκλος. Δύο φίδια, που το ένα τρώει την ουρά του άλ-  
λου.

Ο Διπλός Καταβροχθιστής. Πάντα, ο Διπλός Καταβροχθιστής είναι  
με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Ποτέ ο Διπλογενής Όφης. Ή,  
τουλάχιστον, πολύ, πολύ σπάνια.

Ο νεκρός άντρας ήταν, αναμφίβολα, ένα από τα κανονικά μέλη  
τους. Όλοι κάνουν αυτή τη δερματοστιξία επάνω τους. Έτσι είναι το  
τυπικό της αίρεσής τους.

Θηκαρώνω ξανά το ξιφίδιο και σηκώνομαι όρθιος. Ψάχνω για τη  
βαλλίστρα του νεκρού και τη βρίσκω· την παίρνω μαζί μου, καθώς  
επίσης και τη φαρέτρα με τα βέλη που είχε δεμένη στον μηρό του. Και  
παίρνω και δύο πεταμένα σπαθιά.

Φεύγω, πηγαίνοντας γρήγορα προς τους θάμνους πίσω από τους  
οποίους άφησα τη Διονύσια και τον Αρσένιο.

Ακόμα εκεί βρίσκονται, και κανείς δεν φαίνεται να τους έχει πειρά-  
ξει. Αλλά η Διονυσία δεν είναι καλά. Έχει την πλάτη ακουμπισμένη σε  
μια πέτρα και αναπνέει με δυσκολία· το χέρι της τρίβει απαλά το κοκ-  
κινισμένο πρόσωπό της, ξέροντας μάλλον – ή καταλαβαίνοντας – ότι  
απλά θα χειροτερέψει τα πράγματα αν το ξύσει.

«Οφιομαχητή;» λέει σιγανά ο Αρσένιος, σαν να φοβάται μην τον α-  
κούσουν. Είναι γονατισμένος πλάι στην αδελφή του.

«Εγώ είμαι,» τον διαβεβαιώνω, και γονατίζω κι εγώ πλάι στη Διονυ-  
σία, αφήνοντας παραδίπλα τα όπλα που πήρα από τους νεκρούς. Τη  
ρωτάω πώς αισθάνεται.

«Εκείνα τα βατράχια,» μου λέει, με στόμα φανερά ξερό. «Είχαν δη-  
λητήριο... Φαρμακοβάτραχοι...»

«Ναι, το ξέρω. Αλλά δεν έμεινες για πολύ υπό την επίδρασή τους. Πρέπει να περάσει σε μερικές ώρες.»

«Λίγο νερό... Δεν έχω μαζί μου. Είχα στο όχημα...» Μιλάει ξέπνοα· το δηλητήριο τη δυσκολεύει.

«Ούτε εγώ έχω νερό μαζί μου.» Όταν φύγαμε από το σπίτι της, με σκοπό να επισκεφτούμε τον Άνθιμο στις Ακτές των Βράχων, δεν περίμενα ότι θα καταλήγαμε στη Μουλιασμένη Γη της Ιχθυδάτιας, στους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος, μα την Έχιδνα! «Αλλά θα βρούμε.»

«Και λεφτά... Δεν έχω... Μόνο πενήντα οχτάρια... Πώς θα επιστρέψουμε;»

«Μην ανησυχείς· έχω εγώ λεφτά.»

«Πόσα;»

«Διακόσια.» Τα υπόλοιπα – πάνω από έξι χιλιάδες οκτάποδες – τα άφησα στο σπίτι της Διονυσίας προτού φύγουμε, μη θεωρώντας το σκόπιμο να κουβαλάω τόσα χρήματα μαζί μου.

«Μπορεί να μην είναι αρκετά για...»

«Αρκετά είναι. Θα τα καταφέρουμε.»

Ο Αρσένιος με ρωτά: «Γιατί άργησες; Τι βρήκες εκεί πέρα; Θα ερχόμουν να σ'αναζητήσω αν δεν... ήταν όλα τόσο σκοτεινά» – το γέλιο του είναι ξερό και άχαρο. «Και η αδελφή μου θα ερχόταν, είμαι σίγουρος, αν δεν ήθελε να με... φρουρεί – κι αν ανέπνεε πιο εύκολα. Τι βρήκες εκεί, Γεώργιε, μα την Έχιδνα;»

«Το άντρο τους. Έναν ναό του Λοκράθου. Και σημάδια από τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου.» Τους λέω για τις ανακαλύψεις μου, εν συντομία, αλλά χωρίς να κρύψω τίποτα.

«Νομίζω πως κάπου έχω ξανακούσει γι'αυτά τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου...» λέει ο Αρσένιος. «Κάποια αίρεση;»

«Εγώ δεν τους έχω ξανακούσει,» λέει η Διονυσία.

Τη βοηθάω να σηκωθεί όρθια, γιατί υποθέτω ότι ζαλίζεται. «Κατά πρώτον, ας αρχίσουμε να ψάχνουμε για νερό.»

«Υπάρχει καθαρό νερό μες στους βάλτους;» ρωτά ο Αρσένιος.

«Υπάρχει μπόλικο στους πρόποδες της Ράχης,» του λέω, και τους δίνω τα όπλα που πήρα από τους νεκρούς, να τα έχουν μαζί τους για καλό και για κακό. Στη Διονυσία, τη βαλλίστρα και το ένα ξίφος. Στον Αρσένιο, το άλλο ξίφος. Αν κάποιος εχθρός έρθει κοντά του, δεν θα

είναι τελείως ανυπεράσπιστος κρατώντας μια μακριά λεπίδα, ακόμα και τυφλός.

Τώρα, ενώ η Διονυσία έχει το χέρι της πιασμένο γύρω από τη μέση μου για να στηρίζεται, και εγώ κρατάω τον Αρσένιο από τον πήχη για να τον καθοδηγώ, αρχίζουμε να βαδίζουμε προς τους πρόποδες. Τα καινούργια τους όπλα τα έχουν κρεμασμένα επάνω τους.

«Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου,» τους εξηγώ, «είναι μια αίρεση της Έχιδνας στην Ιχθυδάτια. Το επίσημο Ιερατείο δεν τους αναγνωρίζει. Είναι πολύ άγριοι και πολύ φανατικοί. Πολύ επικίνδυνοι. Έχουν ως σύμβολό τους, όπως είπα, τον Διπλό Καταβροχθιστή—»

«Σαν εμένα,» σχολιάζει ο Αρσένιος.

«Δεν έχουν καμιά σχέση μ'εμένα,» τον διαβεβαιώνω, «ό,τι κι αν σημαίνει το σημάδι στο χέρι σου. Για τα Τέκνα αυτός ο κύκλος είναι σχεδόν πάντα κύκλος καταστροφής· πολύ σπάνια, κύκλος αναγέννησης.»

«Και μισούν τους πιστούς του Λοκράθου;» ρωτά η Διονυσία, και η φωνή της ακούγεται περίπου το ίδιο ξερή όπως και του αδελφού της – ακόμα ένα αποτέλεσμα της επίδρασης των φαρμακοβατράχων.

«Μισούν τους πάντες. Η ζωή τους είναι μίσος.»

«Ναι,» λέει ο Αρσένιος, «αλλά τώρα επιτέθηκαν εδώ, σ'έναν ναό του Λοκράθου. Και περίμεναν νάρθουν κι άλλοι για να τους σκοτώσουν.»

«Σίγουρα κάτι συμβαίνει,» συμφωνώ. «Όμως δεν ξέρω τι.»

«Νομίζεις ότι η απαγωγή σου μπορεί νάχει κάποια σχέση; Μπορεί να έχει κάποια σχέση μ'αυτή τη... βεντέτα ανάμεσα στα βατράχια και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου;»

Μπορεί; «Μου φαίνεται... δύσκολο. Δεν καταλαβαίνω τι θα πρόσφερε η αιχμαλωσία μου στους ακόλουθους του Λοκράθου.»

«Ίσως να νόμιζαν ότι έτσι θα έβλαπταν κάπως τα Τέκνα.»

«Μα δεν σχετιζόμουν ποτέ με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, Αρσένιε. Ούτε καν τον καιρό που ήμουν πειρατής στην Ιχθυδάτια.

»Αλλά σώρα τώρα,» του λέω. «Κάντε κι οι δύο ησυχία. Πρέπει να βρούμε νερό.»

Καθώς βαδίζουμε μες στους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος, αφουγκράζομαι. Ψάχνω για κάποια πηγή, για κάποιο ρέμα. Τα παλιά μου

ένστικτα – αυτά που έχω από προτού η Φαρμακερή Κυρά με φιλήσει – με καθοδηγούν. Πρέπει κάποτε, σε μια άλλη ζωή, να ήμουν κυνηγός...

Σε λιγότερο από μισή ώρα οδηγώ τη Διονυσία και τον αδελφό της σ'ένα ρέμα που πέφτει μέσα από τους βράχους, κυλώντας προς τη Μουλιασμένη Γη σαν πελώριο υδάτινο φίδι. Εδώ το νερό φαίνεται καθαρό και γάργαρο· ωστόσο, γονατίζω στο ένα γόνατο και παίρνοντας λίγο στη χούφτα μου το δοκιμάζω. Ναι, είναι εντάξει. «Μπορείτε να πιείτε,» τους λέω, και βοηθάω τη Διονυσία να γονατίσει δίπλα στο ρέμα, γιατί μου μοιάζει ακόμα να ζαλίζεται από το δηλητήριο των φαρμακοβατράχων. Το νερό θα της κάνει καλό.

Ενώνει τα χέρια της και το πιάνει· το ρίχνει στο πρόσωπό της. Και ξανά· και ξανά· και ξανά. Πράγματι, φαίνεται να της κάνει καλό. Τώρα, το παίρνει μες στις παλάμες της και πίνει, λαίμαργα.

«Θέλεις νερό, Αρσένιε;» ρωτάω.

«Ναι,» μου απαντά.

Τον βοηθάω κι αυτόν ώστε να γονατίσει μπροστά στο ρέμα, και τα υπόλοιπα τα κάνει μόνος του. Πίνει, όπως η αδελφή του.

Πίνω κι εγώ, γιατί διψάω, αλλά σύντομα ορθώνομαι πάλι και κοιτάζω τριγύρω, μην τυχόν και κάποιος ή κάτι μάς παρακολουθεί. Ευτυχώς δεν βλέπω τίποτα, κι ελπίζω να μη μου διαφεύγει. Φοβάμαι ότι μπορεί τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου ή τα βατράχια να μην είναι και τόσο μακριά. Αν και, κατά βάθος, πιστεύω ότι κι οι δύο ομάδες έχουν φύγει – οι ακόλουθοι του Λοκράθου επειδή υποψιάζονται ότι ίσως έρθουν κι άλλα Τέκνα· και τα Τέκνα επειδή υποψιάζονται ότι ίσως έρθουν κι άλλοι ακόλουθοι του Λοκράθου.

Ο Δαμιανός και οι δικοί του πρέπει να έφυγαν με το αεροσκάφος τους. Τα Τέκνα πώς έφυγαν; Για κάποιο λόγο, δεν μπορώ να πιστέψω ότι έφυγαν με τα πόδια. Μάλλον είχαν κρυμμένο κανένα όχημα κάπου εδώ κοντά, αν όχι αεροσκάφος κι αυτοί.

«Αισθάνεσαι καλύτερα;» ρωτάω τη Διονυσία.

«Ναι.» Ακούγεται και καλύτερα. Σηκώνεται όρθια – μόνη της. «Τι θα κάνουμε τώρα, Γεώργιε; Πού θα πάμε;»

«Στη Σκιάπολη.»

Ο Αρσένιος ρωτά: «Γιατί όχι στην Ιρνάφη;» καθώς κι εκείνος ορθώνεται.

«Γιατί κάπου προς τα ανατολικά μας είναι το πέρασμα που οδηγεί στη Σκιάπολη μέσα από τα βουνά, ενώ για να πάμε στην Ιρνάφη θα πρέπει να διασχίζουμε τη Μουλιασμένη Γη προς τα βόρεια· ή, αν θέλουμε να το αποφύγουμε αυτό, θα πρέπει πάλι να πάμε ανατολικά μέσα από τα βουνά και ύστερα βόρεια. Στη Σκιάπολη, επομένως, μας συμφέρει.»

«Θα βρούμε πλοίο εκεί για Μεγάπολη;» ρωτά η Διονυσία.

«Θα τα καταφέρουμε.»

«Πόσο μακριά είναι το πέρασμα;» ζητά να μάθει ο Αρσένιος.

«Δεν είμαι σίγουρος, αλλά δεν μπορεί νάναι πολύ μακριά. Είμαστε στην ανατολική μεριά της Μουλιασμένης Γης, και το πέρασμα αυτό βγάζει στην ανατολική άκρη της.»

«Μέσα στη Μουλιασμένη Γη;»

«Λίγο πιο έξω, στις πεδιάδες.»

«Μπορεί να φτάσουμε εκεί απόψε;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται, αν και δεν είμαι καθόλου βέβαιος. Είμαστε κουρασμένοι.» Εσείς είστε κουρασμένοι, τουλάχιστον, προσθέτω νοερά. Και η Διονυσία ακόμα υποφέρει από το δηλητήριο. «Αλλά ας ξεκινήσουμε.»

Με ακολουθούν καθώς αρχίζω να βαδίζω ανατολικά μες στη νύχτα, διασχίζοντας τους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος. Στο ένα χέρι κρατάω πάντα το βελονοβόλο· το άλλο μου χέρι το έχω ελεύθερο για να με βοηθά – να πιάνομαι από βράχους, από κορμούς δέντρων. Τα εδάφη εδώ δεν είναι ομαλά. Αλλά τον φακό μου δεν τον ανάβω, γιατί δεν θέλω να μας δει κανείς από μακριά. Δεν ξέρω ποιος μπορεί να είναι, και ποιες οι προθέσεις του. Αυτά τα μέρη είναι άγρια.

Η αναπνοή της Διονυσίας, αρχικά, ακούγεται δύσκολη όπως και πριν. Η όψη της, όμως, την οποία βλέπω στο φεγγαρόφωτο, μου μαρτυρά ότι είναι αποφασισμένη να συνεχίσει να περπατά. Και συγχρόνως βοηθά και τον αδελφό της, που η Ευθαλία εξακολουθεί να είναι τυλιγμένη στον πήχη του, αόρατη μες στη νύχτα αν δεν ξέρεις για τι να ψάξεις. Τον συμπαθεί, είμαι σίγουρος.

«Αυτοί οι καταραμένοι κύκλοι... οι κύκλοι...» μουρμουρίζει ο Αρσένιος ύστερα από καμιά ώρα που ταξιδεύουμε, «εμφανίζονται παντού...»

Στρέφομαι να τον κοιτάξω. «Ποιοι κύκλοι; Τι εννοείς;»

«...Οφιομαχητή. Στέκεσαι μπροστά του—» Διακόπτει τα λόγια του. Γελά, ξερά και άγρια, καθώς παύει να βαδίζει. «Συγγνώμη, Οφιομαχητή· ονειρευόμουν...»

«Και τι έβλεπες στο όνειρό σου;»

Η Διονυσία παρατηρεί τον αδελφό της συνοφρυωμένη.

Τα τυφλά μάτια του κοιτάζουν ένα τυχαίο σημείο μες στα ορεινά σκοτάδια. «Κύκλους... σαν φίδια που το ένα τρώει την ουρά του άλλου... Πρέπει νάναι ο Διπλός Καταβροχθιστής που λες, Οφιομαχητή, ή ο Διπλογενής Όφρις· το σύμβολο που άφησε η οχιά στο χέρι μου... Και τώρα, τώρα μόλις, νόμιζα πως σ'έβλεπα να στέκεσαι μπροστά από έναν τέτοιο κύκλο, πίσω από ένα κατεστραμμένο είδωλο.»

«Αυτό έγινε πιο πριν,» του λέω. «Σας το είπα. Ένας Διπλογενής ήταν ζωγραφισμένος μες στον βεβηλωμένο σηκό του Λοκράθου. Πού αλλού είδες παρόμοιους κύκλους;»

«Σε δρόμους, σε ερημιές, μέσα σε δωμάτια... Κάποιοι χώροι ήταν ρημαγμένοι. Ένας κύκλος ήταν ζωγραφισμένος πίσω από φωτιές.»

«Σε ναούς του Λοκράθου;»

«Δεν είμαι σίγουρος αν ήταν ναοί του Λοκράθου. Ίσως ναι, ίσως όχι. Σίγουρα, όμως, δεν ήταν όλα αυτά τα μέρη ναοί του Λοκράθου, Οφιομαχητή.»

«Τα Τεκνά του Φαρμακερού Κύκλου...» μουρμουρίζω σκεπτικά. «Τι κάνουν στην Ιχθυδάτια; Κάτι συμβαίνει εδώ – το καταλαβαίνω.»

«Μπορεί αυτά που είδε ο Αρσένιος να μην είναι αληθινά,» λέει η Διονυσία. «Ή μπορεί να είναι τυχαία πράγματα από το παρελθόν.»

«Μπορεί,» αποκρίνομαι. Αλλά δεν το νομίζω.

Και συνεχίζουμε το ταξίδι μας.

Η Διονυσία έχει πλέον αρχίσει ν'αναπνέει ευκολότερα από πριν. Την ακούω. Το νερό και ο αγέρας των βουνών τής έχουν κάνει καλό. Ο άνεμος παίρνει όλα τα δηλητήρια μακριά, θα έλεγε ο Γέρος του Ανέμου. Άφησέ τον να σε τυλίζει, να γραπώσει από πάνω σου ό,τι δεν θέλεις, και να το τινάξει στα πέρατα της Υπερυδάτιας, να το στείλει στους ατέρμονους ωκεανούς!

Η Διονυσία δεν είχε έρθει για πολύ σε επαφή με τους φαρμακοβατράχους· απλά έπεσαν πολλοί φαρμακοβάτραχοι ξαφνικά επάνω της και σόκαραν τον οργανισμό της. Σύντομα θα είναι καλά.

Όταν έχουν περάσει τρεις ώρες από τότε που ξεκινήσαμε να βαδίζουμε μες στους πρόποδες, καταλήγω ότι δεν πρόκειται να φτάσουμε απόψε στο πέραςμα που οδηγεί στη Σκιάπολη. Και έχω ήδη εντοπίσει μια σπηλιά που θα μπορούσε να μας εξυπηρετήσει ως καταφύγιο. Οδηγώ τους φίλους μου εκεί και τους λέω να καθίσουν.

«Πού είμαστε;» ρωτά ο Αρσένιος.

«Σε μια σπηλιά. Θα ξεκουραστούμε και θα συνεχίσουμε αύριο.»

«Είμαστε μακριά, δηλαδή, από το πέραςμα.»

«Όχι· απλώς είμαστε κουρασμένοι, και εδάφη σαν αυτά δεν μπορείς να τα διασχίσεις γρήγορα.» Είναι γεμάτα πλαγιές, πέτρες, άγρια χόρτα, ρίζες. Κακοτράχαλα. Καλύτερα, ωστόσο, από εδώ παρά από τη Μουλιασμένη Γη, όπου τα πόδια σου βουλιάζουν στο μαλακό χώμα με κάθε βήμα.

Ο Αρσένιος και η Διονυσία κάθονται μέσα στη σπηλιά, και η δεύτερη τώρα αναπνέει χωρίς πρόβλημα – το ακούω. Οι κοκκινίλες, επίσης, φαίνεται να έχουν υποχωρήσει στο πρόσωπό της· το βλέπω καθαρά όταν, χρησιμοποιώντας τον ενεργειακό αναπτήρα μου, ανάβω μια φωτιά ανάμεσά μας από ξύλα που έχω συγκεντρώσει καθοδόν.

«Πρέπει να αισθάνεσαι καλύτερα,» της λέω. «Σωστά;»

«Ναι,» αποκρίνεται εκείνη, και μουρμουρίζει τα λόγια για κάποιο μαγικό ξόρκι, κλείνοντας τα μάτια κι ακουμπώντας τα χέρια στο στήθος της, σταυρωτά, μάλλον για να δει με τη μαγεία της σε τι κατάσταση βρίσκεται ακριβώς ο οργανισμός της.

Ανοίγει πάλι τα βλέφαρά της και λέει: «Δεν υπάρχει δηλητήριο μέσα μου, τώρα.»

«Τώρα;»

«Είχα ψάξει τον εαυτό μου και πιο πριν, ενώ ήσουν στον Ναό του Λοκράθου. Και τότε υπήρχε μέσα μου κάποια ξένη ουσία, αν και όχι τίποτα το πολύ σημαντικό. Τώρα, όμως, έχει φύγει τελείως – με τον ιδρώτα ίσως.»

Νεύω, ικανοποιημένος. «Οι φαρμακοβάτραχοι δεν ήρθαν για πολύ σε επαφή μαζί σου.»

«Ναι,» λέει η Διονυσία, και μурμουρίζει ακόμα ένα ξόρκι στρέφοντας το βλέμμα της στον Αρσένιο, αγγίζοντας τον ώμο του με το ένα χέρι.

«Τι κάνεις εκεί, Διονυσία;» τη ρωτά.

«Τίποτα το κακό,» του λέω. «Περίμενε.»

Η Διονυσία σύντομα απομακρύνει το χέρι της από πάνω του.

«Τι έψαχνες;» τη ρωτά ο Αρσένιος. «Εμένα δεν με είχαν αγγίξει οι φαρμακοβάτραχοι.»

«Ήθελα απλώς να δω σε τι κατάσταση γενικά βρίσκεσαι.»

Ο Αρσένιος ρουθουνίζει. «Τυφλός είμαι. Νόμιζα ότι ήταν φανερό!»

Η Διονυσία αναστενάζει αλλά δεν αποκρίνεται. Μου λέει: «Είσαι σίγουρος ότι δεν είναι κανένα άγριο θηρίο εδώ κοντά;»

«Στη σπηλιά δεν υπάρχουν τέτοια σημάδια.»

Η Διονυσία υποτονθορύζει πάλι ένα ξόρκι, αυτή τη φορά χωρίς ν'αγγίζει τον εαυτό της ή τον Αρσένιο, σχηματίζοντας μερικά παράξενα σύμβολα με τα δάχτυλά της. Τα μάτια της θυμίζουν τα μάτια του αδελφού της προς στιγμή. Ύστερα λέει: «Κι όμως κάτι είναι εδώ. Κρυμμένο στο βάθος.» Δείχνει. «Ζωτική ενέργεια. Από κάποιο μικρό ζώο.»

Βγάζω τον φακό μου και τον ανάβω, φωτίζω, ενώ με το άλλο χέρι τραβάω το Φιλί της Έχιδνας. Το σκοτάδι απομακρύνεται, αλλά το μόνο που βλέπουμε είναι μια τρύπα στο βάθος της σπηλιάς. Μια τρύπα όπου δεν μπορεί να χωρέσει άνθρωπος. Μόνο ποντίκι... ή φίδι.

Σηκώνομαι από τη θέση μου και την πλησιάζω.

«Τι είναι;» ρωτά ο Αρσένιος. «Τι συμβαίνει;»

Γονατίζω δίπλα στην τρύπα. Φωτίζω μέσα, αλλά δεν διακρίνω τίποτα. Όμως, καθώς είμαι επικεντρωμένος εκεί, το διαισθάνομαι: κάποιο ερπετό πρέπει να φωλιάζει σ'αυτό το μέρος. Κάτι που κοιμάται.

Επιστρέφω κοντά στη Διονυσία και τον αδελφό της.

«Τι είναι, Οφιομαχητή;» ρωτά εκείνος.

Τους λέω.

«Μπορεί να βγει και να μας επιτεθεί;» Η Διονυσία μοιάζει ανήσυχη.

«Ενώ είμαι μαζί σας; Μάλλον όχι. Επιπλέον, τα περισσότερα ερπετά κοιμούνται βαθιά τον χειμώνα. Αλλά, αν παρ'ελπίδα μάς πλησιάσει,

θα το καταλάβω ούτως ή άλλως. Ξεκουραστείτε τώρα. Εγώ δεν χρειάζομαι ύπνο. Θα σας φυλάω.»

Ακούγοντας τους αέρηδες του Ζέφυρου να σφυρίζουν ανάμεσα από τα βουνά.

Και ο Γέρος του Ανέμου έρχεται ξανά στο μυαλό μου.

# -12

Οι φήμες εξαπλώθηκαν μέσα και γύρω από την Κιρβιάδα:

Ο Οφιομαχητής... ένας κατάμαυρος άντρας με πράσινα μαλλιά, μάλλον εξωδιαστασιακός.

Ο Οφιομαχητής... που ήταν ο «μαχητής της οργής» στην Αρένα της Κιρβιάδας και σκότωσε έναν Ανάποδο Σκαρφαλωτή με το σπαθί του και μόνο!

Ο Οφιομαχητής... που οι άγριοι Θηριόφεις των Τόπων των Παλιών Ερπετών ήταν σύμμαχοί του, και είχαν επιτεθεί σε μισθοφόρους του Άρχοντα της Κιρβιάδας για να τον πάρουν μαζί τους, να τον σώσουν.

Ο Οφιομαχητής... ο παράξενος άνθρωπος με την τρομερή, υπερφυσική δύναμη.

Ο Οφιομαχητής... που είχε αψηφήσει τον Άρχοντα της Κιρβιάδας, τον ακουστό κουρσάρο Αθανάσιο Ζερδέκη!

Ο Οφιομαχητής... ο άντρας που τα μάτια του ποτέ δεν βλεφάριζαν, σαν των ερπετοειδών· αλλά δεν ήταν ερπετοειδής: ήταν άνθρωπος και, πιθανώς, εξωδιαστασιακός!

Ο Οφιομαχητής... που κάποιοι έλεγαν πως, προτού οι φρουροί της Κιρβιάδας τον συλλάβουν και τον ρίξουν στην Αρένα, έψαχνε για ένα χαμένο πλοίο: ένα σκάφος από άλλη διάσταση το οποίο καταποντίστηκε μέσα σε μια καταιγίδα.

Ο Οφιομαχητής... που, σύμφωνα με τα λόγια ορισμένων, είχε έρθει από τα βόρεια, από την Οστρακόπολη, μαζί μ'έναν ανιψιό του Κύριου της Κιρβιάδας.

Ο Οφιομαχητής... που είχε κλέψει, μες στη νύχτα, από την Αγορά της Κιρβιάδας, μια ερπετοειδή· γιατί δεν μπορεί να ήταν άλλος αυτός που είχε επιτεθεί στους μισθοφόρους του εμπόρου Νικόλαου Οπάλθιου· αν και δεν είχαν δει το πρόσωπό του (φορούσε κουκούλα και ήταν σκοτεινά) δεν μπορεί να ήταν άλλος: είχε τρομερή δύναμη, είχαν αναφέρει οι μισθοφόροι και ο έμπορος, αφύσικη δύναμη· και πρέπει

τελικά να είχε λυγίσει τα κάγκελα του κλουβιού της φιδογυναίκας με τα χέρια του!

Ο Οφιομαχητής... Ποιος ήταν; Από πού είχε έρθει; Τι πραγματικά ζητούσε;

Ένα ήταν το βέβαιο: Είχε τώρα εξαφανιστεί· δεν πρέπει να ήταν πια στην Κιρβιάδα. Ίσως να είχε μείνει με τους Θηριόφεις, όπου κι αν κατοικούσαν αυτοί στους Τόπους των Παλιών Ερπετών (και πολλοί τρομαχτικοί μύθοι υπήρχαν σχετικά με το μέρος της κατοικίας τους).

Ο Δημήτριος Ζερδέκης υπέθετε ότι μάλλον δεν θα ξανάβλεπε τον Γεώργιο. Κρίμα, σκεφτόταν. Θα ήθελε να τον ξαναδεί. Θα ήθελε, επιπλέον, να τον ευχαριστήσει. Ο Οφιομαχητής τού είχε δώσει τόσα λεφτά με τα καμώματά του στην πόλη! Και είχε και εξοργίσει τον κακό θείο – πράγμα πάντοτε καλό. Εκτός, βέβαια, αν ήσουν εσύ που τον είχες εξοργίσει...

Ο Δημήτριος συνέχισε τη ζωή του στην Κιρβιάδα, σίγουρος ότι δεν θα ξανασυναντούσε τον Γεώργιο. Άλλωστε, ο Οφιομαχητής θα ήταν ανόητος να επιστρέψει εδώ.

Και πράγματι, εκείνο τον καιρό ο Οφιομαχητής δεν ήταν πουθενά κοντά στην Κιρβιάδα. Φεύγοντας από τους Τόπους των Παλιών Ερπετών είχε ταξιδέψει ανατολικά, φτάνοντας στη Βιλάρνη· και είχε μπει στην πόλη με την κουκούλα του σηκωμένη. Οι φρουροί δεν είχαν αντικρίσει το μαυρόδερμο πρόσωπό του. Ούτε του είχαν ζητήσει να κατεβάσει την κουκούλα του για να το δουν. Η Βιλάρνη ήταν πόλη απ'όπου περνούσαν πολλοί και διάφοροι για διάφορους λόγους· δεν γινόταν έλεγχος στον κάθε τυχαίο, μοναχικό ταξιδιώτη. Δεν συνέφερε. Μόνο όταν κυνηγούσαν κανέναν πολύ επικίνδυνο επικηρυγμένο γίνονταν τέτοιοι έλεγχοι στις πύλες· αλλά τώρα δεν κυνηγούσαν επικηρυγμένους. Και εκείνο που απασχολούσε περισσότερο το Συμβούλιο της Βιλάρνης, ετούτες τις ημέρες, ήταν οι επιθέσεις ληστών εναντίον εμπόρων και κονβόι που έρχονταν ή έφευγαν από τη Βιλάρνη. Υποψιάζονταν, φυσικά, ότι ο Άρχοντας της Κιρβιάδας κανόνιζε τουλάχιστον ορισμένες απ'αυτές τις επιθέσεις, μα δεν μπορούσαν, προς το παρόν, να κάνουν τίποτα για να τον σταματήσουν.

Κανείς δεν έδωσε σημασία στον μαυρόδερμο, κουκουλωμένο ξένο που μπήκε στη Βιλάρνη εκείνο το απόγευμα. Η πόλη είχε τις δικές της

έγνοιες. Και ο ταξιδιώτης, μην έχοντας και πολλά χρήματα μαζί του, σύντομα κατέληξε στη Χαμηλή Μεριά – μια συνοικία της Βιλάρνης που συγκέντρωνε ενδεείς εργάτες, άπορους ταξιδιώτες, ζητιάνους, μικροσυμμορίες, πένητες κάθε είδους, και πολλές γάτες και σκύλους: ολόκληρες αγέλες, συχνά επικίνδυνες. Τα πλακόστρωτα ήταν κακοδιατηρημένα, τα οικοδομήματα νόμιζες ότι έγερναν σαν να κουβαλούσαν βαριά φορτία, και παντού απλωνόταν μια δυσσομία που έμοιαζε να διεισδύει οπουδήποτε, σε όποιο μέρος κι αν ήσουν κλεισμένος. Ο Γεώργιος κατάφερε να βρει κατάλυμα σε μια από τις λεγόμενες «κουφάλες» – ανοίγματα στα πλάγια πολυκατοικιών που είχαν αρκετά παχείς τοίχους ώστε τα κοιλώματα επάνω τους να μπορούν να φιλοξενήσουν ανθρώπους, αν και μόλις και μετά βίας. Έπρεπε να είσαι κουλουριασμένος εκεί μέσα. Αρκετοί, όμως, τις προτιμούσαν τις κουφάλες γιατί δεν χρειαζόταν να πληρώσεις για να μείνεις· και σπάνια ερχόταν κανείς για να σε διώξει.

Στη Χαμηλή Μεριά περιφέρονταν συχνά άνθρωποι του Συμβουλίου που έψαχναν εργάτες για τα ορυχεία. Επιστρατευτές χεριών τούς έλεγαν στην αργκό τούτης της συνοικίας. Τριγύριζαν και ήταν πασιφανές πως δεν ταίριαζαν εδώ, ντυμένοι με καλά ρούχα, φρουρούμενοι με οπλισμένους μισθοφόρους, καθισμένοι μέσα σε οχήματα με ανοιχτές οροφές, παρατηρώντας, φωνάζοντας ότι το Συμβούλιο της Βιλάρνης ζητούσε χέρια – δυνατά κι ακούραστα χέρια – για να δουλέψουν στα ορυχεία, για να σκάψουν, να κουβαλήσουν, να χτίσουν. Το Συμβούλιο ζητούσε χέρια! Ζητούσε χέρια! Δυνατά χέρια!

Και κάμποσοι πλησίαζαν τους επιστρατευτές χεριών για να δηλώσουν πως ήταν πρόθυμοι να εργαστούν για το Συμβούλιο. Τους έπαιρναν, τότε, τα ονόματά τους και φωτογράφιζαν τις φάτσες τους, και τους έλεγαν πού να έρθουν την άλλη μέρα για να ξεκινήσουν. Στον Εργατόσταθμο, κατά κανόνα: το μέρος όπου στάθμευαν τα επιβατηγά οχήματα που μετέφεραν τους εργάτες στα ορυχεία στα Ρινέα Όρη.

Ο Γεώργιος δίστασε να πιάσει δουλειά στα ορυχεία, γιατί, απ'ότι καταλάβαινε, οι συνθήκες ήταν άθλιες και η πληρωμή επίσης – ειδικά για όσους επιστρατεύονταν από τη Χαμηλή Μεριά. Στην αργκό της Μεριάς τούς αποκαλούσαν αναλώσιμους. Έλεγαν Οι επιστρατευτές

χεριών έρχονται γι' αναλώσιμους. Γουστάρει κάνεις ν' αυτοκτονήσει; Γιατί ήταν γνωστό πως, εκτός των άλλων, τα εργατικά ατυχήματα στα ορυχεία της Βιλάρνης ήταν πολλά. Ο Πόλεμος των Σκοταδιών της Γης, τα έλεγαν κάποιοι αυτά τα ατυχήματα: Τα γαιοτελώνια του Αστερίωνα θυμώνουν που σκάβουμε τα βάθη τους και μας χτυπάνε. Άλλοι, όμως, τους χλεύαζαν ή τους έβριζαν: Ναι, σκατά κάνουν τα ψωλοτελώνια του Γαμίωνα, μαλάκες! Οι ψωλοεπόπτες του Γαμοσυμβουλίου είναι που δεν δίνουν μισό αρχίδι για τους αναλώσιμους και τους αφήνουν να ψοφάνε έτσι εκεί κάτω, γαμώ τη φάρα τους. Παρ'όλ' αυτά, υπήρχαν αρκετοί απελπισμένοι στη Χαμηλή Μεριά για ν' ανταποκρίνονται στο κάλεσμα των επιστρατευτών όταν έρχονταν φωνάζοντας μέσα από τα οχήματά τους, καλοντυμένοι και περιτριγυρισμένοι από μισθοφόρους.

Ο Γεώργιος τούς αγνοούσε. Δεν του άρεσαν οι φάτσες τους. Αλλά, συγχρόνως, αναρωτιόταν τι θα έκανε χωρίς χρήματα. Ούτε την αναζήτησή του για το χαμένο πλοίο (και το χαμένο παρελθόν του) δεν μπορούσε να συνεχίσει έτσι. Και δεν άργησε να μπλέξει και με τις συμμορίες της Χαμηλής Μεριάς. Η οργή της Έχιδνας έβραζε εντός του, και όταν άκουσε να του λένε κάτι προσβλητικό γύρισε και χτύπησε έναν· και μετά έναν άλλο, κι έναν άλλο. Μια ολόκληρη συμμορία στράφηκε εναντίον του, ορμώντας του σαν αγέλη από ανάμικτες γάτες και σκύλους. Ο Γεώργιος δεν τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας· δεν ήθελε και να τους σκοτώσει: καταλάβαινε ότι αυτό θα τον έβαζε σε μπελάδες ξανά. Χρησιμοποίησε τα χέρια και τα πόδια του, κι ένα ρόπαλο που άρπαξε από τους συμμορίτες, και μια αλυσίδα, κι άλλο ένα ρόπαλο αφότου έσπασε το πρώτο. Του χιμούσαν και τους τίναζε αποδώ κι αποκεί, μελανιασμένους και ματωμένους. Δεν άργησαν να το βάλουν στα πόδια και να τον αφήσουν ήσυχο. Η οργή του δεν είχε, όμως, κοπάσει ακόμα· και κλοτσώντας και κοπανώντας με το ρόπαλο γκρέμισε έναν ετοιμόρροπο τοίχο. Ύστερα κοίταξε να δει μήπως οι πεσμένοι είχαν τίποτα χρήσιμο πάνω τους, και πήρε ό,τι νόμιζε πως μπορεί να είχε αξία.

Μετά από δυο μέρες τον βρήκαν και του επιτέθηκαν ξανά, η ίδια συμμορία, ζητώντας εκδίκηση. Αυτή τη φορά ήταν πιο προσεχτικοί: χρησιμοποίησαν και μια βαλλίστρα που είχε (κάπως) τύχει να πέσει στα χέρια τους. Το βέλος τον κάρφωσε στον αριστερό μηρό. Οι συμ-

μορίτες νόμισαν ότι ο μαυρόδερμος ξένος ήταν τελειωμένος τώρα, όσο δυνατός κι αν ήταν, και του όρμησαν με μένος. Το ξύλο που έφαιγαν ήταν απερίγραπτο. Ύστερα το Φιλί της Έχιδνας βγήκε απ'το θηκάρι, η λεπίδα άστραψε στο φως του απογεύματος, κλέβοντας ένα χέρι, σκίζοντας έναν λαιμό, κόβοντας ένα πόδι από τον αστράγαλο. Όσοι στέκονταν ακόμα όρθιοι έφυγαν ουρλιάζοντας – και δεν σκόπευαν να τον ξαναπλησιάσουν αυτόν τον τύπο. Ήταν τρελός! Ήταν δαίμονας! Δαίμονας με μαύρο δέρμα, από άλλη διάσταση!

Και δεν ήταν οι μόνοι που τώρα ψιθύριζαν παράξενα πράγματα για τον Φιλημένο, γιατί κι άλλοι τον είχαν δει να αντιμετωπίζει έτσι τη συμμορία που λεγόταν Αγριόσκυλοι και που από εξήντα-εφτά μέλη είχε, εξαιτίας του μαυρόδερμου ξένου, πέσει στα πενήντα-τέσσερα. Χωρίς να υπολογίζει κανείς τους μόνιμα σακατεμένους ή, φυσικά, τους τραυματίες.

Δύο συμμορίες τον πλησίασαν σύντομα – μικρότερες από τους Αγριόσκυλους, οι οποίοι ήταν από τις μεγαλύτερες της Χαμηλής Μεριάς – και του πρότειναν να γίνει μέλος τους. «Φίλε, μπορείς να γίνεις κι αρχηγός άμα γουστάρεις,» του είπε η αρχηγός της μιας συμμορίας, κι ο αρχηγός της άλλης συμφώνησε: «Ναι, δεν έχουμε πρόβλημα άμα λάχει, να πούμε. Κάνεις εσύ κουμάντο.» Καταλάβαιναν ότι δεν θα είχαν τίποτα να χάσουν απ'αυτόν· οι πάντες θα τους έτρεμαν εδώ γύρω.

Ο Φιλημένος, που εκείνη την ώρα καθόταν σε μια πεζούλα με μια φιλική σαύρα πιασμένη στον ώμο του, ρώτησε: «Έχετε τίποτα για φαγητό;» Ήταν μεσημέρι, και πεινούσε.

«Φαγητό;» έκανε η γυναίκα. «Πολύ. Όσο τραβά η όρεξή σου.»

«Πάμε, τότε.» Σηκώθηκε όρθιος, και η σαύρα έφυγε απ'τον ώμο του (αλλά συνέχισε να τον παρακολουθεί για τρεις ημέρες).

Οι δύο συμμορίες ονομάζονταν Γατόμαυροι και Οπίσθιοι. Στους πρώτους έκανε κουμάντο η γυναίκα με το πράσινο δέρμα και τα μαύρα μαλλιά· στους δεύτερους, ο άντρας με το λευκό-ροζ δέρμα, το καραφλό κεφάλι, και το ένα μάτι. Δεν ήταν μεγάλες συμμορίες: οι Γατόμαυροι αριθμούσαν δέκα-εφτά μέλη, οι Οπίσθιοι είκοσι-ένα. Και τώρα έγιναν μία συμμορία με όνομα Οπίσθιοι Γατόμαυροι, στην οποία έκανε κουμάντο ο Κατάμαυρος Γάτος – δηλαδή, ο Γεώργιος, που του εί-

χαν δώσει αμέσως αυτό το παρωνύμιο λόγω του κατάμαυρου δέρματος του.

Ο Φιλημένος πέρασε κάποιο καιρό μαζί τους, βοηθώντας τους να αντιστέκονται στις εφόδους άλλων συμμοριών, βοηθώντας τους να λεηλατούν άλλες συμμορίες. Δεν έκλεβαν από σπίτια, παρά σπάνια μονάχα – όλες οι συμμορίες, όχι μόνο αυτοί – γιατί εδώ, στη Χαμηλή Μεριά, μες στα σπίτια δεν υπήρχε και τίποτα σημαντικό για να αρπάξεις. Επιπλέον, τα περισσότερα ήταν «στον κύκλο» συμμοριών, όπως έλεγαν: δηλαδή, ανήκαν σε ανθρώπους που ανήκαν σε συμμορίες. Σχεδόν όλοι οι μόνιμοι ή ημιμόνιμοι κάτοικοι της Χαμηλής Μεριάς ήταν μέλη συμμοριών· δεν μπορούσαν να σταθούν αλλιώς: τους έκλεβαν, τους κακομεταχειρίζονταν, δεν είχαν καμιά υποστήριξη ενώ οι άλλοι είχαν τουλάχιστον κάποια υποστήριξη.

Οι Οπίσθιοι Γατόμαυροι άρχισαν να συγκεντρώνουν καινούργια μέλη, γιατί, παρότι ο αρχηγός τους ήταν παράξενος και φανερά εξωδιαστασιακός – δαίμονας ίσως: αφύσικα δυνατός και οριακά τρελός, έλεγαν κάποιοι – ήταν αναμφίβολα μια «σταθερή μάντρα» και πρόσφεραν ασφάλεια και κύρος. Η φήμη τους μεγάλωνε. Δυο ολόκληρες συμμορίες δεν άργησαν να ενταχθούν στους Οπίσθιους Γατόμαυρους, μη θέλοντας φασαρίες μαζί τους.

Οι Αγριόσκυλοι τούς έβλεπαν με μίσος, και συγκεντρώναν άλλες συμμορίες γύρω τους, φτιάχνοντας μια συμμαχία – τη Συμμαχία των Αγριόσκυλων.

Ο Γεώργιος αναρωτιόταν τι σκατά έκανε εδώ, μ'αυτούς τους καριόληδες. Αισθανόταν πως είχε χάσει τον δρόμο του. Δεν πλησίαζε έτσι να μάθει τίποτα για το χαμένο πλοίο – η Βιλάρνη δεν ήταν καν παράκτια πόλη – και ούτε θυμόταν τίποτα από το παρελθόν του. Το μόνο που είχε κατορθώσει ήταν να συγκεντρώσει κάποια δηλητήρια και να οργανώσει ένα πρόχειρο εργαστήριο για αυτά. Σε πολλές περιπτώσεις τα χρησιμοποιούσε ο ίδιος, ή τα έδινε σε συμμορίτες του για να τα χρησιμοποιήσουν εναντίον εχθρών τους. Κάποια τα πουλούσε.

Τον είχαν ρωτήσει ποιος ήταν και από πού ερχόταν, αλλά δεν έδινε απαντήσεις. Ο Κατάμαυρος Γάτος είμαι, τους είπε, και δεν θυμάμαι από πού έρχομαι. Φυσικά δεν τον πίστεψαν. Αλλά δεν τους ενδιέφερε που

τους έκρυβε πράγματα για τον εαυτό του. Ήταν καλός αρχηγός· τους είχε ωφελήσει.

Το φθινόπωρο πέρασε, ο χειμώνας μπήκε. Και οι χειμώνες στη Βιλάρνη είναι, κατά κανόνα, βαρείς, κάτω από τα Ρινέα Όρη όπου βρίσκεται η πόλη. Ο Γεώργιος δεν έμενε, όμως, σε καμιά κουφάλα πλέον· έμενε σ'ένα διαμέρισμα όλο δικό του, στον πέμπτο όροφο μιας άθλιας πολυκατοικίας γεμάτης ξεφλουδισμένους τοίχους και σπασμένα τζάμια. Μαζί του είχε δύο γυναίκες που του πρόσφεραν πρόθυμα τα σώματά τους και δεν τον φοβόνταν. Ο Γεώργιος δεν είχε απαιτήσει τίποτα· αυτές είχαν έρθει να τον βρουν, πρώτα η μία, ύστερα η άλλη. Η Ρέα και η Στεφανία. Η πρώτη ήταν η παλιά αρχηγός των Γατόμαυρων, που ο Γεώργιος τής είχε πει ότι δεν βρισκόταν εδώ για να της κλέψει τη θέση – μπορούσε να κάνει κουμάντο στη συμμορία της κανονικά, τής είχε τονίσει. Η δεύτερη ήταν μια γυναίκα που υποστήριζε πως ήταν μάγισσα, αλλά δεν είχε διδαχτεί τίποτα από τα μαγικά τάγματα. Σαμάνος, σκέφτηκε ο Γεώργιος, συνειδητοποιώντας ότι ήξερε – από το μυστηριώδες παρελθόν του – τι σήμαινε αυτό. «Και τι μπορείς να κάνεις, μάγισσα;» τη ρώτησε. «Θα σου δείξω τι μπορώ να σου κάνω,» του είπε, υπομειδώντας, ενώ τα χέρια της πήγαιναν στη ζώνη του. Ο Γεώργιος τής έπιασε τους καρπούς. «Εννοώ με τη μαγεία σου. Δείξε μου τι μπορείς να κάνεις με τη μαγεία σου, γυναίκα!» Και η Στεφανία τού έδειξε. Τα μαγικά της ήταν... αμφίβολης χρησιμότητας. Μπορούσε να τρομάξει ή να καλέσει γάτες με κάτι παράξενα σφυρίγματα, και μπορούσε και να κάνει τις σκιές να λικνίζονται χτυπώντας το πόδι της ρυθμικά στο έδαφος – να λικνίζονται ανεπαίσθητα, αλλά θα νόμιζες ότι ήταν φυλλωσιές που τις κουνούσε ο άνεμος! «Δεν είναι η μαγεία μου πανίσχυρη; Και ανακαλύπτω ολοένα και περισσότερα πράγματα.»

«Σαν τι;»

«Δεν ξέρω!» γέλασε. «Δεν τάχω ανακαλύψει ακόμα!»

Πρώτη φορά, ο Γεώργιος έκανε έρωτα μαζί της μες στο σαλόνι του διαμερίσματός του, πάνω στο χαλί, καβαλώνοντας την ανάποδα σαν να ήταν γάτες οι δυο τους. Πριν από αυτό η Στεφανία έγλειφε το όργανό του μέχρι που όλη η οργή της Έχιδνας είχε συγκεντρωθεί εκεί κάνοντάς το να ορθωθεί σαν μαύρο φίδι.

Μερικές άλλες φορές, ο Γεώργιος ερωτοτροπούσε και με τις δύο συγχρόνως, και όλοι τους ήταν ευχαριστημένοι.

Μες στον χειμώνα, ξέσπασε ο πόλεμος των συμμοριών της Χαμηλής Μεριάς. Ήταν ο πρώτος τόσο μεγάλος πόλεμος συμμοριών που θυμόταν οποιοσδήποτε ζωντανός σε τούτη την άθλια συνοικία της Βιλάρνης. Η Συμμαχία των Αγριόσκυλων εξαπέλυσε επιθέσεις εναντίον της Μάντρας του Κατάμαυρου Γάτου (όπως αυτοί έλεγαν τις συμμορίες που είχαν για αρχηγό τους τον μαυρόδερμο ξένο): λεηλάτησαν σπίτια τους, χτύπησαν μέλη τους μες στη μέση του δρόμου, έκλεψαν και βίασαν. Οι Οπίσθιοι Γατόμαυροι και οι σύμμαχοί τους αμέσως αντεπιτέθηκαν, και το καταστροφικό χάος που εξαπλώθηκε στη Χαμηλή Μεριά ήταν τέτοιο που ανάγκασε τη Φρουρά της Βιλάρνης να επέμβει.

Κατά κανόνα, η Φρουρά την αγνοούσε τη Χαμηλή Μεριά· δεν έδινε σημασία στις συμμορίες της. Το Συμβούλιο δεν τις θεωρούσε κάτι το αρνητικό. Αντιθέτως, τις θεωρούσε κάτι το θετικό. Δεν ήταν επικίνδυνες για την έννομη τάξη της πόλης και κρατούσαν και μαντρωμένους διάφορους που μπορεί αλλιώς να αποδεικνύονταν άγριοι – που μπορεί να λήστευαν, να σκότωναν, ή να βίαζαν. Οι συμμορίες ήταν χρήσιμες.

Αλλά τώρα αυτό που συνέβαινε στη Χαμηλή Μεριά θορύβησε το Συμβούλιο, και η Φρουρά στάλθηκε για να το αντιμετωπίσει. Για να επαναφέρει την τάξη στη συνοικία.

Αυτό δεν αποδείχτηκε εύκολο. Οι συμμορίες είχαν εξαγριωθεί. Επιτίθονταν και στους φρουρούς – πράγμα που ποτέ παλιότερα δεν είχε παρατηρηθεί να κάνουν. Πάνοπλοι φρουροί περιφέρονταν τώρα μέσα στη Χαμηλή Μεριά πάνω σε θωρακισμένα οχήματα ή καβάλα σε άλογα, προσπαθώντας να διατηρούν την τάξη, προσπαθώντας να διαλύουν συμπλοκές. Και δεν άργησαν να μάθουν για τον μαυρόδερμο ξένο. Το Συμβούλιο είχε ήδη ακούσει γι' αυτόν από την αρχή του πολέμου των συμμοριών. Κάποιος εξωδιαστασιακός, υποτίθεται, που φημολογείτο πως είχε αφύσικη δύναμη και ήταν οπλισμένος με καλοφτιαγμένο σπαθί, και ήξερε από δηλητήρια. Πολλές συμμορίες είχαν συγκεντρωθεί γύρω του βλέποντάς τον ως αρχηγό.

Οι φήμες γι'αυτόν έφερναν στο νου των Συμβούλων όσα είχαν ακούσει για κάποιον Οφιομαχητή, έναν μονομάχο της Αρένας της Κιρβιάδας ο οποίος είχε ξεφύγει από τον έλεγχο του Αθανάσιου Ζερδέκη και λεγόταν πως ήταν φίλος των Θηριόφρων των Τόπων των Παλιών Ερπετών. Μπορεί να επρόκειτο για το ίδιο άτομο; Έμοιαζε εξωφρενικό...

Το Συμβούλιο, ωστόσο, έδωσε εντολές στη Φρουρά να αναζητήσει αυτό τον Κατάμαυρο Γάτο, για να μιλήσουν μαζί του.

Μέχρι στιγμής, είχε τύχει οι φρουροί να τον δουν σε τρεις, τέσσερις συμπλοκές, μα δεν είχε τύχει να τον αντιμετωπίσουν. Δεν φαινόταν πρόθυμος να στραφεί εναντίον τους, ή να στρέψει τις συμμορίες του εναντίον τους. Στις περισσότερες περιπτώσεις, έκανε νόημα στους δικούς του να απομακρυνθούν από τη Φρουρά και να φύγουν.

Ο Γεώργιος δεν ήθελε και στη Βιάρνη να έχει προβλήματα με τη Φρουρά. Στην Οστρακόπολη και στην Κιρβιάδα τέτοιες επαφές μόνο κακό τού είχαν φέρει. Ωστόσο, καταλάβαινε ότι κι εδώ είχε ουσιαστικά μπλέξει με τη Φρουρά, αν και όχι άμεσα ίσως. Είχε μπλέξει επειδή ήταν μπλεγμένος με τις συμμορίες της Χαμηλής Μεριάς. Ενώ, παράλληλα, νόμιζε πως έχανε τον χρόνο του.

«Λοιπόν,» είπε στους συμμορίτες του – σ'αυτούς που έκαναν κουμάντο ανάμεσα στους συμμορίτες του, γιατί όλοι οι συμμορίτες ήταν πολλοί πλέον για να τους μιλά απευθείας. «Δε θέλω ιστορίες με τη Φρουρά. Δε θα χτυπάτε φρουρούς; καλώς; Αφήστε τους να κάνουν τη δουλειά τους και--»

«Μα αυτοί μάς χτυπάνε, Κατάμαυρε!»

«Εσείς δεν θα τους χτυπάτε.»

«Μα θα μας λιανίσουν, οι πούστηδες!»

«Να τους χτυπάτε μόνο όταν δε μπορείτε να κάνετε αλλιώς. Με καταλαβαίνεις ή όχι, Γεώργιε;» γρύλισε ο Γεώργιος αντικρίζοντας τον συνονόμάτό του, ενώ ένιωθε την οργή της Έχιδνας να προσπαθεί να τον στρέψει εναντίον των συμμοριτών.

«Και τις άλλες φορές τι θα γίνει, ε; Να τους αφήνουμε να μας κοπανάνε;»

«Με καταλαβαίνεις ή όχι;» βρυχήθηκε ο Φιλημένος και, πλησιάζοντάς τον με δυο μεγάλες δρασκελιές, τον άρπαξε απ'τον λαιμό με το ένα χέρι. Τον σήκωσε από το έδαφος.

Τα μάτια του Γεώργιου, του συμμορίτη, γούρλωσαν, η γαλανόδερμη όψη του μαύρισε, κουνούσε τα χέρια και τα πόδια του σαν χταπόδι έξω απ'το νερό, έκρωζε σαν πουλί που το πνίγουν.

Ε, άφησέ τον! φώναζαν οι άλλοι. Άφησέ τον, ρε! Έχει δίκιο ο Εφτάψυχος (το παρωνύμιο του Γεώργιου που τώρα στραγγαλιζόταν), έχει δίκιο!

Ο Φιλημένος τον πέταξε πάνω σ'άλλους δύο, σωριάζοντάς τους κάτω όλους.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που τους είχε τρομάξει με την οργή του που ξεσπούσε σαν θύελλα, και πάντοτε υποχωρούσαν μπροστά σ'αυτή την τρομερή οργή και την τρομερή δύναμη. Πάντα. Επειδή έτσι τους συνέφερε, εκτός των άλλων· ο Κατάμαυρος Γάτος τούς είχε οδηγήσει σε καλύτερες μέρες. Τώρα, όμως, τους έλεγε πράγματα αλλόκοτα. Αντί να τους υποστηρίζει, τους ζητούσε να κάθονται και να τρώνε ξύλο απ'τους ροπαλοχέρηδες. Ήταν παράλογος. Είχε τρελαθεί τελείως; Γιατί ήδη πίστευαν ότι πρέπει να ήταν λίγο τρελός.

«Τι θα κάνουμε άμα έρχονται και μας βαράνε, ε; Θα μας πεις;» τον ρώτησε μια γυναίκα. «Τι θα κάνουμε;»

«Σας είπα: θα τους χτυπάτε μόνο άμα δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Διαφορετικά, θα γυρίζετε και θα φεύγετε. Το μόνο που θέλουν είναι να σταματήσουν τον πόλεμο· δε θέλουν τίποτ' άλλο από εσάς!»

«Και οι Αγριόσκυλοι θάρχονται και θα μας κοπανάνε!» είπε ένας άλλος. «Άμα δεν τους κοπανάμε κι εμείς, πώς θα τους διαλύσουμε; Άμα κάνουμε όπως ζητά η Φρουρά, πώς θα τους διαλύσουμε;»

Ο Γεώργιος πάλευε μέσα του με την τρομερή οργή του. Έσφιξε τη γροθιά του. «Αν ξαναμάθω πως κανείς επιτέθηκε σε φρουρούς θα του σπάσω το κεφάλι!» απείλησε, και ύστερα έφυγε από τη συγκέντρωσή τους προτού κάνει τίποτα που θα το μετάνιωνε.

Τους άφησε συγχυσμένους και θυμωμένους πίσω του, να έχουν αρχίσει να αναρωτιούνται αν ο Κατάμαυρος Γάτος ήταν αυτός που ήταν στην αρχή.

Την επόμενη μέρα, η Φρουρά ξεκίνησε να τον αναζητά μέσα στη Χαμηλή Μεριά. Έλεγαν πως το Συμβούλιο ήθελε να δει τον άντρα που ονόμαζαν Κατάμαυρο Γάτο· ήθελε να του μιλήσει προσωπικά. Πού ήταν ο Κατάμαυρος Γάτος; Ας παρουσιαζόταν! Ας παρουσιαζόταν!

Το κάλεσμα δεν άργησε να φτάσει στ'αφτιά του Φιλημένου, όμως δεν ήταν πρόθυμος να συναντήσει το Συμβούλιο της Βιλάρνης ή κάποιον αντιπρόσωπό του. Είχε κακή πείρα από άρχοντες πόλεων. Ουμόταν πολύ καλά τον Κύριο της Κιρβιάδας, και φοβόταν ότι ίσως το Συμβούλιο να του είχε στήσει κάποια παγίδα. Αλλά, συγχρόνως, αισθανόταν ήδη παγιδευμένος εδώ στη Χαμηλή Μεριά της Βιλάρνης. Έχανε τον χρόνο του... Έχανε τον χρόνο του!

Η οργή του διέλυσε το διαμέρισμά του στον πέμπτο όροφο, το ρήμαξε, ενώ η Ρέα έφευγε τρομαγμένη, τρέχοντας, μη μένοντας ούτε για να φορέσει τις μπότες της.

Η Στεφανία τη συνάντησε απέξω, στον διάδρομο, έχοντας φτάσει εκεί ανεβαίνοντας τις σκάλες (ο ανελκυστήρας της πολυκατοικίας δεν δούλευε εδώ και πολλά χρόνια). «Τι έγινε;» ρώτησε. «Τι έγινε μέσα;»

«Τίποτα, μα την Έχιδνα! Δηλαδή, δεν ξέρω τι τον έπιασε. Του είπαν για το κάλεσμα του Συμβουλίου και μετά άρχισε να σπάει τα πάντα! Σαν να είχε τρελαθεί.»

Η Στεφανία, συνοφρυωμένη, βάδισε προς την ανοιχτή πόρτα του διαμερίσματος περνώντας ανάμεσα από τον συγκεντρωμένο κόσμο στον διάδρομο.

«Περίμενε!» Η Ρέα τη γράπωσε απ'τον ώμο. «Μπορεί να σε χτυπήσει. Μπορεί να... Δεν ξέρω τι μπορεί νάχει πάθει.»

Αλλά η Στεφανία την αγνόησε. Απομάκρυνε το χέρι της Ρέας από τον ώμο της και συνέχισε. Οι άλλοι κοίταζαν τη μικρόσωμη, πρασινόδερμη μάγισσα να ζυγώνει την πόρτα του διαμερίσματος του Κατάμαυρου Γάτου χωρίς να μιλάνε. Την είχαν για περίεργη, ούτως ή άλλως, και δεν τους ένοιαζε και πολύ γι'αυτήν. Ήταν αλήτισσα· προτού έρθει εδώ και προσκολληθεί στον Κατάμαυρο, καμιά συμμορία δεν την ήθελε. Την είχαν πλακώσει στο ξύλο, πολλές φορές, διάφοροι.

Η Στεφανία στάθηκε στο κατώφλι της εισόδου του διαμερίσματος, αντικρίζοντας μέσα τον ρημαγμένο χώρο. Ο Γεώργιος εκτόξευε, εκείνη τη στιγμή, την τελευταία άθικτη καρέκλα έξω από την ήδη θρυμ-

ματισμένη μπαλκονόπορτα. Το έπιπλο πέρασε, ιπτάμενο, από το μπαλκόνι και κατέληξε κάπου μακριά – απ'όπου μια ξαφνική κραυγή αντήχησε.

Ο Γεώργιος, γρυλίζοντας σαν θηρίο, γρονθοκόπησε τον τοίχο πλάι στο κάδρο με το καράβι (ένας πίνακας της πλάκας, από έναν ζωγράφο μιας τοπικής συμμορίας ο οποίος τους πουλούσε): τον γρονθοκόπησε μία, δύο, τρεις φορές – ανοίγοντας τρύπα.

Τρύπα! σκέφτηκε η Στεφανία, παρατηρώντας τον με μάτια γουρλωμένα. Με το χέρι του! Αισθάνθηκε να τρέμει προς στιγμή. Αισθάνθηκε τον λαιμό της ξερό.

Ο Γεώργιος τότε αντιλήφτηκε την παρουσία της – την είδε με τις άκριες των ματιών του – και στράφηκε τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας που κρεμόταν από τη ζώνη του.

«Εγώ είμαι!» είπε τσυριχτά η Στεφανία, υψώνοντας τα χέρια. «Εγώ είμαι.»

«Τι θέλεις;» φώναξε εκείνος, θηκαρώνοντας ξανά το σπαθί μ'ένα έντονο, διαπεραστικό χχσσοστ! που αντήχησε σαν σύριγμα ερπετού.

«Απλά... απλά ήρθα... Τι συμβαίνει; Υπάρχει κάνα πρόβλημα;»

«Ναι,» γρύλισε ο Γεώργιος, «υπάρχει. Υπάρχει γαμημένο πρόβλημα!» Άρπαξε τον καναπέ, απότομα, υψώνοντάς τον πάνω απ'το κεφάλι του με τα δύο χέρια – και δεν ήταν κανένα ελαφρύ έπιπλο αυτό.

Η Στεφανία τρόμαξε, αλλά δεν απομακρύνθηκε γιατί είδε ότι ο Κατάμαυρος δεν έστρεφε τον καναπέ προς το μέρος της· τον έστρεφε προς την πόρτα της κουζίνας–

–και τον εκτόξευσε. Κομμάτια πετάχτηκαν από τον τοίχο και το έπιπλο, και η πόρτα γκρεμίστηκε.

«ΤΙ ΚΑΝΩ ΕΔΩ;» κραύγασε ο Γεώργιος στρεφόμενος να ατενίσει τη Στεφανία με φλεγόμενα μάτια. «ΤΙ ΚΑΝΩ ΕΔΩ;»

«Τι...» ψέλλισε εκείνη. «Τι εννοείς; Με – με ρωτάς, δηλαδή; Τι – τι θες να σου–;»

Ο Γεώργιος άρπαξε από κάτω την κάπα του με τις πολλές τσέπες και, φορώντας την, βάδισε προς την έξοδο του διαμερίσματος, με τις γροθιές του σφιγμένες. «Φεύγω αποδώ,» γρύλισε. «Φεύγω!»

Η Στεφανία πετάχτηκε πίσω, φοβούμενη ότι μπορεί να τη χτυπούσε. Αλλά εκείνος δεν τη χτύπησε, την προσπέρασε, βγαίνοντας απ'το

διαμέρισμα, διασχίζοντας τον διάδρομο που ήταν γεμάτος ανθρώπους – συμμορίτες από τις συμμορίες που τον ακολουθούσαν. Κανείς δεν του μιλούσε, τον κοίταζαν τρομαγμένοι. Ο Γεώργιος άρπαξε έναν και τον πέταξε πάνω σ'έναν άλλο· γρονθοκόπησε στα πλευρά μια γυναίκα που έκανε να γυρίσει και να φύγει, διπλώνοντάς την. «Τι θέλετε από μένα;» τους γρύλισε. «ΕΕ; Τι ζητάτε από μένα; Γαμιόληδες!» Έτρεχαν να κρυφτούν, μέσα σε πόρτες, πάνω στη σκάλα, ανεβαίνοντας και κατεβαίνοντας. Η Ρέα είχε ήδη εξαφανιστεί· δεν ήταν εκεί.

Η Στεφανία, νιώθοντας για κάποιο λόγο μαγνητισμένη απ'αυτό τον αλλόφρονα – μαγνητισμένη όπως και όταν πρωτοείχε έρθει να τον βρει – τον ακολούθησε, ενώ εκείνος τώρα κατέβαινε τη σκάλα της πολυκατοικίας κλοτσώντας όποιον τύχαινε ν'απαντήσει στο διάβα του, στέλνοντάς τον να κατρακυλήσει.

«Πού πας;» ρώτησε η Στεφανία. «Πού θα πας; Πού πας;»

Ο Γεώργιος την αγνόησε. Έφτασε στο ισόγειο και βγήκε από την έξοδο της πολυκατοικίας, εξακολουθώντας να σπρώχνει και να κλοτσά όποιον αποδεικνυόταν τόσο ανόητος ώστε να βρεθεί μπροστά του. Ήταν σαν φύλλα που τα σκόρπιζε ο άνεμος.

Η Στεφανία τον ακολούθησε και στους δρόμους της Χαμηλής Μεριάς, καθώς εκείνος βάδιζε αποφασιστικά εκεί αδιαφορώντας για τα βλέμματα που του έριχναν, έχοντας σκοπό να φύγει από τούτο το μέρος, να φύγει από ολόκληρη τη γαμημένη πόλη της Βιλάρνης. Το γαμημένο Συμβούλιο! Τι ήθελε το γαμημένο Συμβούλιο απ'αυτόν; Αρκετά! Αρκετά! Δεν του χρειάζονταν κι άλλοι καριόληδες σαν τον Αρχικαριόλη της Κιρβιάδας! Θα τους σκότωνε όλους αν δεν τον άφηναν να φύγει απ'τη γαμημένη πόλη τους! Θα τους σκότωνε όλους!

Η Στεφανία τον ακολουθούσε. Μόνο η Στεφανία· κανείς άλλος. Τον φοβόνταν. Τον έτρεμαν. Νόμιζαν ότι είχε τελείως τρελαθεί.

Οι εχθροί του τον είδαν επίσης, και θεώρησαν πως είχε πλέον χάσει τα μυαλά του έτσι όπως βάδιζε, αφύλαχτος εν καιρώ πολέμου μες στη Μεριά. Ευκαιρία, λοιπόν, να τον καθαρίσουν και να ξεμπλέξουν με τον Κατάμαυρο Γάτο μια και καλή! σκέφτηκαν.

«Επάνω του, ρε! ΕΠΑΝΩ ΤΟΥ!» κρούγασε ο Αρχισυμμορίτης των Αγριόσκυλων, και: «Λιανίστε τον!» ούρλιαξε η γυναίκα του, η Αρχισυμμορίτισσα, που την έλεγαν η Μεγάλη Σκύλα. Και, καθώς αυτοί φώνα-

ζαν, ένα μικρό φουσάτο από συμμορίτες ορμούσε καταπάνω στον Γεώργιο, ξεπροβάλλοντας από σοκάκια και πόρτες, πηδώντας από μπαλκόνια, βγαίνοντας πίσω και μέσα από παλιά οχήματα, ορισμένα από τα οποία δεν λειτουργούσαν πλέον.

Ο Γεώργιος ξεθηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας, τράβηξε το βελονοβόλο από την κάπα του, κι άρχισε να τους χτυπά αλύπητα. Δε μπορούσαν να τον πλησιάσουν· ούτε αυτόν ούτε τη Στεφανία, η οποία είχε ξαφνικά ζαρώσει πλάι του, τραβώντας ένα στιλέτο απ'το μανίκι της, βλέποντας τους εχθρούς να τους κυκλώνουν. Το λεπίδι του Γεωργίου έμοιαζε να σχηματίζει μια περιφέρεια θανάτου γύρω του, τινάζοντας αίματα, συρίζοντας σαν γιγάντιο φίδι, ανεμίζοντας και σκοτώνοντας.

«Χτυπήστε του τα πόδια, ρε!» φώναξε ο Αρχισυμμορίτης των Αγριόσκυλων, ο Μέγας Σκύλος. «Ρίξτε τον χάμω! Ο Άρχοντας της Κιρβιάδας λένε πως πληρώνει άμα κάποιος τού τον πάει! Θα πλουτίσουμε!»

Ο Άρχοντας της Κιρβιάδας! Αυτό το όνομα αντήχησε σαν αστραπή οργής στο μυαλό του ήδη εξοργισμένου Γεωργίου. Σαν ξερά ξύλα να έπεσαν μέσα σε μαινόμενη πυρκαγιά. Σαν λάδι να έπεσε μέσα της. Σαν ενεργειακά υγρά να έπεσαν μέσα της – προκαλώντας έκρηξη.

«Θα του στείλω τα κομμάτια σας!» κραύγασε ο Φιλημένος, και το Φιλί της Έχιδνας τούς λιάνιζε, ενώ τα βλήματα είχαν πλέον τελειώσει στο βελονοβόλο του και ήταν ξανά κρυμμένο στην κάπα του.

Τον τραυμάτισαν. Ορισμένοι απ'αυτούς κατάφεραν να τον χτυπήσουν αποδώ κι αποκεί· μα κανένα τραύμα δεν ήταν ικανό να τον ρίξει. Κι όταν επιχείρησαν να τον πιάσουν με δίκτυ, εκείνος το έσκισε με το Φιλί. Όταν επιχείρησαν να τον παγιδέψουν με μακριές αλυσίδες και μακριά μαστίγια, εκείνος τα έκοψε. Και τώρα είχαν έρθει πια και οι συμμορίτες της δικής του συμμαχίας για να τον υποστηρίξουν, και χτυπούσαν τους συμμορίτες της Συμμαχίας των Αγριόσκυλων. Τους χτυπούσαν γρήγορα, προτού σκάσει μύτη η Φρουρά και χαλάσει το πράγμα.

Η Στεφανία εξακολουθούσε να είναι δίπλα στον Κατάμαυρο Γάτο, θεωρώντας το το πιο ασφαλές μέρος για να βρίσκεται ετούτη τη στιγμή.

Όταν οι εχθροί τράπηκαν σε φυγή, ο Γεώργιος συνέχισε να βαδίζει προς τα εκεί όπου βάδιζε πριν, νιώθοντας την οργή του να έχει κοπάσει κάπως, λουσμένος στο κόκκινο αίμα των αντιπάλων του αλλά και στο δικό του αίμα που ήταν σκούρο-μπλε, σημαδεύοντάς τον ως εξωδιαστασιακό σίγουρα. Και όσοι ήξεραν υπέθεταν ότι ήταν από τη Μοργκιάνη, γιατί μόνο εκεί, έλεγαν, οι μαυρόδερμοι είχαν μπλε αίμα.

Ο Γεώργιος αγνοούσε τους συμμορίτες που του φώναζαν να επιστρέψει, να μη φύγει.

Η Στεφανία τον ακολούθησε ξανά. «Πού πας; Πού πας, γαμώτο; Γιατί την κοπανάς έτσι; Τους λιανίσαμε μαζί σου! Δε βλέπεις τι μπορούμε να κάνουμε μαζί σου;»

Είχαν πλέον φτάσει στις παρυφές της Χαμηλής Μεριάς, και ο Γεώργιος, νιώθοντας πιο νηφάλιος τώρα, είχε προ πολλού θηκαρώσει το σπαθί του και σηκώσει την κουκούλα του στο κεφάλι. «Πάρε δρόμο,» είπε στη Στεφανία. «Φεύγω από τούτη τη γαμημένη πόλη.»

«Γιατί;»

«Δε γουστάρω να είμαι εδώ, εντάξει;» Βάδιζαν τώρα σε άλλους δρόμους, έξω από τη Χαμηλή Μεριά.

«Επειδή το Συμβούλιο σε κάλεσε; Φοβάσαι το Συμβούλιο; Έχει τρέξει κάτι-;»

«Δε φοβάμαι κανέναν. Πάρε δρόμο τώρα! Σου είπα: φεύγω απ'τη Βιλάρνη.»

«Έχει τρέξει κάτι μαζί σου και με το Συμβούλιο; Από παλιά;»

Ο Γεώργιος την αγνόησε, συνεχίζοντας να βαδίζει.

«Και πού θα πας;» τον ρώτησε εκείνη, ακολουθώντας τον. «Πού θα πας, άμα την κάνεις αποδώ;»

«Κάπου όπου δε θες νάρθεις μαζί μου. Δρόμο, οπότε!»

Η Στεφανία, όμως, τον ακολουθούσε. «Θα έρθω κι εγώ.»

«Είσαι μαλακισμένη;» γρύλισε ο Γεώργιος, γυρίζοντας ξαφνικά για να την αρπάξει απ'τον λαιμό και να την κολλήσει σ'έναν τοίχο. «Ξέρεις πού θα πάω; Ξέρεις;»

Δε μπορούσε να του απαντήσει.

Ο Γεώργιος την άφησε. «Στα Ρινέα Όρη πηγαίνω. Μέσα στα Ρινέα Όρη. Και είναι χειμώνας. Εγώ μπορεί να ζήσω. Για σένα δεν ξέρω. Δρόμο, οπότε.»

Η Στεφανία έβηξε μερικές φορές. «Θα έρθω,» επέμεινε, ατενίζοντάς τον με μάτια οργισμένα, που γυάλιζαν. «Δεν έχω τίποτα να κάνω εδώ. Κι άμα την κοπανήσεις θα με κυνηγήσουν. Η συμμαχία σου θα διαλυθεί άμα την κοπανήσεις, κι εγώ όλοι ξέρουν ότι πηδιόμουν μαζί σου. Θα με κυνηγήσουν οι εχθροί σου. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, ποτέ δε μ'άρεσε εκεί, μαζί μ'αυτούς.»

«Είσαι τρελή,» μούγκρισε ο Γεώργιος και, στρεφόμενος, συνέχισε να βαδίζει.

Η Στεφανία τον ακολούθησε.

Προτού βγουν από τη Βιλάρνη, ο Γεώργιος πήγε σ'έναν έμπορο που ήξερε πως πουλούσε ρούχα· τον είχε επισκεφτεί και παλιότερα. Αγόρασε από εκεί μια ζεστή κάπα με γούνα κι ένα ζευγάρι μπότες, επίσης με γούνα στο εσωτερικό, και τα έδωσε στη Στεφανία.

«Γιατί πηγαίνουμε στα βουνά;» τον ρώτησε εκείνη καθώς περνούσαν από τη Ρινέα Πύλη, τυλιγμένοι στις κάπες τους και με τις κουκούλες στα κεφάλια, για να τους προστατεύουν από τον ψυχρό άνεμο και να κρύβουν τα πρόσωπά τους. Η Στεφανία είχε, επίσης, βγάλει καθοδόν τα φθαρμένα παπούτσια της (πετώντας τα σε μια ζητιάνα σε μια γωνία) και είχε φορέσει τις μπότες με τη γούνα.

Οι φρουροί της Ρινέας Πύλης δεν είχαν επιχειρήσει να τους σταματήσουν, ούτε τους είχαν ζητήσει να κατεβάσουν τις κουκούλες τους· όπως κι όταν ο Φιλημένος είχε πρωτοέρθει στη Βιλάρνη έτσι και τώρα δεν κυνηγούσαν κανέναν επικηρυγμένο και δεν έκαναν τέτοιους ελέγχους.

«Μέσα στα Ρινέα Όρη,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος στη φίλη του που θεωρούσε ότι δεν ήταν με τα καλά της, «είναι κάποιοι που μ'ενδιαφέρουν. Έχω ακούσει να μιλάνε γι'αυτούς.»

«Ποιους; Ποιοι είναι;»

Ένα μεγάλο τρένο ερχόταν προς τη Βιλάρνη, βροντώντας επάνω στον σιδηρόδρομο, καθώς οι δυο τους διέσχιζαν τα περίχωρα της πόλης πριν από τους πρόποδες των ψηλών βουνών που χιόνια φαινόταν στις κορφές τους. Όσες δεν ήταν κρυμμένες ανάμεσα στα σύννεφα. Αλλά και οι πλαγιές ήταν επίσης χιονισμένες. Και πριν από πέντε μέρες είχε χιονίσει ακόμα και μες στη Βιλάρνη. Τώρα απλά φυσούσε ξερός, παγερός αέρας.

«Οι Μοναχοί του Ανέμου,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

«Οι...; Μα αυτοί λένε πως είναι σε... σε κάποια βουνοκορφή! Και λένε πως δεν ξέρουν όλοι τον δρόμο για να φτάσουν εκεί. Λένε πως... πως μπορεί να χαθείς και—»

«Σου είπα να την κοπανήσεις, μικρή, δε σ'το είπα;»

Η Στεφανία έμεινε σιωπηλή για λίγο καθώς βάδιζε πλάι του. Ύστερα είπε, πεισματάρικα: «Όχι· θα έρθω.»

«Όπως σ'αρέσει.»

Αγνοώντας τον δρόμο που πήγαινε προς τα ορυχεία της Βιλάρνης, ανέβηκαν στους πρόποδες των Ρινέων Ορέων, περνώντας από μέρη με χαμηλό χειμερινό χόρτο, μεγάλους βράχους, αειθαλή δέντρα, ενώ ψηλά ένας ουρανοκόφτης φαινόταν να φτερουγίζει. Η Στεφανία τον κοίταξε με κάποιο φόβο. Είχε ακούσει πως αυτά τα τρομερά πουλιά επιτίθονταν ακόμα και σ'ανθρώπους· και κανείς δεν μπορούσε να τους κρυφτεί: έβλεπαν μέχρι και μέσα σε σπηλιές, σύμφωνα με τις φήμες.

«Γιατί, όμως, θες να πας εκεί;» τον ρώτησε. «Ποιος ο λόγος;»

«Έχω τον λόγο μου,» αποκρίθηκε μόνο εκείνος. Είχε κατά τύχη μάθει, εκτός των άλλων, ότι οι Μοναχοί του Ανέμου «έστελναν στον άνεμο του Ζέφυρου την οργή τους», την έδιωχναν μακριά τους, και αναρωτιόταν αν μπορούσαν να κάνουν το ίδιο και για την οργή ενός Φιλημένου της Έχιδνας. Τι είχε να χάσει με το να τους επισκεφτεί; Αν καταπολεμούσε αυτή την οργή, ίσως κατάφερνε ν'ανακαλύψει το χαμένο παρελθόν του...

«Θα μου πεις, τουλάχιστον, τ'όνομά σου; Το πραγματικό σου όνομα;» ζήτησε η Στεφανία ύστερα από λίγο.

«Γεώργιος.»

«Γεώργιος;»

«Ναι.»

«Μα δεν είσαι εξωδιαστασιακός; Νόμιζα ότι ήσουν εξωδιαστασιακός... Αλλά μπορεί βέβαια και σ'άλλες διαστάσεις να χρησιμοποιούν το όνομα Γεώργιος. Το χρησιμοποιούν, έτσι δεν είναι;»

Ο Φιλημένος δεν της απάντησε, προσπαθώντας να διώξει την οργή του. Επικεντρώνοντας το μυαλό του στο βάδισμα.

Από τους πρόποδες μπήκαν στα βαθιά Ρινέα Όρη και συνέχισαν να ταξιδεύουν εκεί, πάνω σε πλαγιές, πλάι σε χαράδρες, μέσα σε δύσβατα μονοπάτια. Οι μέρες περνούσαν, και το κρύο μονάχα δυνάμωνε. Ο Γεώργιος κυνηγούσε κάποια θηρία· ήταν καλός κυνηγός, και η δύναμή του τον βοηθούσε. Έναν λύκο τον έπνιξε με τα χέρια του. Έναν από τους μεγάλους Ρινέους λύκους. Τον έψησαν και έφαγαν το κρέας του. Το τομάρι του το πούλησαν σε κάτι ντόπιους. Τα Ρινέα Όρη δεν ήταν τελείως έρημα από ανθρώπους· υπήρχαν μερικά χωριά πάνω σε απόκρημνα και λιγότερο απόκρημνα μέρη. Οι κάτοικοι ήταν αρκετά άγριοι, μα μπορούσες να συνεννοηθείς μαζί τους. Όλοι, βέβαια, έβλεπαν τους ταξιδιώτες με καχυποψία. Σ'ένα χωριό επιχείρησαν να χτυπήσουν τον Γεώργιο και, μετά, αφού είδαν ότι ήταν πιο δυνατός από αυτούς, του πρόσφεραν τη φιλοξενία τους.

Η Στεφανία, μες στο κρύο και το άγριο τοπίο, ανακάλυψε ότι μπορούσε ν'ακούσει μακριά, πολύ μακριά, χρησιμοποιώντας τους αγέρηδες, και μπορούσε και να τρομάξει τις Ρινέες γάτες όπως τρόμαζε τις γάτες των πόλεων – αν και οι Ρινέες ήταν πολύ μεγαλύτερες και κυνηγούσαν ακόμα κι ανθρώπους, όχι ποντίκια. Το τρίχωμά τους ήταν λευκό, και κρύβονταν εύκολα μες στο χιόνι. Είχαν δύο μακρείς κυνόδοντες που κατέβαιναν κυρτώνοντας από την επάνω μεριά του στόματός τους. Τα μούσια τους ήταν πελώρια. Τα μάτια τους γυαλιστερά – γκρίζα ή γαλανά. Οδοντόγατες, τις ονόμαζαν ορισμένοι, ενώ στα χωριά των Ρινέων Ορέων αυτούς τους γάτους τούς αποκαλούσαν Μεγαλόδοντες ή Λευκοφονιάδες.

Σε μια βουνοκορφή, στα κεντρικά των Ρινέων, αντίκρυ σ'ένα πετρόχτιστο οικοδόμημα, ένας γέροντας καθόταν και, αγνοώντας το κρύο, κάπνιζε ήρεμα την πίπα του που ήταν γεμάτη με Ζέφυρου Νέφη. Ο αγέρας παιχνιδιζε με τα μακριά μαλλιά και την πλούσια γενειάδα του, που ήταν και τα δύο κατάλευκα σαν το χιόνι που απλωνόταν τριγύρω.

Ο γέροντας κάπνιζε, και περίμενε· και δεν ξαφνιάστηκε καθόλου όταν είδε τους δύο επισκέπτες να έρχονται από το μονοπάτι. Κουκουλοφόροι και τυλιγμένοι με κάπες. Η μία μικρόσωμη, ο άλλος φανερά πιο μεγαλόσωμος.

Ο γέροντας έμεινε ακίνητος, αφουγκραζόμενος τα σφυρίγματα των ανέμων.

Οι ταξιδιώτες τον πλησίασαν, κι εκείνος δεν έδειξε φόβο παρότι ελάχιστοι έρχονταν εδώ, ειδικά τέτοια εποχή.

«Αυτό είναι το Μοναστήρι του Ανέμου;» ρώτησε ο Γεώργιος δείχνοντας το πετρόχτιστο οικοδόμημα που φαινόταν πίσω από τον καθισμένο γέροντα σε απόσταση περίπου πενήντα μέτρων.

«Καλωσόρισες, άντρα με τη μεγάλη οργή,» αποκρίθηκε ο Γέρος του Ανέμου, αδειάζοντας ήρεμα την πίπα του στον παγερό αέρα. «Σε περιμέναμε.» Και χαμογέλασε μέσα από τη γενειάδα του, κάνοντας ένα ρίγος να διατρέξει τον Γεώργιο το οποίο δεν είχε σχέση με το κρύο.

# 13

Το πρωί βλέπω πως η Διονυσία είναι ακόμα καλύτερα: τα εξανθήματα στο πρόσωπό της έχουν σχεδόν εξαφανιστεί, και δεν την ακούω να αναπνέει με δυσκολία. Η επαφή της με τους φαρμακοβατράχους ήταν πολύ φευγαλέα για να την επηρεάσει για μεγάλο χρονικό διάστημα, όπως το περίμενα.

Ο καιρός, όμως, δεν είναι καλός. Καθώς στέκομαι στο στόμιο της σπηλιάς μας βλέπω χιόνι να πέφτει, στροβιλιζόμενο μες στον άνεμο. Έχει ξεκινήσει να χιονίζει εδώ και δύο ώρες, λίγο πριν από την αυγή. Λευκοί μανδύες τυλίγουν τους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος, και στο μυαλό μου έρχεται ένα παλιότερο ταξίδι μέσα από βουνά, από ψηλότερα βουνά: από τα Ρινέα Όρη. Ας ελπίσουμε ότι αυτό το ταξίδι δεν θα είναι ούτε τόσο δύσκολο ούτε τόσο επικίνδυνο όσο εκείνο. Όταν φτάσουμε στο πέραςμα που οδηγεί στη Σκιάπολη δεν πρέπει να έχουμε προβλήματα πια.

«Κάνει κρύο, Οφιομαχητή,» παρατηρεί ο Αρσένιος. Εκείνος και η Διονυσία έχουν μόλις ξυπνήσει. «Πιο κρύο από χτες.»

«Χιονίζει,» του λέει η αδελφή του.

«Αα,» κάνει εκείνος, «όλα τα βλέπεις, Διονυσία, κι εγώ τίποτα»· και γελά ξερά.

Είναι καθισμένοι οι δυο τους κοντά στη φωτιά την οποία έχω ταΐσει με επιπλέον ξύλα πιο πριν. Αυτά ήταν και τα τελευταία που είχα μαζί μου.

«Πού είναι ο Οφιομαχητής;» ρωτά ο Αρσένιος.

«Εδώ είμαι.»

«Υπάρχει τίποτα για φαγητό; Ψοφάω της πείνας.» Η Ευθαλία είναι τυλιγμένη γύρω από τον πήχη του, χωμένη μες στο μανίκι του· φαίνεται να της αρέσει ο Αρσένιος. Αποφάσισε τελικά να με εγκαταλείψει;

«Τίποτα, δυστυχώς. Αλλά θα το έχω υπόψη μου καθώς θα ταξιδεύουμε.»

Βγαίνουμε από τη σπηλιά και αρχίζουμε να οδοιπορούμε ξανά, παρά το χιόνι και τον άνεμο, έχοντας τις κάπες τυλιγμένες γύρω μας, με τις κουκούλες σηκωμένες στο κεφάλι. Κόβω δυο μακριά κλαδιά από ένα ψηλό αειθαλές δέντρο και τα δίνω στη Διονυσία και τον Αρσένιο για να τα χρησιμοποιούν ως μπαστούνια. Εγώ δεν χρειάζομαι μπαστούνι.

Ο Αρσένιος μου λέει: «Ίσως ακόμα να μπορούν να σε βρουν τα βατράχια, Οφιομαχητή.»

«Ναι,» παραδέχομαι, «ίσως.» Δεν έχει περάσει μια ολόκληρη μέρα από τότε που με σημάδεψαν με το όπλο τους: ήταν μεσημέρι. Και το είχα ήδη κατά νου, φυσικά, προτού το αναφέρει ο Αρσένιος. Δεν αποκλείεται ο Δαμιανός να επιστρέψει με ενισχύσεις, πετώντας μέσα σ'εκείνο το αεροπλάνο. Αν με θέλουν τόσο πολύ όσο έδειχναν δε θα μ'αφήσουν να ξεφύγω εύκολα. Όχι αν μπορούν να κάνουν κάτι για να μ'εμποδίσουν.

Αλλά γιατί, μα την Έχιδνα, με θέλουν τόσο πολύ; Γιατί; Δε μπορώ να καταλάβω! Έχει κάποια σχέση με τον πόλεμό τους με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου; Κι αν ναι, ποια σχέση θα μπορούσε να ήταν αυτή;

Έχω το νου μου στους ουρανούς, μήπως δω κανένα αεροσκάφος να έρχεται μέσα από τη χιονόπτωση· αλλά, συγχρόνως, προσέχω και πού οδηγώ τους φίλους μου. Ανατολικά, όλο ανατολικά – προς το πέραςμα που διασχίζει τη Ράχη του Ιχθύος. Αν είμαστε τυχεροί, μπορεί εκεί να συναντήσουμε και να κανένα όχημα που πηγαίνει στη Σκιά-πολη. Αν και μ'αυτό τον καιρό, δύσκολο το βλέπω.

Φτάνουμε στο πέραςμα ύστερα από δυο ώρες. Καθώς στεκόμαστε σε μια πλαγιά και το αντικρίζουμε από κάτω μας, λέω στη Διονυσία, δείχνοντάς το:

«Αυτό είναι. Αυτό είναι το πέραςμα.»

Ένα άνοιγμα μέσα από τα βουνά, σαν τραύμα. Αλλά γεμάτο χιόνι τώρα, φυσικά.

«Αίματα...» μουρμουρίζει ο Αρσένιος. «Παντού αίματα...»

Η Διονυσία, που τον βοηθά στο βάδισμα, στρέφεται να τον κοιτάξει.  
«Τι; Τι είπες;»

Εκείνος γελά ξερά. «Συγγνώμη. Ονειρευόμουν...»

«Κάτι που θα έπρεπε να ξέρουμε;» τον ρωτάω.

«Δε νομίζω, Οφιομαχητή.»

Ακούω έναν ουρανοκόφτη να κρώζει από ψηλά, φτεροκοπώντας. Αλλά το αεροπλάνο των βατράχων δεν το βλέπω πουθενά στον ουρανό, ευτυχώς. Ίσως η επίδραση του σημαδευτή να έχει περάσει, ή ίσως να μην είχαν χρόνο να με αναζητήσουν.

«Διψάμε,» λέει η Διονυσία.

«Με τόσο χιόνι,» της απαντώ, «αυτό δεν είναι πρόβλημα. Το φαγητό είναι το πρόβλημα.» Πιάνω μια χούφτα χιόνι και της τη δίνω.

Η Διονυσία την παίρνει στο χέρι της και βάζει τα χείλη της επάνω, αφήνει το χιόνι να λιώσει και να τρέξει μες στο στόμα της. Παγωμένο, αναμφίβολα, αλλά πίνεται, προσφέρει υγρασία.

Τους οδηγώ σε μια μεριά της πλαγιάς που φαίνεται λιγότερο απότομη από τις άλλες, αλλά τους λέω να προσέχουν. Δυστυχώς δεν έχουμε σχοινί μαζί μας. «Να κρατιέσαι από τα δέντρα κι από τους βράχους,» συμβουλευώ τη Διονυσία. «Κι εσένα τώρα θα σε βοηθάω εγώ.» πιάνω τον αγκώνα του Αρσένιου. «Να στηρίζεσαι γερά στο ραβδί σου.»

Ο άνεμος λυσομανά γύρω μας και το χιόνι μάς χτυπά καθώς κατεβαίνουμε την πλαγιά με προσοχή...

Η Διονυσία γλιστρά και ουρλιάζει—

Προσπαθώ να τη γραπώσω προτού κατρακυλήσει, μα δεν τα καταφέρνω. Τη βλέπω να πέφτει, κουτρουβαλώντας. «Διονυσία!»

«Τι είναι, Οφιομαχητή; Τι είναι;» Ο Αρσένιος.

«Η αδελφή σου.» Αρχίζω να κατεβαίνω πιο γρήγορα, κρατώντας τον γερά από τον αγκώνα για να μη γλιστρήσει κι αυτός. Αλλά, παραδόξως, δεν φαίνεται να κινδυνεύει· στηρίζεται καλά στο ραβδί του.

«Διονυσία!» φωνάζω, βλέποντας πως τώρα έχει πάψει να κατρακυλά, πεσμένη πάνω σ'έναν βράχο της πλαγιάς, λίγο πριν από το έδαφος του περάσματος. «Διονυσία – μ'ακούς;»

Δεν κινείται.

«Τι συμβαίνει;» ρωτά ο Αρσένιος. «Έχει χτυπήσει;»

Δε φαίνεται αίμα επάνω της. «Δεν ξέρω,» αποκρίνομαι. «Πάμε κοντά.»

Κατεβαίνουμε. Την πλησιάζουμε όσο πιο γρήγορα τολμώ να κινηθώ μαζί με τον Αρσένιο.

Ένα κρώξιμο σκίζει τους ουρανούς, μια σκιά κατέρχεται.

Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας. «Μείνε δω – μην κουνηθείς!» λέω στον αδελφό της Διονυσίας, και, αφήνοντάς τον, πηδάω προς το μέρος της.

Καταλήγω δίπλα της την ίδια στιγμή που φτάνει και ο ουρανοκόφτης. Τον χτυπάω με το λεπίδι μου και τινάζεται πίσω, αιμόφυρτος, φτεροκοπώντας άγρια. Το επικίνδυνο πουλί είναι μεγαλύτερο από εμένα με τις φτερούγες του ανοιχτές· αλλά από το κεφάλι ως την ουρά είναι γύρω στο ενάμισι μέτρο. Τα νύχια του στρέφονται εναντίον μου σαν αιχμηρά μαχαίρια – πιο θανατηφόρα από αιχμηρά μαχαίρια – για να με λιανίσουν, ενώ ακόμα μια κραυγή βγαίνει από το ράμφος του.

Το Φιλί της Έχιδνας τον χτυπά στα πόδια, τραυματίζοντάς τα, και ο ουρανοκόφτης φτερουγίζει και υψώνεται, φεύγοντας. Δεν είναι ανόητος· το καταλαβαίνει όταν έχει συναντήσει έναν ισχυρότερο αντίπαλο.

«Οφιομαχητή!» μου φωνάζει από πάνω ο Αρσένιος, στηριζόμενος στο μαστούνι του μες στον άνεμο και το χιόνι. «Τι ακούγεται έτσι;»

«Μην κουνηθείς!» του λέω. «Μην κουνηθείς καθόλου! Είμαι κοντά της!» Θηκαρώνω ξανά το Φιλί της Έχιδνας και γονατίζω δίπλα στη Διονυσία. Είναι μπρούμυτα. Τη γυρίζω ανάσκελα. Δε βλέπω να έχει κανένα φανερό τραύμα. Δεν υπάρχει αίμα επάνω της. Αλλά τα μάτια της είναι κλειστά.

«Διονυσία...» Παίρνω χιόνι από κάτω και το τρίβω στο πρόσωπό της. «Διονυσία. Ακούς, Διονυσία;»

Τα βλέφαρά της πεταρίζουν· ανοίγουν. «Γεώργιε...»

«Γλίστρησες,» της λέω, «και δε σε πρόλαβα. Νομίζεις ότι μπορείς να σηκωθείς; Δε φαίνεσαι τραυματισμένη.»

Η Διονυσία μορφάζει καθώς τη βοηθάω να ορθωθεί. «Δεν πρέπει νάχω σπάσει τίποτα,» μου λέει. «Μόνο μελανιές, μάλλον.» Δε χρειάζεται καν να κάνει ξόρκια για να το καταλάβει αυτό, υποθέτω. Όμως, βάζοντας τα χέρια σταυρωτά πάνω στο στήθος της, μουρμουρίζει

τώρα κάποια λόγια στη γλώσσα της μαγείας, τελείως ακατανόητα για εμένα.

«Τι γίνεται, Οφιομαχητή;» Η φωνή του Αρσένιου. «Πού είσαι;»

«Περίμενε!» του φωνάζω. «Έρχομαι. Μην κουνηθείς!»

Και στέκεται ακίνητος, εκεί όπου ήταν και πριν, στηριζόμενος στο μπαστούνι του.

Η Διονυσία, έχοντας ολοκληρώσει τη μαγεία της, λέει: «Εντάξει είμαι. Δεν έπρεπε νάχες αφήσει τον Αρσένιο εκεί πάνω.»

«Ένας ουρανοκόφτης σε είχε περάσει για μεσημεριανό,» της εξηγώ.

«Τι;»

«Τον πρόλαβα ίσα-ίσα προτού σ'αρπάξει με τα νύχια του και σε σηκώσει.»

«Μπορεί όντως να το κάνει αυτό; Μπορεί να σηκώσει άνθρωπο; Δεν είναι μύθος;»

«Όχι,» της λέω, «δεν είναι μύθος. Περίμενε εδώ, τώρα. Πάω να φέρω τον αδελφό σου.»

Μετά από λίγο έχουμε κι οι τρεις κατεβεί την πλαγιά και βρισκόμαστε μέσα στο πέραςμα που είναι γεμάτο χιόνι.

«Κρίμα,» λέω, «που αυτός ο ουρανοκόφτης δεν έμεινε να πολεμήσει μέχρι τέλους.»

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Σ'έκανε να βαρεθείς;»

«Θα τον ψήναμε και θα τον τρώγαμε αν δεν βρίσκαμε τίποτ' άλλο,» εξηγώ. «Το κρέας του, παρότι σκληρό, μπορεί να φαγωθεί.»

«Θα έτρωγα και γιγαντοχελώνα τώρα, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Αρσένιος. Σκύβει και πιάνει λίγο χιόνι, το φέρνει στα χείλη του και πίνει. Δε χρειάζεται να μπορείς να δεις για να το κάνεις αυτό με τόσο χιόνι τριγύρω.

«Αν θέλετε να κυνηγήσω,» τους λέω, «θα πρέπει να χάσουμε κάποιο χρόνο. Τι προτιμάτε, να βαδίσουμε ή να πιάσω κανένα ζωό;»

«Ας βαδίσουμε,» αποκρίνεται η Διονυσία. «Πόσο μακριά είναι η Σκιάπολη; Δε θα έχουμε φτάσει ως το τέλος της μέρας;»

«Αποκλείεται.»

«Πότε θα έχουμε φτάσει; Αύριο;»

«Καλώς εχόντων των πραγμάτων, ναι, αν συνεχίσουμε να βαδίζουμε έτσι.»

Ο Αρσένιος λέει: «Νηστικοί, δε θα μπορούμε να πάρουμε τα πόδια μας.»

«Έχει κάποιο δίκιο,» παραδέχεται η Διονυσία.

«Θα κυνηγήσω τότε,» τους λέω, «μόλις βρω ένα καλυμμένο μέρος για να σας αφήσω.»

Οδοιπορούμε έτσι μες στο πέραςμα, προς τα νότια. Κι ελπίζω να συναντήσουμε κανένα όχημα που μπορεί να μας βοηθήσει. Αλλά ψυχή δεν βλέπουμε. Το μέρος είναι έρημο εκτός από εμάς. Ούτε στον ουρανό παρατηρώ τίποτα ύποπτο – ευτυχώς.

Όταν βρίσκω μια σπηλιά στο πλάι του περάσματος, αφήνω τη Διονυσία και τον αδελφό της εκεί και πηγαίνω να κυνηγήσω. Μια ώρα πριν από το μεσημέρι, τώρα· οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας πλησιάζουν στο κέντρο του ουρανού, και η θερμότητα έχει ήδη ανεβεί λίγο. Αρκετά ζώα θα έχουν τολμήσει να ξεμυτίσουν απ'τις φωλιές τους για να αναζητήσουν τροφή.

Δύο ώρες μετά το μεσημέρι επιστρέφω στη Διονυσία και τον Αρσένιο με τρεις σκοτωμένους ροκανιστές – μεγάλα τρωκτικά της Υπερυδάτιας τα οποία μπορείς να συναντήσεις σχεδόν παντού. Σαν γάτες στο μέγεθος. Όχι Ρινέες γάτες, φυσικά.

Τα ψήνουμε πάνω από μια φωτιά και τα τρώμε. Τρώει και η Ευθαλία, καταπίνοντας αμάσητα τα κομμάτια που της ρίχνω. Τα φίδια δεν μασάνε.

«Δεν είσαι καλός μάγεις, Οφιομαχητή,» λέει ξερά ο Αρσένιος, μάλλον αστειευόμενος. «Ούτε αλάτι ούτε τίποτα.» Αλλά τρώει με όρεξη το κρέας του.

Ένας ήχος με κάνει να σταματήσω το φαγητό.

Κάποιος έρχεται.

Πετάγομαι έξω απ'τη σπηλιά και βλέπω ένα όχημα να διασχίζει το πέραςμα, κατεβαίνοντας προς Σκιάπολη. Είναι τετράκυκλο, με μεγάλους μεταλλικούς τροχούς τυλιγμένους με αντιολισθητικές αλυσίδες. Του φωνάζω, υψώνοντας τα χέρια μου: «Βοήθεια! Βοήθεια! Σταμάτα!»

Αλλά ο οδηγός ή δεν με βλέπει μες στο χιόνι που ακόμα πέφτει ή δεν θέλει να σταματήσει. Με προσπερνά, συνεχίζοντας νότια.

«Τι είναι;» ρωτά πίσω μου ο Αρσένιος. «Τι είναι;»

Η Διονυσία τού εξηγεί, καθώς επιστρέφω πάλι στο εσωτερικό της σπηλιάς. Μετά με ρωτά: «Νόμιζε ότι ήσουν ληστής;»

«Μπορεί,» αποκρίνομαι. «Ή μπορεί να μη με είδε καθόλου. Ή να βιαζόταν πολύ.»

Αφού έχουμε φάει και ξεκουραστεί μερικές ώρες, βγαίνουμε απ'τη σπηλιά και ταξιδεύουμε νότια μέσα στο πέραςμα. Η Ευθαλία είναι πάλι τυλιγμένη γύρω από τον πήχη του Αρσένιου, κρυμμένη μες στο μανίκι του. Ναι, νομίζω πως έχει αρχίσει να τον προτιμά. Κάτι νιώθει σ'αυτόν. Κάτι σχετικό με τα οράματά του; Με το δάγκωμα της κερασφόρου οχιάς σ'εκείνο το μέρος που ο Άνθιμος θεωρεί ιερό;

Ο άνεμος έχει κοπάσει λίγο, και η χιονόπτωση έχει σταματήσει. Στο έδαφος, φυσικά, το χιόνι εξακολουθεί να είναι πολύ. Παγωμένο νερό, που με τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου δεν μπορώ να επηρεάσω. Δεν μπορώ να επηρεάσω το νερό όταν βρίσκεται σε τέτοιες θερμοκρασίες.

Βαδίζουμε ενώ οι ήλιοι γέρνουν ολοένα και περισσότερο προς τη δύση και πυκνές σκιές απλώνονται γύρω μας. Σουρουπώνει, και μόνο ο άνεμος αντηχεί στα βουνά. Νυχτώνει, αλλά συνεχίζουμε την πορεία μας· δεν σταματάμε από τώρα. Είναι ακόμα νωρίς για να σταματήσουμε, και βλέπω πως η Διονυσία και ο Αρσένιος προχωρούν αποφασιστικά: αντέχουν. Πρέπει να αισθάνονται απεγνωσμένοι να φύγουν από εδώ.

Και εγώ φταίω που τους έμπλεξα. Κανονικά δεν θάπρεπε να βρίσκονταν σε τούτα τα μέρη, ειδικά σε τέτοια κατάσταση.

Μέσα στη νύχτα φτάνουμε στους νότιους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος, όπου το πέραςμα τελειώνει.

«Πού είναι η Σκιάπολη;» με ρωτά η Διονυσία.

«Δεν τη βλέπεις από εδώ,» της λέω. «Είμαστε μακριά ακόμα.»

«Τι απόσταση;»

«Καμιά δεκαριά χιλιόμετρα.»

«Ε όχι και τόσο μακριά, τότε.»

Νεύω. «Αύριο θα φτάσουμε. Ας βρούμε τώρα ένα μέρος για να διανυκτερεύσουμε.»

Στους νότιους πρόποδες δεν φαίνεται νάχει χιονίσει. Το έδαφος δεν είναι σκεπασμένο με άσπρους μανδύες παρά μόνο σε ελάχιστα ση-

μεία. Ψάχνω εκεί γύρω και βρίσκω τελικά μια σπηλιά. Κάνοντας νόημα στη Διονυσία και τον αδελφό της να μείνουν πίσω, φωτίζω μέσα με τον φακό μου ενώ με το άλλο χέρι κρατάω το Φιλί της Έχιδνας.

Δεν διακρίνω κανένα κίνδυνο. «Ελάτε,» τους λέω.

Και περνάμε τη νύχτα εκεί. Εκείνοι κοιμούνται, εγώ αγρυπνώ, προσέχοντάς τους, ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει εντός μου. Σε κάποια στιγμή βλέπω από απόσταση ένα όχημα να έρχεται προς το πέραςμα με τους προβολείς του αναμμένους. Σύντομα κρύβεται από τα μάτια μου.

Η Ευθαλία κοιμάται μαζί με τον Αρσένιο· δεν έχει επιστρέψει σ'εμένα. Θα τη χάσω, μου φαίνεται. Αλλά δεν με πειράζει. Αν αυτό είναι που επιθυμεί... Δεν είχα ποτέ καμιά πρόθεση να την κρατήσω με το ζόρι. Εκείνη με ακολουθούσε. Κάποιος προληπτικός θα έλεγε ότι είναι ενσάρκωση της Έχιδνας. Το λένε αυτό ορισμένοι για φίδια που μοιάζει να φέρονται παράξενα. Ειδικά για φίδια που ανήκουν σε είδη εχιδνών, όπως η Ευθαλία.

Όταν ξημερώνει ξυπνάω τη Διονυσία και τον Αρσένιο και κατεβαίνουμε από τους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος. Σήμερα δεν χιονίζει, αλλά ο άνεμος είναι πάλι δυνατός και παγερός. Βαδίζουμε σε πεδινά μέρη, με τους ψηλούς όγκους των βουνών πίσω μας και τον Σκιοπόταμο να κυλά πλάι μας, στα δεξιά μας, κατευθυνόμενος προς τα εκεί όπου κατευθυνόμαστε κι εμείς – προς το Στόμα του Ιχθύος, τον γιγάντιο κόλπο της Ιχθυδάτιας· προς τη Σκιάπολη.

Εδώ οι περιοχές δεν είναι έρημες. Βλέπεις χωριά και οικισμούς, και ανθρώπους να κινούνται πάνω σε άλογα και γαϊδούρια. Βλέπεις βάρκες να πλέουν στον ποταμό, ή να είναι δεμένες πλάι σε ξύλινες προβλήτες, ταλαντευόμενες πάνω στα ταραγμένα νερά. Και, φυσικά, περνάνε και οχήματα από αυτά τα μέρη.

Γνέφω σ'ένα φορτηγό να σταματήσει για να μας πάρει, αλλά δεν σταματά. Προς στιγμή αισθάνομαι την οργή της Έχιδνας να απειλεί να με κυριεύσει, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου τη διώχνει.

Φτάνουμε στη Σκιάπολη προτού οι ήλιοι φτάσουν στο κέντρο των ουρανών της Υπερυδάτιας. Από εδώ πολλά καράβια εκπλέουν, και πολλά καράβια αγκυροβολούν· κάποιο θα μπορεί να μας επιστρέψει στην Κεντρυδάτια.